

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rock

Chick

REGRET

ROCK CHICK SERIES BOOK SEVEN

A ROMANCE NOVEL BY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

ROCK PİLİÇ PİŞMANLIĞI

ROCK CHICK SERİSİ YEDİNCİ KİTAP

KRISTEN ASHLEY

Rock Chick REGRET

RİKA CHICK SERİSİ KİTAP 5EYFİ

A ROMANCE NOVEL BY
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Önsöz

1. Barış
2. Bacaklarımı Biraz Esnet
3. Bekledim
4. Hash İşaretleri
5. Çılgılık Atan Orgazm
6. Bu Benim Dudak Parlatıcım
7. Tamam.
8. Ayın Adamı
9. Burada uyuyorsun, değil mi?
10. Toz Odası
11. Hector'un Gülü
12. Sanırım Hector'u Çıldırttım
13. Ajan Chavez, oo, Ajan Chavez
14. Sadie'nin Hediyesi
15. Kesik Kenarlar
16. Daha Çirkin ve Daha Çirkin
17. Organikti
18. Seksenler Rock Video Bimbo

19. [İbuprofen ve Midol](#)
20. [Bon Bons](#)
21. [Bir Soğutucu ve Bir Piknik Sepeti](#)
22. [Bana S'Mores Yapmayı Öğretti](#)
23. [Fred ve Wilma](#)
24. [Sıradaki!](#)
25. [Kod Bir](#)
26. [Büyük Ev'de Noel Yemeği](#)
27. [Bay Edge.](#)
28. [Ben Sadie.](#)
29. [Gardenias](#)

[Epilog Bonus](#)

[İçeriği](#)

[Rock Chick Revolution Hakkında Daha Fazla
Bilgi Edinin Rock Chick Revolution](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Diğer Yazar: Kristen Ashley](#)

Rock Chick Regret

Yazan: Kristen

Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2011 Kristen Ashley

Bonus İçerik Telif Hakkı © 2023 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakları uyarınca 1976 Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın eserinin çalınması anlamına gelir.

fikrî mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı info@kristenashley.net adresinden yayıncı ile iletişime geçilerek izin alınmalıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Kapak Resmi ve İç Grafikler: [Pixel Mischief Design](#)

YAZARIN NOTU

Uzun zaman önce, hayatımın korkutucu bir döneminde, yalnızken, tek başıma devam etmeye çalıştım ve göğsümdeki iyi huylu bir yumruyu aldirmek için ameliyat olduktan sonra, yaramı sarmaya ve kendi başıma duş almaya çalıştım.

Neredeyse bayılıyordum. Sürünerek telefona gittim ve hemşire olan arkadaşım Cris'i aradım. Her şeyi bırakıp evime geldi. Duş almama ve yaramı sarmama yardım etti. Çok utanmıştım ve bunu ona da söyledim.

"Ben eşcinselim ve hemşireyim. Yaşamak için insanların kışını siliyorum. Sence bu beni rahatsız ediyor mu?" demişti bana. Sonra da arkadaşlarım varken yalnız gittiğim için bana ders verdi.

Bir daha asla yapmadım.

Ve bu, benim sadık okuyucularım, Sadie'nin okumak üzere olduğunuz hikayede öğrendiği gibi, tüm Rock Chick serisinin tam olarak neyle ilgili olduğudur. Arkadaşlarınız varsa asla yalnız değilsinizdir. Hikâyelerimden ders alın ve iyi günde kötü günde unutmayın, eğer arkadaşlarınız varsa asla yalnız değilsinizdir.

Rock on.

PROLOGUE

BİR SÜRÜ PRATİK

Sadie

T Asansörün sesi duyuldu ve ben de pelüş halılarla kaplı koridora baktım.

Derin bir nefes aldım.

Sesi dışarı verirken, mükemmel yükseklikte, arkası askılı, ince topuklu bir ayağımı haliya sessizce bastım. Sağa döndüm ve kapıya doğru on adım (saydım) yürüdüm.

Kapının üzerinde pirinç bir plaket vardı. "Nightingale Araştırmaları" yazıyordu.

Korkup kaçmama fırsat vermeden şık topuzu çevirdim ve kapıyı iterek açtım.

Mutlu bir şekilde beklenen varışımı müjdeleyen balonların düşmeyeceğini veya flamaların akmayacağını biliyordum, ancak karşılama komitesinin yoğunluğunu beklemiyordum.

Ya da hoş karşılanmayan bir komite de diyebiliriz.

Shirleen Jackson pırıl pırıl, cilalı, sarı ahşap resepsiyon masasının arkasında oturuyordu. Önünde duruyordu.

Stella Gunn ve Kai Mason'dı.

Shirleen'i tanıyordum, onun da babamı tanıdığını biliyordum ve dahası, babam on beş yıl hapis cezasına çarptırıldığında sevinçten dans ettiğinden şüpheleniyordum. Bu nedenle beni gördüğünde yüzünün taşa dönmesini bekliyordum.

Ve öyle de oldu.

Stella Gunn ve Kai Mason'ı ünlü oldukları için tanıyordum. Onların aşkı gazetelerde ve yerel haberlerde yer almıştı ve ben de Denver'ın geri kalanıyla birlikte hevesli bir hayranlıkla izlemiştim.

Hepsi bana baktı. Hiçbiri gülümsemedi.

Kapıdan içeri girdim. Arkamdan kapandı, böylece odanın geri kalanını görebildim.

Luke Stark masaya yaslanmış, elindeki dosyayı incelerken başını kaldırdı. Beni gördüğünde yüzü karardı ve gözleri soğudu.

Kendimi yutkunmaktan alıkoydum ve çok pratik yaptığım için her zamanki gibi dimdik, çenem yukarıda, bir ayağım diğerinin önünde, davranış derslerinde öğrendiğim gibi masaya doğru yürüdüm.

"Merhaba, ben Sadie Townsend. Liam Nightingale ile bir randevum var," dedim Shirleen'e.

Shirleen bana tepeden tırnağa baktı, donuk gözleri ve ben onun düşüncelerini biliyordum. Yirmi dokuz yıldır insanlar bana Shirleen'in baktığı gibi bakıyor ve üç sonuçtan birine varıyorlardı.

Birincisi, ben şımarık, çürümüş, zengin bir baba kızıydım ve zaman ayırmaya değmezdim.

Ya da ikincisi, tehlikeli bir uyuşturucu baronunun kızıydım ve bu yüzden de dünyanın yüz karasıydım.

Ya da üçüncüsü, ben tehlikeli ama güçlü ve zengin bir adamın kızıydım ve istediklerini elde etmek için beni kullanmanın bir yolu olabilirdi.

Shirleen'in ilk kategoride olduğunu düşündüm.

Gözlerim Luke Stark'a kaydı ve devam eden kutup bakışlarından onun hem bir hem de ikinin karışımı olduğunu anladım.

Stella Gunn ve Kai Mason'a bakmadım bile.

"O süslü kıcını oturt. Lee bir dakika içinde seninle olacak," dedi Shirleen ve gözlerim tekrar ona kaydı.

Açıkça kaba davranmasına biraz şaşırmıştım ama zırh giymişim gibi üzerimden atmasına izin verdim. Her zamanki gibi canım yanmıştı ama belli etmemek için kendimi zor tuttum.

Ben de yapmadım.

Bu işte iyiydim. Bu konuda bir sürü pratik de yapmıştım.

Topuğumun üzerinde döndüm, sırtım hala dik, çenem hala yukarıda, onu ve odadaki herkesi önemsemediğim izlenimini veriyordum.

Bu, üzerinde çokça pratik yaptığım bir başka savunma mekanizmasıydı.

Deri bir koltuğa oturdum ve bacak bacak üstüne atarak dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuşum gibi bir görüntü verdim. Krem eteğimi rahatça dizime kadar çekerek ve manikürümü son derece büyüleyiciymiş gibi inceleyerek bunu büyüttüm.

Tırnaklarımda soluk pembenin en soluk tonunu kullanıyordum. Manikür mükemmeldi, olması gerektiği gibi. Sadece iki saat önce bitmişti.

Tepeden tırnağa tasarım giyiyordum.

Saçlarım boyalı değildi. Doğal olarak ultra açık, altın-krem-çilek sarısıydı ve ayrıca dalgalarla bolca birleştirilmiş doğal yumuşak lülelerin garip bir karışımına sahipti. Uzun ve sırtımdan aşağıya doğru uzatırdım. Bugün, ön kısmını pahalı bir klipsle geriye doğru çektiirdim ve omuzlarıma ve sırtıma doğru yuvarlandı. Boyalı olmamasına rağmen kesim üç yüz dolara mal oldu.

Üzerimde krem rengi, dizleri sıyıran ve arkası pilili, kalem inceliğinde bir etek vardı. Ayrıca kısa kollu, soluk pembe (tırnaklarımla uyumlu), kollarında düzinelerce pembe pilesi olan ve krem saten kurdeleyle kaplanmış bir üst giymiştim. Üstü kare yakalıydı ve sanki benim için yapılmış gibiydi. İnce, beş santimlik topuklu askılı ayakkabım için ölmek üzereydim. Çok zariflerdi.

Soluk pembe el çantamı dizimin üzerine koydum ve gözlerimi ayakkabıma diktim.

Kapı açıldı ve ayak parmağımdan kapıya doğru baktım.

Indy Nightingale ve baldızı Ally Nightingale içeri girdi.

Düğün köşesinde India Savage ve Liam Nightingale'in fotoğrafını görmüştüm. Kız muhteşem bir kıızıldı. Adam ise son derece yakışıklı, siyah saçlı bir adamdı. Çok güzel bir çifttiler ve fotoğraflarına bakılırsa çok da mutluydular.

Ally'yi birkaç ay önce Daisy ile yaşadığım pek de mutlu olmayan karşılaşmadan tanıyordum.

Daisy Sloan Nightingale klanıyla arkadaşı ve bir zamanlar benim de arkadaşım olmuştu.

Neredeyse öyle olacaktı.

Karşılaşma tam olarak bir karşılaşma değildi. Daisy'yi gördüm. Daisy'nin gözleri beni görünce kutup buzullarına döndü. Ally'nin kulağına bir şeyler fısıldadı, Ally'nin gözleri bana kayd ve sertleşti.

İşte bu kadar. Bir çarpışma değildi ama hoş da değildi.

Indy ve Ally şimdi bir şeye gülüyorlardı ama gözleri Shirleen'e doğru kaydığında onun yüz ifadesinde bir şey gördüler. Onlarıki bana kayd ve kahkahaları kesildi.

"Kahretsin, unutmuşum. Bugün Çarşamba mı?"

Indy, Ally'ye sordu. Ally'nin gözleri bana

dikilince buz gibi oldu. "Evet," diye cevap verdi.

Luke, Shirleen, Indy ve Ally ile Kai ve Stella'nın (emin olmak için bakmamış olsam da) benden neden nefret ettiklerini tam olarak bilmiyordum ama ya Daisy'nin benden nefret ettiğinden ya da Hector Chavez'den nefret ettiğimden şüphelendiklerinden şüpheleniyordum. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup oldukları söyleniyordu. Gazeteler Stella ve Kai hakkındaki makalelerinde Fortnum's Kitabevi'nin yarı ünlü Rock Piliçleri ve Nightingale Araştırmaları'nın Nightingale Adamları'ndan bahsetmişlerdi. Çılgın ve eğlenceli oldukları ve birbirleri için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır oldukları biliniyordu.

Bir yanımda çok kıskanç olsa da Daisy'nin buna sahip olmasına sevinmiştim. Daisy iyi bir insandı. Bunu hak ediyordu.

Bana gelince, hiç arkadaşım olmamıştı. Yirmi dokuz yıl boyunca gerçek, hakiki bir arkadaşım olmadı. Eskiden bu konuda kendim için üzülürdüm. Ama sonra bunun sadece benim hayatım olduğunu fark ettim ve her şeyde olduğu gibi bununla da yaşamayı öğrendim. Ya insanlar bana güvenmiyordu, ya babama güvenmiyordu, ya yanımda kalmıyorlardı ya da beni kullanıyorlardı. Kalbimi söküp atmadan, parçalara ayırmadan, üzerine basmadan, biraz tekmelemeden ve sonra üzerine tükürmeden önce onları susturmayı uzun zaman önce öğrendim.

Bu olduğunda, inanın bana, hiç eğlenceli değildi. Çok acıttı, bu yüzden başlamadan durdurdum ve kimsenin yaklaşmasına izin vermedim.

Hiç
kimse.

Asla.

Daisy'e kadar öyleydi. Ama bu işe yaramadı.

Daisy Denver'ın sosyal ortamına girdiğinde, onun harika olduğunu düşünmüştüm. Babamın ve dolayısıyla benim tanıdığım diğer herkes gibi kırılgan ve sahte değildi. Dolly Parton'a benziyordu. Dolly Parton gibi giyinirdi. Country tınısı olan bir sesi vardı. Noel çanları gibi şingirdayan müthiş bir kıkırdaması vardı.

O gerçektir.

Ve o da benden hoşlandı.

Ama Nanette Hardy birkaç yıl önce Monica Henrique'nin bahçe partisinde onu paramparça ediyordu, Daisy'ye sadece hırçın ve sinsi Nanette'in yapabileceği gibi saldırıyordu. Monica kıkırdıyordu ve ben sessiz bir şekilde iyi bir poz yakalamak için fırsat kolluyordum. Seçtiğim konu Nanette'in kocasının havuzcu çocuk tarafından arkadan çarpılmasıydı (kelimenin tam anlamıyla) ve bunu sadece Nanette bilmiyordu. Diğer herkes her şeyi biliyordu ve onun arkasından gülüyorlardı.

Monica'nın yüzü soldu ve omzumun üzerinden bana bakıyordu.

Nanette konuşmayı kesti ve ben de arkama baktım. Daisy oradaydı.

Bana balçıkılmışım gibi bakmadan önce gözlerindeki acıyı yakaladım.

Sonra da çekip gitti.

Nedenini biliyordum. Ona iyi davranmıştım. Arkadaşım olmasını umuyordum. Arkasından konuştuğumu düşünüyordu ki bu Nanette ve Monica'nın yaptığından daha kötüydü. Herkes Nanette ve Monica'nın sürtük olduğunu biliyordu. Bu beklenen bir şeydi.

Daisy'yi yarım düzine kez aradım ve iki kez evine gittim. Beni görmek istemedi ya da en azından kocası beni kapıdan geri çevirdiğinde böyle söyledi.

Sonunda kocası Marcus babamı ziyarete gelmişti. Babam bana hiçbir koşulda Daisy Sloan ile tekrar iletişim kurmaya çalışmamamı söylemişti. Bunun çok önemli olduğunu, görev olduğunu, iş olduğunu söylemişti. Sonuç olarak, Marcus güçlü bir adamdı, neredeyse babam kadar güçlü ve babam Marcus'u düşman olarak göremezdi, bu yüzden geri çekilmem gerekiyordu.

Her zamanki saygılı kızım gibi Daisy ile bir daha iletişime geçmeye çalışmadım.

Benim hakkımda düşündükleri için onu suçlamıyordum, yine de açıklama şansım olmasını isterdim. Onu suçlamasam da, yine de acı veriyordu.

Nanette ve Monica ile bir daha hiç konuşmadım. Birkaç hafta sonra Nanette'in kocasını bir sanat galerisindeki kokteylde ifşa ettiğim "olaydan" sonra onlarla bir daha hiç konuşmadım. O da bu fırsattan yararlanarak eşcinsel olduğunu paylaştı. Nanette'den boşandı ve şimdi

Erkek arkadaşı Pedro ile Miami'de. Ama tüm bunları nereden bilebilirdim ki?

bu olur muydu?

Nanette ve Monica yıllardır "arkadaşlardı". Onları özlemedim.

Daisy birkaç aydır yarı arkadaşımdı. Onu özlemiştim.

"Hector burada mı?" Ally Shirleen'e sordu.

Dudaklarımı emmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine ofislerdeki pelüş halıya baktım.

"Ally." Derin bir erkek sesiydi. Luke Stark'a ait olduğunu tahmin ediyordum çünkü ses ondan geliyordu. Sesinde bir uyarı vardı.

"Sadece soruyorum," dedi Ally.

Bu değiş tokuşun benim zırhımdan da sıçradığı izlenimini verdim ama midem sıkıştı.

Tanrım, umarım Hector orada değildir. Bu korkunç olurdu.

Artık Nightingale için çalıştığı için onunla karşılaşma ihtimalimin olduğunu biliyordum ama özel dedektiflik işleriyle meşgul olmasını, şehirde dolaşp suçluları yakalamasını, aldatan kocaların iş üstündeyken fotoğraflarını çekmesini ve özel dedektiflerin yaptığı diğer şeyleri yapmasını umuyordum.

Hector onlar için çalışsa da Nightingale Investigations'ı seçtim çünkü onlar en iyisiydi. En iyiden de iyiydiler. Babam Lee'nin operasyonunu New York ya da Los Angeles'a taşıyabileceğini ve

soruşturmalar, güvenlik ve ödöl avcılığı pazarında. O kadar iyiydi.

Babamın bana öğrettiği şeylerden biri de her zaman ama her zaman en iyisini almaktı.

"O burada, tamam." Shirleen, Ally'nin sorusunu yanıtladı ve kalbimin daha hızlı attığını hissetmeme rağmen çenemi kaldırıp sakın ve soğukkanlı bir şekilde Shirleen'e bakmama izin verdim.

Güzeldi, orta yaşlıydı ve iyi vuruyordu. Güzel, moka rengi bir teni ve o güne kadar gördüğüm en büyük afro saçı vardı ama ona çok yakışıyordu. Muhteşem gözleri vardı.

Bir zamanlar uyuşturucu işinde babamın rakibi olduğunu biliyordum ama o çekilmiş ve dürüst olmuştu. Bunun için ona hayranlık duydum. Bu büyük bir cesaret işi olmalıydı ve onun hakkında çok şey söylüyordu.

Yine de bu, ona bakmamı engellemedi. Soğuk, mavi gözlerim onun kutup mavisi gözlerine kilitlendi. Bakıştık ve çok korkutucu olmasına rağmen ben kazandım.

Sonra yine, hep ben kazandım. Göz göze gelme konusunda iyiydim. Saatlerce soğukkanlı, sakın, etkilenmemiş bir bakış atabilirdim. Bu da çok pratik yaptığım başka bir şeydi.

Gözlerini kaçırdığında, sakın bakışlarımı önce Ally'ye sonra da Indy'ye yönelttim. Tavırları vardı, iyi türden. Bunu görebiliyor ve hissedebiliyordum. Ne olursa olsun, onlar da benim dengim değillerdi ve benden önce ikisi de gözlerini kaçırdı.

Arkadaş edinmediğimi ve bağlılık kazanmadığımı biliyordum. Mesele de buydu zaten.

Bu insanlar asla onların arkadaşı olmamı istemezler.

Tekrar ayak parmağıma baktım ve Hector'u düşündüm.

Hector'u tanıdığımda, babamın ordusunda bir askerdi. Babam onu çok severdi. Babam bana Hector'un ona kendisini hatırlattığını söylemişti. Zeki. Keskin. İyi içgüdüler. Sadık. Becerikli. Aç, ama iyi anlamda, hırslı.

Babam kendini çok beğenirdi.

Hector, babamın tamamen güvendiği ve saygı duyduğu çok az sayıdaki adamdan biriydi.

Bu bir hataydı.

Bilmediğimiz şey, Hector'un aynı zamanda gizli bir DEA ajanı olduğuydu. Aslında, babamın imparatorluğunu çökerten gizli DEA ajanı.

Ne Hector'un ne de babamın bilmediği şey, ona yardım ettiğimdi.

Federaller her şeyi aldı: babamın evini, arabalarını, Boca'daki dairesini, mobilyalarını. Banka hesaplarını dondurdular. Güven fonumu bile almaya çalıştılar, ancak babam Uyuşturucu Kralı olmadan önce büyükannem tarafından benim için kurulduğu için ona dokunamadılar.

Babamın eşyalarını almalarına sevindim. Rüküş ve gösterişliydi. Babam bir hiçti, bir hiçti ve zengin bir kızla evlenmişti. Hiçlikten zor yoldan, kirli yoldan, aşağılık yoldan yükselmiş ve zengin, güçlü ve çok, çok korkutucu olarak annemin ailesine ve dünyaya kendini kanıtlamıştı. O kadar korkutucuydu ki annemi bizi terk etmeye itmişti. Beni geride bıraktı. Her şeyi geride bıraktı. Bir bavul bile almadı.

Ortadan kayboldu. Puf. Yok oldu.

Ve asla arkasına bakmadı. Bir kere bile.

On bir yaşındaydım.

Üzerinde durmadım. O zamana kadar çok şey kaybetmiştim. Birçok arkadaşımı, arkadaş edinmeye çalıştığım birçok hizmetçiyi (bir daha yapmamayı erken öğrendiğim bir hata). Büyükannem ve büyükbabam ölmüştü. Annemi kaybetmek uzun bir kayıplar zincirinin sadece bir halkasıydı. Ben de buna alışmıştım ve bu beni korkutmuyordu. Ya da şöyle diyeyim, beni korkuttu. Doğruyu söylemek gerekirse, beni mahvetti. Sadece belli etmedim.

Hector başka bir şeydi.

Düşünmemizi istediği gibi biri olmadığını hemen anladım.

Ben süper dedektif falan değilim. Sadece, kötü insanların etrafında yeterince zaman geçirirseniz, onları gördüğünüzde tanırırsınız.

İyi olanları da biliyorsunuz.

Ve onda bir şey vardı. Kendini tutuşunda, bakışında, bana bakışında bir şey vardı.

Tanrım, çok güzeldi. Hayatım boyunca göz göze geldiğim en yakışıklı adamdı.

Bu bir şey ifade ediyordu. Babam etrafını fit, atletik, yakışıklı adamlarla çevirmişti. Kişisel ordusu özellikle onu yansıtmak için işe alınmıştı.

Hector, babamın genellikle sokak çocuklarından talep ettiği ve onları centilmen suçlular haline getirdiği makyajı kesinlikle reddetmişti.

Babam da buna saygı duyardı.

Hector Meksikalı Amerikalıydı. Kaba görünüyordu ve çok sertti. Bir bakışta ona bulaşmamanız gerektiğini anlardınız. Kalın, siyah, dalgalı saçları, siyah gözleri, uzun bacakları, geniş omuzları ve zayıf, harika bir vücudu vardı. Kim olduğunu ve ne istediğini biliyordu. Ve gerçek dışı bir özgüveni vardı.

Tarif etmesi zordu, ama basitçe söylemek gerekirse, manyetikti.

Kim olduğuna dair hiçbir ipucu vermedi. Aslında, onun bir DEA ajanı değil, polis olduğunu sanıyordum. Yine de elimden geleni yaptım.

Fazla bir şey değildi. Mesela, babamın evden çıkacağını bildiğimde anahtarlarını ortalıkta bırakırdım.

ama Hector'un buralarda olacağını söyledim. Sonra anahtarların bir saatliğine kaybolduğunu fark ederdim, sonra tekrar eski yerlerine dönerlerdi. Sonra babamın gizli kasasına girerdim (şifreyi bana vermişti) ve dosyaları ya da kitapları çıkarıp kilitli dosya dolabı çekmecelerine koyardım, Hector'da anahtarları olan çekmecelere. Onları en üste koyardım, zaman kazandırırđı. Bekler, geri döner ve onları olması gereken yere koyardım.

Bir keresinde, yararlı olacağını düşündüğüm bir şeye kulak misafiri olduğumda, "Bizim Çekmece" olarak düşündüğüm yere bir not bile bırakmıştım. Geri döndüğümde gitmişti ve babamın onu almadığını biliyordum. Golf oynuyordu.

Not biraz aptalcaydı, ateşle oynamaktan bahsetmiyorum bile. Babam notu bulabilirdi. Benden şüphelenmezdi (bilgisayarımda yazmıştım). Ona asla ama asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyordu. Ama işgücünü gözden geçirecek ve suçu birilerine ataca ktı.

Bu arada, bunu bir daha asla yapmadım.

Bu arada, Hector'a soğuk davranmaya çalıştım. Gerçekten de öyle yaptım. Aylarca, babamın tüm erkeklerinin, tüm sosyete çocuklarının ve babamın tüm iş arkadaşlarının bana taktığı isimle anıldım. "Buz Prensesi."

Hayır, orijinal değildi ama etkiliydi.

Herkes için olduğu gibi Hector için de saf soğuktum.

Sonra bir gece eridim.

Limon damlalarını suçladım.

Dışarı çıkmıştım ve çok fazla limon damlası içmiştim. Tadı şeker gibiydi. İçlerinde çok fazla votka olduğunu unutmuşum.

"Kızlarla" - yarı arkadaşlarımla ya da en azından babamın takılmamı istediği kadınlarla, yani onun itibarını artıran kadınlarla - ne diyebilirdim ki, babamın etrafındaki herkesin bir işi vardı ve bu da benimkilerden biriydi - geçirdiğim bir gecenin ardından eve döndüğümde sarhoştum.

Babamın çalışma odasından gelen sesleri duydum. Saat geç olmuştu ve ev karanlıktı ama bu garip değildi. Babam tuhaf saatlerde çalışırdı, bu yüzden babamın çalışma odasında olduğunu düşündüm.

Her uslu kızın yapacağı gibi iyi geceler dilemeye gittim. İyi bir kız evlat olmak da benim işlerimden biriydi ve bunu hem alenen hem de özel olarak yapıyordum. Kapalı kapılar ardında bile babamın kötü tarafına geçecek cesaretim yoktu. Onun neler yapabileceğini biliyordum. Annem boş yere gitmedi, inanın bana.

Ama babamın çalışma odasındaki Hector'du. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen babamın hoşuna gitmeyecek, Hector'un öldürülmesini emredecek kadar hoşuna gitmeyecek nedenlerden dolayı oradaydı.

Şaka yapmıyorum.

Babamın kötü tarafı hakkında ne demiştim? Çok ciddiymdim.

Yaptığım şey hakkında iki kez düşünemeyecek kadar

sarhoştum. Hector'a yarı aşık olduğumu hayal ettiğimden bahsetmiyorum bile.

(zihnimin çok çok gerisinde, gerçek düşüncelerimi serbest bıraktığım tek yer).

Rüzgâra karşı üç yaprak olduğumu görünce, aklımın çok ama çok arkası parlak bir an için ön plandaydı. Bu da nadiren yaptığım bir şeyi yapmamı sağladı.

Dürtülerimle hareket ettim.

Kendimi ona doğru
attım. Ve Hector beni
yakaladı.

Tereddüt bile etmedi. Ben onun üzerindeydim, o da benim üzerimde. Aylarca medeni bir hoşbeşten başka bir şey yapmamıştık ve o gece babamın çalışma odasında, kızıışmış hayvanlar gibi birbirimize girdik.

Sanırım şöyle oldu:

Ben, eğik başım ve aptal gülümsememle, bir yandan da dengesiz bir şekilde ona doğru yürüyordum: "Merhaba."

Hector başını eğmiş, fantastik ağzında küçük bir sırıtışla ona doğru kararsızca yürümemi izliyordu: "İyi misin?"

Ben: "Beni öptüğünde olacağım."

Tanrım, bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor. Ama yine de işe yaradı.

İşte bu kadar. Ona ulaşmıştım ve kollarımı boynuna dolayarak beni öpmesini söyledim. Vücudumu onunkine bastırdım ve o da beni öptü.

Muhteşemdi. O kadar ateşliydi ki, oracıkta erimediğime inanamadım. Elleriyle, diliyle, ağzıyla, hatta dişleriyle çok iyiydi.

Neredeyse o kadar iyiydi ki, o şeylerde de iyi olduğumu düşünüyor gibiydi.

Bir süre sonra beni duvara yasladı, eteğim kalçalarım kadar sıyrılmıştı, eli külotumun içindeydi ve arkamı avuçluyordu. Diğer kolu belime sıkıca sarılmıştı. İkisi de beni derinlere çekiyor, sert kalçalarına doğru bastırıyordu. Ağzı boynumdaydı. Benim ellerim de onun tişörtünde, sırtının sıcak teninde geziniyordu.

Bunun rüküş olduğunu düşünmedim (babam rüküş olduğunu düşünürdü). Hiçbir şey düşünmedim. Hiçbir şey düşünemedim. Tüm zihnim Hector'a, bana ne yaptığına ve bundan ne kadar hoşlandığıma odaklanmıştı.

Sonra Hector, sesi kısık, boğuk bir gümbürtüyle boynuma vurarak, "Aylardır senin gecekonduya gitme havasına girmeni bekliyordum," dedi.

Sanki biri beni buz dolu bir küvete sokmuş gibiydi.

Benim, işe alınan yardımcıyla hızlı, sarhoş bir sikiş için dışarı çıkan bir sosyete fahişesinden başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Ama bir nedenden dolayı, inanılmaz derecede çılgınca bir nedenden dolayı, ondan daha fazlasını bekliyordum. Bunu bana vermemesi beni bir bıçak gibi kesti.

Ellerimi omuzlarına koydum ve onu ittim.

Eteğimi sakince aşağı çekerken gözlerim Chill Factor Sub-Zero'da, ona baktım.

Sonra tüm çabamı sarhoş suratımın üzerine düşmeden uzaklaşmaya harcadım. Bu, parlak bir çıkış yapma şansımı yok ederdi ve o anda gerçekten de parlak bir çıkış yapmaya ihtiyacım vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, daha üç adım atamadan, güçlü parmakların üst koluma dolandığını ve Hector'la yüzleşmek üzere sarsıldığımı fark ettim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, saçları seksi ve dağınıktı, çünkü ellerim tarafından o hale getirilmişti, siyah gözleri hala bana bakarken bile tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Önce eline, sonra tekrar gözlerine baktım. Kalbim deli gibi atıyordu ama aldırmadım. Bu konuda da bir sürü pratiğim vardı.

"Çek ellerini üzerimden." Sesim saf buz gibiydi.

Beni hemen bıraktı.

Ona bakmaya devam ettim ve nedenini bilmiyordum. Hayır, dürüst olmak gerekirse, nedenini biliyordum.

Bir şeyler söylemek istedim. Açıklamak istedim. Gördüğü kişinin ben olmadığımı bilmesini istedim. Tüm bunların bir gösteri, bir rol olduğunu bilmesini istedim, çünkü öz babamdan korkuyordum. Çünkü bana zarar verme şansları olmasın diye kimsenin bana yaklaşmasına izin vermekten korkuyordum. Gerçekten başka biri olduğumu. Kim olduğunu bilmiyordum ama belki iyi biridir diye

düşündüm. Belki iyi biri olabilirdi.

Eğer bir şans verilirse komik. Belki ilginç biri olabilir. Belki arada bir gülebilirdi. Belki birisi onun özgür olmasına yardım ederse, belki değerli biri olabilirdi.

Bunu Hector Chavez'e söylemeyi Daisy dışında tanıdığım herkesten çok istiyordum. Nedenini bilmiyordum, sadece istiyordum.

Ben açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışırken, o konuştu.

"Senin olduğunu düşündüğüm çok şey var. Sikik bir yalaka bunlardan biri değildi."

Bunu söyleme şekli bana, benim olduğumu düşündüğü şeylerin, bir horoz olmaktan sadece biraz daha iyi olduğunu söyledi.

Döndüm ve uzaklaştım.

Altı ay sonra, babamın savunma masasının arkasında oturdum ve Hector'un temizlenmiş ve takım elbise giymiş (ve bu arada iyi görünüyordu) babama karşı ifade vermesini izledim.

Sadece Hector'un tanıklığını izlemedim. Gözlerimi ondan alamadım.

Hector bana bakmadı bile.

Orada, asi babasına manevi destek sağlayan müşfik bir kız çocuğu olmadığımı bilmiyordu, ben de öyleymişim gibi davrandım.

Hayır, babamın öldüğünden emin olmak için oradaydım.

Emin olmak istiyordum ki sonunda özgür olabileyim.

Hayatımı elime alıp Hector'a babam hakkında boşuna bilgi vermedim.

Özgür olamayacağımı bilmiyordum.

İçine doğduğum, çocukken mutlu bir şekilde ve farkında olmadan kürek çektiğim ve bir yetişkin olarak temkinli bir şekilde suda yürüdüğüm köpekbalığı istilasına uğramış suların, babam araya girmeden çok daha tehlikeli olduğunu bilmiyordum.

Hiçbir fikrim yoktu.

Shirleen, "Lee seninle şimdi görüşecek," deyince başımı kaldırdım.

Hector'la ilgili anılarıma o kadar dalmıştım ki odanın boşaldığını bile fark etmemiştim. Sadece ben ve Shirleen kalmıştık. Telefon bile çalmıştı. Onu tekrar yuvasına yerleştiriyor ve gözlerimden kaçıyordu.

Ayağa kalktım ve duraksadım, beni Nightingale'e göstermek için masanın etrafından gelmesini bekledim. Ona güzel bir şeyler söyleyebileceğimi düşündüm. Ona güzel gözleri olduğunu söylemek ya da... başka bir şey. Buz Prensesi olmadığımı görmesini sağlayabilirdim.

Beni görmesini sağla.

Toparlanmaya başladı, tırnak cilasını, cep telefonunu ve diğer ıvır zıvırları büyük, gerçekten havalı (diye düşündüm ama asla söylemeye cesaret edemezdim) Louis Vuitton çantasına doldurdu. Bu yüzden bana "Lee "ye kadar eşlik etmeyecekti.

Bana bakmadan, "Kapıdan girin, sizi içeri alacağım. Ofisi sağdan ilk sırada. İçeri girmeden önce kapıyı çal."

Al bakalım. Kibar olma şansımı kaybettim. Öyle olsun.

Odayı geçip iç kapıya doğru yürüdüm. Derin bir nefes daha alıp kapıyı açıp içeri girdiğimde zili çaldı.

"Sizin için ne yapabilirim Bayan Townsend?" Liam Nightingale bana sordu.

Hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyordum.

Nightingale ile buluşmam gerekiyordu. Sadece Liam Nightingale.

Odaya girdiğimde Hector oradaydı, masanın kenarında oturuyordu, bir bacağı yukarıda, kovboy çizmesi ayağı sallanıyordu, bir bacağı düz, kovboy çizmesi ayağı yerdeydi.

Onu bir kez gördüm ve neredeyse bayılacaktım. Şaka yapmıyorum.

Tanrı'ya şükür bir sürü pratik beni bunu yapmaktan alıkoydu.

Ofise girdim ve babamın bana insanların motivasyonları hakkında öğrettiği bir dersi düşünmeye çalıştım. Vardığım tek sonuç, Nightingale'in bana sadakatının nerede yattığını söylediği idi. Eğer Hector'dan intikam almak için çılgınca bir planım varsa, Nightingale'in bunda hiçbir rolü olmayacaktı. Hiçbir sır olmayacaktı ve hiçbir şeyin arkasında

kapalı kapılar ardında. Hector da bu işe dahil olacaktı ve söyleyeceklerimi duyacaktı ve bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Bu beni çok zorladı ama Hector'a baktım ve çenemi hafifçe kaldırdım. Bunun üzerine gözleri karardı ve eğer tiksintiyle dudağını kıvrıabilseydi, bunu yapacağını biliyordum.

Ben de bu tür tepkileri görmezden gelme konusunda çok pratik yaptım.

Nightingale'in elini sıktım. Ona Lee dememi söyledi. Ben de ona bana Sadie demesini söyledim. Ben masasının önüne oturdum, o da arkasına.

Sonra benim için ne yapabileceğini sordu, "Bayan. Townsend," demiştim, bana Sadie demesini söylemiş olmama rağmen. Babam bundan çok şey çıkarırdı, ben de öyle.

Lee bana bunun resmi bir anlaşma olduğunu söylüyordu. Çok resmi.

"Bayan Townsend" diye çağrılmaktan nefret ederdim çünkü babamın gerçek adı "Tuttle "dı. Harika bir isim değildi ama gerçektir ve kulağa aptalca, uydurma bir aşk kahramanı ismi gibi gelmiyordu. Ama aynı zamanda kendimi hiç "Bayan Townsend" gibi hissetmediğim için. Altı yaşımdan beri insanlar bana böyle sesleniyordu, çoğunlukla da hizmetçiler, uşaklar ve uşaklar.

Kendimi Sadie gibi hissettim. Sadie'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Sadie bana tanımak isteyeceğiniz biri gibi gelmişti.

Bayan Townsend uzak durmak isteyeceğiniz birine benziyordu.

Lee'ye, Hector'un hâlâ Lee'nin masasının yanında sessizce oturduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak, "Ajansınızı işe almak istiyorum," dedim. Bana bakıyordu. Onu çevresel görüşümün dışında görüyordum ama gözlerini de üzerimde hissediyordum. Bu aptalca gelebilir ama doğrudu.

"Neden bir dedektiflik bürosunun hizmetlerine ihtiyacınız var?" Lee sordu.

"Bir dedektiflik bürosunun hizmetlerine ihtiyacım yok. Güvenliğe ihtiyacım var. Bir korumaya ihtiyacım var," diye cevap verdim.

Odanın havası değişmişti. İçeri girdiğim andan itibaren, Hector orada olduğu için, resepsiyon alanından bile daha az misafirperverdi.

Şimdi garip bir şekilde elektriklendi.

"Neden bir korumaya ihtiyacın var?" Lee sordu. "Güvende değilim," diye cevap verdim.

"Neden güvende değilsin?" Lee ısrar etti. Oh lanet olsun.

Sadece Lee olsaydı, yine de bunu açıklamakta zorlanırdım. Hector da oradayken bunu açıklamamın imkânı yoktu. Güzelliğin, zarafetin ve kadınsı olan her şeyin sonu olduğumu düşünüyormuşum gibi görünmeden bunu nasıl söyleyebilirdim?

Tam olarak şöyle diyemedim: "Lee, bilirsin... bir suç lordu düştüğünde, ne yazık ki suç ortadan kalkmaz. Onun yerine, yeni suç lordunun kim olacağını görmek için bir

savaş ık ar .

Kral. Şimdilik, bu savaşı Ricky Balducci kazandı. Ve Ricky Balducci bir deli. Şimdi o ve üç kardeşi, tahtı ele geçirmek için birbirlerini yıkmak için ellerinden geleni yaparak Shakespeare oyununun kendi versiyonlarını oynamaya niyetliler. Her nasılsa, ölü kralın prensesi olarak, bu karmaşanın içindeyim çünkü deli olan tek Balducci kardeş Ricky değil. Hepsi deli. Ve tek gerçek kralın beni yanında tuttuğunu düşünüyorlar. Ve beni yanlarına almak için hiçbir şeyden, hiçbir şeyden vazgeçmeyecekler. Benim ailem yok. Arkadaşım yok. Beni dört deli kardeşe karşı koruyacak benden başka kimsem yok ve kesinlikle, tamamen, tamamen dehşete düşmüş durumdayım."

Bunun yerine, "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..." dedim. Bu doğrudur. Gördüğünüz gibi, açıklaması zordu. "Kendimi güvende hissetmiyorum."

"Bana devam etmem için daha fazla şey vermeniz gerekecek, Bayan.

Townsend," dedi Lee bana.

Ellerim kucağımda yumruk şeklinde kıvrıldı. O kadar sıkıydı ki tırnaklarım avuç içlerime acı verecek şekilde batıyordu. İşlerin pek de iyi gitmediği ihtimaline karşı gösterdiğim tek tepki buydu. Lee'nin ellerimi göremediğini biliyordum.

Bilmediğim şey, Hector'un bunu yapabileceğiydi. "Ücretini iki katına çıkaracağım."

Babamın da dediği gibi, dirençle karşılaşırsanız, önce para atmayı deneyin.

Lee, "Ücretimi iki katına çıkarmak vaka yükümü hafifletmeyecek," diye cevap verdi.

Aman Tanrım.

Bu iyi bir haber değildi.

Lee bir çekmeceyi açıyordu. İçini karıştırdı ve bir kart çıkardı.

"Şu anda yeni müşteri kabul etmiyorum. Eğer acil bir durum olsaydı, bunu değerlendireirdik. Sadece bir his olduğu için üzgünüm ama sizi Dick Anderson'a yönlendirmek zorundayım."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Tekrar ona baktım, nefes nefese kalmamaya konsantre olmuşum.

Hayır diyemezdi. İşinde en iyisiydi. Herkes onu ve Nightingale Men'i biliyordu. Beni güvende tutabilirlerdi.

Dick Anderson'ı tanıımıyordum. Dick Anderson kulağa televizyondaki bir özel dedektifin adı gibi geliyordu. Hawaii tişörtü giyen ya da tıraş olmayı unutan esprili bir televizyon özel dedektifi istemişyordum. Korkunç ama yakışıklı Nightingale Adamları istiyordum, sadece parmaklarını saklatarak bile insanın içine Tanrı korkusu salan.

Lee sandalyeme ulaştığında ayağa kalktım.

"Lee, lütfen bir daha düşün," diye yalvardım, ona bakarak, kendi adını kullanarak, resmiyeti bir kenara bırakmaya çalışarak, bir moron ya da kendini beğenmiş bir babanın küçük zengin kaltağı gibi görünmeden nasıl açıklayabileceğimi merak ederek.

Çok uzundu. Yine de 1.80 boyunda olduğum için, 5 santimlik topuklu ayakkabılarla bile çoğu erkek benden uzundu.

"Üzgünüm Bayan Townsend," diye cevap verdi Lee.

İşte o zaman kendimi kaybettim. Kısa bir an için kontrolümü kaybettim çünkü gerçekten, şaka yapmıyorum, Balducci kardeşler beni aklımdan çıkaracak kadar korkutuyorlardı. Bir şeyler olacağını biliyordum.

Biliyordum.

Biraz öne eğildim ve "Lütfen" diye fısıldamaktan kendimi alamadım.

Lee'nin gözlerinde bir şey parıldadı. Omzumun üzerinden bir an için Hector'a baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Dick'i ara," dedi kesin bir ifadeyle, ama profesyonel ve samimi ama biraz soğuk olan sesi biraz daha sıcak ve yumuşak hale gelmişti. Ancak, içinde bulunduğum çıkmazda daha sıcak ve yumuşak bir ses benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. "O iyi bir adam," diye bitirdi Lee.

Ona bir saniye baktım, sonra iki saniye. Sonra başımı salladım ve döndüm.

İki adım attım ve durdum.

Hector ayakta durmuş bana bakıyordu. İğrenmiş ifadesini kaybetmişti ve yüzü artık bomboştı.

İyi görünüyordu. Hala sert ama her zamankinden daha yakışıklı.

Bir daha asla böyle bir şansım olmayacaktı ve içimden ne geçtiğini bilmesem de -belki de Gerçek Sadie'nin hayaleti bir anlığına ortaya çıkmıştı- Hector'un gözlerinin içine baktım ve içten bir duyguyla, "Umarım iyisindir, Hector," dedim.

Gözlerimi kaçırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve oradan ayrıldım.

BİR

BARIŞ

Sadie

I siyah üstü açık Mercedes SLK aracımı garajaltında ve Nightingale Soruşturmalar ofislerine girdim ve tekrar gözlerime vurdum, böylece tekrar savruldum ve arabayı düzeltmeden önce duvarı zar zor kaçırdım.

Oraya nasıl gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, belki de şans ve adrenalin karışımı bir şeydi.

Evime yakın olması dışında oraya neden gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Polise gidemeyeceğimi bilecek kadar birlikte olduğumdan bahsetmiyorum bile. Ayrıca, o öğleden sonra orada olduğumdan beri aklımdaydı.

Ama gerçekten, kimin umurundaydı ki? Ben oradaydım. Olabildiğince iyi bir yerdi.

Arabam darmadağındı. Yolda ne olduğunu bilmediğim birkaç şeye çarpmıştım. Tümsekleri hissettim, çıtırtıları ve sıyrıkları duydum ama devam ettim.

Park etmedim. Merdivenlere açılan kapıyı gördüğümde tekerleklerin gıcirtısıyla durdum. Kapının açılmasını bekleyemedim.

Asansör. Ricky tam arkamda olabilirdi. Ayakta durabileceğimden emin olmadığımndan bahsetmiyorum bile.

Arabamın kapısını açtım ve bu bile benden çok şey götürdü. O kadar ki dışarı çıkmaya çalıştığımda dört ayak (ya da üç ayak, çünkü o anda benim için çalışan tüm uzuvlarım buydu) üzerinde beton zemine düştüm.

Bu beni de çok etkiledi. O kadar çok ki orada kustum. Pek bir şey göremiyordum. Ter ve kan şişen gözlerimi yakıyordu ama kaldırımda safrayla karışık kan olduğunu görebiliyordum. Manikürümün mahvolduğunu da görebiliyordum, ki bu oldukça berbattı, ama o anda bu en az endişelendiğim şeydi.

Arabanın kapısını ve sağlam olan tek elimi kullanarak kendimi yukarı çektim. Diğer elim ve kolum hiçbir işe yaramıyordu. Aslında vücudumun her santimetresinin acı içinde bağırdığını düşünürsek oldukça işe yaramazdı ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Nefes almaya devam etmenin iyi bir amaç olduğundan emin değildim ama vücudum nedense pes etmeme izin vermiyordu.

Ayağa kalktım ve ileri atıldım.

Geceliğimi giymiştim, ya da ondan geriye ne kaldıysa. İç çamaşırımın olmadığını biliyordum. Geceliğimin kalıntılarının beni örtüp örtmediği, düzgün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu yeni aşağılanmayla daha sonra ilgilenecektim (eğer şansım olursa).

Üzerinde merdivenler yazan kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm. İki kez denedim ama kapıyı açtım ve ittim.

kendim geçtim.

Jack

JACK TATUM, Nightingale Investigations'ın gözetleme odasındaki ekranlara baktı.

Jack haftada dört ya da beş kez gece nöbeti tutuyordu. Adamlar onun deli olduğunu düşünüyordu ama o bundan hoşlanıyordu.

Çocukluğundan beri garip bir uyku düzeni vardı. Annesini çıldırtırdı. Öğleden sonra ve akşam geç saatlerde uyur, bütün gece ve sabah ayaktaydı. Annesi onu bundan vazgeçiremedi, doktorlar vazgeçiremedi, kimse vazgeçiremedi.

Yetişkinliği boyunca, hayatını buna uydurmak için birkaç gece işi (çoğunlukla güvenlik) almıştı, ama berbatlardı.

Bu iş mükemmel bir uyumdu.

Çoğu zaman sıkıcıydı, ama sıkıcı olmadığı zamanlar gerçekten sıkıcı değildi.

Jack beklentiyi severdi, bundan beslenirdi. Çünkü bir şey olduğunda, oyunda olması gerekiyordu.

Günler, haftalar, aylar boyunca hiçbir şey olmaması çoğu erkeğin içgüdülerini zayıflatabilir.

Ama Jack sabahın üçünde uyanık ve tetikte olmak için doğmuştu. Eğer bir şey olursa, takımı asla yarı yolda bırakmazdı.

Bu yüzden monitörlerde Merc'in garajda gıcırdayarak durduğunu gördüğünde Jack hazırды.

Telefona uzandı, hoparlör düğmesine ve ardından iki numaraya bastı ve çalmasını dinledi.

Luke ve Hector beş dakika önce arayıp beş dakika içinde döneceklerini söylemişlerdi. Ford Explorer'larındaki araç telefonu hızlı aramada iki numaraydı.

Sonra Jack kadının arabadan düşüşünü izledi. Başы sanki onu tutamıyormuş gibi aşağı düşmüştü. Bir kolu yerde işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Üzerinde ipeksi, dantelli bir gecelik vardı ama yırtılmış ve parçalanmıştı.

Luke'un telefona cevap veren sesini duyduğunda sandalyesinden kalkmak üzereydi.

"Stark."

"Siktir," diye küfretti

Jack. "Jack?"

"Hemen buraya gel. Bir kadın var-" Jack onun arabanın kapısını kullanarak kendini yukarı çekmesini izlerken durdu.

Bir an için dondu kaldı. Belli ki çok kötü dövülmüştü ve her tarafı kan içindeydi.

"Jack. Durum," diye bağırdı Luke telefonda.

"Ara bir ambulans. Ben ayrılmak ve oda," Jack cevap verdi.

"Jack-" dedi Stark ama Jack cevap vermedi. Bağlantıyı bile kesmedi.

O gitmişti.

Sadie

Üç merdiven çıktıktan sonra düştüm. Kanlı elim merdivende kaydı ve düşüşümü engelleyemedim, bu yüzden başımı çarptım.

Acıdı.

Her yerim ağrıdığı için pes etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Böylece Ricky beni buldu. Böylece başladığı işi bitirdi. Geri kalanı boyunca bilincim kapalı olacaktı. Sonra da ölecektim.

O noktada ölüm iyi bir seçenek gibi görünüyordu. Artık acı çekmeyeceğim anlamına geliyordu ve bu iyiydi. Güvercinler, melekler ve pofuduk bulutlar umuyordum ama artık acı olmamasını kabul ederdim.

Ayak sesleri duydum ve panikledim. Ricky.

Belki de bayılmamam ihtimaline karşı Ricky'nin beni bulmasına hazır değildim, ki ne yazık ki bu benim için gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Kaçmaya çalışmak için kendimi yukarı çektim, ayağımı kaybettim ve kolumu dışarı attım. Neyse ki tırabzana takıldı. Kolum etrafından kayarak tutundu. Gövdem düştü çünkü onu tutamıyordum. Başım aşağı sarktı çünkü onu da tutamıyordum.

Hızlı ayak sesleri kesildi ve ellerimi üzerimde hissettim. "Hayır!" Çığlık attım ve ellerden uzaklaştım. "Bir şey yok. Geçti. Geçti. İyisin."

Ses bir erkeğe aitti. Ricky'nin değil. Onu göremiyordum. Başımı kaldıramıyordum ama yine de beni korkutuyordu.

Eller geri geldi.

"Hayır!" Tekrar çığlık attım, eğildim ve hayatım buna bağılmış gibi tırabzana tutundum (ki o anda kendimi buna ikna etmişim) ve kendimi duvara bastırdım. "Dokunma bana. Sakın-"

"Güvendesin. Bir ambulans geliyor," dedi adam, elleri nazikti ve beni tırabzandan çekmeye çalışıyordu.

"Hayır. Ambulans yok. Hiçbir şey yok. Git başımdan. Beni burada bırakın."

Hiçbir anlam ifade etmiyordum ve umurumda da değildi. Sadece yalnız kalmak istiyordum. Hayatım boyunca yalnızdım, yalnız ve kimsesiz. Anladığım bir yerdi. Güvende olabileceğim bir yerdi.

Bir kapının açıldığını duydum ve gerildim.

"Siktir," dedi başka bir adamın sesi, tırabzandaki kolumdaki güç tükenirken.

Bıraktım ve aşağı kaydım, yüzüm bir diğerine çarpmadan hemen önce dizlerim beton bir merdivene çarptı. İşe yaramaz kolum yine düşüşümü engelleyemedi.

Bu da acıttı.

Ayağa kalkmaya çalışmadım. İçimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Kaşifi etrafından dolaştırın," diyen yeni bir ses duydum, tam da nazikçe döndürölüp kaldırılmadan önce.

"Hector-" dedi başka bir ses.

"Yap şunu!" Bu keskin ve yüksek sesliydi ama irkilecek enerjim yoktu.

Hızla hareket ettiriliyordum, son derece sıcak bir şeye doğru tutuluyordum.

"Sadie, benimle misin?" Garip bir şekilde tanıdık gelen bir ses duydum.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim.

"Benimle kal," diye emretti garip bir şekilde tanıdık gelen ses. "Denerim," diye cevap verdim, ama kendimden uzaklaştığımı hissettim.

Karanlık beni ele geçiremeden, itilip kakıldım. Acı, yenilenmiş bir güçle içime doğru fırladı. Gözlerim açıldı ve kendi kulaklarıma bile korkunç gelen, acı dolu, alçak, vahşi bir ses çıkardım.

Sonra Hector'u gördüğüme yemin edebilirim. Biçim değiştiriyor, odak noktasına girip çıkıyordu.

Kucağına yerleşmiştim ama kolunun sırtımdan yukarı kaydığını ve elinin başımı omzuna, yüzümü boynuna yerleştirdiğini hissettim.

O zaman gözlerimi tekrar kapattım.

"Mamita, benimle kalmak benimle konuşmak demektir." Şimdi garip bir şekilde tanıdık gelen kişinin Hector

olduğunu düşünüyordum.

Ses.

Şimdi, bu ne kadar tuhaftı?

Biz vardı hala hareket ediyor, ama değil gibi daha önce. Bu daha yumuşaktı ve çok daha az acıyordu.

"Uyumam lazım," dedim ona.

"Biraz daha dayan, sakın uyuma."

"Sanırım uyursam acım denecek. Acımasının durmasına ihtiyacım var."

Bunu söyledikten sonra sanki bir elin eklemleri yanağıma geldi. Bir saniye boyunca orada hafifçe durdular. Sonra parmaklar başımın yan tarafındaki saçları hafifçe eliyor ve yüzümden uzaklaştırıyor gibi hissettim.

Şimdi bu daha da tuhaftı çünkü iyi hissettiriyordu. Başka her yerde acı olmasına rağmen hoş, tatlı ve sevimliydi.

"Biliyorum, mamita, ama uyanık kalmalısın."

"Neden uyuyamıyorum?" diye sordum.

Hector bana "Çünkü uyuduğunda doktorlarla birlikte bir yerde olmanı istiyorum, böylece uyandığından emin olabiliriz" dedi.

Başımı boynuna doğru salladım. "Sorun değil." "Sorun olmayan ne?"

"Uyanmazsam sorun değil."

"Sadie, böyle söyleme."

Onun sıcaklığına daha da sokuldum ve kendimi daha da bulanık hissettim. Kötü bir bulanıklık değil, iyi bir bulanıklıktı.

Üzerime doğru kayan bir huzur hissi vardı ve ben bunu istiyordum. Huzur iyiydi. Huzur harikaydı. Barışı sevdim. Barışı kim sevmez ki?

"Hayır, gerçekten," diye fısıldadım, tatlı, huzurlu hissin beni ele geçirmesine izin verdim. "Sadece sen uyanmazsan umursayacak biri varsa önemli. Uyanmasam da sorun değil çünkü umursayacak kimse yok."

Bunu söyledikten sonra, muazzam bir minnettarlıkla, barışı memnuniyetle karşıladım.

Lee

LEE telefonu kulağına götürüp çalmasını dinledi ama gözlerini Hector ve Luke'tan ayırmadı.

Eddie'nin kulağına, "Öyle mi?" dediğini duydu.

Eddie Chavez, Lee Nightingale'in en iyi arkadaşıydı. Hector'un kardeşıydı. Son olarak, o bir polisti.

"Denver Sağlık'tayım. Hector ve Luke az önce Sadie Townsend'i getirdiler," dedi Lee Eddie'ye.

"Lanet olsun. Ne oldu?" Eddie sordu ve Lee sesinden Eddie'nin ayağa kalkıp harekete geçtiğini anladı.

"Bilmiyorum. Jack beni çağırdı. Ofislerin altındaki otoparka girdi. Jack bana kasetini gösterdi. Onu garaja girerken ve garajdan çıkarken kaydetmiş.

arabası. Gözetleme odasından çıkmadan önce ona ulaşmak için belki beş dakikası vardı, bu yüzden merdivenlerdeki kameraya geçmedi. Kötü durumdaydı, kan içindeydi."

"Luke ve Hector onu buraya mı getirdi?"

"Luke, Hector'un ambulans beklemeyeceğini söyledi."

İkisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Sadie'nin ne demek istediğini de biliyorlardı. Bunu daha önce birkaç kez yaşamışlardı.

Şimdiye kadar şansları yaver gitmişti ama şansın da bir yolu vardı. Geçmişte işler oldukça çirkinleşmişti.

Ama hiç bu kadar çirkin olmamıştı.

"On dakika içinde orada olurum," dedi Eddie.

Lee, Luke ve Hector'dan birkaç adım uzaklaştı. "Başka bir şey," dedi Eddie'ye.

Sonra sessizlik, "Kahretsin."

"Jack geceliğini giydiğini ve iç çamaşırı giymediğini söylüyor. Bacaklarının arasını kanıyormuş."

Biraz daha sessizlik, sonra İspanyolca küfürler ve ardından "Çocukları aradın mı?"

"Jack ilgileniyor."

"Shirleen'i arasan iyi olur. Vance, Mace ve Luke'un da kaybetme ihtimali var."

Lee, eğer bu kadın Lee'nin Hector için düşündüğü şeyi kastediyorsa, Eddie'nin

onu da kaybedersin.

Lee'nin tek söylediği "Jack ilgileniyor" oldu.

"Bunu ona kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Lee gözlerini kapadı ve çenesini sıktı. Çaba göstermesi gerekti ama kontrolü ele aldı.

"Bu öğleden sonra geldi ve koruma istedi. Balduccilerle sorun yaşadığına dair söylentiler var ama doğrulamadı ve açıklama yapmadı. Onu Dick Anderson'a gönderdim."

"Anderson Alaska'da, oğlunu ziyaret ediyor."

"Siktir!" Lee patladı ve Luke ile Hector'un gözleri ona kayd.

Hector iyi görünmüyordu. Hector patlamaya hazır görünüyordu.

Lee, Luke'un Hector'a yaklaşmasını izledi, yırtıcı olacak kadar değil ama kontrol altına alacak kadar yaklaşmıştı, sonra Lee arkasını döndü ve birkaç adım daha uzaklaştı.

Lee bu konuda iyi şeyler hissetmiyordu ve Lee'nin hisleri normalde tam isabetliydi.

"Eddie, Hector oradayken bize gelmek için her şeyini harcamış olmalı."

"Kendini suçluyorsun, amigo. Onu dövmedin ve ona tecavüz etmedin."

"Benden koruma istedi. Onu gönderdim. Ona dolu bir dosya yükümüz olduğunu söyledim."

"Dolu bir dosya yükünüz var mı?"

"Evet, öyle. Ama 1.75 boyunda, 100 kiloluk bir kadın, kendisini öldüresiye dövüp tecavüz edecek birinden korunmaya ihtiyaç duyduğunda dosya yüküm hafifliyor."

"Lee, kendini toparlamalısın. Bu Sadie Townsend. Biliyoruz-"

"Biliyoruz," diye araya girdi Lee.

"O zaman sakın olmalısın çünkü Hector kendini kaybedecek."

Lee Hector'a baktı. Hector'un şimdiye kadar pencereden bir sandalye fırlatmamış olmasına şaşırmıştı. Hector çok sinirli bir adamdı.

Lee nefesini içine çekti. "Hector kendini kaybedecek." "On dakika içinde orada olurum."

Eddie

EDDIE JET'E DÖNDÜ.

Nişanlısı çoktan yataktan kalkmış ve giyinmeye başlamıştı. "Lee'nin Indy'ye ihtiyacı var," dedi. Jet başıyla onayladıktan sonra başına bir tişört geçirdi. "Sadie'nin ihtiyacı olacak-"

Jet tişörtü çekip indirdi ve Eddie'ye doğru yürüdü. Eğildi, elini karnına koydu, parmak uçlarına kalktı ve onu dudaklarından hafifçe öptü.

"Ben icabına bakarım. Hector'a git," dedi.

Kız uzaklaştığında Eddie onu boynundan t u t u p kendine çekti.

Öpücüğü hafif değildi.

Sonra gitmişti.

Lee

Doktor bekleme odasına geldiğinde Luke, Hector ve Lee'ye Eddie, Lee'nin kardeşi Hank (aynı zamanda bir polis) ve Lee için çalışan dört adam - Vance, Darius, Mace ve Bobby - katılmıştı.

Lee çocukları çağırmıştı çünkü Hector (ya da Luke) alacakları haber karşısında çılgına dönerse, onları kilitlemek için insan gücüne ihtiyaçları olacaktı.

Lee, kadınlar ve onlara nasıl davranılması gerektiği konusunda güçlü bir ahlaka sahip olan ve kendilerine doğru davranmayan erkekler hakkında ne hissettikleri konusunda daha da güçlü bir ahlaka sahip olan erkekleri işe almıştı. İş başvurusunda bu yazmıyordu ama sonuçta Lee'nin işe alacağı tek erkek tipi buydu.

Yani bu, adamlarını paramparça edebilecek bir durumdu. Daha önce de olmuştu ve ne yapacaklarını biliyorlardı ama hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Görmeye hazır olmadığı şey Jet'in Indy, Roxie, Ava ve Stella ile birlikte içeri girmesiydi. Buna hazırlıklı değildi ama

Jet, Eddie'ye gülümsediğinde ve Eddie'nin bunu ayarladığını anladığında bundan memnun oldu. Vahşi canavarı bir kadının dokunuşu kadar hiçbir şey yatıştırılamazdı. Karısı Indy'nin ekibi (Rock Chicks olarak bilinirlerdi) o gece muhtemelen meşgul olacaktı.

Indy doğruca ona doğru yürüdü, kollarını beline doladı ve çenesinin altını öptü. Genelde bu sihir gibi işe yarardı ama Lee kendini sakinleşmiş hissetmiyordu.

Başını geriye doğru eğerek ona baktı ve fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

"Evet," dedi ama aynı fikirde değildi. Kaseti görmemişti. Kahretsin, ama o kasette gördüklerini asla unutmayacaktı.

"Her zaman sorun değil," diyerek onun düşüncelerini böldü. Lee, "Bunun kim olduğunu bilmiyorsun," diye cevap verdi.

"Evet biliyorum, ama Lee..." Tereddüt etti çünkü bir sonraki söyleyeceği şeyi söylemek istemiyordu. Sonra devam etti, "Şunu bilmelisin ki Daisy _."

Lee, Indy'ye baktı. "Hector biliyor."

Indy'nin kafası Lee'nin ses tonundaki kısıklıkla sarsıldı.

Sonra daha da yaklaştı. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Kimsenin bilmediği bir şey var. Kimse onun neden O işten sonra DEA'den çekildi. En azından bugüne kadar kimse bilmiyordu, ta ki o ofisime gelene kadar."

"Onunla bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Indy fısıldadı. Lee ona döndü. "Onu gördün mü?"

Indy burnunu kıvırdı, rahatsız görünüyordu. "Onu resepsiyonda gördüm. Çok güzeldi ama buz gibi soğuktu. Ona Buz Prensesi dediklerini biliyor musun?"

Lee başını salladı ve onun son yorumunu duymazdan geldi. "Onu ben de gördüm. Onunla konuştuğum süre boyunca Hector'un onu izlediğini de gördüm."

"Yoğun muydu?"

Yoğun muydu?

Hector hiçbir şeyi, kişisel olan hiçbir şeyi ele vermezdi.

O öğleden sonra onu ele verdi. Gözlerini Sadie'den alamıyordu.

"Çok yoğundu. Bu gece ona ulaştığında, Hector ambulansı beklemedi. Onu aldı ve Luke'un onları buraya getirmesini sağladı."

Indy'nin gözleri büyüdü. "Bu akıllıca mıydı?"

"Hayır."

"Vay anasını," diye fısıldadı gözleri Hector'a kayarken.

Stella'nın "Doktor," dediğini duydular ve doktor önlük giymiş, beyaz bir laboratuvar önlüğü ve mutsuz bir ifadeyle içeri girerken herkes döndü.

"Sadie Townsend için kimse var mı?"

Keskin bir sesle "Evet" diyen Hector dışında herkes birbirine baktı.

Stella ona yaklaşırken doktor Hector'a baktı. "Siz onun ortağı mısınız?"

"Evet." Hector Yalan söyledim, Cesur, kel suratlı ve tereddüt etmeden.

Doktorun yüzü değişti ve bu iyi bir değişim değildi. "Bir yere gidip konuşmamız gerek."

"Söyle," diye tersledi Hector.

Doktorun yüzü kalabalığı taradı, sonra gözleri Hector'a döndü ve "Efendim, sanırım-" dedi.

"Söyle lan!" Hector bağırdı, vücudu kaskatı kesilmişti, yüzü öfkeyle doluydu ve Stella bir adım daha atıp yaklaşarak elini Hector'un koluna koyup orada tutarken doktor bir adım geri çekildi.

Doktor, "Altında kaldığını sanmıyorum-" diye başladı.

Lee, Hector'la yakınlaştı. Eddie ve Darius da öyle. Hank, Vance, Mace ve Bobby safları sıklaştırdı. Luke çoktan yaklaşmıştı. Doktor bunu anladı ve vücudu gevşedi.

Shirleen doktorun yanında belirdi ve sessizce konuşarak, "Sadece söyle," dedi.

Lee onun geldiğini fark etmemişti bile. Bu Lee Nightingale için alışılmadık bir durumdu. Fark etmediği pek bir şey yoktu ama o gece aklı başka şeylerdeydi.

"Sen Sadie'nin arkadaşları arasındasın," diye devam etti Shirleen, yine düpedüz yalan söyleyerek ve hiç tereddüt etmeden.

Doktor Shirleen'e baktı.

Kadın cesaret verici bir şekilde gülümsedi ama adam,
"Bizim bir politikamız var

."

"Arkadaşlar varken politika olmaz," diye araya girdi Shirleen. "Hepimiz bilmek zorundayız. Eninde sonunda hepimiz öğreneceğiz. Sadece olduğu gibi anlat."

Doktor içini çekti, elini saçlarının arasından geçirdi ve Hector'a baktı.

"Çok kötü dövülmüş."

"Bunu tahmin etmiştim." Hector'un sesi keskin ve sabırsızdı.

Doktor başını salladı ve devam etti, "Beş kırık kaburga, kırık bir bilek, çıkık omuz, şiddetli beyin sarsıntısı ve çok sayıda kesik ve çürük. Yanağındaki derin bir kesiğe dikiş atılması gerekti. Hastaneye yatırıldı."

Doktor durdu. Sırtını dikleştirdi ve herkes nefesini tuttu.

"Gerçekten düşünüyorum-" doktor duraksadı, gözleri Hector'daydı. "Tecavüze uğramış," dedi Hector onun yerine.

Doktor bir grup taraması daha yaptıktan sonra başını salladı ve Hector'a doğru bir adım attı. "Üzgünüm ama evet, Sadie tecavüze uğramış."

Hank, Eddie'nin arkasından, "Lanet olsun," diye mırıldandı ve odadaki atmosfer garip, huzursuz bir umutsuzluğa dönüştü. Bu alışık oldukları bir duygu değildi ve hiçbirinin içine sinmemiştir.

"Tecavüz testi yaptık ve polisi aradık. Şu anda uyuyor. Efendim, eğer yapabilirsiniz-"

"Beni ona götür," diye araya girdi Hector.

"Ne yapacağınızı anlamalısınız-" diye başladı doktor.

"Onu buldum, içeri getirdim, ne göreceğimi biliyorum," diye ısırdı Hector. "Siktiğimin... beni... ona... götür."

Doktor başıyla onayladı. "Beni takip edin."

Eddie'nin gözleri önce Lee'ye, sonra Darius'a kaydı. Sonra Eddie, Hector ve doktor uzaklaşırken Hector'u takip etti. Darius da Eddie'yi takip etti.

Luke botunu giydi ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Lee Bobby'ye döndü ve basitçe, "Onu takip edin. Gittiği her yerde bir mazereti var."

Bobby başıyla onayladı ve Luke'u takip etti.

Lee'nin gözleri Ava'da durdu. Ava, Luke'un kadınıydı. Luke'un az önce çıktığı kapıya bakıyordu ve yüzü solgundu.

Sonunda Lee Indy'ye döndü. "Daisy'yi ara." "Ama-" Indy başladı.

"Yap şunu, güzelim. Şimdi."

Indy cep telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı.

Marcus

TELEFON ÇALDI ve Marcus Sloan Daisy'nin bedeninden kayarak uzaklaştı, yuvarlandı ve telefonu yuvasından kaptı.

Gözleri saatte, sesi kısık bir şekilde, "Saat daha sabahın beşi bile olmadı," dedi.

"Marcus? Özür dilerim, ben Indy. Daisy orada mı?"

Daisy hareket edip yuvarlanırken Marcus omurgasında alışık olmadığı bir ürperti hissetti ve karanlıkta Daisy'nin gözlerini üzerinde hissetti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Indy, her zamanki gibi karısının düşeceği her düşüşü daha yumuşak bir hale getirmek istiyordu. Zaten sert olanlardan payına düşeni fazlasıyla almıştı. Bugünlerde sadece Rock Chicks ile bazı sarsıntılı sürüşler yaşıyordu, gerçi bazıları diğerlerinden daha sarsıntılıydı.

Şimdiye kadar şanslıydılar.

"Hayır. Her şey yolunda değil. Lee onu aramamı istedi. Nedenini bilmiyorum ama..." Tereddüt etti ve tekrar konuşmaya başlamadan önce yalnız kalmak istediği anlaşılıyordu. Daisy şimdi bir dirseğinin üzerindeydi ve vücudunun gerginleştiğini hissedebiliyordu. "Mesele şu ki, Sadie Townsend bu gece çok fena dayak yedi."

Marcus bunu midesine inen bir yumruk gibi hissetti.

Lanet olası Ricky Balducci. Ya da kardeşlerinden biri.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Ne?" Daisy ayağa kalktı ve Marcus da oturdu.

Marcus döndü ve ışığı yaktı. Karısına doğru dönerek başını salladı.

"O iyi olacak mı?" Marcus sordu. "Ben...

daha fazlası var," diye yanıtladı Indy.

Marcus bekledi ve Daisy daha da yaklaştı. "Ne oldu?" Marcus sordu.

"Tecavüze uğradı."

Marcus yorganı yatağın üzerine attı ve bıçağını çekti.

"Nerede o?" diye tersledi. "Denver Sağlık," diye cevapladı Indy. "Otuz dakika içinde orada olacağız."

Veda etmedi. Telefonu bıraktı ve dolaba doğru yürüdü.

Daisy yataktan, "Marcus, tatlım, beni korkutuyorsun," dedi.

"K a l k , sevgilim. Giyin. Sadie Townsend Denver Sağlık Merkezi'n d e . Dövülmüş ve tecavüze uğramış."

Daisy'nin nefesi keskindi ve Marcus onun yataktan atladığını görmek yerine duydu.

Arayan karısıydı. Hâlâ Sadie'nin sırtına bıçak sapladığını düşünüyordu ama yine de yataktan bir çırpıda kalkmıştı.

Ona söylemek zorunda kalacağı şeyi söylemek için sabırsızlanıyordu.

Giyinmiş.

Daisy giyindi ve Daisy botlarını giyerken Daisy onun başında durdu.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi eğik başına ve başını kaldırıp ona bakmaya başladı.

"Sonra anlatırsın. Yapmamız gereken-"

Marcus başını salladı ve Daisy'nin önünde çömeldi. Daisy onun alışılmadık hareketleri karşısında bir nefes aldı ve hazırlandığını anladı.

"Öncelikle şunu bilmelisin ki, Seth Townsend tehlikeli bir adam olduğu için bunu yaptım. Onun yakınında olmanı istemedim. Onun yanında olmak Sadie'nin yanında olmak anlamına gelse bile."

Daisy'nin gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen?"

"Yapmadığım şeyi."

Ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu.

Marcus b u n u n Daisy için çok tehlikeli bir poz olduğunu biliyordu.

"Tamam o zaman, neyi yapmadın?" diye sordu, burnunun ucuyla ona bakarak.

Marcus da ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarının a r a s ı n d a n geçirdi. "Sana Sadie'den bahsetmedim."

Daisy kalçasını uzattı.

Bu daha da tehlikeli bir pozdu. "Sadie hakkında bana söylemediğin şey neydi?"

Onu görmezden geldi ve devam etti, "Ve sana Nanette ve Monica'dan bahsetmedim."

"Marcus, bal demetleri aşk-" Daisy uyararak başladı, Marcus tereddüt edince sabrı tükendi.

Marcus devam etti, "Sana Sadie'yi on yıldır tanıdığımı ve onu ilk gördüğümünden beri nasıl bir kadın olduğunu bildiğimi söylemedim. Arkandan benden daha fazla konuşmayacağını da söylemedim."

Marcus karısının yüzünün solgunlaşmasını izledi.

"Ayrıca, siz onun yaptığını düşündükten sonra evi aradığını ve gelip açıklamaya çalıştığını ve benim ona izin vermediğimi de söylemedim."

İşte o zaman Marcus karısının yüzünün kızardığını gördü.

"Sonra da babasını onu uyarması için zorladım." diye devam etti. Daisy'nin yüzü morarma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, Marcus (hızlıca) açıklamaya devam etti. "Bunu seni korumak için yaptım."

"Bu kadar mı?" diye sorduğunda Daisy'nin kaşları çatılmış ve gözleri kısılmıştı.

"Hayır."

"Peki o zaman, bitir."

Marcus bir iç çekti. "Son olarak, Nanette'in kocasının onu havuz çocuğu için terk etmesinin nedeninin o olduğunu sana söylemedim. Sadie'nin hareketlerini doğru okuduysam, Charles Hardy'yi bir oda dolusu insanın önünde ifşa ettiğini ve adamın o kadar rahatladığını ve umursamadığını düşünürsek, ama Nanette o kadar

O zamandan beri toplum içinde yüzünü göstermediği için aşağılanması, Nanette'in sana kötü davranmasının Sadie tarafından cezalandırılmasıydı."

Daisy ona ters ters

baktı. Marcus

bekledi.

Sonra Daisy konuştu.

"Lanet olası hastaneye gidelim."

İKİ

BACAKLARIMI BIRAZ ESNETMEK

Sadie

I Gözlerimi açmadan önce hastanede olduğumu biliyordum. Hastanelerin belirli bir hissi ve belirli bir kokusu vardı. Gözlerimi açmadan önce ikisini de yaşadım.

İlk gördüğüm şey tavandı. Sonra eğer bir öneri kutuları varsa, ayrılmadan önce bir tavan temizleyicisi almalarını önermeye karar verdim. Hasta insanlar çok fazla sırt üstü yatıyordu ve tavan pis görünüyordu. Çok iğrençti. Hasta insanların bunu görmesine gerek yoktu.

Sonra tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim, çok fena.

Koluma baktığımda içinde tüpler ve bir şeyler olduğunu gördüğümde bu biraz kötü oldu. İçinde tüpler varken tuvalete gitmek kolay değil.

Bileğimin alçıda olduğunu da gördüm ama görür görmez sildim.

Koluma saplanan o şeylerden bazılarının acımı dindirmesini umuyordum.

Acıyı hatırladım. Acıyı asla unutmuyacaktım. Ama acıyı - ve ona neden olan şeyi- bir kenara bırakmak için bir sürü pratikten doğan zihin gücüne sahiptim.

Şimdilik.

Yerdeki koluma baktığımda tuhaf bir şey gördüm.

Tüm dünyaya bir çift kovboy çizmesi gibi görünüyordu. Sadece kovboy çizmeleri değil, kot pantolon ve kovboy çizmeleri. Sadece kot pantolon ve kovboy çizmeleri değil, kot pantolon içinde bacaklar ve kovboy çizmeleri içinde ayaklar. Bacaklar bilekten çaprazlanmış ve dümdüz uzatılmıştı.

Hastane yatağımın yanındaki sandalyede uyuyan Hector "Aman Tanrım" Chavez'i görene kadar bacakları yukarı, yukarı, yukarı takip ettim.

Belki de uyanık değildim. Belki de rüya görüyordum.

Ona baktım. Saçları dağınıktı, kıyafetleri kırışıktı (ya da normalden daha kırışıktı) ve tıraş olması gerekiyordu.

Ne yapıyordu orada? Aman

Tanrım.

Hatırladım.

Olamaz.

Hatırladım.

O da oradaydı. Dün gece de oradaydı.

Beni merdivenlerden arabaya kadar taşıdı, sonra da bayıldım.

Bir kargaşa olduşunda tekrar uyandım. Luke Stark ve bir güvenlik görevlisi Hector'u acil durum blmemden çıkarmaya çalışırken çıkan bir kargaşa. Hector gitmek istemiyordu, gerçekten gitmek istemiyordu.

Ne kadar tuhaf değil mi?

Belki ben de rüya görmüşümdür.

Gözlerimi kapattım. Sonra tuvalete gitmem gerektiğini hatırladım.

Bildiğim bir şey vardı. Hector'un bir rüya olmama ihtimaline karşı hemşireyi aramayacağımdan emindim. Neye ihtiyacım olduğunu açıkladığımda etrafta olmasını istemiyordum.

Bu nedenle ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gerçekten tek bir seçenek vardı.

Biraz çaba sarf etmem gerekti ama serum standımın alt kısmına bakmayı başardım. TV şovlarında tekerlekleri vardı.

Rahat bir nefes aldım. Serum standımın tekerlekleri vardı. Uzanıp onu aldım ve yatakta biraz yuvarladıktan sonra durdum.

Hector'un kot pantolonlu bacakları ve kovboy izmeli ayakları engel oluyordu.

Lanet olsun.

şimdi ne yapacağız?

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdığımda Hector'un artık uyumadığını gördüm. Başını hâlâ sandalyenin yüksek arkalığına dayamıştı. Ön kolları hâlâ kolların üzerindeydi, elleri sallanıyordu ve uzun bacakları hâlâ önünde uzanmış, ayak bileklerinden çaprazlanmıştı.

Ama siyah gözleri açıktı ve bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorusunu tekrarladı, sonra ayağa kalktı ve yatağa yaklaştı, yanımda durdu, üzerimde yükseldi.

Gözlerim onu takip etti, ayağa kalkıp yaklaştıkça başım geriye eğildi.

Cevap vermedim.

"Sadie, konuş benimle. Ne yapıyorsun?"

Buz Prensesi olmaya çalışmadım bile. Bu şartlar altında Buz Prensesi olmayı unuttum. "Bayan Townsend, Buz Prensesi "nin var olduğunu bile unuttum.

"Biraz yürüyeyim dedim," diye cevap verdim.

Kaşları yukarı kalktı. "Yürüyüşe çıkmayı mı düşündün?"

Sesi sanki orada olmasından bile daha tuhaftı, ki bence bu son derece tuhaftı.

"Evet, biraz bacaklarımı esneteyim dedim," dedim ona.

"Bacaklarını biraz esnetebileceğini düşünmüştün," diye tekrarladı, sesi hâlâ biraz deli olduğumu düşünüyormuş gibi geliyordu.

"Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın?" diye sordum.

"Mantıklı konuşmaya başlayacak mısın?" diye karşılık verdi.

Serum askısını bıraktım ve arkama yaslandım.
"Yürüyüşe çıkmanın nesi yanlış?"

Bir an bana sertçe baktıktan sonra gözlerini kaçırdı ve kolunu kaldırdı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, kolunu indirdi ve tekrar bana baktı.

"Hemşireyi ararız, yürüyüşe çıkabilir misin diye sorarız." "Yürüyebileceğime eminim."

"Hemşireyi çağıracağız."

"Hemşireyi aramak istemiyorum." "Neden istemiyorsun?"

Güzel bir soruydu.

İyi bir cevabım yoktu (ya da en azından ona söyleyebileceğim bir cevap), bu yüzden "Çünkü" dedim.

Sonra gözlerim odamı aradı, banyoya takıldı (sadece zamanım geldiğinde kontrol etmek için) ve ona geri döndü.

Ama Hector'un yanına döndüklerinde, omzunun üzerinden banyoya bakıyordu.

Ben daha ne olduğunu anlamadan serum sehpanı hareket ettirdi. Yorganı arkaya attı, bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini belime koydu ve beni kaldırdı, bir eliyle serum askısını önümüze iterek beni banyoya taşıdı.

Önce dehşet içinde donup kaldım.

Sonra dedim ki, daha doğrusu fısıldadım (yine dehşet içinde), "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi. Banyoya doğru yürüdü ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. Botunu giydi, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Lütfen biri bana bunun az önce olmadığını söylesin. Pekala, tamam. Pekala.

Bunu da (şimdilik) bir kenara bırakacak kadar zaman ayırarak işime devam ettim. Bu hiç hoş değildi. Acı veriyordu.

Onu da bir kenara koydum.

İşim bittiğinde banyoda durdum, yere baktım ve kendimi inceledim.

Hastane önlüğü giyiyordum, neyse ki arkası sonuna kadar açık olanlardan değildi. Sadece sırtın üst kısmında büyük bir açıklık vardı ve kapatılmıştı. Bileğimde bir alçı, serumlardan koluma damlayan iki torba ve tamamen mahvolmuş bir manikür vardı.

Kollarımda morluklar ve kesikler, sağlam bileğimin etrafında daha fazla morluk gördüm ve önlüğü yukarı çekerken bacaklarımda biraz gördüm, dizlerimde bir sürü morluk vardı.

Karnım çok ağrıyordu. Aslında her yerim ağrıyordu ve hafif bir baş ağrım vardı. Başka, daha spesifik yerlerim de ağrıyordu ama bunları bir kenara bırakıyordum.

Aynanın karşısına geçtim ve kendime baktım.

Sonra uzandım ve gördüğüm şey karşısında sağlam elimle lavaboyu tuttum.

Başımı öne eğdim, gözlerimi kapattım ve elime doğru eğildim.

Kendi görüntüm göz kapaklarımın arkasına kazınmıştı. İki siyah göz, çok şişmişti; kapanmamıştı ama güzel de değildi. Burnum da ciddi şekilde şişmişti ama kırık gibi görünmüyordu (ama ben ne bilirdim ki). Elmacık kemiğime kocaman beyaz bir bandaj yapıştırılmıştı ve bunun neyi gizlediğini biliyordum. Orada derinin açıldığını hissetmiştim.

Ve kanı hissettim.

Canavarca.

Kapı arkamdan açıldı ve botların sesini duydum. Sonra sırtımda bir sıcaklık hissettim. Sadece bu, dokunmak yok, sadece onun sıcaklığı.

"Sadie," dedi Hector yumuşak bir sesle.

"Git buradan," diye karşılık verdim, daha da yumuşak bir sesle.

Bir yere gitmedi. Beni tekrar kucağına aldı ve tüm o taşıma-beni-itme-benim-IV-standım olayını odaya geri yaptı, beni yatağa yatırdı ve yorganı üzerime geri attı.

Arkama yaslandım ve iyi elimle yorganı yukarı çektim, neyse ki sağ elimi kullandığım için bu sağ elimdi. Yorgana tutundum, gözlerimi kapattım ve yüzümü Hector'un aksi yönüne çevirdim.

"Mamita, bana bak." Sesi hâlâ yumuşaktı.

"Git buradan," diye tekrarladım, sesim hâlâ yumuşaktı. "Konuşmamız gerek."

"Git başımdan."

"Sadie," diye mırıldandı nazikçe.

Onu o zaman buldum. Çok uzakta değildi. Tenime kolayca girdi, çünkü normalde orada yaşıyordu.

Gözlerimi açtım, başımı çevirdim ve Hector'a baktım. Dün gece başıma gelenlere, gördüklerine, dün gece ve şimdi yaptıklarına ve görünüşüme aldırmadan sakın, kendinden emin ve buz gibiydim.

"Git... git." Çok net bir şekilde telaffuz ettim, böylece her iki kelimedede de buz sarkıtlarının oluşması için bolca zaman vardı.

Tam o sırada, şok olmuşum (çünkü kimse buzdan kaleye girememişti, babam bile), Hector öne doğru eğildi, o kadar yakındı ki, ancak birkaç santim uzağımdaydı. Bir elini yastığıma koydu, diğer elini de yatağın altına, belime koydu.

Nefes aldım.

Hala yumuşak bir sesle, "O içeride. Şimdi onu iki kez gördüm. Lee'nin ofisinde kendini kaybedip neredeyse kendi tırnaklarıyla avuçlarını parçaladığın zamanı da sayarsan üç kez."

Aman Tanrım.

Bana cevap verme şansı vermedi. Konuşmaya devam etti. "Onun orada olduğunu biliyorum ve seni uyarıyorum Sadie.

onu çıkaracağım."

Buz Prensesi her zamanki gibi sakinliğini korudu.

"Güvenliği aramak zorunda mıyım?" Benim için her şey aynıymış gibi sordum.

Cevap vermedi.

Ona dik dik bakmaya başladım ve gözlerini kaçırmamasını bekledim.

Başka tarafa bakmadı.

Onun yerine "Seni tanıyorum" dedi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye sertçe karşılık verdim.

Sadece gülümsedi ve ben onu hiç gülümserken görmemiştim, tam olarak değil. Sırttığını görmüştüm. Babamın söylediği bir şeye kıkırdadığını duymuştum. Ama gülümsediğini değil.

Tembeldi, yavaştı ve göz alıcıydı.

Sonra dedi ki, "Sana zaman vereceğim. Cehennemi yaşadın, ama doğru zaman geldiğinde onu çıkaracağım."

Onun sözleriyle, Buz Prensesi (asla bırakmayan) kaymaya başladı. Onu zihinsel tırnaklarımla tuttum ve geri çektim.

"Belki biraz uyumaya ihtiyacın vardır," diye önerdim.

Hector cevap vermedi. O bana baktı, ben de ona baktım.

Yine geri adım atmasını, başka tarafa bakmasını bekledim. Ama bakmadı.

Hatırlayabildiğimden beri ilk kez yaptım.

Gözlerim yana kaydı ve sonra daha da garip bir şey oldu.

Ben başka tarafa bakarken, o daha derine eğildi. Elinin başımın arkasını kavradığını hissettim. Yavaşça kaldırdı ve başımın tepesini öptü.

Dondum kaldım.

Hiç kimse ama hiç kimse bana böyle dokunmamıştı. Kimse, annem gittiğinden beri. Hiç kimse.

Hiç kimse mi dedim?

Elini orada bıraktı ve dudaklarını başıma bastırdı. Bir saniye için değil, uzun bir süre için.

Sonsuzluk gibiydi. Tatlı, harika, sevimli bir sonsuzluk gibiydi.

Şimdi, ciddi, şaka yapmıyorum, bu ne kadar tuhaftı?

Kendimi toparlayıp kafamı başka yöne çeviremeden kapı açıldı ve taşralı bir tını ile "Kahretsin! Özür dilerim."

O anda başımı başka yöne çevirdim. Dirseklerimin üzerinde doğruldum, odanın diğer tarafına baktım ve Daisy ile Marcus Sloan'ın kapının içinde durduklarını gördüm.

"RALPHIE, BENİM, SADIE," dedim telefona.

"Sadie? Neredesin?" Ralphie her zamanki gibi endişeli bir ses tonuyla sordu. İşe hiç geç kalmazdım.

daha az bir no-show.

Telefon kulağında, gözlerim kapıda yatakta oturuyordum ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Küçük bir şansım vardı.

Marcus ve Daisy'nin ortaya çıktığı an, doktorun ortaya çıkmasından sadece bir dakika önceydi. Marcus ve Daisy mahremiyet için sessizce ayrıldılar ama garip bir şekilde Hector ayrılmadı.

Hector yatağımın kenarındaki kumanda zımbırtısını tuttu ve benim için hastane yatağının arkasını kaldırma işini yaptı. Ayağa kalktım ve Hector yatağımın yanında dururken (sanki beni seven bir erkek arkadaşımış gibi), doktor bana (daha doğrusu bize, sanki Hector beni seven bir erkek arkadaşımış gibi davranarak) neyim olduğunu söyledi (sanki ben bilmiyormuşum gibi) ve öğleden sonra taburcu edileceğimi söyledi. Ama yine de birinin bana göz kulak olması gerekiyordu.

Sonra Hector'a döndü ve "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Hector doktora başıyla selam verdi (şaka yapmıyorum), eğildi ve başımın üstünü öptü (yine!) ve ikisi birlikte dışarı çıktılar.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak kapıya baktım.

Sonra sadece birkaç dakikam olabileceğini fark ettim, bu yüzden döndüm, telefonu aldım ve yatağın üzerine koydum.

Ralphie'yi aradım.

RALPHIE bir arkadaşına sahip olduğum en yakın şeydi.

Muhtemelen beni bir arkadaş olarak değil, daha çok bir işveren olarak tanımlardı ki ben de öyleydim.

Üç yıl önce bir sanat galerisi açtım. Federaller bunu da anlamadı, çünkü galeriyi vakıf fonumla açmıştım ve babam bu yolla kara para aklamamıştı, yine de her şeye olduğu gibi galerime de el koyabilmek için kötü bir amaç arayıp durdular. Ama hiçbir şey bulamadılar çünkü ortada bulunacak bir şey yoktu. Bundan emin oldum.

Açtım çünkü zamanımı babamın küçük prensesi olmaktan başka şeylerle geçirmeye ihtiyacım vardı - ki bu da artık eskimeye başlamıştı

-Denver Üniversitesi'nden sanat diplomam vardı.

Neden olmasın?

Bu işte iyi olduğum ortaya çıktı. Sanattan anlıyordum ve gerçekten iyi bir açılış yapabiliyordum. Her zaman babamın yanında durarak iyi bir ev sahibi olma konusunda yıllarca pratik yapmıştım. Bu yüzden bana öğrettiği bir şeyin sonunda işe yaramasının beni ne kadar memnun ettiğini tahmin edebilirsiniz.

Ralphie'yi işe aldım ve galerimde ("Sanat" adını verdim, çünkü gerçekten fazla bir hayal gücüm yok ve bu her şeyi açıklıyordu) Ralphie ve ben eğlendik. Benim çalışanım olduğunu ve her şeyi biliyordu ama yanında olmak güzeldi. Hoş bir şekilde biraz çılgındı ve gülerdik.

Ralphie uzun boylu, zayıf, sarı saçlı, mavi gözlü, ultra zarif, inanılmaz güzel bir eşcinseldi. Yemin ederim, bir erkek model olabilirdi.

Şaka yapmıyorum.

İş dışında sosyalleşmezdik.

Elbette her yıl onu ve ortağı Buddy'yi Noel'de şık bir akşam yemeğine götürdüm ve bu sırada Ralphie'ye Noel ikramiyesini verdim. Ayrıca Ralphie'nin doğum günü için onu ve Buddy'yi şık bir akşam yemeğine götürdüm ve bu sırada ona doğum günü hediyesini verdim (pembe ve bordo kravatlı güzel, pembe bir Armani elbise gömleği (birinci yıl), bir Royal Doulton heykelciği (ikinci yıl) ve Art'ta uzun zamandır gözüne kestirdiği ama alamadığı cam kağıt ağırlığı (üçüncü yıl)). Ayrıca güzel, bronz kadın gövdesi heykelinin satışını gerçekleştirdikten sonra kutlamak için ikisini de içki içmeye götürdüm. O heykel aylardır elimizdeydi. Bir servete mal olmuştu ve şimdiye kadarki en büyük satışımızdı.

Ralphie ve ben onun performans değerlendirmesini her zaman Oxford Otel'i'nin Cruise Room'unda Fransız martinisi eşliğinde yapardık. Değerlendirmeler on dakika sürerdi, bu yüzden Buddy de bize katılırdı çünkü neden olmasın?

Buddy, Ralphie'nin yang'ının yin'iydi.

Buddy siyahtı, keldi (tıraşlı), kalın bir keçi sakalı ve bakımlı, çok kaslı bir vücudu vardı. Büyük "B" ile Butch'tu ve Freddie Mercury gibi giyiniyordu (beyaz eş dövücü atlet, süper dar kot pantolon, siyah motosiklet

çizmeler ve çivili siyah kemerler) giymediğinde (İsveç Tıp Merkezi'nde Sinir Bilimleri Koğuşu'nda hemşireydi) ya da bizimle Cruise Room'da şık akşam yemeklerine çıkmak için giyinmediğinde (Buddy Queen Front Man kıyafetiyle iyi görünüyordu, ama Cruise Room'a bir eş kazağı giymedin, asla).

Buddy de komikti ve çok tatlıydı. Nazik, butch, Freddie-Mercury-on-steroids'e benziyordu ama siyah ve keldi.

Her ne kadar Ralphie teknik olarak arkadaşım olmasa da, Buddy de öyle, sahip olduğum tek şey oydu.

Ve birine ihtiyacım vardı.

Ralphie'ye "DENVER HEALTH'teyim," diye cevap verdim.

"Ne?" Ralphie çığlık attı ve zihnimde sarı kaşlarının saç çizgisine çarptığını görebiliyordum.

"Bir şey yok. Sadece küçük bir kaza geçirdim," diye yalan söyledim.

"Seni hastanelik eden bir kaza mı? Aman Tanrım."

"Önemli bir şey değil," diye temin ettim onu. "Sadece gözlem. Onlar

Bugün gitmeme izin ver."

Ralphie hemen cevap verdi, "Hemen geliyorum."

"Hayır!" Sesim keskindi ve gözlerim kapıya yapışmıştı.

Hector ya da Daisy ve Marcus her an içeri girebilir.

Uğraşacak yeterince şeyim vardı. Ralphie'nin ortaya çıkmasına ihtiyacım yoktu. Ralphie biraz dramatik olabiliyordu.

"Ne demek hayır?" Ralphie sordu.

"Yani, aslında, bana bir iyilik yapmanı istediğim için arıyorum. İstediğim için üzgünüm ama-"

Ralphie araya girerek, "Ne olursa." dedi.

Ralphie'nin hızlı yardım teklifi karşısında kapıyı gergin gözetimim altında tutarken göz kırptım.

Ne diyebilirdim ki? Hayatımda kimsenin bana yardım teklif ettiği bir sürü zamanım olmamıştı. Kahretsin, hayatımda kimsenin bana bir şey teklif ettiği bir sürü zamanım olmamıştı.

Şaşkınlığımı üzerimden attım ve "Galerideki çekmecedeki dairemin yedek anahtarları var" dedim.

"Nerede olduklarını biliyorum."

"Evime gidip bana birkaç kıyafet, ayakkabı... iç çamaşırı alıp hastaneye getirebilir misin?"

"Hemen şimdi yapacağım."

Nedense sözleri gözlerimi yaşarttı.

"Teste gireceğim," diye yine yalan söyledim. Ayrıca yine göz kırpyordum, bu sefer farklı bir nedenden dolayı. "Peki, onları hemşire odasına bırakabilir misin?"

"Elbette, ama ben-"

"Hayır, hayır, daha fazla zamanınızı harcamak istemiyorum." "Sadie, bu-"

Tekrar araya girdim. "Hayır gerçekten, sorun değil. Testler bir süre daha devam edebilir."

Ralphie sessiz kaldı ve sonra "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim, sadece küçük bir kaza. Kafamı biraz çarptım.

Yine de birkaç gün işsiz kalabilirim." Ya da haftalarca, ama daha sonra başka bahaneler bulacaktım.

"Tamam," diye kabul etti Ralphie, ama bunu yutmuş gibi görünüyor du .

Sessiz bir nefes aldım, sonra nefesimi verirken aklıma başka bir şey geldi.

"Bil diye söylüyorum, evim biraz dağınık-"

"Şimdi, Sadie, buna inanmıyorum. Sen Kraliçe

Temiz'sin." Bu daha çok tanıdığım Ralphie'ye benziyordu.

"Hayır, sadece-" Ben başladım ama Ralphie araya girdi.

"Bir toz zerresi göreceğim diye sakın kendini üzme. Söz veriyorum, lavaboda bir kase bırakırsan seni Tidy Patrol'a rapor etmeyeceğim."

"Ralphie-"

"Yakında orada

olacağım." "Ralphie-"

"Toodles."

Bağlantı

kesildi.

Aman

Tanrım.

Evimin neden böyle göründüğüne dair bir bahane bulurdum.

Evimin nasıl göründüğünü düşünmeyi bıraktım.
-Ve daha da önemlisi, nedenini öğrenip bir kenara koydum.
Onunla da daha sonra ilgilenecektim.

Telefonu yerine koydum, örtüyü çektim ve düşünmemeye çalıştığım şeyleri düşünmemek için bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek arkama yaslandım.

Kapı açıldı. Hemen gözlerimi kapattım. Ayak sesleri duydum. Yatağımın yanında duran ayak sesleri.

"Sadie, şekerim, uyuyor musun?" Daisy'nin country tınısı fısıldadı.

Uyuyormuş gibi yaptım.

Şimdi, Hector'un orada olması tuhafın da ötesinde tuhaftı, ama Daisy ve Marcus'un orada olması tuhafın da ötesinde tuhaftı.

Benden nefret ettiler.

Neden oradaydılar?

"Sanırım uyuyor." Daisy hâlâ fısıldıyordu. "Uyku iyidir," dediğini duydum Marcus'un derin sesinden. Sessizlik.

Gitmelerini bekledim.

Sonra kadınsı bir ağlama hıçkırığı duydum ve bunu erkeksi bir "Şşşt" takip etti.

Gözlerimi açıp Daisy'ye iyi olduğumu söylememek için Buz Prensesi'nin tüm güçlerini kullanmam gerekti, ki iyi değildim, ama bazı yalanlar iyidir. Bunu da bir sürü pratik yaparak öğrenmiştim.

Bir süre Daisy'nin ağlamasını ve Marcus'un onu sakinleştirmesini dinledim, sonra "Bütün gece buradaydın. Hadi seni eve götürelim."

Tanrıya

şükür.

Nihayet.

"Hayır," Daisy'nin sesi gözyaşlarıyla tıkanmıştı, bunu tek kelimeden bile anlayabiliyordum. Konuşmaya devam etti. "Ben hediyelik eşya dükkanına gidip bir dergi alacağım ve onunla kalacağım. Hector bir süre dönmeyeceğini söyledi."

En azından bu da bir şeydi.

"Emin misin, sevgilim?" Marcus sordu.

Daisy cevap vermedi ama yine ayak sesleri duydum. Kapı açıldı ve kapandı.

Gözlerimi açtım. Yalnızdım. Ta ki Daisy dergisiyle geri gelene kadar.

Neler olup bittiğini anlamak **i ç i n** ne kadar enerji harcayacağımı düşündüm.

Sonra uykuya dalmadan hemen önce (bu sefer gerçekten) bunu çözmek için yeterli enerjim olmadığını fark ettim.

Gözlerimi açtım ve Daisy'nin Hector'un uyuduğu sandalyede oturduğunu gördüm.

Omuzdan aşağı koyu renk kot giymişti, blazer ceketinin omuzluklarından açık kahverengi püsküller dökülüyordu. Dar kotunun yanlarından daha fazla püskül sarkıyordu. zerinde açık kahverengi, sivri topuklu, platformlu, yuvarlak burunlu botlar vardı ve kot pantolonu botların içine sokulmuştu. Kıyafetinin her yerine serpiştirilmiş yapay elmaslar ve perçinler vardı.

Ayağa kalkıp "Jolene" şarkısını söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Onun yerine oturdu, bacak bacak üstüne attı ve National Enquirer okudu.

Lanet olsun.

şimdi ne olacak?

Uyuyormuş gibi yapıp ondan sonsuza dek kaamazdım. Yoksa yapabilir miydim?

"Sadie?"

Gözlerim Daisy'ninkilere kaydđ ve o da bana bakıyordu.

İşte cevabđ. Uyuyormuş gibi yapıp ondan sonsuza dek kaamazdım.

Cevap vermedim. Bunun yerine doğrudum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için sağlam elimi kaldırdım. Elimi bıraktđđımda saçlarım tekrar yüzüme döküldü.

İçimi ektim.

Daisy usulca, "Bırak ben bakayım," dedi ve ben tekrar ona baktım.

Enquirer'đ sandalyenin üzerindeydi. Ayağa kalkmış ve çantasını karıştırıyordu. Bir şey çekip çıkardı ve

Çantası komodinin üzerinde.

Bana büyük, soluk pembe bir klips gösterdi.

"Voilà!" dedi, sanki çantadan saç tokası değil de şapkadan tavşan çıkarmış gibi.

"Bana arkanı dön," diye emretti ve ben bile ona gidip bir göle atlamasını söyleyecek kadar Buz Prensesi değildim.

Arkamı döndüm. Elleri saçlarımda geziniyor, uzun tırnakları kafa derimi hafifçe kazıyordu.

Güzel bir histi. Bana küçüklüğümü ve annemin geceleri yatmadan önce saçlarımı taradığı zamanları hatırlattı. Bazen annem saçımı tararken bana hikâyeler anlatırdı. Bazen komik, bazen romantik, bazen de maceralı hikâyelerdi bunlar. Annemin saçımı taramasını ve bana hikayeler anlatmasını çok severdim.

Daisy saçımı gerektiğinden daha uzun süre dikkatlice çekip kazıdı, sonra büktü ve klipsin girdiğini hissettim.

Elleri omuzlarıma gitti ve beni nazikçe kendisine doğru çevirdi. Döndüğümde gözleri saçlarımdaydı. Sonra bakışları benimkilere kaydı.

"Her şey daha iyi," dedi.

"Yaklaşamadım bile," diye cevap verdim.

İşte oradaydı, şirret Bayan Townsend çirkin kafasını kaldırmıştı.

Daisy'nin dişleri dudağını ısırды ve gözleri yaşlarla parladı.

"Sadie, şekerim-" diye başladı ama daha fazlasını söyleyemeden kapı açıldı ve Hector içeri girdi.

Gerçekten,
daha fazla
değil. Ben
hallederim.

Ben bir Uyuşturucu Kralı'nın kızıydım, muhtemelen birçok hayatı mahvetmiş kötü bir adamın. Ama ciddi, bir kız babasının günahları için ne kadar kefarete ödeyebilirdi ki? Tanrı aşkına, ben okul çocuklarına eroin satmadım!

Yeterince içmiştim.

Çağrı düğmesi zımbırtısını elime aldım ve ona baktım, hemşire düğmesini buldum ve ona bastım.

Sonra yatağın yanında Hector'un kemer tokasını ve karın kaslarını gördüm. Lanet olsun.

"Sadie," diye seslendi Hector.

Başımı eğdim ve hemşire çağırma düğmesine tekrar bastım. "Sadie," diye tekrarladı Hector.

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

"Neden buradasın?" Tersledim.

Konuşmak için ağzını açtı ama o konuşmadan ben başımı çevirip Daisy'ye baktım.

"Peki sen neden buradasın?" diye sordum. "Düşündüm ki-" Daisy başladı.

"Hayır, aslında bilmek istemiyorum," diye araya girdim.

Uzandım ve serum standımı aldım. Sonra örtüleri arkaya attım ve yatağın kenarına doğru kaydım, serumumu da yanımda taşıdım. Canım acıdı ama yine de yaptım ve irkilmedim bile.

Hector, "Sadie, yatağına geri dön," diye emretti ama ben bacaklarımı yana atıp ayağa kalktım.

Serum standı zimbirtısını yanımda taşıyarak iki adım yürüdüm (serum standı zimbirtısı Kraliçe Buz'a olan teklifimi biraz baltaladı ama bunu başarmak zorundaydım).

Onlara döndüm, elim serum standımın üzerindeydi ve yerimde durdum.

"İkiniz de gidin," dedim.

Daisy'nin gözleri yatağın karşı tarafında, Hector'un durduğu yere kaydı. Benim gözlerim de oraya gitti.

Mutlu görünmüyordu.

"Sana tekrar soracağım, mamita, yatağına geri dön," dedi. "Bu sormak değil, söylemek," diye karşılık verdim.

"O zaman sana yatakta tekrar söyleyeceğim," diye karşılık verdi. "Hayır," diye cevap verdim.

Yatağın etrafında bana doğru yürümeye başladı.

Geri çekilmeye başlamadan önceki nanosaniyede, neden Soğukluk Faktörümünden hiç etkilenmemiş gibi görüldüğünü merak ettim. Diğer herkes derin dondurucuya girdi.

Hector değil.

Elbette vücudunun olağanüstü sıcak olduğunu fark etmiştim. Belki de sorun buydu.

Hector ilerlerken Daisy usulca, "Hector," dedi.

Kadının ses tonundaki bir şey ona ulaşmış olmalı çünkü aniden durdu.

Ben de bıraktım.

Hector ve ben karşı karşıya geldik ve birbirimize bakmaya başladık. Biz bunu yaparken Daisy temkinli bir şekilde öne çıktı ama ne Hector'a ne de bana fazla yaklaştı.

"Sadie, biz buradayız-" diye başladı Daisy.

Yine sözünü bitirmesine izin vermedim. Gözlerim Hector'un karanlık gözlerinden ayrılıp ona kaydı.

"Neden burada olduğunu biliyorum." Hector'u işaret ettim. "Ben de onun neden burada olduğunu biliyorum. "Güçlülerin nasıl düştüğüne iyice bakmak istedin."

Daisy'nin vücudu ona vurmuşum gibi sarsıldı, aynı zamanda irkildiğini gördüm.

Hector irkilmedi. Gözleri kısıldı, yüzü karardı ve bunun korkutucu olduğunu söylememe izin verin.

Yine de, çok iyi gidiyordum. Buz Prensesi'nin ötesindeydim.

Antarktika'nın büyücüsüydim, hem de şirret bir büyücü.

Bunu yapmak bana acı verdi. Vücudumun acıdığından daha fazla acıdı. Ama yapmak zorundaydım.

Neden orada olduklarını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Her şey böyle başladı, insanlar iyi davranıyor, güzel

şeyler yapıyordu,

belki nazik olmaya çalışıyorum.

Asla böyle bitmedi. Hiç

bitmedi.

Ben de devam ettim, "Pekala, bakışını attın. Artık gidebilirsin."

Gitme emrimi tamamen görmezden gelen Hector bir adım öne çıktı. Ben bir adım geri attım.

O durdu. Ben de durdum.

Yine göz göze geldik.

Sonunda "Polis geldi." dedi.

Bu beni şaşırttı ama belli etmeden üstümü örttüm.

"Neden?" diye sordum. diye sordum.

Sonra Hector cevap verdi, "Yani bir arama emri çıkarabilirsin, böylece peşlerine düşebilirler-"

Onun sözleriyle Antarktika Büyücüsü dağıldı, bir anda eridi ve ben de kendimi kaybettim.

Tamamen.

"Hayır!" O kadar yüksek ve tiz bir sesle bağırdım ki televizyon ekranının patlamamasına şaşırdım.

Söyleyemedi. Yüksek sesle değil. Bana

söyleyemezdi. Tekrar geri çekildim.

"Ah, şekerim," dediğini duydum Daisy'nin, sesi titriyordu ama Hector bana doğru geliyordu ve ben gözlerimi ondan ayırmadım.

Yüzü artık karanlık değildi. Orada başka bir şey vardı, görmek istemediğim bir şey.

Onu engellemek için gözlerimi kapattım, onu uzaklaştırmak için elimi kaldırdım, bir yandan da serum standı zımbırtımı çevirip geriye doğru yürüdüm.

Sırtım duvara çarptı.

Durduğumda Hector usulca, "Mamita," diye mırıldandı.

Bana dokunmadı ama sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı.

Gidecek başka yerim olmadığından başımı başka yöne çevirdim. "Sadie?" diye seslendi başka bir ses.

Gözlerimi açtım ve Hector'un bedeninin etrafına baktım. Ralphie ve Buddy'nin kapının hemen içinde durduklarını görebiliyordum.

Hector kenara çekildi ve ben de onları tamamen gördüm.

Ralphie bir gece çantası taşıyordu. Buddy, en sevdiğim beyaz calla zambaklarından oluşan kocaman bir vazo taşıyordu.

Bana bakıyorlardı ve solgun görünüyorlardı (evet, Buddy bile - siyahların solgun olabileceğini bilmiyordum ama o solgun görünüyordu).

"Tatlım?" Ralphie tereddütle söyledi.

Bana "tatlım" demesine rağmen (ve bana hiç "tatlım" dememişti), Buz Prenses yerine oturdu.

"Ben iyiyim," dedim hemen.

Bir saniye sonra Ralphie odanın diğer ucundaydı. Bir saniye sonra ben onun kollarındaydım.

"Oh Sadie, tatlım. Kaza geçirmedi, değil mi?" diye sordu, sesi fısıltı yumuşaklığındaydı, bir kolu belimdeydi, diğer eli sırtımı okşuyordu.

"Ralphie, ben iyiyim." Vücudumu sabit tuttum ve boğazına doğru konuştum.

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Tatlım, iyi değilsin. Görebiliyorum, değil mi? Kötü bir Jodie Foster filmi gibi gece kör olmadım. Ve dairenden yeni geldim. Tam bir felaket. Ne oldu böyle? Bunu sana kim yaptı?"

Bu benim için iyi gitmiyordu. Her şey üstüme geliyordu. Herkes bunun hakkında konuşuyordu. İnsanlar bu konu hakkında konuşurken, daha sonra ilgilenmek üzere nasıl bir kenara koyabilirdim?

"Onun lanet boynunu kıracağım." Buddy artık bizim yanımızdaydı.

Başımı çevirdim ve Buddy'ye baktım. Yüzüme yakından baktı ve dişlerinin sıkıldığını gördüm.

Sonra dişlerinin arasından tekrarladı, "Onun lanet boynunu kıracağım. Kim yaptı bunu?"

"Ben iyiyim," dedim tekrar.

"Bileğinde bir alçı var," diye işaret etti Ralphie ve ben de Ralphie'ye dönüp baktım.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım.

"Yüzünde bir bandaj var," diye devam etti Ralphie.

Daha fazla dayanamadım ve gerçekten beni suçlayabilir misiniz?

Ben de "Ben iyiyim!" diye bağırdım.

Ralphie benim soğukkanlılığımı kaybettiğimi hiç görmemişti, hiç. Bu yüzden çılgılımla irkildi. Sonra nedense, benim Soğukkanlılık Faktörümü görmezden geldi. Kolları sıkılaştı ve beni kendine çekti.

Kendimi bildim bileli kimse bana böyle sarılmamıştı.

Ve daha fazla dayanamadım.

Yüzümü onun son derece şık gömleğine gömdüm ve son derece şık takım elbise ceketini sağlam elimle sıktım ve ağladım.

Beni kimin gördüğü umurumda değildi.

Hector'un bile. Sikerim böyle işi. Daha fazla dayanamadım.

Kıvranarak, hıçkırarak, yüksek sesle ağlamak değildi. Sessiz, bedeni sarsan, ruhu sızlatan bir ağlamaydı.

Her şeye rağmen, ki bu çok uzun sürmüş gibi görünüyordu, Ralphie hayata tutundu.

"Çıkarın onu, tatlım, Ralphie'ye verin," diye mırıldandı sonunda.

"Eve gitmem gerek," dedim gömleğinin içine. "Eve gidemezsin," diye yanıtladı Ralphie.

"Eve gitmek zorundayım. Buradan gitmeliyim," dedim ama yüzümü Ralphie'nin gömleğinden ayırmadım.

Buddy bize yakın bir yerden "Eve gideceksin," dedi ve Buddy yaklaşıp grup kucaklaşmasını etkilerken bir başka elin belime dolandığını hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başımı kaldırmadan, Ralphie ya da Buddy'ye bakmadan ve kesinlikle Hector ya da Daisy'ye bakmadan.

"Eve gideceksin, Sadie," dedi Buddy. "Bizimle eve gideceksin."

ÜÇ

BEKLEDİM

Hector

H rektör oturmuş, öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, sol eli sallanıyor, sağ elinde ise bir Jack and Coke tutuyordu.

Aslında geceye kola ekleyerek başlamıştı ama son iki içkide bununla uğraşmamıştı.

"Hermano, konuşmalısın," dedi Eddie ona.

Hector ağabeyine baktı. Eddie, Hector'un oturma odasında onun karşısında oturuyordu.

Oturma odası tam bir çukurdu. Aylardır ev üzerinde durmadan çalışıyordu ama yapacak çok iş vardı. Yüzeyi ancak çizebilmişti. Oturma odası, çoğu ağır, plastik örtülerle kaplı, paketlenmemiş kutular ve mobilyalardan oluşan bir karmakarışık. Hector çalışma ve yemek odasının zeminlerini yeniden döşüyordu. Oturma odasından başlamalıydı.

Hector yere baktı ve "Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum ve düzelteceğim."

Sonra Sadie'yi "düzeltme" düşüncesiyle, beyninde istenmeyen ve kopuk anılar canlandı.

Hastanedeki banyoda lavabonun başında duruyordu.

Arkadaşının göğsüne doğru sessizce ağlaması.

Tuvalete gitmesi gerektiğini kabul etmek yerine yürüyüşe çıkmak istediğini söylemesi.

Kanlı yüzü, kanlı bacakları ve uyandığında kimsenin umurunda olmayacağını söylerken tuttuğu gevşek bedeni.

Bardağını ağzına götürdü ve Jack'i geri atarak içini boşalttı. Öne doğru eğildi ve botunun yanında yerde duran çoğunlukla boş şişeyi etiketledi. Ağır bir ölçü daha doldurdu ve burbonu tekrar yerine koydu.

Sarhoştı. Sarhoş olduğunu biliyordu ve umurunda değildi.

"Bana nasıl çuvalladığını anlat," diye sordu

Eddie. Hector tereddüt etmeden, "Bekledim,"

diye cevap verdi.

İşte bu kadar. Beklemişti. Sadie'nin ona gelmesini bekledi.

Babasının ofisindeki o gecedan sonra, onun olduğunu bildiği şeyi almalıydı.

Ve beklememeliydi.

Hector Chavez, Seth Townsend'le yakınlaşmaya başladığında, Townsend'in kızının işe yaramaz zengin bir sürtük olduğunu düşünmüştü - güzel bir sürtüktü ama yine de işe yaramazdı.

Sonra, işi bu olduğu için, onu ve babasını izledi. Ve Townsend'in Sadie'den hiçbir şey saklamadığını gördü. Ona nasıl çok iyi bir hayat sunabildiğini gizlemiyordu. Sadie her şeyi biliyordu. Bu konuda hiçbir sorunu yok gibiydi, bu da Hector'un onun da bir şekilde operasyona dahil olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Hector araştırdı ve onun bu işe karışmadığını gördü. O temizdi.

Tertemiz.

Hector'un deneyimine göre, kimse tertemiz değildi.

Bu Hector'u kuşkulandırdı. Bu yüzden onu daha yakından izledi.

Onu ve babasını (ama daha çok onu) izlemek onu huzursuz ediyordu.

Büyük, gürültülü, sevgi dolu ve işinin içinde Meksikalı Amerikalı bir aileden geldiği için böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Sevgi yoktu, alay yoktu, sevgi gösterisi yoktu. Gözle görülür bir istismar da yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Çoğunlukla Sadie'den hiçbir şey gelmiyordu. Robot gibiydi. Sadece babasının yanında değil, her zaman.

Her şeyi doğru, her şeyi tam, her şeyi mükemmel yapardı. Giyinişi, babasının evini yönetmesi, partilerini düzenlemesi, her şeyi.

Bunu en az çabayla yapabiliyor gibi görünüyordu. Asla strese girmez, sinirlenmez, gergin olmazdı. Asla

tamamen birlikte ve kontrollü olmaktan başka bir şey değil.

Dahası, sadece babasından değil, hiç kimseden yakınlık ya da şefkat görmüyordu. Gülmüyor, şaka yapmıyor, öfkelenmiyor ya da en ufak bir kişilik belirtisi göstermiyordu.

O sadece işini yaptı. Her zaman. Yirmi dört yedi.

Tüm bunlar Hector'un ona bir şeyler hissettirmek istemesine neden oldu ama o bunu da istemedi. Buz gibiydi.

Bu, Hector'un ona bir şeyler hissettirmek istemesine neden olan sapkın bir etkiye sahipti.

Sonra ona yardım etmeye, bilgi vermeye başladı.

Buna inanamıyordu. Sadece bunu yaptığı için değil, bu işte gerçekten iyi olmadığı için de.

Hatta babasının ofisinin kapısına kadar gitmiş ve onun çekmeceye bir dosya koyduğunu, burada kendisi için bilgi sakladığını görmüştü. O içeri girmeden önce ev boştu. Seth'in uzakta olduğunu biliyordu ve şüphesiz o da biliyordu ama yine de çok riskliydi, özellikle de lanet kapıyı açık bırakmak.

Kızın kendisini görmemesi için kenara çekilmiş, biri gelirse diye kapıyı korumaya almış ve kızın odadan çıkmaya hazırlandığını duyunca ortadan kaybolmuştu.

Herhangi biri gelip onu bunu yaparken görebilirdi. Ondan başka biri görseydi, kız ölmüş olurdu.

Annesi gibi.

Sonunda, son derece aptalca bir şey yapmaması ve ona yardım ederken yakalanmaması için onu korumak amacıyla zamanını onu takip ederek geçirmek zorunda kaldı, böylece kimliğini açığa çıkardı ve onu ve büyük olasılıkla kendisini öldürttü.

Ve bir hiç uğruna risk alıyordu. Çoğu iyi bilgi bile değildi. Uyuşturucu baronları hassas bilgileri evlerindeki kasada tutmazlardı. Ancak bunu ona söyleyemezdi.

Kimseye onun kim olduğunu bildiğini ya da babasını yok etmeye yardım etmeye çalıştığını ima bile etmedi.

O her zaman İtaatkar Stepford Kızı'ydı.

O gece içeri girdiğinde, tatlı ama oldukça sarhoş bir gülümsemeyle onu öpmesini söylediğinde, hiç tereddüt etmedi. Her şey bittiğinde, Townsend'i alaşağı ettiğinde Sadie'nin onun olacağına çoktan karar vermişti. Onun yanına erken taşınamazdı. Bu davayı mahvedebilirdi ve bir yıldan uzun süredir bu dava üzerinde çalışıyordu.

Ama ellerini ona koyduğunda, vücudunu onunkine bastırduğunda ve yanından geçerken yakaladığı ipuçları yerine ilk kez pahalı parfümünü yakından koklayabildiğinde, kontrolünü kaybetti ve davetini kabul etmekten kendini alamadı.

Bu hiç mantıklı değildi. Onun tipi değildi.

Kadınlarının uzun bacaklı, belirgin kıvrımlı ve tavırlı olmasından hoşlanırdı. Kıvrımları vardı ama minyondu. Ve sergilediği kişilik soğuktu, kadınlarında sevdiği asabi, yüzünüze karşı tavrın yakınından bile geçmiyordu.

Bu umurunda bile değildi. Sonuç olarak, onu istiyordu. Ona şansını verdiğinde, o da kullandı.

Geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaştığında, onu sert ve daha fazlasını arzulayan bir halde bırakıp gittiğinde çok öfkelenmişti.

O anda, onun oyun oynadığını düşündü. Düşünecek zamanı olduğunda, sarhoşken onun da kontrolünü kaybettiğine karar verdi. Ama o kendininkini bulmuştu ve sonuçta oynadığı oyunlar, babasını öldürdükten sonra hayatta kalabilmek ve nefes alabilmek için oynaması gereken oyunlardı.

Bu, annesinin varsayıldığı gibi ölmüş olmasından çok daha iyiydi.

On sekiz yıl önce Elizabeth Townsend, Indy'nin polis olan babası ve Elizabeth'in yakın arkadaşı Katherine'in dul eşi Tom Savage'a yaklaşıp.

Elizabeth Townsend kocasından, hayatından kurtulmak istiyordu ve bunu kızı için de istiyordu. Sadie'nin bir uyuşturucu satıcısının kızı olarak büyümesini istemiyordu. Bu nedenle, Tom'a bilgi vererek henüz büyük işler başarmamış olan Seth'i ihbar etmeye başladı.

Ta ki bir gün ortadan kaybolana kadar.

HECTOR, Sadie onu terk ettiğinde çok öfkelenmiş olsa da beklemiş ve çok istemesine rağmen ona yaklaşmamıştı. Operasyonu kapatmaya çok yakın olduğunu biliyordu.

Bir hafta sonra Narkotik harekete geçti.

Sonrasında süreçten kesin bir şekilde uzak durdu. Diğer ajanların onu sorgulamasını istedi ve mal varlığını araştırdıklarında da bu işe karışmadı. Kadın çekip gittiğinde ve Ajans hesapları dondurup tüm mal varlığına el koyduğunda arkasına bile bakmadığında şaşırmadı.

İşini yapmıştı ve yoluna devam ediyordu.

Onu DC'ye transfer edeceklerini söylediklerinde istifa etti. Artık canına tak etmişti. Her ne kadar avlanmayı sevse de, kurallar ve politikalarla arası hiç iyi olmamıştı.

Dahası, Sadie DC'de ona ulaşamadı.

Bir ev satın aldı, kurallar ve politikalar konusunda pek de iyi olmayan Lee için çalışmaya başladı ve onun kendisine gelmesini bekledi.

Uzun süreceğini sanmıyordu. Daha önce hiç bu kadar çabuk ateşlenen tatlı bir parçası olmamıştı ve hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti. Hayatları artık tehlikede olmadığında kadının ona yaklaşacağından hiç şüphesi yoktu. Onu terk edip giden bir güven fonu prensesiydi.

Bir sonraki hamleyi onun yapması gerekecekti.

Sadie ve onun bitmemiş bir işi vardı. Bunu o da biliyordu, Sadie de biliyordu ve Hector bu işi bitirmeye niyetliydi.

Ancak Lee'den randevu aldığıında, Lee'nin sabrı tükenmek üzereydi.

Ricky Balducci ve kardeşlerini duymuştu. Sokaktaki söylentiye göre Sadie işaretlenmişti. Balducci Oğlanları'nın konuşulmayan bir anlaşması vardı: Sadie'yi kazanırsan, tahtı da kazanırsın.

Bu delilikti ve konuşmaydı. Balducci kardeşler hem deli hem de tamamen saçmalıklarla dolu olmalarıyla tanınırlardı.

Sadie'nin Lee'ye gelmesine şaşırmıştı ve koruma istediğinde Balduccis'ten baskı gördüğünü biliyordu. Bu bilgiyi neden Lee'yle paylaşmadığını bilmiyordu ama umurunda da değildi.

Lee'nin karışmasını istemedi. Kendi başına halledebilirdi. Sadie gittiğinde Lee'ye ilgileneceğini söyledi. Bununla hem Balduccis'le hem de Sadie'yle ilgileneceğini kastetti.

Zamanı dolmuştu.

Beklemekten bıkmıştı.

O gece onu galeriden dairesine kadar takip etti ve dışarı çıkma ihtimaline karşı dışarıda bekledi.

İçeride kaldı.

Güvenlikli yüksek bir binada güvende olacağını düşünerek onu terk etti. O gece Luke'la bir görevi vardı ve sabah geri gelmeye karar verdi. Geri dönüp kızın işe gittiğinden emin olduktan sonra Luke, Mace, Darius ya da Vance'i alıp Balducci Boys'la konuşmaya gitmeyi planlıyordu.

Ondan sonra Sadie'ye
giderdi. Böyle bir şansı
yoktu.

"BEKLEDİN Mİ?" Eddie sordu.

Hector arkasına yaslandı, bir içki daha aldı ve gözlerini kardeşine dikti.

"Bana babasını verdi."

Eddie'nin nefes aldığını duydu ve gördü.

Hector başını salladı. "Bana bilgi verdi. İyi bilgi değil ama yine de bana bilgi verdi. Stapleton'daki durumu hatırlıyor musun? Sana haber vermiştim?" Hector sordu.

Eddie'nin gözleri parladı ve Hector onun hatırladığını anladı. Büyük bir baskın olmuştu ve Denver Polis Departmanı'na kimin, ne zaman orada olacağı ve ne bulacağı önceden bildirilmişti. Sadie'nin ona aktardığı tek doğru bilgi buydu.

"Sadie?" Eddie sordu.

"Bana lanet olası bir not yazmış," dedi Hector ona.

"Tanrım," diye mırıldandı Eddie. "Sana bir not mu yazdı?"

Bu kez Hector başını salladı. Eddie'nin sorusuna değil, anısına inanamayarak.

"Hayatımda gördüğüm en kötü muhbir. Güpegündüz, kapı açık, kasayı karıştırıyor. Tanrım, inanamazsın. Zamanımın yarısını Townsend'e karşı dava açarak, diğer yarısını da ona göz kulak olarak geçirdim."

Bunun üzerine Eddie gülmeye başladı ve Hector bunun mümkün olduğunu düşünmese de gülümsedi.

Eddie gülmeyi bıraktı ve "Söylentilere göre duruşma boyunca babasının yanında durmuş," dedi.

Hector ölümcül bir gülümsemeyle cevap verdi, "Rolünü oynadı. Bu işte iyiydi. Bunu uzun zamandır yapıyordu. Bu onun son gösterisiydi. Bir iyilik yapıp kayıtları kontrol ettim. Onu bir kez bile ziyaret etmemiş."

Eddie bunun kafasına dank etmesine izin verdikten sonra, "Annesini tanıyorsun-" diye söze başladı.

"Biliyorum," diye sözünü kesti Hector.

Birbirlerine baktılar. İkisi de Sadie'nin aldığı riskleri ve iyi yapmasa bile bu riskleri alarak gösterdiği cesareti biliyordu.

"Annesi hakkında bir şey biliyor mu?" Eddie sordu. "Şüpheli."

Eddie bir süre Hector'a baktıktan sonra iç çekerek, "Townsend pisliğin teki," dedi.

Hector bir kadeh daha Jack içti ve cevap vermedi. Söylenecek bir şey yoktu.

Seth Townsend kesinlikle boktan biriydi.

Sessizlik uzadı.

Sonra Hector sessizce, "Zano'nun Balducci'yi ziyaret ettiğini duydum," dedi.

Odadaki hava alarma geçti.

"Ne duydun?" Eddie sordu ama cevabı biliyordu.

O da duymuştu.

"Marcus'un bir iyilik istediğini duydum. Ren Zano ziyarete gitmiş. Balducci ondan kaçmaya çalıştı. Zano ısrarcıydı. Zano, Marcus'a Ricky'nin gözünün morardığını, burnunun kırıldığını ve kaşından yanağına kadar tırnak izi gibi görünen bir şey olduğunu söyledi," diye yanıtladı Hector.

Eddie bekledi.

Hector onu fazla bekletmedi. "Balducci, Zano'ya bir bar kavgasına karıştığını söyledi."

Eddie öne doğru eğildi. "Hector, sakın kalmalısın."

Hector bardağı tekrar boşalttı, öne doğru eğildi ve yeniden doldurmak için şişeyi işaretledi. Şişeyi bardağına boşalttı ve yere geri koydu. Arkasına yaslandı ve gözlerini kardeşine dikti.

"Bu sakın kalabileceğin bir durum değil," dedi sakın bir şekilde, sözlerini yalanlıyordu ama söylediklerinde gizli bir anlam yoktu ve ne kadar ciddi olduğu açıktı.

"Bu kadın senin için ne ifade ediyor?" diye sordu Eddie. "O benim," diye yanıtladı Hector.

Eddie arkasına yaslanıp parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra kolunu indirdi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Jet'i yatağına almak için hiçbir şeyden kaçınmayacağına karar verdikten beş dakika sonra o da bunu hissetmişti. Şimdi o ve Jet evleniyorlardı.

Eddie devam etti, "Oradayken size babası hakkında bilgi vermekten fazlasını yaptı mı?"

"Evet ve hayır. Maskeyi bir kez düşürdü. Bugün yine düşürdü, bu yüzden artık arkasında kimin saklandığını biliyorum."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu onun benim olduğu anlamına geliyor. Kimse benim olana dokunamaz. Ve onu dövmediklerinden, tecavüz etmediklerinden ve onu kırık bırakmadıklarından eminler. Lanet olası evini gördün mü?"

Eddie başını salladı ama Hector'un ne demek istediğini biliyordu. "Lee, Matt'le birlikte inceleme yaptı. Fotoğraf çektiler. Bana anlattı."

"Bu öğleden sonra oraya gittim. Sanki-" diye başladı Hector.

Eddie araya girdi, "Görünüşe göre onunla dövüşmüş, sahip olduğu her şeyi kullanmış. Tecavüz kiti ellerinde. Jack, Luke ve senin ifaden var. Hastanedeki doktorlar ve hemşireler. Zano tanıklık edecek, Marcus'a edeceğini söyledi. Dairenin savaş alanı gibi görüldüğü fotoğraflar da ellerinde. Mahkeme salonuna girer ve jüri ona ve Balducci'ye bakar. Kanıtlar sunulmadan kararlarını verirler. Indy'ye göre, lanet bir peri prensesine benziyor. Ricky Balducci ise maymuna benziyor. Kadın suç duyurusunda bulunursa, adam boku yer."

"Polisle konuşmayı reddediyor. Onları hastanede görmemiş ve sonra taburcu olup arkadaşlarında kalmaya gitmiş. Polisler onu takip etmiş. Kapıdan geri çevrildiler."

"Suç duyurusunda bulunmak zorunda."

"Sadie'yi tanımıyorsun."

İşte o zaman Eddie altı milyon dolarlık soruyu sordu: "Sadie'yi tanıyor musun?"

"Aklında ne varsa orada kalacağını biliyorum. O kadının çelik gibi bir iradesi var. Townsend'le yaşamak zorundaydı. Bu sabah uyandığında, lanet bir yürüyüşe çıkmak istedi." Hector öne doğru eğildi ve "Onu görmeliydin Eddie. Kanlar içindeydi, kendini tutamıyordu, kolları işe yaramaz haldeydi, üzerinde yırtık bir gecelikten başka bir şey yoktu. Uyandığında yürüyüşe çıkmak istedi, biraz esnemek istediğini söyledi."

Bacaklar biraz. Tanrım." Hector tekrar arkasına yaslandı ve mırıldandı, "Lanet olası çelikten irade."

Eddie bunun da kafasına dank etmesine izin verdi ama bundan memnun görünüyordu.

Sonunda, "O zaman Balducci'yi başka bir yoldan aşağı indiririz," dedi.

Hector hemen cevap verdi, "Balducci'nin hangi yöne gideceğini biliyorum."

Eddie başını salladı. "Lee ilgileniyor."

"Bir erkeğin bir kadına bunu yapmasının bedelini ödemesinin tek bir yolu vardır."

Eddie kardeşinin ses tonuyla öne doğru eğildi. "Hector, beni dinle. Lee operasyonunu dağıtacak. Bunun üzerinde çalışmaya başladı bile. Marcus da işin içinde. Zano Sadie'yi tanıyor ve çok kızgın. Vito amcasına gidip Zano'ları ikna edecek. Önemli değil. Lee ve Marcus çoktan bunu kendilerine görev edindiler."

Hector Jack'in geri kalanını devirdi, gözlerini kardeşinden ayırmadı ama cevap vermedi.

Eddie denemeye devam etti. "Sadie'nin işi tamam. Araba tamir için çekildi. Vance çoktan içine girmiş, bir takip cihazı yerleştirmiş. Bu gece onun dükkanını dinliyor. Yerleştğinde, kaldığı her yere aynı şeyi yapacak. Korunacak."

Hector sessiz kaldı.

"Mi hermano, akıllı olmalısın," diye öğüt verdi Eddie.

"Evinize bir felaketle gelseydiniz, Jet'in bileği kırılmadan, omzu çıkmadan, kaburgaları kırılmadan, yanağı yarılmadan, gözleri morarmadan, burnu kanamadan ve tecavüze uğramadan önce yaşam mücadelesi verdiğini öğrenseydiniz ne kadar akıllı olurdunuz?"

Eddie dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye bitirdi

Hector. Eddie pes etmedi.

"Bırak Lee işini yapsın. Sadie'ye konsantre ol." "Sadie şimdilik benim için kayıp. Zamana ihtiyacı var." Eddie'nin kaşları kalktı. "Geri mi çekiliyorsun?"

"Evet, bekliyorum. Daha önce bekledim, yine bekleyeceğim. Bu sefer son teslim tarihi var. Ona bir ay veriyorum."

Bunun üzerine Eddie gülümsedi.

Sonra dedi ki, "Tamam o zaman. Lee ile çalışacağına söz ver."

"Lee ile çalışmıyorum ama onunla konuşacağım. Bu operasyonu o yönetmiyor, ben yönetiyorum. Lee, Marcus ve Zano katılmak istiyorlarsa benim için sorun yok. Ama Ricky Balducci düştüğünde, onu benim düşürdüğümü bilmesini istiyorum. Nedenini bilmesini istiyorum. Ve yerde kalacağından emin olmak istiyorum."

Eddie arkasına yaslandı ve başını salladı.

Sonra dedi ki, "Yapacağımı biliyorsun-"

Hector bir uyarıyla araya girdi. "Temiz oynamaya niyetim yok."

Eddie'nin siyah gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Dediğim gibi, benden ne istersen yapacağımı biliyorsun."

Gölümseme sırası Hector'daydı.

DÖRT

HASH İŞARETLERİ

O ne ay sonra..

Sadie

"RALPHIE, PENCEREDEN UZAKLAŞ," diye emretti Buddy.

Başımı kaldırdığımda Ralphie'nin perdeyi araladığını ve cesurca durup pencereden dışarı baktığını gördüm.

Ralphie bize "Bu sefer İspanyol Ateşli," diye haber verdi ve sonra Buddy ve ben onun el sallamasını izledik.

Aman Tanrım.

"İspanyol Ateşli", Hector'un dışarıda kahverengi, eski model bir Ford Bronco'da oturduğu ve muhtemelen kahve içtiği anlamına geliyordu. Hector'un Ralphie'nin el sallamasına karşılık çenesini kaldırdığını hayal edebiliyordum. Gözümde canlandırabiliyordum çünkü bunu daha önce defalarca görmüştüm.

Hatta bazen Ralphie bir fincan kahve yapar ve Hector'un Bronco'suna gidip onu ısıtmak için süt ve şeker taşırdı. Ralphie bana Hector'un bir fiske süt ve bir şeker aldığını söylerdi, sanki bu Aziz Petrus'a aktarabileceğim bir bilgiymiş gibi, o da bana yol gösterirdi

Cennetin kapılarından geçip Tanrı'nın sağına gidecekti. Ralphie'nin "Garson Alice" taklidini sadece bir kez izlemiştim, onu da perdelerin arkasından bakarken yapmıştı. Hector'un Bronco'dan indiğini, kapıyı kapattığını ve Ralphie ona kahve doldurup gevezelik ederken kapıya yaslandığını gördüm.

Ayrıca Hector'un eğlenmiş ama göz alıcı gülümsemesini de gördüm (evet, yolun karşısından gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum, gözden kaçırmak zordu).

Bir daha hiç bakmadım.

Gözlerim pencerenin yanındaki duvarda asılı duran kara tahtaya kaydı. Ralphie onu haftalar önce oraya koymuştu. Üzerinde bir isim listesi vardı ve isimlerin yanında karma işaretleri vardı. Düzenli olarak ziyaretçi almaya başladığımda, akşamları evde olduğumda gelen, otuz dakikadan birkaç saate kadar kalan ve kapıya hiç gelmeyen ziyaretçiler, Ralphie bunu takip etmenin eğlenceli olacağına karar verdi.

Listede "Hawaiiili Ateşli" (bu Kai Mason'dı), "Just Plain Old Hottie" (bu Luke Stark'tı), "Alaskan Hottie" (bu iri yarı sarışın bir adamdı, Ralphie üfleyerek bir ağacı devirebilecek gibi görüldüğünü ve sadece Alaska'dan erkeklerin böyle bir şey yapabileceğini söylediği için böyle adlandırılmıştı) vardı, "Surfer Dude Hottie" (bu, gerçek güneşte dağılmış saçları olan daha küçük bir adamdı), "African American Hottie" (bu, saçlarında kıvrımlar olan siyah bir adamdı) ve "Native American Hottie" (bu, bir Kızılderili hottie, ya da

Lee'nin adamlarından bir diğeri olan Vance Crowe'un romantizmi gazetelerde haber olmuştu).

Açık ara farkla, Hector'un en çok hash işareti vardı.

Buddy'ye bakmak için başımı çevirdim. Bana baktı ve sııttı. Başımı salladım.

Sonra Ralphie'den vazgeçtim ve tekrar yerleştım. Kanepede Buddy'ye sokulmuştım, cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordum, başım uyluğunun üzerindeydi.

Cumartesi akşamıydı ve Veronica Mars maratonunun (ikinci sezon DVD'si) sancılarını çekiyorduk. "Bayan Townsend, Buz Prensesi "ni geride bıraktığımda, Yeni Sadie'nin Veronica Mars gibi olacağına karar verdim. Cesurdu, çok tatlıydı ve çok zeki bir ağzı vardı.

Biraz pratik yaparsam, cesur ve sevimli olabileceğimi ve akıllı bir ağzım olabileceğini düşündüm.

Hayatta, yeterince pratik yaparsam her şeyi yapabileceğimi öğrendim.

Ricky Balducci tarafından tecavüze uğramamın üzerinden bir ay iki gün geçmişti.

Hayatımda bir ay iki gün içinde hiç bu kadar çok şey olmamıştı.

Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Öncelikle, Ralphie ve Buddy beni evlerinin misafir odasına yerleştirdiler.

Oraya gittiğimde Buddy bana üç gün tam yatak istirahati yaptırdı. Bana yemek getirdiler ve gerçek hayattaki bir prensesmişim gibi bana yaltaklandılar. Buddy duş almama bile yardım etti ve ben utandığımda, "Ben eşcinselim ve hemşireyim, yaşamak için insanların kışlarını siliyorum. Sence bu beni rahatsız ediyor mu?"

Bunu söyledikten sonra utanmayı bıraktım.

İki buçuk hafta boyunca işe geri dönemedim. İşe döndüğümde morluklar ve şişlikler geçmiş, kesiklerin çoğu kaybolmuştu.

O sırada Buddy ve Ralphie daireme gittiler. Orayı temizlediler ve beni paketlediler. İsteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim her şey brownstone'a getirildi ve taşındı, böylece misafir odası misafir odası olmaktan çıkıp benim odam haline geldi. Ayrıca evdeki bazı eşyalarımı da düzenleyerek evi Ralphie ve Buddy'nin evi olmaktan çıkarıp bizim evimiz haline getirdiler.

Sahip olduğum diğer her şeyi depoya kaldırdım.

Sonra Buddy bir emlakçı arkadaşını aradı ve evimi satışa çıkardı. Bana sormadan ve ben onlara ne olduğunu anlatmadan, oradaki anıların geri dönmem için çok kötü olduğuna karar verdiler. Belirsiz bir süre olarak adlandırdıkları "Daha sonra, hazır olduğunda" yeni bir ev tutacaktım ve bu süre zarfında onlarla kalacaktım.

Tartışmadım.

Öncelikle, evime geri dönmeyi pek istemiyordum. Ama aynı zamanda, birinin benimle ilgilenmesi de güzel bir duyguydu. On bir yaşımdan beri kimse benimle ilgilenmemişti ve bu hoşuma gitmişti. Bunun olmasına izin verecek kadar hoşuma gitmişti.

Ben de öyle yaptım.

Yanlarına taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra kapı çaldı. Buddy kapıyı açtı ve kısa boylu, iri yapılı, dikenli, tuzlu ve biberli saçları ve berrak mavi gözleri olan bir kadınla geri döndü.

Buddy onu lezbiyen arkadaşı Bex olarak tanıttı. Elini sıktıktan sonra Buddy bana Bex'in bir tecavüz kriz merkezinde danışman olduğunu söyledi.

Sonra Buddy ve Ralphie beni Bex'le bıraktılar, Çin yemeği almaya gideceklerini söylediler.

İlk başta kızgındım. Sonra korktum. Ama Bex benimle galerim hakkında, Buddy ve Ralphie hakkında, ayakkabılarım hakkında, Boulder'daki Colorado Shakespeare Festivali için sezonluk biletler hakkında, bir sürü şey hakkında konuştu. Ama tecavüze uğramam hakkında değil.

Buddy ve Ralphie dönene kadar bir saat geçti ve ben ancak o gitmeden hemen önce bana kartını uzatıp onu istediğim zaman arayabileceğimi söylediğinde ondan hoşlandığımı fark ettim.

Onu aramam bir hafta daha sürdü. Beni iki kez ziyarete geldi. Çok hoş biri.

Bex geldiğinde, çoktan taş binanın dışında oturup kapıyı koruyan ve beni güvende tutan seksi kızlar geçit törenini yapmıştık ve Ralphie de kara tahtayı asmıştı.

Seksi kızların geçit törenini ve bunun ne anlama gelebileceğini görmezden geliyordum.

Ralphie ve Buddy bunu görmezden gelmedi. Onlar bunun çok ilginçti ve sürekli bundan bahsederdi.

Onların tartışmalarına katılmadım. Bu benim görmezden gelme çabalarımı boşa çıkaracaktı ki ne olursa olsun tam da bunu yapacaktım.

Eninde sonunda giderler.

Değil mi?

İşe döndüğümde, Ralphie ve Buddy bana Buz Prensesi'ni kapıda nasıl kontrol edeceğimi göstermişlerdi.

Daha önce hiç sevgi dolu bir evde bulunmamıştım.

Başlangıçta bu beni rahatsız etti çünkü kendimi tuhaf hissettim. Birbirlerine karşı çok rahattılar, sevecenlerdi, rahattılar, birbirlerine lakap takıyorlardı, önemsediklerini gösteren şeyler yapıyorlardı.

Tuhaftı.

Benimle de yaptılar.

Buddy ve Ralphie'nin evinde kişisel alan yoktu. Kanepede kucaklaşırdınız. Yanakları öperdiniz.

İşten çıkıp kapıdan girdin. Dışarı çıkarken notlar bıraktınız, eve ne zaman döneceğinize dair ayrıntılar verdiğinizden emin oldunuz.

Ralphie sabah kahvemi getirdi. Beni yatakta bir kenara itti, uzun bacaklarını yatak başlığına doğru uzatarak oturdu ve ben kahvemi yudumlayıp yavaşça kendime gelirken her şey hakkında gevezelik etti.

Ben televizyon izlerken Buddy beni yere, açtığı bacaklarının arasına oturmaya zorladı ve başıma masaj yaptı (saçlarımı sevdiğini söyledi).

Akşam yemeğini kimin hazırlayacağı konusunda didişirlerdi (Buddy'nin tüm yemekleri yaptığını düşünürsek nedenini bilmiyordum) ve çöpü çıkarma sırasının kimde olduğu konusunda dırdır ederlerdi. Her zaman "didişmek" ve "dırdır etmek" kelimelerinin çirkin olduğunu düşünmüşümdür, ama Ralphie ve Buddy'nin bunları yapma şekli çok tatlıydı.

Soğuk davranmaya çalıştım, kişisel alanıma ihtiyacım olduğunu belirttim (özellikle o zamanlar), ama beni yıpratılar.

Yaklaşık beş gün sürdü.

İşe döndüğümün ikinci günü kapı açıldı ve Rock Chicks içeri girdi.

Daisy hariç hepsi, ama Shirleen Jackson da dahil.

Dehşet içinde bakakaldım.

Kutup bakışlarından eser kalmayan Ally gülümseyerek el salladı ve "Selam Sadie" dedi.

Sanki Bayan Townsend değil de Sadie gibiydim.

Size söylüyorum, çok tuhaftı.

Hepsi kendilerini bana ve Ralphie'ye tanıtırken Ralphie onlara başka bir gezegenden gelmişler gibi baktı. Bunu yapmasının başlıca nedeni hepsinin muhteşem olmasıydı ve o kadar arkadaş canlısıydılar ki bu gerçek olamazdı.

Indy, Ally ve Stella'nın yanı sıra Jet, Roxie, Ava, Annette ve tabii ki Shirleen adlı hanımlar da vardı.

Bir süre sonra Ralphie bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakmaya başladı çünkü Kraliçe Buz'a gittim.

Neler olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmiyordu ve bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Ama kendi galerimdeyken bunu görmezden gelmem mümkün değildi.

Bu nedenle, Buz Prensesi yerine oturdu.

Rock Chicks benim kış havasındaki tavırlarımdan bihaberdi, her gün yaptığımız gibi Ralphie ve benimle sohbet ediyorlardı.

Sonunda Shirleen galeriden ayrıldı ve "Oowee," diye bağırarak galeriyi dolaştı ve sonunda Ralphie'yle birlikte üç aydır asılı duran ve tek bir ilgi bile görmeyen bir tablonun önünde durdu.

"Bunu ben almalıyım!" Shirleen galerinin diğer ucundan seslendi. Kendisine en yakın olan Jet'e döndü. "Bu benim dinlenme odamda güzel durmaz mıydı?"

Tabloya baktım. Tamamen mora boyanmış bir tuvaldi. Sadece mor. Çoğu insan bunun sadece mora boyanmış bir tuval olduğunu düşündü, bu yüzden de bir şey yemedi. Yine de güzel bir mordtu ve ben onu sevdim.

Ancak bunun "dinlenme odası" malzemesi olduğundan emin değildim.

"Mükemmel," diye onayladı Jet.

Shirleen bana doğru baktı. "Ben alırım."

Ralphie bir anda Shirleen'in üzerine çullandı ve kredi kartını daha çantasından çıkarmadan elinden kaptı.

"Oğullarım Roam ve Sniff'i çağırayım da gelip alsınlar," dedi tezgahıma yaslanarak.

Ben akli başında kim çocuklarına Roam ve Sniff isimlerini verir diye düşünürken Ralphie ona "Bizim bir teslimat servisimiz var," dedi.

"Hayır, şimdi Roam sürüyor. Şehir merkezinde pazarlık yapma pratiğine ihtiyacı var. Navigator'ı ona vereceğim. Navigator'ı kullanmak için her şeyi yapar," diye yanıtladı Shirleen.

"Bunlar sokak isimleri," diye mırıldandı Indy nefesinin altından.

Gözlerimi ona çevirdim. "Pardon?"

"Roam ve Sniff. Bunlar sokak isimleri. Shirleen onların koruyucu bakıcısı. Kaçaktılar," diye açıkladı Indy.

Bununla ilgili bir şey beni derinden etkiledi. Babamın yaptığı hatayı görüp uyuşturucu dünyasından vazgeçmesi, özel dedektif olarak çalışması ve Shirleen gibi kaçakları yanına alması fikrini düşünmeye çalıştım.

Neredeyse gülmek isteyecektim.

Tabii ki gülmedim.

Bunun yerine, sanki bana hiç ilgimi çekmeyen bir bilgi vermiş gibi gözlerim donuklaştı ve "Ah" dedim. Sonra Ralphie'ye döndüm ve "Markete gidip bize kahve alacağım" dedim.

Ralphie'nin gözleri bana baktığında irkilmişti ve ne kadar kaba davrandığımı görünce şok olduğunu anlayabiliyordum.

Kızlara şöyle bir baktı ve sonra tereddütle, "Tamam, tatlım," dedi.

Arkama bile bakmadan çıktım.

Kahvelerle döndüğümde Rock Chicks gitmişti ve Ralphie bana üçüncü dereceden hakaret etti. O akşama kadar üçüncü dereceyi savuşturdum, Ralphie Buddy'yi askere aldı ve bana karşı birleştiler. Bunu, mutfak adasının etrafındaki taburelerde oturarak içtiğimiz limon damlalarını ekleyerek yaptılar (muhteşem bir mutfakları vardı, tamamen krom ve pırıl pırıl siyah dolaplar ve granit tezgahlar; Buddy'nin alanıydı, bir rüya gibi yemek yapıyordu).

Bir süre dayandım.

Ama limon damlaları eninde sonunda beni mahvetti.

Üçüncü limon damlasından sonra onlara babamı anlattım. Dördüncü limon damlasından birkaç yudum aldıktan sonra onlara annemi anlattım. Beşinci limon damlasını içerken onlara Hector'u anlattım ve Rock Chicks, Nightingale Men hakkında bildiklerimi ekledim ve en tepedeki kiraz Daisy ile olan geçmişimdi. Altıncı limon damlasında, Ricky Balducci daireme girdiğinde neler olduğunu anlattım. O sırada hepimiz ağlıyorduk, ben kontrolsüz bir şekilde ağlıyordum, bu yüzden ne kadar anladıkları belirsizdi çünkü pek mantıklı konuştuğumu düşünmüyordum.

Ralphie o gece benimle birlikte yatağında uyudu, tüm gece boyunca bana sımsıkı sarıldı ve sonraki üç gün boyunca yanımdan hiç ayrılmadı.

Üçüncü günün sonunda, kanepede onların arasında otururken, Ralphie ayaklarımı kaldırıp masaj yaparken ve Buddy başımı omzuna çekmişken ve ben çok rahatken ilk gerçek arkadaşlarımı edindiğimi fark ettim.

Benden hoşlandılar. Benden, Sadie'den, o her kimse. Ama her kim olduğunu düşünüyorlarsa, onu sevdiler.

Almadılar. Sadece verdiler ve hiçbir karşılık beklemediler.

O gece beni cesur, sevimli, ukala Veronica Mars'la tanıştırmışlardı.

Veronica, her şeyi bilen harika bir okul arkadaşının da dahil olduğu ayrıntılı bir planın ortasındaydı.

bilgisayarlar hakkında konuşuyorlardı ve ben "Teşekkürler çocuklar" diye fısıldadığımda çoğunlukla lise öğrencilerinin dahil olduğu büyük bir gizemi açığa çıkaracaklardı.

Ne Buddy ne de Ralphie cevap verdi ama Ralphie ayaklarımı uzun uzun sıktı ve Buddy iç çekti.

Ertesi gün Indy, Ally ve Roxie Rock Chicks'in geri kalanı olmadan geri geldiler ve kahve getirdiler. Bana The Market'teki kahvelerin Indy'nin baristası, kitapçısındaki espresso makinesinde çalışan adamın (ona "Tex" diye hitap ediyorlardı) yapabildiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu söylediler. Ralphie ve benim istediğimiz zaman kitapçıya gelebileceğimizi ve Tex'in bize özel bir kahve yapacağını söylediler.

Bu sefer sohbet etmediler ya da 300 dolarlık mor tablolar almadılar. Sadece bana ve Ralphie'ye kahve bıraktılar, gülümsediler ve gittiler.

"Sanırım-" diye başladı Ralphie, onlar gittikten sonra gözleri hâlâ kapıdaydı.

"Yine başlama," diye sözünü kestim.

Ralphie ağzını kapattı. Sinirli görünüyordu, kahvesinden bir yudum aldı ve sonra gözleri yuvalarından fırladı.

"Aman Tanrım. Bu harika bir şey," diye haykırdı beyaz kâğıt bardağına bakarak.

Ben de kendiminkinden bir yudum aldım ve

benim de gözlerim yuvalarından fırladı.

Kesinlikle haklıydı.

BİRKAÇ GÜN SONRA, Marcus Sloan Art'a girdi.

Ralphie birisinin evinde bir tablonun montajını yapıyordu, ben de Ricky Olayı'ndan beri ilk kez yalnızdım.

Bu berbattı. Yalnız kalmak istemiyordum ve Ralphie de benim yalnız kalmamı gerçekten istemiyordu ama eninde sonunda hayatıma devam etmem gerekiyordu, bu yüzden onu gitmesi için cesaretlendirdim.

Marcus gelene kadar iyiydim.

Yalnız olmak bir şeydi ama Marcus Sloan ile yalnız kalmak istemiyordum.

Buddy ve Ralphie'ye sonsuza kadar yaslanamayacağımı biliyordum. Eninde sonunda hayatımın iplerini toparlamam, kendi yerimi bulmam ve kendime bakmayı yeniden öğrenmem gerekiyordu.

Ricky'den ya da çılgın kardeşlerinden hiçbir haber alamamıştım. Suç duyurusunda bulunmadım çünkü ben babamın kızıydım. Düştüğünüzde ve bir avantaj bulduğunuzda, bunu boşa harcamazdınız. Bekler ve doğru zaman geldiğinde kullanırdınız.

Tecavüz ağır bir suçtu. Suçlu bulunursa Ricky hapse girecekti. Suç duyurusunda bulunabileceğimi ve kazanacağımı biliyordum. Ve zamanım vardı. Zaman aşımı vardı ama o zamana kadar Balduccilerin yeni bir av bulmuş olacaklarını umuyordum. Bu arada, istediğim zaman polise gidip Ricky'nin ve tüm Balduccilerin canını yakabileceğimi biliyorlardı.

Oynayacak bir kartım vardı ve onu da hemen oynamayacaktım. Eğer Ricky'yi alt edersem, peşimden gelebilecek üç kardeşim daha olacaktı. Şu anda en iyi köpek oydu. Peşimde, beni kendi ödülü yapmak için teklif veren başka bir Balducci köpeğine ihtiyacım yoktu.

Eğer kartım bende kalırsa, hepsi arkalarına yaslanıp benim oynamamı beklemek zorunda kalacaktı. Bu arada birbirlerini parçalamaya konsantre olabiliyorlardı.

En azından kendime böyle söyledim.

Ancak Ralphie ve Buddy'ye bunu anlatmak ve Bex'le konuşmak bir şeydi. Ricky Balducci ile tekrar yüzleşmek başka bir şeydi. Buna hazır değildim.

Bunun beni pısırick gibi gösterdiğini biliyordum ama bununla yaşayabilirdim. Kendimi bir arada tutuyordum. Ricky'yi görünce dağılılabilirdi.

Ralphie ve Buddy'nin yardımıyla bir kez bir araya getirmiştım ama bir daha yapamayacağımı biliyordum.

MARCUS tezgâhta bana doğru yürüdü ve gülümsedi.

"Sadie," diyerek beni usulca selamladı.

Elimi, Buddy'nin iyileşmekte olan kesiği gizlemek için sabahları hala yüzüme koyduğu bandaja koymaktan kendimi alıkoydum.

Artık bandaja ihtiyacım yoktu ama yara izim ortadayken insan içine çıkmaya hazır değildim. Bunun için birkaç gün daha geçmesi ve bir gece daha limon damlası içmem gerekecekti.

Buddy ve Ralphie, "Bandaj Koltuk Değneği" dedikleri şeyi bırakmamı sağlamak için.

"Tatlım, sen harikasıñ. Her zaman öyle olacaksın. Muhteşem. Güven bana," demişti Buddy.

Biraz zaman aldı ama ona güvendim. İnsanlar baktılar ama bir şey söylemediler ve yeterince pratik yaparsam buna alışacağımı biliyordum.

Onun yerine, her zaman yakışıklı olduğunu düşündüğüm Marcus Sloan'a soğukkanlılıkla baktım. Daisy iyi seçim yapmıştı. Marcus babamın iş arkadaşıydı ve temiz olmadığını biliyordum ama babam kadar kirli olmadığını da biliyordum.

"Marcus," diye cevap verdim.

"Sen..." diye tereddüt etti. "Eee?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım" dedim ve yanıt olarak gözlerinin parladığını gördüm.

Bunu saklamadı ve küstah cevabımın onu vazgeçirmesine izin vermedi.

"İşler nasıl?" diye sordu.

"Mükemmel," diye cevap verdim daha fazla konuşmaya davet etmeyen bir tonda.

Marcus birkaç saniye beni izledi, gözleri bana hiçbir şeyi kaçırmadığı izlenimini verdi ve dahası onu kandırmıyordum. Sonra başını salladı ve sanki bütün gün benim mallarımı inceleyecekmiş gibi galeride dolaşmaya başladı.

Onu izledim.

"Burada yalnız mısınız?" Marcus galerinin karşısından sordu, gözleri zarif cam kağıt ağırlıklarından oluşan bir sergideydi.

"Evet," diye cevap verdim ve gözlerimi ondan ayırmadım. Bir kağıt ağırlığı aldı.

"Bu akıllıca mı?" Marcus kâğıt ağırlığı inceleyerek sessizce sordu.

Bana ne olduğunu bildiğini hatırlatması ve güvende olmayabileceğimi önemseddiğini göstermesi kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Görmezden geldim.

"Ralphie on dakika içinde dönecek," dedim ona. Bu bilgiyi neden verdiğimi bilmiyordum ama vermiştim.

"Güzel," diye cevap verdi Marcus. Kağıt ağırlığını yere bıraktı ve dükkânda dolaşmaya devam etti.

Kağıt ağırlığına geri dönene kadar bir daha konuşmadı. Onu aldı ve tezgâha getirdi.

"Bunu Daisy için hediye paketi yapabilir misin?" diye sordu.

"Elbette," diye yanıtladım ve ardından fatura, kredi kartı ve hediye paketiyle meşgul oldum.

Ben fiyonga son rötuşları yapmaya başlayana kadar sessiz kaldı. Hediye paketim mat fıstık yeşili, ultra kalın bir kâğıttı. İçi ise görkemli, opalesan

Krem. Fiyongu da pudra mavisi organdandı. Art'ın özel şalıydı ve çok güzel olduğunu düşünmüştüm.

Marcus, "Bilmelisin ki Daisy'ye onu görmeye geldiğini ya da Nanette'in partisinden sonra onu aradığını hiç söylemedim," dedi.

Başım yukarı kalktı ve neredeyse (ama yine de başardım) şaşkınlığımı gizleyemedim.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Artık biliyor," diye devam etti.

"Öyle mi?" Sahte bir hayranlıkla sordum ama kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Ondan sakladığım için mutlu değil," diye açıkladı

Marcus. Ona öylece baktım.

"O sosyal çevrede zor zamanlar geçirdi. Sevdiği tek kişi sendin. Sen gittiğinde seni özledi."

Karnım sıkıştı. Acıyla.

Belli etmedim. Bunun yerine, paketlenmiş kutusunu, yan tarafında süslü fıstıki yazılarla "Sanat" yazan, sapları fıstıki saten kurdeleden yapılmış pudra mavisi bir çantaya koydum ve ona uzattım.

Kapı açıldı ve Ralphie içeri girdi. Marcus Ralphie'ye baktı, başıyla onayladı ve çantayı aldı.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Seni hâlâ özlüyor," diye bitirdi.

Sonra da gitti.

Birkaç gün sonra, yüzlerce müşterinin yüzlerce alışveriş hakkında yüzlerce karar verdiğini izledikten sonra, Marcus'un kağıt ağırlığını aldığı anda ne istediğine karar verdiğini bildiğim halde, yine de Ralphie dönene kadar kaldığını fark ettim.

Şimdi, bu ne kadar tuhaftı?

"NE YAPIYORSUN?" Veronica Mars'ın babasına çene çalmasını izlerken Buddy Ralphie'ye sordu (ama cesur, bir düğme kadar sevimli bir şekilde).

Başımı tekrar kaldırdım ve hâlâ pencerede olan Ralphie'ye baktım.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Ralphie.

Buddy nefesinin altında "Tanrım" diye mırıldanırken başımı tekrar Buddy'nin kalçasına koydum.

Zihnim Veronica'nın bölümden bölüme yaşadığı ikilemle meşguldü.

Veronica, lisenin sınıf başkanı iyi çocuk Duncan ile lisenin ne oldum delisi kötü çocuğu Logan arasında kalmıştı. Şahsen ben kötü çocuğu destekliyordum çünkü tek satırlık cümleler kurmakta harikaydı. Ancak, iyi çocuk çok tatlıydı. Joker karakter ise liseli, araba hırsızı, Hispanik motorcu çetesinin lideri Weevil'dı. Veronica'nın Weevil ile iyi bir kimyası olduğunu düşünmüştüm.

Weevil, Weevil'ın harika kirpikleri ve harika dövmeleleri vardı.

Dolayısıyla aklım Duncan, Logan ve özellikle de Weevil'da olduğu için Ralphie'nin maskaralıklarına ayıracak vaktim yoktu.

Ralphie'nin odadan çıktığını duydum ama pek dikkat etmedim.

Ralphie'nin ön kapıyı açtığını duydum ama pek dikkat etmedim.

Son olarak, erkek seslerinin mırıltısını duydum ama pek dikkat etmedim. Ralphie ve Buddy'nin büyük bir gey takımı vardı ve bu gey takımı sık sık ortaya çıkardı. Genellikle bu durum bol miktarda Fransız martinisi, limon damlası ya da kozmos ve doğaçlama Auntie Mame (Rosalind Russell versiyonu, Lucille Ball versiyonu değil) ya da Steel Magnolias izlemeye dönüştürdü.

Alternatif olarak, bu bir bilek güreşine de dönüşebilir.

Ralphie ve Buddy'nin evinde her şey serbestti.

Ralphie, "Bakın sonunda soğuktan kim geldi," diye anons etti ve Buddy bu kez çok daha yüksek sesle, "Tanrım," diye mırıldandığında başımı kaldırdım.

Buddy ve Ralphie'nin oturma odasında duran Hector "Aman Tanrım" Chavez'e ağızım bir karış açık baktım.

Kot pantolon, siyah botlar, flanel bir gömlek giyiyordu (kıvrılmamış) ve beyaz tişörtünü açıkta görebiliyordunuz.

Yakası. Kalın, siyah saçlarının kesilmesi ve tıraş olması gerekiyordu.

Hiç bu kadar iyi görünmemiştir.

Buddy beni nazikçe oturur pozisyona çekerken bakmaya devam ettim, sonra Ralphie tanıştırmaya başlarken yavaşça ayağa kalktım.

"Ben Ralphie, bu da sevgilim Buddy ve sanırım Sadie'yi tanıyorsunuz," dedi Ralphie ben isteksizce ayağa kalkarken.

Hector'un ağzında küçük bir sırıtış vardı. Gülümseyen Ralphie'nin elini sıktı. Sonra çatık kaşlı Buddy'nin elini sıktı. Sonra gözleri bana kaydı.

Buz Prensesi'ni kapıda kontrol etmişim. Buddy ve Ralphie'nin evine girmesine izin yoktu.

Şimdi ne yaptım ben?

Anlamaya fırsatım olmadı.

Hector hareket etti, bana doğru geldi, tam benim alanıma. Kollarından biri belime dolandı. Beni sıcak bedenine çekti, nazikçe sıktı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Bu doğru. Şakağımı öptü. "Sadie," dedi şakağıma karşı.

Başımı arkaya yatırdım ve ona baktım.

Konuşamıyordum. En azından **a ğ z ı m** artık açık değildi, bunun için minnettar olabilirdim.

Hector bana aşağıdan bakarken ve ben ona sessizce bakarken, Ralphie konuşmaya karar verdi.

"Sadie, senin neyin var? İspanyol Ateşli haftalardır sevimli çocuklardan oluşan ekibiyle dışarıda kötü adamları uyarıyor ve şimdi o burada ve senin teşekkür etme şansın var ve sen bir hayalet gibi sessizsin," diye tersledi Ralphie.

"Ralphie-" dedi Buddy uyarırcasına.

Hector yanıma yaklaştı, yanıma yaklaştı ve bana baktı.

"İspanyol Ateşli mi?" diye sordu, kaşları kalkıktı ve dudakları sırtmamak için kendini zor tutuyordu.

Aman Tanrım.

Ölmek istedim. Git güvercinler ve meleklerle yaşa ve bu dünyayı sonsuza dek terk et.

Onun yerine gözlerim Ralphie'ye kaydı ve daraldı.

Ralphie daralan gözlerimi görmezden geldi.

"Biliyorum!" Ralphie haykırdı. "Birer içki içip hep birlikte Veronica Mars'ı izleyeceğiz. Sanırım bir sonraki bölümde bir bilardo salonunda hırpalanıyor. Bunu izlerken herkesin bir içkiye ihtiyacı olur."

Veronica Mars'ı Hector "Aman Tanrım" Chavez ile izlerken içki içmek istemedim. Hector'un bir dumanla yok olmasını ve sonra da Ralphie'ye haddini bildirmek istedim.

Hector bir duman püskürterek ortadan

kaybolmadı. Onun yerine, "Bu iyi olur."

dedi.

Kalbim sıkıştı. Ralphie sevinçle el çırpı ve hâlâ kaşlarını çatmakta olan Buddy'yi yakalayıp odadan dışarı sürükledi.

"Ne yapalım? Martini mi? Margarita mı? Ben biliyorum! Bira!" Ralphie'nin, Buddy'yle birlikte mutfakta kaybolurken söylediğini duydum.

Olduğum yerde donup kaldım, mutfağa doğru bakıyor ve ne halt edeceğimi düşünüyordum.

Hector'un pazen gömleği görüş alanımı doldurdu ve paniklemeye başladım.

Ben, ben değildim. Buddy ve Ralphie'nin evindeyken bir nevi Sadie oluyordum. Bu yüzden zırhım yoktu.

Tepeden tırnağa tasarım giymiyordum. Solmuş bir kot pantolon ve Buddy'nin kapüşonlu sweatshirt'lerinden birini giyiyordum ve üzerimde çok büyük duruyordu. Manolos ya da Jimmy Choos ayakkabılarımı giymemiştım, bu da bana dört inç topuk ve biraz yükseklik kazandırıyordu. Yalın ayaktım, Fransız pedikürlü ayak parmaklarım ortadaydı. Saçlarım mükemmel bir şekilde düzenlenmemiştı. Başımın tepesinde dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı.

En azından bütün gün galeride çalıştığım için hâlâ makyajlıydım, Tanrı'ya şükür.

"Sadie," diye seslendi Hector, görünüşüm ve daha da ötesi onun görünüşüm hakkında ne düşüneceği hakkındaki çılgın düşüncelerimi bölerek.

Gözlerim gömleğinden yukarı, kahverengi boğazının sütunlarına, güçlü çenesinden ve dolgun dudaklarından siyah gözlerine doğru ilerledi. Kara gözlerinde ne olduğunu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Oh lanet olsun.

"Nasılsın?" diye sordu usulca.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim hemen.

Gözleri kızgınlıkla parladı ve tereddüt etmeden benim alanıma girdi.

Ve sonra (şaka yapmıyorum) eli çeneme geldi ve başparmağı yanağımdaki kesiğin üzerinden geçti (soluyordu, çok, çok yavaş, ama hala oradaydı ve plastik cerrahtan randevu alana kadar orada kalacaktı).

Başparmağının yara izini takip edişini izlerken nefesimi tuttum, sonra avucu yanağım boyunca ilerledi. Parmakları başımın yan tarafındaki saçlara kaydı ve eli kulağımın arkasını kavradı.

Gözleri tekrar benimkilere döndü.

"Mamita, nasılsın diye sordum?" Hector tekrarladı, sesi sakindi ama kelimelerini net bir şekilde telaffuz ediyordu, bu da cevabımı önemsediğini gösteriyordu. Ayrıca, onu bir daha başından savmaya çalışmasam iyi olacaktı çünkü bu hiç hoşuna gitmeyecekti.

Sonra tereddüt ettim, nedenini sormayın, "Daha iyi" diye fısıldadım.

İşte o zaman, yakından bakınca gözlerinin ısındığını gördüm ve bu manzara karşısında midem bulandı.

Hemen ardından, hâlâ donmuş halde dururken, Hector yakınımnda, tamamen benim alanımdayken, eli hâlâ saçlarımdayken, başının aşağı eğilmeye başladığını gördüm.

"Aklıma çok iyi bir fikir geldi!" Ralphie kapıdan bağırdı. Sonra dedi ki, "Oh hayır. Üzgünüm." dedi.

Hector'un gözleri hayal kırıklığı gibi görünen bir şeyle kapandı (yemin ederim). Elini bıraktı ve tekrar yanıma geldi.

"Geri gelmemi ister misin?" Ralphie sordu.

"Hayır!" Anında, sertçe ve belki biraz da yüksek sesle bağırdım.

Ralphie bana baktı, gözleri kısılmıştı. Bir saniye sonra gözleri açıldı ve bir şeye çok sevinmiş gibi gülümsedi.

"Buddy mutfakta, aptal gibi peynir rendeliyor. Nachos yapmaya karar verdik." Ralphie'nin bakışları Hector'a kaydı ve ona, "Bu senin halkının yemeği," diye bilgi verdi.

Gözlerimi kapattım.

Lütfen biri bana Ralphie'nin Hector'a nacho'nun kendi halkının yemeği olduğunu söylemediğini söylesin.

Hector gider gitmez Ralphie'ye vereceğim kültürel farkındalık dersini tasarlarken, Hector'un yumuşak kahkahasını duydum.

Gözlerim tekrar açıldı ve Ralphie'nin odaya girdiğini gördüm.

"Benim gidip ekşi krema almam lazım. Sen," Ralphie beni işaret etti, "guacamole için avokado ezmelisin. Ve sen," Ralphie'nin işaret parmağı Hector'a yöneldi, "kendine bir bira almalısın. Gözetleme yapmak çok stresli. Ben bilirim. Ben de kendi payıma düşen yalancı, hilekâr, işe yaramaz erkek arkadaşları takip ettim. Piçler."

Bu lokmayı paylaştıktan sonra Ralphie aceleyle ekşi krema aramaya çıktı.

Ralphie'nin arkasından kapının çarpıldığını duyduk ve ben ne yapacağımı bilemeden ve yukarı koşup yatak odamın kapısını kilitlesem ve kendimi dolaba kapatsam ne kadar kaba görüneceğini düşünerek orada durdum.

"Sadie-" diye başladı Hector.

"Bu guac için yardım alacak mıyım, almayacak mıyım?" Buddy mutfaktan bağırdı.

Derin bir nefes aldım ve Hector'a baktım.

"Gidip avokado ezmem lazım," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

Sözlerim üzerine bana yavaşça, eğlenerek ve göz alıcı bir şekilde gülümsedi ve artık kendimi aptal gibi hissetmiyordum.

Nacho ve biradan sonra oldu. Veronica bilardo salonunda kötü Fitzpatrick klanı tarafından hırpalandıktan sonra. Nacho tabağını ve tabakları mutfığa geri götürdükten sonra.

ve herkes için daha fazla birayla geri döndü. Geri döndüğümde Ralphie'nin oturma düzenini bozduğunu gördüm, yani Buddy benim oturduğum koltuktaydı ve benim oturabileceğim tek yer kanepede Ralphie ve Hector'un arasındaydı. Buddy bana "Üzgünüm ama Ralphie istediğini yapmazsa hayat cehenneme döner" bakışını attıktan sonra.

Veronica'nın yeni kötöleri engellemek için ustaca bir plan yaptığı sırada Ralphie öne doğru eğildi, kolunu dizlerimin altına soktu ve baldırlarımı yukarı çekerek ayaklarımı kucağına aldı.

Bu, vücudumun bükülmesi ve omzumun Hector'un yan tarafına çarpması anlamına geliyordu. Hector, küçük kanepede rahat etmek için (içim rahat etsin diye kendime böyle söyledim) kolunu kanepenin arkasına koymuştu (kolunu orada saldırmak için kıvrılmış bir yılan gibi hissediyordum).

Hala alçılı olan bileğimi Hector'un kalçasının yanındaki mindere koydum ve Ralphie'ye ters ters baktım.

"Ne yapıyorsun sen?" Tersledim.

"Ayak masajı," diye yanıtladı Ralphie, gözleri televizyon ekranındaydı, elleri ayaklarımın üzerinde masaj yapmaya başladı.

Ayaklarımı çektim. "Ayak masajı istemiyorum."

Ralphie ayak bileklerimi sıkıca kavradı ve onları tekrar kucağına çekti, bu hareket beni tekrar Hector'un yanına çarptırdı.

Ralphie, "Herkes ayak masajı istiyor," deyince Hector'dan uzaklaştım.

"Ben bilmiyorum," diye
karşılık verdim. "Var," diye
karşılık verdi Ralphie.

"Yok," diye tersledim.

Ralphie'nin gözleri Veronica'dan bana kaydı. "Sen biliyorsun."

Ralphie ve ben bakıştık, beni öldürse de kazanacağım bir bakışmaydı bu.

Ralphie kanepenin bir tarafında ayaklarıma masaj yaparken ben de diğer tarafta Buddy'ye sokulabilirdim. Ralphie ayaklarıma masaj yaparken asla ve asla Hector'a yaslanmayacaktım (ki bu benim tek seçeneğimdi).

Asla.

Bakışmalarımız Hector'un kolu omuzlarımin etrafını sarana kadar sürdü (cidden, şaka yapmıyorum). Oraya baskı uyguladı, dirseğim büküldü ve beni kendi tarafına çekti.

Başımı arkaya yatırdım.

"Şimdi, ne yapıyorsun?" diye sordum.

Hector bana baktı ve "Rahatla" dedi.

"Rahatsızım," diye cevap verdim.

Bana gülümsedi. Ben de ona baktım. Gözlerimi dikip bakmadım ama büyülenmiş gibi baktım.

Bir nanosaniye düşündüm ve sonra pes ettim.
Savaşmaya devam edersem aptal gibi görüneceğim.

Bununla başa çıkabilirdim. Daha kötülerıyla de uğraşmıştım, çok daha kötülerıyla. Hector gittikten sonra Ralphie'ye aklımdan geçenleri anlatacaktım, böylece Hector konusunda tam olarak nerede durduğumu anlayacaktı.

Belki destek bulabilirim diye Buddy'ye baktım ama Buddy Hector'u izliyordu. Sonunda gözleri bana kaydı. Bana bir göz kırptı ve sonra Veronica'ya döndü.

Buddy'den destek yok o zaman.

Orada oturdum, Ralphie ayaklarıma masaj yapıyordu ve Veronica'nın beni götürmesini isteyerek televizyon ekranına baktım.

Bir süre sonra Hector'un parmakları omzumda tembel daireler çizmeye başladı.

Bu hoş, tatlı ve sevimli hissettirdi. Cehenneme kadar yolu var.

İyi. Bununla da başa çıkabilirim.

Veronica'ya odaklandım. Veronica ve ben, bunu başarabilirdik. Her zaman yara almadan kurtulurduk ya da... yara almadan kurtulamasak bile en azından nefes almaya devam ederdik.

Hector'un yanına yerleştim ve Ralphie ayaklarıma masaj yapmaya devam etti.

Veronica Mars, cesur, liseli kız dedektifin sadece üç sezonu vardı.

Bir süre devam edebilirdi ama sonunda bitecekti.

Gözlerimi açtığımda pazen gömlekten başka bir şey
göremedim.

Aklım başıma geldi ve Veronica'nın ukalalığını duymadığımı fark ettim. Bir spor spikerinin maç hakkında konuştuğunu duydum. Ayaklarımı Ralphie'nin kucağında hissetmedim. Ralphie'yi hiç hissetmiyordum. Birisi odadaki biri hariç tüm ışıkları kapatmıştı, bu da odanın karşısındaki güzel Restoration Hardware lambaderden sadece yumuşak bir parıltı geldiği anlamına geliyordu.

Artık Hector'un yanına kıvrılmış değildim ve Hector da kanepede oturmuyordu.

Bunun yerine, gövdem çoğunlukla Hector'a bastırılmıştı. Başım göğsüne yaslanmıştı, kolum ortasına dolanmıştı ve Hector çapraz bir şekilde arkaya yaslanmıştı, ayakları sehpanın üzerindeydi.

Aman Tanrım.

Başımı eğip koltuğa baktım. Buddy gitmişti.

Yanağımı Hector'un yumuşak gömleğine dayadım ve başımı kaldırıp ona baktım.

Uzanmış, uyuyordu, başı kanepenin arkasına yaslanmıştı, kolu belimde kıvrılmıştı, eli hafifçe kalçamda duruyordu.

Uykulu zihnim dönmeye başladı ve bunun nasıl olduğunu bildiğimi fark ettim.

Hiç kimse Ralphie'den ayak masajı alırken (iyi ayak masajı yapardı) Hector'un muazzam, rahatlatıcı sıcaklığına yaslanıp uykuya dalamazdı. Hatta Veronica

Mars, okulun Kış Karnavalı'ndan çalınan Son Sınıf Gezisi'nin kayıp gelirlerinin gizemini çözüyordu.

Hiç kimse.

Şimdi, bu çıkmazdan nasıl kurtuldum?

Uzaklaşmaya ve onu orada bırakmaya karar verdim. Yeterince rahat görünüyordu. Üst kata kaçıp ertesi sabah uyuyacaktım, Hector'un gittiğinden emin olana kadar uyuyacaktım.

Yine de gitmeden önce, üşür diye üzerine bir battaniye örtmüştüm.

Gözlerimi ondan ayırdım ve temkinli bir şekilde uzaklaştım, kendimi yukarı kaldırdım ve kolumu onun karın kaslarından çektim.

Eli kalçamda rahat ve dinlendirici bir halden sıkı ve sert bir hale geçti.

Ona bakmak için başımı eğdim ve hareketlerimle yüzümü onunkine yaklaştırdığımı fark ettim.

Artık uyumadığını hemen fark ettim. Gözleri açıldı ve bana bakıyordu.

Lanet olsun.

Düşünmeden (ve böylece kendimi konuşmaktan alıkoyamadan), "Seni uyandırmak istememiştim," diye fısıldadım.

Sonra yüzünün ısınmasını yakından izledim. Daha önce de gördüğüm bir şekilde ısınmıştı. O gece babamın çalışma odasında ellerimi yukarı doğru kaydırırken

Beni öpmesini istemeden hemen önce göğsüne ve boynuna sarıldı.

Nefes almayı bıraktım.

Bana bakmaya devam etti ve ben de tam bir korku olduğunu bildiğim garip bir duygunun, tuhaf bir şekilde en ufak bir beklenti ipucuyla karıştığını hissettim.

Bakışları ağızıma düştü. Ağızım kurudu.

Beklenti kayboldu, korku beni ele geçirdi ve paniklemeye başladım.

Tam itip kaçmak, Fransız pedikürlü tırnaklı ayaklarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde oradan uzaklaşmak üzereydim ki kalçamdaki parmakları esnedi ve korkuyla savaşıp tekrar ona odaklandım.

"Eve gitmem gerek," dedi usulca.

Onun sözleriyle panik kayboldu ve içimi bir rahatlama kapladı. Başımı salladım.

Karın kaslarını kıvırdı, ayağa kalkana kadar beni de yanında götürdü ve beni tam önüne, benimkinin üzerine yerleştirdi.

Sonra ben uzaklaşmadan elimi tuttu ve onu kapıya kadar götürmekten başka çarem kalmadı.

Orada durdu, eli hâlâ benimkindeydi, vücudu o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum ve bana baktı.

"Dışarı çıkıyorum, kapıyı kilitlediğinizi duyana kadar bekliyorum," diye beni bilgilendirdi.

Tekrar başımı salladım.

Sonra devam etti, "Yarın gece döneceğim. Saat yedide. Seni yemeğe götüreceğim."

Panik geri geldi ve ağzım açık kaldı.

Hector "Aman Tanrım" Chavez beni yemeğe mi çıkarmak istedi?

Ne kadar tuhaf değil mi?

Zihnim bir bahane bulmak için çabaladı ve neyse ki bir bahanem vardı.

"Gelemem. Buddy, Ralphie ve benim planlarımız var," dedim ve bu yalan değildi. Akşam yemeğine çıkacaktık ve sonrasında beni bir drag gösterisine götüreceklerdi. Hayatımda yaşadığım onca şeyden sonra eğlenmeye başlamamın tam zamanı olduğuna karar vermişlerdi.

"O zaman Pazartesi. Yedide burada olacağım," diye hemen cevap verdi Hector ve konuşmak için ağzımı açtım ama benimkini tutmayan diğer elini kaldırdı (hala!) ve parmağını üst dudağıma koydu.

Tekrar nefes almayı bıraktım.

Parmağını çekti. "Sıradan olacak. Tasarımcı zırhınızı giymeniz için bir neden olmayacak."

Aman Tanrım!

Zırhımı biliyordu! Hatta açıkça söyledi!

Nereden

biliyordu? Oh...

Tanrım!

Ne olduğunu anlayamadan, soramadan ya da panik atağımın üstesinden gelemeden mırıldandı: "Pazartesi. Yedi."

Sonra elimi sıktı ve gitti.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kapıya baktım ve sonunda dışarıdan Hector'un sert bir sesle "Kilitle" dediğini duydum.

Kapıya atladım ve kilidi kırdım.

Kulağımı dayadım ve dışarıdaki merdivenlerde botlarının sesini duydum ve artık onları duyamasam bile orada kaldım. Bir süre sonra merdivenlere doğru döndüm ve Ralphie'nin merdivenlerden birinde oturup bana baktığını görünce sarsılarak durdum.

"Ne zamandır orada oturuyorsun?" Nefes aldım.

"Sahanlıkta sana çıkma teklif etmesini dinliyordum.

O gittikten sonra geldi," diye yanıtladı

Ralphie. "Ralphie, konuşmamız gereken bir konu var-"

"İspanyol Ateşli ile hiçbir şey yapmak istemediğin hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorsan, o zaman tekrar düşünmelisin, tatlım."

"Ralphie-"

"Bunu duymak istemiyorum."

"Ralphie!"

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Mutluluđun kúçük bir dilimini hak ediyorsun. Bunun için yeterince uzun süre bekledin ve hak etmek için yeterince çok çalıştın ve ben de bunu elde etmeni sağlayacağım."

Ben itiraz edemedenden döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Lanet olsun.

BEŞ

ÇIĞLIK ATAN ORGAZM

Sadie

“**W** YoYo'yu izlemiyorsun," diye tersledi Buddy
Ralphie'ye, Colfax'taki gey barın kapısını açarken ve
geri çekildi, ben de ona yol verdim.

"YoYo'yu izliyoruz," diye karşılık verdi Ralphie, bana
yaklaştı, ellerini belime koydu ve arkama geçerek beni
kapıya doğru itti.

"YoYo yok," diye karşılık verdi Buddy.

"Öyle mi YoYo," diye karşılık
verdi Ralphie. Kıkırdamaya
başladım.

Bex'in siyah pug'ı YoYo'ya bakma konusunda
tartışıyorlardı. Tatile gidiyordu ve köpeğine bakacak birine
ihtiyacı vardı. Bex, onunla tanışabilmemiz için o gün onu
buraya getirmişti.

Buddy köpekleri sevmezdi ama Ralphie ve ben bu
hırıltılı, hırıltılı, ufacık tefecik, kıvranan, sevimli pug'ı
görünce ona aşık olduk.

Buddy, "YoYo'yu izliyoruz, yine lanet bir köpek almam konusunda bana sataşacaksın ve ben bu konuda kendimi milyonlarca kez açıkladım," diye cevap verdi.

"Affedersiniz ama internetten aldığım sevimli köpek kazaklarını giyemem. Bir köpek almalıyız ki ona bu kazakları giydirebileyim," diye araya girdi Ralphie.

"Sana o kazakları alma demiştim. Köpeği olmayan biri neden köpek kazağı alsın ki?" Buddy sabrını kaybediyordu.

"Köpekleri severim. Size her zaman evcil hayvanı olmayan bir evin ev olmadığını söylüyorum. Her neyse, ben Queen Accoutrement'ım, Her Şeyde Aksesuar Uzmanıyım. Bir köpeğe ihtiyacım var. Köpekler her şeyin sonu, her şeyin başı, yeni, moda aksesuardır." Ralphie, Buddy'nin sabrının tükenmesini umursamıyordu (hiç umursamazdı).

Şimdi ikisi de arkamdaydı, beni ileri doğru itiyorlardı ve ben kahkahalarla gülüyordum.

Ta ki gözlerim barın karanlık ışığına alışana ve bir araya getirilmiş bir grup masanın önünde ve ortasında tüm Rock Piliçlerini görene kadar. Her birini. Hiç tanımadığım siyah saçlı bir kadın da dahil.

Ve Daisy de dahil.

Durdum ve yüzümdeki gülümseme kayboldu.

Ralphie bana doğru koştu ve dedi ki, "Sadie, tatlım, acele et. Bir kokteyle ihtiyacım var."

Hareket etmedim. Olduğum yerde durmuş, Rock Chicks'e bakıyordum.

Sonra aklıma geldi. Beni henüz görmemişlerdi, yani hala kaçma şansım vardı!

Tam dönecektim ki gözlerim barın öbür ucundaki bir şeye takıldı.

Omuzlarını duvara dayamış, uzanmış yatan Lee Nightingale'di. Yanındakinin, ilk dehşet dolu bakışta Hector olduğunu düşündüm. Şok içinde bakarken öyle olmadığını fark ettim. Hector'a benzeyen ama kenarları biraz daha az kaba olan biriydi. Görünüşüne bakılırsa, Hector'la akraba olmalıydı. Kan bağı olmamasına imkan yoktu.

Rock Chicks beni görmemişti ama Lee ve arkadaşı kesinlikle görmüştü. İkisinin de gözleri bana kilitlenmişti ve bir saniye sonra Lee duvardan uzaklaşmaya başladı.

Gitme vaktinin geldiğine

karar verdim. Döndüm.

Buddy ve Ralphie'ye "Gitmeliyiz," dedim.

İkisi de kapının hemen önünde durmuş bana bakıyorlardı ve yüzlerindeki şaşkınlığı gördüm.

"Gitmek mi? Neden? Buraya daha yeni geldik," dedi Ralphie.

Elimi göğsüne koydum ve ona doğru eğildim. "Gitmemiz gerekiyor.

Şimdi. Sadece git."

Buddy bana "İyi misin?" diye sorarken Ralphie eğilmemek için direndi, gözleriyle barı taradı.

Hayır, iyi değildim. Ama bunu açıklamayacaktım, şimdi değil. Belki daha sonra, mesela yarın ya da açıklayabileceğim zaman (ki bu hiçbir zaman olmayabilir) açıklardım.

Ralphie Rock Chicks'i gördüğü anda anlamıştım. Yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. Omzumun üzerinden gülümsedi ve el salladı.

Bileğini tuttum ve elini aşağı çektim. "Yapma bunu! Arkanı dön ve git!"

"Neler oluyor?" Buddy sordu.

"Gitmiyoruz," dedi Ralphie bana, sesi bana savaş siperlerinin derinliklerine kazdığını söylüyordu. Ve Ralphie savaşa girdiğinde, Bayan Townsend, Buz Prensesi ya da Antarktika Büyücüsü bile bu savaşı asla kazanamayacaktı.

"Neler oluyor?" Buddy tekrarladı.

Pes etmedim.

Hayır, aslında vazgeçemezdim. Çok fazla şey tehlikedeydi. "Gidiyoruz," dedim Ralphie'ye.

"Değil," diye karşılık verdi

Ralphie. "Öyle."

"Değil."

"Gidiyoruz!" Bağırdım.

"Neler oluyor!" Buddy bağırdı. "Sadie,"

dedi Lee Nightingale.

Önce soluma, sonra yukarı baktım ve Lee'nin orada durduğunu gördüm.

Lütfen biri bana Lee'nin orada durmadığını söylesin.

Lütfen biri bana Had-to-Be-Hector'un akrabasının onun yanında durmadığını söylesin.

Berbattı.

Ralphie'nin bileğini bıraktım ve Lee'ye döndüm.

Neyse ki gündelik kıyafetlerim, yalınayaklarım ve üzerimde kocaman bir sweatshirt yoktu. Zırhımı giymiştim. Kemik rengi bir kalem etek, ona uygun, ipek örgülü bir balıkçı yaka ve bir çift gür, bej, sivri topuklu Jimmy Choo bot. Saçlarım ciddi bir şekilde yüzümden uzaklaştırılmıştı ama ensemdeki tokadan bir dalga ve bukle cümbüşü halinde dökülüyordu. Bileğimde kalın, ağır, saf altın bir bileklik ve kulaklarımda uzun, geniş, altın halkalar vardı.

Bileğimdeki alçıyı saymazsak, tüm Buz Prensesi Kıyafetlerini sona erdiren bir Buz Prensesi Kıyafeti oldu.

Bu nedenle, bundan kaçınmayı başaramadığım için, zaman geldiğinde hazırdım.

"Lee," dedim, Soğukluk Faktörü Sub-Zero'yu varsayarak.

Lee Chill Factor Sub-Zero'yu görmezden geldi. Bu arada, bu günlerde sürekli olan bir şeydi ve sınırlarımı bozmaya başlamıştı.

"Nasılsınız?" Lee sordu, sesi profesyonel ya da samimi değil, sıcak ve içtendi.

"İnsanlar bana nasıl olduğumu sormayı bıraksa çok daha iyi olurdu," diye cevap verdim hemen ve buz gibi. "Tecavüze uğradım.

Ne yazık ki bu durum her gün yaşıyor."

"Sadie!" Lee'nin irkilmesini izlerken Ralphie yanımdan öfkeyle tısladı.

Yüzüne b i r tokat atmışım gibi irkildi. Ki sözlü olarak öyle yaptım.

Tam bir kaltaktım.

Midem sıkışmıştı ve eğer uzaklaşmazsam ağlamaya başlayacaktım. Ve bu olamazdı.

Ralphie'ye döndüm ve "Bir içkiye ihtiyacım var." dedim.

Ralphie'nin buna hiç niyeti yoktu.

Tavrını değiştirdi, elini kalçasına götürdü ve "Yapman gereken Bay Ateşli Adam'dan özür dilemek." dedi.

Ralphie'ye buzdan hançerlerle baktım ama o geri adım atmadı.

"Peki," dedim, kaçmak için vazgeçtim. "Kendi içkimi kendim alırım."

Sonra Lee'ye ya da Hector-Relative-Guy'a bakmadan, sırtım dik ve başım dik bir şekilde bara doğru yürüdüm.

Barda durdum ve kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Bu benim için parkta bir yürüyüştü. Bundan ve hayatın bana sunacağı diğer işkencelerden sağ çıkabilirdim. Hepsini atlatabilirdim.

Barmen ne istediğimi sordu, ben de "Üç limon damlası" dedim. Hayır, bekle! Dört." dedim.

İki katına çıkacaktım. Bu geceyi atlatmak için damarlarımda ciddi votka akması gerekiyordu. Ve

gece boyunca yapardım.

Siktir et onları. Hepsinin
canı cehenneme. Dünyanın
canı cehenneme!

"Bütün bunlar da neydi?" Buddy yanımdan sordu, ona
baktım ve omzumun üzerinden kapıya doğru yürüdüm.

Ralphie, Lee ve Hector-Relative-Guy ile konuşuyordu ve
şimdi Indy ve Daisy de onlarla birlikteydi.

Lanet olsun.

Bara geri döndüm.

"Arayan Lee Nightingale'di," diye Buddy'ye bilgi verdim.

"Biliyorum. Sen cehennemden gelen çığlık atan kaltağı
oynayıp kaçtıktan sonra kendini tanıttı," diye yanıtladı
Buddy.

Buddy'ye baktım. "Lee Nightingale. Saldırıya
uğramadan önce bana yardım etmesini istediğim kişi."

Buddy'nin yüzü yumuşadı ve şöyle dedi: "Lee
Nightingale'in kim olduğunu biliyorum. Hikayeni
hatırlıyorum, her kelimesini, tatlım."

Bir kez başımı salladım ve içimdeki orospuya yakın
durarak, "İşte böyle," dedim.

Buddy bir süre sessiz kaldıktan sonra bana "Yanımdaki
adam Eddie Chavez, Hector'un kardeşi" dedi.

Oh, şey, bu harikaydı. Uzak bir kuzen olamazdı, hayır.
Hector'un kardeşi olmalıydı.

"Ve?" Bardakları önüme koymaya başlayan barmene dönüp bakarak kestim.

"Sadie, Buddy ile konuşuyorsun. O sürtüğü bir kenara bırak."

Onun sözleri karşısında yutkundum. Sonra derin bir nefes aldım ve ona döndüm.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Buddy, "Gitmek istiyorsan gideriz," diye teklif etti.

Bir limon damlası aldım ve bir yudum içtim. Sonra içimi çektim. "Bir içki için kalacağız." Ya da iki, diye düşündüm. "Sonra da git."

"Sen ne istersen. Ama Sadie?" Ona dönüp baktım ve tekrar konuşmaya başladı. "Sana yardım etmediği için pişman. Her yerinde bu yazıyor. Bu pişmanlığı hissetmeyi hak ettiğini düşünmesine izin verirsen, o zaman sen düşündüğüm kişi değilsin."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Dahası, Lee'nin başıma gelenler için bir şekilde kendisini suçlamasına izin verirsem, Buddy'nin sandığı kişi olmamakla kalmaz, olmak istediğim kişi de olmazdım.

Buddy'nin gözlerine bakamadım.

Sonra, mecbur olduğum için, çünkü bu Buddy'ydi, fısıldadım, "Bazen kendime engel olamıyorum. Bilirsin, sürtük olmak. Bu bir savunma mekanizması. Ona ihtiyacım vardı. Annem gittiğinden beri ona, Buz Prensesi'ne ihtiyacım vardı."

Buddy'nin eli omuzlarımda gezindi ve sözümü kesmeden önce bana yaklaştı, "Biliyorum."

Barmen limon damlalarımızı bitirirken ona doğru eğildim ve içkilerin parasını ödedim. İşim bittiğinde Buddy yüzümüzü odaya çevirdi.

Rock Chick masasına şöyle bir baktım ve orada olduğumu bildiklerini anladım. Sadece Shirleen'in gözleri üzerimdeydi ama varlığım artık radarın altında değildi.

Gözlerim Ralphie'ye kaydı; o, Lee, Eddie, Indy ve Daisy kapının ilerisinde duruyorlardı ve daha önce fark etmediğim bir adam da onlara katılmıştı. Kocaman bir adamdı. Hayır, kocaman, vahşi, sarı saçları ve kalın, kıvrık sakalları vardı. Etrafındakiler konuşurken gözleri benim üzerimdeydi. Ve yemin edebilirim ki, onlar konuşurken barın loş ışığında yüzünün kızardığını görebiliyordum.

Sonra daha da kızardı. Sonra daha da kızardı.

Sonra aniden gruptan ayrıldı ve bana doğru ilerledi. Önünde insanlar vardı ama onun iri cüssesinin kendilerine doğru geldiğini görünce dağıldılar ve o da kalabalığı yararak doğruca bana geldi. Önümde durdu ve yüzüme baktı.

"Bir peri prensesi gibi görünüyorsun," diye gürledi. Evet, gürledi. Sesi o kadar yüksekti ki gürültülü barı doldurdu.

İnsanlar bize doğru döndü. Bu garip açılış sözüne ne diyeceğimi bilemeden ve Buz Prensesi'ni çıkarmayı düşünemeyecek kadar şok olmuş bir halde ona baktım.

"Teşekkür ederim" demenin uygun olacağına karar verdim ve öyle söyledim.

"Ben Tex," diye açıkladı.

Bunun Indy'nin baristası olduğunu tahmin ettim (ve bu gerçeğe şaşırdım).

"Ben Sadie," dedim ona.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Fırsatını bulursam o orospu çocuğunun boynunu kıracağımı da biliyorum," diye karşılık verdi Tex.

Bu sefer Ricky'den bahsettiğini tahmin ettim.

Biri bana bu konuşmayı yapacağımı söyleseydi, onun yorumu karşısında utanacağımı tahmin ederdim. Her nasılsa Tex ile utanmadım.

Şimdi, bu ne kadar tuhaftı?

Nedense gülümsedim. Sonra nasıl olduğunu görmek için Yeni Sadie'yi denedim.

"İyi kahve yapıyorsun," dedim ona.

Nefesimi tuttum ve yanıtını bekledim. Tex,

"Herkes kahve yapabilir," diye yanıtladı.

Yeni Sadie'yi ittim, ancak cevabından onun benim için çalıştığından emin değildim. "Senin gibi değil. Sen bir ustasın."

"Peki hayatım, iyi kahve yapıp tığımı düşünüyorsun, neden seni dükkânda görmedim?" diye sordu.

"I-"

"Saçmalık," diye sözümü kesti ben daha başlamadan.

Ben daha düşünemedi gözlerim kısıldı. "Ne demek 'saçmalık'?" Söyleyeceklerimi duymadın bile.

"Her neyse, saçmalık olacaktı," diye karşılık verdi Tex.

Tam o sırada yanımdan Buddy'nin güldüğünü duydum ve sessiz kalmaya karar verdim. Gerçekten, başka ne yapabilirdim ki? Bu adam delinin tekiydi.

Tex Buddy'ye döndü.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben Buddy, Sadie'nin arkadaşım." Buddy elini uzattı.

Tex aldı. El sıkıştılar, sonra Tex'in mavi gözleri bana döndü. Önce eğildi, sonra elimi tuttu ve beni barda sürüklemeye başladı.

Evet, beni barda sürüklüyor.

"Affedersiniz!" Elimi onun elinden çekmeye çalışarak ama başaramayarak arkasına döndüm.

Bana baktı ama insanlar yolundan çekilirken yürümeye devam etti. "Bu gece yanımda oturacaksın."

"Ama-"

"Dudak yok!" diye gürledi bizi Rock Chick masasına götürürken.

Lanet olsun.

Geceyle ilgili bazı iyi şeyler de vardı.

Birincisi, Tex beni masaların sonunda, masadan biraz uzakta (sahneyi daha iyi görebilmem için) ve dolayısıyla Rock Chicks'in kolayca ulaşamayacağı bir sandalyeye oturttu.

İkincisi, Ralphie çok eğleniyordu. Rock Chicks'le bütünleştiği açıktı ve iyi vakit geçiriyor olması hoşuma gidiyordu.

Üç, fırsat bulduklarında hepsi bana gülümsese de, Rock Piliçlerinden hiçbiri benimle sohbet etmedi. Yapamazlardı, çok uzaktaydım. Oturduktan beş dakika sonra, Buddy ve Eddie limon damlalarını getirdikten sonra şovun başladığından bahsetmiyorum bile.

Dört, Daisy masanın karşı ucundaydı ve bir kez beni izlerken yakalamış olsam da, onu gördüğüm anda gözlerini kaçırdı (bu tam olarak iyi bir şey değildi, kalbimi biraz acıttı ama güvenliydi).

Beş, drag şovları harikaydı. Onlara bayılırdım. Tüm o şatafat, ihtişam, makyaj, tüylü ve boncuklu süslü elbiseler, aksesuarlar ve büyük saçlar, harikaydı. İlk Drag Queen çıktığı anda (adı Burgundy Rose'du ve aynı zamanda komik, sivri dilli bir sunucuydu) ve Celine Dion'un "My Heart Will Go On" şarkısını Kraliçe Diva Dion'un bile yapamayacağı bir diva ağırbaşlılığıyla dudak senkronizasyonu yaptığı anda büyülenmişim.

AMA geceyle ilgili bazı kötü şeyler de vardı.

İlk olarak, Tex ikinci şarkı başladığında bana doğru eğildi ve kulağıma doğru gürledi, "Eğer bir çatışma ya da başka bir şey olursa, benimle kal."

Bunu söyledikten sonra ona göz kırptım, gülüp gülmemem gerektiğinden emin değildim ve sonra şaka yapmadığını anladım. Gülmedim ama sandalyemi gizlice onunkine yaklaştırdım.

İkinci olarak, Hector üçüncü Drag Queen "I Will Survive" şarkısını söylerken ortaya çıktı.

Altıncı his gibi kapıya baktım ve onu içeri girerken yakaladım.

Üzerinde dar kesim bordo uzun kollu bir tişört, kot pantolon ve botlarla iyi görünüyordu. Hâlâ saçını kestirmesi gerekiyordu ama bir ara tıraş olmuştu ve mümkünse her zamankinden daha iyi görünüyordu.

O beni görmeden kafamı çevirdim ama hızlı bakışlarla bara gidip bir bira almasını ve Lee ile Eddie'nin yanına, duvarın dibine yerleşmesini izledim.

"Çalışsana be kadın!" Tex Drag Queen'e doğru gürledi ve ben sıçradım.

Neyse ki onu izlediğimi fark etmeden önce gözlerimi Hector'dan kaçırdım. Ve kendimi tutamayıp Tex'e gülümsedim. Koca kafası Gloria Gaynor'a zıplıyordu ve bu koca, çılgın adamın Gloria Gaynor'a dudak senkronizasyonu yapan bir Drag Queen'e dönüşmesi çok komikti.

Eddie'nin kardeşini aradığından şüpheleniyordum ama bununla da başa çıkabilirdim. Gösteriyi izler, limonlu damlalarımı içer ve bittiğinde Buddy ve Ralphie'yi çağırıp beni oradan çıkarmalarını isterdim.

Çok basit.

BEŞ NUMARALI LİMON DAMLASINDA, bir mermi almanın tam zamanı olduğunu fark ettim.

Sadie-I-Wanted-to-Be bir tur satın alırdı. Öyle değil mi?

Tex'e doğru eğildim. "Gidip bir içki alacağım," dedim dostça jestime vereceği tepkiyi ölçmek için.

Gözlerini sahneden ve Natalie Cole'un "This Will Be (An Everlasting Love)" şarkısını söyleyen Kraliçe'den ayırmadan "Budweiser," diye gürledi.

Gözlerim masayı taradı ve etrafa dağılmış farklı renkte sıvılar içeren farklı büyüklükte bardaklar vardı. Onlara sormadan herkesin ne istediğini nasıl bilebilirdim ki?

İmkansız!

Sonra aklıma bir fikir geldi ve Tex'e doğru eğildim. "Peki ya diğerleri?"

Gözlerini sahneden ayırdı, masaya bir bakış attı, tekrar sahneye baktı ve "Atışlar" diye gürledi.

Rock Chicks'e baktım. Hepsi yüksek sesle şarkı söylüyor (hem de çok yüksek sesle) ve sandalyelerinde kollarını başlarının üzerine koymuş dans ediyorlardı (Ally ve Ava hariç, onlar sahnenin yanında durmuş şarkı söylüyor, dans ediyor ve Kraliçe'ye dolarlar sallıyorlardı).

Belli ki ne içtiklerini artık umursamıyorlardı.

İçkilerdi.

Kalkıp bara gittim ve barmen siparişimi sorduğunda masaya dönüp saydım, sonra tekrar barmene dönüp "On bir shot ve bir şişe Budweiser" dedim.

"Ne tür shotlar?" diye sordu barmen.

Olamaz.

Ne tür atışlar?

Ne tür shotlar olduğunu bilmiyordum. İçki içen kızlarla hiç çıkmamıştım. Ne tür içkiler vardı?

"İçki shotları," diye cevap verdim.

Barmen bana göz kırptı ve sabırsızca, "Portakal suyu shot istediğinizi düşünmemiştim," dedi.

Bu konuda kaba davranmasına gerek yoktu.

Bu Yeni Sadie olayı çok zordu. Buz Prensesi şimdiye kadar onu dondurmuş olurdu.

Onu Buz'la vurma isteğimden kurtuldum.

"Seçeneklerim neler?" diye sordum.

Tekrar gözlerini kırptırdı ve hızlıca sıralamaya başladı, "Tekila, Sambuca, Kahlua, Jägermeister, bunun gibi her şey. Sonra karışık shotlar, B-52, bulanık göbek, sahilde seks, oral seks, çığlık çığlığa orgazm, hızlı sikiş-"

"Dur!" Bağırđım, elimi kaldırarak konuşmayı kesmesini istediğimi vurguladım, belki bağırmamdan anlamamıştır diye. Sonra masamızı işaret ettim. "Bu onlar için."

Barmenin gözleri benden Rock Chicks'e kaydı ve "On bir çığlık atan orgazm, hemen geliyor" dedi.

Phew.

Pekala, tamam. O kadar da zor değilmiş.

Bunu yapabilirim. Kızlar için shot alabilirim. Belki masaya döndüğümde onlardan biriyle konuşabilirdim. Hatta siyah saçlı bayana kendimi tanıtırım.

O sırada başka bir barmen yanıma geldi ve bana bir kağıt parçası uzattı.

"Bu barın sonundaki bayandan geldi." Barın sonunu işaret etti. O tarafa baktım ama bir kadın göremedim. Sadece etrafta dolaşan bir grup eşcinsel adam vardı.

Arkama baktığımda yeni barmen gitmişti ve eski barmenim, Sabırsız Hızlı Barmen, Tex'in Budweiser'ını önüme koydu ve boş shot bardaklarını sıralamaya başladı.

Gazeteyi açtım ve okuduklarım karşısında neredeyse bayılacaktım.

Sadie,

Her yerde seni arıyordum bebeğim. Sonra seni bulduğumda, yaklaşmak için bekledim.

Annen arıyor.

Olay çıkarma. Tuvalete gidiyormuş gibi arka tarafa gidin ve sonra arka kapıdan çıkın.

Sana yaklaşmak benim için güvenli değil. Kimsenin beni görmesi güvenli değil.

Ama sana sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Yalnız gelin ve takip edilmediğinizden emin olun.

-Anne

Notu okumayı bitirdikten sonra, kalbim küt küt atarken, annem olabilecek birini bulmak için barı taradım.

Annem!

Bir gey barda!

Onu nerede gördüğüm umurumda değildi. Sadece onu görmek istedim.

Orada burada kadınlar vardı ama çoğu Rock Chick masasında oturuyordu.

Sonra düşündüm, neden buralarda takılıyordum ki?

Notu bıraktım ve gecikmeden banyoya doğru yöneldim. Ama tuvaleti kullanacakmışım gibi davranma zahmetine bile girmedim. Doğruca koridorun sonuna kadar yürüdüm, arka çıkış kapısını iterek açtım ve dışarıdaydım.

Kapı arkamdan kapandı ve etrafıma bakındım. Nemli arka sokağı aydınlatan sessiz bir sokak lambası vardı. Birkaç çöp konteyneri, üst üste yığılmış kutular, birkaç eski fıçı vardı ama annem yoktu.

Kapıdan biraz daha uzaklaştım. "Anne?"

diye seslendim.

Sonra arkamda bir hareket hissettim. Dönmeye başladım ama beni yakalamıştı.

Çıglık atmaya başladım ama bir el ağzımı kapattı ve vücuduna doğru çekildim, eli ağzımdaydı, diğer kolu belime sertçe sarılmıştı.

"Tatlı, tatlı Sadie," diye mırıldandığını duydum kulağымda ve onun sözleriyle titremeye başladım.

O sesi tanıyordum. Ricky Balducci değildi.

Kardeşiydi, Harvey.

Beni de yanına alarak ilerliyor ve bu sırada Çılgın Balducci Croon sesiyle konuşuyordu. "Tatlı Sadie, aptal ol, çok aptal ol."

Kurtulmaya, başımı çevirmeye çalıştım ve elinin altında olabildiğince yüksek sesler çıkardım.

"Kendine koruma bulmuş, Balduccis'lerle sikişebileceğini düşünen birkaç çocuk edinmiş. Ricky sana hiçbir şey öğretmedi mi?" Harvey kulağıma söyledi, hâlâ yürüyor ve beni ileri doğru itiyordu.

Kalbim o kadar sert atıyordu ki canım acıyordu. Başımı sertçe çeviriyor, bir yandan da diğer koluna karşı mücadele ediyordum.

Denk değildim. Benden beş santim ve en az yüz kilo fazlaydı.

Lütfen biri bana bunun olmadığını söylesin. Bir daha olmaz.

"Ricky ile aynı hatayı yapmayacağım. Seninle işim bittiğinde, hâlâ hayattaysan, çocukları geri çağıracaksın ve Ricky hakkında o lanet çeneni kapalı tutacaksın."

Hayır, tekrar olacakmış gibi görünüyordu. Tabii durduramazsam.

Ağzımı açtım ve elinin etini o kadar sert ısırdım ki kanının ağzıma dolduğunu hissettim. Aynı anda bir Jimmy Choo botu kaldırdım ve çivili topuğunu ayağına vurdum ve hemen kurtulmak için devasa bir çaba sarf ettim.

Harvey acı içinde bağırdı ve beni bıraktı. Kanını tükürerek yan tarafa doğru kaçtım.

"Seni lanet olası orospu!" diye öfkeyle bağırdı ve bir anda bana yetişti, kolunu belime doladı.

Tırnaklarımla kolunu parçaladığım sırada beni ayağa kaldırıp döndürdü ve sonra ayaklarımın üzerine dikti.

Daha yere iner inmez bileğime güçlü bir şey dolandı.

Başımı kaldıramadan öyle bir güçle Harvey'den kurtuldum ki yelken açtım ve ancak başka bir şeye çarpınca durabildim.

Neyle çarpıştığımı görmek için başımı kaldırdım, kaçmaya hazırdım ve Eddie'yi gördüm.

Kaçmadım çünkü o Eddie'ydi, ama aynı zamanda kolu belime dolandı -Harvey gibi değil, düşmeden önce onu tutacak şekilde- ve beni birkaç adım geri çekip durdu. Durduğunda diğer kolu belime dolandı ve beni vücuduna doğru çekti.

Ona bakmaya devam ettim, kısmen hala panik içindeydim, kısmen de Balducci'li bu bölümün sonuncusundan farklı bir sonu olduğu için ağlayabilecek kadar rahatlamıştım. Sonra Eddie'nin yüzünün korkunç bir şekilde taşlaşmış olduğunu ve gözlerinin bizim dışımızda bir şeye kilitlenmiş olduğunu gördüm.

O şeye baktım.

Hector, Harvey Balducci'yi tuğla duvara yaslamıştı ve eli Harvey'nin boğazındaydı. Lee onun iki adım arkasında ve yanında duruyordu. Harvey öğürüyor ve Hector'un elini koparmaya çalışıyor, ayaklarıyla işe yaramaz tekmeler atıyordu.

Sadece öğürme değildi. Gözleri dışarı fırlayan, yüzü moraran, hayatı gözlerinin önünde parlayan bir öğürmeydi.

Kalbim gümbür gümbür atarak ayağa kalktım ve düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Sonra düşüncelerim düzene girdi ve Hector'un Harvey'yi boğduğunu fark ettim. Sadece bu da değil, Eddie ve Lee onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorlardı.

Hector'un hapishane mavisini giydiği görüntüler zihnimi doldurdu ve o kot pantolon ve dar tişörtle görüldüğünün yarısı kadar bile iyi görünmüyordu.

İmgelemler beni harekete geçirdi ve Eddie'nin kollarını çektim ama kollar sabit kaldı.

"Dur!" Bağırđım.

Ne Hector ne de Lee bana baktı. Eddie'nin tutuşuna karşı mücadele ettim ama o beni sıkıca tuttu.

"Dur! Kes şunu! Dur!" Çığlık attım.

Sonra daha fazla insanın geldiğini duydum, kadınların haykırışları ve nefes alışları, ardından koşan ayaklar.

"Lee, bir şeyler yap!" Indy yanımdaydı ve Lee'ye bağıırıyordu.

Lee kımıldamadı. Hector'u sanki garip, yeni çıkmış, açık havada oynanan bir eşcinsel bar oyunuymuş gibi izledi.

Sana söylüyorum, tuhaf.

Sonra bir hareketlilik gördüm ve Daisy oradaydı. Hector'a tam gaz saldırdı, başı eğikti, öyle bir hızla hareket ediyordu ki onu yana devirdi.

Tanrıya şükür. Küçük Daisy kurtarmaya geldi ve Hector için hapishane hüznü yok.

Eddie'ye yaslandım.

Bu rahatlama iki saniye sürdü. Sonra doğruldum ve gerildim çünkü Daisy Hector'u cinayet suçlamasından kurtarmaya çalışmıyordu. Harvey'e ulaşmaya çalışıyordu.

Ve ona ulaştı.

Tırnaklarıyla çizerek, botlarıyla tekmeleyerek ve yumruklarıyla ona saldırmasını donmuş bir halde izledim.

Harvey eğilmiş, bir yandan hava emiyor, bir yandan da Daisy'yi savuşturmaya çalışıyordu.

Başarısız oldu.

Kimse Daisy'yi durdurmaya da çalışmadı. Hiç kimse.

Bir şekilde onu sırt üstü yatırdı ve üzerine atlayarak yüzüne ve göğsüne vurdu, tamamen kontrolden çıkmıştı. O kadar kontrolden çıkmıştı ki, aynı anda hem homurdandığını hem de histerik bir şekilde ağladığını duyabiliyordum.

"Sen..." Punch. "Bırak..." Bir yumruk daha. "Sadie..." Yüze pençe. "Yalnız." Sonra adamın yüzüne doğru eğildi ve tiz bir çığlık atarak sözlerini bitirdi: "Onu rahat bırak!"

Sonunda Eddie'den kurtuldum ve Daisy'ye doğru koştum, onu arkadan kaldırdığı bileğinden yakaladım, diğer kolum beline dolandı. Bana karşı koydu ve ben onu yukarı çekerken boğuştuk.

"Daisy, benim," diye fısıldadım kulağına, ona sıkıca tutunarak. "Sadie. Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Daisy bana doğru döndü, Eddie'nin etrafımızda hareket ettiğini fark ettiğimde tutuşumdan kurtuldu ve Hector, Lee ve Eddie'ye yakında ilerleyen Tex ve Buddy'nin de katılmasıyla Harvey ile uğraşmaya başladığında arkamızda bir hareketlilik hissettim.

"İyi değilsin!" Daisy yüzüme doğru bağırdı. "Ve sen iyi değil!"

"Daisy-" diye başladım.

"Bunu tek başına yapamazsın!" Hâlâ çığlık atıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Biliyorum, biliyorum. Bunu tek başına yapamazsın." Ellerini yüzüne kapatıp arkasından ağladı ve "Bunu tek başına yapamazsın" diye mırıldandı.

Temkinli bir şekilde yaklaştım ve sonra kendimi tuhaf hissederek kollarımı Buddy ya da Ralphie'nin kollarını bana doladığı gibi Daisy'ye doladım.

"Yalnız değilim," diye fısıldadım eğik başına.

Islak gözlerini bana doğru kaldırdı. Parlaktılar ve yanıp sönüyorlardı.

"Aynen öyle," diye tersledi.

Elimde değildi. Yüzünden yaşlar süzülürken "lanet olsun" der gibi bir tavır takınması nedense bana komik geldi.

"Çığlık çığlığa bir orgazma ihtiyacın var," dedim ona otoriter bir şekilde, sanki ne olduğunu biliyormuşum gibi.

Gözlerini kırptırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Buraya gelmeden önce herkese ısmarladığım iğneler. Şimdiye kadar bitmiş olmaları gerekirdi."

Bana dokunulmuşum gibi baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Evet şekerim, itiraf etmeliyim ki haklısın. Şu anda çığlık atarak orgazm olabilirim."

"Hadi seni içeri alalım," dedim, kolumu omuzlarına doladım ve onu arka kapıya doğru götürdüm.

Baktım ve tüm Rock Chicks ve Ralphie'nin kapının yanında durduğunu ve hepsinin beni izlediğini gördüm.

Belki bir gün hepsiyle aynı anda başa çıkabilirdim ama o anda bir Balducci tarafından (yine) saldırıya uğramıştım ve Daisy çığlık çığlığa orgazm olmaktan başka bir şey yapacak durumda değildi.

Gözlerimi onlardan kaçırdım ve arka kapıya doğru ilerlemeye devam ettim, bir yandan da "Belki şu plajlarda seks olaylarından da sipariş ederiz" dedim.

HEPİMİZ (yani Rock Chicks'in her biri, Ralphie ve ben) çığlık çığlığa orgazm olduk. Sonra plajlarda seks yaptık. Sonra bulanık göbekleri denedik.

Hector, Lee ve Eddie Atış Festivalimiz için bize katılmadılar ama Buddy ve Tex geri geldiler, yüzleri gergin ve sabitti ve nöbet tutuyor gibi görünüyorlardı.

Şaka yapmıyorum, nöbet tutuyorum.

Etrafıma bakındım, bana notu veren barmeni bulmaya çalıştım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Indy ortadan kayboldu, sonra nedense gecenin Diva Drag Kraliçesi Burgundy Rose dışarı çıktı (Indy onun yanında), bana doğru yürüdü ve beni derin bir kucaklamanın içine çekti.

Olayların bu beklenmedik dönüşü karşısında şaşkınlıktan kaskatı kesilmiştim ama o aldırıyor gibiydi. Aslında, bana sarılması bittikten sonra yanağıma kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdu, sonra arkasına yaslandı ve başparmağıyla rujumu silmeye başladı.

"Ben Tod," dedi erkek sesiyle, hâlâ başparmağıyla yanağımı okşuyordu.

"Merhaba Tod," dedim, "Ne halt ediyorsun?" ya da Buz Prensesi "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?" gibi başka bir şey söylemeden.

"Ben varsayılan olarak bir Rock Chick'im," dedi Burgundy Rose/Tod. "Oh," diye cevap verdim, sesim aptalca geliyordu.

Bu her şeyi açıklıyor.

"Ben Indy'nin komşusuyum," diye devam etti ve yanağımı kaydırmayı bıraktı. Neyse ki iyi yanağımdı ama yine de.

"Tamam." Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ayakkabın kaç numara?" diye sordu, hiç alakası yokken.

Ona baktım ve sonra cevap vermenin en iyisi olacağını düşündüm. "Altı buçuk."

"Kahretsin," diye mırıldandı, "o botlarla çalışabilirim." Ben bakmaya devam ettim, o da açıklamaya devam etti ve eliyle bir fiske vurarak

Rock Chicks. "Bütün kızlar ayakkabılarını paylaşıyor. Hepimiz aynı numarayız."

"Oh," diye tekrarladım, botlarımı ödünç almak isteyebileceği için biraz afallamıştım.

Umursadığımdan değil elbette. Sadece daha önce botlarımı ödünç almak isteyen bir kız arkadaşım (ya da eşcinsel bir erkek arkadaşım) olmamıştı.

Nedense, botlarımı ödünç almak istemesi fikri, Harvey beni ele geçirdiğinden beri hissettiğim tuhaf soğğun eriyip gitmesine neden oldu.

"Oh neyse, onları uzaktan hayranlıkla izleyebilirim. Bu konuda tonlarca deneyimim olmadı değil," diye paylaştı Tod. Sonra kafasını sahneye doğru çevirdi ve "Kahretsin, gitmeliyim, şarkı bitmek üzere" diye mırıldandı. Yanağıma bir öpücük daha kondurdu, rujuna bir parmak darbesi daha attı ve gitti.

Boncuklu elbiseli sırtına baktım. Şimdi, cidden, bu ne kadar tuhaftı?

Hector ve Lee görüldüğünde hâlâ bakıyordum.

Hector elimi sıkıca tutup bana ya da başkasına tek kelime etmeden beni ön kapıdan çıkarıp otoparktan geçerek doğruca Bronco'suna götürdüğünde Drag Queen'le karşılaşmamın etkisinden henüz kurtulamamıştım.

Mücadele etmedim. Gecem mücadele etmek için çok garipti. İçimde yoktu. Ben sadece izin verecektim

Gece yolculuğumun geri kalanı sona erdi. En iyisinin bu olduğunu düşündüm.

Veronica Mars'ın bir esprisi olacaktı ama ben henüz yeni benliğimin Esprili Sadie versiyonuna ulaşamamıştım. Yeterince içki bile sipariş edemiyordum. Ukalaca bir yorum yapacak durumda değildim.

Elimi çekerek beni Bronco'sunun yanında durdurdu ve sonra yaklaştı. Park yerini hızlıca taradım ama ne Eddie'den ne de Harvey'den bir iz vardı.

"Harvey nerede?" Hector'dan başka her yere bakarak sordum.

"Mamita, bana bak."

Gözlerini kaçırmaya devam ettim ve "Muhtemelen-" demeye başladım.

Tekrar konuştuğunda sesi nazik olmaktan uzaklaşıyordu. "Sadie, lanet olsun, bana bak."

Ona baktım. Hâlâ tuttuğu elini kaldırdı, yaklaştı ve kenetlenmiş ellerimizi sert göğsünün sıcaklığına bastırdı, benimki içerideydi.

Aman Tanrım.

"Arkadaşlarını yanında istiyorsun, tamam, ama şimdi karakola gidiyoruz ve Ricky ile Harvey Balducci'ye karşı suç duyurusunda bulunacaksın."

Hayır, değildim.

Geri adım atmaya çalıştım ama Hector'un eli sıkılaştı. Acıtmıyordu ama bir mesaj gönderiyordu, tamamen bilmediğim ya da belki de bilmek istemediğim nedenlerden dolayı okuduğum ve dinlediğim bir mesaj.

"Marty ve Donny Balducci sana yaklaşmayacak. Bu konuda sana söz veriyorum," diye devam etti Hector.

Geri çekilmek için bir yol bulamayınca başımı salladım. Hector'un diğer kolu belime doğru kayd ve beni vücuduna yaklaştırdı. O kadar yakındık ki vücutlarımız kalçalarımızdan belimize ve karnımıza kadar sürtünüyordu.

Tüm zihnim otlayan bedene odaklanmıştı.

"Sadie, senden akıllı olmanı istiyorum."

"Akıllı davranıyorum," diye cevap verdim, hâlâ onun vücudu, benim vücudum ve onun vücudunun benim vücudumu sıyırmasından başka bir şey düşünmüyordum.

"Bana aklından geçenleri anlat," diye yumuşak bir şekilde teşvik etti.

Kafamda hala onun vücudunun benim vücuduma dokunmasını, bundan nasıl hoşlandığımı ve korktuğumu düşünüyordum. Bu duyguların her ikisi de dönüp duruyor ve beni korkunun, şaşkınlığın ve heyecanın çılgın bir karışımı haline getiriyordu.

"Beni bırakmana ihtiyacım var," diye fısıldadım, zihnim panikle karışmıştı, gözlerim boğazındaydı.

"Pardon?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Lütfen," dedim o kadar yumuşak bir sesle ki ben bile zar zor duyabildim. "Bırak beni gideyim."

Hiç tereddüt etmeden elimi bıraktı. Kolu belime dolandı ve ben bir adım geri attım ama o beni tamamen bırakmaya hazır değildi.

Daha fazla geri çekilmemi engellemek için eli boynumun yanına geldi ama vücudu artık yakın değildi ve bulanık beynim daha da keskinleşti.

Ona baktım ve tüm dürüstlüğümle "Şu anda bununla başa çıkamam" dedim.

Hector bir an bana baktı ve ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama neyse ki her neyse başını sallamasını sağladı.

Eli boynumu şefkatle sıktı. Evet, doğru, şefkatle.

"Diğerlerinin ifadelerini alacağız," dedi bana. "Eddie bir ekip arabası çağırdı. Harvey'i içeri aldılar. Sabah gelip suç duyurusunda bulunabilirsin."

Ne sabah ne de başka bir zaman suç duyurusunda bulunmayacak olsam da başımı salladım.

Belli ki Balducci kardeşler kartımı oynamamı beklerken beni yalnız bırakmayacaklardı ama bunun ne anlama geldiğini şu anda düşünemezdim. Bunu daha sonra, Hector'un eli enseme değilken, Balducci Kardeşler'in son saldırısından sağ kurtulmamışken ve vücudumda beş limon damlası ve üç şırınga dolaşmıyorken düşünecektim.

Elini bırakacakmış gibi gevşediğini hissettim ve cesaretimi kaybetmeden hemen sordum

başın belaya girer mi?" Durakladım ve devam ettim, "Onu boğduğum için mi?"

Hector sorum karşısında şaşırmış gibi başını hafifçe salladı ve gözleri kısıldı.

Bana yine uzun bir süre baktı, sonra yüzü aydınlandı ve sıırtmamak için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdim.

"Demek aklımdan geçen buymuş," diye mırıldandı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ve sanki aklımdan geçenler onu çok memnun etmiş gibi. Memnun olmuş bir Hector'u da daha sonraya kadar düşünmeyecektim.

"Eee?" Bu kez daha az hızlı ve biraz daha sinirli bir şekilde sordum.

"Sanırım Harvey Balducci'yi bir kaçırma girişiminin ortasında yakaladığımda fiziksel müdahaleden kurtulabilirim" diye cevap verirken sırtışıyla savaşımaya devam etmesini izledim.

Sessizce ama rahatlayarak iç çektim. En azından bu iyi bir haberdi.

Sonra da "Daisy ona saldırdığı için başını belaya sokacak mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Görgü tanıklarına göre Daisy Sloan sadece kurtarmaya katılmış ve belki de tırnakları biraz kaymış."

Tekrarlarken gözlerim doldu, onun şaşırtıcı yalancılığı karşısında sözlerimden inançsızlık damlıyordu, "Daisy

Kurtarma ve tırnakları... biraz kaydı mı?"

İşte o anda, Hector sırtıtışına karşı koymayı bıraktı ve olmasına izin verdi.

Gözlerimi diktim.

Sırtıtışı neredeyse gülüşü kadar iyiydi. Bunun mümkün olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Sonra, ben daha kendi soruma cevap veremedim, başını eğdi.

Sonra, cidden, şaka yapmıyorum, dudakları zar zor bir öpücükle benimkilere dokundu.

Sonrasında ben hızla göz kırpıp nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken kafasını kaldırdı ve "Eve gitme vaktin geldi" dedi.

Tek düşünebildiğim, onun çok haklı olduğuydu. Eve gitme vaktim gelmişti.

Yarın bütün bunları düşünecektim. Bu gece, işim bitmişti. Tamamdır.

"Benim için eve gitme vakti geldi," diye kabul ettim.

Sırtıtışı göz kamaştırıcı, beyaz bir gülümsemeye dönüştü. Tekrar eğildi ama bu sefer sadece başımın üstünü öpmek için.

Elimi tuttu ve beni bara geri götürdü.

ALTI

BU BENİM DUDAK PARLATICIM.

Sadie

“**H** O burada, o burada. Aman Tanrım, o burada... ve çok iyi görünüyor!" Ralphie etrafta dans ederek şarkı söylüyordu.

Pencere.

Aman Tanrım.

Hector buradaydı. Saat yediydi ve Hector buradaydı.

DVD oynatıcının ekranına baktım. Hayır,

saat 7:2'ydi.

Ama Hector hala

buradaydı. Beni yemeğe

çıkarmak için. Ve iyi

görünüyordu!

Ve "konuşacaktık." "Konuşacağımızı" biliyordum çünkü Hector öğleden sonra Art'ı aradı ve bana öyle söyledi.

Konuşmak istemedim. Yemeğe bile gitmek istemedim!

Bu nasıl oldu?

Oh... Tanrım...

O ÖĞLEDEN SONRA ART'ta, farkında olmadan telefona cevap verdim (örneğin bir iş yürüttüğünüzde yaptığınız gibi) ve Hector bir merhaba bile demeden kulağıma, "İstasyonda duruyorum, Eddie yanımda ve henüz gelmediğinizi söylüyor" dedi.

Aman Tanrım.

"Şey-" Ben başladım.

Sözümü kesti, "İçeri giremezsin, Harvey'i bırakmaları gerek."

Tekrar denedim, "Ben sadece-"

"Harvey'nin gitmesine izin verdiler ve sen onlara Ricky'nin sana ne yaptığını anlatmadın, iki kişiye düşmektense hâlâ uğraşmam gereken dört Balducci kardeş var."

Vücudum kaskatı kesildi ve onun sözlerini algılayamadan tezgâha baktım.

"Ne?" Ben sordum.

"Sanırım beni duydun," diye cevap verdi. Ben de onu duydum.

"Seni duydum. Sadece ne demek istediğini anlamıyorum."

"Demek istediğim," diye açıkladı, ama sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyordum, "Ricky ve Harvey görevde değillerse, Marty ve Donny'nin peşinden gitmeliyim."

Tezgâha bakmaya devam ettim. "Neden Balducci

Kardeşler'in peşindesin?"

Sessizlik ve ardından yumuşak bir ses, "Mamita, benimle dalga mı geçiyorsun?" Sessizce cevap verdim, "Hayır."

Sonra yine sessizlik, yine yumuşak bir sesle, "Bu gece, yemekten sonra konuşacağız."

Bana bir fırsat verdi. Sırtımı dikleşti ve onu aldım.

"Hector, akşam yemeği hakkında-"

"Saat yedi. Orada değilsin, seni bulacağım." Bağlantıyı kes.

Tezgâha bakmaya devam ettim ve Hector'un beni bulup bulamayacağına karar vermeye çalıştım.

Sonra Hector'un beni bulabileceğine karar verdim.

Sonraki altı saati dönüşümlü olarak panik atak geçirerek ve Ralphie'nin beni bir şeylere ikna etmesine izin vererek geçirdim. Dükkanı kapatmak gibi şeyler. Cherry Creek Alışveriş Merkezi'ne gitmek gibi şeyler. Hector'la akşam yemeği için yeni bir kıyafet almak gibi şeyler. İhtiyacım olmayan o yeni Coach çantasını almak gibi şeyler. Buddy'nin aklını kaçıracağını bilmeme rağmen Ralphie'nin sevimli köpek maması ve su kapları almasının iyi bir fikir olduğunu kabul etmek gibi şeyler. Sabrımı kaybetmeden ya da Buz Prensesi'ni çağırmadan (bir kez bile değil) Ralphie'nin önüme attığı her şeyi on üç farklı mağazada denemek gibi şeyler.

Buddy hâlâ dans eden Ralphie'ye, "RALPHIE, SAKİN OL," dedi.

Ralphie'nin sakinleşecek hali yoktu. Bana doğru koştu ve kollarımdan tuttu.

"Sweet'ums, kıyafetin mükemmel. Kot pantolon, gömlek ve deri ceket giymiş. Tanrı'ya şükür Bebe'nin o sürtük üstüyle aşırıya kaçmadık."

Ralphie'nin beni denemeye zorladığı Bebe'deki o sürtük bluzu almamın hiçbir yolu yoktu. Tabii bunu ona Bebe'deyken de söylemedim, şimdi de.

Kapı çaldı. Kafamdan sürtük üstleri düşünceleri uçup gitti ve tüm nefesim bir anda ciğerlerimden çıktı.

Sonra, Ralphie'ye ya da Buddy'ye bakmadan, ince topuklarımın üzerinde döndüm, tuvalete koştum ve kapıyı çarparak çıktım.

Aynada kendime baktım.

Ralphie saçlarımı gevşek tutmam ve kendi deyimiyle "biraz daha hacimli" yapmam konusunda benimle konuştu, böylece yüzümün etrafında, omuzlarımda ve sırtımda dalgalar ve bukleler halinde tonlarca saç vardı.

Makyajımı hafif yaptım, çünkü ağır görünmek ağırdı. Yanağımdaki yara izi hala bir şeyleri saklamaya çalışıyormuşum gibi görünmeden saklanamayacak kadar kızgındı. Her neyse, saçlarım ağır bir makyajın yapacağı işi yaptı (bahsettiğim gibi, bir sürü vardı) ve ben

Ayrıca MAC imzalı dudak parlaticımı da sürmüştüm; hafif parlak, yumuşak bir pembe.

O dudak parlaticısına bayıldım.

Üzerimde mandalina yakalı gümüş-mor bir bluz vardı - bedende V şeklinde aşağıya doğru sarkan yumuşak, cömert ruj sıraları ve kısa kolları oluşturan küçük rujlar. Bunu yeni Lucky kot pantolonum, ince gümüş kemerim ve gümüş askılı sandaletlerimle eşleştirdim. Son olarak, pırlanta-platin tenis bileziğimi ve pırlanta küpelerimi taktım.

Aynaya baktım ve belki de hâlâ abartılı olduğumu düşündüm.

Kişi babasını hapse atan eski DEA ajanıyla çıktığında elmas ve platin takıyor muydu?

Biri gümüş kemer ve gümüş askılı sandalet giydi mi? Hiç mi?

İnsan şu anda pencereden dışarı tırmanmadığı için kesinlikle çıldırmış mıydı?

Kapı keskin bir şekilde çalındı ve ben sıçradım.

"Sadie! Hector burada," diye seslendi Ralphie gereksiz yere, çünkü Hector'un orada olduğunu biliyordum. Sadece iki saniye önce Ralphie bunu söylüyordu.

"Geliyorum!" Ben de bağırdım ve sonra Hector'un tuvalet odasında olduğumu anlayacağımı fark ettim. Eğer orada uzun süre kalırsam, Hector ne yaptığımı merak edecekti. Hector'la yemek yemek için dışarı çıkmak istemiyordum ama Hector'un neden uzun bir tuvalet molasına ihtiyacım olduğunu merak etmesini de istemiyordum.

"Kahretsin," dedim aynaya bakarak. Sonra derin bir nefes aldım ve fısıldadım, "Bunu yapabilirsin Sadie. Sadece bir akşam yemeği, bir konuşma. Hector'la konuşabilirsin. Erkek arkadaşların oldu, sevgililerin oldu. Tamam, baban onları uyardığı için çok uzun süre kalmadılar ama sen korkmuş küçük bir bakire değilsin. Sen yetişkin bir kadınsın. Tecrübeli, yetişkin bir kadın. Kendi başının çaresine bakabilecek tecrübeli, yetişkin bir kadın. Onunla konuşabilirsin, ilgilenmediğini söyleyebilirsin. Anlamasını ve geri çekilmesini sağlayabilirsin. Bunu yapabilirsin. Tamam mı?" Daha yakına eğildim ve tekrarladım, "Değil mi?"

Kapıya bir kez daha sertçe vuruldu. "Sadie!" Ralphie tersledi.

"Geliyorum!" Bağırdım ve döndüm, kapıyı hışımla açtım ve Ralphie'ye ters ters bakarak dışarı fırladım. "Tanrı aşkına, Ralphie, bir kız dudak parlatıcısını çılgın, eşcinsel ev arkadaşı kapıyı yumruklamadan tamir edebilir mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Ralphie. "İspanyol Ateşli onu yemeğe çıkarmak için beklerken olmaz."

"Ona İspanyol Ateşli demeyi bırak, onun adı Hector," diye karşılık verdim.

"Onları gördüğüm gibi çağırıyorum. O Hispanik..." Ralphie bir elini kaldırdı ve devam etti, "ve çok ateşli." Diğer elini de kaldırdı ve akordeon sıkarak gibi iki elini birleştirdi. "Dolayısıyla, İspanyol Ateşli."

"Bunu bütün gece tartışabilirsiniz," diye seslendi Buddy koridorun aşağısından. Kafalarımız o yöne çevrildi ve Buddy ile Hector "Aman Tanrım, şimdi başka bir nedenle" Chavez'in kapının yanında durup Ralphie ve Sadie Show'u izlediklerini gördük. "Ama Hector bekliyor ve Ralphie, rezervasyonumuz var," diye bitirdi Buddy.

Buddy'nin söylediklerinin son kısmını duymadım. Hector'a bakıyordum, gülmemeye çalışıyor ve pek de başarılı olamıyormuş gibi görünüyordu. Tam anlamıyla, odayı aydınlatan, eğlenmenin ötesinde, göz alıcı bir gülümsemeydi.

Buna bir de sinekkaydı tıraş olmuş, saçları hâlâ dağınık, ama şimdi biraz daha az dağınık ve her zamanki gibi seksi, siyah özel dikim bir gömlek, bir kot pantolon, siyah deri bir ceket, siyah kovboy çizmeleri ve ağır mat gümüş kare tokalı fantastik, geniş siyah bir kemer giymiş olması eklenince... artık sadece duyamıyordum, konuşamıyor ya da hareket edemiyordum.

Sadece
görebiliyordum.

Aman Tanrım.

Cevap evetti. İnsan babasını hapse attıran eski DEA ajanıyla birlikte elmas ve platin takabilirdi.

Ben abartılı değildim. Sadece güzel olan bir adamla çıkmak için çok daha fazla ışıltı ve parıltıya ihtiyacım vardı.

"Hazır mısın?" Hector sordu ve ben şaşkınlığımdan sıyrıldım.

Hayır. Kesinlikle hazır değildim.

"Evet," diye yalan söyledim ve ona doğru yürüdüm.

Yürümemi izledi ve bunu yapma şekli benimle ilgili her şeyin son derece farkında olmamı sağladı. Her küçük hareketin. Kafamdaki her bir saç telinin.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Ralphie beni takip ederek. "Çok geç kalmayın. Uyuşturucu kullanmayın, akıllı araba kullanın ve diğer tüm çocuklar bunu yapıyor olsa bile, iki kez düşünün. Eğer sokağa çıkma yasağınızı aşarsanız babalarınızı mutlaka arayın, yoksa endişeleniriz."

Hector'un önünde durdum ama Ralphie'ye döndüm.

Yanağından öpmek için eğildim ve "Kapa çeneni" diye fısıldadım. Bana sıırttı.

Buddy'ye döndüm. Kalçama kadar uzanan siyah trençkotumu giymeme yardım etti, zincir askılı koyu yeşil rugan Lanvin çantamı bana uzattı ve ben de onun yanağını öptüm.

Buddy bana, "Cidden Sadie, geç kalacaksın, telefon edeceksin," dedi ama gözleri Hector'daydı.

"Telefon edeceğim," diye söz verdim.

Hector elimi tuttu ve kapıdan çıktık.

Lanet olsun.

İşte başlıyoruz.

Hector beni Bronco'ya o kadar hızlı götürdü ki neredeyse yetişmek için koşmam gerekecekti. Oraya varınca yolcu kapısını açtı, binmeme yardım etti ve ben yerleşince kapıyı çarptı. Ön tarafa geçti ve sürücü tarafına bindi, ama kamyoneti çalıştırmak yerine bana doğru döndü.

"Bana telefonunu ver," diye talep etti.

Gözlerimi kırptım çünkü her şey çok hızlı geliyordu.

"Affedersiniz?" diye sordum.

"Senin hücren," diye tekrarladı.

Randevuya bu garip başlangıç karşısında kafam karışmıştı, cep telefonumu çıkardım ve ona uzattım. Aldı, çevirerek açtı, numaraları tuşladı ve sonra yeşil düğmeye bastı.

Bir saniye içinde cep telefonunun çaldığını duydum. Ceketinin iç cebinden çıkardı ve telefonumu kapattı. Sonra, ben hâlâ sessiz ve onu izlerken, telefonunun bir sürü düğmesine bastı. Benim telefonum çaldı. Onunkini kapattı, benimkini açtı ve kendi telefonunu ceketinin cebine geri koydu. Sonra benim telefonumdaki tuşlara basmaya başladı, kendi telefonundakinden bile daha fazla.

"Sen," diye kibar olmaya çalıştım, düğmelere basmaya devam edince, "bana ne yaptığını söyler misin?"

Telefonumu kapatıp bana uzattı ve gözleri benimkilere kaydı.

"Sen benim telefonuma programlanmışsın, ben de seninkine," dedi bana. "Cep telefonum, evim, ofisim ve ofisteki kontrol odası sende. Kontrol odası

telefon rehberinizde en üst seçenek olarak ayarlanmıştır. Bir durumla karşılaşırsanız, herhangi bir durum, orayı ararsınız. Birisi 7/24 orada olacak ve sizinle ilgilenecek. Anladınız mı?"

Yavaşça, Hector'un bana cep telefonunu, ev telefonunu ve ofis telefonunu vermesine ve "benimle ilgilenecek" birine 7/24 ulaşmamı teklif etmesine nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden başımı salladım.

"Şimdi," diye devam etti, sesi daha yumuşaktı, daha yakına eğiliyordu ve ben ona yetişemiyordum. "Seni öpeceğim, çünkü mamita, şu anki görünüşüne bakılırsa, seni öpmek zorundayım."

Aman Tanrım.

Sanırım Ralphie haklıydı.

Kıyafetim mükemmeldi.

Daha da yaklaştı, parmakları yan taraftaki saçlarımın arasına girdi ve başımı kavradı.

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu sessizce, gözleri benimkilere bakıyordu.

Yine yavaşça başımı salladım, ancak "bu konuda sorunum olmadığından" da e m i n değildim.

"Tanrıya şükür," diye

mırıldandı. Sonra beni öptü.

Yumuşak, tatlı başladı ve sonra elimi omzuna koydum ve oradaki sıcaklığı hissettim. Bu hoşuma gitti ve vücudundaki ısıyı hissedebilmek için daha da yaklaştım.

Kolu belime dolandı ve dili dudaklarıma değmeden hemen önce beni daha da yaklaştırdı. Dokunuşuyla ağzımı açtım ve hepsi bu kadar.

Babamın çalışma odasına geri sarıldı.

Kollarımı boynuna doladım, bedenimi onunkine bastırdım ve öpücük yumuşak ve tatlıdan sıcak ve vahşi bir hal aldı.

Birkaç dakika içinde beni koltuğumdan çekip çıkardı, kucağına düşmem için beni döndürdü ve her iki kolu da bana dolandı, biri belime kilitlendi, diğeri boynumdan yukarı ve saçlarıma doğru kayıyordu.

Dudaklarım dudaklarında, dili ağzımda olmadan var olamayacakmışım gibi onu öptüm. Kontrolden çıkmıştım ve umurumda bile değildi.

Sonra ağzını benimkinden ayırdı ve yüzünü boynuma gömdü. Bir saniye boyunca ikimiz de orada öylece oturduk, derin derin nefes aldık.

"Tadın hatırladığımdan daha güzel," dedi boynuma doğru ve sesi normalden daha derindi.

Yutkundum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Kalbim çılgınca atıyordu. Kolları beni sararken kendimi onun kucağında güvende ve rahat hissediyordum. İyi anlamda heyecanlanmıştım. Sıcaklığı her yerimden içime sızıyordu ve bu hoşuma gidiyordu.

Hepsini beğendim.

Başı boynumdan çıktı ve bana baktı. "Ve hatırladığım kadarıyla tadın harikaydı."

Hızla çarpan kalbim durdu. "Bu benim dudak parlatıcım," dedim aptalca.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Mamita, güven bana. Bu senin dudak parlatıcın değil."

Cevap vermedim, çünkü kucağındaydım, az önce onunla öpüşmüştüm (yine) ve bana yakından gülümsüyordu.

Buz Prensesim şimdi neredeydi, sorarım size? Orada Onu hala kullanabileceğim anlar. Neydi o? Tatilde miydi?

"Seni besleme zamanı," dedi bana.

Tanrı'ya şükür.

Hector'dan, onun ağzından, dilinden ve sıcaklığından kurtulmak. Bunu çaresizce kullanabilirdim. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Bu iş iyi gitmiyordu, çünkü iyi gidiyordu.

İyi gitmemesi gerekiyordu. Bir felaket olması gerekiyordu.

"Tamam," diye kabul ettim ama hareket etmedim.

Eğilip bana kısa bir öpücük verirken gülümsemeye devam etti, sonra beni koltuğuma geri döndürdü. Bronco'yu çalıştırdı. Ben emniyet kemerimi taktım, o da kendi kemerini taktı ve yola çıktık.

Buluşmamızın ilk on dakikasının nasıl geçtiğini düşününce, gecenin geri kalanı için biraz endişelendim.

HECTOR Highlands'de bir yerleşim sokağına park etti.

Belki köşede bir restoran falan vardır diye etrafa bakındım. Dışarı çıktı. Kapımı açtım ama ben daha inemedi o oradaydı. Elimi tuttu, çıkmama yardım etti ve elimi bırakmadı.

"Nereye gidiyoruz?" Beni bir eve benzeyen bir yere doğru götürürken sordum.

"Akşam yemeği," diye yanıtladı Hector.

Eve baktım. Güzel bir evdi; küçük, temiz bahçeli, rahat.

Sonra, bir ev olduğu için paniklemeye başladım.

"Burası senin evin mi?" Ön kapıya vardığımızda nefes aldım.

Hector ağır güvenlik kapısını açtı, içeri girdi, ön kapının tokmağını çevirdi ve bana baktı.

"Hayır. Annemin."

Kahretsın!

Annesinin mi?

Lütfen biri bana Hector'un annesiyle yaşamadığını söylesin.

Beni kendine çekti, elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni eve doğru yönlendirdi. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı, elimi tuttu ve oturma odasına doğru yürüdük.

Gördüğüm şey karşısında durakladım.

Eddie, Jet ile oradaydı. Indy, Lee ile oradaydı. Büyük çılgın adam Tex, güzel, yaşlı, sarışın biriyle oradaydı.

Bayan. Son olarak, kısa boylu, yuvarlak hatlı, Meksikalı Amerikalı bir kadın güzel, yaşlı, sarışın bir kadınla gülüşüyordu.

Hepsi bana döndü.

Dönüp kaçmaya hazırlandım.

Hector bunu hissetti. Elimini bıraktı, kolu omuzlarıma dolandı ve beni sıkıca yanına çekti.

Şimdi lütfen biri bana ilk buluşmamızda Hector'un beni annesinin evindeki akşam yemeğine getirmediğini söyleyebilir mi?

Hector odadakilere "Bu Sadie," dedi.

Evet, Hector beni annesinin evindeki bir akşam yemeğine getirdi.

Sonra zaten son derece tuhaf olan gece daha da tuhaflaştı.

Kısa boylu, yuvarlak hatlı, Meksika kökenli Amerikalı kadın (Hector'un annesi olduğunu tahmin ediyordum) bana doğru yürüdü. Tam önümde durdu, gözleri keskin bir şekilde yüzümdeydi. Buz Prensesi'nin tatilden döndüğünü ve yerine kaymaya başladığını hissettim, ama bir şey onu itip tekrar göndermemi sağladı.

"Merhaba," dedim usulca.

Sonra, şaka yapmıyorum, kadının gözlerinin yaşlarla dolmasını hayranlıkla izledim.

Evet, gerçek gözyaşları.

Elini kaldırdı ve yaralı yanağıma doğru uzattı. Nefesimi içime çektim. El durdu ve sonra düştü.

Dudaklarını emdi ve onları ısırıldığını gördüm, gözlerinde hala yaşlar parlıyordu. Uzandı ve küçük elini alçılı koluma doladı. Başı aşağıya eğik bir şekilde önünde tuttu. Göremiyordum ama bileğime baktığını anlayabiliyordum.

Biraz öne eğildim ve usulca sordum: "Affedersiniz ama iyi misiniz?"

Başını kaldırdı ve kolumu bıraktı.

"Bir peri prensesine benziyorsun," diye fısıldadı cılız bir sesle.

Bunu daha önce de duymuştum ama yine de ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir şey söyleme şansım olmadı.

"Kim bir peri prensesine zarar verir ki?" diye sordu bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.

Vücudum sarsıldı, sonra kaskatı kesildi ve Hector'la çılgın randevumun başlamasıyla bulanıklaşan ipuçlarını geç de olsa fark ettiğimde, tecavüze uğradığımı bildiğini anladım.

Bu durum beni panikletmek, utandırmak ya da Hector'a (ya da Lee'ye, Indy'ye, Tex'e, Jet'e ya da her kimse ona) söylediği için kızdırmak yerine ona daha da yaklaştım.

"Bayan Chavez," dedim nazıkçe ama artık bana bakmıyordu. Gözleri Hector'a kaydı ve başladı

ona İspanyolca bağıırıyordu. Evet,
bağıırıyor. Ve evet, İspanyolca.

Geri adım atmaya çalıştım, çünkü o beni biraz korkutmuştu, ama Hector beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Sonra kollarını sağa sola sallamaya başladı ve dönüp Eddie'ye yaklaştı, yüzüne baktı ve hâlâ İspanyolca bağıırmaya başladı.

Sonra Lee'ye dönerek parmağını salladı ve ona bağıırdı (İspanyolca).

"Anne," dedi Hector alçak sesle, kadının tiradını keserek.

Lee'ye parmağını sallamaktan vazgeçip döndü ve Hector'a ters ters baktı.

"Cómo?" diye tersledi.

"Sadie acıkmış," dedi Hector annesine, beni fırlatarak.
otobüsün altında.

"Hayır!" Anında ağladım. "Hayır, gerçekten, devam et, um... insanlara bağıırmaya. Burası senin evin. Ne istersen onu yap. Ben böyle iyiyim. Hiç aç değilim."

Beni işaret etti ve sadece ona bakarak bile başımın belada olduğunu söyleyebilirdim.

"Sen! Çok zayıfsın!" dedi parmağını bana doğru uzatarak. "Yemek yiyoruz. Oğlum kıvrımları sever. Her gerçek erkek kıvrımları sever. Senin kıvrımların üzerinde çalışmalıyız!" Sonra tepinerek odadan çıktı ve birkaç dakika içinde tavaların çarpıştığını ve diğer çeşitli aşırı gürültülü mutfak seslerini duyduk.

Odayı taradım ve herkes bana gülümsüyordu; Indy ve Jet bile biraz kıkırdıyordu.

Kıkırdayacak bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Hector'a baktım ve ters ters baktım. O da bana bakıp sırıtıyordu.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Senden hoşlanıyor" diye fısıldadı.

Çiçek açan heck.

Hector'un annesinin evindeki akşam yemeğini (bu arada adı Blanca'ydı ve güzel, yaşlı, sarışın kadın Nancy'ydi, Tex'in kız arkadaşı ve Jet'in annesi) sadece birkaç rahatsız edici olayla atlattım.

İLK olarak, hepimiz oturduktan ve Blanca'nın lezzetli yemekleri elden ele dolaştıktan ve herkes yemeye başladıktan sonra, Blanca peçetesini yere attı, bana doğru yürüdü ve tabağımı kaldırdığım çatalımın altından kaptı. Daha sonra masanın etrafında hışımla dolaştı, yemek dolu her tabakta durdu ve tabağıma daha fazlasını doldurdu.

Sonra bana geri döndü ve "Çok zayıfsın!" diyerek tabağımı önüme bıraktı.

Tabağımdaki sanal yemek dağına dehşet içinde baktım.

Blanca masanın ayak ucundaki yerine geri döndü (Eddie baştaydı, Jet onun bir yanında, ben de

diğer taraf) ve sanki az önce büyük bir Yemek Sahnesi yapmamış gibi mutlu bir şekilde gevezelik etmeye başladı.

Güvenli olduğunu düşündüğümde Hector'a döndüm ve "Bu kadar yemek yiyemem" diye fısıldadım.

Gözleri bana dikilmişti ve dans ediyorlardı. "Rahatla, mi cielo, seninle ilgileneceğim."

Sonra, eğer inanabilirseniz, benimle ilgilendi. Yemek boyunca dönüşümlü olarak kendi tabağından ve (Blanca bakmadığında) benim tabağımdan yedi, ta ki ikisi de boşalana kadar.

Ne kadar tuhaf değil mi?

Buddy ve Ralphie'nin yanına ilk taşındığımda hissettiğim gibi garip hissettirse de akşam yemeğine kadar idare ettim.

Bu insanlar arkadaştı. Aslında birbirlerini yıllardır tanıdıkları belliydi, yani arkadaştan da öteydiler. Tarif etmesi zor ama (Hector, Eddie ve Blanca ve tabii ki Jet ve Nancy hariç) onları birbirine bağlayan hiçbir kan bağı olmadığından ve yine de hayatlarını birlikte geçirmeyi seçtiklerinden, daha çok kendi yarattıkları sıkı örülmüş, mutlu, rahat bir aile gibiydi. Güldüler, konuştular, dedikodu yaptılar, gülümsediler ve birbirlerine sevgiyle takıldılar.

Ralphie ve Buddy'nin arkadaşları dışında hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım ve nasıl davranacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim Buz Prensesi'nin gerçekten

Hoş geldiniz. İstesem bile başa çıkmama yardımcı olması için onu yerime oturtamazdım.

Yeni Sadie'nin bu deneyime hazır olmadığını da biliyordum, yakınından bile geçmiyordu.

Bu yüzden sessiz kaldım, biri bana baktığında ya da gülmem gereken bir şaka olduğunda biraz gülümsedim ama onlar gibi rahatlayıp gerçek olamayacak kadar stresliydim.

Kendimi dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissettim, uzaklaştırıldım, hoş karşılanmadım değil, sadece...

Buraya ait değildim.

İKİNCİ OLAY, herkes sohbet ederken ve dışarıda kalanlar yemeklerini bitirirken gerçekleşti.

Hector sandalyesini masadan biraz uzağa itti ve beni şaşırtarak alçılı bileğimi kalçasının üzerine çekti. Sonra parmaklarının uçları alçının açıkta bıraktığı parmaklarımın uçlarına dokundu.

Dokunuşu beni ısıttı.

Ona döndüğümde ellerimize bakıyordu. "Bunu ne zaman çıkaracaksın?" diye sordu sessizce.

"Çarşamba," diye cevap verdim, sadece akıl sağlığım için bile olsa elimi çekmek istiyordum ama Blanca'nın masasında bunun iyi bir hareket olmayacağını düşünüyordum. Bildiğim bir şey vardı: Bir sahneden daha sağ çıkmamın imkânı yoktu ve ben de

Hector'un elime dokunmasına izin vermek de dahil, bundan kaçınmak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Güzel," diye

mırıldandı.

Yutkundum.

Siyah gözleri benimkilere baktı ve orada öyle güçlü bir yanma vardı ki kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissettim.

"Uzaklaşıyor," diye fısıldadı.

"Affedersiniz?"

Kendini açıklamak yerine, "Sadie, burada güvendesin. Son birkaç gündür gördüğüm kız olabilirsin."

Aman Tanrım.

Vücudum gerildi ve Buz Prensesi ben onu durduramadan tenime kaydı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap verdim soğuk bir şekilde, ne demek istediğini çok iyi bilmeme rağmen.

Alçılı elimi ağzına götürdü ve (şaka yapmıyorum, herkesin önünde!) açıkta kalan parmaklarımı öptü.

Buz Prenses buharlı, sıcak bir su birikintisinde eridi. Sonra mırıldandı, "Ne demek istediğimi biliyorsun." Lanet olsun.

Gözlerim masaya kaydı. Indy beni izliyordu ve benim gözlerim onunkilere değdiğinde onunkiler hızla uzaklaştı ama yine de gülümsemesini görebiliyordum. Tex'in de beni izlediğini gördüm ama gözlerini kaçırmadı. Bana geniş

geniş sırtıyordu, yani

gözlerim kayıyordu. Ne yazık ki Blanca'nın kileri yakaladılar ve onunkiler gözyaşlarıyla parlıyordu (yine!).

Çiçek açan heck.

Hector'a dönüp baktım.

"Lütfen bırak gideyim," diye fısıldadım.

Beni bıraktı ve rahat bir nefes aldım ama eli sandalyemin koltuğuna gittiğinde boğazıma takıldı. Sert bir çekişle sandalyemi onun sandalyesinin yanına çekti, böylece kalçalarımız birbirine yapıştı. Sonra arkasına yaslandı ve kolunu sandalyemin arkasına doladı.

Kaçmamın ya da onu derin dondurucuya koymamın bir yolu yoktu (ki bu benim öncelikli tercihim olurdu), bu yüzden herkes Hector ve ben yüzünden birbirlerine sıırtmıyormuş gibi davranmaya çalışırken orada gergin bir şekilde oturdum.

Ben de numara yapmıyorlarmış gibi davranmaya çalıştım ve kendime geceyi atlatabileceğimi söyledim.

Daha ne kadar kötü olabilir ki?

BİR SONRAKİ OLAY Blanca masayı toplamaya başladığında gerçekleşti.

Jet ve Indy ona yardım etmek için ayağı kalktı.

Sandalyemi geriye attım ve Hector'dan uzaklaşmak için bu altın fırsatı değerlendirdim. Masayı toplamaya benim de yardım etmem gerektiğine karar verdim. Her zaman yardımcılı bir evde yaşamış olsam da

Bizim için yemek pişiren ve masamızı toplayan Ralphie ve Buddy'ye evlerinde yardım etmiştim.

Bunu yapabilirim.

Sorun şu ki, kolumda alçı vardı. Herkes yemeğini bitirmiş olsa da tabakları istiflemek ve hala ağır olan yemek tabaklarını taşımak o kadar kolay değildi (kesin olan bir şey vardı ki Blanca misafirperverliği konusunda cömertti).

Yine de ya yardım edecektik ya da Hector'un yanında oturacaktık, herkes bizim olmadığımız bir şey olduğumuzu ya da Hector'la konuştuktan sonra olmayacağımızı düşünüyordu.

En iyi seçeneğimin tabaklar olduğuna karar verdim, bu yüzden birkaç tabak ve çatal bıçağı dengeleyerek Jet ve Indy'yi mutfağa kadar takip ettim.

Blanca'nın mutfağına girdiğimde felaketin eşiğinden dönmüştüm. Tabaklar sallanıyor, bazı çatal ve bıçaklar yere düşüyordu.

İşler daha da kötüye gidip Blanca'ya yeni bir çanak çömlek takımı almak zorunda kalmadan önce Indy elindeki yükü tezgâha bırakıp döndü ve Blanca eğilip çatal bıçak takımını alırken elimdeki tabakları ustalıkla kaptı.

"Özür dilerim Bayan Chavez," dedim ona, kendimi aptal gibi hissederek.

Doğruldu ve emretti, "Blanca, kızım. Bana Blanca de." Sonra çatal bıçak takımını lavaboya koydu ve dışarı çıktı.

Ama Jet lavabonun başında bulaşıkları yıkıyordu ve tuhaf bir nedenden ötürü kıkırdıyordu.

Bilmek istemiyordum ama bilmek istiyordum ve kendimi durduracak iradeye sahip olmadığım için "Komik olan ne?" diye sordum.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı (Jet, Eddie'nin nişanlısıydı - sarışın, yeşil gözlü ve çok güzeldi, ama gülümsediğinde kalpleri durduruyordu).

"İspanyolca biliyor musun?" diye sordu. Başımı salladım.

"Mi hija, 'kızım' demek." Aman Tanrım.

Blanca az önce bana kızım dedi.

Kızını.

Bu iyi olamaz.

Jet'e yaklaştım. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Jet bulaşık makinesine koymasına için ona durulanmış bir tabak uzatırken Indy biraz kıkırdadı.

Jet'in onları daha kolay durulayabilmesi için tezgahın üzerindeki tabakları ve çatal bıçak takımlarını düzenlemeye başladım.

"Meksikalı Amerikalı kadınlar insanlara -?" Ben başladım.

"Hayır," diye sözümü kesti Jet. "Benim bir kızım olmadı ta ki..." Tavana baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sanırım onu üçüncü görüşümdü."

"Sen kazandın!" Indy ağladı ve sonra kahkahayı patlattı. Jet hiç tereddüt etmeden onunla birlikte güldü.

Ve o anda kendimi tutamadım. O kadar ilgi çekiciydiler ki (tüm bunlar beni cidden tuhaflaştırsa da) onlarla birlikte ben de güldüm.

Blanca içeri girdi, daha fazla eşya bıraktı ve sonra tatlı servisine hazırlanmak için tekrar mutfağa koşturmaya başladı.

"Bir şey yapabilir miyim?" Ona sordum.

Blanca, "Evet, kahveyi sen yapabilirsin," diye cevap verince rahatladım.

Kesinlikle kahve yapabilir ve bunu tek elle yapabilirdim. Buddy ve Ralphie'nin evinde bu konuda çok pratik yapmıştım.

Bana kahve malzemelerini nerede bulacağımı gösterdi, sonra tatlı tabaklarını taşıyarak tekrar dışarı çıktı.

Blanca ayrıldıktan hemen sonra Jet'e fısıltıyla "İspanyolca biliyor musun?" diye sordum.

"Biraz," diye yanıtladı Jet, kirli bir tencereye bulaşık deterjanı döküp musluğu açarak.

"Mamita ne demek?"

Bana baktı, gözleri tanıdıktı ve kocaman sırttı. "Anlamı 'küçük anne'. Bu bir sevgi ifadesi, bir erkeğin kız arkadaşına 'bebeğim' demesi gibi."

Aman Tanrım.

Hector bana "bebeğim" dedi.

Çiçek açan heck.

Devam ettim. "Peki ya mi cielo?"

Jet gözlerini kırptırdı. "Hector sana mi cielo mu dedi?" Başımı salladım.

Kocaman sırtışı daha da büyüdü. "Kelime anlamıyla 'gökyüzüm' demek, ama aynı zamanda bir sevgi sözcüğü, biraz..." Bir kelime aradı. "Mamita'dan daha güçlü," diye bitirdi.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama iyi olduğundan da emin değildim. Yani normal, Veronica Mars tipi bir insan olsaydım iyiydi, ama normal, Veronica Mars tipi bir insan olmadığım için (ki değildim) iyi değildi.

"Sana aşkım diyor, başın gerçekten belada," diye devam etti Jet, ben çığlık çığlığa evden kaçamadan.

"Neden?"

"Bu 'aşkım' demek ve bu da onun ciddi olduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı Jet, sonra da kocaman bir gülümsemeyle devam etti. "Ya da daha ciddi demeliyim."

Ona doğru eğilip "Sanırım başım belada" diye fısıldamaktan kendimi alamadım.

"Abla, başın kesinlikle belada," dedi Indy ve sanki bu iyi bir şeymiş gibi bana da gülümsüyordu.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmemiştim. Aslında, bunun çok ama çok kötü bir şey olmasından endişeliydim.

İçimdeki önseziyi silkeledim ve son olarak, bilmek zorunda olduğum için Jet'e sordum, "Blanca odada ne diyordu?"

Hector ve ben geldiğimizde oturma odasında mıydınız?"

Jet başını salladı. "Çok hızlı konuşuyordu ve ben de akıcı falan konuşamıyorum ama sanırım özü şuydu: Eğer Hector, Eddie ve Lee intikam almazlarsa, şey..." Durdu.

"Sorun değil, anlıyorum," dedim usulca, çünkü rahatsız olduğunu görüyordum. Bana farklı bir gülümseme verdi, bu daha az göz kamaştırıcı ama çok daha tatlıydı.

Her nasılsa Blanca'nın (beni Eve'den tanımayan) benim adıma telaşlanması kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu, ama bu kötü bir tuhaflık değildi. Garip, mutlu bir gariplikti.

O kadar da garip değildi. Annemin yanındayken de böyle hissederdim.

Ama çok uzun zamandır hissetmediğim bir tuhaflıktı bu.

Jet'in gözleri Indy'ye kaydı ama ben Yeni Sadie'nin rezervlerini tüketmişim, bu yüzden arkamı döndüm ve kahveyi bitirdim.

Şaşırtıcı ve neyse ki, zorlamadılar.

SON OLAY yemek bittikten sonra gerçekleşti.

Hepimiz biraz daha kahve içmek için oturma odasına dönüyorduk ve Blanca Hector'a sahip çıkmıştı. Önümde yürüyorlardı, Blanca'nın kolu Hector'un belinde, Hector'un kolu Blanca'nın omuzlarındaydı, Blanca onunla İspanyolca konuşurken başı öne eğikti.

Indy ve Lee hariç herkes onların önündeydi. Ben arkalarından yürüdüm, Indy ve Lee de benim arkamdaydı.

Oturma odasının kapısına birkaç adım kala zamanın geldiğine karar verdim. Elime bir fırsat geçmişti, durdum ve Lee'ye döndüm.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" diye sordum.

Lee ve Indy durdu. Lee'nin gözleri bana geldi ve başını salladı.

Indy dedi ki, "Ben sadece-"

Bakışlarım ona döndü ve araya girdim, "Hayır, sorun değil.

Sen kalabilirsin. Uzun sürmez."

Indy başıyla onayladı ama Lee'nin elini tuttu ve sanki destekliyor gibiydi. Lee beni izlemeye devam etti.

Tatlı boyunca söyleyeceklerimi prova ettim, böylece hazırdım.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim, Lee'ye baktım ve "Hayatımı kötü insanların etrafında geçirdim. Diğer insanları incitecek şeyler yapan ve hiç pişmanlık duymayan kötü insanlar."

"Sadie-" diye başladı

Lee. "Lütfen, beni dinle." Lee konuşmayı kesti.

"O dünyada yaşamak zordu," dedim ona. Sessiz kaldı.

Indy sessizdi.

Ben devam ettim.

"İyi bir insanın kötü bir insanın yaptıkları için kendini suçladığı bir dünyada yaşamak daha zor olurdu." Durakladım ve büyük finalimi yaptım, oldukça kararlı olduğumu düşündüğüm bir şekilde (eğer kendim söylediysem), "Bana olanlar için hiçbir sorumluluk paylaşmıyorsun."

Lee hemen, "Bunu takdir ediyorum ama bu benim-" dedi. Sözünü kestim, "Bu pişmanlığa tutunursan..." Şimdi ne dedim ben?

Lee'nin bir şey yapmasını beklemiyordum ama kendimi kancadan kurtulmuş hissediyordum. Büyük finalimi mahvediyordu! Onun olası tepkilerine karşı farklı tepkiler geliştirmeyi düşünmemiştim! Kahve içmeye gidebilmemiz için neden kabul edip bu işin peşini bırakmıyordu?

İnsanlara iyi davranmak zordu.

Neyse, uydurmak zorundaydım. "Olacak..." Bir kelime aradım. "Çok şey..." hadi Sadie! "Üzücü," diye bitirdim.

Hem Indy hem de Lee bana bakıyordu.

Tükenmişim. Başka bir şeyim kalmamıştı ama çekip gitmeyi de uygun b u l m u y o r d u m .

Sonunda Lee sırtıttı ve "Seni üzmem istemem" dedi.

Ses tonu tuhaftı. Sonra benimle dalga geçtiğini anladım.

Evet, benimle dalga geçiyorsun.

Buz Prensesi başını kaldırdı. "Evet. Evet. Bunun olmamasını sağla."

İçin bazı Sebep ne I dedi yapılmış Lee patladı gülmeye başladı. Indy'nin de aynısını yapmasına neden oldu.

Buz Prensesi'nin yüzüne doğru güldüler! Bu ne kadar tuhaftı?

Lee içeri girdi (bu arada Buzdan Kalemi paramparça etti), kolunu omuzlarıma attı ve beni oturma odasına götürdü, Indy de onu takip etti.

"Bir daha olmamasını sağlayacağım," dedi, sesi hâlâ alay ediyormuş gibi çıkıyordu. Sonra da "Söz veriyorum" dedi.

Ses tonundaki değişiklikten irkilerek ona baktım. Artık alay etmiyordu. Çok ciddiye.

Ben tepki veremedim beni Hector'un yanına bıraktı.

Hector kaşlarını kaldırıp bana baktı.

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. Hector paylaşmayacağımı anladı ve iç çekti.

Otuz dakika sonra ayrıldık.

Sonunda bitmişti.

Ve hayatta kaldım.

Tanrıya şükür.

YEDİ

TAMAM.

Sadie

A Blanca'nın yemeğinden sonra Hector'la birlikte Brownstone'a döndüğümüzde aklım başka şeylerdeydi. Bir sürü başka şeyler.

Bu nedenle, beni kapıya kadar götürdüğünde, anahtarları elimden aldığı anda, kilidi açıp benim için kapıyı açtığı anda ve elini tekrar sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri yönlendirdiğinde itiraz etmedim.

Otomatik olarak alarm paneline dönüp kodu girdim, koridordaki ışık düğmesini çevirdim ve Hector'a döndüm.

Tuhaf bir nedenden dolayı merdivenlerden yukarı bakıyordu.

Sonra bana baktı. "Ben dönene kadar burada, kapının yanında kal."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak gitmeden önce ona sadece göz kırpacak kadar zamanım oldu.

O ne yapıyordu?

Bana söyleneni yaptım, kapının yanında durdum, kendimi aptal gibi hissettim ve o geri geldi.

Konuşmak için ağzımı açtım ama ben daha sesimi çıkaramadan yanımdan geçip koridora doğru yürüdü, elini kaldırdı, işaret parmağı gökyüzünü gösterdi ve "Bir dakika daha" diye mırıldandı.

Giderken arkasından baktım, sonra alt katta dolaşırken duydum. Oturma odasında bir ışık yandı ve Hector yeniden ortaya çıktı. Koridorun sonuna doğru yürüdü ve tuvaletin kapısını açtı. Işığın yandığını ve sonra söndüğünü gördüm, sonra dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve bana geri döndü.

"Tamam," dedi.

Etrafımda dolandı, ön kapıyı kilitledi, sonra elimden tutup beni oturma odasına çekti.

"Neydi o?" Arkasından sordum.

Durdu ve bana döndü. Ceketini çıkarıp bir koltuğun üzerine fırlattı.

"İzlenecek yol. Burada kimsenin olmadığından emin olmak için."

Çantamı sandalyenin üzerine atarken başım şaşkın bir şekilde sallandı, trençkotumu çıkardım ve çantamla birlikte sandalyenin üzerine attım.

"Ama," diye hatırlattım ona, "alarm açıldı."

Yaklaştı, bir elini kaldırdı ve saçlarımı omzumdan kaydırırken, "Çok dikkatli olamazsın," diye açıkladı.

"Ah," dedim, çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu ve zaten saçımı omzumdan kaydırma hareketinden sonra toparlanıyordum.

Hector bana bakmaya devam etti.

Şimdi ne olacak? İyi kızlar, sevgililerinin annesi ve seçtikleri yakın arkadaşlarıyla akşam yemeğinden sonra ne yaparlardı?

Beynimi zorladım.

Sonunda, her zamanki iyi ev sahibesi, bana geldi. "Bir içki ister misiniz?" Ben teklif ettim.

"Arkadaşların dönmeden önce ne kadar zamanımız var?" diye sordu.

Şahsen ben bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündüm ama bunu Hector'a söylemedim.

Onun yerine omuz silktim. "Bilmiyorum. Buraya taşındığımdan beri bensiz hiç dışarı çıkmadılar."

Sonra Ralphie ve Buddy'nin hiç dışarı çıkmadıklarını ve beni evde yalnız bırakmadıklarını fark ettim. Bir aydan fazladır. Muhtemelen sosyal hayatlarına büyük bir darbe vuruyordum.

Ve ben fark etmedim bile.

Ne tür bir gerçek arkadaş, arkadaşlarının sosyal hayatını sekteye uğrattığını fark etmez ki?

Aman Tanrım, emlakçı bayanı arayıp başlarından defolup gitmenin tam zamanıydı. Eğer yapmazsam, artık benden hoşlanmayabilirlerdi. Ve onları bu kadar erken

kaybedemezdim.

Hector emlak, Buddy ve Ralphie'nin sosyal hayatı hakkındaki düşüncelerimi böldü ve "O zaman hayır, içki istemiyorum" dedi.

Cevabı kafamı karıştırdı. Ralphie ve Buddy'nin dönüşünün zamanlamasının neyle ilgili olduğunu anlamamıştım ama sorma fırsatım da olmamıştı.

Hector'un elleri kalçalarımaya geldi ve yavaşça beni kendine çekti. Kolları gevşekçe etrafıma dolandı ve bana bakabilmek için çenesini aşağı eğdi.

"Konuşmamız

lazım." Aman

Tanrım.

Tüm bu olanlardan sonra konuşmamızı unuttum.

Tamam, sorun değildi. Bunu yapabilirdim. Her şeyi yapabilirdim. Annesinin evindeki yemekten sağ çıktım, değil mi?

"Tamam," dedim, konuşmamız için zihinsel olarak hazırlandım.

Konuşmadı. Onun yerine başı eğildi ve dudaklarıma dokundu. Kalbim tekledi ve anında çözüldüm.

Pekala, belki de bunu yapamazdım. Bir saniye bile zihinsel olarak kuşanamadım!

"Az önce beni öptün," diye suçladım onu.

Ağzı sırtmakla savaşıyormuş gibi hareket etti

(yine). "Evet," diye cevap verdi.

"Öpüşmek konuşmak değildir," diye yardımsever bir şekilde onu bilgilendirdim, sanki bu gerçeği zaten

bilmiyormuş gibi.

Sırıtmaya daha fazla karşı koydu. "Hayır," diye kabul etti.

Beni daha yakına çekti, böylece vücudum onunkine hafifçe bastırıldı.

"Peki, konuşacak mıyız?" diye sordum.

Beni yakından izliyordu ve nedense artık sırtarak kavga etmiyordu.

Sonra cevap verdi, "Evet."

Bekledim.

Beni daha yakına çekti, böylece vücudum onunkine o kadar da hafifçe bastırılmamış oldu. Aslında o kadar yakındım ki ellerimi kaldırıp göğsüne, omuzlarının hemen altına koymak zorunda kaldım.

"Başlamamı ister misin?" Yine iyi insanların olmak isteyeceğini düşündüğüm gibi yardımcı olmaya çalışarak sordum.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu. Düşündüm.

Sanırım söyleyecek milyonlarca şeyim vardı. Henüz hiçbirinin pratiğini yapmamıştım çünkü Lee'ye söyleyeceklerimin pratiğini yapmakla meşguldüm. Lee'yle konuşmak öncelikliydi ama keşke Hector'a söyleyecek bir şeylerin pratiğini yapmış olsaydım.

Hector düşüncelerimi bölerek, "Kafandan neler geçtiğini öğrenmek için bir nane şekeri bile veririm," diye mırıldandı.

Onu görmezden geldim ve "Şu anda söyleyecek bir şeyim yok. Daha sonra bir şeyler söyleme hakkımı saklı tutuyorum.

Yine de."

Bunun üzerine Hector gülmeye başladı. Sessizdi ama vücudunun onunla birlikte hareket ettiğini hissedebiliyordum. Bu benim kafamı daha da karıştırdı.

"Komik olan ne?" diye sordum. "Sen," diye cevap verdi.

Ben mi? Komik miydim? Hiç komik olmamıştım. Asla.

En son ne zaman komik olduğumu düşünmeye çalıştım. Hayır, son sefer diye bir şey yoktu.

Hiç komik değildim.

"Benimle ilgili komik olan ne?" Merakla sordum.

Başını salladı ve beni daha da yaklaştırdı, böylece bedenim onunkinin derinliklerindeydi. Kolları beni sıkıca sarmıştı ve ellerim omuzlarına doğru kaymak zorunda kaldı.

"Bunu açıklamak çok uzun sürer ve konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Oh," dedim, hayal kırıklığına uğramıştım çünkü hâlâ benimle ilgili komik olan şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. "Tamam."

Birdenbire konuyu değiştirdi. "Dün gece seni arka kapıdan çıkmaya iten neydi?"

Tekrar omuz silktim. "Barmenin biri yanıma geldi ve bana bir not uzattı. Annemden geldiğini, beni aradığını,

sonunda bulduğunu, dışarıda olduğunu ve onunla buluşmam gerektiğini yazıyordu. Sanırım Harvey bunu bana vermesi için birine para verdi."

Aniden ve açıklanamaz bir şekilde odadaki hava değişti. İçinden güçlü ve tehlikeli bir akım geçti ve Hector'un kolları daha da sıkılaştı.

Vücudum gerildi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, dişlerinin arasından her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek.

"Hayır," diye fısıldadım, çünkü ondaki değişim beni biraz korkutuyordu.

Birdenbire bıraktı. Sıcaklığını kaybetmesini bir darbe gibi hissettim ve elini saçlarının arasından geçirerek uzaklaşmasını izledim. Pencerenin önünde durdu, perdeyi araladı ve sokağa baktı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım. Bir an yumuşak ama eğleniyor gibi göründü. Bir saniye sonra ise hiç de yumuşak ve eğlenceli görünmüyordu ve vücut dili uzak durmamı söylüyordu. Bu yüzden aklım bana kaçmamı söylüyordu.

Onun yerine tereddütle "Hector?" diye seslendim.

"Bana bir dakika ver, Sadie," dedi pencereye doğru.

Tuhaf bir nedenden ötürü biraz üzgün görüldüğü için (ki bu hafif bir ifadeydi) ona bir dakika vermeyi uygun buldum. Yaklaşık yüz dakika gibi gelen bir süreden sonra konuştu.

"Sabrım tükeniyor." "Neye?"

Ben sordum.

Pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Sana ulaşmak için lanet olası anneni kullanıyorsun. Ne kadar alçakça. Siktir!" diye patladı.

Yine kafam karışmıştı. Tecrübelerime göre insanlar bundan çok daha düşük şeyler yapabiliyorlardı.

"Burada Harvey Balducci'den b a h s e d i y o r u z , " dedim Hector'a, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, ki bana göre açıklıyordu.

Hector'un gözleri bana döndü.

"Yani, o bir pislik," diye devam ettim. "Ve deli. Ve, şey... o bir pislik."

Hector bana "İnsanlar böyle şeyler yapmaz," dedi.

İşte o zaman güldüm. Yani, cidden, insanlar bu "boku" her zaman yapıyordu.

"Oh, evet öyle," diye cevap verdim bilgece.

Hector perdeyi indirdi, tamamen bana döndü, yüzü sertleşti ve "Sadie, hayır. Öyle bir şey yok."

Bir anda kahkahalarım kesildi. "Biliyorsun, Hector. Sen aramızda yaşadın. Benim gibiler uyuşturucu ve silah satar, insanları öldürür, kaçar ve tecavüz eder-" Durdum çünkü Hector bana doğru gelmeye başlamıştı.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım, sonunda ne söylemem gerektiğini fark ettim. Her şey bir anda aklıma geldi.

Ona farklı olduğumuzu, bunun asla yürümeyeceğini söyleyecektim. Onun dünyasına ait değildim.

Bu kadar basit.

Ama Hector elimi görmemiş gibiydi. Tam oraya gelene kadar üzerime gelmeye devam etti.

Elim göğsüne çarptı. Beni tekrar kollarına çekti ve "Bunlar senin tarzında insanlar değil" dedi.

"Evet, öyle. Hatırlamıyor musun-?"

"Bana baban hakkında bilgi verdiğini hatırlıyorum."

Vücudum kaskatı kesildi ve soluk soluğa kaldım (gizli muhbir olduğumu saklamaya çalışırken böyle bir tepki vermemem gerektiğini geç de olsa fark ettim).

Örtbas etmeye çalıştım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sadie, bunu yaptığını
gördüm." Ona göz
kırdım.

Aman Tanrım.

Beni bunu yaparken gördü mü? Bunu yaptığımı nasıl görebilir? Bu delilikti. Aynı zamanda imkansızdı.

Yalan söylemeye devam ettim. "Yanılmış olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Mamita, kapıya kadar yürüdüm ve seni işini yaparken izledim ve çılgınca bir nedenden ötürü bunu babanın ofisinin kapısını ardına kadar açık tutarken yaptın."

"Birinin gelip gelmediğini duyabilmek içindi!"

Olamaz!

Ne kadar aptal olabilirim ki? Onu ele vermiştim.

Çiçek açıyor!

Beni daha yakına çekti. Tehlikeli akım odanın dışına kayd ve yine sırtlamakla savaşıyor gibi görünüyordu.

Ona baktım. Yani, gerçekten, onun ruh hali değişimlerine ayak uydurmak zordu.

"Planın işe yaramadı. Geldiğimi duymadın." Oh lanet olsun.

Yüzüne baktım ve gerçekten de yaptığımı gördüğünü fark ettim.

Şimdi ne yaptım ben?

Diğer elimi omzuna koydum, bu sefer itmeye çalıştım. İşe yaramadı.

Vazgeçtim ve gözlerim yana kayd. "O zaman biliyordun." Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. "Büyük risk almışsın," dedi. Omuz silktim.

"Bunu yaptığını herkes görebilirdi. Ben olduğum için şanslısın."

Bu konuda kesinlikle yanılmadı.

"Kendini öldürtebilirdin." diye devam etti.

Dudağımı ısırdım çünkü bu konuda da haksız değildi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu usulca.

İki dudağımı da içeri çektim, ısırdım, bıraktım ve basitçe "İyi bir adam değildi" diye cevap verdim.

"Hayır," diye onayladı Hector ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu kıpırtıyı görmezden geldim ve ona baktım.

Kolayca kabul etmesiyle bana bir fırsat vermişti. Babam her zaman bir fırsatı asla kaçırmaman gerektiğini söylerdi.

Ben de yapmadım.

"İşte böyle. İşte bu yüzden, sen, ben ve diğer herkes, annen ve tüm bunlar, her şey yürümeyecek," dedim ona.

Ben konuşmamı bitirdikten sonra çenesi geri çekildi, sonra yüzü bir başka değişken ruh hali içinde karardı. "Bu sonuca nasıl vardığını açıklamak ister misin?"

"Evet," dedim ona dürüstçe, sırtım dikleşmişti. "Ben siz ve sizin gibiler gibi değilim. Ben Sadie Townsend'im. Babam Seth Townsend. Ben sizin halkınıza ait değilim. Asla da olmayacağım."

Kolları tekrar sıkılaştı. Korkunç akım odaya geri geldi ve yüzü yaklaştı.

"Mamita, bence sen biraz delisin."

Başımı salladım. "Deli değilim. Sadece kim olduğumu, ne olduğumu ve nereye ait olduğumu biliyorum. Tüm ailen ve arkadaşların çok tatlı, iyi ve her şey ama biliyorsun, onlar da benim bildiğim kadar iyi biliyor, ben buraya ait değilim. Bence bu iş burada biterse herkes için en iyisi olur."

İşte. Başardım. Zordu ama sakinliğimi korudum. Mantıklı davrandım. Duygusallaşmadım.

Duygusallaşmak istedim. Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, beni tekrar öpmesini istiyordum. Beni kucağına almasını, kendimi rahat ve güvende hissetmeyi ve sıcaklığının bana çarptığını hissetmeyi istedim. Yine annesinin evinde akşam yemeği yemek istiyordum. Bulaşıkları yıkamak ve mutfakta Jet ve Indy ile birlikte gülmek istiyordum. Lee'nin beni yine kızdırmasını istedim.

Ama o şeylere sahip olamayacağımı biliyordum.

Buddy ve Ralphie'nin gerçek dostluğunu kabul edebilirdim çünkü... nedenini bilmiyordum. Belki de bir şey olduğunda (ki olacaktı) ve onları kaybettiğimde sadece iki kişiyi kaybetmiş olacaktım ve hayatımda bundan daha fazlasını kaybetmiştim. Onları yeterince sevmeye başlamıştım ve bu dalgayı atlatacak kadar güçlü hissediyordum... ta ki bitene kadar.

Hector'un bana teklif ettiği şeyi kabul edersem, kaybedeceğim bir sürü insan vardı.

Gerçekten, bir kız ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Babam bana her zaman güçlü olduğun yönleri oynamamı ama daha da önemlisi sınırlarını bilmemi söylerdi. Ve ben sınırlarımı biliyordum.

"Bunu söyleme hakkını saklı mı tutuyorsun?" Hector düşüncelerimi bölerek sordu.

Başımı salladım ve geri çekildim.

Ancak, belirtmek gerekir ki, aslında kaçmadım. Bana doğru eğildi ve kollarından biri boynuma dolandı.

diğer eli sırtımdan yukarıya, boynuma doğru kayd1 ve saçlarıma girdi.

Yeniden kuşanmaya başlamam gerektiğine dair belirgin bir izlenim ediniyordum.

"Tüm Doğru, Şimdi Ben yaparım. söyle
ne I var söyle," Hector duyurdu.

Aman Tanrım.

Kuşanmalıydım.

Tekrar söylüyorum, bir yanıt vermesini beklemiyordum. Sadece kabul edeceğini, gideceğini ve sonra da... bu kadar olacağını düşünmüştüm.

Kabul etmedi. Ve ben onu durduramadan konuşmaya başladı. Söyledikleri karşısında durup ona bakmaktan başka bir şey yapmamı engelledi.

"Galerinizde, ön ve arka girişlerde, arka ofisinizde ve mağazanızda kameralar var. Brownstone'un ön ve arka girişlerinde daha fazla kamera var. Arabanızda takip cihazı var. Çantanızda da var. Alarminız, biri sistemi ihlal ederse kontrol odasına eşzamanlı uyarı gönderecek şekilde yeniden bağlandı. Tüm bunlar Nightingale Investigations ofislerindeki kontrol odasında izleniyor."

Ne demek istediğimi anladınız mı?

Bakmaktan başka

yapacak bir şey yok.

Hector konuşmaya

devam etti.

"Evi izlediğimizi bildiğinizi biliyorum. Görünür olmak istedik ve saklanmaya çalışmadık. Bunun amacı Balduccis'lere buranın size ulaşabilecekleri güvenli bir yer olmadığını ve korunduğunuzu açıkça göstermekti. Ralphie çekip gittiği ve sizi galerinizde yalnız bıraktığı anda, gözetimi yöneten Monty sizi yalnız gördü ve çağrı yaptı. Kimse sana çabucak ulaşabilecek kadar yakın değildi ama Lee, Marcus'un orada olduğunu biliyordu. Lee, Marcus'u aradı. Marcus her şeyi bıraktı, bir toplantıdan çıktı, galeriye gitti ve Ralphie geri gelene kadar orada kaldı."

Oh... Tanrım...

Marcus'un orada olmasında bir gariplik olduğunu biliyordum!

"Galerinizi ziyaret ettiklerinde Ally takip cihazını çantanıza yerleştirdi. Lee kızların sizinle buluşmak ve iyi olup olmadığını görmek için oraya gitmeyi planladıklarını duymuş. Ally'yi kenara çekti, cihazı ona verdi ve ne yapacağını söyledi. Shirleen'in görevi dikkatinizi dağıtmaktı. Siz Shirleen'i izlerken Ally rujlarınızdan birini aldı ve cihazı kapağın içine yerleştirdi."

Buna inanamadım.

Çünkü inanılmazdı.

Ve Ally'nin sesi biraz Veronica Mars'a benziyordu!

"Hastaneden çıktığından beri seni takip ediyor, izliyor ve koruyoruz," dedi Hector. "Bana gelince, belli ki durumu kavrayamamışsın ama sonuçta seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu da Balduccis'lere bir şeyler vermek zorunda olduğum anlamına geliyor. Nasıl olacağını onlar seçemez, ben çoktan karar verdim. Harvey'nin dün gece yaptığı gibi işi batırırlarsa bundan faydalanacağım. Marcus ve Zanos'la birlikte çalışıyoruz-"

"Zanoslar mı?" İlk kez sözünü keserek nefes aldım, bu haber karşısında sessiz kalamayacak kadar şok olmuşum.

Vito Zano babamın bir arkadaşıydı. Pis olup olmadığını bilmiyordum ama komik biriydi ve onu severdim. Yeğeni Ren Zano çok yakışıklı ve çok hoş biriydi (ve onun da kirli olup olmadığını bilmiyordum). Ren'e her zaman biraz aşık olmuşumdur ama her zamanki gibi belli etmedim.

Tabii ki Hector ortaya çıkana kadar Ren'e biraz aşıkтым.

Hector, "Zanolar," diye onayladıktan sonra devam etti, "Ricky ve Harvey hakkında suç duyurusunda bulunursunuz, Ricky'nin size yaptıklarından sonra uzun süre hapiste kalır. Bu Harvey için üçüncü darbe olur çünkü o grubun en akıllısı değil ve daha önce de yakalandı. Tekrar içeri girerse, bir süre kimse onu göremez. Marty ve Donny, Harvey kadar aptal değiller. Onlar sadece deli. Ricky düşer, tahminimce Marty tahta geçer ama Donny ona sorun çıkarır.

Ricky-Marty-Donny rekabeti bir efsane ve siz de buna kapıldınız, bu yüzden onların da ölmesi gerekiyor. Üzerinde çalışıyorum. Lee, Marcus, Vito ve Ren de öyle. Ricky ve Harvey'nin devre dışı kalması işe yarar, bu da demek oluyor ki-"

Sonunda onu durdurdum. "Bu Ricky'yi tekrar görmek zorunda kalacağım anlamına geliyor."

Sessiz kaldı.

Gözlerimi kapattım.

Sonra dişlerimi sıktım.

Sonra gözlerimi açtım ve bana nedenini sormayın, paylaştım. "Yapamam, Hector." Bir fısıltı gibi çıktı.

"Yapmak istiyorum.
ama yapamam."

Beni bıraktı. Sıcaklığı beni terk etti ve soğuk bir patlama beni vurdu, söylediği her şeyin, yaptığı her şeyin, herkesin yaptığı her şeyin neden olduğu sersemlikten beni salladı.

Ama yine pencereye gitmedi. Elimi tuttu ve beni kanepeye götürdü.

Sonra (şaka yapmıyorum) neyin peşinde olduğunu anlamadan oturdu. Elleri belime gitti. Beni kucağına çekti ve kollarıyla beni sardı.

Sonra usulca, "Bunu yapabilirsin Sadie, yapabileceğini biliyorum," dedi.

Yanıliyordu.

Başımı salladım. "Yapamam."

"Bana baban hakkında bilgi verdin."

"Biliyorum."

"O soruşturmaya yardım etmek için hayatını riske attın." "Biliyorum."

"Bunu yapıp da bunu nasıl yapmazsın?"

Başımı tekrar salladım. "Bilmiyorum." Bilmiyordum da.

Hector bana baktı, ben de ona.

Sonra sırf korkak olduğumu düşünmesin diye bir şeyler söylemek zorunda kaldım.

"Ben pısıriğın teki değılim," diye ona güvence verdim ve bu konuyu onca insan arasında Hector'la konuştuğum için benimde gezinmeye başlayan huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalıştım. "Bir planım var. Bak, eğer suç duyurusunda bulunmazsam-"

Hector içeri girdi, planımı dinlemeye bile çalışmadı. "Bu adamlarla oynayamazsın."

"Ama-"

"Sadie, mi cielo, bunu benden çok daha iyi biliyorsun. Bu adamlarla oynarsan kaybedersin."

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim. Yutkundum. İşe yaramadı.

Tekrar yutkundum. Hala işe yaramadı.

Sonra durduramadan, dehşet içinde ağlamaya başladım.

Gerçekten mi? Buz Prensesim neredeydi? Neden istenmediğı halde geldi ve ona ihtiyacım olduğunda ortadan kayboldu? Beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

Buz Prensesi gelmeyince, ağladığımı görmemesi için başka çarem kalmadığından, yüzümü boynuna gömdüm.

Beni de yanına alarak sırt üstü yana düştü. Bizi yuvarladı ve sonra kanepede yatıyorduk, ben onun sıcaklığı ve kanepenin yumuşak sırtı arasında sıkışmıştım.

Kollarından biri beni belimden kavradı. Diğer eli başımın arkasını kavradı ve yüzümü boğazına dayadı.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diye fısıldadı hıçkırıklarımın arasından.

"Tamam," diye fısıldadım hıçkırıklarımın arasından, artık karşı koyamayacak kadar yorgundum.

"Yarın gelip seni alacağım, karakola götüreceğim."

Kesik kesik nefes aldım.

Sonra, beni korkutsa da kabul ettim.

"Tamam," diye tekrarladım.

"Eddie orada olacak. Ralphie'nin ya da başka birinin orada olmasını istiyorsan-"

"Bex," dedim hemen. "Bex mi?"

"O B-Buddy'nin arkadaşısı. Beni onunla o tanıştırdı," dedim ama sesim sürekli aksadığı için uzun sürdü. "Tecavüz kriz merkezinde çalışıyor."

Hector'un kolları daha da sıkılaştı. "Tamam, Bex'i ararız." "Ve Daisy'yi," diye devam ettim.

Kolları daha da sıkılaştı ve ben daha da sokuldum.

"Ve Shirleen," dedim, ama nedenini bilmiyordum.

"Shirleen?"

"İyi bir bayana benziyor," diye açıkladım hem ona hem de kendime.

"Öyle," dedi Hector sessizce.

Orada uzandık ve Hector bana sarıldı. Bu uzun bir süre devam etti.

Buna bir son vermem gerektiğini biliyordum. Hepsini. Ama yapmadım.

Ne kadar tuhaf değil mi?

Sonunda, bir kez ve gözyaşları vardı
yatışıyor, I "Hector?" diye seslendi.

"Öyle mi?"

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden benimle ilgilenmek istiyorsun?"

Vücudu birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra başımın tepesini öptü. "Bunu başka bir konuşmaya saklayalım."

Hector'la bir daha konuşmak istediğimi sanmıyorum. Bu benim için pek iyi gitmedi.

Onun muhbiri olduğumu bildiğini öğrendim (ki bu biraz utanç vericiydi). Beni takip ettiğini ve beni korumak için kendisinden ve arkadaşlarından daha fazlasını yaptığını öğrendim.

arabalar evin dışında. Neden çalışamayacağımızı açıkladığımda beni hiç dinlemedi. Ve Balducci Boys'dan ikisi hakkında suç duyurusunda bulunmamı kabul ettirerek planımı suya düşürdü ve planladığımdan çok daha hızlı bir şekilde elimdeki kozu oynadı.

Hayır, bu konuşma benim için iyi geçmedi.

Yine de uykum gelmeye başlamıştı. Gözyaşları beni her zaman yorardı ve böyle büyük bir ağlama krizi beni bitirirdi.

Dahası, Blanca'nın yemekleriyle doymuştum.

Son olarak, ama en önemlisi, Hector'un sıcaklığı ve yakınlığı beni sıcak, rahat ve güvende hissettirdi ve kendimi uzun zamandır sıcak, rahat ve güvende hissetmemiştim.

Bu yüzden, benim için çok kötü gidebilecek başka bir konuşma fikrine karşı çıkmak yerine, "Tamam" dedim.

Sonra daha da sokuldum, ne yaptığımı umursamıyordum bile ve bunu yapıyordum çünkü Hector'un kollarının beni süper yakın tutana kadar daha da sıkılaştığını hissetmek hoşuma gidiyordu.

Ve kollarında süper yakın, rahat, sıcak ve güvende olduğumda uykuya daldım.

SEKİZ

AYIN ADAMI

Sadie

I Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey b i r adamın boğazının kaslı sütunuydu.

Bu her gün başıma gelmediği için, etrafımı değerlendirmenin en iyisi olacağını düşündüm.

Oturma odasında kanepede oturuyordum ve Hector'a benzeyen bir şeye sarılmıştım. Gözlerimi boğazına dikmiş olmama rağmen başka biri olamazdı.

Sarılmış derken, onun kolunun benim belime dolandığını, benim kolumun onun beline dolandığını, üstteki bacağımın onun kalçasının üzerine atıldığını ve onun bacağının bacaklarımın arasına girdiğini kastetmiştim. Diğer elim göğsüne yaslanmıştı ve geri kalan kısmım onun geri kalan kısmına yakın bir şekilde bastırılmıştı.

Aman Tanrım.

O sırada birileri üzerimize bir battaniye atmıştı. Vücudu sıcaktı, battaniye onun sıcaklığını muhafaza ediyordu ve kendimi son derece rahat hissediyordum.

Önceki gecenin anıları beynime hücum etti ve rahatlığım vücudumdan bir atış gibi çıktı.

Bir an önce oradan çıkmam gerekiyordu. Bilincini değerlendirmek için başımı geriye doğru eğdim. Bunu yaptığım anda çenesi aşağı eğildi ve bana baktı.

Bu sorunun cevabıydı. Uyanıktı. "Merhaba," dedim başka bir açılış yapamadığım için.

Yüzü ısındı ve uyuklayan beynime uyandığında iyi görüldüğünü, özellikle de sıcak, uykulu, siyah gözlerini fark ettim.

Yine mi?

Söyleyecek ya da yapacak başka bir şey düşünemedi, yüzü bana doğru gelmeye başladı ve aniden beni öpmeye başladı.

Evet, beni öpüyorsun.

Sabahleyin. Kanepede. Benimle birlikte.

Bir an için geri çekileceğimi sandım ama sonra dudaklarının dudaklarımda olmasından ne kadar hoşlandığımı fark ettim. Sonra öpücük derinleşti ve dudaklarını dudaklarımda gerçekten sevdiğimi fark ettim, ama dilini ağzımda daha da çok sevdim.

Ben de onu öptüm.

Bu sefer aciliyet ve ateşle dolu değildi. Bu sefer ağırdan alıyor, tatlı yapıyor, yanmayı artırıyordu.

Ben beğendim.

Bu çok hoşuma gitti, ona daha da yaklaştım ve elleri üzerimde hareket etmeye başladı.

Acil de değillerdi, istilacı değillerdi, talepkâr da değillerdi. Dokunuşu hafif, yumuşaktı ve gerçekten çok iyi hissettiriyordu.

Bu beni daha da yaklaştırdı. Elim gömleğinin altına daldı ve sırtındaki derisini hissettim. Sıcaklığı muazzamdı, teni pürüzsüzdü ve altındaki sert kasları hissettim.

Ben de sevdim. O kadar çok sevdim ki daha fazlasını istedim. O kadar çok sevdim ki, daha fazlasını elde etmek için tüm güven fonumu verebilirdim.

"Günaydın çocuklar," dediğini
duyduk Ralphie'nin. Vücudum dondu.

Hector'un ağzı benimkinden ayrıldı ve gözlerimin içine baktı.

"Kim kahve ister?" Ralphie devam etti ve hiç durmadı. "Buddy takılıyor. Dün gece bir tane bağladı, bu yüzden Ralphie à la Ralphie kahvaltısıyla idare etmeniz gerekecek."

Hector'un omzunun üzerinden bakmak için başımı kaldırdığımda Ralphie'nin bornozunu giymiş ve arkasını kaşıyarak mutfığa doğru kaybolduğunu gördüm.

Yerime oturdum ve Hector'a baktım; gülmek, ağlamak ve paniklemek arasında gidip geliyordum.

"Az önce kanepede öpüşürken yakalandık," diye fısıldadım, sanki o anda orada değilmiş gibi.

Etkinlik.

"Evet," diye onayladı Hector, dudakları yine o savaşçı sırtıtışını yapıyordu.

Sonra olan oldu. Burnumdan keskin bir şekilde nefes verdim ve kontrol edemeyerek yüzümü onun boğazına bastırdım ve kıkırdamaya başladım. Birkaç saniye içinde kıkırdamayı aşp kahkahaya dönüşmüştüm, vücudum titriyordu.

Hector sırt üstü yuvarlandı, beni de yanına aldı, böylece ben üstte kaldım. Tüm bu süre boyunca gülmeye devam ettim.

Daha sonra, gülmekten hıçkırıklara boğulduğumda, ön kolum göğsünde, diğer elim gözlerimi silmek için yukarı kalktı.

"Komikti," dedim ona, gözlerim tavana kaymış, sağ gözümün altını kaydırıyordum.

"Görebiliyorum," dedi

Hector. Ben de ona

baktım.

Sırtıtıyordu ama gülmediğini geç de olsa fark ettim.

"Komik olduğunu düşünmedin mi?"

"Mamita, komikti ama seni daha önce hiç böyle gülerken görmemiştım. Bunu izleme fırsatını kaçırmamın imkanı yok."

Söyledikleri karşısında midem bulandı ve nutkum tutuldu, yüzümdeki gülümseme kayboldu.

"Ve işte gidiyor," diye mırıldandı ağzımı izlerken.

"Çok güler misin?" Sordum ama nedense cevap vermesini beklemiyordum. Belki de kişisel bir soru olduğu içindir.

Kollarını belime doladı ve beni küçük, şefkatli bir şekilde sıktı.

Sonra beni şaşırtarak, "Birden ona kadar bir ölçekte, bir Sadie ve on Indy olmak üzere, yaklaşık beşte olduğumu söyleyebilirim" diye cevap verdi.

"Indy çok güler mi?"

"Her zaman."

Gerginleşen bedenim gevşedi ve ona gülümsedim.

"Bu iyi bir şey. Ondan hoşlandım," dedim. "O iyi biri. Kahkahalarla dolu bir hayatı hak ediyor."

Bay Mood Swing'in yüzü karardı ve sesi kızgın bir şekilde, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben öyle bir şey
demedim." "İma
ettim."

Ne dediğimi düşündüm, sonra gözlerim şaşkınlıkla kısıldı. "Ben de öyle bir şey ima etmedim."

"Dün gece bu odada durup bana 'benim halkıma' ait olmadığını söyleyen, Seth Townsend'in kızı olduğunu ve bu yüzden ait olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

"Ben Seth Townsend'in kızıyım."

Ve öyleydim!

"Baban bir uyuşturucu satıcısıydı, sen de bir uyuşturucu satıcısının kızıydın. Babanı seçemezsin. Onun yaptığı seçimler için kimse seni suçlamıyor. Sana dağıtılan el ile yapabileceğinin en iyisini yaptın."

Nerede yanlış yaptığımızı görmek için sabahımızı öpücükten bugüne geri sarmaya çalıştım ama Hector beni bir kez daha sıktı ve geri sarma durakladı. Bu sıkma şefkatliydi ama kızgın bir şefkatti.

"Hayattaki payınız babanızın yaptıklarının bedelini ödemek değil. Hayatta farklı bir kaderin var. O çekmecedan bana bilgi vermeye başladığın anda yolunu seçtin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, sizin hayatınızı yaşayan pek çok kızın, büyük evlerde yaşayamayacakları, tasarımlı kıyafetler giyemeyecekleri ve pahalı arabalar kullanamayacakları anlamına gelse bile bu kararı vermeyecekleri anlamına geliyor."

Ona göz kırptım. "Hector, bunu biliyor musun bilmiyorum ama benim bir güven fonum var."

"Vakıf fonunda üç milyon doların var. Bu sana babanla yaşadığın türden bir hayat sağlamayacak."

Haklıydı tabii ki. Üç milyon dolar çok paraydı ama babamın değeri çok daha fazlaydı (Federaller el koymadan önce tabii ki).

Tüm bunlar beni biraz rahatsız ediyordu, bu yüzden daha iyi düşünmeden ağzımdan kaçırdım, "Odaya geri dönebilir miyiz?"

Sabahın neşeli, eğlenceyi seven kısmı mı?"

Bir dakika boyunca hala kızgın bir şekilde bana baktı, sonra yüzü aydınlandı ve bir iç çekti.

"Keşke sabah dilini ağzıma sokup, elini gömleğimin içine soksaydın."

Keşke ben de onu seçseydim.

Beni bir kez daha sıktı. Sırtışını yakaladım ve şimdi benimle alay ettiğini fark ettim.

Midem bir adım daha attı.

Ralphie mutfak kapısından, "Sweet'ums, insanlık tarihinin en uzun randevusu rekorunu kırmaya çalıştığınızı biliyorum ama Z Gallerie kredi kartımızdan ödeme yapabilmek için satmamız gereken tablolar var," dedi.

Hector ve ben başımızı çevirip Ralphie'ye baktık.

"Benim Z Gallerie kredi kartım yok," dedim Ralphie'ye.

"Evet, ama ben biliyorum. Hadi siz ikiniz, kalkın ve saldırın." Ralphie ellerini cıvrıttı. "Çabuk çabuk."

Bu sefer bir iç çektim.

Hector karın kaslarını kıvırdı. Onunla birlikte geldim ve kendimi kucağında buldum. Ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. O zaman fark ettim ki ben ayakkabısızdım ve Hector da çizmesizdi.

"Ayakkabılarım nasıl çıkarıldı?" Ayaklarıma bakarak sordum.

Ralphie, "Buddy ve ben eve döndüğümüzde İspanyol Ateşli'yi uyandırdık," dedi. "Buddy uyandırdı. O gerçekten

Yüksek sesle. Neyse, Hector'a bir battaniye getirdim, ayakkabılarını çıkardı ve tek gördüğüm buydu. Koridordaki halının üzerine fırlamadan önce yatağa gitmek için can atıyordum."

Hector'a baktım. "Ben uyudum mu?"

Hector'a sormama rağmen Ralphie "Bebek gibi" diye cevap verdi.

Uykum hafifti. Bir kedi yavrusunun miyavlamasıyla uyanırdım. Nasıl uyuyabilirdim ki?

"**H a d i** , kahve yaptım ve marmelatlı kızarmış çörek düşünüyorum. Nefis!" Ralphie devam etti.

"Teşekkürler ama gitmem gerek," dedi Hector ve Ralphie'nin kaşları havaya kalktı.

"Hiç börek yedin mi?" Ralphie sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Hector.

Ralphie ona, "Brioche'u kaçırmak istemezsin," diye öğüt verdi.

Hector Ralphie'ye bir gülümseme fırlattı ve sonra bana döndü. Kolunu belime doladı ve beni yavaşça kendine doğru çekti, böylece yanlarımız ve önlerimizin bir kısmı birbirine değiyordu.

Başını benimkine eğdi, bana hızlı bir öpücük verdi ve gözlerimin içine baktı.

"Eve gideceğim, duş alıp üstümü değiştireceğim. Eddie ve Shirleen'i arayacağım. Shirleen Daisy'yi arayacak. Sen de arkadaşın Bex'i ara. Geri gelip seni karakola götüreceğim. Bex'e iki saat sonra seninle orada buluşmasını söyle," dedi Hector.

Olamaz.

Tüm bu olup bitenlerin arasında, ona istasyona gideceğime dair söz verdiğimi unutmuşum.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Ralphie benden önce davrandı.

"İstasyon mu?" diye sordu.

Hector'un gözleri Ralphie'ye kaydı. "Sadie ile dün gece konuştuk ve bu sabah Ricky ve Harvey Balducci hakkında suç duyurusunda bulunmayı kabul etti."

Ralphie'nin yüzünün solmasını ve elinin kapı pervazına tutunmak için kalkmasını izledim. Verdiği tepki beni telaşlandırdı ve vücudum ona gitmeye hazırlanmak için gerildi.

Ben kıpırdayamadan Ralphie, "Ödeyecek mi?" diye sordu.

Ralphie'nin gözlerinde parıldadıklarını gördüğüm ve sesindeki duygu titremesini duyduğum gibi, gözyaşlarımın gözlerimin arkasına vurduğunu hissettim.

"Bunu ödeyecek," dedi Hector.

Ralphie gözlerini kırptırdı, kendini toparladı ve elini kapı pervazından çekti.

"Sen... bir... mucize işçisin!" diye duyurdu Hector'a. "Sen resmen Ralphie'nin haftanın adamısın. Hayır! Hayır! Ayın Adamı! Sana bir sertifika veriyorum!"

Ralphie odaya daldığında Hector'un vücudunun kahkahalarla titremeye başladığını hissettim.

"Git! İşini yap. Sadie'yi hazırlayacağız," dedi Ralphie ve elimden tutup beni Hector'un kolundan çekerek koridora doğru götürdü.

Ralphie beni çekerken arkama baktım ve Hector'un botlarını almak için eğildiğini gördüm.

Doğrulduğunda gözleri bana kaydı ve hâlâ sırtarak, "Bir saat içinde döneceğim," dedi.

Kalbim küt küt atıyordu ve korkudan aklımı kaçıracaktım. Günün soğuk ışığında bu suç duyurusu işinden emin değildim.

Ama Ralphie beni koridora sürüklemeyen önce söyleyebildiğim tek şey "Tamam" oldu.

HECTOR, Buddy ve ben istasyona girdik.

Ralphie açılmak için Art'a gitmişti.

Hector gittikten sonra Ralphie Buddy'yi uyandırdı ve istasyona gideceğim haberini paylaştı. Buddy (Ralphie'ye göre) yataktan fırladı.

Buddy sabahı bol miktarda ibuprofen ile asetaminofen karışımını yutarak ve kahvesine kafein ekleyerek geçirdi. Yine de berbat görünüyordu, ancak Buddy'nin o gün vardiyası yoktu (bu nedenle dün gece bir tane bağlamasına izin verdi) ve Ralphie bana "Tanrı'nın yeşil dünyasında" onlardan biri yanımda olmadan istasyona gitmemin hiçbir yolu olmadığını söyledi.

Ben duş alıp kahve içerken, portakal marmelatlı kızarmış çörek yerken, saçımı ve makyajımı yaparken Ralphie de kıyafetimi seti. Olabildiğince Kraliçe Buz gibiydi.

Kış beyazı, n düz, geniş paçalı ve paası manşetli hafif yn pantolon. Bu pantolon kış beyazı ipek, özel dikim bir bluzla eşleştirildi. Ralphie kontrast yaratmak için ince, buz mavisi bir kemer ve buz mavisi elliler tarzı, ultra sivri burunlu, kalem topuklu, askılı topuklu ayakkabılar ekledi. Benim takımım ise kış beyazı İtalyan derisi, özel dikim blazer ceket, elmas kpelerim ve elmas-platin tenis bilekliğimle tamamlandı.

Saf buz.

İstasyona doğru yürürken Hector elimi tuttu, Buddy (hala tepesi atmış görünüyordu) diğerk tarafımdaydı.

Lobide Daisy, Shirleen, Luke Stark ve açık kahverengi saçlı, kaslı yapılı iri bir adam vardı. Aslında ona bir kez baktığımda Tanrı'nın bu adama diğerk erkeklere bahşedilenin iki katı kadar kas vermeyi uygun gördüğünden emindim.

Daisy beni görür görmez yanıma koştu. "İyi misin?" diye sordu.

"lmne korkuyorum," diye cevap verdim. Hector elimi sıktı.

Daisy alçılı bileğimi kavradı ve tuttu. "Kimse sana zarar vermeyecek, ne burada ne de bir daha. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Biz burada olacağız. Yalnız olmayacaksın," diye devam etti.

Tekrar başımı salladım.

Luke, Shirleen ve diğer adamın durduğu yere doğru ilerledik.

Ona birkaç adım yaklaştığımda, Shirleen içeri girdi, beni Hector ve Daisy'den uzaklaştırdı ve bana şiddetle sarıldı.

"Çocuğum," dedi usulca saçlarıma.

Sonra beni bıraktı.

Hepsi bu kadardı. Ama olması gereken tek şey buydu. Shirleen Jackson iyi sarılırdı.

Shirleen uzaklaştığında Hector, "Sadie, bunlar Luke Stark ve Jack Tatum," dedi. "Lee için çalışıyorlar ve ifade vermek için buradalar. Garaja girdiğin gece oradaydılar."

O anda vücudum kaskatı dondu.

Bex bana birçok insanın başlarına gelenleri unuttuğunu söyledi. Ben öyle yapmadım. Hayır, her saniyesini hatırladım. Merdiven boşluğunda geceliğimden başka bir şey giymeden çırpınmam da dahil.

Anında bunu yapamayacağıma karar verdim.

Tam topuklarımın üzerinde dönüp kaçacakken Jack konuştu.

"Hector'un Ricky'yi alaşığı etme planını bundan çok daha beğendiğimi söyleyeceğim. Önümüzdeki on beş yıl boyunca rahat bir hapishane hücresinde kalması fikri hoşuma gitmiyor. Hiçbir erkek bir kadının gecesini merdivenlerde kendi kanıyla kayarak bitirmesine neden olamaz."

"Jack," diye hırladı Luke (evet, hırladı).

Hector'un vücudunun gerildiğini görmekten ziyade hissettim ve o tehlikeli akım lobinin her tarafını sarıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim akıntıyla mücadele etmek için hızlıca.

Jack bana baktı.

Sonra "Ne?" dedi.

Paniği geri ittim, korkuyu bastırdım ve Hector'un uygunsuz bir anda biraz fazla dürüst davrandığı için meslektaşıyla kavga etmemesi için ileri atıldım.

Açıkladım, "Önce sen bana ulaştın. Çok iyiydin. Teşekkür ederim."

Jack yine bana baktı.

Sonra "Tanrım" diye mırıldandı.

Bunu kas yığını bir adamın "rica ederim" deme şekli olarak kabul etmeye karar verdim.

Derin bir nefes aldım, omurgamı dikleştirdim, Hector'a baktım ve sessizce sordum, "Şimdi gidip bunu yapabilir miyiz?"

Kolu omuzlarımdan geçti, beni yanına çekti ve bana baktı.

"Evet, mamita, bunu şimdi yapabiliriz."

İnsanlarla dolu, telefonların çaldığı ve çok sayıda masanın bulunduğu büyük bir odaya girdik.

İçeri girdiğimizde sessizlik olmadı ama gürültü kesinlikle kesildi.

Gözlerim odanın ortasındaki masada duran Eddie'ye takıldı. Yanında orta yaşlı bir adam vardı, Eddie'den birkaç santim daha kısaydı, kesinlikle daha yuvarlaktı ve koyu renk, seyrelmiş saçları vardı.

Odaya girer girmez gözleri bize çevrildi. Eddie'nin gözleri bana kaymadan önce kardeşine baktığını gördüm. Sonra gülümsedi.

Gülümsemesi neredeyse Hector'un ki kadar güzeldi.

"Willie, Brian, Tony, Jorge, o burada. Toplayın onları," dedi Eddie'nin yanındaki adam, birkaç metre ötede duran üniformalı memurları işaret ederek ve sonra parmağını döndürerek kapıyı gösterdi.

Memurlar zaman kaybetmedi. Çekip gittiler.

Eddie ve adam bize doğru yürüdüler.

Adam durdu ama Eddie durmadı. Kolu belime dolandı ve eğilip başımın yan tarafını öptü. Ben bunun etkisinden kurtulmaya çalışırken o geri çekildi.

"Bu Dedektif Jimmy Marker. Sizinle o ilgilenecek. Bex Cusack aradı ve yirmi dakika içinde burada olacağını söyledi. O geldikten sonra başlayacağız," dedi Eddie.

Başımı salladım.

Dedektif Marker, "Şaka yapmıyorlarmış, bir peri prensesine benziyorsun," dedi.

Tekrar başımı salladım, artık bu sözden hiç etkilenmemiştim, sonra içimi çektim.

"Bunu çok duyuyorum."

Dedektif Marker bir süre bana baktıktan sonra tekrar konuştu: "Willie, Brian, Jorge ve Tony az önce Ricky ve Harvey'i almaya gittiler. Hastaneyi çoktan aradık ve sizinle ilgilenen personelin ifadesini almak için randevu aldık. Memurlar o iki ahmağı yakalamak için fırsat kolluyor, yani Luke, Jack, şimdi sıra sizde. Luke, sen Melvin'le birliktesin. Jack, sen Danny ile birliktesin. Hector, seninle konuşmak istiyorum."

Luke ve Jack gecikmeden odaya girdiler ve ayrılarak farklı masalara geçtiler.

Dedektif Marker konuşmaya devam etmeden önce bunu anlamaya fırsatım bile olmadı.

"Lee bu sabah dairenizin fotoğraflarını gönderdi. Olaydan sonra laboratuvar görevlilerini gönderme şansım olmasını isterdim, ama şimdi içeri girmemize izin verirlerse, Ricky'nin orada olduğunu gösteren bir şey bulabilecek miyiz diye evi tarayacağız."

"Seni içeri alabilirim," diye gönüllü oldu Buddy.

Dedektif Marker omzunun üzerinden baktı ve seslendi, "Adam, Sadie'nin dairesine giriş izni aldık. Çocukları ara."

Odanın karşısındaki bir adam hemen bir telefon açtı. Gözlerimi kırptım.

Bu adamlar hiç oyalanmamış.

Dedektif Marker'ın gözleri tekrar üzerimdeydi ve göz kırpmasını yakaladı. "Biz polisiz. Suçtan hoşlanmayız," diye beni bilgilendirdi.

"Ben de sevmiyorum," dedim, merak ediyorsa diye.

"Daha bitirmemiştim," dedi Dedektif Marker. "Oh," diye mırıldandım.

"Bir karım, üç kızım var. Tecavüz, hoşlanmadığım suçlar listesinin en başında yer alıyor," diye açıkladı Dedektif Marker.

Yutkundum ve Hector'a yaklaştım. Elim onunkini bulduğunda ve güçlü parmakları parmaklarımın etrafına dolandığında başımı salladım.

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi Dedektif Marker ve ben nefesimi tuttum. "Sanırım büyüdüğün için bunu anlamadın, o yüzden sana şimdi açıklayacağım. Orada durmuş Hector Chavez'in elini tutuyorsun. Hector, Eddie'nin kardeşi. Eddie bizden biri. Suçu sevmeyiz, ama bizden birinin başına geldiğinde gerçekten sevmeyiz. Artık sen de bizden birisin. Ricky Balducci hapse **girecek**. Nasıl olduğu umurumda değil.

Ama ben ve bu odadaki her erkek bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağız. Benimle misin?"

"Seninleyim," diye fısıldadım.

"Tamam o zaman," diye başını salladı. Sonra gülümsedi (bu onu çok daha az korkutucu yaptı) ve uzanıp kolumu sıktı. "Belalı Polis Konuşması bitti, hadi şu işi bitirelim."

Söyleyecek başka bir şey bulamayınca "Tamam." dedim.

"V...I...I...P!" Shirleen, Daisy, Hector ve ben Fortnum's Used Bookstore'a girdiğimiz anda Tex gürlledi (Buddy "laboratuvar çocukları" ile birlikte benim dairemdeydi).

Kapının birkaç metre önünde durduk ve manzarayı seyrettim.

Mağazanın ön tarafında geniş bir açık alan, sıra sıra kitap raflarının önünde bir tezgâh, arka taraftaki duvarın karşısında bir espresso tezgâhı vardı. Ortada bir sürü rahat görünümlü sandalye, kanepeler, koltuk ve masa vardı. Küf kokuyordu, tozluydu ama yaşanmış, arkasına yaslanıp oturulacak, kalınacak türden havalı görünüyordu.

Kahve saatini çoktan geçmiş olmasına rağmen her yerde insanlar vardı. Koltukların çoğu doluydu. Sipariş vermek için sırada bekleyen üç müşteri vardı, ikisi de espresso tezgahının ucunda kahvelerini bekliyordu.

Indy ve siyah bir tişört giyen iri yarı, gri sakallı, uzun gri saçlı, at kuyruklu bir adam

RIDE THE RANGE ve siyah deri yelekli, alnında kırmızı bandana sarılı bir adam tezgâhın arkasında duruyordu. Tex ve Jet espresso tezgahının arkasındaydı. Ally oturma alanındaki kahve fincanlarını temizliyordu.

"Siz!" Tex, mağazanın önündeki büyük cam vitrinin önündeki kanepede masumca oturan insanları işaret ederek gürlledi. "Orası VIP koltukları. Kalkın! Kımıldayın!"

Tek kelime etmeden, sanki bu daha önce de olmuş ve çok pratik yapmışlar gibi, insanlar kupalarını ve dizüstü bilgisayarlarını kapıp köşedeki masaya koştular.

"Sen!" Tex beni işaret etti. "Otur!"

"Otursan iyi olur," diye fısıldadı Shirleen bana doğru. "Indy'nin yüzü kızarıyor. Tex'in müşterilere patronluk taslamasından nefret ediyor. Patlayacak gibi görünüyor."

Indy'nin patlamasını istemediğim için Shirleen'e başımı salladım ve aceleyle kanepeye gittim.

Tex bana "Sana özel bir şey yapacağım," diye bağırdı.

"Tamam, Tex," diye bağırmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Sonra oturdum.

"Beklemen gerekecek. Bu Sadie. O bir VIP," dedi Tex sıradaki kişiye, sanki bu gerçeği çok ama çok iyi bilmiyorlarmış gibi.

Daisy bir yanıma, Shirleen de diğer yanıma oturdu. Nöbetçi gibi yakın oturdular.

Çaresizce Hector'a baktım. Yine o kavga sırtışını yapıyordu.

Gözlerimi ona diktim. Sırtışım göz alıcı beyaz bir gülümsemeye dönüştü.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Başını salladı ve Indy'nin bulunduğu tezgâha gitti.

Ally kullanılmış kahve fincanlarını dengede tutarak koşturdu. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"O kadar da kötü değildi. Dedektif Marker iyi biri," dedim ona. O da gülümsedi ve onu gözler

DANS içinde a yaramaz Veronica Mars tarzı. "Ben ondan bahsetmiyordum. Hector'un dün gece seni Blanca'ya yemeğe götürmesinden bahsediyordum. Chavez erkeklerinin kadınlarını anneleriyle tanışmaları için eve götürmeleri de neyin nesi? Onlar daha iyi bilir. Blanca kaçığın teki. Eddie Jet'i ilk kez eve götürdüğünde, Blanca bütün aileyi ve mahallenin yarısını çağırmıştı."

Nefesim kesildi, Jet için üzüldüm ama aynı zamanda dün gece mahallenin yarısıyla uğraşmak zorunda kalmadığım için şükrettim. Sahip olduğum şey yeterliydi!

Birden Jet orada belirdi.

"Bu doğru," dedi bana. "Margarita içerek sarhoş oldum."

"Ve Eddie cep telefonunu bahçeye fırlattı ve Bir margarita sürahisini paramparça etti," diye paylaştı yeni gelen bir Indy.

"Yine de keşke bunu kaçırmısaydım," diye mırıldandı Daisy.

"Çocuk iyi nişan alıyor," diye araya girdi Shirleen. "Yine de margaritaları boşa harcıyor."

"Neden cep telefonunu fırlattı?" Jet'e sordum.

"Şey, peşimde bazı kötü adamlar vardı. Biri beni aradı. Eddie telefonu elimden aldı ve ne söylediğini duydu. Bu onu biraz..." tereddüt etti, "sinirlendirdi."

"Küskün! Eddie Chavez küsmüş! Bayıldım," diye yuhaladı Ally.

"Küskün değildi, adam kızgındı!" Indy söze girdi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Cep telefonu fırlatmak için çok sinirli olması gerekir.

Bandanalı adamla konuşan Hector'a baktım.

"Yeni bir cep telefonu aldım. Beğendim," dedim onlara.

"Hector'dan uzak tut," diye öğüt verdi Ally ve ardından kahkahayı bastı.

Diğer herkes de öyle.

Onlara baktım, komik olanın ne olduğundan emin değildim.

Yani cep telefonumu seviyordum. Süslüydü ve e-posta bile gönderilebiliyordu.

Tex içeri girdi ve bana büyük bir kupa uzattı.

"Karamela sandie Latte. İşte bu. karamela ve ceviz şurubu. Eğer bu seni tetiklemezse, kadın, hiçbir şey

olacak," diye duyurdu. Sonra omuzlarını geri çekip espresso tezgahına döndü.

Daisy'ye döndüm. "Kaba olmak istemem ama o biraz tuhaf değil mi?"

Daisy kıkırdamaya başladı ve sesi Noel çanları gibiydi. Yardım edemedim ama onunla birlikte kıkırdadım.

Kolunu bana doladı ve beni sıktı. "Şekerim, bu daha yarısı bile değil."

Lattemden bir yudum aldım. Gözlerim yuvalarından fırladı. Tetik düştü.

Hector ve ben Fortnum'da yaklaşık bir saat geçirdik. Hector zamanının çoğunu telefonuyla konuşarak geçirdi. Ben zamanımı kızlarla, Duke'la (çok derin, çakıllı bir sesi olan ve korkutucu ama aşırı korkutucu olmayan bir şekilde biraz gergin olan bandanalı adam) ve Tex'le konuşarak geçirdim.

Tex bana nasıl espresso yapılacağını öğretmek için tezgahın arkasına geçmemi istedi. Benim bir espresso makinem olduğu ve Ralphie ile Buddy'nin de olduğu için, ona malzemelerimi gösterdim.

Etkilendi.

Sonra Hector'a galeriye dönmem gerektiğini söyledim. Gelecek hafta bir açılışımız vardı ve bütün işi Ralphie yapmak zorundaydı. Bir kardeşe tecavüz, diğerine saldırı ve adam kaçırmaya teşebbüsten dava açıyor olsam bile, ki normal insanlar için

Yani muhtemelen bugün izin alabilirlerdi ama ben arkama yaslanıp tüm işi Ralphie'nin yapmasına izin veremezdim.

Kızlara, Tex'e ve Duke'a veda ettim. Hector beni Bronco'suna kadar geçirdi, binmeme yardım etti ve yola çıktık.

HECTOR, LoDo'da (Denver'da aşağı şehir merkezi dedikleri yer) Art'ın hemen dışında çifte park yaptı.

Sanki bu tamamen yasalmış ve çift park etmeye hakkı varmış gibi rahatça dörtlülerini yaktı ve beni dükkana kadar geçirdi.

İçeri girdik, Ralphie kafasını kaldırdı ve seslendi, "Hey, Double H, Buddy aradı. Bu akşam meşhur turuncgilli ton balığı ve kızarmış erişte yapacağını söyledi. Briochu kaçırдың. Ton balığını kaçıramazsın. Bu gastronomiye karşı işlenmiş bir suç olur."

Ralphie'ye baktım.

Lütfen biri bana Ralphie'nin Hector'u yemeğe davet etmediğini söylesin.

Lütfen biri bana Ralphie'nin Hector'a "Double H" lakabını takmadığını söylesin.

"Saat kaçta?" Hector sordu.

"Altı gibi," diye yanıtladı

Ralphie.

"Orada olacağım," dedi Hector.

Evet, Ralphie az önce Hector'u yemeğe davet etti. Ve Hector kabul etti.

Hayatımı gözden geçirdim ve kendime bunun benim kontrolümde olup olmadığını sordum.

Bir nanosaniye içinde, bunun benim kontrolümde olmadığı sonucuna vardım.

İkisiyle de konuşup kafamı toparlamam gerektiğini, günle başa çıkmam, kararlarımın başa çıkmam, duygularımı anlamam ve bundan sonra ne yapacağımı bulmam gerektiğini söyleyemeden, Hector'un kolu omuzlarıma dolandı ve beni sıcağına doğru kıvırdı.

Zihin organizasyonu ve gelecek planlamasına dair tüm düşünceler beynimden uçup gitti ve ona baktım.

"Altıda görüşürüz," dedi.

Başımı salladım.

Diğer elini kaldırdı ve parmakları başımın yan tarafındaki saçları karıştırdı.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi sessizce. "Teşekkür ederim," diye yanıtladım.

"Bu gece gelmeden önce Ricky ya da Harvey'i aldıklarını duyarsam ararım."

"Bu güzel olurdu."

"Sadie?"

"Ne?"

"Benimle misin?"

Şaşkınlıkla göz kırptım ve "Evet" dedim.

Ve ö y l e y d i m , değil mi? Tanrı aşkına, onun kollarında duruyordum.

"Sadie bu mu?" Hector devam etti. Tekrar göz kırptım. "Evet."

"Benim Sadie'm mi?" diye devam etti.

Bu sefer farklı bir nedenden dolayı göz kırptım.

Onun Sadie'si mi? Hector'un Sadie'si diye biri var mıydı? Ben Hector'un Sadie'si miydim? Hector benim onun Sadie'si olduğumu mu düşünüyordu?

Oh... Tanrım...

Söylediklerini sindiremeden ya da bunun ne anlama geldiğini kavramaya yaklaşmadan gülümsemesini izledim, sonra başını eğdi ve dudaklarımı öptü.

"Evet," dedi, yüzü bir santim ötedeydi. "O benim Sadie'm." "Sen neden bahsediyorsun?" Nefes aldım.

"Kaçıp gitti sandım. Stepford Sadie gibi davranıyordun."

"Stepford Sadie?"

Gülümsemeye devam etti. "Evet."

Sırtım dikleşti ve şaşkın bakışım sinirli bir bakışa dönüştü.

Yani, gerçekten!

Stepford Sadie mi?

"Ben Stepford Sadie değilim. Ben Buz Prensesi S a d i e ' y i m , " diye onu bilgilendirdim, çünkü doğru anlaması gerekiyordu!

"Her neyse. Yeter ki o gitsin," diye mırıldandı.

Ağzını tekrar benimkine dokundurdu ve sonra gitti.

Arkasından hızla kapanan kapıya baktım.

Bir anda Ralphie yanımdaydı.

Ralphie, "O... yemyeşil," diye nefes aldı. "Ondan bir ısırık almak istiyorum. Dee-licious."

Hemen Hector'un yemyeşil olduğundan ve kesinlikle ondan bir ısırık almaktan bahsetmek istemediğime karar verdim.

"Hayatım kontrolden çıktı," dedim kapıya.

Ralphie hiç tereddüt etmeden Hector'un o sabah yaptığı hareketin aynısını yaptı ama farklıydı, daha az sahiplenici ve korumacıydı ama yine de çok tatlıydı. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına, kısmen de önüne çekti.

"Tatlılar mı? Benim tavsiyem mi?" diye sordu.

Başımı omzuna koydum, kollarımı beline doladım ve başımı salladım.

"Bu adamda görebildiğim kadarıyla güvenlik çubuğu sıkıca kilitlenmiş. Ellerini yukarı kaldır ve sürüşün tadını çıkar."

Aman Tanrım.

DOKUZ

BURADA UYUYORSUN, DEĞİL Mİ?

Sadie

“A aahhooow, "Ralphie esnedi ile bir abartılı bir esneme. "Yorgunluktan bittim. Yatma vakti. Dostum, bebeğim, benimle geliyor musun?"

Hector'un omzundan (başımı dayadığım yerden) kanepenin ucuna (Ralphie'nin uzandığı yere) ve koltuğa (Buddy'nin oturduğu yere) baktım.

Sonra gözlerimi devirdim ve televizyonda dönen jeneriğe bakmaya geri döndüm.

Cidden, ne kadar açık olabilirsin ki?

Küçük bir olayı saymazsak yemek iyi geçti.

BUDDY meşhur ton balığı ve eriştesini henüz yapmamıştı. Yemek masasını hazırlamış ve mumları bile yakmıştı. Ton balığından önce balkabağı yağlı balzamik vinaigrette ile ıspanak salatası ve tatlı olarak da vanilya özlü krem şanti ile çikolatalı bademli torte servis etmişti.

Queen Ice kıyafetimi değiştirdim ve saat altı buçukta eve varışımızla Hector'un saat altı buçukta eve varışı arasındaki iki saniye içinde, dolabımın içindekilere bakarak Hector ve iki eşcinsel ev arkadaşımın evde akşam yemeği için rahat bir kıyafet bulmaya çalıştım.

İmkansız!

Kararsızlık içinde bir kot pantolon ve siyah bir kaşkorse tercih ettim, üzerine de gri bir hırka giydim (aslında sadece gri bir hırka değildi, Anthropologie'den aldığım gri bir hırkaydı - kapüşonu ve geniş kolları vardı, kollarında ve etek ucunda minik siyah dantel ruffllar vardı). Hırka "Hector'la evde rahat bir akşam yemeğinden" daha fazlasını ifade ettiği için çıplak ayakla gitmeye karar verdim.

Yalınayak olabildiğince rahattı.

Saçımı büyük bir at kuyruğu yaptım ve aşağı indim.

Ralphie durmadan konuştuğundan ve Buddy de Harvey ve Ricky'nin aranmasıyla ilgili son durumu öğrenmek istediğinden (son durum Harvey'nin yakalandığı, Ricky'nin ise hâlâ "kaçak" olduğuydu ve ben de tam tersi olmasını diledim) fazla bir şey söylememe gerek kalmadı.

Bu durum akşam yemeğinde de devam etti; çoğunlukla Ralphie herkese yetecek kadar konuşuyor, Buddy de ağzını açabildiğinde Hector'dan Ricky ve Harvey yakalandığında işlerin nasıl yürüyeceğine dair ayrıntılar istiyordu.

Bir şekilde YoYo'ya köpek bakıcılığı konusuna girdiğimizde ve Ralphie beni tekmeleyerek ve çığlık atarak tam ortaya ittiğinde bu bir dönüş yaptı.

"Sadie YoYo'yu izlemek istiyor," dedi Ralphie Buddy'ye, mücadeleyi kaybettiği belli olmaya başladığında.

Başımı kaldırdım ve masanın karşısından Hector'un gözlerinin bana baktığını ve ağzının bir tarafının seğirdiğini gördüm.

"Sadie, bu doğru mu?" Buddy sordu.

Sözsüz bir şekilde Hector'a gözlerimi açtım, Yardım et!

Hector sessiz kaldı ama ağzı seğirmeye devam etti.

"Sadie, söyle ona. YoYo'yu s e v i y o r d u n , değil mi?"

Ralphie
istenmiş.

Hector gibi davranmaya ve sessiz kalmaya karar verdim.

"Sadie?" Şimdi sorma sırası Buddy'deydi.

Kendimi bir an önce kurtarmak için yeni bir karar aldım. "Benim söz hakkım yok. Burası benim evim değil."

Bu kötü bir karardı.

"Ne yap sen ortalama o değil senin Ev mi?"
Ralphie tersledi.

Ralphie'ye baktım.

Ralphie kızgın
görünüyordu.

"Şey, demek istediğim-" diye başladım.

"Burada uyuyorsun, değil mi?" Ralphie sordu.

"Evet, ama-" Tekrar denedim.

"Giysilerin burada," diye itti Ralphie.

"Evet, ama demek istediğim-" Denemeye devam ettim.

"Burada duş alıyorsunuz, burada makyajınızı yapıyorsunuz, burada Veronica Mars'ı izliyorsunuz, işten sonra eve gelip... Bilmiyorum? Buraya! Değil mi?" Ralphie bastırdı.

"Evet, sanırım öyle, ama-"

"Öyle mi tahmin ediyorsun?" Ralphie'nin gözleri kısılmıştı.

"Ralphie, konuşmasına izin vermek ister misin?" Buddy araya girdi.

Ralphie arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı.

"Tek söylediğim, ben bir misafirim ve bir misafir olarak bu tür kararlarda herhangi bir söz hakkım yok," diye açıkladım.

Ralphie Buddy'ye baktı ve "Kendini misafir sanıyor," diye tersledi.

"Sadie-" diye başladı Buddy.

Ralphie araya girdi, "Ne? Taşınıyor musun?"

Bakışlarım, şimdi çikolatalı bademli tortesinin kalıntılarına gülümseyen Hector'a kaydı. Tabağımı ona fırlatmak istedim.

Ben, tabii ki, yapmadım.

Çünkü bunu hak etmiş olsa bile, bu kabalık olurdu.

Ralphie'ye "Evet." diye cevap verdim.

Hector'un başı yukarı kalktı ve gülümsemesi kayboldu. "Ne? Ne zaman?" Buddy sertçe sordu.

Buddy'ye baktım. "Dün gece fark ettim ki bir süredir bana göz kulak oluyorsunuz, o yüzden artık yakanızdan düşmenin vakti geldi."

Ralphie, "Buddy'nin saçı yok," diye kestirip attı.

Ralphie'ye sessizce, "Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim.

"Hayır, Bayan Sadie Marie Townsend, ne demek istediğinizi anlamıyorum." Ralphie benim sessiz ses tonumdan bir şey anlamadı.

"Belki de bunu daha sonra konuşmalıyız." Buddy artık hiç eğlenmeyen Hector'a bakıyordu.

"Bu iyi olur," dedim rahatlayarak.

Ralphie, "Bunu daha sonra konuşacağımıza inansen iyi edersin," diye tehdit etti. Bakışlarını Buddy'ye doğru çevirdi. "Peki o lanet köpek hakkındaki kararın ne?" diye sordu.

Hector'un tüm bu saçmalıklar hakkında ne düşüneceğini merak ederek nefesimi tuttum. Bahse girerim Blanca masasında "lanet" dememiştir.

Buddy'nin gözleri bana geldi. Sonra iç çekti.

"YoYo'yu izleyeceğiz."

Akşam yemeğinden sonra oturma odasına yerleştik ve Walking Tall (Buddy'nin Rock versiyonu olduğunu açıkladığı

The Rock'ın Joe Don Baker'a kıyasla gözlere çok daha kolay hitap etmesi nedeniyle bir boka yarayan tek versiyon).

Bu normal bir Ralphie ve Buddy seyirliğı değildi ama maço erkek Hector'a iyi bir ev sahipliğı yaptıklarını düşündüm. Hector'un Auntie Mame ya da Steel Magnolias'ı izleyeceğini sanmıyordum.

Tabii ki beni kanepenin ortasına oturtular ama Ralphie'nin ayaklarıma masaj yapma hareketini denemesine gerek kalmadı. Hector beni hemen kendi tarafına çekti.

Zor bir gün geçirmiştım ve onunla mücadele etmemeye karar verdim. Her neyse, rahat ve sıcaktı.

ŞİMDİ FİLM bitmişti ve Buddy ile Ralphie yatmaya gitmişlerdi.

Ralphie yanağımdan öperek, "İyi geceler, tatlım," dedi.

"İyi geceler," diye karşılık verdim.

Buddy, Ralphie'nin ardından eğildi. "Sabah görüşürüz, Sadie." Sonra benim yanağıma da öptü.

Ona gülümsedim. "Görüşürüz."

"Hector, sonra." Buddy çenesini Hector'a doğru kaldırdı.

"Çifte H, sen ve adamım," oldu
Ralphie'nin Yeri tuhaf iyi geceler.

Sonra gittiler. Şimdi

ben ne yaptım?

Hector'a bakmak için döndüm.

"Başka bir film izlemek ister misin?" diye sordum. Başını salladı.

"Veronica Mars'ın bir bölümü mü?"

Denedim. Daha fazla kafa sallama.

"Oyun mu?"

Daha fazla kafa sallama.

Olamaz.

Seçeneklerim

tükenmişti. Hector'un yoktu.

Belime doladığı kolu kıvrıldı ve diğer eli kalçama geldi. Beni çevirdi ve kucağına çekti.

Gözleri yüzümde sıcak bir şekilde geziniyor, kolları beni gevşekçe sarıyor ve "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap verdim.

Bana mini bir sıkma hareketi yaptı. "Senin için zor bir gün," dedi usulca.

Bu soru beni derin bir yerimden vurdu.

Bex yanımda olsa, Dedektif Marker gerçekten iyi davransa ve Daisy ile Shirleen'in koridorda olduğunu bilsem bile, Ricky'nin bana yaptıklarını bir sorgu odasında kamera önünde yeniden yaşamak hiç eğlenceli değildi. Harvey'nin bana yaptıklarını tekrar yaşamak da eğlenceli değildi.

Hector'un bunu fark edeceği gerçeği, her ne kadar bunu bir kenara bırakmaya ve büyütmemeye çalışsam da

çok şey ifade ediyordu.

Dudaklarımı içeri çektim ve ısırdım.

Ona Buz Prensesi gibi davranabilirdim ama o iyi davrandığında ve kendimi koruyacak hiçbir şeyim olmadığında bu sadece bir sürtük olduğum anlamına gelirdi.

Ben de fısıldadım, "İyi olacağım."

Fısıltımı duyunca sırttı. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Ses tonundaki sıcaklık ve gözlerindeki onay karnımı zonklattı.

İşte o zaman Buz Kalkanlarımı açmam gerektiğine karar verdim. "Kimse her şeyi bilenleri sevmez," dedim soğuk bir şekilde.

Sırıltısı daha da büyüdü. Başını salladı ve Buz Kalkanlarımın ezik ve cılız olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldım.

Ayağa kalktı, beni de yanına aldı ve benimkinin üzerine oturttu.

Bana bakmak için başını eğdiğinde, eli enseme ve saçlarıma doğru kaydı. Nefis bir ürpertiye zar zor kontrol ettim (ama yaptım).

"Eve gitmeliyim. Biraz uyumalıyım," dedi bana.

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası hissettim.

Son yirmi yedi saatin yaklaşık beş saati hariç hepsini onunla geçirmiştım (evet, saymıştım). Öylece gitmesi garip olurdu.

Bunu ona söylemedim. Onun yerine başımı salladım.

Elini bıraktı ama benimkini tuttu ve kapıya doğru yürürken beni de yanına aldı.

Bir kez Orada, o durdu, döndü için Ben, onun Parmaklarını alçımın etrafına doladı ve alçıya baktı.

"Bunu aldırmaya seni kim götürüyor?" "Bex."

Bakışları benimkilere kaydı. "O yapamaz, sen beni ara." Aslında bu bir rica değildi ama yine de "Tamam" dedim.

Alçımı bıraktı ve diğer elimi çekti. Öne doğru eğildim. Başı aşağı indi ve beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

Başını bir santim kaldırdı ve "Kilitleri duymak istiyorum" diye mırıldandı.

Çok iyi nefes alamıyordum, bu yüzden konuşmaya çalışmamaya karar verdim ve yine başımı salladım.

Gitti. Kapıya gittim, kilidi çevirdim ve kulağımı kapıya dayadım, böylece botlarının uzaklaştığını duyabiliyordum.

Onları daha fazla duyamayınca kapıya doğru "Lanet olsun!" dedim.

Merdivenleri çıkıp odama girdim ve gecelik çekmeceme yöneldim.

Yatarken ipekli, dantelli geceliklerden başka bir şey giymeşdim. Ralphie ve Buddy'nin evindeki dokuzuncu gün, onlar eşyalarımı taşıdıktan sonra, her birini alıp mutfak çöpüne attım.

Nedenini bilmiyorum. Yaptım işte.

O noktadan sonra yatarken tişört ve yoga pantolonu giydim.

Ralphie ve Buddy'nin on yedinci gününde, Ralphie ve ben galeriden eve döndüğümüzde yatağımın üzerinde pembe beyaz çizgili iki büyük Victoria's Secret çantası vardı. İçlerinde iki çift ipekli, dantelli pijama altı ve eşleşen kaşkorse, iki çift yumuşak pamuklu ve dantelli pijama altı ve eşleşen kaşkorse, iki çift yumuşak örgü pijama altı ve eşleşen kaşkorse ve iki çift ipek, özel dikim kadın pijaması vardı.

Buddy o gün izinliydi ve belli ki alışverişe gitmişti.

Geceliklerimi çöpte görmüş olmalılar.

Ben bir şey söylemedim. Onlar da söylemedi. Ama bir sonraki performans değerlendirmesinde Ralphie'nin liyakat artışına zihinsel olarak yüzde ekledim.

Kıyafetlerimi çıkardım, yeşim yeşili pijama altımı ve ona uygun, korsajında ve pijama pantolonunun etek ucunda dumanlı gri danteller olan kaşkolu giydim (çok güzellerdi, Buddy'nin kadın gecelikleri konusunda iyi bir zevki vardı), yatak odamdaki banyoya gittim, dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım.

Sonra yatağa gittim.

Yerleşmeye çalıştım ama yapamadım.

Harvey'nin hapiste olduğunu ve Ricky'nin hâlâ "kaçak" olduğunu düşünerek dönüp durdum. Ricky'nin muhtemelen bana çok kızgın olduğunu düşünerek

o hala "kaçak" iken. Hector'un ilk buluşmamızda beni annesinin evine götürdüğünü ve bunun ne kadar tuhaf ve korkutucu olduğunu düşünmek. Daisy'nin yine arkadaşım olduğunu, Ally'nin ilgimi çektiğini, Indy ve Jet'in çok tatlı olduğunu ve Shirleen'in bana çok iyi sarıldığını düşündüm.

Zihnimi boşaltmaya çalıştım ve biraz daha dönüp durdum.

Ama yerleşemedim.

Her şey daha da kötüye gidecekti. Bunu biliyordum. Harvey ya da Ricky karşı çıkarsa, tanıklık etmek zorunda kalacaktım. Bir oda dolusu insana bana ne olduğunu anlatmak zorunda kalacaktım ve ikisini de tekrar görmek zorunda kalacaktım ve bunu yapmak istemiyordum.

Bir daha asla.

Ve Hector'a neler olduğunu bilmiyordum. Çok derine iniyordum ve kendimi durduramıyor gibiydim. Bana şans verdiğinden değil.

Kendime karşı dürüst olursam, onun yanında olmaktan hoşlanıyordum. Bana bir şeyler hissettiriyordu, annem gittiğinden beri hissetmediğim şeyler. Güvende olmaktan daha fazlasıydı. Rahat, konforlu ve huzurluydu, sanki sürekli arkamı kollamam, onun gerçek niyetinin ne olduğunu merak etmem, etrafımda dolaşan köpekbalıklarından kendimi korumam gerekmiyordu. O gerçektir. Hiçbir şey saklamıyordu. Hiçbir şeyin peşinde değildi.

O sadece Hector'du.

Ve zihnimin en gerisinde, gerçek duygularımın

yatmasına izin verdiğim yerde, bunun sadece

Onunla olmaktan hoşlanıyordum. Beni öpmesi, bana dokunması hoşuma gidiyordu. Çok hoşuma gidiyordu. O kadar çok ki, bunlar olurken onu itmek aklıma bile gelmedi.

Onu kendimden uzaklaştırmalıyım.

Buna alışamayacağımı biliyordum. Kimsenin içeri girmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum.

Ondan kurtulmam gerekecekti ve bunu yapmak için Buz Prensesi'ni geri getirmem gerekecekti.

Tam da bu düşüncelerle cep telefonum çaldı.

Yorganımı arkaya attım, yataktan fırladım ve Ralphie ile Buddy'yi uyandırmadan önce çantamın üstünden cep telefonumu kaptığım gibi yatak odamdaki kabarık, basma koltuğa koştum.

İki kere düşünmeme fırsat vermeden açtım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Sadie, seni aptal amcık!"

Sırtım C-kelimesine doğru gitti, ama kısır ses kulağımda konuşmaya devam etti.

"Ricky ve Harvey ile benim ilgilenmeme izin vermeliydin. Kahretsin, seni aptal amcık."

Yine söyledi! "Bu

kim?" diye sordum.

"Seni aptal sürtük. Chavez ve Nightingale'i üzerimize saldın.

Ne oluyor lan?"

Bu sesi tanıyordum. Hangisi olduğundan emin değildim ama ya Donny ya da Marty Balducci'ydi.

Çiçek açan heck.

Şu çılgın Balducci Kardeşler!

Neden?

Neden, neden, neden, neden, neden?

Lütfen biri bana söylesin, ben ne yaptım?

Konuşmaya devam etti. "Bunu ödeyeceksin, seni kaltak, bunu ödeyeceksin."

Bağlantıyı kes.

Karanlıkta öylece durdum, hücre kulağımdaydı ve kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum.

Sonra telefonumu kapattım ve odamdan çıkıp koridoru geçerek Ralphie ve Buddy'nin kapalı kapısına doğru koştum.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ve durdum.

Gece yarısından sonra olmalıydı. Onları uyandıramazdım. İki de ertesi gün çalışmak zorundaydı. İşleri, hayatları vardı. Bana zaten bir tecavüz ve kaçırılma girişimi yaşatmışlardı. Ne tür bir arkadaş gece yarısı kapılarına tehdit telefonu bırakırdı, telefonda C kelimesi geçse bile (iki kez!)?

Onları dağınıklığımın içine çekmeye devam edersem, onları tüketecektim. Onları kullanamazdım.

Onlara zaten borçluydum.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

Onlara asla ödeyemeyeceğim kadar çok şey borçluydum. Daha fazlasını kullanamazdım.

Kapıdan uzaklaştım ve karşı duvara çarpana kadar geri geri gitmeye devam ettim. Aşağı kaydım, dizlerim yere değene kadar yukarı kalktı. Sonra kollarımı bacaklarıma doladım, yanağımı dizlerime bastırdım ve derin nefesler aldım.

Bunu yapabilirim. Bunu tek başıma atlatabilirim. Sakinleşir ve uyurum. İyi olurdu. Ben hep iyiydim.

İyi değilse bile en azından iyi...gibi.

Elimdeki telefon çaldı. Sarsıldım ve telefonum havaya uçtu.

Yakalamak için çabaladım ama yanıma düştü. Ellerim yere gitti ve parmaklarım telefona çarpana kadar karanlıkta körlemesine aradım.

Kaptım, açtım ve kulağıma götürdüm. "Beni rahat bırak!" Tısladım.

"Sadie."

Hector'du.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve boğazıma düğümlenen kalbimi yuttum.

"Sıkı tutun, mamita," dedi bana. "On dakika içinde orada olacağım." Karanlığa göz kırptım. "Ne?"

Ama çoktan bağlantıyı kesmişti.

Saniyeler ya da saatler boyunca ıııklı telefonuma baktım. Sonra kapattım.

Gözlerim Buddy ve Ralphie'nin kapısına kaydı ve kapalı kalmasını diledim.

Sonra hayatımın ne kadar berbat olduğunu ve hepsinin lanet babam ve lanet Balduccis yüzünden olduğunu düşündüm.

Sonra Hector'un neden geldiğini merak ettim. Yani, gecenin bir yarısı kötü bir telefon alıyorum ve beş dakika sonra arayıp geleceğini mi söylüyor?

Ne kadar tuhaf değil mi?

Tüm bunlar on dakika sürmüş olmalı çünkü kapının çalındığını duydum.

Merdivenlerden aşağı koştum ve kulağımı kapıya dayayarak "Kim o?" diye seslendim.

"Ben," dedi Hector.

Kilidi açtım ve kapıyı açtım.

Bir elini karnıma koydu, beni geri itti, içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı, çevirdi ve kilitledi. Kilitledikten sonra bana döndü, ağzım bir şey söylemek için açıldı ve beni kabaca kollarının arasına çekti ve sıkıca tuttu.

Vücudumda gezinen panik anında kayboldu ve ona doğru sarktım.

Titrek bir nefes aldım ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Brody, bilgisayarımız, hücrene bağlandı. Aramalarını izliyoruz ve onları dinleyebiliyoruz. Jack, Marty Balducci'yi duymuş. Beni aradı. Ben de geldim."

Aman Tanrım.

Bu kadar basit.

Beni çağırdı. Ben de geldim.

Başımı eğdim ve alnımı göğsüne yasladım. Hector'un sıkı kolları daha da sıkılaştı.

"Sana zarar vermeyecek."

Gülmek istedim.

Ben yapmadım.

"Bana zaten zarar verdiler. Bir tanesi bana tecavüz etti. Bir diğeri ara sokakta bana saldırdı ve tecavüz edebilmek için beni kaçırmaya çalıştı!" Doğrudan göğsüne doğru tıslayarak fısıldadım.

"Mamita, bana bak." Sesi nazikti. Başımı salladım.

"Sadie, bana bak." Bu kez sesi sertti. İçimi çektim ve ona baktım.

"Sana zarar vermeyecek."

Başımı tekrar salladım.

"Sana söylüyorum, canım, o sana zarar vermeyecek."

Onunla dövüşmek yerine yüzümü göğsüne gömdüm. Bunu yaptım çünkü kazanamayacağımı düşündüm.

"Mi corazón "un ne anlama geldiğini de biliyordum. "Kalbim" anlamına geliyordu ve Jet'e bunun sevecenlikte bir basamak olup olmadığını sormama bile gerek yoktu.

Kollarımın ona dolandığını fark ettim ve soğuk ellerimi göğsünün sıcaklığına yaklaştırdım. Cep telefonum hâlâ yanımdaydı ve şimdi onu bir margarita sürahisinin içine atmak istiyordum. Karşı koyamayana kadar bir süre sırtımı okşadı (çok güzel hissettirdi) ve ben de ona doğru gevşemeye başladım.

Gerginliğimin gittiğini hissetmiş olmalı, ama rahatlamış bedenimi daha da uzun süre tuttu, ta ki orada durmamız, konuşmamamız, sadece onun bana sarılması biraz tuhaf görünene kadar.

Sonunda, "Eğer iyi olacaksan, eve gideceğim" dedi.

Bir anda panik yeniden tırmanmaya başladı ve düşünemedim başım geriye gitti ve "Hayır!" diye bağırdım.

Çiçek açan heck.

Lütfen biri bana bunu yapmadığımı söylesin.

Örtbas etmek için kollarından sıyrıldım, bir yandan da cep telefonumu tutan elimi havaya kaldırarak başımı salladım.

"Hayır, hayır. Evine git. Sorun yok. Beni dinleme. Ben sadece

-" diye başladım ama uzanıp elimdeki cep telefonunu çekti ve parmakları bileğime dolandı.

Beni doğruca oturma odasına, ekstra yastık ve battaniyelerin bulunduğu dekoratif sandığa götürdü (Z Gallerie, tabii ki). Açtı, bir battaniye çıkardı, bana uzattı ve bizi kanepeye götürdü. Cep telefonumu sehpanın üzerine atmasını şaşkın bir sessizlik içinde izledim.

Oturdu, botlarını çıkardı ve uzanıp battaniyeyi kollarımdan çekti. Kanepenin ucuna fırlattı. Elleri kalçalarımaya geldi ve nazik bir çekişle beni ayaklarımdan kaldırdı. Arkasına yaslanırken elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve ben de onunla birlikte düştüm, Hector düşüşümü kontrol etti ve ben tam onun üstüne düştüm (evet, tam üstüne!).

Beni yana yuvarladı, böylece onunla kanepenin arasında sıkıştım. Sonra bir karın kıvrımı yaptı, battaniyeyi kaptı, salladı ve üzerimize koydu.

Sırt üstü yattığında, kolunu bana doladığında, beni yanına sıkıştırdığında, yanağımı omzuna koyduğunda, gecikmeli olarak sesimi buldum ve "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Uyu Sadie." "I-"

"Sadie, git uyu."

"Ama-"

"Lütfen, mamita, bittim."

Ağzımı kapattım.

Ondan kurtulmak için Buz Prensesi'ni üzerine salmak buraya kadarmış.

Mücadeleyi bırakmadan önceki son düşüncem buydu ve birkaç dakika içinde uykuya daldım.

ON

TOZ ODASI

Sadie

“**W**akey wakey, çocuklar. Kahve zamanı," dedi Ralphie ve ben de gözlerimi açtım.

Sehpayı ve Ralphie'nin bornozunun içinde salonda yürüyen bacaklarını görebiliyordum. Bu benim normal uyanma noktam olmadığı için durumumu tekrar değerlendirdim.

Kanepedeydim, bacaklarım bükülmüştü. Belime ağır bir şey dayanıyordu ve vücudumun arka kısmından aşağıya doğru muazzam bir sıcaklık geliyordu.

Görünüşe göre Hector ve ben kanepede kaşıklışıyorduk. Gece boyunca bir ara sırtımı kanepeye dayayıp önümü Hector'un yan tarafına sıkıştırmaktan, kanepenin ön tarafında Hector'un önünde durmaya geçtim.

Nasıl uyuduğumu hiç bilmiyorum.

Belimin etrafındaki kol daha fazla kıvrıldı, göbeğime doğru eğildi ve oturur pozisyona çekildim. Sonra iki el belime geldi ve Hector'un önünde ayakta durur pozisyona itildim. Ellerini omuzlarıma koydu.

Yüzümü ona çevirdi ve ben "boo" diyemeden başı aşağı indi. Ağzıma yumuşak, tatlı bir sabah öpücüğü kondurdu. Başını kaldırdı, döndü ve odadan çıktı.

Olduğum yerde donup kalmıştım, nefes alışım normale yakın değildi, tuvaletin kapısının açılıp kapandığını duydum.

Vücudum sersemlikten kurtuldu ve üst kattaki banyoya koştum.

Dün geceyle ilgili düşünceler aklıma hücum ederken zihnimi hareketsiz kalmaya zorladım. Çılgın Marty, hapisteki Harvey ve hâlâ serbest olan Ricky'nin düşünceleri.

Ve ayrıca Hector'un beni kurtarmaya geleceğini düşündüm.

Bunun yerine, kendimi en son yaşadığım çıkmazı düşünmeye zorladım ve her seferinde bir adım atmaya karar verdim. Atılan her adım beni şimdilik idare edecekti.

Geri kalan her şeyi daha sonra düşüneceğim.

Önce dişlerimi fırçaladım, sonra diş ipi kullandım ve sonra yüzümü yıkadım. Sonra korkmuş gibi görünmediğimden emin oldum. Sonra üzerime ipekli, dantelli bir pijama altı ve kaşkorse dışında bir şey giydim. Ama beni utanmış ya da namuslu biri gibi gösterecek bir şey değil çünkü bu zayıflığımı gösterirdi ve babam bana (defalarca) zayıflığın olsa bile bunu asla ama asla belli etmemen gerektiğini söylemişti.

Sonunda Buz Prensesimi buldum, onu yerine oturttum ve... devam ettim.

Derin bir nefes aldım, diğer tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve zihnimdeki sabah yapılacaklar listesini gözden geçirdim.

Mutfağa girdiğimde temiz yüzlü ve nefes almıştım. Tam boy, krem rengi pamuklu dokuma bornozumu giymiştim (ama önünü kapatmadım çünkü bu kendime güvenmediğimi gösterebilirdi) ve başıma ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceğimden emindim.

Hector adadaki bir taburede oturuyordu, Buddy de öyle. İkisinin de önünde dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Havada kızaran çöreklerin kokusunu alabiliyordum ve Ralphie de tezgâhta tost makinesinin başındaydı.

"Selam tatlım. Kahve ister misin?" Ralphie elindeki bıçağı havada döndürerek bana sordu.

"Ben bakarım," dedim ve Hector'a bakmadan odaya girdim.

Bu arada Hector, daha sonra düşüneceğim şeylerden biriydi.

Kahvemi yaptım (bir tutam süt, bir şeker, tıpkı Hector gibi).

"Double H bu sabah börek yemek için kalıyor," dedi Ralphie mutlulukla, sanki bu William Shakespeare'in ölümünden dirilip bizimle börek yemesi ve birkaç sonesini okuması gibi bir şeymiş gibi.

"Bu çok hoş," dedim ama sesim içimden geldiği gibi çıkmadı. Kulağa soğuk ve ilgisiz geliyordu.

Ralphie bana yakından bakabilmek için başını çevirdi.

Ona "Ne?" der gibi bir bakış attım.

Bana öyle bir baktı ki, "Biliyor musun?" dedi.

"Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var," dedi Hector, Ralphie ve benim sözsüz alışverişime, görünüşe göre soğuk omzumdan habersiz.

Başka bir şey yapamayınca Buz Prensesi'nin gözlerini Hector'a çevirdim.

Bana bakmıyordu. Ralphie'ye bakıyordu.

"Şu andan itibaren Sadie işe sizinle birlikte gidip gelecek. Mağazada yalnız olmayacak ve sizden ya da erkeklerden biriyle birlikte olmadığı sürece hiçbir yere gitmeyecek. Bir yere gitmesi gerekiyorsa ve yanında biri yoksa beni arayın, onu götürüyüm ya da bir eskort ayarlayayım."

Belki de bu noktada şunu söylemeliyim ki başıma ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

Hector'a baktım.

Neyden bahsediyordu?

"Neden?" Buddy de Hector'un neden bahsettiğini merak ederek sordu.

Hector, "Sadie dün gece Marty Balducci'den tehdit telefonu aldı," diye cevap verdi.

"Ne?" Ralphie çığlık attı.

Buddy ayağa kalktı, vücudu gergindi, gözlerini bana çevirdi.

Buz Prensesim bir yürüyüşe çıktı ve şimdi dehşet içinde Hector'a bakıyordum.

O ne yapıyordu?

Onlara aramadan bahsetmeyecektim! Onlara aramadan bahsetmek beni onları tüketmeye bir adım daha yaklaştıracaktı.

Endişelenmelerini
istememedim. Ya da daha
fazla endişelenmelerini.

Bunu onlara söylerse, onları tükettirdi. Onları kullanamazdı!

"O bir-" Hector tekrarlamaya başladı, ama ben kendime geldim ve sözlerini durdurmak için çılgınca hareket ettim.

"Hayır!" Bağırarak sözünü kestim ve hızla mutfağa doğru ilerledim.

Hector'un siyah gözleri bana baktı ve ben yaklaşırken ayağa kalktı.

"Seninle bir saniye konuşmam gerek," dedim ona.

"Sadie, bilmeleri gerek-" diye başladı Hector, ama ben ona ulaşmıştım.

Uzandım, sağlam elimi ağzının üzerine koydum ve alçılı elimi göğsüne soktum. Sonra onu kapıya doğru ittim, Hector geriye doğru yürüyordu, ben ilerliyordum, elim hâlâ ağzının üzerindeydi.

Parmaklarını bileğime doladı, ağzından çekti ve kapıda durdu.

hiçbir yere gitmiyorum.

Taktik değiştirdim, hemen elimi onun elini tutacak şekilde büktüm ve etrafından dolaştım, onu arkamdan çektiştirdim ve fikrini değiştirip direnmek yerine benimle gelmesi için dua ettim. Buddy ve Ralphie'nin önünde Hector'la bir mutfak kavgasına girmek istemiyordum. Birincisi utanç verici olurdu. İkincisi, çünkü kaybederdim.

Benimle geldi (şükürler olsun) ve onu oturma odasına çektim. Adımlarım tekledi ve hızlı bir karar vermek zorunda kaldım.

Orada durursak Ralphie ve Buddy'nin duyabileceğini biliyordum. Bu yüzden Hector'u oturma odasına, koridora ve tuvalet odasına sürükledim. Işığı yaktım ve kapıyı kapattım.

Hector bir tuvalet odasında olduğumuz için etrafımıza şaşkınlıkla baktı ve onu kim suçlayabilirdi ki? Tuvalet, bu özel baş başa görüşme (ya da herhangi bir baş başa görüşme) için pek de öncelikli bir seçim değildi ama benim için tek seçenek buydu. Onu odama gtrmeyecektim. Hector'u yatak odamda düşünmek bile ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyordu.

Gözleri bana döndüğünde şaşkınlığı gitmiş, kahkahaya yakın, beyaz, göz alıcı gülümsemesini takınmıştı.

"Bana gülümseme, Hector Chavez," diye tersledim, sesim kendim gibi çıkmıyordu. Var olan herhangi bir Sadie gibi değil. Sesim garip bir şekilde Tavır Sadie'ye benziyordu ve eğer bana Tavır Sadie olup olamayacağımı sorsaydınız, size hayır derdim.

Hector hâlâ gülümseyerek, "Banyodayız," dedi.

"Yapacağız. Ralphie ve Buddy'nin dinlemesini istemiyorum," dedim.

"Neden olmasın?"

"Çünkü söyleyeceklerimi duymalarını istemiyorum."

Hafifçe gülmeye başladı (evet, gülüyordu!) ve "Anladım, mamita. Ama neden olmasın?"

"Telefon görüşmesini bilmelerini istemedim. Oraya gitmeli, onları endişelendirmeyecek bir şeyler söylemeli ve sonra... Bilmiyorum..." Durdum çünkü bilmiyordum. Zihnim yarışıyordu ve bir düşünce yakalayamadım.

Hector hâlâ hafifçe gülüyordu. "Balducci kardeşlerden birinin gecenin bir yarısı telefonda seni tehdit etmesinden o kadar da endişelenmemelerini sağlayacak bir şey söyle? Bunu nasıl yapacağımı söyle bana."

"Bilmiyorum!" Panik içinde kendimi kaybederek ağladım. "Bir şeyler uydur. Sen özel dedektifsin. Veronica Mars da özel dedektif tipinde bir insan ve sürekli yalan söylüyor!"

Hector bana "Veronica Mars bir TV dizisindeki bir karakter," diye bilgi verdi.

"Yani?"

Hector bir süre bana baktı, paniğimi anladı, gülümsemesi soldu ve yüzü ciddileşti. "Sadie, yalan söylemeyeceğim."

"Ama-"

Yakınımıza geldi (ya da daha yakınımıza - tuvalet odasında olduğumuz için yakın olmamız mümkün değildi).

"Bilmek istediğim, neden yalan söylememi istiyorsun?" Oh lanet olsun.

Bu bir paylaşım durumuydu, yani benim özel düşüncelerimi paylaşmam gibi. Bunu yapamazdım. Hector'a hiç arkadaşım olmadığını, Ralphie ve Buddy'yi çok sevdiğimi ve onları kaybetmekten korktuğumu söyleyemezdim.

İnsanlar, şey... insanlardı. Tecrübelerime göre, karşılığında bir şey beklemeden önce verebilecekleri çok şey vardı.

Karşılığında verecek pek bir şeyim yoktu.

Karşılığında verecek bir şeyim yoktu.

Ama bunu Hector'a söyleyemezdim. Acınacak halde olduğumu düşünürdü.

Cevap vermeyince, Hector'un yüzünün ciddileşmesini ve aramızdaki bir dakikalık boşluğu kapatmasını endişeyle izledim. Bir elini boynumun yanına koydu, parmakları saçıma girecek şekilde yukarı kaydırды, başparmağı

saç çizgim boyunca uzanıyordu. Diğer kolunu belime doladı ve beni sıcaklığının içine çekti.

"Bunu söylemek istemiyorum, mamita, ama başka seçeneğim yok. Tüm bunlar olurken sağlıklı düşünemiyor olman anlaşılabilir bir durum. Ama burada neyin tehlikede olduğunu sana hatırlatmak zorundayım," dedi Hector.

"Net düşünüyorum," diye bilgilendirdim onu ve neyin tehlikede olduğunu kesinlikle biliyordum.

Başını iki yana salladı.

"Değilsin." "Öyleyim!"

Ben de öyle olduğumu sanıyordum.

Yüzü daha da yaklaştı ve gözlerinin sıcak ve yoğun bir karışıma dönüşmesini izledim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bunun benim için iyiye işaret olmadığını hissediyordum.

Haklıydım.

"Sadie, bir ay önce Luke ile bir işi bitirdikten sonra ofise döndüm ve merdiven boşluğuna girdiğimde seni gördüm, kelimenin tam anlamıyla yüzüstü düştün çünkü kendini tutacak gücün yoktu."

Nefesimi o kadar sert çektim ki ciğerlerim yanmaya başladı.

Konuşmaya devam etti.

"Üzerinde yırtık bir gecelikten başka bir şey yoktu ve kan içindeydin. Seni Explorer'a taşıdım ve başını bile kaldıramıyordun. İçimde bayılmıştın.

Uyandığında kimsenin seni umursamayacağını söyledikten sonra. Yüz yaşına kadar yaşarım, mamita, asla unutmayacağım. Bir saniyesini bile."

Gözlerimi kapadım ve yüzümü başka yöne çevirmeye çalıştım, nefret dolu aşağılayıcı anılar beynime hücum ediyor ve kanımı donduruyordu.

Bu anıları istemiyordum. Ama daha da önemlisi, Hector'un bunları benimle paylaşması düşünülemezdi.

Başımın yan tarafındaki eli, ona dönük durmamı sağlamak için hafifçe bastırdı ve mini kaçış-Hector planımı bozdu. Gözlerimi tekrar açtığımda bana hâlâ o sıcak yoğunluğuyla bakıyordu.

"Ertesi gün, mutfağınızdaki iki adam hastane odanıza girdi. Senin durumuna bir kez baktılar ve bu onların dünyasını sarstı."

Ciğerlerimdeki yanma daha da şiddetlendi. "Konuşmayı kes," diye fısıldadım.

Konuşmayı kesmedi.

"Sonra seninle ilgilenmek ve iyileşmene yardımcı olmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ve görebildiğim kadarıyla, bunu çok iyi başardılar."

"Lütfen konuşmayı kes." Hâlâ fısıldıyordum.

Hector hâlâ konuşmayı kesmemişti.

"Birkaç gece önce siparişini bitirmemiş bir barmenden uzaklaştığını gördüm. Aşağı indirin."

Koridoru, banyoyu geçtin ve arka kapıdan çıktın. Seni takip ettim ve Harvey Balducci'nin eline düştüğünü gördüm. Seni yerden yere vurmıştu. Onunla dövüşüyordun ve kaybediyordun. Daisy beni durdurmasaydı, onun canını çıkarırdım. Sen de Daisy'yi durdurmasaydın, onu dövmeye devam edecekti."

"Hector-"

Sözünü kesmemem için başını salladı ve konuşmaya devam etti.

"Bu tür konularda çok fazla tecrüben yok, o yüzden sana açıklayacağım. Sadie, bunlar seni önemseyen insanların eylemleri. Başına gelenler senin başına gelir ama bir şekilde etrafındaki seni önemseyen insanların da başına gelir."

Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim ve onları durdurmak için dişlerimi sıktım.

Hector bunu gördü ve yüzü daha da yaklaştı. "Eğer tehlikedeyse, bunu bilmeye hakları var. Bunu onlardan saklarsan, başına bir şey gelir ve sonunda-"

"Yeter!" Tersledim.

İnce bilenmiş savunma mekanizmam yerine oturdu ve Antarktika Büyücüsü tam da ona ihtiyacım olduğı anda ortaya ıktı.

Nihayet!

Sırtım dikleşti, çenem kalktı ve onları göremesem de gözlerimin sıcak olmadığını ve artık gözyaşlarıyla dolu olmadıklarını biliyordum. Buz paralarıydılar.

"Peki," diye kestirip attım, sesim soğuktu.

Hector'un gözleri yüzümü tararken daha da yoğunlaştı.

Sonra kendi kendine mırıldandı: "Lanet olsun, onu kaybettim."

Sözlerini duymazdan geldim çünkü cevap vermenin bir anlamı yoktu.

Gerçekten de onu kaybetmişti.

Yeni Sadie bir hatıraydı. Öyle olmalıydı. Burası ona göre bir yer değildi.

"Ben Buddy ve Ralphie ile konuşacağım. Sen de," diye duraksadım, "ne yapman gerekiyorsa yap."

"Sadie-" diye başladı ve beni nazikçe sıktı.

"Hayır," diye sözünü kestim ve geri çekildim. Kolundan çekip başımı elinden kurtararak bir adım geri attım. "Sorun değil. Haklısın, tamamen haklısın. Nezaket ve ahlak dersi için teşekkür ederim. Bu konuda da haklısın. Ben de bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

Gözleri parladı ve "Allah kahretsin" diye bağırdı ama ben çoktan kapıdan çıkmıştım.

Mutfağa o kadar hızlı yürüdüm ki bornozum arkamdan uçtu.

Mutfağın içinde durdum ve adada birbirlerine yakın oturan Buddy ve Ralphie'ye baktım. Buddy'nin kolu Ralphie'nin omuzlarındaydı. Yüzleri bana döndüğünde endişeli göründüklerini fark ettim.

Çiçek açıyor!

Hector'un mutfağa girdiğini hissettim ama onu görmezden geldim. Buz Prensesi Konuşması yapmaya hazırlandım. Daha önce hiç yapmak zorunda kalmadığım bir şeydi ama üstesinden gelebileceğimi düşündüm.

Kendi kaderimin efendisi olma zamanıydı yoksa her şeyi kaybedecektim. Kaybetmekten bıkmıştım ve buna bir son verecektim, hemen şimdi.

Derin bir nefes aldım ve söze girdim. "Dün gece, Hector gittikten birkaç saat sonra Marty Balducci beni aradı. Kardeşleri hakkında suç duyurusunda bulunmama kızmıştı. Harvey ve Ricky'nin icabına bakacağını ve benim aptal bir sürtük gibi davrandığımı söyledi," diye açıkladım.

Buddy'nin kolu Ralphie'nin omuzlarından düştü. İkisi de doğruldu ve ben konuşmaya devam ettim. "Bana ödeme yapacağımı söyledi."

Ralphie'nin gözleri yavaşça kapandı. Buddy'nin yüzü gerildi. Ben konuşmaya devam ettim.

"Bana C-kelimesini söyledi."

Ralphie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesi kesildi. "İki kez," diye devam ettim.

"C-kelimesi mi?" Ralphie nefes aldı, yüzü kızarmıştı.

"Evet," diye kestim ve devam ettim, "Hector'un adamları telefon görüşmelerimi izliyor. İçlerinden biri duymuş, Hector'a söylemiş ve o da geri gelmiş."

"Dün gece neden bize gelmedin? Koridorun hemen karşısındayız," diye sordu Buddy.

"Seni uyandırmak istemedim," diye cevap verdim.

"Sen..." Buddy'nin gözleri kocaman açılmıştı, sonra inanamayarak başını salladı. "Bizi uyandırmak istemedin mi?"

"Doğru," dedim ona, sesim buz gibiydi.

Ama Buddy'nin kızgın görünmeye başlamasını içim parçalanarak izledim ve bana kızgın olduğunu biliyordum.

Bana kızgın olmasından nefret ediyordum ama devam ettim. Bu kez buz gibi bakışlarım tüm odayı dolaştı, buz gibi yoluna şimdi adanın yanında duran, ona yaslanmış, boş bir yüzle ve kollarını göğsünde kavuşturmuş performansımı izleyen Hector da dahil oldu.

"Şimdi, hepinizin anlamadığı ama benim size açıklayacağım şey, bunun benim için alışılmadık bir şey olmadığıdır. Bu tür insanlarla, bu tür davranışlarla uğraşmak beni korkutmuyor. Yirmi dokuz yıldır bu benim hayatım. Hiç hedef olmadığımı itiraf etmeliyim. Ama bu insanların nasıl çalıştığını da biliyorum. Bunlar benim insanlarım, bu benim dünyam ve hepinizi benimle birlikte bu işe sürüklediğim için en içten özürlerimi kabul edin."

"Sadie, tatlım-" Ralphie ayağa kalkıyordu ama ben elimi kaldırıp başımı salladım.

Yüzüme bir kez baktı, yavaşça göz kırptı ve sözsüz bir şekilde (bir mucize!) taburesine geri yerleşti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum ama bir şeyler bulacağım ve bazı sonuçlara vardığımda planlarım hakkında sizi bilgilendireceğim. Bu arada, durumun vahim olduğunu biliyorum ve beni güvende tutmak için yaptığınız tüm yardımlara minnettarım." Büyük finalime doğru hızla ilerliyordum. Odayı hızla geçtim, tezgahtan kahve fincanımı kaptım ve kapıya doğru ilerledim. "Şimdi işe gitmek için hazırlanıyorum." Gözlerim Hector'a kaydı. "Brioche'un tadını çıkarın ve iyi günler," diye bitirdim.

Bunun üzerine, çıplak ayaklarımla, makyajsız, kalbim boğazımda, midem düğüm düğüm, üzerimde ipekli, dantelli pijamalarım ve geç fark ettiğim üzere bağlamam gereken bir bornozla yapabileceğim en iyi çıkışı yaptım.

Temiz bir kaçış yaptığımı ve dušta ağlarsam kimsenin beni duymayacağını düşünerek merdivenlerin dibine gelmiştim ki, bir kol belime dolanarak başarılı bir çıkış umudumu yok etti.

Hector, İnsanlık Tarihindeki En Yumuşak Hareket için yarışması gereken pürüzsüz bir hareketle beni yüzüne doğru kıvırdı. Kahve fincanımı elimden aldı, yana eğildi, bir merdivene koydu (bir damla bile dökmeden!), bana geri döndü ve diğer kolunu bana doladı, her ikisi de sıkıca sarıldı.

Bunu bitirdiğinde kalbim küt küt atıyordu. Boş yüzüne baktım, Antarktika Büyücüsü neyse ki hâlâ yerinde duruyordu.

"Bırakın beni," diye talep ettim.

Hector anında, "Mümkün değil," diye karşılık verdi, gözleri kızgınlıkla parlarken boş bakışları kayboldu. Sonra şahsen bana tuhaf gelen bir şey söyledi: "Bana bunu deneme fırsatı vermeni umarak bir yıl geçirdim. Şimdi verdiği göre, bunu kabul edeceğim ve nasıl sonuçlanacağını göreceğiz."

Ne hakkında konuştuğunu soramadan ya da beni tekrar bırakmasını talep edemeden ya da daha iyisi kollarından kurtulup kaçamadan, ellerinden biri sırtımdan saçlarıma doğru kayd. Başını eğdi, itiraz etmek için ağzımı açtım ve ağzı benimkinin üzerindeydi.

Onu uzaklaştırmak için ellerimi omuzlarına koydum ve aynı zamanda başımı geri çektim. Ama kafası benimkiyle birlikte geldi, dili ağzımın içine kayd ve (lanet olsun ve patlasın!) Antarktika Büyücüm oracıkta parçalandı.

Sıcaklığı bana çarptı (ve başka yerlerde başka tür bir sıcaklık bana çarptı) ve ellerim omuzlarını itmeyi bıraktı. Parmak uçlarımda yükseldim, alçılı elim boynuna dolandı, diğer elimin parmakları kalın saçlarına kayd.

Görünüşe göre kendimi kontrol edemiyordum, ona doğru bastırdım ve onu öptüm.

Bu onun acil, ateşli öpücüklerinden biriydi. İçimi parçalayan, tüm mantığı ve rasyonel düşünceyi beraberinde götüren ve bana sıcaklıktan ve kendimi tamamen öpücüğün ve onun içinde kaybetme arzusundan başka bir şey bırakmayanlardan.

Tam her şey yoluna girmişken ve daha sonra bunu düşündüğümde, beni tam istediği yerde yakaladığını bildiğini anladığımda, ağzı benimkinden ayrıldı. Başını bir santim bile kaldırmadı ama beni kendisine kilitledi.

Gözleri de öpücük kadar ateşliydi ve tekrar gerginleşmişti.

"Artık Sadie'm geri döndüğüne göre, ona galeride olacağımı ve onu alıp alçının çıkarılması için hastaneye götüreceğimi söyleyeceğim. Bex'in orada olup olmaması umurumda değil, mamita, bensiz gitmiyorsun ve beni seni aramak zorunda bırakırsan memnun olmayacağım. Bu akşam yemeğe çıkacağımızı da söyleyeyim, sadece ikimiz. Yemeğin tadını çıkaracağız ve sonra tekrar konuşacağız. Eğer kapanışta seni almak için galeride olmazsam, saat yedide evde olacağım."

O devam ettiğinde ağır ağır nefes alıyor ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum.

"Aptalca bir şey yaparsan Sadie, Buddy, Ralphie ve ben bir konuşma yaparız. Durumunu yeniden gözden geçirmemiz gerekebilir ve bulduğumuz şey hoşuna gitmeyebilir. Ama sana şunu söyleyeyim, ben seni güvende tutuyorum ve sen de bunu kabul ettin.

seninle ilgilenmeme izin ver. Hoşuna gitse de gitmese de bunu yapacağım."

Başka bir şey söylemeden gitmeme izin verdi.

Kolları bana sarılmadan ve vücuduna yaslanmadan biraz sendeledim. Kendimi toparlamadan önce arkasına bakmadan etrafımdan dolaştı.

Dönüp oturma odasının kapısına baktığımda onu göremedim.

Birkaç saniye sonra Ralphie'nin mutfaktan "O iyi mi?" diye sorduğunu duydum.

Hector'un cevabı hem çok kararlı hem de çok sinirliydi: "Olacak," dedi.

Gözlerimi kapattım.

Bu benim için iyi gitmiyordu.

Hem de hiç.

Açıktaki kalan bileğime baktım ve içime garip bir sakinlik duygusunun yerleştiğini hissettim.

Bileğim biraz tuhaf görünüyordu ama alçı gitmişti.

Yüzümdeki kesiği sadece aynada kendimi gördüğümde ya da birinin bakışını fark ettiğimde düşünüyordum. Son zamanlarda bazen saatlerce untabiliyordum.

Ancak son beş hafta boyunca, oyuncu kadrosu Ricky Balducci'nin bana yaptıklarını saniye saniye hatırlattı.

Ve şimdi gitmişti.

Sakinliğin yerleşmesine izin verirken derin bir nefes aldım. İyileşmeye doğru bir adım daha. Hatırlamadan günler hatta haftalar geçirebileceğim zamana doğru bir adım daha.

"Sadie, kızım," diye seslendi Bex ve başımı kaldırıp ona baktım. Kendimi tutamadım. Gülümsedim.

Bex ve ben bir muayene odasında yalnızdık. Alçıyı çıkarmışlardı ve bir fizyoterapist bileğimi güçlendirmek için bana bazı egzersizler göstermişti. Bana bir sıkma topu ve talimatlar ve şemalarla dolu bazı broşürler verdi. O gitti ve hemşire imzalamam için evrakları getirmeye gitti. Sonra gidebilirdik.

Hector oradaydı ama odanın dışında cep telefonuyla konuşuyordu.

Hector'un bana söylediği gibi, beni hastaneye götürmek için saat ikiye on kala (yine çift park ederek) Art'a geldi. Hazırlık olarak (çünkü Hector'un dediğini yapacağını düşünmüştüm ve yanılmamıştım) Bex'i aradım ve bizimle orada buluşmasını istedim.

Buraya gelirken Hector'a Buz'dan bir firt vermiştim. Ama o sanki ben "Onun Sadie'siymişim" (her kimse o) ve kış soğuğu sürtüğü değilmişim gibi davrandı, bu yüzden Buz'u tamamen görmezden geldi.

İtiraf etmeliyim ki bu beni hem rahatsız ediyor hem de biraz korkutuyordu. Ama Buz Tedavisi'ni uygulamaya on bir yaşındayken başlamıştım. On sekiz yıl sonra Buz Tedavisi sanatını mükemmelleştirmiştım.

Buz Tedavisi. Eğer devam edersem Hector'u dondurabileceğimi ve donduracağımı biliyordum.

Sonunda.

Düşüncelerimi zihinsel olarak silkeledim ve Bex'e "Evet?" dedim.

Gözleri kapıya kaydı ve tekrar bana döndü.

"Hector'la aranızda neler oluyor?" diye sordu. "Siz ikiniz görüşüyor musunuz?"

Bunu ona açıklamak istesem de yapmadım.

Birincisi, anlamayabilir. İkincisi, bana ders vermek isteyebilirdi ve ben şu anda başka bir dersle uğraşamazdım. Hector tuvalet ve koridor derslerini vermişti. Hazırlanıp aşağı indikten sonra da hem Buddy hem de Ralphie bana eşcinsel oda arkadaşı elebaşı konuşmasıyla ders verdiler. İyi niyetli nasihatlerle dolu olduğumu söylemeliyim. Son olarak, uzun zamandır hissetmediğim bir sakinlik hissediyordum ve hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyordum.

Ben de "Sayılır." diye cevap verdim.

"Samimi miydiniz?" diye sordu.

Bu arada, Bex oldukça açık sözlü bir kadındı. Yumuşak başlı olabilirdi ama çoğu zaman sadede gelirdi.

Dudaklarımı içeri çektim, sakinliğimin kaybolduğunu hissettim ve sonra "Sadece birkaç kez öpüşüyorduk" diye cevap verdim.

Gülümseme sırası ondaydı. "Bu çok iyi."

O bunun yarısını bile bilmiyordu.

Yüzüme baktı ve gülümsemesi daha da büyüdü.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedim hemen, o yanlış bir fikre kapılmadan önce.

Sözlerim üzerine gülümsemesi

kayboldu. "Neden olmasın?" diye sordu.

Omuz silktim ve gözlerim kayarak uzaklaştı.

Sandalyesini yaklaştırdı ama bana dokunmadı.

Yine de yaklaşması bakışlarımın tekrar ona dönmesine neden oldu.

Yüzü nazikti. "Sadie, biliyorsun, Ricky Balducci'nin sana yaptığı şey bir yakınlaşma eylemi değildi. Bu bir şiddet eylemiydi."

Burnumdan sertçe nefes aldım ama anladığımı düşünmesi ve bu konuyu kapatması umuduyla hararetle başımı salladım.

Umutlarım çabucak yıkıldı.

"Sizi önemseyen biriyle yaptığınız şey tamamen farklı bir şeydir. Bu iyi bir şey, vermek ve umarım almak." Bana küçük bir sırıtış attı.

Tekrar başımı salladım ve biraz

kıpırdandım. Bu konu hakkında

konuşmak istemiyordum.

Hiç.

Annem seks konuşması yapma zamanı gelmeden çok önce ortadan kaybolmuştu ve babam da hiç zahmet etmemişti. Biri üniversitede, diğeri daha sonra olmak üzere, her ikisinden de birinden hoşlanmama izin verecek kadar hoşlandığım birkaç sevgilim oldu. Ayrıca her ikisi de babamın hoşlanmadığı ve kovduğu kişilerdi.

Seksin ne olduğunu biliyordum. İyi seks bile yapmıştım. Ricky'nin bana yaptığı şeyin o olmadığını biliyordum.

Bex'in ne yazık ki durugörü gücü yoktu, bu yüzden aklımı okuyamadı ve bu yüzden konuşmaya devam etti.

"Bu zor olacak. Kafanız karışabilir ama birinin size bu şekilde yaklaşmasına izin vermenin, bunun neden iyi olduğunu size göstermesine izin vermenin, bu birlikteliği yaşamamanın iyileşmenin bir parçası olduğunu hatırlamaya çalışın. Bu iyileşmenin bir parçasıdır."

"Tamam," diye yanıtladım hemen.

Daha da yaklaştı ve Tex'in benim "saçmalıklarım" dediği şeye inanmadığı izlenimine kapıldım.

Devam etti. "Hazır olduğundan daha hızlı gitmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece zihninin hayatın bu kısmına kapanabileceğini ve onu kapatmamanın, yanlış ya da kirli olduğuna ikna olacak şekilde çarpıtmamanın önemli olduğunu söylüyorum. Bunun doğru olduğunu, doğal olduğunu ve çok çok iyi olabileceğini hatırlamak önemlidir."

Gözlerimi kırptım ve bakışlarım başka yöne kaydı. Sonra iç çektim ve saçmalıkları bir kenara bıraktım.

"Tamam," diye fısıldadım.

Bex tam olarak bitirmemişti.

"Endişeleriniz varsa onunla konuşun. Bence Hector sizi dinleyecek ve sizin için doğru zaman gelene kadar bekleyecek bir adam. Ama onu haberdar edin ve aklınızın nerede olduğunu bilmesini sağlayın."

Hector'u o odada tutmamın hiçbir yolu yoktu. döngüsü (veya bu konuda herhangi bir döngü).

Bex'e bunu söylemedim.

Onun yerine tekrar

"Tamam." dedim.

"Benimle konuşman gerekiyor, beni nerede bulacağını biliyorsun," diye bitirdi.

Başımı salladım, sonra ona baktım ve konuyu değiştirmek için "Senin için YoYo'yu izleyeceğiz" dedim.

Ona sarılmak isteyecek kadar güçlü bir minnettarlıkla (ancak sarılmadım), nihayet beni kancadan kurtardığı anlamına geldiğini anladığım nazik bir gülümseme verdi.

"Biliyorum," dedi.

Neyse ki kapı açıldı, hemşire içeri girdi ve travmalarla dolu bir hayatın son travması da çok şükür sona erdi.

Ve yine hayatta kalmıştım.

KAĞITLARI İMZALADIKTAN SONRA Bex tecavüz kriz merkezine geri döndü ve Hector beni Art'a götürdü.

Yolculuk boyunca hiç konuşmadım. Hector da konuşmadı. Bunu rahatsız edici buldum. Hector bu gayet normalmiş gibi davrandı. Bu bende ona sıkmalı topumu fırlatma isteği uyandırdı.

Tabii ki yapmadım.

Hector, Art'ın bir kapı aşağısında, alışılmadık bir yere paralel park etti.

Bronco'nun kontağını kapatmadan önce kapım açıldı ve ben dışarı çıkmış, Bronco'nun önünden dolanmış ve Manolos ayakkabılarımla kaldırımdan galeriye doğru ilerliyordum.

Kapıdan birkaç adım uzaklaşmıştım ki bir kol beni omuzlarımdan yakaladı. Sallanarak durdum ve beni kendisine doğru çevirdi.

Vücudum kaskatı kesildi ve patentli Chill Factor Sub Zero bakışımı ona yöneltmek için çenemi kaldırdım.

"İşe gitmem gerekiyor," diye bilgilendirdim onu.

"Rica ederim," dedi karşılığında, Chill Factor Sub Zero'dan etkilenmeden bana bakarken, fantastik ağzı bir sırıtışla savaşıyordu.

Ciddi anlamda bir top fırlatma anıydı. Ancak, buna izin verecek bir mesafede değildim ve dahası, böyle bir eylem Buz Prensesi'ne yakışmazdı.

"Ne için?" Ona sıkmalı topumu fırlatmak yerine sordum.

"Yolculuk için," diye yanıtladı.

Chill Factor Sub Zero, Chill Factor Dry Ice'a doğru hızla alçaldı. "Sanırım sizi bırakmamı istemediğimi hatırlatmama gerek yok."

Dövüşü kaybetti ve Chill Factor Kuru Buz karşısında rahatça sırtıttı.

"Yeterince doğru," dedi sakince.

Daha fazlasını bekledim ama görünüşe göre hepsi bu kadardı.

"Burada işimiz bitti mi?" Başımı eğerek sordum ve sakarin-tatlılığa geçmeye karar verdim.

Yüzü benimkine doğru eğildi. "Yakınından bile geçmiyor," diye fısıldadı ve siyah gözleri ısındı ve bundan zevk alıyormuş gibi dans etmeye başladı (bundan zevk alıyor!).

Çiçek açıyor!

Bütün iyi şeylerimi onun üzerinde kullanıyordum! Ve hiçbirisi işe yaramıyordu!

Pekâlâ, tamam. Buz Prensesi'ne meydan okuyacaktı, o zaman sorun yoktu.

Hector Chavez'e dikkat edin! Ralphie'nin dediği gibi, bir sonraki Buz Devri kuyruklu yıldızı, Sadie.

Ona zihinsel bir buz ışını gönderdim ve kolundan çektim. Döndüm, kapıyı açtım ve Art'a doğru yürüdüm.

Ralphie, Shirleen'in olmadığı bir Rock Chicks grubunu eğlendirirken, daha önce hiç tanışmadığım yeni biriyle karşı karşıyaydım. Orta yaşlı bir adamdı, uzun boylu, sağlam yapılı (ama

Ufacık bir bira göbeğiyle), biraz kırlaşmış koyu renk saçları ve Indy Nightingale'in mavi gözleri.

Herkes kahve içiyordu.

"Neler oluyor?" Tezgâha doğru yürürken sordum. "Tex, oyuncu kadrosunda yer almanı kutlamak için kahve gönderdi.

Daisy sırtarak, "Seninki muhtemelen soğuktur," dedi. "Seninki muhtemelen soğuktur. Bir süredir buradayız."

Ralphie tezgâhtan beyaz bir fincan kaparak, "Onu bombalayacağım," dedi.

"Ben yaparım," diye teklif etti Ava.

Ralphie minnettar bir gülümsemeye bardağı ona uzattı. Bardağı aldı ve küçük mutfağımızın bulunduğu galerinin arka tarafına yöneldi.

Ralphie'nin gözlerinin bana döndüğünü gördüm ve bakışlarından hoşlanmadım.

Odanın etrafına baktım. Sonra odayı hissettim.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Gözlerim tanımadığım adama gitti.

"Neler oluyor?" Herkese tekrar sordum ama gözlerim adamdan ayrılmadı.

İçeri girdiğimden beri gözlerinin üzerimde olduğunu geç de olsa fark ettim.

Mutsuz bir "oh hayır şimdi ne olacak?" ürpertisi tenimi sardı ve kendimi hazırladım.

Hector yanımda belirdi (önsezilerimi daha da güçlendirdi) ve "Tom" dediğini duydum.

Önce Hector'a sonra adama baktım. Adam yaklaştı ve çenesini Hector'a doğru kaldırarak birbirlerini tanıdıklarını gösterdi. Bakışları tekrar bana kaydı.

Indy de onunla geldi. O da bana bakıyordu. Tuhaf tuhaf bakıyordu. Beni biraz korkutacak şekilde bakıyordu.

Birden, dün ya da önceki gün (ya da muhtemelen önceki gün) yaptığım gibi Hector'un eline uzanmak için delice bir istek duydum, ama şimdi bunu yapmama izin veremezdim.

O günler geride kaldı.

Hayat bana bundan sonra ne sunarsa sunsun, kendi başımın çaresine bakacaktım. Artık kimseye yaslanmak yok. Yeni bir Sadie'nin zamanı gelmişti. Sorumluluğu üstlenen bir Sadie.

"Ben Sadie Townsend," dedim ona.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi nazikçe.

Bakışlarının yanağımdaki yara izine kaymasını endişeyle izledim. Yumuşadı ve sonra (şaka yapmıyorum) nemlendi.

Indy, "Bu benim babam, Tom Savage," diye tanıtınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Olamaz.

Başka bir Blanca Tipi Olay mı yaşayacaktık?

Zihinsel olarak bu insanların neden bu kadar iyi olduklarını bir kez daha göstermek için hazırlandım ama hazırlığım yeterli olmadı.

Hiçbir yere yakın değil.

"Tıpkı annene benziyorsun," dedi Tom Savage.

Altı kelimesi bana altı keskin darbe gibi çarptı ve bedenim bu kelimelerin gücüyle sarsıldı.

I Yuttum, merak ediyorum Eğer I duydum
onu Doğru, sonra fısıldadı, "Özür
dilerim?"

Rock Chicks ve Ralphie yaklaşıyordu ve yaklaştıkça Hector'un sıcaklığının bana çarptığını hissettim.

Ama benim gözüm sadece Tom Savage'ı görüyordu.

"Annemi tanıyor musun?" Tekrar etmediğinde sordum.

"Onu tanıyordum, evet," diye cevap verdi.

Yeni açığa çıkan elimi tezgâha koydum ve tutundum. Baygınlık geçirip yere yığılmak olmazdı. Bu tam olarak "Sorumluluğu al Sadie" demek olmazdı.

Indy, "Anlaşılan biz de küçükken birbirimizi tanıyormuşuz," diye araya girince gözlerim ona kaydı.

Kot pantolonunun arka cebini karıştırıyordu ve bir resim çıkardı, bana doğru geldi ve bana uzattı.

Onu aldım ve aşağıya baktım.

Resimde kızıl saçlı, mavi gözlü küçük bir kız çocuğu - belki iki yaşında - ve bir bebek vardı. Küçük kız kucağında kundaklanmış bebekle bir kanepede oturuyordu. Kameraya doğru kıkırdadığı ve canlı bebeğini kucağında tuttuğu için çok mutlu olduğu anlaşıyordu.

Bebegin kafasında son derece hafif, altın sarısı çilek sarısı saçlar vardı.

Küçük kız belli ki Indy'ydi.

Bebek... ben.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, gözlerimi resimden ayırmadan. Önce bir, sonra iki adım geri attım ve sert bir şeye çarptım. Ben geri çekilmeyi bırakıp resme bakarken Hector'un elleri omuzlarıma yerleşti.

Sonunda Tom'a baktım. "Nasıl...?"

Tom bana doğru bir adım attı. Gözleri Hector'a kaydı ve durdu.

Tekrar bana baktı. "Annen Lizzie, karım Katherine'in bir arkadaşıydı."

Gözlerimi kırptırdım, bunu algılayamadım, çünkü açıkçası algılayamazdım.

Benim annem ve Indy'nin annesi

arkadaş mıydı? Bu nasıl olabilir?

"Öyle miydi?" Ben sordum.

Tom başıyla onayladı. "Katherine ve Kitty Sue, Lee'nin annesi, hayatları boyunca hırsızlar kadar kalın kafalıydılar. Lizzie'yle lisedeyken tanışmışlar.

ve o da onların kabilesinin bir parçası oldu. Annenin düğününde ikisi de nedimeydi."

Anında tükürüğün ağzıma dolduğunu hissettim ve onu yuttum.

Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz. Olabilir mi?

Annem hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onunla ilgili anılarımdan başka hiçbir şeyim yoktu. Babam bizi terk ettikten sonra ona dair tüm izleri silmişti. Ne fotoğraf, ne biblo, ne mektup, ne de giysilerinin bir dikişi. Hiçbir şey yoktu. O gittikten sonra ondan hiç bahsetmedik. Bir kez bile.

"Annem ve babam Hawaii'de tatildeler. Pazar günü eve dönecekler," diye araya girdi Ally.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve ona baktım. O da bana bakıyordu ve hiç de alıngan Veronica Mars'a benzemiyordu. Bakışları hem nazik hem de endişeliydi.

Bu çok fazlaydı, o yüzden kafam karıştı ve "Ne?" diye sordum.

"Annem, Kitty Sue, annenizin arkadaşı, Hawaii'de. Onu aradık ve döndüğünde sizi tekrar görmek için sabırsızlandığını söylememizi istedi."

Hâlâ anlamadığım için başımı sallıyordum ama Ally devam etti.

"Sanırım ben, Lee ve diğer kardeşim Hank de sizi tanıyorduk."

"Hayır," diye fısıldadım.

"Evet," diye cevap verdi Ally ve bana tereddütlü bir şekilde hiç de Ally gibi olmayan bir sırıtış attı.

Dudaklarımı içeri çektim ve düşüncelerimi toparlayamadan Tom yaklaşıp elini koluma koydu.

"Sadie, bir süre hayatımızın bir parçasıydın. Sonra Katherine'i kaybettik-" dedi Tom ve bakışlarım ona kaydı.

"Katherine'i mi kaybettiniz?" Tekrar ettim.

"O öldü. Kanserden. Indy beş yaşındayken. Bu fotoğraf çekildikten birkaç yıl sonra," diye yanıtladı Tom ve o anda gözlerim Indy'ye kaydı ve birden vücudum titremeye başladı.

Indy'nin annesi öldü. Tom'un karısı öldü. Annemin arkadaşı öldü.

Başımı salladım, kaçmak, saklanmak, oradan defolup gitmek istiyordum ama yapmadım.

Onun yerine Tom'a döndüm.

"Özür dilerim," dedim usulca.

Parmakları kolumu sıktı.

"Uzun zaman önceydi," diye cevap verdi ama gözlerindeki ifadeden zamanın bu yarayı iyileştirmedini anlayabiliyordum.

"Hâlâ üzgünüm," dedim ona.

"Teşekkür ederim," dedi ve elini bıraktı. "Demek istediğim, Katherine öldükten sonra babanla aranızdaki şeyler..." Durdu ve devam etti, "Bakın, ben bir polisim. Bu yüzden

Malcolm, Ally'nin babası. Bu... annen... baban olduğu için... o hissetmedi..." Yine durdu. Bunun onun için zor olduğunu söyleyebilirdim çünkü dişlerini sıktağını gördüm. Sonra devam etti. "Katherine gittikten sonra seni bir daha buraya getirmedi."

İşte o zaman anladım. Her şeyi.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, annemin arkadaşları vardı. İyi arkadaşları. Muhtemelen onu çok seven insanlar. Onu güldüren. Kıkırdatmışlardır. Kendini özel hissetmesini sağladılar. Güvende hissettirdi.

Bu da demek oluyor ki.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, ben de onlardan biriydim. Bir zamanlar, uzun zaman önce, ben de onlardan biriydim.

Nightingale/Savage/Townsend Klanı.

Uzun zaman önce annem arkadaşlarını kaybetti ve ben de gerçek arkadaşlarla çevrili iyi, normal, hoş bir insan olma şansımı kaybettim. Beni gerçekten önemseyen insanlar.

Onların hayatı olan her şeyi kaybettim. Onları birbirleriyle güldüren, birbirleriyle alay ettiren, birbirleriyle ilgilenmelerini sağlayan her şeyi.

Heck, Indy yeni evlenmişti! Onun nedimelerinden biri olabilirdim!

Dayanmaya çalıştım ama elimde değildi. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyordum.

Kaybetmeye alışkın olduğumu sanıyordum ama görünüşe göre değilmişim. Ve bu berbattı.

"Babamdan nefret ediyorum," dedim Tom Savage'a sessizce. Durduramadan nefesim kesildi (tekrar tekrar) ve "Ondan nefret ediyorum!" diye tısladım.

Hector'un elleri omuzlarımdan kayboldu. Kolları göğsüme dolandı, vücudu yaklaştı ve çenesini başımın yan tarafında hissettim.

Yine de kontrolü ele almaya çalıştım (bu arada bu işe yaramadı ve gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim).

"Sadie, şekerim-" diye fısıldadı Daisy usulca ve onun sözleriyle Rock Chicks ve Ralphie daha da yaklaştılar.

Tom, "Yarın akşam yemeğine gelmeni istiyorum," diye davet etti. "Indy ve Ally de orada olacak. Lee, Hank ve Roxie de. Hector da. Bütün aile."

Bütün aile.

"Bütün aile" dedi.

Hiç "bütün bir ailem" olmamıştı. Onları gibi bir aile değil.

Şey, sanırım bir kere yaptım. Ama sahip olduğumu bile bilmeden kaybettim.

Dudaklarımı içeri çektim. Hector'un çenesi başımı terk etti ve kolları beni sıktı.

Tom Savage'ın evinde tüm bebeklik arkadaşlarımın yeniden bir araya geldiği bir akşam yemeğine gitmemin imkânı yoktu. Kendimi böyle bir kayba hazırlamamın imkanı yoktu. Bunların olması gerekenden daha fazla devam etmesine izin veremezdim.

Bildiğim tek şey kendimi güvene almak için bir plan yapmam gerektiği idi - Çılgın Balducci Kardeşler'den ve daha fazla duygusal kargaşadan korunmak için.

Tom niyetimi yüzümden okumuş olmalı ki ekledi: "Elimde resimler var. Annenin. Yapabilirsin-"

Hemen fikrimi değiştirdim. "Orada olacağım."

Hector beni bir kez daha sıktı.

Tom bana gülümsedi.

Indy ellerini havaya kaldırdı ve "Parti!" diye bağırdı.

Ally güldü ile bariz Rölyef üzerinde ve "Doğru" kelimesi.

Hector'un sıcaklığında rahatladım, fotoğrafa baktım ve kararımı verdim.

Kendime bu küçük hediye verdim. Annemden gelen bir hediye, dedim kendi kendime.

Sonra, tıpkı annem gibi, bir yolunu bulur bulmaz ortadan kaybolacaktım.

ON BİR

HECTOR'UN GÜLÜ

Sadie

“**S** Adie, belki de içeri gelip konuşmalısın. Bunun-" ölen büyükannemin finans müdürü olduğundan emin değilim,

Aaron Lockhart, kulağıma söyledi.

"Lütfen Aaron, yap şunu," diye sözünü kestim.

İşten sonraydı. Yatak odamda sabit telefonla konuşuyor, yeni oluşturduğum planları uygulamaya koymakta bir dakika bile gecikmiyordum.

Annemin bana bıraktığı tek şey Aaron Lockhart'tı. Tepeler kadar yaşlıydı, kamburu çıkmıştı, karaciğer lekeli kafa derisinde beyaz tüyler vardı ve hala tam zamanlı çalışıyordu çünkü bana anlattığına göre, emekliliği denediğinde karısı onu neredeyse cinayete sürüklüyordu.

İşini ve özgürlüğünü sevdiği için her sabah saat sekiz buçukta arabasına biner ve şoförü onu Denver Teknik Merkezi'ndeki (DTC olarak bilinir) ofisine götürürdü. İşten saat beş buçukta çıkar, bu da karısına o eve gelmeden önce birkaç martini içip biraz rahatlaması için bolca zaman verirdi (bunu bana da söylemişti).

Aaron ve ben hiç yakın olmadık. Babam onu sevmezdi ve buna izin vermezdi. Ama ölmüş (ama hayattayken kurnaz olduğu belli olan) büyükannemin bana kurduğu vakıfla yaptığı sağlam bir anlaşmayla, ben yirmi bir yaşıma gelene kadar dokunulamayan vakıf fonumu yönetmekle görevlendirilmişti. Ayrıca Londra'da bana miras kalan ve Blitz zamanından beri Bayan Burnsley adında yaşı bir kadına kiralanmış olan daireden elde edilen geliri de yönetti. Ayrıca Girit'te turistlere kiralanan küçük bir villayı da yönetiyordu.

Bu mülklerin ikisine de hiç gitmemiştim. Babam da buna izin vermezdi. Ama resimlerini görmüşüm. Daire Covent Garden'a yakındı. Villa ise deniz kenarında küçük bir balıkçı köyündeydi.

Art'ı açtığımda Aaron'dan burayı temiz, babamdan uzak ve tamamen yasalara uygun tutmam için bana yardım etmesini istedim. O da yaptı.

Aaron, yaşı ne olursa olsun babamla kafa kafaya gelmekten korkmayan tanıdığım birkaç kişiden biriydi. Ona hayrandım, ona tamamen güveniyordum ve ondan her zaman hoşlanmışım. Ama her zamanki gibi bunu asla belli etmedim.

Az önce ondan Bayan Burnsley'nin benim dairemdeki geleceğine ilişkin planlarını ve Girit'teki villanın kullanım planını öğrenmesini istemiştim. Bunlardan biri ya da diğeri, duruma göre, bir sonraki varış noktam ya da gelecekteki varış noktam olabilir.

Yaşlı Burnsley Hanımı evinden etmek ya da bir Yunan Adasında güneşin altında vakit geçirmeyi dört gözle bekleyen heyecanlı turistleri perişan etmek istemediğim için Aaron'u başka mülkler bulması için görevlendirdim. Sabit bir gelirle idare edilebilir olduğu ve Çılgın Balducci Kardeşler ile aramda en azından bir okyanus olduğu sürece neresi olduğu umurumda değildi. Ayrıca ondan depodaki eşyalarım için bir açık artırma düzenlemesini istedim.

Sonunda ondan Art'ı Ralphie ve Buddy'ye devretmenin bir yolunu bulmasını istedim. Bu benimle ilgilendikleri için teşekkürüm olacaktı. Fazla bir şey değildi ama verebileceğim tek iyi şey buydu.

Eski hayatıma dair hiçbir şey hatırlamak istemiyordum. Bavullarımı toplayacak, bir uçağa binecek ve kimsenin Seth Townsend'i duymadığı uzaklarda yeni bir hayat kuracaktım. Kimsenin kim olduğumu, ne olduğumu ya da bana ne olduğunu bilmediği bir yerde. Ve yeni benim kim olduğuna karar vermek için biraz huzur bulabileceğim, ona alışabileceğim ve eğer şanslıysam ve Ralphie, Buddy, Daisy, Hector ve onlarla birlikte gelen her şeyi unutabilirsem, belki de mutlu olabileceğim bir yer.

Kapı zilinin çaldığını duydum ve nefesimi tuttum. Hector beni yemeğe çıkarmak için oradaydı.

Ben uzaktaki, kısık erkek seslerini dinlerken Aaron bana, "Bu konuda konuşmayı tercih ederim," dedi.

Aaron'a "Kararımı verdim," dedim.

Aaron, "Lütfen Sadie, bir aile dostun, özellikle de büyükannenin bir dostu olarak bana bu nezaketi göster," diye itti.

"Sadie!" Buddy merdivenlerden yukarı seslendi.

"Hector geldi." Lanet olsun!

Biri beni almaya gelmeden önce telefonu kapatmam gerekiyordu ve Aaron'la konuşmak için tek başıma nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hector'un fermanının Ralphie ve Buddy tarafından harfiyen uygulandığı şu anki koşullarımda (ve davranışlarına bakılırsa Ralphie kendini benim kişisel, çok iyi giyimli, tamamen vasıfsız, gey korumam olarak atamıştı), bu imkânsızdı.

Neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı? Tanrı aşkına, bu benim param ve benim malımdı!

"Sadie!" Buddy seslendi.

Elimi ağızlığın üzerine koydum ve "Geliyorum!" diye bağırdım.

"Sadie?" Aaron kulağıma söyledi.

Elimi ağızlıktan çektim.

Buz Prensesi Aaron'a "Ya sen yaparsın ya da ben başka birini tutarım," dedi. "Seçim senin, ama yapılmasını ve mümkün olduğunca çabuk yapılmasını istiyorum."

Aaron'ın iç çektiğini duydum. Pes edeceğini biliyordum ve hızlı bir rahatlama hissettim.

"Halledeceğim," diye bana güvence verdi.

Tanrı'ya şükür.

Yapılacaklar listesinden bir şey daha çıktı. "Teşekkür ederim. Bunun için minnettar olurum."

"Sadie!" Şimdi kapıya yakın bir yerden bağırان Ralphie'ydi ve merdivenleri tırmanmakta olduğunu biliyordum. "Double H burada."

Ağızlığı tekrar kapattım ve "Biliyorum!" diye bağırdım. Hemen geliyorum!"

"Görünüşe göre meşgulsün. Gitmene izin vereceğim," dedi Aaron. "Kendine iyi bak."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Sonra bağlantının kesildiğini duydum.

Telefon ahizedeydi ve Ralphie içeri daldığında çantamı kapıyordum.

"Ralphie!" Kapıya doğru döndüm. "Geleceğimi söylemiştim."

Ralphie, "Pencereden tırmanacağını sanıyordum," diye karşılık verdi.

Keşke bunu düşünseydim dedim ve ileride ihtiyacım olursa diye aklıma not ettim.

"Acele edin, tatlım. Sanırım size bu çok önemli dersi zaten verdim, ama gerektiği için tekrar edeceğim. Ateşli erkekleri kapıda bekletmeyiz. İğrenç adamlar, evet. Sümüklü adamlar, kesinlikle. Ateşli adamlar, hayır."

Ralphie'ye ters ters baktım. Bakışım Ralphie'nin sırtıışından yansıyarak odanın içinde dağılana kadar

titreşti.

Omuzlarımı dikleştirdim, buzumu buldum ve yatak odamın kapısından ıktım.

Hector ve benim "sadece ikimiz" randevumuza "keyifli" denilip denilemeyeceği tartışılırdı.

İlk olarak zırhımı giydim, tepeden tırnağa (ama ayak parmağımı değil) gümüşi-gri.

Üzerimde pırıltılı, kayık yakalı, uzun kollu, dar kesim bir triko gömlek, boynumda platin bir zincirden sarkan iek şeklinde küçük, narin bir elmas kolye ucu ve buna uygun damla küpeler vardı. Bunun üzerine dar kesim, dizlerimin hemen üzerinde, biraz pırıltılı, gümüşi gri bir etek giymiştim; eteğin her iki dizimin önünde ve arkasında birer tane olmak üzere dört hassas pilisi vardı. Zarif, gri, rügan, sivri topuklu ve siyah burunlu ayakkabılar. Özel parfümümden birkaç koku tazeleyici sprey. En sevdiğim pomatla (bukleleri ve dalgaları belirginleştirmek ve ayırmak için) kapladığım parmaklarımı, aksi halde serbest olan saçlarımda hızlıca salladım. Siyah trenkotum takımımı tamamladı.

Aşağıya indiğimde kot pantolon, botlar, dar beyaz, uzun kollu bir tişört ve siyah deri ceket giyen Hector (ne ıftık ama!) güzel ama biraz gündelik kıyafetlerimden Buz Prensesi Kıyafetleri'ni giydiğimi görünce bana biraz eğlenerek sırttı ve başını salladı.

Onu görmezden geldim, oda arkadaşlarıma iyi geceler öpücüğü verdim ve başım dik bir şekilde kapıdan çıktım.

İkinci olarak, Hector Bronco'da bana Buddy'nin polise depomun anahtarlarını verdiğini söyledi. "Laboratuar çocukları" Ralphie ve Buddy'nin yaptığı tertemiz temizlik işi gibi Ricky'yi daireme yerleştirecek hiçbir şey bulamadılar. Ancak kanepemde ve yatağımda kan ve kıl izleri buldular. Bir kısmının bana ait olduğunu düşündüklerini açıkladı. Bir kısmının da Ricky'ye ait olduğunu ummuşlar.

Ben de öyle umuyordum ama paylaşmadım.

Ancak, bunun "mülkümün" açık artırmasını nasıl etkileyeceğini merak ediyordum.

Bunu da paylaşmadım.

Son olarak Hector beni Broadway'in güneyinde, Englewood'da bir Meksika restoranına götürdü. Adı El Tejado'ydu ve pırıltılı, gümüşü gri bir kıyafet giyip çiçek şeklinde küçük elmaslar taktığınız türden bir yer değildi.

Rahatsızlığımı görmezden geldim, sanki her gün oraya gidiyormuşum gibi rahat, yıpranmış restorana girdim ve kabine oturdum. Hector'un koltuğumu benimle paylaştığını anlamaması için arkamı tam ortaya yerleştirdim.

Karşıma geçti, hâlâ sırtıyordu ve davranışımın onu ikna etmediği izlenimine kapıldım. Dahası, bunu oldukça eğlenceli buldu.

Bunu da görmezden geldim.

Neyse ki akşam yemeği uzun sürmedi. Siparişinizi alıp servis etmekle uğraşmadılar ve bunun kapıdaki kuyrukla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Bu arada, Hector'un kasanın arkasındaki bayana gülümsemesi, bayanın yüzünün tanıyarak aydınlanması, ikisinin hızlı bir şekilde İspanyolca konuşması ve bayanın kalabalığın arasından dirsek atarak geçmesi ve bizi bir komi tarafından son kez silinmekte olan bir kabine oturtmasıyla atlattığımız bir sıra. Kapıya bir bakış attığımda bunun bekleyen müşteriler tarafından sevinçle karşılanmadığını fark ettim. Ama bunu da görmezden geldim.

Önce menüye, sonra restoranın dekoruna, sonra içeri girmek için sırada bekleyen herkese, sonra diğer müşterilerime ve son olarak da barın üstündeki televizyonda sesiz bir Meksika pembe dizisi izlerken yeni keşfettiğim şaşkınlığım nedeniyle neredeyse hiç konuşma olmadı.

Yemek ne kadar lezzetli olursa olsun (ve lezzetliydi), neredeyse bir lokma bile yemedim (iyi ki Blanca orada değildi, yoksa sinir krizi geçirebilirdi). Hector ödemeyi yaptı. Kabinden çıktık. Elini dirseğime koyarak beni Bronco'ya götürdü. Sonra her şey bitti.

Akşam yemeği, sadece "konuşma "dan sağ çıkmam gerekiyordu.

Eğer bir günde üç konferans, bir seks konuşması, uzun zamandır kayıp olan annemin en yakın arkadaşının kocasıyla yeniden bir araya gelme, Indy, Ally ve

Lee bebeklik oyun arkadaşlarıydı ve Hector ile "sadece ikimiz" bir akşam yemeği yedikten sonra "konuşmadan" kurtulabilirdim.

Sorun değil.

Bronco'nun penceresinden dışarı baktım ve gelecek hafta ya da gelecek ay Girit'te olup olamayacağımı merak ettim. Sonra Girit'i sevip sevmeyeceğimi merak ettim. Sonra Girit'te İngilizce konuşulup konuşulmadığını merak ettim. Hector bir sokağa park ettiğinde zihnimde iPod'uma İngilizce-Yunanca dersleri indirmeyi planlıyordum.

Düşüncelerimden sıyrıldım, etrafıma bakındım ve zihnimin dağılmasına izin vererek yaptığım hatayı hemen fark ettim.

Brownstone'un bulunduğu Capitol Hill'in dışında değildik. Başka bir yerdeydik. Temiz, düzenli, bakımlı evlerin, temiz, düzenli, bakımlı çimenlerin ve sokakları kaplayan orta fiyatlı araçların bulunduğu temiz, düzenli, köklü bir aile mahallesi.

"Nerede...?" Başımı Hector'a doğru çevirerek başladım ama o Bronco'dan inmiş, kaputun etrafında dönüyordu.

Çiçek açıyor!

Kapımı açtı.

"Neredeyiz biz?" O sorduğu anda ben de sordum.

Elimi tuttu ve sert bir çekişle beni arabadan çıkardı. Elimini bıraktı ve beni bekleyen ellerinin arasına düştüm. Beni döndürdü ve ayaklarımın üzerine oturttu.

kaldırıma çıktı ve kapımı çarpmak için döndü. Sonra tekrar elimi tuttu ve kaldırıma çıktı.

Ona yetişmek için iki kat yürüdüm, bir yandan da elini çekiyordum. "Hector, neredeyiz?"

"Benim evim" diye cevap verirken arkasına bakmadı. Çiçek açıyor, çiçek açıyor!

"Neden senin evindeyiz?" Ön kapıda durduğunda sordum.

"Mahremiyet," diye yanıtladı.

Kapının kilidini açtı, iterek açtı ve ben daha kaçamadan bir eli sırtımdaydı ve beni içeri itiyordu.

İçeri girdim ve durdum.

İki basamaklı, koyu renkli ahşap bir platformun üzerinde duruyordum. Her iki yanda aynı ahşaptan yapılmış yarım duvarlar ve her birinin sonunda sütunlar vardı. Tam karşımda, iki basamağın aşağısında ve yaklaşık beş adım ötede bir duvar vardı. Duvarın kenarında koyu renkli ahşaptan bir merdiven ve ona uygun bir tırabzan vardı.

Sol tarafımızda karmakarışık mobilya ve kutuların bulunduğu bir oda vardı, ama aynı zamanda temizlenmiş gibi görünen, şöminenin ahşabı zımparalanmış ve sıcak bir parlaklığa kavuşturulmuş güzel, kiremitli bir şömine de vardı. Duvarlar koyu gri-mavi renkte yeni boyanmış görünüyordu ve zeminler de belli ki yenilenmişti. Odanın diğer ucunda arkasını göremediğim kapalı Fransız kapıları vardı.

Odayı merdivenlerden ayıran duvardan aşağıya.

Sağ tarafımızda boya kutuları, fırçalar ve aletlerle (el aletlerinin yanı sıra büyük, ağır elektrikli aletler ve çok sayıda kablo) dolu başka bir oda vardı. Bu odadaki şömine kirli ve henüz el değmemiş görünüyordu, ancak yeniden boyanırsa muhteşem olurdu. Odanın ötesinde mutfığa açılan açık bir kapı vardı.

Hector'un sırtındaki eli beni merdivenlerden aşağı yönlendirdi ve durduk. Sola yöneldi. Plastik hışırtısı duydum ve onu izlemek için döndüm.

Gece mavisini kumaşla kaplı, büyük, aşırı doldurulmuş bir koltuğu ortaya çıkarıyordu. Koltuğu ortaya çıkardıktan sonra, boş ama yenileme çalışmalarının yapıldığı odaya sürükledi ve ortasına yerleştirdi.

Dönüş yolunda ceketini silkti ve tırabzanın üzerine attı. Sonra yanıma geldi, etrafımda dolaştı ve trençkotumu çıkardı. Çantamı etiketledi, ceketimi onunkinin üzerine attı ve çantamın kayışlarını tırabzanın etrafına doladı.

Tüm bunları yaptıktan sonra elimi tuttu. Sandalyeye doğru yürüdük ve oturduk. Sonra dengem bozulana kadar elimi tekrar sertçe çekti. Elleri belime gitti ve kucağına oturana kadar bedenimi yönlendirdi.

Bunların hiçbirine itiraz etmedim, etmek istemediğimden değil. Ama şu gerçeğe yüzleşmeye başlamıştım,

Belli ki Hector kendi evini onarıyordu.

Bu beni iki nedenden ötürü derinden etkiledi.

İlk olarak, kendimi bildim bileli babamın iki haftada bir eve gelen kişisel bir kuaförü vardı. Babamın saçlarını keser, temiz bir tıraş yapar ve manikürle bitirirdi. Babamın tırnakları mükemmel bir şekilde kesilmişti ve o kadar parlaktı ki neredeyse şeffaf bir cila sürmüş gibiydi. Bildiğim kadarıyla hayatı boyunca eline çatal, kalem, kitap ya da golf sopası dışında bir şey almamıştı. Ne bir çekiç ne de bir boya fırçası. Asla. Ayrıca, belki tıraş bıçağı dışında (itiraf etmeliyim ki, kişisel hijyenine aşina değildim) hiçbir şeyi kabloyla çalıştırmamıştı.

Aslında, tanıdığım erkeklerin çoğu hemen hemen aynıydı.

İkincisi, yukarıdakilerden dolayı, on yedi ya da on sekiz yaşındayken, aklımın çok ama çok gerilerinde bir gün gerçek bir erkek bulacağıma dair aptalca, aptalca, kız gibi bir hayal kurardım. Babama hiç benzemeyen, onun antitezi olacak bir adam. Beni korkunç hayatımdan, güzel ama soğuk fildişi kulemde, etrafımda katil arılar gibi dolanan kötü insanlarla yaşamaktan uzaklaştıracak kadar güçlü bir adam. Birbirimize aşık olurduk ve o beni alıp götürürdü. Onaracağımız külüstür bir bungalov satın alırdık, yenileme çabalarımızı şımartacağımız ve dikkatimizi dağıtacak kadar seveceğimiz çok sayıda çocuğa sahip olmak ve onları büyütmeyle karıştırırdık. Çoğu zaman birbirimize gülerek görevlerimizi bırakırdık.

yanaklarımız ve saçlarımız toz içindeyken, çocuklarımız restorasyon eşyalarımızın arasında eğleniyordu.

Kafamda o anda içinde oturduğum eve çok benzeyen bir karmakarışıkty.

O rüya yıllar önce öldü. Aslında, o ana kadar onu gördüğümü bile unutmuştum.

"Sadie?" Hector seslendi.

Başımı hafifçe salladım ve ona baktım. "Ne?"

"Kilometrelerce uzağa baktın."

Kilometrelerce uzakta değildim. Tam oradaydım.

Aslında hayatım boyunca kendimi hiç o anda hissettiğim kadar iyi hissetmemiştim.

"Evini mi onarıyorsun?" Sormadan edemedim.

Etrafımıza dağılmış olan ve bu gerçeği açıkça ortaya koyan çok sayıda kanıta baktı. Ağzı seğirdi ve gözleri tekrar bana döndü.

"Evet," diye cevap verdi.

"Ah," dedim usulca, başka ne diyeceğimi bilemeden ama nedense kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum.

Ellerinden biri yavaşça sırtımdan yukarı kaydı. Diğer kolu kucağımın üzerinde durdu.

"İyi misin?" diye sordu, gözleriyle yüzümü taradı.

Hayır.

Hayır, iyi değildim.

"İyi "nin nasıl bir his olduğunu bile bilmediğimi fark ettim.

Aslında hiç "iyi" hissetmemiştim.

Ancak tam da o anda, Hector'a oturma odasını boyayıp boyayamayacağımı sormak gibi bir şey hissettim. Ve bunun muhtemelen ciddi iyi bir şey olmadığını düşündüm.

"Evet," diye cevap verdim.

"Sadie," dedi usulca.

Ona odaklandım, beni yakından izlediğini fark ettim ve ne gördüğünü merak ettim.

"Benimle ilk tanıştığında hakkımda ne düşünmüştün?"
Daha iyi düşünemedim sordum.

Parmakları boynumda sıcacıktı ve beni nazikçe sıktı.

Cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Güzel olduğunu ve soğuk olduğunu düşünmüştüm."

Bu beni rahatsız etmedi. Pek çok insan böyle düşünüyordu çünkü ben öyle düşünmelerini istiyordum. Ben de başımı salladım.

"Şimdi senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu.

Gerçekten anlamadım. Bunu kaldırabileceğimden emin değildim ama tuhaf bir nedenle yine de başımı salladım.

"Bence sen daha da güzelsin ve bence sen tamamen kaybolmuşsun."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ve yolumu bulmama yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. Gözleri ısındı ve kolunu belime dolamasıyla birlikte boynumu bir kez daha sıktı.

"Mamita, yolunu sadece sen bulabilirsin. Ben sadece bu yolculukta yanında olmak istiyorum."

Karnım ısındı ve o anda, o evde Hector'la birlikte, o sözleri söyledikten sonra, bu hayatı sonsuza dek geride bırakmadan önce kendime bir hediye daha vermeye karar verdim.

Bu karar üzerine öne doğru eğildim ve onu öptüm.

Dudaktan bir öpücük değildi. Bu bir öpücüktü ve tıpkı kendimi ona attığım ilk seferde olduğu gibi beni yakaladı.

Anında.

Eğildi, öpücüğü devralırken bedenimi kucağına çekti. Sadie Hot'tan Hector White Hot'a dönüştü. Kollarımı ona doladım, vücudundan, kilitlemiş dudaklarımızdan ve yetenekli dilinden içime yayılan ateşle eridiğimi hissettim.

Ağzı kulağıma doğru ilerledi. Ellerim tişörtünü kotundan çıkarana kadar çekti ve parmaklarımı tişörtün altına, içine ve sırtının pürüzsüz derisine ve sert kaslarına sokabildim.

Başımı çevirdim ve kulağına fısıldadım, "Öpüşme şeklini seviyorum."

Dili boynuma dokundu.

Titredim, dudaklarının orada gülümsediğini hissettim ve sonra ağızı tekrar benimkine geldi.

Ağızlarımız birbirine değdi, gözleri gözlerimin içine baktı ve "Güzel" diye mırıldandı.

Sonra başı eğildi ve beni tekrar öptü. Bu sefer daha sıcak, daha derin, daha uzun, bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettirdi. İyi şeyler. Lezzetli şeyler. Tenimde karıncalanmalar, bacaklarımın arasında ıslaklık ve muhteşem düğümlerle bağlanmış bir göbek.

O kadar iyi hissettirdi ki, kucağında kıpırdandım ve tırnaklarımla sırtında nazikçe bir yol çizdim, ona (umarım) daha fazlasını istediğimi gösterdim.

Ağızımın içine doğru inledi. Bu da iyi hissettirdi.

Kolu belimden dizlerimin arkasına geçti ve beni de yanına alarak ayağa kaldı, beni öperek merdivenlere, koridora ve yatak odasına kadar taşıdı.

Sanırım bu daha fazlasını istediğimi bildiği anlamına geliyordu.

Beni yatağın yanında ayaklarımın üzerine yatırdı ve eğildi. Başucu lambasını yaktı, yatağa oturdu ve botlarını çıkardı.

Onu izledim. Arzu dolu sersemliğimden çıkarken, duyularım bana geri geliyor ve aklım bana ne halt ettiğimi soruyordu.

Sonra öne ve aşağı eğildi. Ayak bileğimi kavradı, ayağımı bacaklarının arasına aldı, ayakkabımı çıkardı ve yana fırlattı. Bir eli bileğimi sıkıca tutarken başı yukarı kalktı, gözleri benimkilerin üzerindeydi. Diğer eli baldırımın arkasına doğru ilerledi, sadece parmak uçları dizimin arkasına geçti, sonra dokunuşu kaybolmadan önce uyluğumun arkasına doğru kısmen ilerlemeye devam etti.

Oh...aman.

Ayağımı indirdi ve bu hareketi diğer bacağımla tekrarladı.

Ben bir şey yapamadan (mesela kıyafetlerimi yırtıp kendimi ona atmak gibi) önümde durdu ve vücutlarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. Karıncalanmalar tekrar yayılmaya başlamıştı, bu sefer tişörtünü çıkarırken çok daha çılgınca. Yakınlığımız nedeniyle bu manevra, tişörtünün göğüslerimin altına sıkışması ve üzerlerinden kayması anlamına geliyordu. Nefesimi içime çektim ve belini kavrayıp tutunmak için hızla uzandım çünkü bacaklarımın kopmak üzere olduğundan emindim.

Tişörtünü ayakkabılarıma doğru savurdu ve göğsünü gördüğümde ellerim belinde gerildi. Pürüzsüz, düzgün hatlara sahipti ve sol göğüs kafesinin iç tarafına kan kırmızısı renkte, dikenli tel siyahıyla çizilmiş küçük, kırık bir kalp dövmesi yaptırmıştı.

Sanki başka biri (daha da yeni bir Yeni Sadie) bedenimi ele geçirmiş gibi, öne doğru eğildim ve ağzımı onunkine dayadım

inanılmaz havalı bir dövme. Sonra dilimi de oraya koydum.

Teninin tadını sevmiştim. O kadar hoşuma gitti ki dilimi göğüs ucuna kaydırđım ve işte bu kadar.

Elleri gömleğime gitti. Ağzımı göğsünden ayırarak başımın üzerinden geçirdi ve gömleği bir kenara fırlattı. Kollarını bana doladı. Başım geriye gitti, başı eğildi ve beni öptü.

Bu öpücüğün onun kontrolünde olmadığını hemen hissedebiliyordum. Daha da sıcak, daha derin ve o kadar acildi ki içimde bir kıpırtı hissettim. Vücudum çılgınca tepki verince ellerimi kollarının altına soktum ve olabildiğince sıkı sardım.

Hâlâ beni öperken, elleri popomdan aşağı kaydı ve beni daha derine bastırdı, böylece sertliğini karnımda hissedebildim. Bunu hissettiğimde, tüm sistemimde bir heyecan oluştu.

Elleri tekrar yukarı kalktığında parmakları eteğimin fermuarını buldu ve aşağı çekti. Sonra eteğimi ayaklarıma düşene kadar kalçalarımın üzerinden itti.

Kollarını bana doladı ve yatağı geri düştü, ben de onun üstüne çıktım. Beni yana yuvarladı, böylece sırtüstü yattım, ağzı her yerimdeydi - boynumda, kulaklarıımın arkasında, boğazımda, göğsümde. İyi hissettirdi. Hayır, muazzam hissettirdi. Dudakları tam göğüs ucumun olduğu yerde sütyenimin güvercin grisi sateninin üzerinde kapanana kadar dünyada daha iyi bir şey olmadığını düşündüm.

Satenin arasından dilini hissettim, sonra derin derin emdi.

Göğüs ucumdan bacaklarımın arasına kadar saf iyilik dalgaları yayıldı ve ellerim saçlarına kaydı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Bunu tekrar yap."

İstediğimi yaptı. Öncekinden bile daha iyi hissettirdi ve daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. Eli karnımdan aşağıya, külotumun içine, bacaklarımın arasına kaydı. Parmaklarını üzerimde hissettim, ıslaklığın içinden kayıyordu...

Ve donup kaldım.

İstemeden de olsa damarlarıma buz gibi su doldu. Bacaklarımı sıkıca kapattım ve parmaklarım onun saçlarına dolandı.

Karnımda düğümlenen arzu yok oldu. Şimdi karnımdaki panikti, saf ve çılgınca ve tek çılgın düşüncem kaçmaktı.

Eli dondu, vücudu hareketsiz kaldı ve başı yukarı kalktı ama ben ona bakmadım.

Onu bıraktım ve yuvarlandım, onu ve elini yerinden oynattım ve kendimi uzağa fırlatmak için yatağa bir diz koydum. Beni yakalayıp vücudunun sıcaklığına doğru sürüklemeyen önce yaklaşık bir adım atmıştım.

"Bırak beni!" O kadar tiz, o kadar dehşet dolu bir sesle bağırdım ki kulaklarım acıdı.

"Sadie, sakın ol," diye fısıldadı boynumun arkasına, kolları beni sımsıkı sararken, bir tanesi

Biri karnımda, diğeri göğsümde, beni sert bedenine çekti.
"Güvendesin. Duracağız."

"Gitmek zorundayım," diye ısrar ettim.

Boynumda nazikçe "Şşş" dediğini hissettim ve elinin uzanıp yatağın ucundaki battaniyeyi kaptığını ve vücudumun üzerine çektiğini gördüm.

Onun sıcaklığına ve battaniyeye aldırmadan tepeden tırnağa titriyordum. O kadar şiddetli titriyordum ki yatağın da titrediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Aşağılanma dayanılmazdı, felç ediciydi ve gözyaşlarımın boğazımı tıkadığını hissettim.

"Gitmem gerek," diye tekrarlardım, sesim tuhaf çıkıyordu. "Sessiz ol, canım," dedi nazikçe.

Sessiz kaldım ama titremeye devam ettim, yatağının üzerinden duvarına doğru görmeden bakmaya devam ettim. Bana sıkıca sarılmaya devam etti, yüzü saçlarımdaydı, sıcak nefesi boynumdaydı. Uzun dakikalar sonra, onun sıcaklığı damarlarımdaki soğuğa nüfuz etti ve titremeler durdu.

O zaman bunu ona tekrar yaptığımı fark ettim. Ona asıldım ve gitmeye niyetli olmadığım bir yere götürdüm. Oraya gitmeye niyetim olmadığını bilmiyordum ama yine de böyle bitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Beni sıktı. "Neden?" diye sordu.

"Bunu sana yine ben yaptım," dedim ona dürüstçe. Bana pahalıya patladı ama o dürüstlüğü hak ediyordu, en son yanından uzaklaştığımda ona reva gördüğüm soğuk kaltaklığı değil.

Beni yüzüstü çevirdi, battaniyeyi tekrar üzerimi örtecek şekilde ayarladı ve elini saçlarımın yanından geçirerek yüzümden uzaklaştırdı. Eli sırtımdan aşağı inerek kolunu tekrar bana doladı.

Gözlerinin içine baktım. Sıcak ve naziktiler, sert ve kızgın değillerdi.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Sonunda, "Bunun için endişelenme"

dedi. "Niyetim-"

"Yapmadığını

biliyorum."

"Kendimi aptal gibi

hissediyorum."

"Yapma," dedi sertçe.

Dudaklarımı büzdüm, başımı salladım (kendimi hâlâ aptal gibi hissetmeme rağmen; yani bu utanç vericiydi) ve bakışlarımı boğazına indirdim.

"Kollarını bana dola, mamita," diye emretti.

Yapmak istemedim ama yaptım ve bu nedense kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Bir iyilik isteyebilir

miyim?" Tekrar

başımı salladım.

"Bu gece burada kal."

Vücudum gerildi.

"Hayır, Sadie." Parmakları çeneme geldi ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Gözlerim onun gözlerindeyken eğildi ve ağzını ağızıma değdirdi. Birkaç santim uzaklaştı ve "Sadece yanımda olmanı istiyorum. Hepsi bu."

"Buddy ve Ralphie-" diye başladım, tek ve kolay (ama iyi) bahanemi kullanarak.

"Buddy ve Ralphie'yi arayacağım." Lanet olsun.

Hector, Ralphie ve Buddy'yi aradığında Ralphie cevap verseydi muhtemelen sevinçten havalara uçardı. Buddy'nin tepkisinin çok daha az dramatik ama aynı şekilde olacağını düşündüm.

Dudağımı çiğnedim.

Ne diyebilirim ki?

Öncelikle, onunla zaten iki kez yatmıştım. Kanepedeydi ama yine de. İkincisi, bu son olaydan sonra ona hayır diyemezdim. Son olarak, onunla kalmak istiyordum. Beni rahat, sıcak ve güvende hissettiriyordu.

Planlarım hiç işe yaramadı, değil mi? "Tamam," diye kabul ettim.

Sırıtmadı, eğlenmiş görünmedi ya da zaferiyle övünmedi. Yukarı itti, başımın üstünü öptü ve sonra uzaklaştı.

Battaniyeyi önüme çekerek doğruldum ve şifonyere doğru yürümesini, bir çekmeceyi açmasını ve

bir şey çıkardı.

Hayranlıkla kahverengi tenli, kaslı sırtına baktım. Onda da bir dövme vardı. Bu dövme sağ kürek kemiğindeydi ve diğerinden daha büyüktü. Ayrıntılı bir taç takmış bir kafatasıydı, sırtan dişleri güzel bir gülü sıkıyordu. Kafatası ve taç tamamen siyahtı, gülün yaprakları ve sapı ise tamamen çarpıcı renkteydi. Dövme uzmanı olmasam da sanat diplomam vardı, bu yüzden gülün enfes olduğunu söylerken kendimi güvende hissediyordum. Sanatçının zaman ayırdığını ve işinde yetenekli olduğunu görebiliyordunuz. Oldukça basit bir şekilde, çarpıcıydı.

Kırık bir kalpten çok daha havalıydı.

Çekmeceyi kapattı, döndü ve bana doğru yürüdü. Bana beyaz bir tişört verdi, sonra elini başımın arkasına doladı, eğildi ve tepemi tekrar öptü. Sonra uzaklaştı ve başka bir çekmeceye gitti. Başka bir şey aldı ve kapıya yöneldi.

Durdu, elini kapı koluna koydu ve bana baktı. "Üstünü değiştir, mamita. Çocukları arayıp geri geleceğim."

Tekrar başımı salladım.

Kapıyı kapattı ve uzaklaşırken döşeme tahtalarının gıcırdadığını duydum.

Kapılara baktım ve akşamı geri sararak kendimi bu son çıkmaza nasıl soktuğumu merak ettim. Suçlayacak limon damlası olmadığından (baharatlı dana burritomun yanında diyet yapmıştım), sadece elektrikli aletleri suçlayabilirdim.

Hangi normal kız elektrikli aletlerden tahrik olur ki? Çok tuhaftım!

Sonra her an geri gelebileceğini fark ettim. Ralphie ve Buddy'yi aramak bir yıl sürmedi.

Battaniyeyi geriye attım, tişörtümü çekiştirdim (bu arada üzerimde kocaman duruyordu), altındaki sütyenimi çözdüm ve çıkarana kadar kıvranıp kıvrandım. Kıyafetlerimi kaptım, katladım, sütyenimi gömleğimle eteğimin arasına koydum. Onları şifonyerin üzerine koydum ve geç de olsa yapılmamış olduğunu fark ettiğim yatağa geri döndüm. Hafifçe dağılmış ama kısmen üst üste konmuş yastıkları eşit bir şekilde yerleştirmek için yeniden düzenledim. Yatağın ortasına bağdaş kurup oturdum ve yorganı belime kadar çektim. Yorganı sıkıca üzerime çektim ve gözümü kapıya diktim.

Hemen açılmayınca odanın etrafına bakındım.

Bir şifonyer, bir dolap (bir kapısı açık, bir İspanyol Hottie'ye kıyafetlerin nasıl düzgün bir şekilde asılacağı öğretilmemiştir), bir duvara dağılmış botlar ve koşu ayakkabıları ve bir köşede taştan bir çamaşır sepeti fark ettim.

Yatağın karşısındaki duvarda duran yakışıklı, koyu ahşap, ağır, erkeksi bir TV sehпасının üzerinde odayla uyumsuz, pahalı bir düz ekran TV duruyordu. Televizyonda elektronik

Ekipman ve Yığınlar. DVD'ler üzerinde ekran üzerinde Altında raflar var.

Eşcinsel ya da heteroseksüel, zengin ya da fakir, erkekler televizyonlarını gerçekten seviyorlardı.

Oda yenilenmemişti. Bir zamanların kullanışlı krem rengi duvarları kirlenmişti. Beyaz süpürgelikler yontulmuştu. Ahşap zemin çentikliydi ve zımparalanıp yeniden cilalanması gerekiyordu.

Bir erkek böyle bir odaya bir kadın getirir mi? Böyle bir Ev mi?

Eğer o adam Hector'sa, kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan gerçek bir adamsa, cevap evetti.

Midem bulandı ve Ricky'nin benden aldığı şeyin ne kadar derin olduğunu ilk kez anladım.

Çünkü babasının boyunduruğu altındaki hayatından yeni çıkmış normal, özgür bir Yeni Sadie'nin, Hector'la "sadece ikimiz" randevusuna farklı bir son vermesi gerekirdi.

Bu kasvetli düşüncenin üzerine kapı açıldı ve Hector oradaydı.

Kıyafetlerini ve botlarını taşıyordu ve üzerinde bir çift pijama pantolonu vardı, belinde kalın, lacivert bir lastik vardı, paçaları ekose flaneldi. Mesele şu ki, onları uyluğun ortasından kesmişti (ve dürüst olmak gerekirse, harika bir iş çıkarmamıştı), bu yüzden etek uçları yırtıktı. Yaklaşık beş milyon kez giyilmiş gibi görünüyordu ve beli aşağı sarkıyordu, böylece belirgin karın kaslarını ve kalça kemiklerini görebiliyordum.

Aman Tanrım.

Başını kaldırdı. Beni yatağında otururken gördü ve vücudu bir duvara çarpmış gibi sarsılarak durdu ve dondu kaldı.

Göz kırptım.

Şimdi, gerçekten, bu ne kadar tuhaftı? Ona baktım.

Bana baktı.

Bana bakışı kendimi komik, gerçekten komik, cidden komik (ama iyi anlamda) hissetmeme neden oldu, ben de ağzımdan kaçırdım, "Ralphie ve Buddy ile her şey yolunda mı?"

Çenesi geriye doğru sarsıldı ve çözüldü.

Çamaşır sepetine doğru yürüdü ve soruma "Evet" diye cevap verdi.

Onu hareket ederken izledim. İyi hareket ediyordu.

Ne kadar iyi hareket ettiğini düşünmemeye çalıştım.

"Um..." Mırıldandım. "Yatmak için biraz erken değil mi?" Ve erkendi, en geç dokuzdu.

"Evet," dedi ve birkaç giysiyi sepete attı. Hemen üstten yuvarlandılar ve yere düştüler. Görünüşe göre bunu fark etmemiştir. Döndü ve botlarını duvarın yanındaki yığının içine fırlattı. Onların süzülüşünü ve güm diye yere inişini izledim.

Sonra gözlerim ona geri döndü. Dönüp yatağın yanına gelmeden önce taçlı kafatasını tekrar yakaladım.

"Televizyon falan izleyelim mi?" Ben önerdim.

Kot pantolonunu taşıyordu. Cep telefonunu komodinin üzerine bırakıp ceplerini boşaltırken gözleri bana geldi.

Yatağında oturup Hector'un kot pantolonunun ceplerini boşaltmasını izlemenin son derece tuhaf ama çok hoş, rahat, konforlu, sıcak bir yanı vardı. Ben bu tuhaf, sevimli, rahat, konforlu, sıcak duygunun derinliklerine inmeden Hector konuştu.

"Evet," dedi yine, gözleri üzerimde tembel tembel dolaşırken ve bu beni tuhaf, sevimli, rahat ve sıcak hissettirdi!

"Mobilyaların yerini değiştirmek zorunda mısınız?" Ona sordum. "Çünkü eğer varsa, yardım edebilirim."

Ağzına göz alıcı bir gülümseme yerleşti ve nefesim kesildi. "Mobilyaların yerini değiştirmek mi?"

"Bilirsin, alt katta."

Hafifçe güldü, başını salladı ve çenesini duvara dayadı. Gözlerim onun işaret ettiği yere kaydı.

Aman Tanrım.

Hector'un yatağında televizyon izleyecektik.

Bu hiç iyi değildi. Aslında, burada ne işim vardı? Bunu neden kabul ettim?

Aynı şeyi sadece birkaç dakika önce yapmış olmama rağmen geceyi çılgınca geri sardım. Her şey aşağılayıcı bir telaşla aklıma geldi ve yutkundum.

Bir sebepten dolayı oradaydım ve orada kalmayı kabul etmiştim. Lanet olsun.

"Ya patlamış mısır istersek? Senin yatağında patlamış mısır yiyemeyiz," dedim ona, belki biraz çaresiz bir sesle.

Döndü. Arka omzundaki Kafatasları Kralı'na tekrar baktım ve kot pantolonunu çamaşır sepetine doğru fırlattı (hedefi vurdular ama aynı zamanda yuvarlanıp yere düştüler ve bunu da umursamadı). Sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan arkasını döndü, belinden iki büküm oldu ve yumruklarını yatağın içine, kalçalarımın yakın bir yere koydu.

Bu, yüzünün bana yakın olduğu anlamına geliyordu.

"Öncelikle, mamita, hiç patlamış mısırim yok. İkincisi, yemeğine dokunmadın bile. Şimdi yemek ister misin?"

Hızlı düşündüm (bu arada, bu kolay değildi).

"Akşam yemeğinde aklım meşguldü. Şimdi karnım acıktı," diye yalan söyledim. Bir şey yesem muhtemelen kusacaktım, çok gergindim.

Yine gülerek başını salladı, sonra ayağa kalktı, yorganı geri çekti ve içeri girdi.

Kalbim durdu.

Yastıkları sırtının arkasına yerleştirdi (on dakika önce eşit yastık dağıtma çabalarımı tamamen mahvettiğini not edeceğim). Kolunu belime doladı ve beni geriye doğru çekti, böylece sırtım

Yan tarafına vurdum, bacaklarım açıldı ve omzumla başım göğsüne yaslandı.

Oh, anladım. Yastığa ihtiyacım yoktu. Onun göğsünü yastık olarak kullanıyordum. Bu yüzden hepsini alabiliyordu.

Hareket ettiğini hissettim, çevresel görüşümde uzaktan kumandayı tutan elini gördüm ve televizyon açıldı. Bir beyzbol maçı göründü ve eli kayboldu.

Sanki ertesi akşam altın evlilik yıldönümümüzü paylaşacakmışız ve bunu ilk kez yapmıyormuşuz gibi bizi yatağına rahatça yerleştirmemiş gibi konuşmaya devam etti.

"Akşam yemeğinde aklın dondurma girişimiyle meşguldü, itiraf etmeliyim ki bu çok hoş. Ama bunun işe yaramayacağını bilmeni isterim."

Vücudum hareketsiz kaldı.

Buz Prensesi'nin sevimli olduğunu mu düşündü?

Şirin mi?

Buz Prensesi sevimli değildi! Ondan korkan yetişkin adamlar tanıyordum!

Belki de korkmuyorlardı. Belki de sadece ondan hoşlanmıyorlardı ve onu görmezden geliyorlardı.

Girit'e taşınmam iyi oldu çünkü Buz Prensesi'ni sevimli bulduysa başım büyük beladaydı.

"Açsan pizza sipariş ederiz," dedi bana.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, televizyona baktım ve az önceki yalanımla çeliştim, "Aç değilim."

Kolu bana dolandı. Ön kolu göğsüme yaslandı, parmakları karşı omzumun etrafında kıvrıldı.

"Bir şey istiyorsan s ö y l e , " dedi ve sesi dikkati dağılmış g i b i y d i .

Belli ki oyun dikkatini çekmişti.

Bu yüzden, sırf bilmek için can attığımdan ve o akşam kendime vermeyi planladığım hediye almadığımdan, farklı bir şey yapmak istediğimden, ufacık, minicik, kişisel bir soru sormanın güvenli olabileceğini düşündüm.

"Göğsündeki dövme ne anlama geliyor?" Kalbi kırık bir dövme sorusuna verilecek cevap benim için hiçbir şey ifade etmeyecekmiş gibi gelişigüzel sordum.

"Belinda," diye cevap verdi, sesi hâlâ dalgın

geliyordu. Benim dikkatim dağılmamıştı.

Bedenim yine hareketsiz kaldı. "Belinda mı?"

diye sordum.

"Eski sevgilim," diye cevap

verdi. Oh... Tanrım...

Göğsünde kırık bir kalp dövmesi vardı.

Hayır, göğsünde **k a l b i n i n** üzerinde kırık bir kalp dövmesi vardı! Belinda için yaptırdığı bir dövme!

"Kötü bir mola mıydı?" Hâlâ sıradan olmaya çalışıyordum ama sesim nefes nefese çıkıyordu.

Şimdi, bunu neden sordum? Neden mi? Neyim vardı benim? Şimdi kendimi cezalandırıyor ve kendimi aptalca, korkunç durumlara sokuyordum.

"Düğünden üç ay önce ayrıldığı için öyle diyebilirsiniz."

Daha iyi düşünemedim (ya da hiç düşünemedim diyelim), oturur pozisyona geçtim ve ağzım açık bir şekilde ona bakmak için döndüm.

Sonra kapattım.

Sonra ben konuştum. "Düğününüzden üç ay önce sizden ayrıldı mı?"

Aman Tanrım!

Hector nişanlıydı. Neredeyse evleniyordu! Aman Tanrım!

Hareket etmedi. Vücudu hala yastıklara yaslanmış, çarşaflar beline kadar inmiş, göğsü görünüyordu. Sadece gözleri bana doğru geliyordu.

"Evet," diye

yanıtladı. "Neden?"

Ben sordum.

"Hafta sonları çimleri biçen, dokuzdan beşe çalışan bir adam istiyordu. Ben hafta sonları çim biçen, dokuzdan beşe çalışan bir adam değilim. Görevde olmamı, günlerce, haftalarca hatta aylarca uzakta olmamı, onunla iletişim kuramamamı kaldıramadı. Beni masa başı bir işe ikna etmeye çalıştı. Ona parmağına yüzüğü takan adamın

DEA için saha ajanıydı ve evlenmek zorunda olduğu kişi oydu. Ciddi olduğumu anladı, yüzüğü rehin bıraktı, annesine kiliseyi, salonu ve davetlileri arattı ve Acapulco'da her şey dahil bir tatile çıktı."

Gözlerim kısıldı.

"Yüzüğünü rehin mi bıraktı?" Sesim korkutucu bir şekilde Ralphie'ye benzeyerek tükürdüm.

Ama cidden. Kim Hector "Aman Tanrım" Chavez'in yüzüğünü rehin verir ki? Kim Hector'u olmadığı biri gibi göstermeye çalışır? Hector'la Acapulco'ya gitmek varken kim tek başına gider? Balayında bile!

Delirmiş miydi?

Hector'un bana kocaman, kör edici beyaz bir gülümseme ile baktığını geç de olsa fark ettim.

Olamaz.

Ne vermiştim?

Karın kası yaptı. Elleri omuzlarıma geldi, sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürdü, kolu göğsüme dolandı ve beni önceki pozisyonuma çekti. Ama bu sefer kolu daha sıkı sarılmıştı.

"Sakin ol, mamita. Kız kardeşim Gloria Meksika'dan döndüğünde evine gidip onu hırpalamış. Birkaç yıl önceydi. Geri çekilebilirsin."

İşte cevap.

Hepsini vermiştim.

Lanet olsun!

"A y a k t a durarak" dikkatleri üzerimden çekmeye karar verdim. "Kız kardeşin Gloria onu hırpaladı mı?"

"Catfight. Hoş değil. Söylenenlere göre Gloria kazanmış."

Muhtemelen hiç tanışamayacağım bir kız kardeş için gülmek ve ellerimi çırpmağ istedim.

Tabii ki yapmadım.

"Senin kalbini kırdı," dedim televizyona.

Parmaklarıyla omzumu sıktı. "Bunu açtım."

"Göğsüne dövme yaptıracak kadar acımıştı," diye belirttim.

"Dövmeyi beni işaretlediği için yaptırmadım. Öğrendiğim dersi kendime hatırlatmak için dövmeyi yaptırdım. O çok güzeldi. Harika bir vücudu vardı, yatakta harikaydı ve istediğinde çok tatlı olabiliyordu ama çoğu zaman dırdırcı bir orospuydu. Dövmeyi her gördüğümde, bana aletim tarafından yönlendirilmemem gerektiğini hatırlatıyor."

Tamam o zaman, Hector'un olabildiğince gerçek olduğunun bir kanıtı daha.

Bu noktada, bizi daha güvenli sulara götürme zamanının geldiği açıktı.

"Peki, taçlı ve güllü kafatası ne anlama geliyor?"

Hector'un vücut gergin ve ve hava içinde ve
oda hemen ağırlaştı.

Onun tepkisi ve havayı hissedince vücudum gerildi.

Gözlerim televizyondaydı, "Hector?" diye fısıldarken
sıradan olmaya bile çalışmadım.

İç çekti. Vücudu gevşedi ama bana doladığı kolu daha da
sıkılaştı.

"Babanı çivilemeyi kutlamak için aldım."

Tabii ki.

Kral Uyuşturucu Adam'ı, birçokları için (muhtemelen)
Bay Ölüm'ü, daha çok babam olarak bilinen kişiyi hapse
atmasını sonsuza dek kutlamak için aldı.

Bu harikaydı.

Eğer birbirimize uygun olmadığımıza dair kanıtım
olmasaydı, Hector'un lanet olası sırtında dövmesi vardı.

"Ve dişlerine kenetlenmiş gül?" Bunun ne anlama
geldiğini bilmek isteyerek sordum. Hector'un tişörtünü
giymiş ve onun yatağında, onun kolları arasında yatarken
bile Girit'e bilet almak ve valizimi plaj havlularıyla
doldurmak için daha fazla neden arıyordum.

"Gül sensin."

Plaj havlusu alma planları aklımdan uçup gitti. Midem
bulandı, kalbim sıkışmaya başladı ve vücudumda bir
titreme hissettim.

"Ben mi?" diye fısıldadım.

Bir karın egzersizi daha yaptı. Kolunu belime doladı. Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürdü ve yaslandı, yüzüm ona yakın olacak şekilde çoğunlukla ön tarafına bastırdım.

Elimi göğsüne koydum ve yukarı doğru bastırdım, ancak kolu belimde sertleşti ve hareketsiz kaldım.

"Sen," dedi kararlılıkla, gözleri yine o sıcak yoğunluğa dönmüştü. "Zamanla, bu kol..." Sağ koluyla beni sıktı ama sol kolunu kaldırdı. "Tam buraya..." Sağ kolu beni bıraktı ve ön kolunun iç kısmını işaret etti. Kolunu tekrar bana doladığında gözlerim önce oraya sonra da onunkine kaydı. "Aynı güle sahip olacak. Çünkü sen benim koluma aitsin. Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

Ne dediğini anladım. "Sadie'm" dediğinde ne demek istediğini şimdi ben de anladım.

Vücudum yeniden titremeye başladı.

"Sadie, sana ne söylediğimi anlıyor musun?" diye tekrar sordu, sesi daha az sert değildi ama biraz yumuşamıştı.

Ona bakıyordum ama kendimi başımı sallamaya zorladım. Konuşmak için kendime güvenemiyordum.

Kolu beni sıkıca sardı, sırtımın bir kısmına doğru kaydı, eli kürek kemiğimin altından yakaladı ve beni ona getirdi. Beni öptü, yavaş, tatlı, ağızlar açık, diller birbirine dolanıyor, ayak parmakları (ya da en azından benim ayak parmaklarım) kıvrılıyordu.

Ağzı benimkinden ayrıldı ve mırıldandı, "Şimdi, konuşmamızı yaptık. Nerede durduğumu biliyorsun. İzleyebilir miyiz

oyun?"

Tekrar başımı salladım. Kolu gevşedi. Döndüm, ona yaslandım ve odaklanmadan oyuna baktım.

Çiçek açan heck.

Başım belada değildi. Belanın da ötesindeydim. O kadar derindeydim ki, başımı aşmıştım. Ve su o kadar sıcak, rahat, konforlu, sevimli geliyordu ki, boğulmayı umursayıp umursamadığımı merak etmeye başlamıştım.

ON İKİ

SANIRIM HECTOR'U KIZDIRDIM.

Sadie

M Uyuyan bedenim, rahat edemeyeceğim kadar yakın bir yerden gelen gürültüyü duyunca sarsılarak uyandı.

Sonra çarpma sesini duyduğumda dondu.

Hector'un sıcak bedenine sımsıkı sarılmış, kolu belime dolanmış, yanağım sol göğsünde, elim göğsünün tam ortasında dururken pozisyonumu değerlendirmek için neredeyse bir nanosaniyem vardı. Ama o nanosaniye dolmadan sıcaklığı kayboldu ve soğuk bir patlama beni vurdu.

Kalbim hızla çarparken bir kolumu kaldırdım, diğer elimle saçlarımı geriye doğru çektim ve Hector'un yatağın yanında hareket eden gölgeli bedenini gördüm.

Yatağın başucundaki çekmeceyi açmıştı. Her neyse komodinin üzerine koyarken yumuşak bir gümbürtü duydum ve ardından eli hemen dışarı çıktı, parmakları bileğime dolandı. Kolumu kaldırdı ve elime bir şey bastırıldığını hissettim.

"Burada kal. Kötü bir titreşim hissedersen, hoşuna gitmeyen bir şey duyarsan 911'i ara," diye fısıldadı. Sonra komodinin üzerindeki her neyse onu aldı ve odadan kayboldu.

Kapıya baktım ve gürültüler, sesler duydum ve Marty ya da Ricky'nin Hector'un güzel kafasını uçurduğu görüntüler kafamın içinde mide bulandırıcı bir şekilde dans etti.

Telaşla yorganı arkaya attım ve parmak uçlarımla odanın diğer ucuna, kapının yanına doğru ilerledim. Eğer biri gelip beni alacaksa, yatakta oturup onları beklemeyecektim.

Omzumu kapının yanındaki duvara dayadım ve seçeneklerimi değerlendirdim.

Elimde Hector'un cep telefonu vardı.

Bu çok saçmaydı.

Botlarından birini alabilirim. Hector'un çizmelerinden biriyle birini cidden pataklayabilirim.

Ya da çivili topuklarımdan birini alabilirim. Çivili topukla birinin gözünü oyabilirim. Bu acıtabilir.

Bu düşünceyle, yükselen sesler duydum. Hector'un ve bir kadının. Birbirlerine İspanyolca bağırıyorlardı. Bu bir bağırma olmasına rağmen, kötü bir bağırma değildi. Sinirli bir bağırmaydı.

Derin bir nefes aldım ve kapıdan çıktım, koridordan aşağı indim ve bağırışlar devam etti, çoğunlukla kadınlar.

Merdivenlerin tepesine çıktım ve aşağıya baktım.

Işık yanıyordu ve Hector merdivenlerin dibinde duruyordu, sırtı bana dönüktü, Kral Kafatası sergileniyordu, elinde gevşekçe tuttuğu bir silah vardı.

Önünde üç Hispanik kadın duruyordu. İçlerinden biri (bağırان ve elleriyle çılgınca hareketler yapan) kısa boylu ve güzeldi. Blanca'nın daha genç, daha az yuvarlak ama daha az ateşli olmayan bir versiyonuna benziyordu.

Bir akraba.

Bir nefes verdim ve cep telefonunu tutan elimi göğsüme götürdüm.

Bunu yaptığım anda gözleri merdivenlere kaydı. Bağırmayı kesti ve ağzı açık kaldı.

Dönüp yatağa koşmak, yorganı başımın üzerine çekmek ve Hector dönene kadar beklemek istedim.

Bunun yerine Yeni Sadie yerine oturdu, elini göğsünden çekti, cep telefonunu kadına doğru salladı ve "Merhaba" diye seslendi.

Hector iki büklüm oldu ve bana baktı. Alt dudağını ısırışını izledim ve daha önce bunu yaptığını hiç görmediğim için gülümsemesini mi yoksa kızgınlığını mı bastırdığını anlayamadım.

Derin bir nefes aldım ve merdivenlerden aşağı indim.

Üç kadın da inişimi izledi. Hepsinin ağzı açık kalmıştı.

Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Hector İspanyol ateşli biriydi. Belinda'yla neredeyse evleniyordu. Evinde hiç kadın olmamış gibi değildi.

Aşağıya indiğimde Hector kenara çekildi ve ben de onun yanında durdum.

"Sadie, bu kız kardeşim Gloria. Gloria, Sadie." Durduğumda Hector bizi tanıştırdı.

Yani bu Catfight-Rough-Up-Belinda Gloria'ydı. Elimde değildi. Ona gülümsedim. Gözleri yuvalarından fırladı. Şimdi, bu da tuhaftı.

Hector İspanyolca bir şeyler mırıldandı ve Gloria gözlerini kırptırdı.

Sonra bana dedi ki, "Tıpkı annemin dediği gibi, sen bir peri prensesi gibi görünüyorsun." Oh.

Yine o.

Omuz
silktim.

Gözleri hala bende, "Tanrım, lütfen bana bu kadar güzel olmanın biraz zor olduğunu söyle" diye nefes aldı.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden ona baktım.

Bir yandan, söylediği şey gerçekten çok tatlıydı ve bu beni iyi hissettirdi.

Öte yandan, bana benzemek "biraz zor "dan daha fazlasıydı çünkü bana benzemek beni Balducci Kardeşler'in Dehşet Hedefi yapıyordu.

Bu düşünceyle, kendiliğinden, parmaklarım yanağımdaki yara izine doğru gitmeye başladı. Nedense bunu yaptığımda Hector'un bedeni öfkeli elektrik akımını yaydı ve odanın içinde şangırdamaya başladı.

Kolunu omuzlarıma doladı ve önümü kendi tarafına doğru kıvrıdı. Diğer eli yukarı kalktı, parmakları kalkık bileğimi sardı ve elimi göğsüne doğru çekti. Bunu yaparken bir yandan da kız kardeşine alçak sesle, öfkeli İspanyolca sözcükler havlıyordu.

Başını salladı, sonra başını salladı ve yüzü biraz solgunlaşarak, "Özür dilerim Sadie. Düşünemedim."

Yani Gloria bana da ne olduğunu biliyordu.

Bu sefer zihinsel olarak omuz silktim. Peri prensesi olayından çok daha zordu ama ben de alışmaya başlamıştım.

"Lütfen, bunun için endişelenme," dedim usulca.

Sonunda bana küçük, tereddütlü bir sırtıış attı, döndü ve arkasındaki iki kızı işaret etti. "Bunlar benim kızlarım, Inés ve Tia."

Onlara baktım.

Bana gülümsüyorlardı ve ikisi de neredeyse Gloria kadar güzeldi (ama tam olarak değil) ve sonunda "Merhaba" dedim.

Onlar da "Merhaba" dediler.

Kendimi tuhaf hissediyordum. Sonra bunun nedeninin gecenin bir yarısı Hector'un oturma odasında Hector'un kız kardeşi ve iki arkadaşıyla birlikte Hector'un tişörtünün içinde, Hector'un yanına sokulmuş bir şekilde durmam olduğunu fark ettim.

Kısa bir süre Hector'un kız kardeşinin neden gecenin bir yarısı ağabeyinin evine girdiğini merak ettim ama bunun beni ilgilendirmediğine karar verdim. Benim kardeşim yoktu. Nasıl davrandıklarını kim bilebilirdi? Belki de bu normaldi.

Cep telefonunu tutan elimi Hector'un beline koydum ve birinin bir şey söylemesini bekledim.

Kimse yapmadı.

Bu durumda yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım ve "Kahve yapayım mı?" diye sormaya karar verdim.

Hector hemen, "Lanet olsun, hayır," dedi.

Bu Gloria'yı Sadie Daze sersemliğinden çıkardı ve Hector'a İspanyolca bağırmaya başladı.

Hector yarım saniye kadar dinledikten sonra (neyse ki İngilizce olarak) araya girdi, "Gloria, sen ve kızların sabahın köründe benim jakuzimde oturmanızın imkanı yok."

Hector'un jakuzisi mi vardı?

Gloria ona, "Sessiz olacağız," diye güvence verdi.

"Umurumda değil. Aklından ne geçiyor, gecenin bir yarısı evime mi giriyorsun? Seni vurabilirdim,

Tanrı aşkına," diye sertçe cevap verdi Hector.

"Annem geceyi Sadie'de geçirdiğini söyledi.
Burada olacağınızı düşünmemiştik," diye karşılık verdi Gloria.

Blanca, Hector'un geceyi evimde geçireceğini biliyor muydu?

Nasıl
?

Nede
n?

Tekrar soruyorum, nasıl?

"Bu her şeyi yoluna koyar mı?" Hector çılgın düşüncelerimi bölerek karşılık verdi.

"Onu kullanmıyorsun!" Gloria tersledi.

"Tanrım," diye mırıldandı Hector, belli ki kız kardeşinin (itiraf etmeliyim ki) tuhaf mantığına karşı bir cevap bulamamıştı.

"Belki de kahve yapmalıyım," diye araya girdim, barışçı olmaya çalışarak.

"Belki de Gloria, Inés ve Tia Meksikalı kızlarını evimden çıkarmalı." Hector barış yapmama izin verecek gibi hissetmiyordu.

Böylece sıcak kanlı, Meksikalı Amerikalı bir kardeşler karşılaşması başladı, o kadar yakıcıydı ki gizli Buz Prensesi'nin bile çekindiğini hissettim.

Yeni Sadie ise doğrudan ateşe yürüyormuş gibi hissediyordu.

Hector'a baktım. "Hector, bırak sıcak küvette otursunlar."

Hector bana baktı, yüzü hala kızgındı ama nedense bana kızgın olmadığını biliyordum ve "Sadie-" diye söze başladı.

"Ne acıtacak ki?" Ben araya girdim.

Hector'un dişlerinin sıkılmasını ve yanağında bir kasın sıçramasını izledim.

"Sorun değil," dedi Gloria ve Hector'la benim gözlerimiz ona kaydı. "Üstümüzü değiştirmek için tuvaleti kullanmamız ve sonrasında kurulanmak için geri gelmemiz gerekecek. Muhtemelen gürültülü oluruz," diye açıkladı, şimdi bana Göz Alıcı Chavez Gülümsemesi ile gülümsüyordu (onunkinde de Eddie'ninki gibi bir gamze vardı). "Burada olduğunu bilmiyorduk Sadie, yoksa seni uyandırmazdık."

"Sorun değil," dedim ona, evde sadece Hector olsaydı onu uyandırmakta tereddüt etmeyeceklerini ima etmesine gülmek istiyordum.

"Başka bir zaman burada olduğunuzda geri geleceğiz. Hepimiz jakuzide otururuz," diyerek Gloria kendisini davet etti.

Hector'un vücudu gerildi.

O zamana kadar muhtemelen Girit'te olacağımı, yaralarımı saracağımı ve çizim yapmasam da Hector'un kutlama dövmesinin, babamın kafatasının, güzel gülümün versiyonlarını saplantılı bir şekilde çizeceğimi düşünüyordum. Kendime bir şeyler öğretmek için dünya kadar zamanım olacaktı.

Onun yerine, "Bunu dört gözle bekleyeceğim" dedim.

"Tanrım," diye mırıldandı Hector nedense yine.

Gloria gülmek üzereydi ki bakışları kardeşine kaydı. Ona İspanyolca bir şeyler söyledi. Vücudu daha da gerginleşti ve Inés ile Tia kıkırdamaya başladı.

"Bunu yaparsan," dedi Hector, sesi de vücudu kadar sertti, "intikamını alırsın."

Gloria hâlâ gülümseyerek ve Hector'un "intikam" tehdidinden hiç korkmadan, "Hodri meydan," diye karşılık verdi.

Sonra çantalarını omuzlarına aldılar, bana el sallayarak "Hasta luego" dediler ve gittiler.

Hector beni bıraktı ve kapıyı arkalarından kilitlemesini izledim. Işık düğmesini çevirdi ve yanıma geldi. Kolunu tekrar omuzlarıma dolayarak beni döndürdü ve merdivenlerden yukarı çıkmam için bana rehberlik etti.

"Sonunda, gitmeden önce ne dedi?" Merdivenlerden yukarı çıkarken sordum.

Kolunu bana doladığı için kendimi tuhaf hissettim, ben de kendi kolumu beline doladım ve artık tuhaf hissetmiyordum.

"Bana anneme burada olduğunu söyleyeceğini söyledi."

Görünüşe göre Blanca geceyi benim evimde geçireceğini bildiğinden, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamadım.

"Bu neden bu kadar önemli?" Ben sordum.

Hector uğursuz bir sesle, "Ona söylerse öğrenirsin," dedi.

Olamaz.

Odasına geri döndük. O silahını kaldırırken ben yatağa girdim ve sonra o da bana katıldı. İçime girdi, sırtım onun önüne gelecek şekilde beni döndürdü ve kollarını bana doladı.

Sıcaklığı içime sızdı ve "Sadie?" diye seslendiğinde kendimi güvende, rahat, konforlu ve sevimli hissederek gevşemeye başladım.

"Evet?" Uykulu bir sesle cevap verdim.

"Gloria sizi ekibiyle birlikte jakuziye sokar, parlak fikirleri varsa onları görmezden gelir ve kendi yolunuza gidersiniz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu da Gloria, Inés ve Tia'nın Indy ve Ally'yi amatör gibi gösterdiği anlamına geliyor."

Karanlıkta gözlerimi kırptım. "Bu da ne demek şimdi?"

Hector bana "Indy'nin kendi polis kodu var," diye bilgi verdi.

Aman Tanrım.

Soğuk ve boş bir yatağa uyandım.

Yuvarlandım, Hector'un yanına baktım ama gitmişti. Doğruldu, saçlarımı yüzümden çektim ve odaya baktım.

Hector yok.

Sonra tuvaleti kullanmam gerektiğini fark ettim.

Yorganın altından sıyrılıp odadan çıktım ve boş odalara bakarak koridorda yürüdüm. İki oda daha

yatak odaları (ikisi de yenilenmemiş, biri daha fazla istiflenmiş kutu ve mobilya depolamak dışında kullanılmıyor, en küçüğü ofis olarak kullanılıyor), bir banyo.

Banyoya girdiğimde Hector'un banyoyu çoktan yenilemiş olduğunu fark ettim. Yakışıklı, son modele benzeyen (ama ne bileyim, tesisatçı değildim) bir banyo takımı ve duvarlarda bir sürü sıcak Meksika fayansı vardı. Tereyağı kremi zemin üzerine kobalt, hardal sarısı ve pişmiş toprak desenleri.

İşimi hallettim ve Hector'u aramak için merdivenlerden aşağı indim. Onu mutfakta buldum.

Onu görünce kapının girişinde durdum.

Hâlâ yırtık pijama altlarını giyiyordu ama üzerine koyu gri, uzun kollu, dar bir termal giymişti. Odanın karşı tarafındaki lavabonun yanında duruyordu. Yan tarafı kısmen tezgâha dönüktü, kalçası tezgâha yaslanmıştı, gözleri lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyordu, kahve fincanı havada duruyordu ama önünde unutulmuştu.

Aklı bir şeydeydi.

Ona baktım ve milyonuncu kez hiç bu kadar iyi görünmediğini düşündüm.

Mutfak yenilenmemişti ve restorasyon çalışmalarının bir uzantısı gibi görünüyordu. Boya fırçaları ve kuruyan merdaneler tezgahın üzerindeki bezlerin üzerinde, kovalar yerde, içi bilmem ne dolu torbalar köşede yığılı duruyordu.

Hareket etmiş olmalıyım çünkü Hector'un gözleri bana kaydı.

Düşünceli yüzü ısındı ve yumuşak bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Sanki kendi kişisel beyni tarafından yönlendiriliyormuş gibi, fincanı tezgâha koymasını izlerken ayaklarım beni ona doğru götürdü. Ulaşma mesafesine geldiğimde, kollarından biri omuzlarıma, diğeri belime dolandı ve beni sıcaklığına doğru kıvırdı.

Başı aşağı indi ve kollarım beline dolanıp vücudum onunkinin içinde eriyene kadar süren yumuşak, tatlı bir öpücük verdi (dilleriyle). Sonra başını kaldırdı.

"Kahve ister misin?" diye sordu sessizce.

Öpücüğün etkisiyle konuşamadım, başımı salladım.

O daha k ı p ı r d a y a m a d a n , diğ er odadan bir uğultu geldi. Yüksek bir ses.

Blanca'nın "Hola, mi hijo!" diye seslendiğini duymadan önce bedenlerimiz birbirine kenetlendi. Dónde estás?"

"Siktir," diye mırıldandı Hector.

Hector'un sert yüzüne dehşet içinde baktım.

"Hector!" Blanca bağırdı.

"Mutfak!" Hector da bağırdı.

Olamaz.

Lütfen biri bana Hector'un annesine yerimizi söylemediğini söylesin.

Hector'un tişörtünün içinde, Hector'un kollarında, Hector'un mutfağında duruyordum ve Blanca (duyabildiğim kadarıyla hışırdayan çantalar taşıyordu) bize doğru geliyordu.

Bedenim kaçmaya hazırlandı. Hector'un kolları sıkılaştı. Blanca mutfak kapısının çerçevesini doldurdu.

Bir süre bize baktıktan sonra sanki odanın değil de bir futbol sahasının karşısındaymışız gibi "Hola!" diye bağırdı.

Konuşma hakkım yine elimden alınmıştı ama bu kez farklı bir nedenden dolayı. "Anne, Sadie ve ben sakın bir sabah istiyoruz."

"Bah!" Blanca patlayarak içeri girdi ve altı (evet, altı) şişkin King Soopers poşetini tezgâhın üzerine bıraktı. "Sadie'nin kahvaltıya ihtiyacı var. Sen yemek yapar mısın, evladım? Hayır, sen yemek yapmazsın. Hola Sadie." Bana gülümsedi ve sonra poşetlerden yiyecekleri çıkarmaya başladı.

Yiyeceklerin ortaya çıkışını izledim ve kahvaltı türü hiçbir şey olmadığını fark ettim. Daha çok, hükümet karne uygulamasını ilan etmeden önce dolapları doldurmayı planlıyor gibi görünüyordu.

Sesimi buldum. "Um, hola Blanca."

Hector'un gözlerini üzerimde hissettim ve ona baktım. Gülümsüyordu.

Evet, gülümsüyor!

Ona ters ters baktım. Vücudu kahkahalarla oynadı. Ben de
bunun komik olduğunu düşünmedim. Aksine, utanç verici

buldum.

Kollarından çekildim ve aramıza biraz mesafe koydum.

Bi

Z. Daha önce hiç sabahın köründe birinin

Anne. Eğer erkek arkadaşlarımı babamın evine getirmeye cüret etseydim ve onlar pijamalarının altıyla dolaşsalar, babam onları idam ettirirdi (bu biraz abartılı olabilir, ama babam beni paylaşmaktan gerçekten hoşlanmazdı ve bu korkunç gerçeği açıkça ortaya koymak için bir sürü boğucu yolu vardı).

Bu nedenle, yaklaşık on dakika uyanık kaldıktan sonra kendimi yeni bir çıkmazın içinde buldum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Ancak yeni Sadie şaşırtıcı bir şekilde ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"Yardım edebilir miyim?" Yeni Sadie Blanca'ya cıvıldadı. "Kahve. Sade," diye cevap verdi Blanca.

Ona hâlâ kızgın olduğum için Hector'a bir kez daha ters ters baktım ve fincanları bulmak için dolapları açıp kapamaya başladım. Eli belime dolandı ve beni kendine doğru çekti, sonra da beni aşarak kahve makinesinin üzerindeki dolabı açtı. İçi uyumsuz kupalarla doluydu. Ona bir kez daha ters ters bakmak için başımı çevirdim ama ağzı dudaklarıma değince bu çabam boşa çıktı. Sonra beni bıraktı.

Öpücüğüne omuz silktim ve kahve işine koyuldum. Blanca için fincanları bitirmenin ortasıdaydım ve

Ben (ve ben doldururken fincanını benimkinin yanına kaydıran Hector) bu son travmayı nasıl atlatacağımı düşünürken (hem de bir tişörtle!) bir erkek sesinin "Chavez?" diye seslendiğini duydum.

"Tanrım, kapımda içeri gel diye bir tabela mı var?" Hector mırıldandı.

Son ziyaretçimiz Hector'un günaydın havasını bir anda kaybettiğini fark ettim ve ona ters ters bakma sırası Blanca'ya geldi.

Ama Hector odanın öbür ucuna geçip mutfaktan çıktığında gözlerim mutfak kapısına kaydı, bunun kim olduğunu merak ediyordum (ve aynı zamanda hayatımın neden zerre kadar kolaylaşmadığını merak ediyordum).

"Café, mi hija," diye hatırlattı Blanca ve ben de Hector'un giden sırtına bakmayı bırakıp kahvesini ona getirdim.

"Başka ne yapabilirim?" Diğer odadan gelen erkek seslerini duyunca sordum.

Yaklaşıyorlardı ve gözlerim kapıya geri döndü.

"Yemek yapar mısın?" Blanca sordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim biraz dürüst olmayan bir şekilde.

Çok fazla yemek pişirmek zorunda kalmamıştım ama kahve ve tost yapmayı biliyordum, bu da bir şeydi.

"Sana öğreteceğim," diye güvence verdi Blanca, odanın içinde dolaşıp yiyecekleri kaldırıyor ve pişirme aletlerini çıkarıyordu.

Hector içeri girdiğinde Blanca'nın bana yemek yapmayı öğretmeyi teklif etmesinden dolayı garip, mutlu bir parıltı hissediyordum. Onu uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı, özel dikim takım elbise giymiş (ve bu arada gerçekten iyi giymiş) Ren Zano takip etti. Bu, üzerimde Hector'un tişörtü ve bir çift güvercin grisi saten külottan başka bir şey olmadığının farkına varmamı sağladı, neyse ki tişört uyluğun ortasına kadar sarktığı için göremiyordunuz.

Lütfen, biri bana söylesin, sadece... hayır.

Ren'in gözleri odayı taradı, Blanca'nın yanından hızlıca "Günaydın," diyerek geçti ve sonra benim üzerimde durdu. Yüzü yumuşadı ve tereddüt etmeden gülümseyerek bana doğru yürüdü.

"Sadie," dedi usulca.

"Ren," diye cevap verdim.

Şok olmuştum (çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı, bir kez bile), kolu belime dolandı ve beni vücuduna çekerek sarıldı. Sarılması bittikten sonra kolu gevşedi ama bırakmadı. Ellerimi göğsüne koyarak arkaya doğru eğildim ve ona baktım.

Gözleri yüzümde, "Her zamanki gibi çok güzel" diye mırıldandı. Aman Tanrım.

Bunu da daha önce hiç yapmamıştı! Neydi o?
Ne hakkında?

Buz Prensesi'ni aradım.

Buz Prensesi Ren'in yanında ortaya çıkmaktan hiç hoşlanmazdı (tabii ki hoşlanıyordu). Ama bu sefer kesinlikle reddetti.

Bu yüzden Yeni Sadie "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye karşılık verdi.

Ona gülümsedim. "Güzel."

Bakışları ağızıma kaydı ve dudakları bir sırtışıya dönüştü.

"Tanrım, Sadie, seni hiç gülerken görmemiştim," dedi. Şaşkınlıkla başımı eğdim.

"Eminim öyledir," diye cevap verdim.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "İnan bana, hatırlardım."

Tam o sırada, Hector'un sesini duymadan hemen önce, sesinin mutlu olmadığını, bir soru şeklinde söylediğini ama bunu bir talep olarak kastettiğini hissettim, "Zano, geri çekilmek ister misin?"

Ren'in kolunu bırakıp geri çekilmeden hemen önce kolunu hâlâ bana doladığını fark ettim.

Ren ve ben odanın diğer ucuna baktık.

Hector ayakta duruyordu, ayaklarını dikmiş, kollarını kavuşturmuş, gözleri kararmış ve mutsuzluğun da ötesinde bakıyordu. O kadar mutsuzdu ki

düpedüz kızgın görünüyordu.

Hayır, mutsuzluğu geçip aşırı öfkeye dönüştüğü söylenebilirdi.

Blanca'da da benzer bir ifade vardı ve elinde tahta bir kaşık tutuyordu. Yemek pişirmekten başka bir şey için kullanmayı düşündüğünü sandığım bir tahta kaşık.

Ren, Hector'a alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Chavez, Sadie'nin bir arkadaş olduğunu biliyorsun," dedi.

Hector, "Evet, ama şimdi o elini sürmeyeceğin bir arkadaş," diye cevap verdi.

Aman Tanrım.

Neden bu kadar kaba davranıyordu? Bahsettiğimiz kişi Ren Zano'ydu! Ren çok iyi bir adamdı. Kaba olmak için bir sebep yoktu.

"Hector-" diye başladım ve Hector'un gözleri bana kayd.

O bakışları gördüğüm anda, kendimi korumak adına çenemi kapattım.

Hector Ren'e, "Kahve içelim ve konuşmamızı diğer odada bitirelim," dedi.

"Kahveyi getireyim," dedim ve hemen Ren'in kahvesini getirmeye atladım, Hector'un gözlerindeki bakışı aklımdan çıkarmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ren'in kahve tercihini sordum, aceleyle hazırladım ve ona kupasını uzattım. Gülümseyerek teşekkür etti,

Hala kaşlarını çatmış, dikkatle onu izleyen Blanca'ya başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

Sonra Hector'a kupasını verdim, ciğerlerimi yakan bir Hector bakışıyla kavruldum ve o da odadan çıktı.

Kendi kupamı aldım ve ellerimin titremesini ve kalbimin hızlanmasını engellemeye çalıştım. Bir yudum aldım ve bu kadar ağır nefes almayı da bırakmam gerektiğini fark ettim. Az önce bir yarışta koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım.

İşte o zaman Blanca'nın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

"Sanırım Hector'u çıldırttım," diye ağzımdan kaçırdım, sonra daha iyi düşündüm.

Yüzünde bir şey parladı.

Öfke gibi görünüyordu, kafa karışıklığıyla savaşıyordu, şefkatle savaşıyordu ve sonra "Sence?" diye sordu.

"I..." Başladım, durdum ve Blanca'ya doğru beş adım yürüdüm. "Ne yaptım ben?" Fısıltıyla bitirdim.

Merhameti galip gelince yüzünün yumuşamasını ve elini koluma koymasını izledim. "Hector'um, biraz asabi. O çocuğu dikkatli idare etmelisin. Queridita, ilk ders, bir erkeğin sana dokunmasına asla izin verme. Hector orada olsa da olmasa da. Ama özellikle bunu görmek için oradaysa. Sı?"

Işık doğdu.

Kafamda yeni yetme bir Sadie olabilirim. Ama onun içinde

Ben onun Sadie'siydim. Nokta, nokta, son.

Blanca'ya başımı salladım.

Kolumu okşadı ve yemek yapmaya geri döndü. Kupamı aldım ve yudumlamaya devam ettim, Hector'u kızdırma fikri beni o kadar rahatsız ediyordu ki kalbim acıyordu.

Ren kapıda belirdi ve çenesini bana doğru uzattı. "Sadie, ben gidiyorum."

En güvenli seçeneğimin odanın tam karşısında durmak olduğuna karar verdim ve aynen öyle yaptım.

"Hoşça kal Ren," dedim el sallayarak.

Ren komik olduğumu düşünmüş gibi sırtıttı. Gözleri Blanca'ya kaydı ve vedalaştı. Sonra gitti ve Hector kapı çerçevesinin içindeydi, bakışları hala kavurucuydu ve benim üzerimdeydi.

"Mamita, bir kelime."

Bu bir rica değildi ve cevabımı beklemedi. Ön kapının Ren'in arkasından açılıp kapandığını duyduğumda döndü ve uzaklaştı.

Olduğum yerde donup kalmıştım. Sonra gözlerim Blanca'ya kaydı.

Bana güven verici bir göz kırptı (ki bu bana güven vermedi) ve kaşığıyla kapıyı işaret etti.

Dudaklarımı büzdüm, kupamı yere bıraktım, derin bir nefes aldım ve oturma odasında olmayan Hector'u aradım.

Dağınık diğer odalarda değil, üst kattaki yatak odasında. Kapıda bekliyordu ve ben kapıyı açtığım anda kapıyı fırlattı.

Çiçek açıyor!

Ağzını açtı, ama o bir şey söyleyemeden ben söze girdim.

"Bana daha önce hiç dokunmadı. Yemin ederim. Bu beni çok korkuttu!" Ağladım. "Tanrı şahidim olsun, ona arkadaş bile demezdim. Daha çok bir tanıdık. Buz Prensesi beni her zaman insanların yaklaşmasından korurdu. Bana sarıldığında onu aramaya çalıştım ama bir anda ortadan kayboldu. Bugünlerde sürekli ortadan kayboluyor. Ona ihtiyacım olduğunda bile. Onun yanımda olmasına alıştım. Hayal edemeyeceğini biliyorum ama Hector, inan bana, bu sinir bozucu olmanın da ötesinde."

Kızgın görünmeyi bıraktığını fark ettiğimde konuşmayı kestim. Onun yerine gözleri ısınmış ve ağzı savaşı gibi sırtıyordu.

Söylediklerimi tekrarladım, ellerim yumruk oldu, vücudum kıpırdamadan dururken ve utanç dalgaları üzerimden akarken gözlerim sıkıca kapandı.

Yapmıştım. Artık her şeyi biliyordu.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Benim kesinlikle, kesin olarak
delice.

Sonra kendimi güçlü kollarının arasında buldum, yumuşak bedenim onun sert bedeniyle çarpıştı ve yüzü yüzüme girdi.

Boynum. Beni çevirip yatağa doğru geri geri götürmeye başladığında gözlerimi açtım, kolları hala etrafımda kilitliydi.

Belki de benim deli olduğumu düşünmüyordu. Ama ben öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ruh hali çok tuhaftı.

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı. Bizi durdurdu ve ağzı kulağıma gitti.

"Mamita," sesi kahkaha ve başka bir şey gibi sert çıkıyordu, "çıldırmadan ağzımı bacaklarının arasında tutabileceğini düşünüyor musun?"

Ağzını arasına almak istediği bacaklar suya dönüştü.

"Ne?" Fısıldadım.

Başını kaldırdı. Gözleri (şimdi farklı bir şekilde) benimkilere bakıyordu ve bu manzara karşısında nefesim kesildi.

"Senin tadına bakmalıyım ve boşalmanı izlemeliyim. Ben..."

Parmaklarım beline gömüldü ve o anda beni bıraksa ayaklarının dibinde bir su birikintisine yığılacaktım.

"Annen aşağıda," diye nefes aldım.

Hector'un ağzı benimkine yaklaştı. "Duvarlar kalın."

"Ne yaptığımızı merak edecek!"

"Hayır, yapmayacak," diye karşılık verdi.

"Konsantre olamayacağım." Denemeye devam ettim.

Ağzının benimkine gülümsediğini hissettim. "Mi corazón, konsantre olmana gerek yok."

Aman Tanrım.

Bu mide atışını aldı.

Yine de devam ettim. "Yapamam. Şimdi olmaz. Belki daha sonra." Ağzı bir santim uzaklaştı. "Öyle mi?"

Aman Tanrım!

Şimdi ne yaptım ben?

Devam etmek zorundaydım. Ellerim omuzlarına gitti ve kalbim küt küt atmaya başladı. Kalbimi görmezden geldim ve başımı salladım.

Sözümünden dönmeme fırsat vermeden beni çabucak öptü ve mırıldandı: "Çantayı hazırla, yine geceyi burada geçireceksin. Deneyeceğiz. Anlaşamazsan, durup film izleriz."

"Tamam," dedim ama midem bulanıyor, kalbim boğazıma düğümleniyor ve nefes almakta zorlanıyordum. Bu kısmen panikti ama kısmen de beklentiydi ve o gece hangisinin kazanacağını merak ediyordum.

Hector yüzüme baktı ve kolları sıkılaştı. "Sadie, ciddi, başa çıkamıyorsun, bana söyle, duralım," diye tekrarladı, ciddi olduğunu bildiğim bir şekilde.

Kısmi panik kayboldu ve daha iyi düşünmeden ona doğru eğildim, başımı daha da geriye yatırdım ve gülümsedim.

Yüzü ısındı ve ağzı aşağı indi.

Bana o yavaş, tatlı öpücüklerinden birini verdi (diliyle) ve ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı ki kısık bir "Hola! Evde kimse var mı?" diye bağırdı ve Hector hayal kırıklığını ağzımın içinde inledi.

Başı kısa bir süreliğine yukarı kalktı, ama geriye yaslandı, bana hızlı bir öpücük verdi ve "Giyin, mamita. Bu kız kardeşim Rosa. Gloria meşguldü."

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum ve Hector'un yüzündeki ifade de bunu doğruluyordu.

Beni bıraktı ve birkaç kıyafet alıp odadan çıkarken onu izledim.

Giyindim ama bunu yaparken iki "hola" daha duydum (biri erkek, diğeri kadın) ve Buz Prensesimi aradım, belki ondan bir ipucu Chavez Ailesi'yle kahvaltı yapmamı sağlar diye düşündüm.

Buz Prensesim tembel hissediyordu, bu yüzden giyindiğimde (ayakkabılarım hariç hepsi - yalınayak gitmek için tek yoldu yoksa kendini beğenmiş bir Zengin Kaltak Ucube gibi görünecektim), Hector'un ailesiyle yüzleşecek olanın sadece ben, Sadie olduğunu biliyordum.

Ve o sadece yapmak zorunda kalacaktı.

ON ÜÇ

AJAN CHAVEZ, OO, AJAN CHAVEZ

Sadie

I Öğleden sonraydı ve ben Sanat'taydım.

Tezgahımın kenarında Daisy oturuyordu, bacakları Ralphie ve Roxie'ye fikirlerini (daha doğrusu emirlerini) haykırıyordu. Her ikisi de, Ralphie ve ben Pazartesi akşamı açılış için resimleri yerleştirdiğimizde duvarlarda alacakları pozisyonlara göre yerdeki resimleri düzenliyorlardı.

Shirleen ve Ava ile birlikte tezgâhın arkasındaydım. Üçümüz de kollarımızı öne eğmiş, saat üçe kadar imzalayıp fakslamam gereken son yemek menüsünü inceliyorduk.

O SABAH Hector'un çok gürültücü ama çok tatlı ailesiyle kahvaltı ettim - üç küçük kız kardeş, Gloria, Rosa ve Elena ve ağabeyi Carlos. Carlos kız arkadaşı Maria'yı getirmişti, Eddie ise daha çok yüzünü göstermek ve seyahat kupasına sıcak kahve doldurmak için uğramıştı. Ayrıca

bana tek koluyla sarıldı ve sanki beni günlerdir değil de yıllardır tanıyormuş gibi başımın yanından öptü (şaka yapmıyorum!).

Kahvaltı sırasında Hector'un babasının birkaç yıl önce öldüğünü öğrendim. Blanca'nın Carlos ve Maria'nın ilişkisinin salyangoz hızında ilerlemesinden memnun olmadığını (bu beni biraz endişelendirdi çünkü sadece iki aydır birliktelerdi ve Maria o hafta sonu Carlos'un yanına taşınıyordu). Blanca ve Jet'in annesi Nancy, Eddie ve Jet'in düğünüyle ilgili bazı kararlar almışlardı ve bunun için bir Aile Toplantısı yapılması gerekiyordu. Hector bunun bir aile toplantısı olduğunu ve Blanca'nın onları sık sık aradığını açıkladı (kulağıma fısıldayarak, bu arada iyi hissettirdi).

Onlar gittikten sonra Hector beni eve bıraktı ve Ralphie beni galeriye götürmek için bekliyordu. Geç saatte açacaktık ama umurumda değildi. Hector'un çılgın, karmakarışık evinde Hector'un gürültülü, sevgi dolu ailesiyle geçirdiğim sabah, hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Ve hoşuma gitti. Ezberlemek için zaman ayıracak kadar sevdim, böylece bir gün hafızamdan çıkarıp tadını çıkarabilirdim.

Ayrılmadan önce Hector bana bir şey vermesi gerektiğini söyledi ve o koşarak Bronco'suna dönerken ben koridorda bekledim.

Bana ne vereceği konusunda gergin olduğumu fark ettim. Alışveriş yapacak zamanı olmamıştı. Bir buket kırmızı gül falan getirecek değildi ya.

Tekrar içeri girdi, önümde durdu ve bir cihaz kaldırdı. Heyecandan gözlerim büyüdü.

"Bu bir-" diye başladı ama elimi uzatıp elinden kapınca durdu.

"Bu bir şok tabancası!" O kadar heyecanlıydım ki neredeyse ailesi kadar ses çıkarıyordum. "Veronica Mars'ta bunlardan bir tane var!"

Mutlu gözlerle ona baktım ve sırtıttığını gördüm. "Evet, mamita, ama dikkatli ol."

"Bu benim için mi?" Mutlu bir şekilde seslendim.

Eli boynumun yanına gitti ve yukarı kayd, parmakları saçlarımda, başparmağı saç çizgimdeydi.

"Evet. Çantanda, ulaşabileceğin bir yerde tut. Yeni pilleri var. Açıyorsun ve uçlarını hedefine dokunduruyorsun. Bir saniyelik dokunuş, etkisiz hale getirici bir sarsıntıya neden olur. Üç saniyede birini yere serer."

Aramızdaki şok tabancasını kaldırdım, huşu içinde ona baktım ve "Aslar" diye mırıldandım.

Yumuşak kahkahasını duyduğumda şok tabancası coşkumdan çıktım ve gözlerim ona gitti.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

Parmakları bileğime dolandı, şok tabancasını aramızdan çekti ve diğer eli başımın arkasına kayarak yaklaştı.

"Bilmiyorsun, mamita, bunu çözmeni izlemek daha eğlenceli olacak."

Sonra beni öptü, yine yavaş, tatlı bir öpücüktü (dilleriyle) ve ben kollarımı beline sımsıkı sarıp onun içinde eriyene kadar sürdü.

Sonra da gitti.

RALPHIE ve ben Sanat'a gittik ve saat on bir buçukta Ralphie telefonu alıp aradı.

"Jet, seni güzel kız, teslimat için arıyorum," dedi Ralphie telefonda, ben şaşkınlıkla izlerken. "Tex'in spesiyyallerinden iki tane almazsak Sadie ve benim son kullanma tarihimiz geçecek. Onlarla birini gönderebilir misin? Onları almaya gelirdim ama Double H gün boyunca Sadie'nin güvenliğınden benim sorumlu olduğumu söyledi. Geç açtık. Sadece kahve almak için kapatamayız ve onu yalnız bırakamam."

Ralphie'nin yanında durdum, hâlâ ona bakıyordum, Hector'un Ralphie'yi benim "güvenliğimden" ne zaman "sorumlu" kıldığını merak ediyordum, Ralphie başını salladı ve telefonda "Un-hunh, un- hunh," dedi, sonra "Oh, 'Double H' Hector, İspanyol Ateşli anlamına geliyor." Ahizeden kahkahalar duydum ve o da "Toodles," diye bitirdi ve telefonu kapattı.

Sonra sakince bana döndü ve "Daisy iki spesiyyal ile on dakika içinde burada olacak" dedi.

Bu noktada hayatımı altı hafta geriye sardım.

Altı hafta önce babam hapisteydi, gündüzlerim Ralphie ile Sanat'ta, gecelerim ise ya

yoga dersinde, sinemada (tek başıma) ya da oturma odamda bir kitapla kıvrılıp otururken.

Korkunç bir telefon ya da Balducci Kardeşlerden birinin vızıltısı dışında hiçbir heyecanım yoktu. Ama bu iyi bir heyecan değildi. Kötü bir heyecandı.

Yalnızdım ve korkmuş olsam da hayatım bana aitti ve kaderim benim tarafımdan belirlenmişti. Balduccis dışında, kontrol tamamen ve bütünüyle bende idi.

Artık asla yalnız değildim ve kendim için hiçbir karar vermiyordum. Verdiğimde de engelleniyordum. Ralphie benim korumam olduğunu sanıyordu. Blanca bana yemek yapmayı öğretecekti. Tom, "tüm ailenin" yeniden bir araya gelen üyesi olduğumu düşünüyordu. Ve Hector o gece ağzını bacaklarımin arasına sokacaktı (ve bu arada, düşüncesi bile tüylerimi ürpertti).

Bir de yarın akşam teslim edilecek olan pug YoYo'nun yaklaşan gelişi vardı.

Bunun tadını çıkarmak yerine, ki bunu yapmalıydım, ortadan kaybolmayı planlıyordum.

Bir an için deli olup olmadığımı merak ettim. Sonra deli olmadığımı anladım.

Birincisi, pek çok insan beni güvende tutmak için elinden geleni yapıyordu ve bu doğru ya da adil değildi. Yapacak daha iyi işleri vardı ve dahası, beni neredeyse hiç tanımayanlardı.

İkincisi, beni kim doğurmuş olursa olsun, hepsi benden hoşlanıyor gibi görünse de, asla unutmayacaktım ve her zaman bilecektim ki

garip bir kızdı.

Son olarak, Hector iyi bir adam olduğu için (hatta belki de doğmuş en iyi adam), birini bulduğunda, o kız bir Belinda olmamalıydı, ama aynı zamanda bir uyuşturucu satıcısının kızı da olmamalıydı.

Ve kesinlikle Çılgın Balducci Kardeşler'in değersiz, kırık dökük oyuncağı olmamalı.

Bunu atlatmam gerektiğini biliyordum, planlarımı kendime saklayacaktım ve her şey hazır olduğunda Ralphie ve Buddy ile oturup açıklayacaktım. Sonra Hector'la oturup açıklayacaktım. Sonra da gidip onların iyi insanlar olarak normal hayatlarına dönmelerine ve Z Gallerie kredi kartlarından başka endişelenecek bir şeyleri olmamasına izin verecektim (Hector'un Z Gallerie kredi kartı olduğundan değil, daha çok Home Depot gibi).

Daisy ve Ava kahveleri getirerek beni mutsuz düşüncelerimden uzaklaştırdılar.

Kaldılar ve çene çaldılar.

"Gevezelik ettiler" derken, muhabirlerin anlattığı boşlukları doldurduklarını ve Indy'nin Lee ile nasıl bir araya geldiğine dair hikayeleri Ralphie ve benimle paylaştıklarını kastetmiştim.

Indy bir şekilde Terry Wilcox'un neden kaybolduğuna karışmıştı. Terry'yi tanırdım. Babamın çağdaşıydı. Ürkütücüydü ve gittiğine sevinmiştim (ortadan kaybolduğunda babam çok mutlu olmuştu) ama gitmeden önce Indy'nin hayatını zindan ettiği için üzülmüşüm.

Sonra bana Eddie ve Jet'in nasıl bir araya geldiklerini anlattılar (Jet de neredeyse tecavüze uğruyordu ama neyse ki son anda kurtuldu).

Roxie "uğradı" (16th Street Mall'da alışveriş yaptığını söyledi ve hikayesinin doğruluğunu kanıtlamak için yaklaşık bir düzine çantası vardı). Ne hakkında konuştuğumuzu öğrendi ve sonra Hank ile nasıl bir araya geldiklerini anlattı.

Eski bir erkek arkadaşı tarafından takip ediliyordu. Onu Hank'in evinde bulmuş, dövmüş ve Vance ya da Kızılderili Ateşli onu bulmadan önce üç eyalet boyunca vahşi bir gezintiye çıkarmıştı. Sonunda eski sevgilisi Daisy'nin sosyete partilerinden birinde (bunu duymuştum ama açıkçası davet edilmemiştin) elinin büyük bir kısmını (yine Vance tarafından) vurdurdu.

Sonra Vance ve Jules'un (drag şovdaki siyah saçlı kadın) nasıl bir araya geldiklerini paylaştılar.

Jules uyuşturucu satıcılarını yakalamak için kanunsuz bir göreve gitmişti (bu da onun en sevdiği kişi olmayabileceğim anlamına geliyordu) ve sonunda iki kez vuruldu (kızların bana söylediğine göre Hector bunun için kendini suçluyordu, her ne kadar anlamasam da, yürek burkucu olsa da dürüst bir hata gibi görünüyordu). Vance ve Jules evli olan diğer tek "Hot Bunch" (Daisy'nin Nightingale Men dediği gibi) ve Rock Chick çiftiydi ve yeni doğmuş bir bebekleri vardı.

Son olarak Ava, Luke ile nasıl bir araya geldiklerini paylaştı.

Onun da Ren'i tanıdığını öğrendim ve ayrıca Ren'in

kuzeni Dom'un da (ben de tanıyordum ama Ren kadar iyi değil

-Dom eskiden biraz pislik biriydi, ama duyduğuma göre oldukça hevesli bir aile babasına dönüşmüş).

Ava'nın hikâyesi biraz kafa karıştırıcıydı, dolandırıcılarla ilgiliydi ve bir yerlerde o da tacize uğramıştı. Benim kadar kötü olmasa da, yine de bu tür şeylerin derecesi var mıydı? İhlal ihlaldır, bu kadar basit.

Stella ve Mace'i zaten biliyordum.

Konuşmaları bittikten sonra, cidden çok tuhaf oldum.

Ama aynı zamanda düşünecek bir şeylerim de vardı.

Çünkü görünüşe bakılırsa Hot Bunch'tan birinin dikkatini çeken ve ciddi endişelere, açıktan açığa korkulara ve hastane ziyaretlerine neden olan ilk kız ben değilmişim.

Ben bunları düşünürken Daisy, Ava ve Roxie bize sandviç almak için markete gittiler.

Öğle yemeği "saatini" (iki saat süren bir saat) kullanan Shirleen ile birlikte geri döndüler ve açılış için son rötuşlara yardım etmek üzere bir araya geldiler. Roxie'den Jet'in numarasını istedim ve onu Reunión de la Familia hakkında uyarmak için aradım (çünkü yapılacak en güzel şey buydu). Birkaç kelime mırıldandı ve bana çok samimi (ve hatta rahatlamış) görünen bir şekilde teşekkür etti. Bir ara buluşmak üzere sözleştikten sonra telefonu kapattık ve ben yemek menüsüne döndüm.

Shirleen menüye eleştirel bir gözle bakarak, "BATTANİYE İÇİNDE BİRAZ DOMUZA İHTİYACINIZ VAR," diye tavsiyede bulundu.

Daisy, Shirleen'e "Bir sanat açılışında battaniyeye sarılmış domuzlar olmaz," dedi.

Shirleen kafasını kaldırdı. "Elbette yaparsın. Sadece şu küçük bebek sosislerinden yap."

"Bu bir sanat açılışı. Vol au vents gibi şeylere ihtiyacınız var," dedi Daisy.

Shirleen bana döndü. "Onlara battaniye içinde domuzları olup olmadığını sor. Süslü bir şey yapmak istiyorlarsa bisküvi hamuru yerine Pilsbury'nin hilal hamuruna sarabilirler. İnanın bana, şampanya ve battaniyedeki domuzlarla dolu insanlar bir sürü resim satın alacaktır."

"Nereden biliyorsun?" Ava sordu.

"Çünkü biri bana bir kadeh şampanya ve durmaksızın battaniyede domuz eti verse, özellikle de bu hilal hamuruna sarılmışsa, bir tablo satın alırdım. Pilsbury hilal hamurunun tadına baktın mı hiç?"

Ava başını salladı ve gülümsedi. "Evet, bir zamanlar bir tepsi dolusu çöreği tek başıma pişirip yediğim günler olmuştu."

Shirleen tecrübeli bir sesle, "Yapması zor değil," diye mırıldandı.

Galerinin telefonu çaldı ve ben Pilsbury'nin hilal rulolarını düşünmeye ve onları yapmanın ne kadar zor olduğunu merak etmeye o kadar dalmıştım ki, operatör bana ödemeli ücreti kabul edip etmeyeceğimi sorduğunda düşünmedim bile.

Sadece "Evet." dedim.

"Sadie?" dedi babam kulağıma.

Gövdem kalktı ve zihnim kapandı.

Aylardır galeriyi ve evimi arıyordu. Ödemeli aramak zorundaydı ve ben asla kabul etmedim. Birkaç ay önce Ralphie'ye bir telefon geldi, elini ağızlığın üzerine koydu ve kabul edip etmeyeceğini sordu, ama ben başımı "hayır" anlamında salladım.

O zamanlar Ralphie soru sormamıştı. Şimdi, belli ki biliyordu.

"Sadie?" diye tekrarladı babam.

Shirleen ve Ava da benimle gelmişti. Daisy'nin olduğu kadar onların da gözlerini üzerimde hissettim. Hiçbir şey yapamadım. Zihnim hâlâ kapalıydı.

"Sadie! Tanrım! Orada mısın? Bütün gün bekleyemem."

"Baba," diye fısıldadım.

Ona "baba" demekten nefret ederdim. Bundan hep nefret ettim ama izin verdiği tek şey buydu.

Ben söyleyince oda elektriklendi.

Shirleen'in kolu Daisy'ye doğru fırladı ve parmaklarını tekrar tekrar şıklattığını gördüm ama Daisy çoktan çantasını karıştırmaya başlamıştı. Cep telefonunu çıkarışını izledim.

"Konuşma var," dedi babam kulağıma.

"Konuşmak mı?" Tekrarladım.

"Konuş. O konuya birazdan geleceğiz. Neredeydin ve neden aramalarımı reddettin?"

Göz kırptım.

Delirmiş

miydi?

Rolümü o kadar iyi mi oynamıştım ki, yirmi dokuz yıl boyunca gerçekten de benim uslu bir kız evlat olduğumu düşünmüştü? Babamın her zaman zeki olduğunu düşünmüştüm (hatta bana zeki olduğunu söylerdi; bana bu yükleri anlatırdı), ama oldukça aptal olduğu açıkça görünüyordu.

Daisy tezgahıtan atladı, telefonu kulağına götürdü ve o uzaklaşırken Ralphie ve Roxie yaklaştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Ziyaret günleri, Sadie. Tanrım, seninle konuşmam gereken şeyler var. Aylardır buradayım. İlgilenmem gereken işler var. Hangi cehennemdeydin?"

"Çalışıyorum," diye cevap verdim.

Daisy'nin cep telefonuyla sessizce konuştuğunu duyduğumda kafamda çarklar dönmeye başlamıştı.

"Çalışıyorum," sesi sert, öfkeli ve inanmazdı. "Baban hapiste ve sen..."

Sırtım dikleşmeye başladı ve gözlerim Ralphie'nin endişeli yüzüne odaklanırken, babamın sesi kulağımda kalmaya devam etti ama söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım.

Göğsümde garip bir şeyler oluyordu. Orada sert ve sıcak bir şey oluşuyordu ve ben bunun farkına vardım.

öfkeydi.

Bir anda zihnim yeniden harekete geçti. Çenemi kaldırdım ve daha önce hiç tanışmadığım, olaylarla başa çıkmada bambaşka bir yolu olan Yeni Buz Prensesi kararlı bir hareketle yerine oturdu.

"Affedersiniz," diye kestim babamın konuşmasını, sesimden buz sarkıtları damlıyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Affedersiniz dedim. Konuşuyordunuz ama söyledikleriniz ilgimi çekmedi, o yüzden konuşmanızı kesmenizi istedim ki neden aradığınızı sorabileyim. Birkaç gün içinde bir açılışım ve yapacak işlerim var."

Babam sessizdi.

"Alo?" Ben seslendim.

"Sadie, şimdi komik olmanın sırası değil," diye uyardı.

"Komiklik yapmıyorum. Tamamen ciddiym. Şimdi söyle bana, ihtiyacın olan bir şey mi var yoksa bu sosyal bir görüşme mi?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye patladı babam.

"Hayır," diye cevap verdim kısaca.

Kısa bir duraklama, sonra yumuşak bir tehditle, "Bu doğru. Onu beceriyorsun."

Şaşkınlıkla göz

kırptım. "Pardon?"

diye sordum.

"Chavez. Sen lanet olası Hector Chavez'sin."

Hector'u "sikmiyordum" ama vücudumun titremeye başlamasına yetecek kadar yakındı.

Nereden bilebilir ki?

Belli ki hapishanede bile dedikodular yayılmış.

Yeni Buz Prensesi benim yerime cevap verdi: "Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Sorabilir miyim baba, neden Hector'u becerdiğimi duyunca telefon ediyorsun da Ricky Balducci'nin beni öldüresiye dövdüğünü, birçok kemiğimi kırdığını ve bana tecavüz ettiğini duyduğundan emin olduğum halde telefon etmiyorsun?"

Babam tek yönlü bir zihin sergiliyordu ve verdiği yanıt kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu.

"Hector mu? Ona Hector mu diyorsun?"

"Beni orgazm ederken 'Ajan Chavez, oo Ajan Chavez' diye bağıramam, değil mi?" Yeni Buz Prensesi gitmiş, yerine Tavır Sadie gelmişti ve Roxie'nin şaşkın bir kıkırdama çıkardığını duydum.

"Sadie, seni küçük-"

O sözünü bitiremeden ben araya girdim.

"İşimiz bitti," diye ısırdım. "Ve bunda ciddiylim. İşimiz bitti. Bir daha arama, yazma ve seni bıraktıkları o üzücü günde beni aramaya gelme."

Bunun üzerine telefonu kulağımdan çektim (o hala konuşurken bile), kapatma düğmesine bastım ve kapattım.

Tezgahın üzerine.

Bakışlarım dinleyicilerimin etrafında döndü. Belirsiz yüzler beni izliyordu. Daisy tekrar kalabalığın arasındaydı ve tüm gözler benim üzerimdeydi.

Yeni ya da eski Buz Prenseslerimden birinin bana gelmesini istedim.

Onun yerine Shirleen'in eli sırtımın alt kısmına dokundu. Onun dokunuşuyla ellerimi kaldırdım, yüzüme götürdüm ve gözyaşlarına boğuldum.

Shirleen beni kollarının arasına aldı ve vücuduna çekti. "Çıkar onu çocuğum. Çıkar onu."

Yüzümü omzuna bastırdım ve ağladım, sert, şiddetli, bedenimi sarsan hıçkırıklarla.

Bir "baba" istiyordum. Tom gibi birini. Tex gibi biri de benim için iyi olurdu. İkisi de tecavüze uğramamı kendi babamdan daha çok önemsiyordu.

Ve annemi geri istedim.

Shirleen'in omzuna "Annemi geri istiyorum," dedim ve beni kollarına almasıyla o an arasında bir yerde diğerlerinin de bize sarıldığını fark ettim.

Shirleen, "Şşşt, çocuğum," dedi ve birinin eli saçlarımı okşadı.

"Ondan gerçekten nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Şşşt," diye karşılık verdi Shirleen.

Hava değişti ve değişim o kadar glyd ki başım yukarı kalktı.

Kapı açılmıştı ve Hector oradaydı. O sabah aptallık edip Ren'in beni biraz fazla tutmasına izin verdiğim zamankinden yaklaşık on kat daha kızgın görünüyordu. Bunun mümkün olabileceğini aklıma bile getirmezdim ama işte, her yerinden belli oluyordu.

Alaskan Hottie onunla birlikteydi.

Hector bana doğru yürüdü ve kızlarla Ralphie dağıldı. Uzun, fkeli adımlarla odayı geçerken baktım ve gözlerimi sildim.

"Ben şimdi ne yaptım?" O yaklaştığında ağladım.

Elimi kaldırdım. O da elime doğru yürüdü ve kollarını bana doladı.

"ağrıyı duydum," dedi bana bakarak, yüzü hâlâ öfke doluydu.

Gözlerimi kırptım (evet, yine!).

"Yaptınız mı?" "Telefonunu dinledik."

Tabii ki.

Telefonumu dinlemişler.

"Baban balık," diye devam etti, sesi öfkeyle titriyordu.

Onu yalanlayamazdım. Gerçekleri söyledi. "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Kolları daha da sıkılaştı ve elim göğsünden omzuna doğru kaydı. Diğer elim karşı tarafta ona katıldı ve başımı daha da geriye eğdim. Bir saniye beni izledi. O saniye önce ikiye, sonra üçe çıktı.

Sonra yüzü öfkesinin bir kısmını (hepsini olmasa da) kaybetti ve "Olacaksın" diye söz verdi.

Karnım zil çaldı.

Kolları daha da sıkılaştı ve Bay Mood Swing'in yüzündeki öfkenin kayboluşunu hayranlıkla izledim. Yerini sıcaklık aldı ve başı daha da yaklaştı.

"Ajan Chavez, oo Ajan Chavez?" diye sırtarak alay etti.

Gözlerimi kapattım.

Lütfen, biri beni öldürsün.

Beni nazikçe salladı.

Gözlerimi açtım.

Ağzı kulağıma gitti ve "Bunu duymak için sabırsızlanıyorum" diye mırıldandı.

Ben karşılık veremedim başı döndü. Dudaklarıyla dudaklarıma dokundu, beni bıraktı, sonra da gitti.

Kapıya baktım.

Shirleen yanımda belirdi. "Sana söylüyorum, altı hafta önce benden seçim yapmamı isteseydin, Luke'u seçerdim. Şimdi düşünüyorum da o çocuktan bir parça istiyorum."

"Shirleen!" Ava kıkırdarak haykırdı.

Shirleen Ava'ya baktı.

"Oğlun hâlâ ateşli," diye güvence

verdi ona. Ralphie'ye baktım.

Bana gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim.

Sonra kendimi tutamadım. Bir kahkaha patlattım.

"Peki, henüz bir mi amor almadın mı?" Indy kalçasını babasının mutfak tezgâhına dayamış, bir fincan kahveyi yarısına kadar ağzına götürmüş, omzuna bir bulaşık bezi asmış, dudaklarında bir sırıtma oynasırken sordu.

"Hayır," diye cevap verdim ve son kuru bardağı da kaldırdım. "Ama bir mi corazón içtim."

"Oo, a mi corazón," diye gülümsedi Indy.

"Nedir bu?" Ally avuçlarını iki yanındaki tezgâha koyarak ve Indy'nin yanına oturmak için kendini yukarı çekerek sordu.

"İspanyol sevecenliği. Sadie mamita'dan mezun oldu. Indy, Ally'ye "Bu benim kalbim" dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Roxie yemek artıklarını kaldırıp buzdolabını ayağıyla kapattıktan sonra grubun yanına gelerek sordu.

"O 'bebeğim'den 'kalbim'e geçti," diye cevapladı Indy.

Ally'nin dans eden gözlerinin bana kaydığını gördüm.

"Chickie, sen
başım belada."

"Bir de bana sor," diye

mırıldandım. Hepsi güldü.

Tom'un yerinde yemek yedik.

"Biz" derken Lee ve Indy'yi, Hank'i (Lee ve Ally'nin ağabeyi; çok iyi biriydi ve hepsi birbirine benziyordu - uzun, esmer ve muhteşem) ve Roxie, Ally, Tom, Hector ve beni kastediyorum.

Tatlıdan sonra Tom fotoğrafları çıkardı.

Bir sürü fotoğraf vardı.

Kendi yolundan çıktığını biliyordum. Bazı fotoğraflar çok eskiydi, annemin liseye gittiği günlerden kalma. Saatlerce tavan arasında kalmış olmalı.

Resimler beni büyülemiyormuş gibi davranmaya çalışmak istedim ama yapamadım.

Annemi tatlı ve sevgi dolu ama aynı zamanda sessiz ve durgun biri olarak hatırlıyordum. Fotoğraflar farklı bir anneyi gösteriyordu; gülen, gülümseyen ve hayat dolu. Elimde olmadan onları inceledim ve hatta diğerleri hikayeler anlattığında güldüm.

Lee, Indy, Hank ve Ally annemi hatırlamıyorlardı ama diğer fotoğrafları karıştırırken hayatları hakkında anlatacak komik (ve biraz da çılgın) hikâyeleri vardı.

Ancak Tom annemi hatırlıyordu ve onun, Katherine ve Kitty Sue hakkında paylaşacak komik (ve biraz da çılgın) hikayeleri vardı.

Diğerlerinden daha uzun süre baktığım bir fotoğraf vardı. Tom'un deyiimiyle "tüm ailenin" fotoğrafıydı ama

Nedense büyükannem de o filmdeydi.

Büyükbabam annem babamla evlenmeden önce ölmüştü. Babamın anne ve babası, kendimi bildim bileli onun deyimiyle "benim için ölmüşlerdi". Ancak ben Denver Üniversitesi'nde birinci sınıftayken her ikisi de bir yıl içinde öldüğünde anladım. Annemin annesi ben üç yaşındayken ölmüş.

Büyükannemi hiç hatırlamıyordum ama fotoğrafta bana sarılmıştı, annemin kolu da ona sarılmıştı. Kitty Sue ve Katherine onlara yakın, Tom ve Malcolm eşlerine yakın, çocuklar bacaklarının etrafına dağılmış.

Büyükannem ve annem alınlarını birleştirmiş, yüzlerini eğmiş, kocaman gülümseyerek bana bakıyorlardı.

Tom resme olan ilgimi fark edince bana doğru eğildi ve "Bu sende kalabilir" diye fısıldadı.

Hayır demeliydim. Bunu kabul etmek kibarlık değildi. Ama hayır demedim. Gözlerimin nemli olduğunu bilerek ona baktım ve başımı salladım. Sonra ilk fırsatta çantama attım.

Çok geçmeden kadınlar bulaşıkları yıkamak için mutfağa gittiler ve mutfakta etrafımda kadın kahkahaları duyarken yemek odasında da erkek kahkahaları duydum.

Akşam yemeği, anılara yolculuk, kahkahalar... çok güzeldi.

Ama korkutucuydu.

Korkutucuydu çünkü buna alışabilirdim.

"Siz ikinizle işler nasıl gidiyor?" Ally gözlerini bana dikerek sordu.

"Kim?" Ben de sordum.

"Kim?" Ally sırtarak tekrarladı. "Sen ve Hector, seni aptal."

Ben ve Hector.

Aman Tanrım.

Nasıl açıklayabilirim?

İmkansız!

Ben de omuz silktim.

"Hadi, ver," diye bastırdı Ally.

"Verirdim," diye fısıldadı Roxie bana. "O acımasızdır."

Kalçamı Ally'nin diğer tarafındaki tezgâha dayadım ve iç çektim.

"Onlar... iyiler," diye denedim.

"İyi mi?" Indy sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Bu çok sıkıcı," diye mırıldandı Ally.

Roxie Ally'ye, "Belki Sadie'nin sıkılmaya ihtiyacı vardır," dedi. "Kimsenin sıkılmaya ihtiyacı yok," diye karşılık verdi Ally.

"Belki Sadie yapar." Roxie savundu benim ihtiyaç Sıkıcı olduğu için.

Ally'nin gözleri tekrar bana döndü. "Sıkılmaya ihtiyacın var mı?"

Bir süre ona baktıktan sonra, "İtiraf etmeliyim ki biraz sıkıcı olabilirdi. Ama her şeyin iyi olduğunu söylerken sıkıcı olduğunu kastetmedim."

"Ne demek istediniz?" Indy sordu ve hepsi öne doğru eğildi.

Seçeneklerimi kısaca tartıştım.

Buz Prensesi olup onlara hiçbir şey anlatmayabilirdim (ki muhtemelen bunu kabul etmeyeceklerdi - artık kimse Buz Prensesi'ne en ufak bir ilgi göstermiyordu). Onlara her şeyi anlatabilirdim (ki bu bütün gece sürerdi). Onlara Hector ve ben onun evine döndüğümüzde neler olacağını anlatabilirdim (ki bu utanç verici olabilirdi). Ya da onlara dövmeden bahsedebilirdim.

Onlara dövmeden bahsettim.

İşim bittiğinde hepsi bana baktı. Sonra

Roxie nefes aldı, "Aman Tanrım."

Indy, "Lee'nin bir dövmeye ihtiyacı olduğuna karar verdim," dedi.

"Hayır!" Ben patladım. "Lee'ye bir şey söylersen bu Hector'un kulağına gidebilir."

Ally tezgahtan aşağı atladı, kolunu belime doladı ve Indy ile Roxie peşimden gelirken beni yemek odasına doğru götürmeye başladı.

"Çabuk öğren kardeşim," dedi Ally. "Bu klanda hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz. Ve bu dövme sır olarak kalamayacak kadar iyi."

Bu harika değil miydi?

Yemek odasına girdik ve ben Hector'un yanındaki yerime döndüm.

Yemekten sonra, fotoğraf çekimi sırasında, sandalyemi ona yaklaştırma hareketini yapmıştı. Şimdi kolunu boş sandalyemin arkasına dayamış uzanıyordu. Kolu hala oradayken oturmaktan başka seçeneğim yoktu.

Bunu yaptığım anda, omuzlarımın etrafında kıvrıldı ve bana yaklaştı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu
kulağıma usulca. Hayır.

Hayır, gitmeye hazır değildim. Hayır, onun evine gitmeye ve ağzını bacaklarımın arasına sokmasına hazır değildim.

Belki de gidip bunu yapmaya hazırdım çünkü bütün gün neredeyse tek düşündüğüm şey buydu (tabii ki lanet olası babam ve fotoğraflar hariç, ama çoğunlukla tek düşündüğüm şey buydu).

"Aman Tanrım, bunu yapabilmemin imkanı yok" şeklinde düşünmedim. "Aman Tanrım, sabırsızlanıyorum ve umarım işleri yine berbat etmem" şeklinde düşündüm.

Ancak, muhtemelen hayatımın bir sonraki travmasına geçmeden önce halletmem gereken bir işim vardı.

Aklıma bir fikir gelmişti ve Girit'e gitmeden önce bu fikri harekete geçirmek zorundaydım çünkü

yalnız gitmek. Ben de son planımı uygulamaya koydum.

Hector'a döndüm ve "Lee'yle konuşmam gerek." dedim.

Hector'un kaşları kalktı.

"Neden Lee'yle konuşmak istiyorsun?" Ally masanın karşı s ı n d a n sordu, yine meraklı ve aynı zamanda yüksek sesle.

Lee kız kardeşini duydu, başı döndü ve gözleri bana geldi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Sadie?" diye sordu. Oh be.

Ya şimdi ya da asla.

"Ofisinizde konuşmak için biraz vaktiniz var mı, belki yarın?"

Bu noktada Lee'nin vücudu bana döndü ama gözleri bana dönmeden önce Hector'a kaydı.

"Ben buradayım. Ofiste olmamıza gerek yok," diye cevap verdi (çok yakışıklı) bir gülümsemeyle.

"Şey, bu bir tür iş," dedim ona. "İş mi?"

"Evet."

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Annemi bulmanı istiyorum."

Bu hava içinde ve oda anında değişti. Değişti. anlamadığım bir şeyle aşırı yüklendi.

Kadınların hepsi şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu.
Adamlar kapalı ve sabit yüzlerle birbirlerine bakıyorlardı.

Bunu pek iyi karşılamadım.

Çatırdayan sessizliğin içine daldım.

"İnsanları buluyorsun, değil mi?" Lee'ye sordum.

Gözleri Hector'a kilitlenmişti ama tekrar bana döndü ve başını salladı.

"Annem kayboldu, belki onu bulabilirsin diye düşündüm."

"Sadie-" dedi Hector yanımdan.

"Ben öderim," diye araya girdim, Lee'nin bedavaya istediğimi düşünme ihtimaline karşı.

"Sorun para değil, Sadie. Sorun-" diye başladı Lee ama Tom onun sözünü kesti.

Tom, "Yarın buluşacağız," diyerek beni şaşırttı (ve kendisini de davet etti) ve herkesin gözü ona çevrildi. "Saat dörtte, Lee'nin ofisinde." Tom Lee'ye baktı. "Vance'in orada olduğundan emin ol."

Tom'a baktım, Vance'i neden orada istediğini anlayamamıştım ki Hector garip, alçak bir sesle, "Tom," dedi.

Hector'a döndüm. Yüzü boştu ama gözleri hareketliydi ve içinde huzursuz bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Bunu da iyi olarak kabul etmedim.

"Konuşuruz," diye devam etti Tom ve ben de ona dönüp baktım. "Orada olacağım, Lee, Vance, Hank, Eddie ve sen," dedi Tom.

Hector.

"Ve ben," diye araya girdim ve Tom bana

baktı. "Ve sen, Sadie," diye onayladı.

Tom'a "Teşekkür ederim," dedim.

Minnettarlığımı ifade etmem odadaki her erkeğin rahatsız görünmesine ve odadaki her kadının endişeli gözlerle bana bakmasına neden oldu.

Bu beni endişelendirdi. Hem de çok.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Tom'a sordum.

"Yarın, saat dörtte," diye yanıtladı Tom.

"Evet, ama-" Ben başladım.

"Dört," dedi Tom sert ama nazikçe.

Dudaklarımı içeri çektim, itmek istiyordum. Ama akşam yemeğinde, fotoğraflarda, bana resmi vermek için elinden geleni yapmıştı.

Ben de zorlamak yerine, "Tamam." dedim.

Hector sandalyesini geriye itti.

"Gitme vaktimiz geldi," diye

duyurdu. Aman Tanrım.

Hector beni sandalyemden çekip çıkardığında o tuhaf konuşmayla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Tom'la el sıkışmaya çalıştım ama o bunu reddetti ve bunun yerine bana sarıldı. Bu sarılma alışverişi grubun geri kalanı boyunca devam etti, Hank de buna dahildi (ki onu neredeyse hiç tanıımıyordum bile!).

Sonra Hector beni Bronco'ya götürdü. Binmeme yardım etti, sürücü koltuğuna oturdu, kontağı çevirdi ve yola koyulduk.

Gece çantam onun arka koltuğundaydı.

Dizlerim titriyordu.

Tenim karıncalanıyordu.

Midem hiç de hoş olmayan düğümler içindeydi.

Kahretsin!

ON DÖRT

SADIE'NİN HEDİYESİ

Sadie

H Rektör gece çantamı yatak odasındaki kapının yanına bıraktı, yatağın yanına yürüdü ve Işık.

Gözleri bana geldi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" İhtiyacım olan bir şey düşünmeye çalıştım.

Cesaret mi? Ne yaptığını bilmeyen birden fazla kişilik yerine kim olduğunu ve ne hakkında olduğunu bilen tek bir kişilik mi? Hayatımı geri sarma ve babamın hapishaneye gönderildiği ana geri dönme ve hayatımın çözülmesini ve beni bu korkutucu geçide getirmesini beklemek yerine hemen o anda Girit'e taşınma yeteneği?

"Hayır," diye cevap verdim.

Ceplerini boşaltmaya başladı, eşyalarını komodinin üzerine bıraktı.

Gergin bir panik içinde eğildim ve gece çantamın fermuarını açtım.

Pijamalarımı (beyaz kaşkorse, beyaz zemin üzerine ekoseli birden fazla pastel renk, Buddy'nin Victoria's Secret'a yaptığı geziden daha fazlası) ve tuvalet çantamı aldım.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldandım çantama ve odadan çıkıp koridordan geçerek tuvalete gittim.

Zihnimi bilerek boş tutarak üstümü değiştirdim. Sonra saçlarımı başımın üstünde dağınık bir at kuyruğu yaptım, dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve nemlendirici sürdüm, ancak akşamki kutlamalar için makyajsız olmak pek de uygun bir yol değildi. Ancak bahsettiğim gibi, zihnimi kasıtlı olarak boş tutuyordum, bu nedenle, hiç düşünmediğim ve bunun yerine otomatik pilotta hareket ettiğim için açıkça net düşünmüyordum.

Sonra aynaya baktım ve kendime bunu düşünmek için bir an verdim.

Başka bir deyişle, kendime moral konuşması yaptım.

"Bunu yapabilirsin Sadie," diye fısıldadım, Hector kendi kendime konuştuğumu duymasın diye zor çıkan bir sesle.

Muhtemelen o sabahki Buz Prensesi Diatribe'imden sonra zaten tamamen deli olduğumu düşünüyordu. Kendi kendime konuştuğumu duymasına ihtiyacım yoktu. Beni hapse attırırdı.

Derin bir nefes aldım ve moral konuşmama devam ettim. "Normal kızlar böyle yapar. Erkeklerle yatarlar. Bundan zevk alırlar. Eğer iyi bir şeyse ve adam ne yaptığını biliyorsa bazen zevk alırlar."

Konudan uzaklaşıyordum, bu yüzden aynada kendime göz kırptım, başımı salladım ve elimdeki konuya geri döndüm. "Her neyse, bu doğal, bu doğru. Ve bu Hector ve onu gördüğün andan beri bunu istiyorsun ve ne yaptığını bildiğinden oldukça eminim. En azından ben öyle umuyorum."

Kendime yarı inanıncaya kadar görüntüme baktım. Sonra nefesimi içime çektim, omurgamı dikleştirdim, çenemi kaldırdım, ışığı söndürdüm ve yatak odasına geri döndüm.

Hector yatakta yorganın üstüne uzanmış, sırtını yastıklara dayamış, bacaklarını açmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Üzerinde koyu gri termali ve ekoseli, kesik pijama altı vardı. Televizyon açıktı ve bir oyun oynanıyordu.

Onu yatakta rahatlamış görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Bunu düşünmemeye karar verdim (tekrar!) ve odaya baktım.

Çamaşır sepetinde artık giysi yoktu. Yatak yapılmıştı ve üzerinde yeni çarşaf varmış gibi görünüyordu. Hector'un botları ve ayakkabıları ortadan kaybolmuştu. Dolabın kapısı kapalıydı.

Odayı temizlemişti!

"Odayı temizlemişsin," diye geveledim kendimi durduramadan.

Hector'un gözleri televizyondan bana kaydı.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bu sabah sen ve ben ayrılırken annemi evde bıraktık."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Blanca odanı mı temizledi?" Hector'un bakışları tekrar televizyona döndü.

Tek söylediği "Burnunu sokuyor," oldu.

"Ama..." Başladım, durdum, sonra bitirdim, "Sen yetişkin bir adamsın."

Bana dönüp baktı ve ağzından kavga eder gibi bir gülümseme çıktı. "Anneme ne yapacağını söylemek ister misin? Ona kendi işine bakmasını mı söyleyeceksin?" diye sordu.

Blanca'ya ne yapacağını söylemeyi düşündüm.

Sonra Blanca'ya kendi işine bakmasını söylemeyi düşündüm.

Sonra başımı hararetle salladım.

Sırıtişını serbest bıraktı ve yumuşak bir sesle, "Buraya gel Sadie," dedi.

Hiçbir şey yapmadan, düğümlenen karnıma, çarpan kalbime ve titreyen bacaklarıma aldırmadan yatağın ucuna gittim ve ona doğru süründüm.

Ulaşma mesafesine geldiğimde, elleri üzerimdeydi ve beni omzum ve başım tekrar göğsüne yaslanacak şekilde döndürdü. Bu sefer kolunu göbeğime doladı ve...

Ve...

Ve hiçbir şey.

Ben orada yattım. Hector orada yatıyordu. Hala bir şey yoktu.

Neler oluyordu?

"Hector?" Seslendim.

"Evet?"

Şimdi ne dedim ben?

Oh, lanet olsun.

"Şey yapacağımızı sanıyordum..." Bitiremedim.

"Yapacaktık. Tom'un evinde sana gitmeye hazır olup olmadığını sorana kadar, vücudun kaya gibi sertleşti ve hazır olmadığını anladım. O yüzden bekleyeceğiz." Kolunu sıktı ve sesi yumuşadı. "Bana alışmak için biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Benim için sorun değil, mamita. İstedğin kadar zamanın var."

Lütfen biri bana bunu gerçekten söylediğini söylesin.

Yine kendimi durduramadan kolunu kaldırdım ve ona doğru döndüm. Sağ elinde tuttuğu kumandayı karın kaslarına dayamıştı. Kaydırdım, kapatma düğmesini buldum, televizyona doğru döndüm ve kapattım. Sonra tekrar ona doğru döndüm, uzandım ve kumandayı komodinin üzerine koydum.

Nefesimi burnumdan içeri çektim, elimi göğsüne koydum ve gözlerinin içine baktım.

O sıcak yoğunlukla bana bakıyorlardı.

Dudaklarımı ısırdım, bıraktım ve fısıldadım, "Sanırım sana oldukça alıştım."

Gözlerindeki sıcaklığın alev alev yanışını izledim ve hiç tereddüt etmeden bir karın kıvrımı yaptı. Her iki kolu da bana dolandı ve büküldü, ben sırtımın üzerine düştüm ve o çoğunlukla benim üzerime düştü.

Başını kaldırmıştı ve hâlâ bana bakıyordu. "Emin misin?" diye sordu sessizce.

Hayır, emin değildim.

Yine de başımı salladım.

İşte o zaman beni öptü.

Öpücük sıcak, sert, ıslak ve acildi.

Elleri değildi.

Üzerimdeydiler, kaşkorsemin üzerinde, müdahalesiz, hafif ve tatlıydılar.

İkisi bir arada güzeldi. Karnımdaki düğümler çözüldü ve mutlu karıncalanmalar tenimde gezinmeye başladı.

Ağzı benimkinden ayrıldı ve çeneme doğru kayd, çenem boyunca ilerledi ve dilini kulağımın hemen altındaki deriye dokundurdu.

Sonra bana İspanyolca bir şeyler fısıldadı. Tek bir kelime dışında hiçbir şey anlamadım, "preciosa" (sadece tek bir anlama gelebilirdi, değil mi?).

Kulağıma fısıldadığında, elleri hala üzerimde hafifçe dururken, karıncalanmalar ürpertiye dönüştü.

Başımı çevirdim ve çenesinin alt tarafının tadına baktım. Kirli sakalının dilime değdiğini hissettim.

Bunu ben de sevdim.

Görünüşe göre Hector da öyle. Ağzı bir başka acil, ıslak öpücük için benimkine geri geldi. Eli popomda gezindi ve beni kendine çekti. Zaten sertleşmiş olduğunu hissettim ve onu bu hale getirebilmem hoşuma gitti. Tişörtünü çekiştirip yukarı kaldırarak kadar hoşuma gitmişti.

Ağzı benimkinden ayrıldı. Sırtını dikleştirdi ve kollarını kaldırdı, böylece gömleği çekip çıkarabildim ve fırlatıp atabildim.

Hemen bana geri döndü, vücut ısısı bana çarptı, ağzı ve dili boynumda, boğazımda, göğsümde, her yerdeydi. Karıncalanma titremeye, ardından (kısa bir süre sonra) nefes nefese kalmaya ve nihayet (bundan kısa bir süre sonra) kıvranmaya dönüştü.

Bu normal ve doğal gelmiyordu.

Bu olağanüstü ve doğaüstü bir duyguydu.

Eli göbeğime kadar geldi, parmakları kıvrılıp beni tutarken sıcaklığı göğsüme çarptı. Tutuşuna bastırdım ve bunu yaptığım anda parmakları çözüldü ama avuç içi olduğu yerde kaldı. Sonra kumaşın üzerinden meme ucuma doğru yavaş daireler çizdi.

Aman Tanrım.

Ağzının içine doğru soludum.

"Bu çok hoş," diye dudaklarına doğru nefes aldım. Onun da benimkilere gülümsediğini hissettim.

Sonra parmakları kaşkorsemin kenarını yakaladı ve göğüs ucumun üzerinden aşağı çekti ve aniden ağzı oradaydı. Sonra dili oradaydı. Sonra derin derin emdi.

Boynum eğildi, sırtım eğildi, kalçalarım eğildi, her şey eğildi ve doğaüstü mutluluk duyguları meme ucumdan bacaklarımın arasına kadar yayıldı.

Hector'un ağzı çözüldü. Kaşkolu yukarı çekerek beni tekrar örttü, ama aynı şeyi yapmak için diğer tarafı da aşağı çekti.

Cennet.

Kıpırdanmalar kıvranmaya dönüştü ve ellerim omuzlarının derisi üzerinde gezindi. Sonra tırnaklarımı geçirdim (elimde değildi, çok iyi hissettiriyordu). Tırnaklarım derisini kazıyarak kaslarının gerildiğini hissettirdi, yukarı... yukarı... ta kafa derisine kadar.

Tırnaklarımı hissedince meme ucuma doğru inledi (bu da iyi hissettirdi) ve beni öpmek için tekrar üzerime geldi, daha sıcak, daha sert, daha derin. Elleri artık hafif ve tatlı değil, acil ve açtı ve tek düşünebildiğim ondan daha fazlasını almaktı.

Parmaklarım saçlarından ayrıldı ve ellerim bedenlerimizin arasına girdi. Külotumun ipini kendim çektim ve aşağı doğru kıvrırmaya başladım. Hector bunu hissetti, üzerimden yuvarlandı ve bir anda pijama altım ve külotum yok oldu.

Onu ve giysilerimin çoğunu kaybetmenin soğukluğuna tepki veremedi, elleri bacaklarımı açtı ve aralarında yuvarlandı, beni dizlerimin arkasından yakaladı, onları bükmek için kaldırdı, sonra baldırlarımı omuzlarına sardı ve sonra (şaka yapmıyorum!) ağzı tam oradaydı.

Hayır, ağzı, dudakları ve dili (şaka yapmıyorum!) tam oradaydı.

Ve onları nasıl kullanacağını biliyordu.

Çiçek açıyordu ama iyi hissettiriyordu. Doğaüstü, olağanüstü mutlu hisler varlığımın her zerresinde bir yol çizerken parmaklarım onu bana tutmak için saçlarına kaydı. Toplandılar, sıkılaştılar ve geldiğini hissettim.

Ama aklımın bir köşesinde, bu şekilde olmasını istemediğimi biliyordum.

Ve zihnimin çok ama çok gerisi, bir kez olsun görmezden gelinmek istemedi.

"Hayır," diye fısıldadım inilti aralarında.

Beni duymayacağını düşünmüştüm ama Hector'un ağzı hemen kayboldu. Vücudu benimkinin üzerine geldi ve ağırlığı bana çarptığında sıcaklığını üzerimde hissettim.

Yüzünü boynuma dayadı.

"Pekâlâ, mamita, duracağız," diye mırıldandı, sesi sertti.

"Hayır," diye tekrarladım, ellerim pijamasının kemerine uzandı, başımı çevirip ağzımı kulağına dayadım. "Bunun seninle olmasını istiyorum," diye nefes aldım.

Başını kaldırdı.

Ona bakmadım. Pijamalarını aşağı itmeye çalışmakla meşguldüm (başaramadım - ne diyebilirdim ki? - benden uzundu, kollarım yetişmiyordu).

"Sadie?"

Gözlerimiz kilitlendi ve bakışlarından bunun onunla olmasını gerçekten istediğimi anladım. Bakışları sıcak, karanlık ve açtı. Bu manzara karşısında midem bulandı ve vücudum kıpırdandı (ama ellerim hâlâ onun pijamalarını almaya çalışıyordu).

Sonunda, olduğu yerde donmuş gibi görüldüğü için, belki de biraz çaresizlikle, "Hector lütfen, seni içimde istiyorum," dedim.

"Sadie," diye inledi ama yine de tereddüt etti.

Ağzımı onun ağzına götürdüm ve "Lütfen" diye fısıldadım.

Saniyeler içinde (nasıl yaptığını bilmiyordum ve umurumda da değildi) beni doldurdu.

Hector "Aman Tanrım" Chavez içimdeydi.

Ve hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.
Hayat.

Sonra hareket etmeye başladı.

Ve bu daha da iyi hissettirdi. Aslında, harika hissettirdi.

"Bu harika hissettiriyor," diye kulağına nefes nefese söyledim.

Başı hareket etti ve beni tekrar öpmeden hemen önce sırtıtışını yakaladım.

Hector iyi öpüşen biriydi ama bana verdiği diğer tüm öpücükler, bedenlerimiz birbirine bağlıyken ve o içimde hareket ederken onun tarafından öpülmenin verdiği hisle kıyaslanamazdı.

Hiçbiri yakın bile değildi.

Sonunda onu daha fazla öpemeyeceğimi anladım. Çok zor nefes alıyordum, kalçalarım ona karşı hareket ediyordu, ellerim tenindeydi, tırnaklarım batıyordu.

Bacaklarımı dizlerimden kaldırdı ve daha derine soktu. Enfesti.

Ağzım kulağına gitmeden hemen önce o güzel, beklenti dolu gerginliği hissettiğimde yüzümü boynuna gömdüm.

"Hector..." Bir şey söylemeye başladım. Ne olduğunu bilmiyordum ama sözümü tamamlayamadım çünkü tam o anda içime bir şey doldu, şiddetli, ateşli ve devasa.

Mutluluk.

İşim bittiğinde gözlerimi yavaşça açtım, aşağı indim, hala içimde hareket ettiğini, derine indiğini, sertçe gıcırdadığını hissettim ve beni izlediğini gördüm, gözleri teni kadar sıcaktı.

"Çok... çok... güzel," diye fısıldadı.

Sonra izleme sırası bana geldi.

İşini bitirdikten sonra tüm ağırlığını üzerime aldım ve onun üzerimde ağırlaşmasından, sıcaklığının içime işlemesinden, ağırlığının beni yatağa bastırmasından, vücudunun hâlâ benimkine bağlı olmasından hoşlandığımı fark ettim.

Uzaklaşmaya başladı.

Kollarım onun etrafında sıkılaştı ve kalçalarım kalçalarına bastırdı.

Sustu.

"Ben çok ağırım," dedi boynuma doğru.

"Hoşuma gitti," diye fısıldadım. Bir şey söylemedi, ben de açıkladım: "Vücudun sıcak. Ben hep üşürüm. Sen beni sıcak hissettiriyorsun ve ben hayatımda hiç sıcak hissetmemiştim."

"Rahat, sevimli, konforlu, güvenli" kısmını onunla paylaşmamaya karar verdim.

Bir saniye geçti ve sonra "Tanrım" diye mırıldandı.

Belki de "rahat, sevimli, konforlu, güvenli" kısmını okumuştur.

Çiçek açan heck.

Birkaç saniye daha geçti, sonra kafasını kaldırdı. Parmakları saçımın kenarına kaydı ve gözleri yüzümü taradı.

"İyi misin?" diye

sordu. Başımı

salladım.

İyi hissettiğimi paylaşmadım. Aslında, belki de hayatımda ilk kez kendimi "iyi" hissediyordum. O yatakta, o odada, o evde Hector'la birlikte olmam gereken yerde olduğumu hissettim.

Ait olduğum yere.

Boğulma hissi beni vurdu, ılık su vücuduma vuruyor, beni örtmekle tehdit ediyordu ve nefesimi çekmek için garip bir istek duydum...

Ve lavabo.

Bu beni tuhaflaştırmadan önce (ve aptalca bir şey yapmadan önce), bizi yuvarladı. Birbirimizden ayrıldık ve Hector sırt üstü yattı, ben üstteydim, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Vücudu sarsıldı ve yatak örtülerini altımızdan çekip üstümüze cıııptı.

Başımı kaldırdım ve ellerinden biri saçıma geldi. At kuyruğu tutucusunu çıkardı ve saçlarım etrafımıza düştü. At kuyruğu tutucusunu komodinin üzerine attı ve parmakları kaşorsemin içine girdi, sonra yanlarımda durdu.

"Bunu çıkarmak istiyorum," diye mırıldandı.

Cevap olarak, korkmadan önce, daha önce yaptığı şeyin aynısını yaptım, sırtımı kamburlaştırdım ve kollarımı kaldırdım. İç çamaşırımı çekiştirerek çıkardı ve yatağın kenarından yere fırlattı.

Yerleştım, ten tene, göğüs göğüse ve onun sıcaklığı çok güçlüydü, bedenime nüfuz ediyor, beni ısıtıyordu

doğrudan çekirdeğe.

Yorganı sırtımın üzerine kadar çekti, sonra elleri popoma doğru kayd ve beni orada kavradı.

Yüzümü boynuna gömdüm. Onun sıcaklığı ve benim iyi olma hissim önce karnıma, sonra göğsüme, tam kalbimin yanına yerleşti.

Yavaşça, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Elleri popomdan çekildi, böylece kolları belimi sıkıca sarabildi.

Bu güzeldi, ancak vücudu gülüyormuş gibi hareket ediyordu.

Vücudum kaskatı kesildi.

"Komik olan ne?" Boynuna sordum.

"Mamita, az önce bana birinin verdiği en güzel hediye verdin ve bana teşekkür mü ediyorsun?" diye cevap verdi.

Oh... Tanrım!

Sadece bunu söylemedi.

Az önce öyle mi dedi?

"Sen gerçek misin?" Nefes aldım.

Ağzımdan çıkıverdi ve aptal gibi göründüğümü biliyordum ama gerçekten bilmek istiyordum.

Kolları daha da sıkılaştı ve vücudu daha çok titremeye başladı.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. Gülümsüyordu, bembeyaz ve göz alıcıydı.

"Şimdi komik olan ne?" Gözlerimi kısarak talep ettim.

Neşesi sese dönüştü ve kahkahayı patlattı. Ben hiçbir şeyi (hiç) komik bulmadım ve omzuna bir tokat attım. Bizi yanlarımıza döndürdü ve (hala gülmekte olan) yüzünü boynuma dayadı.

"Gülmeyi kes," diye emrettim. Gülmeye devam etti.

"Ciddiyim, Hector," I uyarıldı Onu. "Ben sinirleniyorum."

Yüzü boynumdan dışarı çıktı ve onu gördüğümde hala gülümsüyordu.

"O zaman, mi cielo, bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi ve bizi tekrar yuvarladı, kendisi üstteydi.

Sonra elleri üzerimde hareket etmeye başladı.

"Sen ne...?" Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kollarından biri sıkıca kilitlendi ve beni kendine yakın tuttu.

Sırıtan yüzüne baktım ama niyetini gayet açık ve net bir şekilde okudum.

Ciddi olamaz. Olabilir mi?

"Tekrar seks yapamayız," dedim ona otoritenin sesiyle.

"Daha beş dakika önce bitirdik."

Ağız omzuma gitti, sonra yukarı çıktı. Boynuma geldiğinde dilini de ekledi ve titredim.

Kulağıma doğru, "Bu bir kural mı?" diye mırıldandı.

"Hayır, bu bir kural değil. Fiziksel olarak imkânsız," diye bilgilendirdim onu, belli belirsiz Buz Prensesi ama bu sefer Her Şeyi Bilen Buz Prensesi gibi konuşarak.

Dudakları dudaklarıma geldi ve gözlerimin içine baktı.

Onunki sıcak ve yoğundu. Gerçekten sıcak ve yoğundu. Aman Tanrım.

Beni öpmeden hemen önce, "Bunun için çalışacağız," diye mırıldandı.

O zaman yaptık.

Yorganı üzerime sımsıkı örttüğümde bile geçmeyen soğğun tokadını HİSETTİM.

Sıkıştırma durduğunda gözlerimi açtım ve başımı hafifçe kaldırdım. Hava hâlâ karanlıktı ve Hector'un odanın içinde hareket ettiğini duyabiliyordum.

"Neler oluyor?" Fısıldadım, sesim uykudan cızırdıyordu.

Hector'un ağırlığı yatağa vurduğunda yatağın hareket ettiğini hissettim. Oturdu, saçlarımı boynumdan çekti ve bana doğru eğildi.

"Kapı zili. Ben hallederim. Sen uyumaya devam et," diye cevap verdi, boynumu omzumla birleştiği yerden öptü, sonra ayağa kalkarken yatak tekrar hareket etti. Onu izledim.

Gölge, termali çekiştirerek odanın içinde yürüdü ve karanlığın içinde kayboldu.

Yastıkları yeniden düzenledim (Hector ciddi bir yastık düşkünüydü), iki tanesini başımın altına koydum, bir tanesini de karnıma dayadım. Gloria ve ekibinin jakuzi aksiyonunu bir kez daha denemek için geri döndüğünü düşünerek yerleştim.

Sonra Gloria ve ekibiyle birlikte Hector'un jakuzisinde oturmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm.

Sonra Hector'un jakuzisinde Hector'la oturmanın daha eğlenceli olabileceğini düşündüm.

Sonra tekrar uykuya daldım.

KAPAKLAR omzumdan kaydı ve onları alan bir elin sıcaklığını ve yumuşak dokunuşunu hissedebildim.

"Sadie?" Hector seslendi.

Gözlerim açıldı.

"Ne?" Mırıldandım.

"Uyan, mamita. Zano!ar burada."

Karanlıkta gözlerimi kırptım. Sonra bir dirseğimin üzerinde doğrudum ve yorganı göğsümün üzerinde tuttum.

Net düşünemiyordum. H! yarı uykuluydum. Az önce bana Zano'ların iek açan, iek açan gecenin ortasında orada olduğunu söylediğine yemin edebilirdim.

"Ne?" Ben sordum.

"Giyin. Zano'lar burada," diye tekrarladı. "Konuşmamız gerek."

Zano'ların orada olduğunu söylemişti.

Tamamen doğruldum. Bir elimle yorganı kendime doğru tutarken diğer elimle saçlarımı yüzümden çektim. Hector yatağın üzerinde oturmaktan vazgeçmişti. Eğilmiş, yerdeki giysilerimi topluyordu.

"Zano'ların burada ne işi var?" Ben sordum.

Hector bana kıyafetlerimi uzattı. "Sadece giyin, Preciosa. Aşağıda konuşuruz."

Sesindeki ciddi ton, bunu muhtemelen mutlu bir haber olarak algılamamam gerektiği anlamına geliyordu.

Gerçi hangi gece yarısı ziyareti mutlu haberdur ki? Tabii ki Gloria ve kızlarının jakuzi için yaptıkları teklif dışında. Bu (Hector için) pek mutlu edici değildi ama ben bunu komik buldum.

İstediğini yapmaya karar verdim. İlk olarak, bana "preciosa" demişti, bu hoşuma giden bir şeydi (çok). Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi düşünsem de, yine de sabah yapılacak zihinsel işler listeme Jet'i arayarak bunun İspanyolca sevgi sözcükleri arasında kaçınıcı sırada olduğunu öğrenmeyi ekledim. İkincisi, başıma gelecek travmanın ne olduğunu öğrenmek istiyordum, böylece onunla başa çıkabilir ve belki bir sonrakinden önce biraz uyuyabilirdim.

Ben kaşkorsemi giyerken Hector odanın diğer ucuna geçti, sonra çarşaf ve yorganla mücadele etti.

yataktayken külot. Yarı edepli bir şekilde yataktan kalktım ve külotumu giydim.

Tüm bu çaba boşunaydı. Hector dolabını karıştırıyordu ve o aradığını bulana kadar ben yatağın etrafında dönmüştüm.

Yatağın ayak ucunda bana katıldı ve gölgeli bir giysi parçası uzattı.

"Giy şunu," diye emretti.

Aldım, flanel gömlek olduğunu gördüm ve omuz silktim. Yumuşak ve sıcaktı ve umarım Hector'un en sevdiği şey değildir çünkü hemen gece çantama gireceğine karar verdim.

Merdivenlerden aşağı indik. Işıklar yanıyordu ve Ren oturma odasında amcası Vito Zano ve kuzeni Dom ile birlikte duruyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Ne yapacağımı bilemeden tereddüt ettim. Babamın sosyal incelikler konusundaki aralıksız eğitimi bile beni Zano Ailesi'nin gece yarısı ziyaretine hazırlamamıştı. Aslında, bu tür bir ziyaretin hiçbir görgü kitabında bulunamayacağından emindim.

Sonra, karşıma çıkan her türlü tuhaf durumla başa çıkma konusunda epey pratik yaptığım için bir karar verdim ve Vito'ya doğru yürüdüm.

"Bay Zano," diye selamladım ve elimi uzattım.

Elimi tuttu ve sıcak bir sarılma için beni kollarına çekti.

"Seth aradan çıktığına göre artık 'Bay Zano' meselesi yok ufaklık. Ben artık senin Vito Amcanım," dedi başımın tepesine.

Bu harikaydı. Artık sahip olduğumu hiç bilmediğim ve giderek büyüyen arkadaş listeme ekleyebileceğim bir "Vito Amca "m vardı.

Kimse Buz Prensesi'mi hatırlamıyor muydu? Herkes bağları koparmamı ve ortadan kaybolmamı zorlaştırmaya mı kararlıydı?

Lanet olsun!

Gitmeme izin verdi. Zihinsel öfke nöbetimi bir kenara ittim ve Ren ile Dom'a baktım.

Ren (her zamanki gibi) kot pantolon ve koyu kahverengi balıkçı yaka giyerek iyi görünüyordu.

Kuzeni Dom Vincetti uzun kollu, termal bir Henley ve kot pantolon giymişti ve Hector'a çok benzeyen bir şekilde sert görünüyordu (ama bence Hector bunu daha iyi yapmıştı).

Dom her zaman vahşi olanıydı. O da yakışıklıydı ve genellikle çirkin bir flörtçüydü, bazen iyi bir şekilde değil, babamın kaba olduğunu söylediği bir şekilde. Şimdi bana her zamanki gibi bakmıyordu (sanki zihinsel olarak beni soyuyormuş gibi), ama farklı bir şekilde bakıyordu - yoğun ve tuhaf bir şekilde aynı zamanda yumuşak.

Tıpkı Ren'in bana baktığı gibi.

Bu kez Blanca'nın verdiği dersin etkisini göstermesine izin verdim ve ikisinden birine doğru ilerlemek yerine (ki bu bir tür dokunmayı gerektirebilirdi, bu da Hector'u kızdırabilirdi, ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğim bir şeydi) Hector'a doğru ilerledim.

Ren ve Dom'a, "Merhaba çocuklar," derken Hector'un kolu omuzlarımda kayıyordu.

Dom gözlerini kırptırdı. Ren'in gözleri Hector'a kaydı, sonra tekrar bana döndü ve sırttı.

Hector beni yanına yatırdı.

Kimse konuşmadı.

Bekledim.

Yine de kimse konuşmadı.

Sonunda, daha fazla dayanamadığımda, "Ne oldu?" diye sordum.

Hector cevap verdi, "Zanolar Ricky'yi yakaladı."

Vücudum kaskatı kesildi. Sonra içimden rahatlama damladı ve Hector'a doğru sarktım.

Teşekkürler Tanrım.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım.

"Hayır, Sadie," dedi Hector usulca, başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünün dikkatle boş olduğunu gördüm ama gözleri parlıyordu. Konuşmaya devam etti. "Anlamıyorsun, mamita. Onu yakaladılar ama şimdi onunla ne yapacaklarına karar vermen gerekiyor."

Rahatlamış bedenim yeniden katılaştı.

"Ne?" Hector'a sordum.

Vito Amca konuştu.

"İki seçeneğin var ufaklık," dedi bana ve gözlerim ona döndü. "Birincisi, Balducci'yi polise götürürüz." Konuşmayı kesti. Başımı salladım ve devam etti, "İkincisi, Balducci ortadan kaybolur."

Vücudum sarsıldı.

"Kaybolmak mı?" Sesim nefes nefese ve inanmayarak tekrarladım.

Dom "Kayboluyor," diye onaylayınca bakışlarım ona kaydı. "Gitti. Onu bir daha kimse görmeyecek. Ne sen, ne kardeşleri, hiç kimse."

Dom'a öylece baktım, ne dediğini anlamıyordum ya da daha doğrusu ne dediğini anlamamaya çalışıyordum.

Dom konuşmaya devam etti, "Suçlamalarla savaşır, tanıklık etmek zorunda kalırsınız ve bunu tekrar yaşamak zorunda kalırsınız. Ya da onun ortadan kaybolmasını seçersiniz ve biz de bu işi hallederiz. Duruşma yok, tanıklık yok. Her şey biter, cezasını çeker ve sen de yoluna devam edersin."

Benim için Ricky Balducci'yi öldüreceklerini mi söylüyorlardı?

Çiçek açıyor!

"Senden bunu isteyemem-" Ben başladım.

"Bunu yapmayız," diye araya girdi Vito Amca, gözleri Hector'daydı. Sonra tekrar bana döndü. "Ricky'den nefret eden tek kişi sen değilsin. Onun uygun olduğunu söylersek, herkes ortaya çıkar. İşi doğru yapanı seçeriz, onu teslim eder ve çeker gideriz. Ondan sonra ne olacağını bilmiyoruz. Siz bilmiyorsunuz. Chavez de bilmiyor. Kardeşi ya da Nightingale de bilmiyor. Kimsenin haberi olmayacak ve bu iş bitecek."

Vücudumun titrediğini fark ettim.

"Sadie," diye seslendi Hector ve ben de başımı kaldırıp ona baktım. Nedense konuyu değiştirdi ve bana şu bilgiyi verdi: "Mobilyanda buldukları kan ve kılların bir kısmı Ricky'ye aitti."

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

Konuşmaya devam etti. "Harvey dün yargıç karşısına çıktı, kefalet belirlendi. Donny ve Marty onu hapiste bıraktı. Kefalet ödemediler."

Hector'a bakmaya devam ettim, bana tüm bunları neden anlattığını hâlâ anlamamıştım.

Hector'un parmakları omzumu sıktı ve beni kendine doğru çekti.

"Mamita, sana bir karar vermek için gereken bilgiyi veriyorum. Demek istediğim, serbest kalan Balduccis'ler kardeş sevgisi hissetmiyorlar. Harvey ile ilgilenmiyorlar ve eğer Ricky hapse girerse, muhtemelen

onu da bağlamayacaklar. Bu da ikisinin de yakın zamanda sokaklara düşmeyeceği anlamına geliyor. Bu aynı zamanda, diğer ikisinin Ricky ve Harvey'nin yollarından çekilmesiyle pozisyon almaktan mutlu olacakları anlamına geliyor. Ve eğer Ricky tecavüz suçlamasına karşı çıkacak kadar aptalsa, suçlu olduğuna karar vermeleri için yeterli deliliniz var."

Sonunda anladım ve Hector'un benden hangi kararı vermemi istediği konusunda da iyi bir fikrim vardı.

Ben de "Tamam." dedim.

Beni daha da yaklaştırdı. Diğer eli kalçama gitti ve yüzü alçaldı.

"Hayır Sadie," dedi usulca, düşüncelerimi okuyarak. "Bu senin yapacağın bir seçim. Ben sadece sana tüm resmi anlatıyorum. Tanık sandalyesine oturup bir oda dolusu insana o gece neler olduğunu anlatmak zorunda kalacak olan ben değilim. Ricky'nin savunma olarak sunacağı boktan olay versiyonunu dinlemek zorunda kalacak olan da ben değilim. Bundan kaçınmak için fırsatın var. Bunu elinden almayacağım ve bu odadaki ya da dışarıdaki hiç kimse seni yargılamayacak. Zanolar size intikamınızın ne şekilde olacağına karar vermeniz için bir şans veriyor. Bunu sadece sen yapabilirsin, ama şimdi yapmalısın."

Bundan

hoşlanmadım.

Hem de hiç.

Bir yandan Ricky'yi bir daha görmek istemiyordum ve tüm kanıtlar aleyhine yığılmış olsa bile, buna karşı koyacak

kadar çılgındı. Bu berbat olurdu.

Bu aynı zamanda Girit'e taşınamayacağım ya da geri dönmek zorunda kalacağım anlamına da geliyor.

Öte yandan, o odadaki herkes Vito'nun "yok olmak" derken neyi kastettiğini biliyordu. Bu da demek oluyor ki, eğer ikinci seçeneği seçersem Ricky Balducci'den daha kötü olacaktım. Gerçekten babamın kızı olduğum anlamına gelirdi. Ben Yeni Sadie değildim. Hiçbir zaman Yeni Sadie olamayacaktım. Seth Townsend'in kızı olacaktım ve sonsuza dek öyle kalacaktım.

Hector'dan ayrıldım ve gözlerim Vito'ya döndü. "Lütfen onu polise götürün," dedim.

Hector'un kolu omuzlarıma sıkıca sarıldı.

Dom sinirli bir şekilde "Siktir" diye mırıldandı.

Ren ağır bir nefes verdi. Vito başını salladı.

"Bunu seçeceğini biliyordum," diye mırıldandı Dom. "Yapmalıydık-"

Vito alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla araya girerek, "Dominic," dedi. Ama Dom'un seçimimi benden önce bilmesine şaşırmıştım.

Dom sustu ve Vito Ren'e döndü. "Aramayı yap, çocuklara söyle."

Ren amcasına başıyla selam verdi ve bana doğru yürüdü. Hector'un orada durmasına aldırmadan eğildi ve beni öptü.

Yanak. Uzaklaştı, cebinden telefonunu çıkardı ve evden çıktı.

Dom, Vito ve ben birbirimize baktık.

Kimse konuşmadı.

Balduccis'i, tecavüzümü ya da birilerinin dayak yemesini içermeyen daha mutlu bir konuya geçme zamanının geldiğine karar verdim.

Bakışlarım Dom'a odaklandı.

"Sissy'nin hamile olduğunu duydum," dedim ona.

Sissy onun karısıydı. Zor zamanlar geçirmişler ve bir süre ayrı kalmışlardı, ama tekrar bir araya geldikleri ve bir aile kurdukları söyleniyordu.

Dom bana baktı, hala kararına kızgındı, sonra yüzü yumuşadı ve "Evet" diye mırıldandı.

"Tebrikler," dedim ona gülümseyerek.

Sissy ile birkaç kez karşılaşmıştım. Onu çok iyi tanımasam da, bana her zaman çok iyi biri gibi gelmişti.

"Hayat!" Vito patladı ve beni zıplattı. "İniş ve çıkış, iyi ve kötü, doğum ve ölüm, kutlama ve yıkım. Eğer birazcık taşaklıysan, her şeyi sineye çeker ve siktir olup gidersin, kusura bakma."

Gözlerim Vito'ya kaydı. Beni izliyordu ve (şaka yapmıyorum!) hayranlık gördüğüme yemin edebilirdim.

İşte o zaman benim "taşaklı" olduğumu düşündüğünü anladım.

Vito ellerini havaya kaldırıp alkışladığında bir başka sıcak ve mutlu ışıltının başladığını hissettim.

"İşimiz bitti. Eve gitmeliyim. Angela endişeleniyor."

Bir hamle yaptı ve yanıma geldi. Hector gitmeme izin verdi ve Vito bana bir kez daha sarıldı.

Vito uzaklaştığında bana baktı. "Akşam yemeğine gelmeni istediğini söylememi istedi. Seni arayacak. Chavez'i ve büyük bir iştahı getir. Karım yemek yapar. Onun işi bu," diye bitirdi.

Aman Tanrım.

Vito ve Angela Zano ile akşam yemeği.

Ben daha bu düşünceyi aklımdan geçiremeden Vito omzunun üzerinden baktı ve çenesini Dom'a doğru salladı. Hector'un koluna vurdu ve gitti.

Dom da onu takip etti. Hector'u kolundan alkışlamadı ama çenesini kaldırdı, bana garip bir bakış attı (Ricky Balducci'nin ortadan kaybolmasına yardım edemediği için hâlâ üzgün olduğu belliydi) ama omzumu sıkmak için elini kaldırdı. Sonra o da gitti.

Hector kapıyı arkalarından kilitledi ve bana döndü.

"İyi misin?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden, "Her iki saniyede bir bana iyi olup olmadığımı sormadığın bir hayat yaşamak için güven fonumu verirdim" diye cevap verdim.

Alt dudağını ısırdı ve yine bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, bir gülümsemeyi geri mi almaya çalışıyordu yoksa

Hayal kırıklığı. Bana doğru yürüdü, bana yaklaştı ve eli boynuma çarptı, parmakları saçlarıma doğru kaydı, başparmağı saç çizgimdeydi.

"O gün gelecek," diye söz verdi sessizce.

Gözlerindeki bakış karşısında ayak parmaklarım kıvrıldı ve dizlerimin bağı çözüldü. O kadar güçsüzdüm ki ayakta kalabilmek için beline tutunmak zorunda kaldım.

Başını eğdi ve dudakları dudaklarıma dokundu.

Sonra başı kıl payı uzaklaştı ve "Hadi yatağa gidelim" dedi.

ON BEŞ

KENARLARI KESİLMİŞ

Sadie

I tekrar soğuk ve boş bir yatağa uyandım.

Orada uzandım (başım cimri bir yastığın üzerinde) ve Hector'un yatağında uyandığımda kendime güzel, rahat, sıcak bir an tanıdım, sonra yorganı geri attım ve bir önceki sabahki hareketlerimi tekrarladım. Bu kez pijamalarımı giymem gerekiyordu (ben de giydim, Hector'un flanel gömleğini de ekledim). Ve eşyalarım oradayken dişlerimi fırçalamayı ve yüzümü yıkamayı da ekledim.

Merdivenlere vardığımda mutfaktan gelen erkek seslerini duydum.

Merdivenleri döndüm ve mutfak kapısından Hector'u gördüm.

Gece kıyafeti giymemişti. Kot pantolon ve dar, siyah bir tişört giymişti ama kemeri yoktu. Ayakları çıplaktı ve saçları ıslaktı, bu da duş alacak kadar uzun süre ayakta kaldığı anlamına geliyordu.

Şimdi, ben nasıl uyudum?

Cidden, bu garipleşmeye başlamıştı. Hiçbir şeyde uyumazdım.

Belki de seks yüzündendir.

Elinde bir kahve fincanı vardı ve gözleri konuşan birine takılmıştı. Ama beni merdivenlerden dönerken yakaladıklarında bana döndüler.

Oturma odası ve mutfağın karşısındaki mesafeden bile gözlerinin tembelleştiğini ve ağzının küçük bir sırtışa dönüştüğünü gördüm.

Onun bakışıyla dizlerimin bağı çözöldü.

Dün gece, Zanos gittikten sonra, uyumak için yatağa gitmedik. Yatağa gittik ve o benimle sevişti (evet, üçüncü kez!).

İlk sefer inanılmazdı.

İkinci sefer, "ona kadar çalışmak", yavaş ve tatlı ve daha da şaşırtıcı anlamına geliyordu.

Üçüncü seferde, çoğunlukla (ama belli ki tamamen değil) doymuş olan Hector acele etmemişti. Keşfetmek istediği belliydi ve keşfetti de. Keşfetmeme izin vermek istemiyordu, o yüzden izin vermedi. Onun bölünmemiş ve uzun süreli ilgisi, hayatımda hiç yaşamadığım bir orgazm yarattı.

İnanılmaz demek doğru olmaz.

Bunun hakkını verecek bir kelime henüz icat edilmemişti.

Bu düşünceyle mutfağa girdim ama bunu titreyen bacaklarımla yaptım.

Luke Stark da oradaydı, Kızılderili Seksi ya da artık Vance olduğunu bildiğim kişi de.

Doğruca Hector'a yürüdüm.

Bu kabalık olabilirdi. Belki de Luke ve Vance'e gidip elimi uzatmalıydım. Hector yumuşak bir ruh hali içinde görünüyordu ama bu adamlar oldukça sert olsalar da, tüm Hot Bunch/Rock Chick ekibi oldukça kucaklayıcı bir gruptu. Luke ya da Vance'in Hector'un önünde bana sarılmasını istemedim. Onlar onun arkadaşlarıydı ama Bay Mood Swing'in tepkisinin ne olacağını kim bilebilirdi ki? Ve dün sabah Ren'le olanlardan sonra işimi şansa bırakmak istemiyordum.

"Sadie, Luke'u tanıyorsun. Bu da Vance Crowe," diye tanıttı Hector kolunu omuzlarımdan geçirip beni yanına yatırırken.

Başımı salladım ve "Merhaba Vance." dedim. Sonra gözlerim Luke'a kaydı. "Merhaba Luke."

Luke'un ağzının bir tarafı seksi bir yarım sırıtışla yukarı kalktı. Vance'in ağzında ise kendinden o kadar emin bir gülümseme oluştu ki nefes kesiciydi.

Onlara baktım ve cidden çok seksi olduklarını fark ettim. Uzun boylu, harika vücutlu, iyi şekillenmiş kaslarını belirginleştiren kıyafetler giymişlerdi. Vance'in siyah parlak saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Luke'un kısa kesilmiş siyah saçları vardı.

ve ağzının kenarlarından aşağıya doğru tam olarak tıraş edilmiş bir bıyığı vardı.

Luke'un bıyığının kesinlikle harika olduğuna karar verdim. Normalde, bir erkekte böyle bir bıyık (benim kişisel görüşüme göre) oldukça aptalca görünürdü. Onda ise harikaydı.

"Mamita," diye mırıldandı Hector ve geç de olsa Luke Stark'ın ağzına baktığımı fark ettiğimde bedenim sarsıldı.

Olamaz.

Başımın belada olduğundan emindim.

Yavaşça Hector'a baktım, Hector'un bakışlarıyla kavrulmayı bekliyordum.

Onun yerine dudakları seğiriyor ve gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

Yaklaşık beş dakikadır uyanık olduğumdan ve o sabah kim olacağıma karar verecek zamanım olmadığından (Buz Prensesi, Yeni Sadie, Tavır Sadie, Sorumluluk Al Sadie ya da başka bir Sadie, belki de Hector'la Bir Gecelik Muhteşem Seks Sonrası Sadie), kişiliklerim kendileri karar verdi.

Sadie'nin tavrı devreye girdi ve "Şimdi komik olan ne?" diye çıkıştı.

Neşesiyle mücadeleyi kaybetmeye başladığını izledim.

"Sen," diye cevap verdi.

"Benim neyim komik?" Tavır Sadie sertçe sordu.

"Her şey, mamita," dedi Hector, gözleri hâlâ tembel, gülümsemesi bembeyaz, Attitude Sadie'nin onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "Çok komiksin," diye ekledi.

Gözlerim kısıldı. "Ben komik değilim. Özellikle de sabahın altısında kahvemi içmeden önce," diye karşılık verdim. Sonra tuhaf bir nedenden ötürü, "Hayır. Bekle. Asla. Ben asla komik değilim. Bu yüzden, son kez söylüyorum, bana gülmeyi kesin."

Kibirli bir taleple bitirdim.

Luke'un "Aşk kavgası," diye mırıldandığını duydum, sesi de eğleniyor gibiydi. Seyircimiz olduğunu hatırlatan bu hoş olmayan hatırlatmayla gözlerim ona kaydı ve Luke, "Gitme vakti," diye devam ederken utanç Attitude Sadie'yi arka plana itti.

Hem Luke hem de Vance hâlâ gülümsüyordu. Luke'un yarım gülümsemesi tüm ağzını kaplayacak şekilde değişmişti ve bakmamaya çalıştım çünkü yakaladığım bakışta iyi bir bakışın kesinlikle başımı belaya sokacağını biliyordum.

Yeni Sadie'ye geçmeye karar verdim çünkü Attitude Sadie beni Hot Bunch'ın alay konusu haline getiriyordu.

Görünüşe göre herkes benim komik olduğumu düşünüyordu (ben hariç).

"Bu bir aşk kavgası değil. Sadece kahveye ihtiyacım var" dedim, rahat ve sık sık dolaşıyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

Seks dolu bir gecenin ardından yakışıklı erkeklerle dolu bir mutfakta pijamalarla dolaşmak ve mini bir tavır değişikliği.

Hâlâ rahat ve kendimden emin bir şekilde Hector'un kolundan çekildim ve kahveye doğru gittim.

Tencereyi çıkardım, döndüm ve çocuklara doğru tutarak tatlı tatlı sordum: "Isındı mı? Luke? Vance?"

Bu hareket nedense daha çok eğlenen bakışlara neden oldu.

Şimdi, gerçekten, ben miydim?

Kahve ikram etmenin nesi bu kadar komikti?

Sonunda bardağını yere bırakan Vance, "Teşekkürler Sadie. Yapacak işlerim var."

Luke da aynı şeyi yaptı.

Sabahın altısında hangi "boku" yapmak zorunda olduklarını merak ettim.

Bu adamlar hiç uyudu mu?

Rock Chicks'e sormayı düşündüm, belli ki biliyorlardı. Sonra bilmek istemediğime karar verdim çünkü cevapları beni korkutabilirdi.

Onlar vedalaştı, ben de vedalaştım ve Hector da onları ön kapıya kadar takip etti.

Kendime kahve yaptım ve kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmemek için düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım.

Bu tür bir durumla ilgili hiç pratiğim yoktu, bir gece seks yaptıktan ve Zano'nun gece ziyaretinden sonra uyandım.

Aile, sabahın erken saatlerinde arkadaşlarıyla bir araya geliyor.

Merak ettim, kim yaptı?

Hector hariç tabii. Son birkaç güne bakılırsa, bu onun için normal görünüyordu.

Hector mutfağa geri döndüğünde düşüncelerim henüz düzene girmemişti (ama kahvem hazırды).

Döndüm ve tezgâha yaslandım. Kupa neredeyse ağzıma geliyordu ki, bir başka pürüzsüz Hector hareketiyle yaklaştı, kupayı elimden çekip aldı ve yanımdaki tezgâha koydu.

"Hey!" dedim, kahve fincanıma bakarak. "Onu ben içiyordum!"

Başım dönmeye başladı ve ben ne olduğunu anlamadan Hector beni öptü.

Yumuşak, tatlı bir sabah öpücüğü değildi.

Ateşli, aç, acil bir öpücüktü ve görünüşe göre onunla mücadele edemedim (yine de denemediğimi itiraf etmeliyim), oracıkta eridim.

Öpüşmekten öpüşmeye ve ellemeye geçti. Sonra Hector pazen gömleğini omuzlarımdan çekti ve yere düştü. Elleri yanlardan kaşkorseme girdi, sonra sırtımdan yukarı çıktı, gittikleri her yerde sıcaklığın izini sürüyorlardı.

Ben de aynı şeyi yaptım, ellerimi tişörtünün arkasına koydum, parmaklarım sıcak teninde gezindi.

Birden ağızı açıldı. Geri adım attı ve elimi tuttu, dönüp beni arkasından sürükledi.

Bir şey söylemeliydim ama onun uzun adımlarına ayak uydurmak için koşmaya konsantre olmam gerekiyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve beni arkasından çekti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde tökezledim. Döndü ve beni yakalayıp kaldırdı. Bir kolu belimde, diğeri dizlerimde, beni kollarımda daha güvenli bir şekilde tutarken döndü ve bacaklarım uçtu.

Doğruca yatak odasına gitti ve beni yatağına fırlattı.

Evet, beni yatağına attı!

Bunun üzerine meme uçlarımda sertleştiğini hissettim ve vücudumdaki karıncalanmalar bacaklarımda arasında bir çizgiye doğru uçtu ve burada anında, lezzetli bir ıslaklığın istila ettiğini hissettim.

Gömleğini yırtıp çıkarırken nefesim kesilerek onu izledim.

Ben de aynı şeyi yapmaya karar verdim ve kot pantolonunun üst düğmelerini açarken o beni izlerken kaşorsemi çekiştirerek çıkardım.

İç çamaşırımı kenara attıktan sonra bana doğru eğildi, bir elini yatağına koydu ve diğer kolunu belime doladı. Beni yukarı çekti ve sırtım kavislendi. Ağızını meme ucuma götürdü ve hiç uzatmadan derin derin emdi.

"Oh Tanrım," diye nefes aldım, o anda doruğa ulaşacağımdan oldukça emindim.

Bunun yerine ellerim pijama altımın b zɡ  ipine gitti ve  ekiştirdim. Hector'un ağzı beni terk etti. Pantolonumu çekerek indirdi, külotumu da aldı ve beni yatağa geri itti.

Arkam yatağa çarptı. Kıyafetlerimi çıkardım ama  ne doğru eğildim. Parmaklarım yukarı kalktı, kot pantolonunun kalan d  melerini çözdüm ve tamamen aşağı çektim.

Ve onu gördüm, tam orada, önümde.

G rd   m şey hoşuma gitti.

Ve ben istedim.

Ve keşfetme sırası bana gelmişti.

Ben de yatağın kenarına doğru kaydım, başımı arkaya e erek ona baktım. Gözleri benimkilere parlıyordu, elimi ona doladım ve a zıma aldım.

"Dios mio," diye inledi, sonra İspanyolca bir şeyler daha söyledi, parmakları saçlarıma daldı, yüzümden uzaklaştırdı ve yumruklarıyla başımın arkasında tuttu.

Keşfetmeme izin verdi, nanosaniye gibi gelen bir süre boyunca onu tatmama izin verdi (ama muhtemelen daha uzundu, sadece yapt  ım şeyden hoşlanıyordum ve Hector'un da hoşland   nı biliyordum, bu da daha da hoşuma gitmesine neden oluyordu). Sonra elleri koltuk altlarımın altına girdi ve beni havaya kaldırdı. Bacaklarım beline, kollarım boynuna dolandı. O ileri gitti, ben geri gittim, ikimiz de yatağa düştük.

Yeni pozisyonumuza alışmaya fırsat bulamadan içimdeydi ve dün geceki gibi değildi.

Bu farklıydı.

Daha sert, daha pürüzlü, ikimizin de kontrolünde olmayan ve bu nedenle yoğun güzelliğiyle şok edici.

Bacaklarımı dizlerimden yukarı doğru çekerek yanlarına sıkıştırdı ve kollarımdan biri sırtına dolanmış, diğer eli saçlarında bana çarpmaya devam etti.

Öpüşmüyorduk ve seslerimizin etrafımızda sürüklendiğini duydum, onun alçak, derin homurtuları benim daha yumuşak inlemelerime karışıyordu.

Yüzü boynumdaydı ve orada inliyor, zor nefes alıyordu.

Yüzüm boynundaydı ve orada inliyor, sertçe nefes alıyor ve dönüşümlü olarak onu tadıyor ve hatta (şaka yapmıyorum!) omzundaki eti ısıırıyordum.

Sonra aniden hareket etmeyi bıraktı, vücudu benimkine gömüldü.

"Tanrım, siktir, Sadie," diye mırıldandı boynumda. "Siktir," diye tekrarladı, kolları sıkılaştırmıştı. "Bana bir saniye ver."

Gözlerimi hızla kırpıştırıyordum, durmasına şaşırmıştım ve hareketi, vuruşları, hatta seslerimizi bile geri istiyordum.

"Ne için?" Ben sordum.

Ağız kulağıma geldi ve "Seni incitmek istemiyorum" diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve kollarım sıkıştı.

"Canımı yakmayacaksın," diye söz verdim. Onu kalçalarım (ve diğer yerlerimle) sıktım ve boğazından bir ses geldiğini duydum. Bu ses beni "Devam et" diye ikna etmeye teşvik etti.

"Dayan," diye mırıldandı Hector, daha derine inerken bile kontrol için savaşımaya devam ediyordu (bu iyi hissettirdi, daha fazlasını istediğimi hatırlamam için yeterince iyi).

Boğazımdan kısık bir ses çıkarma sırası bana gelmişti, sonra tekrarladım, "Devam et."

"Sadie-" diye başladı ama kolum hareket etti.

Elim fantastik arkasına gitti, diğer elimin parmakları saçlarını karıştırdı. Hareketlerim başını yukarı kaldırmasını sağladı ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

"Hector, lütfen," diye fısıldadım, sesim yalvarma ve talep etme karışımıydı. "Lütfen... sik beni."

Gözlerinin kararmasını izledim. Sonra başı eğildi, ağız benimkini başka bir ıslak, aç öpücükle aldı ve istediğimi yaptı, vahşi ve sert, dakikalar sonra neredeyse aynı anda ikimiz de patlayana kadar.

Sert, sıcak ve çok güçlüydü, vücudum onunkinin altında sarsılırken ağzının derinliklerine doğru inledim.

Aşağı inmem sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu, Hector'a konsantre olduğumda içimde titremeler oluyordu, vücudu hala benimkine baskı yapıyordu, nefesi boynumda yavaşça ağırdan yumuşağa doğru gidiyordu.

Ağırlığı üzerime çöktü ve şaşkınlıkla fark ettim ki, az önce paylaştığımız şeyin yoğunluğundan sonra, onunla birlikteyken (yani hayatım boyunca) hiç olmadığım kadar rahat, sıcak, güvenli ve rahat hissediyordum.

Ve belli ki, bu bir şey ifade ediyordu.

O konuşana kadar kendimi daha rahat, sıcak, güvende ve rahat hissediyordum; sesi derin, boğuk ve son derece tatmin ediciydi.

"Bulmak istediğim kişi buydu. O geceki kız. Orada olduğunu biliyordum. Sadece onu bu kadar çabuk bulacağımı bilmiyordum."

Sanki kalbime bir buz saçağı sokmuş gibi hissettim. Hayır.

Lütfen.

Hayır.

O ben değildim.

Bir sürü Sadie vardı ama bu onlardan biri değildi. Değil miydi?

Kendimi ona atıp beni sikmesi için yalvaran yüz­süz bir şırfıntı mı?

Varoşlara giden sosyete sürtüğü mü?

Onun ben olduğumu mu
düşünüyordu? İstediği bu
muydu?

Bunu istemesini istemedim.

Sonra aklıma geldi.

Koluna takmak istediği gül sırtındaydı.

Vücudunun arzularının muhakemesini gölgelemesine izin
vermemesi gerektiğini hatırlatmak için Belinda'nın kırık
kalbi vardı.

Babamı devirmesini kutlamak için kafatası vardı.

Bunların ikisi de iyi, sevgi dolu, rahat, konforlu, sıcak
şeyler değildi.

Zor kazanılmış bir dersi ve zorlu, tehlikeli bir savaşın
zaferini temsil e d i y o r l a r d ı .

Belki de gül benim düşündüğüm anlama gelmiyordu.

Ya da daha doğrusu, ne anlama geldiğine inanmak
istediğimi. Belki de gül başka bir meydan okumayı temsil
ediyordu.

Belki de haftalar önce hastane odamdayken haklıydım.

Belki de işi bitirmek için benimle birlikteydi. O gece
babamın çalışma odasında başladığı ve ben onu terk
etmeseydim bitireceğı işi.

Beni fethetme işi.

O gece ondan uzaklaşmıştım, küçümseyici ve şirret bir
şekilde, onu sert ve istekli bırakarak ve o da öfkelenmişti.
Bana yavşak diyecek kadar öfkeliydi.

Belki de intikam zamanıydı.

Bana borcunu ödedi. Bana borcunu ödemek için bir gece harcadı.

Ve alacağı tek şey buydu.

Artık gülünü alabilir ve ona her baktığında kazandığını hatırlayabilirdi.

Başını kaldırdığında değişimimi hissettiğini biliyordum. Usulca seslendi, "Sadie?"

Boğazına baktım ve duygularıma ihanet eden (lanet olsun ve patlasın!) sesimdeki değişikliği ben bile duydum.

"Duş almam gerek," dedim ona, sesim yumuşak ama gergindi. Hector'un vücudu gerildi. "Mamita, bana bak." Gözlerim onunkilere kaydı. Arıyordu.

Benimkinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra mırıldandı, "O gitti."

Bu bana gözlerimde ne gördüğünü anlattı.

"Buradayım," diye yalan söyledim kendimi gizlemek için.

Bunu daha sonra, belki YoYo yatakta yanımda yatarken düşünecektim, böylece beni rahat, konforlu ve sıcak tutacak başka bir şeyim olacaktı (güvende olmasam bile, bir pug'ın beni güvende tutabileceğini sanmıyordum).

Yine de Hector'un beni güvende tutmak istediğini düşünerek kendimi kandırmıştım.

O da herkes gibiydi. Bir şeyin peşindeydi, istediğini elde etmek için beni kullanıyordu.

Başını sallayışını izledim ve sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Sen gittin."

Yüz hatlarımı yumuşatmaya, ondan iyice uzaklaşıp güvenli bir yere gidene kadar hâlâ bana sahip olduğuna inandırmaya çalıştım.

"Hayır, değilim," diye cevap verdim.

Sözlerim üzerine artık sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Kesinlikle sinirlenmiş gibi görünüyordu ve yüz hatlarımı yumuşatma çabalarımın işe yaramadığını tahmin ediyordum.

"Bana yalan söyleme, Sadie."

Şimdi sesi kesinlikle sinirlenmiş gibi geliyordu. Sonra

kırptı, "Neden?"

Evet, kesinlikle

sinirlenmiş. "Neden

ne?"

"Nereye gitti ve neden gitti?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Göz göze gelmeyi denemenin zamanı geldiğine karar verdim.

Bu başarısız oldu.

Sonra yeni bir şey denemeye karar verdim ve omuzlarını ittim. "Hector, in aşağı. İşe gitmem gerek."

Bu da başarısız oldu.

"Benimle konuşmak zorundasın," diye karşılık verdi.

"Ne hakkında?" Korku ve çaresizlik ses tonumu kısa ve kesik hale getirerek sordum.

Hector bana baktı ve sonra pes edip yana yuvarlanırken "Lanet olsun" diye mırıldandı.

Onun ağırlığını, sıcaklığını ve bedenlerimiz arasındaki bağı kaybettim.

Bu kaybı çok derin, çok önemli bir yerde hissettim, bir bıçak gibi saplandı ve bir şeyleri değiştirdi. Dünyam için çok önemli bir şeyi. Asla iyileşmeyeceğini bildiğim bir şekilde kopardı.

"En azından bana hap kullandığını söyle," diye bitirdi Hector ve yara daha da derinleşti, kesik kenarları dağlanıyordu çünkü o zaman biliyordum.

Biliyordum.

Benimle hiçbir bağlantısı olsun istemiyordu. Bu iş bittiğinde, kendisi için belirlediği meydan okuma ne olursa olsun kazanılmıştı, hiçbir bağlantı istemiyordu. Karnını doyurduktan sonra gidecekti ve annem gibi, babam gibi, sahip olduğum tüm arkadaşlarım gibi ve her iki eski erkek arkadaşım gibi ben de onu kaybedecektim.

"Hap kullanıyorum." Fısıldadım ve utançtan ölmeden kıyafetlerime ulaşip ulaşamayacağımı merak ederek yuvarlandım.

Beni belimden yakalayıp sırtımı kendi sıcaklığına doğru çekmeden önce zar zor yanıma geldim, kesinlikle bir kolumun üzerine çıkmadım.

Ağzını boynuma dayayarak uyardı, sesi alçak ve öfkeliydi, "Konuştuğum Sadie her neyse, hepsi bilmeli, bu iş bitmedi."

Kalbim sıkıştı.

Bundan korkuyordum.

"BİR DAKİKA BEKLE," dedi Hector, hâlâ kızgın olan bakışları benden Shirleen'e kayarak. Sonra Nightingale Investigations'ın iç odalarına açılan kapıya doğru yürüdü.

Resepsiyon masasının arkasında oturan Shirleen'e baktım. Bakışları Hector'un arkasından kapanan kapının üzerindeydi. Sonra bana baktı ve kaşları yukarı kalktı.

Bütün günümü meşgul olarak geçirdim.

Fantastik "sik beni" seksinden ve sonrasındaki yürek parçalayıcı olaydan sonra, Hector'un evinde işe gitmek için hazırlanmak biraz rahatsız ediciydi.

Bunun nedeni Hector'un ciddi şekilde kızgın olmasıydı (neye kızgın olması gerektiğini bilmiyordum, onu yatak direğimde zorlukla elde ettiğim bir çentik olarak kullanmıyordum, daha sonra koluma bir şey dövme yapacaktım - Hector'u hatırlatmak için ne dövme yapacağımı bilmiyordum ama siyah bir panter düşünüyordum çünkü onun hakkını verecek tek şey buydu).

Öfkesini kontrol altında tuttuğunu biliyordum çünkü margarita sürahilerine (ya da benzerlerine) cep telefonu fırlatmıyordu.

Bununla birlikte, kontrolünü zar zor sağladığını da biliyordum, bu yüzden onun yolundan uzak durmaya karar verdim.

Bu yanlış bir karar olduğunu kanıtladı. Ben ondan kaçmaya çalıştıkça, o da öfkesini daha az kontrol ediyor gibi görünüyordu. Bu tepkiyi anlamıyordum ama belli nedenlerden dolayı sormadım.

Beni Brownstone'a bıraktı ve öfkesinin hala yatışmadığını düşünerek bunun olacağını düşündüm.

Ama öyle olmadı çünkü beni kapıda öptü.

Evet!

Beni öptü!

Bu bana verdiği diğer öpücüklerle hiç benzemiyordu. Parmakları saçlarımın arasına girdi, başımın arkasını kavradı, yukarı kaldırdı ve beni öne doğru çekmek için kullandı. Elim göğsünde, ona doğru düştüm ve ağzı sertçe benimkine indi. Öfkeli bir öpücüktü ve bu yüzden çok sıcak ve yoğundu, nefesimi ve kendi ayaklarımın üzerinde durma yeteneğimi çaldı.

Elim gömleğini göğsünden kavrarken, diğer kolum beline dolanmış ve gövdem ona yapışmışken, kafasını kaldırdı ve Hector Bakışıyla beni yaktı.

"Dörde on kala, seni galeriden alırım. Bu gece lanet olası bir plan yapma," diye emretti, sesi derin ve alçaktı

ve mutsuz duygularla titreşiyordu.

Ona YoYo'nun gelişini ve köpeği aldığımızda orada olma planımı hatırlatmadan gitti ve beni peşinde dengesiz bir şekilde sallanırken bıraktı.

"Kutsal sıcak kanlı Latinler, tatlım. Ne oldu da Bütün bunlar ne için?" Ralphie gözlerini kapıya dikerek sordu.

Başım ağrımaya başlamıştı. Üç gece kesintisiz uyku ve haftalar süren yoğun duygular beni etkilemeye başlamıştı.

Tüm o harika seksten sonra (dört kez!), jimnastik yapacak kadar rahatlamış ve gevşemiş olmalıydım.

Onun yerine, sıkı sıkı sarılmıştım.

Ralphie'ye "Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim. Gerçekten de istemiyordum.

"Ama-" Ralphie başladı.

Ona yalvaran bir bakış attım. "Lütfen, lütfen, Ralphie. Sessizliğe ihtiyacım var. Huzura ihtiyacım var. Ve hepsinden önemlisi, kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım var."

Ralphie ağzını kapattı ve bana dikkatle baktı. Neler olduğunu öğrenmek için can attığını biliyordum. Bunun yerine başını salladı ve beni şaşırtarak kafamı toparlamam için bütün gün beni yalnız bıraktı.

Ve toparladım da.

Birkaç eylem planı oluşturdum.

Hector'un bir sonraki hamlesinin ne olduğuna bağlı olarak, benimki bir Şey yapmak için bir hamle olacaktı.

Ortadan kaybolana kadar kendimi koruyacaktım.

Ve Girit'e giderdim. Bex'e beni nerede bulacağını söyleyecektim. Polis bana ihtiyaç duyarsa Dedektif Marker'a beni nasıl bulacağını söyleyebilirdi. Ama bunun dışında, gitmiştim.

Annemi bulmaya gelince, Lee Nightingale dünyadaki tek özel dedektif değildi. Başkaları da vardı. Onlardan birini tutar, annemi bulur ve bana getirirdim, o ve ben souvlaki ve pide (ya da her neyse) yerdik ve Girit'te hoşuma giden tüm Yunan erkekleri arasında yoluma devam ederdim, ama hiçbirine kalbimi vermezdim.

Hayatta olmaz.

Kalbim sadece ve sadece benim içindi. Ve tabii ki annem (onu bulduğumda). Ve Ralphie ve Buddy, tabii ki onlarla iletişim kurmaya devam edecektim. Ve belki Daisy ve Rock Chicks, eğer Hector'un katılımı olmadan bunu başarabilirsem.

Hector'a gelince, Buz Prensesi'nin işe yaramadığını biliyordum, bu yüzden başka bir stratejiye karar verdim. Bana pahalıya patlayacağını biliyordum ama bedelini ödemeye hazırdım.

Yeni bir Sadie olacaktı. Ona Sahte Sadie diyordum ve o beni koruyacaktı.

Kısa vadede çok daha zor olsa da uzun vadede işleri kolaylaştıracaktır.

Ama bunu yapabilirdim. Yirmi dokuz yıl boyunca babamla birlikte olmadığım biri gibi davranarak yaşadım. Kalbimi Hector "Aman Tanrım" Chavez'den koruyarak birkaç hafta yaşayabilirdim.

Ve onu koruyacağım.

Dörde on kala, Hector beni galeriden aldı.

Geldiğinde sakinleşeceğini umuyordum ama ona bir bakışım bana durumun kesinlikle böyle olmadığını söyledi.

Öyle olsun.

Bununla çalışabilirim.

Nightingale Araştırma ofislerine giden yolda tek bir aksaklık vardı. Art'ın hemen köşesinde, belki iki blok ötedeydi. Yine de Hector arabayı sürdü ve garajın girişine yaklaştığımızda sesli bir şekilde nefesimi çektim.

Garajı unutmuşum.

Garajda geçirdiğim son zaman mutlu bir anı olmamıştı.

Oraya tekrar gitmeye hazır değildim.

Hector beni duydu, nefesinin altından "Siktir" diye mırıldandı, yaklaştığı yerden çekildi ve sokağa park ederek bloğu yuvarladı.

Çaba sarf ederek bedenimi gevşemeye zorladım.

Dışarı çıkmadan önce elini boynuma doladı ve beni kendisine doğru çevirdi. Bana doğru eğiliyordu ama normalde olduğu kadar yakın değildi. Bunu fark ettim ve içimde çirkin bir şeyin kıvrılmasına neden oldu. Sıkıca bir kenara bıraktığım bir şey.

"Düşünmedim. Garaj-" dedi bana, gözleri maskeliydi ama sesi yumuşaktı.

"Sorun değil," diye yanıtladım hemen.

Gitmeme izin vermedi ve gözleri yüzümü taradı.

"Şimdi yanımda kim var?" diye sordu.

"Ben," diye yanıtladım hemen.

Gözleri kısıldı. "Hangi 'ben'?"

"Ben, ben," diye cevap verdim, sanki her zaman sadece bir tane varmış gibi (neredeyse!).

Bu cevap onu mutlu etmedi ve o zaman normalde olduğu kadar yaklaştı.

Nefesimi tuttum ve hazırlandım (bu iyi bir şeydi de).

"Eğer buna degeceğini bilmeseydim. Dün gece olanlardan ve bu sabah ne olduğunu düşündüğünden haberim olmasaydı, mamita. Ve eğer saçlarımdaki ellerinin ağzımı sana doğru tutmasından, içine gömüldüğümde lanet parfümünün kokusundan ve heyecanlandığında yaptığın her hareket üzerindeki o sıkı kontrolünü kaybetmenden hoşlanmasaydım

ve tırnaklarını ve dişlerini üzerimde kullanırsan, pes ederim. Çünkü mamita, sen tam bir baş belasısın."

Böyle bir konuşma yapmayı planlamamıştım (sorarım size, kim planlar ki?). Kalbimin nasıl hızlanacağını (lanet olsun ve patlasın!), midemin nasıl zonklayacağını (daha da lanet olsun ve patlasın!) ya da bacaklarımın arasının nasıl karıncalanacağını (lanet olsun ve patlasın!) da planlamamıştım. Ya da tüm bunlarla çelişkili olarak, içimde ona iyi bir çorap geçirme isteği uyandırdı. Bu yüzden en iyi seçeneğimin dudaklarımı büzmek ve baş belası davranışından utanmış gibi görünmeye çalışmak olduğunu düşündüm.

Bu işe yaramadı. Sinirli bir şekilde başını salladı ve gitmeme izin verdi. Bronco'dan indik ve ofise doğru yürüdük.

Ne kadar kızgın olursa olsun, yol boyunca elimi tuttu.

Şimdi, bu ne kadar tuhaftı?

Shirleen'in kalkık kaşlarını ALDIM ama görmemiş gibi davrandım.

Shirleen numara yaptığımı gördü ve bunun saçmalık olduğunu düşündü.

"Pekâlâ, Shirleen'e söyle, neler oluyor?" Elini kaldırdı ve başparmağını Hector'un az önce girdiği kapıya doğru salladı. "Bu çocuk bütün gün kötü bir ruh hali içindeydi. Hector'un huysuzluğu alışılmadık bir şey değil. Huysuz ama sinirli. Bir çocuk sinirliyse, ona bu ruh hali için yer vermelisiniz. Bu onun doğasında var. İşinde iyiye, çocuklar için hayatını ortaya koyacaksa ve

Hector gibi bakması zor şeyler yaparsınız. Ama bu farklı. Bütün gün herkes ondan uzak durdu. Luke, Vance, Lee ve Mace bile ve bu çocuklar hiçbir şeyden korkmuyor."

İtiraf etmeliyim ki, Luke, Vance, Lee ve Mace gibi belalıların da Hector'un "kötü" ruh halini görmezden gelmeye değer bulması beni biraz rahatlattı.

Shirleen'e baktım ve aslında bir cevap beklediğini fark ettim.

"Um..." İhtiyatlı davrandım.

"Shirleen ile 'ums' yok. O çok sinirli ve sen de sanki... Neye benzediğini bilmiyorum ama bir şeyler doğru değil gibi görünüyorsun."

"Şey..." Başladım, sonra durdum. O bekledi.

Sessiz kaldım (gerçekten, ne diyebilirdim ki?). "İşte bu kadar," diye açıkladı.

Buzlu kayısı rengi tırnağıyla telefonunun bir düğmesine basışını izledim ve hoparlörden gelen çevir sesini duydum. Sonra başka bir tuşa bastı. Hızlı arama devreye girdi ve art arda gelen hızlı sesler duyuldu. Bir çaldı, sonra iki, sonra hatta bir ses geldi.

"Nasıl gidiyor şekerim?" Daisy telefonu açtı.

"Hector ve Sadie'nin işi bitti. Sadie burada duruyor, kedinin dili tutulmuş ve Hector gitmiş.

Shirleen, "Elektrik," dedi ve ben de Hector'un öfkeli elektrik akımını hisseden tek kişi olmadığım için oldukça memnun oldum. Bu beni daha az ucube hissettirdi.

"Kahretsin," dedi Daisy'nin sesi. Tanrım, bunu tekrar söyleyebilirdi.

"Toplanma. Fortnum's. Yarın öğlen. Bu işi halledeceğiz," diye buyurdu Shirleen ve ben de bunu planlamadığım için paniğe kapıldığımı hissettim.

"Ama, ben-" Başladım ve Shirleen'in eli havaya kalktı, avuç içi bana dönüktü ve beni biraz korkuttuğu için ağzım kapandı.

"Tamamdır. Telefon ağacını aktif hale getireceğim," dedi Daisy'nin sesi.

Telefon ağacı mı?

Rock Chicks'in telefon ağacı mı vardı? Savaş istasyonları!

"Gerçekten, ben-" Tekrar başladım ama Shirleen'in kaşları birbirine değince durdum (cılız savaş istasyonlarım için çok fazla) ve Daisy'nin sesi telefondan geldi.

"Arkadan konuşmak yok, anlaşıldı mı?" Daisy uyardı. "Orada ol ya da Rock Chick'in sonuçlarıyla yüzleş."

Rock Chick'in sonuçlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama yine de bilmek istemiyordum.

"Oh, tamam," diye teslim oldum.

Bir toplantı ne kadar kötü olabilir ki?

Daha kötülerini de atlatmıştım.

Kahretsin, o anda daha kötüsünü atlatıyordum! Kapı açıldı ve Hector içeri girdi.

"Vakit geldi, mamita," diye duyurdu.

Ne demek istediğimi anladınız mı?

Daisy'nin sesi bana "Yarın öğlen," diye hatırlattı.

"Pekâlâ," diye cevap verdim ve kapıyı açmış beni bekleyen Hector'a doğru yavaşça ilerledim.

"Öğlen," diye tekrarladı Shirleen sırtıma doğru.

Sırtım dikleşti, başım döndü ve gururum uğruna "Pekala!" diye bağırdım.

Bu, tuhaf bir nedenden ötürü Shirleen'in sırtmasına neden oldu. "Pekâlâ," diye mırıldandı sırtarak.

Çiçek açıyor!

Hayatım neden bu kadar zordu?

DAHA ÇIRKIN VE DAHA ÇIRKIN

Sadie

“**H** Otursana, Sadie,” dedi Tom hoş bir gülümsemeyle. I girildi Lee Nightingale's ofis için ve Hayatımda ikinci kez.

Hepsi oradaydı: Tom, Eddie, Lee, Hank ve Vance. Hepsi ayakta ve dikkatle kapalı yüzleriyle bana bakıyorlardı.

Aman Tanrım.

Pretend Sadie zamanı.

Lee'nin masasının önündeki sandalyelerden birinin yanında durdum ve Hector'un arkamdan yaklaştığını hissettim. Derin bir nefes aldım, güvenli bir grup taraması yaptım, oyuna başladım ve kendime küçük, dostça bir gülümseme verdim.

Sonra Lee'ye baktım ve "Fikrimi değiştirdim" dedim.

Lee'nin kaşları kalktı.

Devam ettim, "Anladığım kadarıyla sana ödeme yapmama izin vermeyeceksin ve bu adil değil. Sen, Hector ve diğer herkes

Benim için çok fazla, sizden daha fazlasını isteyemem."

Lee gülümsedi ve kendimi bir an için rolümün dışına çıkmış ve bakarken buldum (gerçekten güzel bir gülümsemesi vardı).

Sonra konuşmaya başladı.

"Sadie, Rock Chicks bütçemde kalıcı bir kırmızı kalem. Aylardır öyle. Bu tür darbelere alışkınız."

İtiraf etmeliyim ki ben de buna hazırlıklı değildim, özellikle de benim bir Rock Chick olduğumu varsaymasına.

Onun varsayımı bana o tuhaf, mutlu parıltılardan birini verdi. Hissetmeme izin veremediğim türden, yoksa her şey kaybolurdu.

Oh neyse, dayanmak zorundaydım.

"Öyle bile olsa, sanırım başka birini işe almayı tercih ederim. Bu beni rahatsız ediyor," diye nazik ama kararlı olduğunu düşündüğüm bir şekilde cevap verdim. "Eğer başka bir özel dedektif öneriniz varsa, onları arayacağım."

Güzel ama sert tavrımın işe yaramadığını hemen gördüm.

Bunun yerine Lee başını salladı (hala gülümsüyordu) ve Hector'un elleri omuzlarıma geldi.

Hector kulağıma usulca, "Sadie, otur," dedi.

Ona bakmak için döndüm. "Hayır, gerçekten, ben-"

"Otur," diye araya girdi.

Tatlı, Rol Yapan, Kalbini Koruyan Sadie'nin ayağı kaydı ve ona ters ters baktım.

Bakışlarım onun Soğukkanlı, Toparlanmış, Maço Adam Kalkanlarından sıyrıldı ve kimse tarafından fark edilmeden odanın içinde dolaştı.

"Sadie, tatlım," dedi Tom. Ona döndüm ve elini bana doğru uzattığını gördüm. "Gel ve otur."

Bir sürtük olmak istemedim çünkü Sadie bir sürtük değildi ve her neyse, bana "tatlım" demişti ve bu o kadar güzeldi ki görmezden gelmeye çalıştığım garip, mutlu parıltı isteğim dışında geri geldi, ona doğru yürüdüm. Elimi onun elinin içine koydum ve ikimiz de birbirimize bakacak şekilde oturduk.

Tom elimi tutarak, "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

Tuhaf, mutlu parıltı kayboldu.

Olamaz.

Yüzündeki ifadeden ve elimi tutmaya devam etme ihtiyacı hissetmesinden hoşlanmamıştım.

Dahası, Sadie'nin odadaki havadan hiç hoşlanmadığını ve kaçmak istediğini varsayalım.

Ancak, Buz Prensesi Sadie asla kaçmadı. Buz Prensesi sert ellerini Pratik Sadie'nin kollarına kilitledi ve onu yerinde tuttu.

Kontrol Buz Prensesi'ndeyken Tom'a "Tamam" demenin güvenli olduğunu hissettim.

Elimi sıktı, sonra derin bir nefes aldı ve başladı.

"On sekiz yıl önce annen bana geldi," diye başladı Tom.

Gözlerimi kırptırdım ve bu zararsız ifadenin daha da kötüye gideceğini sezgisel olarak (yılların pratiğinden) bildiğim için sustum.

Çok daha kötü.

Yanılmamışım.

Tom devam etti, "Lizzie babanın ne yaptığını biliyordu ve bundan hoşlanmıyordu. Senin o hayatın içinde büyümeni istemedi. Ayrıca senin geleceğini de gördü ve bundan da hoşlanmadı. Seni ve kendini oradan çıkarmak istedi. Bana bunu yapmanın tek yolunun babanı hapse atmak olduğunu söyledi. Seni de yanına alarak kaçamayacağını, çünkü babanın ikinizi de asla bırakmayacağını söyledi. Bunu biliyordu çünkü birkaç kez denedi ama babanız her seferinde ikinizi de buldu ve geri getirdi."

Dudaklarımı içeri çektim ve daha ağır nefes almaya başladığımı hissettim, kalbim göğsümde çarpmaya başladı, orada sıcak ve sert bir şey oluştu.

Annem kaçmaya çalışmıştı.

Kaçmaya çalışmıştı!

Ve beni de yanında götürmek istedi!

Aman Tanrım!

İnanamadım!

Tom hararetli düşüncelerimi bölerek devam etti, "Baban hakkında bilgi vermek, onu alaşağı etmek için ihtiyacım olan şeyi bana vermek istedi. Onu vazgeçirmeye çalıştım. Baban o zamanlar Hector'un onu yakaladığı zamanki kadar güçlü değildi. Ama iyi iş çıkarmıştı. Luther Diggs'in en iyi adamıydı ve onun yapmak istediği şey tehlikeliydi."

Buna ben de inanamadım.

Benim tatlı, sessiz annem bir
muhabir mi? İmkansız!

Ve Luther'ı hatırladım. O zamanlar çok ortalıktaydı. Luther'den hiç hoşlanmadığımı da hatırlıyordum, hem de hiç. Luther benim kötü insanları nasıl fark edeceğime dair ilk dersimdi, çünkü Luther'in durumunda, o çok kötü bir insandı. Kötü kokuyordu.

Luther beni hep korkutmuştur.

Annem kaybolduktan yaklaşık bir yıl sonra Luther gittiğinde sevinmişim. Sevinmediğim şey, on iki yaşındayken bile babamın Luther'in suç dünyasındaki yüksek yerini üstlendiğini bilmektir.

Tom konuşmaya devam etti, "Onu ikna edemediler. Kitty Sue bile onu vazgeçirmeye çalıştı ama Lizzie kararlıydı. Benimle çalışmazsa başka birine gideceğini söyledi. Bunu yapmak zorundaysa, benimle çalışmasının daha iyi olacağını düşündüm. Onu güvende tutabileceğimi düşündüm-"

Konuşmayı kesti, gözleri sımsıkı kapandı ve başka tarafa baktı, ama bu, içinden geçen acıyı yakalamadan önce değildi.

Bakışları.

Kalbim boğazımdaydı ve onu tıkıyordu. Göğsümdeki o sıcak, sert şey yanmaya başladı.

Bu işin nereye varacağını biliyordum ve hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Ama nedense yine de elini sıktım ve gözleri açılıp tekrar bana gelene kadar sıkmaya devam ettim.

"Devam et," diye usulca teşvik ettim.

Bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes daha aldı. "İlk başta bana kullanabileceğim bir şey bulamadı. İşe yaramadığını görünce risk almaya başladı."

Annemin de benim Hector'a yaptığım şeyi yapacağını düşününce gözlerim doldu. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu ve sonuçlarını biliyordum. Ve şimdi onun da aynı riskleri aldığını, aynı korkuyu hissettiğini, tüm bunları benim için yaptığını bilmek göğsümdeki yanmayı şiddetlendirdi.

Hâlâ Tom'un elini sıktığımı fark ettim, bu sefer onu devam etmeye teşvik etmek için değil, mecbur olduğum için.

Tom uzanıp diğer elimi tuttu ve her iki elimizi de aramızda tuttu.

"Bazı iyi şeyler elde etmeye başladı, Diggs'in ağında babanı sevmeyen, Diggs'i sevmeyen birini buldu. Sadece babanı değil, Diggs'i de alaşağı etmek için birlikte çalışmaya başladılar. Kim olduğunu bana hiç söylemedi. Sordum ama vermedi. Sonra bir gün

benimle buluşması gerekiyordu. Bana bir şey vereceğini söylemişti, büyük ve önemli olduğunu düşündüğü bir şey ama gelmedi." Duraksadı. Dişlerimi sıktım, bekliyordum, geleceğini biliyordum, sonra devam etti, "Onu bir daha hiç görmedim."

İşte oradaydı.

"Lütfen, hayır," diye fısıldadım kendimi durduramadan. Tom elimi sıktı.

"Onu ben aradım. Malcolm ve ben birlikte yaptık. Bunu kendi zamanımızda yapmak zorundaydık. Baban hiç kayıp ihbarında bulunmadı. Herkese seni terk ettiğini söyledi. Terk etmediğini biliyordum. Seni asla terk etmeyeceğini biliyordum. Asla, Sadie. Asla."

Ellerimi sıktı, böylece söylediklerinde ciddi olduğunu anladım. Başımı salladım, dudaklarımı ısırdım, bunun beni daha iyi hissettireceğini düşündüğünü biliyordum ama aynı zamanda bunun beni daha iyi hissettirmedini de biliyordum. Azıcık bile.

"Malcolm da bunu biliyordu, biz de onu aradık." diye devam etti.

"Ne buldun?" Sordum ama bilmek istediğimden emin değildim.

"İpuçları, bir sürü ipucu. Hepsi de çıkmaz sokaktı. Bir yıldan fazla aradık ama Sadie, hiçbir şey bulamadık. İpuçları kurudu ve devam edecek hiçbir şey kalmadı, üzgünüm tatlım, çok, çok üzgünüm. Ama durmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

Başımı salladım.

Onu suçlamadım, denedi. Annemi korumaya çalıştı ve kaybolduğunda onu bulmaya çalıştı. O iyi bir insandı, bunu biliyordum. Elinden gelenin en iyisini yaptığından hiç şüphem yoktu.

Ama söylediği şey, tıpkı Vito Amca'nın Ricky'yi ortadan kaldırmak istemesi gibi, birinin annemi "ortadan kaldırdığı" anlamına geliyordu. Bu da annemin korkmuş ve yalnız olduğu anlamına geliyordu. Bu annemin asla geri gelmeyeceği anlamına geliyordu. Bu, birinin onu benden aldığı anlamına geliyordu.

Ve bu kişi benim lanet olası babam olabilir.

Bu düşünceyle beynimde bir şey patladı. Şakaklarıma ağrı saplandı, ellerimi Tom'unkilerden ayırdım ve sandalyemden fırladım.

"Sadie-" Tom yanımda durdu ama ben döndüm. "Gitmem gerek," diye mırıldandım.

Artık dostça gülümseme yok. Başa çıkmama yardım edecek alternatif Sadie'ler yok. Sadece bendim ve oradan çıkıp bir yere gitmem gerekiyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Neresi olduğu umurumda değildi. Herhangi bir yer olabilirdi ama oraya gitmeli ve avazım çıktığı kadar bağırmalıyım.

Göğsümdeki sert, sıcak acı düğümünü dışarı atmazsam patlayacağını biliyordum. Ve o kadar çirkin, o kadar büyüktü ki, patlarsa beni öldürebilirdi.

Körü körüne kaçarken Hector'un sert bedenine çarptım ve kolları beni sardı.

Ona baktım.

"Gitmem gerek," dedim ona, umutsuz ve umursamaz bir sesle.

Çaresizdim.

O noktada, babamın zayıflığını asla belli etmemem gerektiğine dair verdiği tüm dersleri unuttum. O odadaki herkesin çaresiz olduğumu bilmesi umurumda değildi.

Oradan çıkmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. "Dayan, güzelim," diye mırıldandı Hector.

"Gitmem gerek!" Yüzüne bağırdım, sesimdeki ham duygu fiziksel bir şeymiş gibi irkilmesini ve başının sarsılmasını izledim - sert, keskin, acı verici bir tokat.

Zorlandım.

Kolları sıkılaştı.

Göğsüne bastırdım, ellerime bakarken vücut ağırlığımı ellerime verdim, çabalarımın işe yaramasını istedim, göğsümdeki acıyla savaştım, kalbimin boğazımda attığını hissettim, tüm bunlar olurken yalvardım, "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

"Sadie, beni dinle." Hector'un kolları birbirinden ayrıldı. Biri belimde sıkıca durdu, alt bedenimi sıcaklığına doğru çekti. Diğeri sırtımdan yukarı çıkıp saçlarımı tuttu ve başımı hafifçe çekerek ona bakmamı sağladı. Yüzünü gördüğümde artık sinirli ve karamsar olmadığını fark ettim. Yüzü yumuşak, gözleri sıcak ve yoğundu ama bu da yardımcı olmadı. "Vance bir iz sürücü. Çok iyidir.

Tom ve Malcolm yaptıkları her şey hakkında not tuttular. Vance notları alacak-"

Başımı salladım ve gülmeye başladım.

Konuşmayı kesti çünkü kahkahalarımın sesi eğlendirmekten çok uzaktı. Bunun yerine sert, acı ve kulaklarımı tırmalayacak kadar çirkindi.

"Ben aptal değilim, Hector. Bu on sekiz yıl önceydi. Bulacak bir şey yok ve varsa bile ne bulacağını bilmek istemiyorum."

"Mamita, bilmiyorsun. Bir şans ver," diye yumuşak bir sesle teşvik etti Hector ama ben başımı salladım ve Tom'a bakmak için boynumu büktüm.

"Onu tanıyordun. Beni asla terk etmeyeceğini söylemiştin, değil mi?" Tom'a sordum.

Tom beni izliyordu, solgun ve endişeli görünüyordu ama başını salladı.

"Yani, yine de gitmek zorunda olduğunu hissetseydi, geri gelirdi. Ya da benimle konuşmanın bir yolunu bulurdu. Seni, Kitty Sue'yu ya da herhangi birini kullanabilirdi," diye devam ettim.

"Tatlım-" diye başladı Tom.

Ama sözünü kestim ve güçlü bir çekişle Hector'un kollarından kurtuldum ve Tom'la yüzleşmek için döndüm.

"Ve şimdi o gitti. Yıllardır hapiste ve o geri dönmedi. Geri gelebilseydi, gelirdi.

Değil mi?" "Yapmaz mıydı?" diye sordum, sonra bağırarak tekrarladım.

"Sadie, buraya gel," dedi Tom yumuşak bir sesle, kollarını kaldırıp bana doğru uzatarak.

"Onu öldürdü," dedim düz bir sesle, Tom'un kollarını görmezden gelerek, göğsümde yanan o sıcak, sert şeyden başka hiçbir şey hissetmeyerek. Vücudum kaskatı kesildi, ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Babam onun ne yaptığını öğrendi ve onu öldürdü!"

"Hector, yakala onu," diye uyardı Eddie ama ben kaçtım.

Kaçmak için değil, odanın içinde hızla volta atıyor, tedirgin ve hareketsiz duramıyordum, düşünceler kafamın içinde gürlüyor, ağrı şakaklarıma vuruyor, oraya çekiç gibi çarpıyordu.

Hector beni yakalayıp tekrar kendisine çekmeden önce yarım düzine adım atarak, "Bu inanılmaz," dedim. Durdum, ona baktım ve "İnanılmaz!" diye bağırdım.

"Mi corazon, sakın ol," diye mırıldandı Hector.

"Sakinleşmek mi?" Gözlerimi ona dikerek tersledim. "Bu benim babam, Hector. Damarlarımda onun kanı akıyor ve o bir katil! Büyükannem ben daha bebekken öldü, onu da mı o öldürdü? Ailesini de benden sakladı ama ben on dokuz yaşındayken, bir yıl arayla öldüklerini biliyordum. Onları da mı öldürdü?"

Seyircilerin önünde atıp tutuyordum, ne düşüneceklerini, kiminle konuşacaklarını umursamıyordum.

Ağzımdan çıkan kelimelerle neyi açığa çıkardığımı görebiliyordum. Bildiğim tek şey, ne kadar çok konuşursam, göğsümdeki o şeyin o kadar az acı verdiğiydi ve beni yok etmeden önce onu dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Ben de devam ettim.

"Ve erkek arkadaşlarım. Onları uyardığını biliyordum ama onları bir daha hiç görmedim, mesela sinemada ya da alışveriş merkezinde karşılaşmadım. Ne kadar tuhaf değil mi? İnsanlarla, özellikle de eski sevgililerinizle, tam da onları görmek istemediğiniz zamanlarda karşılaşırsınız. Bana dokunmaya cüret ettikleri için onları dövdü mü?" diye sordum. Sonra aklım başka bir yöne doğru uçtu. "Ve Greg! Onun için çalışan ve benimle flört eden adam, lanet olası babam bunu gördü ve Greg'i bir daha hiç görmedim. Onu da mı kovdu? Zavallı Greg, Sadie Townsend ile flört etmeye cüret etti. Bu bir hataydı. Kral Ölüm yine saldırdı!" Bağırdım, artık tamamen histeriktim. Sonra bilmek istedim, "Ne zaman bitecek? Ne zaman mı? Sırada ne var? Lanet olası babamın ben sekiz yaşındayken kedim Kleopatra'yı ezdiğini mi öğreneceğim? Bunu yapanın komşusu olduğunu söylemişti. Muhtemelen o yapmıştır!"

Hector bana nazikçe, "Eminim baban kedini ezmemiştir," dedi.

"Emin misin? Ben emin değilim. Muhtemelen boş zamanlarında mahallelerde dolaşıyor, sırf eğlence olsun diye kedileri hedef alıyordu!" Ben de karşılık verdim.

Hector beni nazikçe salladı. "Mamita, sakinleşmelisin."

Ona baktım ve birden nerede olduğumu, kiminle olduğumu, ne söylediğimi hatırladım ve nefesimi içime çektim.

O haklıydı. Çok haklıydı.

Sakinleşmek zorundaydım.

Yani damarlarımda kan yerine pislik akıyordu.

Ne olmuş yani?

Bunu biliyordum. Her zaman

biliyordum. Bu sadece geri

dönülmez bir şekilde kanıtladı.

Bu iyi insanlarla birlikte burada durmamam gerektiğini kanıtladı.

Bu, Hector'un fethedip arkasına bakmadan fırlatıp atabileceği türden bir kız olduğumu kanıtlıyordu.

Bunun sadece doğru olmadığını, aynı zamanda

bunu hak ettiğimi de kanıtladı. Oradan hemen

çıkmalıydım.

"Gitmem gerek," dedim Hector'a. "Galeriye geri dönmem gerek. Yapacak işlerim var."

"Bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum," diye cevap verdi Hector.

"Bunun yerine ne yapmamı öneriyorsun? Karanlık bir odada oturup acınası hayatımı mı düşüneyim? Muhtemelen beni korumaya çalışırken ölen annemi mi? Ezilmiş kedimi mi?"

"Sadie-"

Başımı salladım ve ellerimi kaldırarak saçlarımı yüzümün kenarlarından çektim ve orada bıraktım. "Hayır, normal bir şeyler yapmam lazım. Galerimdeki güzel şeylerin etrafında olmaya ihtiyacım var. Ralphie'ye ihtiyacım var. Buddy'ye ihtiyacım var. Brownstone'a dönüp YoYo ile oynamam lazım. Veronica Mars'a ihtiyacım var. Tüm bu iğrenç hayatımı unutmak için yapabileceğim her şeyi yapmalıyım."

Yüzünde bir şey parladı. Histerimi delip geçecek kadar güçlü bir şey. Emin değildim, geldiği gibi sakladı ama hayal kırıklığı olduğuna yemin edebilirdim.

O zaman ona ihtiyacım olduğunu söylediğim onca şey arasında onun bunlardan biri olmadığını fark ettim.

İstemedenden doğrudan bir vuruş yapmıştım ve bundan memnun olmalıyım.

Ama ben kesinlikle değildim.

İleri atıldım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Hayatımda ileri atılmak tek seçeneğimdi ve her zaman da öyle oldu.

Saçlarımı bıraktım ve ellerimi onun pazularına

koydum. "Lütfen Hector, beni galeriye geri götür."

Sonunda kollarını indirdi. Geri adım attı ve ben onun sıcaklığını kaybettim.

Ve onu da kaybettiğimi gördüm. Bunu yüzünün kapanmasından ve gözlerinin kararmasından anlayabiliyordum. Ve biliyordum ki

Çünkü bana dokunmadı, elini saçlarımda gezdirmeyi ve yakınımda durmadı.

Ve bu acıttı.

Göğsümdeki o sıcak, sert şeyin büyüdüğünü ve yayıldığını hissettim. Boğazımdan yukarı ve karnıma doğru, nefes almakta zorlanana ve beni boğacağından emin olana kadar.

Onu kaybetmeme rağmen, yine de sessizce cevap verdi, "Pekala, Sadie. Seni galeriye geri götüreceğim."

Bir nefes verdim ve bunun hiç yardımcı olmadığını fark ettim.

Eddie

EDDIE CHAVEZ, kardeşinin ve Sadie'nin arkasından kapının kapanışını izledi ve her ikisiyle ilgili bir şey onu huzursuz hissettirdi.

Sonra Tom konuştu ve Eddie'nin gözleri ona kaydı.

Tom, "Seth Townsend pisiğin teki," diye açıkladı. "Ama Lizzie'yi seviyordu. Saplantılı, boğucu bir aşktı ama onu seviyordu. Onu öldürmedi."

Lee masasına yaslandı.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Tom başını salladı. "İpuçlarının hiçbirisi bizi Seth'e yaklaştırmadı. Onun benimle konuştuğunu bildiğini bile sanmıyorum. Malcolm ve ben Diggs'in Lizzie'nin neyin peşinde olduğunu öğrendiğini ve suikast emrini verdiğini düşündük."

"Hâlâ hayatta olma ihtimali var mı?" Eddie kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

Tom bu kez başını salladı.

"Sadie haklı. Lizzie onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulurdu ya da geri gelirdi. Dahası, Lizzie'nin parası vardı. Hâlâ da öyle. Bir vakfı vardı, tek çocuktu ve annesi öldüğünde her şey ona miras kaldı ve büyük bir mülkleri vardı. Para hala hesaplarında duruyor. Hiç dokunmamış. Seth de asla peşine düşmedi, paraya el koyabilmek için onu ölü ilan ettirmeye çalışmadı, Sadie'ye alabilmek için firar iddiasında bulunmadı. Hiçbir şey yapmadı. Sadie'nin onun varlığını bildiğinden bile emin değilim. Eğer Lizzie güvenli bir yer bulsaydı, parayı alabilir ve Sadie'yle birlikte parmaklarını bile kıpırdatmadan hayatlarını sürdürebilirlerdi. On sekiz yıl önce Malc ve ben Lizzie'nin aile muhasebecisi Aaron Lockhart ile konuştuk ve ona şüphelerimizi anlattık. Aaron'ın sadakati Lizzie ve Sadie'ye idi ve o parayı bir şahin gibi izliyordu ve Lizzie ve Sadie'nin güvende olduğunu görmek için elinden geleni yapardı. Bu sabah kontrol etmek için Aaron'ı aradım ve on sekiz yıldır o paranın bir kuruşu bile hareket etmemişti. Eğer Lizzie hayatta olsaydı, paraya ihtiyacı olduğu bir zaman olurdu. Para hiç hareket etmedi."

"Bunu sürdürmenin bir anlamı var mı?" Vance sordu. "Sadie'nin artık yeni bir yarası var ve görünüşüne bakılırsa iyileşmesine izin vermeye hiç niyeti yok. Yarayı yalamaya devam etmek niyetinde."

ham. On sekiz yıl sonra bu iz soğuk. Bir şey bulmayı başarırsam, bu hangi amaca hizmet edecek?"

Eddie Vance'e baktı. "En azından annesini babasının öldürmediğini bilirdi."

Herkes bunun çok ince olduğunu ve pratikte işe yaramadığını biliyordu.

Ama hiçbir şeyi olmayan ama yine de daha fazlasını kaybetmeyi başaran Sadie için zayıflık hiç yoktan iyiydi.

Bu yüzden Vance çenesini salladı ve "Araştıracam," diye mırıldandı.

Hank, Lee'nin masasına doğru ilerledi ve oturmak için ellerini kullanarak kendini yukarı çekti.

"Başka bir sorunumuz var," diye açıkladı yerleştğinde.

Eddie odadaki havanın ağırlaştığını ve vücudunun gerildiğini hissetti.

Hank, Lee'ye "Kaseti oynat," dedi ve Lee uzanıp masasının üzerindeki kayıt cihazının düğmesine bastı.

Sadie ve Seth'in bir gün önceki telefon konuşması odayı doldurdu. Konuşma bittiğinde Lee durdurma düğmesine bastı.

Hank'in gözleri Eddie'ye kaydı. "İlgilenmesi gereken bir iş olduğunu söyledi."

Eddie dişlerini sıktı.

Hector, Sadie'nin elik gibi bir iradesi olduğunu söylemişti. Kardeşinin haklı olduğunu umuyordu, çünkü Seth Townsend hapisshaneden iş yapıyorsa, Sadie ondan kurtulmuş değildi.

Henüz değil.

Lee konuştu.

"Hector konuşmayı duydu. Dn yarım düzine kez dinlettik. Duyduklarından pek memnun görünmüyordu. Bunun bilinen sebepten daha fazlası olduğunu anladım ama paylaşmadı. Burada uğraşmamız gereken başka bir şey mi var?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdi Eddie ve devam etmeden önce Lee'nin gözlerinin Hank'e kaydđđđnı gördü. "Hector bana onun babasının ne yaptđđđnı bildđđđđnı söyledi. Ayrıca babası içerideyken ona bilgi sızdırdđđđđnı da söyledi."

Bu şaşırtıcı açıklama karşısında bütün gözler ona çevrildi. "şaka yapıyorsun," diye mırıldandı Vance.

Eddie başını salladı.

"Küçük Sadie?" Tom fısıldadı.

Eddie bu kez başını salladı.

"Burada neden bahsediyoruz? Ona ne verdi?"

O da işin içinde miydi, bilebilecek bir konumda mıydı?" Hank sordu.

"Hayır. Hector bilginin değersiz olduğunu söyledi ama o bunu bilmiyordu. İkisini de tehlikeye atmadan ona syleyebileceđđ bir yerde değildi ve bunun bir önemi yoktu. Yine de yaptı. Yine de Townsend'in aile bağlarının bağlayıcı

olduğunu düşündüğünü ve Hector'u elinde tutmasına yardım edebileceğini düşünüyorum.

O hapisteyken. Federallerin varlığından haberdar olduğu ama bulamadığı şeyler vardı. Hâlâ ona sadık adamları olduğunu ve kendisini bilgilendirdiğini biliyoruz. Şimdi, kızın yoldan çıktığını biliyor ve belli ki bundan memnun değil."

"Bağlantı nerede?" Vance sordu. "Adam aktifken kadın bu işe karışmıyorsa, şimdi neden karışsın ki?"

Eddie başını salladı çünkü bir babanın kızını neden suç dolu bir hayata sürüklemek istediğini anlayamıyordu.

Sonra Lee'ye baktı. "Brody'nin bir araştırma yapması, Federallerin neyi alıp neyi alamadıklarını ve onu hâlâ izleyip izlemediklerini öğrenmesi gerekiyor. Ben Hector'la konuşacağım. Endişelenmemiz gereken Balduccis'ten daha fazlası var. Sadie'yi babasından uzak tutmalıyız. Görünüşe bakılırsa, onu kendine çekmeye çalışıyor."

"Ondan nefret ediyor," diye araya girdi Tom. "Bu işe karışmıyor."

Eddie Tom'a, "Demek istediğim bu değil," dedi. "Kızı onu alaşağı eden ajanla birlikte olmuş. Hepimiz Seth Townsend'in parmaklıklar ardında olsa bile buna katlanmayacağını biliyoruz."

Lee hemen, "Ben Brody'ye haber vereyim, sen de Hector'la konuş," dedi.

Eddie derin bir nefes aldı. Bundan sonra söylemek zorunda kalacağı şey hoşuna gitmemiştir. İşaretleyicilere borçlu olmaktan hoşlanmıyordu.

Ama bunu söylemek zorunda olduğunu biliyordu.

Gözleri Lee'ye kaydı. "Marcus ve Vito'ya gitmen gerek. Sadie'yi koruduklarını resmileştirmeleri gerekiyor. Townsend ve dışarıdaki ekibi, Hector ya da Sadie'ye karşı intikam almayı düşünüyorlarsa neyle karşı karşıya olduklarını bilmeliler."

Lee sadece başını salladı.

"Bu iş gittikçe daha da çirkinleşiyor," diye mırıldandı Hank.

Hank haklıydı ama Eddie kardeşinin kadını, annesinin ölümünü, babasından kurtulmak için hayatını kendi ellerine almasını, rakiplerinden biri tarafından dövülüp tecavüze uğramasını ve Sadie'nin bu son habere verdiği tepkiyi düşünerek hâlâ Hank'in yanıldığını umuyordu.

Hector ve Sadie'ye karşı hissettiği huzursuzluk, davranış biçimleri ve onları birbirlerine bakarken gördüğünde Eddie, Jet'le konuşma zamanının geldiğini anlamıştı.

Buddy

Ralphie penceredeki pozisyonundan, "DOUBLE H BURADA," diye fısıldadı ve Buddy kucağına baktı.

Sadie'nin başı oradaydı, muhteşem saçları her yere dağılmıştı ve uyuyordu. YoYo da yan yatmış ve Sadie'nin kucağına kıvrılmış uyuyordu, Sadie'nin eli köpeğin karnındaydı.

Sadie işten eve Ralphie'yle birlikte gelmişti, yüzü solgun, gözleri ölü, Buddy'yi ciddi şekilde endişelendiren bir bakış. Ralphie'nin Buddy'ye, sözsüz olarak, Sadie'nin dünyasında her şeyin daha da kötü olduğunu söyleyen yüz ifadeleri vermesi de yardımcı olmuyordu.

YoYo'nun gelişi için heyecanlıymış gibi davranarak (her zamanki gibi) idare etmeye çalışmıştı.

Ancak Bex köpekle birlikte geldi, Sadie'ye şöyle bir baktı ve doğrudan "Aman Tanrım, Sadie kızım, şimdi ne oldu?" diye sordu.

Sadie kontrol etmeye çalışarak dudaklarını büzdü (bu yaklaşık bir saniye sürdü). Sonra YoYo'yu Bex'in kollarından çekip aldı, köpeği yüzüne yasladı ve gözyaşlarına boğuldu.

Hüngür hüngür ağlarken onlara babasının annesini öldürmesiyle ilgili çılgınca bir hikâye anlattı, Hector'la "inanılmaz 'beni becer' seksi" hakkında bir şeyler söyledi (dört kez seks yaptıklarını söyledi, bu çılgınca bir hikâye olmalıydı - bir gecede dört kez ve hepsinin "inanılmaz" olması imkânsızdı ve eğer doğruysa, Hector Chavez efsane malzemesiydi) ve Yunanca öğrenmesi gerektiğiyle ilgili anlaşılmaz bir saçmalıkla bitirdi.

Onu sakinleştirdiler, yemek yedirdiler ve sonra Buddy ona iki Tylenol PM verdi ve Veronica Mars ile kanepeye gönderdi.

Bex ayrıldığında, Buddy ve Ralphie de onu takip etti ve hep birlikte ön sahanlıkta doğaçlama bir toplantı yaptılar.

Ne yapacağımı.

Ralphie'nin bir
planı vardı. Kötü
bir plandı.

Buddy ve Bex bundan hoşlanmadılar ama Ralphie kararlıydı ve ikisini de ikna etti (her zamanki gibi).

Sonra Ralphie Hector'u aradı ve Sadie'nin "rüya ülkesini ziyaret ettiğini" (Ralphie'nin sözleri) ve konuşabileceklerini öğrenene kadar gelmemesini söyledi.

Hector bundan hoşlanmadı ama Ralphie kararlıydı ve onu ikna etti.

Şimdi Hector oradaydı ve Buddy hâlâ planı beğenmiyordu. Ama bir ayı aşkın süredir Hector'u yakından izliyordu.

Buddy Hector'u pek iyi tanıımıyordu ama bildiği birkaç şey vardı.

Denver Health'teki bir arkadaşı ona anlattığı için Hector'un tecavüze uğradıktan sonra geceyi onun odasında, başucunda nöbet tutarak geçirdiğini biliyordu. Hastane dedikoduları, bu seksi İspanyol erkeğin onu getirdiğini, onları ayırmaya çalıştıklarında çılgına döndüğünü ve sonunda muayene bölümünden fiziksel olarak çıkarılmak zorunda kaldığını yayıyordu. Personele yalan söyleyerek onun ortağı olduğunu söylemiş. Bu olay bittikten sonra, o ve arkadaşları bir ay boyunca Brownstone'un dışında oturarak Sadie'nin peşinden gelmek isteyebilecek herkese bir açıklama yapmışlardı. Sonunda harekete geçme zamanının geldiğine karar verdiğinde

Buddy'nin doğasında olduğundan emin olduğu Şeylere karşı çıktı ve sabır, itidal ve anlayıŐ göstererek ağırdan aldı. Ama aynı zamanda Buddy'nin dikkatini çeken bir mizah anlayıŐı, düşüncesi ve Buddy'nin neredeyse gerçek dışı olduğunu düşündüğu bir nezaketi vardı.

Ralphie ona tapıyordu ve Bex'le bu konu hakkında konuşurken Buddy'nin Hector'un davranıŐları hakkındaki değerdendirmesine katılıyordu. Hatta ona güvendiğini bile itiraf etti ve Bex'in erkeklere karşı pek iyi bir fikri yoktu, bir tecavüz kriz merkezinde çalışıyordu ve bu bir iş tehlikesiydi.

Yine de Sadie'nin güvenini kırmak üzereydiler ve Buddy bunu yapmaktan hoşlanmıyordu.

Ve onun kalbini kırmak üzere olmadıklarını umuyordu.

Buddy, Sadie'nin başını hareket ettirdi, altından kaydı ve onu uyandırmamayı umarak yerine dikkatlice bir yastık sıkıştırdı. Sadie hareket etti. Buddy nefesini içine çekti ama Sadie dizlerini daha da yukarı kıvrarak YoYo'yu sıkıştırdı, YoYo buna aldırmadı ve daha da yakınına sokuldu. Ellerini dua pozisyonunda yanağının altına sıkıştırdı ve dışarıda kaldı.

Buddy iç geçirdi.

O sırada Ralphie ve Hector odaya girdiler. Hector'un gözleri hemen Sadie'ye kaydı.

"Uyuyor," diye fısıldadı Buddy sonra, "Mutfak."

Hector'un bakışları ona kaydı ve Şefkatli endiŐesini gizlemeye bile çalışmadı.

Buddy onun bakışından anladı.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü.

Mutfğa girdiler ve Buddy buzdolabından üç Fat Tire bira alırken Ralphie mutfak kapısını kapattı.

Hector "O nasıl?" diye sorarken biraları açtı.

Ralphie, "Tam bir karmaşa," diye cevap verince Buddy ona öldürücü bir bakış fırlattı. "Ne?" Ralphie öldürücü bakışa karşılık verdi. "Hüngür hüngür ağlıyor ve Yunanca konuşmayı öğrenmekle ilgili saçmalıyor. Bu da neyin nesi?"

"Yunanca konuşmayı mı öğreniyorsun?" Hector sordu ve Buddy ona bir bira uzattı.

Adadaki taburelere yerleştiler ve Ralphie devam etti, "Evet. Yunan. Aklını kaybetmiş. Babasının annesini öldürdüğünü ve Yunanca konuşmayı öğrenmesi gerektiğini söylüyor. Aklını kaçırmanın alametifarikası bu değilse, hiçbir şey değildir."

Hector bir süre Ralphie'ye baktıktan sonra dirseğini adaya dayadı ve üç orta parmağını kaşlarının arasındaki bölgeye bastırıp sertçe ovuşturdu.

Buddy kalbi sıkışarak Hector'u izledi, sonra da "Annesini babası mı öldürdü?" diye sordu.

Ralphie kafasını çevirip Buddy'ye baktı, sonra beti benzi attı ve bakışları Hector'a kaydı.

Hector parmaklarını alnından çekti ve birasından uzun bir yudum aldı.

Sonra siyah gözlerini (Buddy'nin itiraf etmesi gerekiyordu, rengi çok yoğundu ve o kirpikler, Tanrım, muhteşemdi) Buddy'nin üzerine dikti ve "Bugün kötü haberler aldı. Annesi muhtemelen ölmüş. Bu düşük bir ihtimal ama babası yapmış olabilir. Sebebi ve fırsatı vardı."

"Hayır, lütfen hayır," diye nefes aldı Ralphie ve sonra gözlerini sımsıkı yumdu.

"Biliyordum ama onun bilmesini istemedim," dedi Hector ona. "Çocuklar da benimle aynı fikirdeydi. Lee, onun kardeşi Hank, benim kardeşim Eddie," diye açıkladı Hector. "Beni zorladı, Lee'den Tom'un önünde annesini bulmasını istedi. Tom annesini tanıyordu. Tom annesini tanıyordu. Tom annesinin bilmediği bir aile dostuydu. Onu tekrar aralarına almak istiyor. Annesi kaybolduğundan beri onu koruması gerektiğini düşündüğü gibi onu korumak istiyor. Bunu yapmak için de onun güvenini istiyor, bu yüzden aralarında hiçbir şey olmasın istiyor. Hoşuma gitmedi ama kabul ettim. Bu yanlış bir seçimdi, en azından şimdi. Çok erken oldu."

"Daha fazla dayanamaz," diye karar verdi Buddy.

"Hayır," diye onayladı Hector.

Buddy ve Hector mutsuz bir şekilde birbirlerine baktılar.

Ralphie'nin gözleri yeniden açıldı.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

Hector basitçe, "Ne yapıyordun," diye cevap verdi.

"Mame Teyze ve Veronica Mars'ın, babasının annesini öldürmüş olabileceğini yeni öğrenen ve yakın zamanda tecavüze uğramış bir kızın ruhunu yatıştıracağından emin değilim. Bu Tinseltown'un gücünü aşar," diye Hector'a bilgi verdi Ralphie.

Hector, Ralphie'ye baktı, Buddy, muhtemelen, diye düşündü, en maço ve heteroseksüel haliyle kendisini nasıl olup da "Mame Teyze", "ruhu rahatlatmak" ve "Tinseltown" kelimelerini iki cümle içinde kullanan bir geyin mutfağında bira içerken bulduğunu merak ediyordu.

Buddy işe koyulma zamanının geldiğine karar verdi.

"Sadie hakkında birkaç şey bilmen gerekiyor," dedi Buddy ve Ralphie'nin başı tekrar ona döndü, bu kez gözleri kısılmıştı.

"Ne yapıyorsun? Ona söyleyeceğim," diye açıkladı Ralphie.

Buddy sevgilisine baktı. "Ralphie, ona söyleyeceğim." "Ona ben söylüyorum. Bu benim fikrimdi," diye karşılık verdi Ralphie.

"Belki öyle, ama düz olması lazım. Abartmıyorum," diye yanıtladı Buddy.

"Ben olsam abartmazdım!" Ralphie tersledi.

Buddy ona böyle bir yalan söylediği için hak ettiği bakışı attı.

Ralphie ters ters baktı.

"Biri bana söyleyebilir mi? Kim olduğu umurumda değil," diye araya girdi Hector, sabrı tükenmişti.

"Ne içersin?" Buddy hemen sordu, kontrolü ele aldı.

Hector elindeki biraya baktı, sonra tekrar Buddy'ye döndü.

"Hayır, daha sert. Bourbon, votka, cin...?" Buddy açıkladı.

Hector'un gözleri yoğunlaştı ve Buddy onun bakışlarının ardındaki güç k a r ş ı s ı n d a nefesini tuttu.

Sonra Hector "Kahretsin" diye mırıldandı.

"Kahretsin doğru," diye mırıldandı Buddy karşılığında.

Hector içini çekti ve "Bourbon. Jack, eğer varsa."

Ralphie Jack Daniels ve üç bardak getirmeye gitti.

Üç bira daha içtiler ve Ralphie'nin Limon Damlaları Eşliğinde Bin Korku Gecesi dediği şeyi açıklamayı bitirdiklerinde Jack şişesinde büyük bir çentik açtılar.

İkisinin de Sadie'nin tam olarak hatırladığını düşünmediği bir gece.

Annesini, babasını ve hayatını anlattığı bir gece.

Hector buna şaşırılmış görünmüyordu, o yüzden Buddy bildiğini düşündü.

Daisy'den, Rock Chicks'ten, Lee Nightingale'i görmeye gitmekten, Hector'un orada olmasından ve bunun onu nasıl hissettirdiğinden bahsettiği bir gece.

Hector da buna şaşırmış görünmüyordu ama Buddy'ye göre muhtemelen suçluluk duygusuyla ağzı gerildi ve yüzü karardı.

Hiç arkadaşı olmadığından ve hayatını bir Buz Prensesi olarak yaşadığından bahsettiği bir gece.

Hector bunu hiçbir şey belli etmeden kabul etti. Ama yine de odadaki hava değişti, sanki elektriklenmiş gibiydi.

Ricky Balducci ile olanları detaylı bir şekilde anlattığı bir gece.

Buddy'nin paylaştığı küçük şeyden sonra (ama yeterli olduğu açıktı), Hector'un tüm vücudu gözle görülür şekilde gerildi. Yüzü korkunç bir şekilde karardı ve Ralphie ulaşabileceği tüm şişeleri dikkatlice kaldırdı.

"Kendine hakim ol, Hector," diye uyardı Buddy. "O yan odada."

Hector, yanağında bir kas zıplarken başını onaylar gibi salladı. Gözlerini başka tarafa çevirdi ve bir kadeh Jack içti, bitirir bitirmez bir tane daha doldurdu.

Onu da geri fırlattı. Buddy,

Ralphie'ye baktı.

Ralphie gözlerini Buddy'ye dikti.

Buddy, gecenin Sadie'nin Sadie hakkında paylaşımında bulunduğu bölümünü bitirdi. Gecenin sonunda paylaştığı kısım

Gece. İki de paylaştığını hatırlamadığını düşündükleri kısmı.

Kim olduğunu düşündüğü, kim olmak istediği, nasıl olacağını bilemediği ve "o gece babamın çalışma odasında" olanlardan sonra Hector'un kendisini ne sandığıyla ilgiliydi.

Hector ona baktı.

"Onun sosyete fahişesi olduğunu düşündüğümü mü sanıyor?" diye sordu kızgın bir ifadeyle.

"Bunu senin söylediğini söylüyor," diye düzeltti Buddy onu.

Hector gözlerini kaçırdı ve bir kadeh daha Jack içti.

"Tanrım," diye mırıldandı yutkunduktan sonra. "Ona asla sürtük demedim. Ona varoşlara gittiğine sevindiğimi söyledim. Onu istediğimi biliyor olmalıydı. Lanet olsun, onu eteği belinde, ellerim pantolonunun içinde duvara yaslamıştım."

Bu ihtiyaç duyduklarından çok daha fazla bilgiydi ama Buddy bunun Jack Daniels Magic olduğunu düşündü. Limon damlasından daha iyi olmasa da onun kadar iyiydi.

Hector sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi konuşmaya devam etti.

"Kim olduğumu biliyordu. Aylardır bana babası hakkında bilgi veriyordu. Ve ben onun nasıl bir kadın olduğunu biliyordum. O da bildiğimi biliyordu. Onun kafasında ne var?"

"O bölüm pek iyi bitmedi, değil mi?" Ralphie dikkatle sordu ve Hector'un gözleri ona kayd1.

"Hayır," dedi Hector sertçe, sonra dişleri sıkıldı. Yanağındaki kaslar tekrar gerildi ve gözlerini başka tarafa çevirdi. "Lanet olsun," diye tısladı (yine kendi kendine), sesi daha da kızgın çıkıyordu. "Lanet olsun," diye tekrarladı, Buddy'ye baktı, bir şey kafasına dank etmişti. "Bilmiyordu. Geçen gece bunun hakkında konuştuk. Ona muhbirim olduğunu bildiğimi söyledim ama o benim bildiğimi bilmiyordu. Kahretsin, onun bütün pisliklerine o kadar dalmışım ki, bir türlü toparlayamadım. O gece çekip gittiğinde ona bir şey söyledim ve hiç hoş değildi. Çok kızmıştım. Bunu anlayacağını, nedenini anlayacağını ve benim yaptığım gibi üstesinden geleceğini düşündüm, çünkü bana soğuk davrandığını, ikimizi de korumak zorunda olduğu için çekip gittiğini düşündüm. Tanrım, eğer bilmeseydi-"

"Kafası karışık," dedi Ralphie sessizce. "Babası tarafından damgalandığını, babasının kim olduğu yüzünden daha az insan olduğunu düşünüyor. Yıllarını korku dolu bir hayata katlanarak, bir rolü oynayarak, her dakikasından nefret ederek ve güvenebileceğı tek bir kişi bile olmadan geçirdi. Başka biri olma şansı vardı, ama bunun yerine dört çılgın erkek kardeş tarafından takip edildi ve sonra onlardan biri tarafından tecavüze uğradığında kendini bulma çabası kesintiye uğradı. Normal insanlar gibi düşünmüyor. Hiç normal bir hayatı olmadı. Ama şimdi uçurumun kenarında, Hector. Kendini toparlıyor ama sallanıyor. Düşmesine izin veremeyiz."

Buddy devraldı. "İkinize neler oluyor, normal bir erkek kızla tanışmıyor, erkek kıza çıkma teklif etmiyor-"

"Bunu biliyorum amına koyayım," diye kestirip attı Hector, Buddy'nin sözünü keserek, gözleri kısılmış ve kızgındı, belli ki paylaşmaya doymuştu.

Buddy itti. "Biliyorum. Söylemek istediğim şey, normal bir ilişkide bu soruyu sormak için çok erken olurdu ama niyetinizi bilmemiz gerekiyor."

"Ne diyorsun sen?" Hector'un sesi hâlâ kısıktı.

Buddy devam etti. "Sana niyetini soruyorum. Görebildiğimiz kadarıyla, Ralphie ve ben onun güvendiği tek kişileriz. Bunu ciddiye alıyoruz. Sıradan bir ilişki için bu işe girmediğinizi düşünüyoruz-"

Hector öne doğru eğildi ve onun tehditkâr duruşu ve çekik kaşları karşısında Buddy konuşmayı kesti.

"Onun için yaptıklarına duyduğum saygıdan dolayı bunu bir kez söyleyeceğim ve sonra burada işimiz bitecek. Bu konuda sıradan bir şey yok. Anladın mı beni?"

Hector Chavez'in paylaşmayı bıraktığını söylemek yanlış olmazdı.

Ve Hector Chavez'in duyguları Sadie söz konusu olduğunda sıradan olmaktan çok uzaktı.

Buddy bunu bilmenin iyi olacağını düşündü. "Anladım," diye güvence verdi Buddy.

"Ben de seni yakaladım." Ralphie mutlulukla gülümsedi ve Buddy'ye döndü. "Sana söyledim. Sadie'ye de söyledim. Double H-"

"Tanrım," diye mırıldandı Hector, Ralphie'nin sözünü keserek, üçüncü birasının sonuncusunu da devirip ayağa kalktı. "Sadie'yi yatağa götürüyorum. Hangi oda onun?"

"Merdivenlerin en üstünde sağda. Kendi banyosu var. Kalıyor musun?" Ralphie cevap verdi ve sordu.

"Tabii ki kalıyorum," diye cevap verdi Hector.

"Pijama ödünç almak ister misin?" Ralphie teklif etti.

Buddy alçak sesle, "Ralphie," dedi.

Hector Ralphie'ye bir, sonra iki dakika baktı.

Sonunda kısaca, "Hayır," dedi.

Ralphie elini uzattı. "Bizim evimiz sizin evinizdir ya da nasıl olursa olsun. Kendinizi evinizde hissedin."

Hector'un bakışları ikisini de kesti, Buddy bunun "iyi geceler" deme şekli olduğunu anladı ve odadan çıkmaya başladı.

Ralphie seslenince durdu, "Biliyor musun, Sadie'nin bu akşam çıldırırken bahsettiği o muhteşem 'beni becer' seksinden biraz olsa bu durumda fena olmazdı. Stres giderici."

Hector'un gözleri Ralphie'ye kaydı ve Buddy onun bir şey mi fırlatacağını yoksa kahkahalarla mı güleceğini bilemediğine yemin edebilirdi.

"Ralphie, kapa çeneni," dedi Buddy.

"Sadece söylüyorum," diye cevap verdi Ralphie. "Kapa çeneni," diye tekrarladı Buddy.

Ralphie de, "Sadece söylüyorum," diye tekrarladı.

Hector pes etti ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Ralphie Buddy'ye bir bakış attıktan sonra parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü.

Buddy, "Buraya gel," diye tısladı ve Ralphie parmağını dudaklarına götürerek kapıyı dikkatle bir santim kadar açtı ve dışarı baktı.

Buddy daha iyi bir insan olmak istiyordu ama kendine engel olamıyordu.

Kapıdaki aralıktan dışarı bakabilmek için tam zamanında yetişti ve bunu yapmak için Ralphie'nin altına eğildi. Sonra Hector'un arkasını dönüp gittiğini gördü, Sadie kollarındaydı, başı omzuna yaslanmış, yüzü boynuna gömülmüş, kolları omuzlarına dolanmıştı.

"Mm, bu çocuk arkadan iyi görünüyor," diye fısıldadı Ralphie.

Buddy'nin gözleri tavana dikildi ve orada oldukları için küçük bir dua etti.

YEDİ

ORGANİKTİ

Sadie

I Ralphie ve Buddy'nin misafir odasındaki yatağında uyandım.

Bu garip bir duyguydu. İlk olarak, hiç uyumamıştım. günlerce orada kaldım. İkincisi, Hector'un benimle olduğunu hemen anladım. Sırtımda onun sıcaklığını hissedebiliyordum ve kolu göbeğime sarılmıştı, dirseği bükülmüş, ön kolu altımda sıkışmıştı, eli göğsümün yanındaydı.

Aman Tanrım.

Şimdi, bu çıkmaza nasıl girdim?

Gecemi geri sarmak için zamanım yoktu. Hector'la yatağıma nasıl düştüğümü anlamaya çalışmak için artık çok geçti. Kendimi kurtarmanın zamanı gelmişti, hemen.

Uyuyor olması için dua ettim ve kaçabilmek için öne doğru kaymaya başladım.

Kolu sıkıştı.

"Uyanmışsın," dedi enseme doğru. Lanet ve patlama!

"Evet," diye cevap verdim ve uyuma numarası yapmam gerekip gerekmediğini merak ettim.

"Güzel," diye mırıldandı, vücudu daha da yaklaşıyordu. Sonra başparmağı (şaka yapmıyorum!) göğsümün yan tarafını okşamaya başladı. "Savunmanı yükseltmeye fırsat bulamadan, mamita, konuşacağız."

Bu hiç iyi değildi.

Beş saniye önce uyanmıştım. Hector'un sıcaklığı sırtımdayken ve Hector'un başparmağı göğsümü okşarken, Hector'la konuşmak bir yana, zar zor düşünebiliyordum.

Kesinlikle uyuyor numarası yapmalıyım.

Uyandıktan sonra bir kaçış planı oluşturmanın zamanı gelmişti, böylece bir yere gidip çoklu kişiliklerimi bir araya getirebilir ve bu son meydan okumayı kimin üstleneceğine karar verebilirdik.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," demeyi denedim. Bu başarısız oldu.

"Bir dakika içinde," diye kesin bir ifadeyle karşılık verdi.

"Konuşmak istediğimden emin değilim," dedim ona, tekrar deneyerek. Bu da başarısız oldu.

Sefilce.

"Bu da iyi, çünkü konuşmayacaksın." Olamaz.

Ben konuşmadan bir konuşma.

Bu kesinlikle iyi değildi.

"Hector-" diye başladım ve dönmeye çalıştım ama kolu beni sıktı. Vücudu sırtıma iyice yapışmıştı ve hareket edemiyordum.

"Sadie, sessiz ol ve dinle," diye emretti. Bir türlü kazanamıyordum.

Daha uyanalı iki dakika bile olmamıştı ve elimde başka bir hayati travma vardı!

Öyle olsun.

Vücudumun gevşemesini istedim ama zihinsel olarak bundan sonra olacaklara hazırlandım.

Hector gerginliğin beni terk ettiğini hissetti ve başparmağı okşamaya geri döndü (itiraf etmeliyim ki bu çok hoşuma gitti ama kendime bunu görmezden gelmemi söyledim - bu işe yaramadı ama en azından denedim).

Sonra Hector konuşmaya başladı.

"Aile dolu bir evde büyüdüm. Erkek kardeşler, kız kardeşler, bir anne, bir baba. Babam savcıydı ve uzun saatler çalışırdı. Annem lisemizde yarı zamanlı rehber öğretmendi. Zengin değildik ama istediğimiz çoğu şeye sahip olmasak bile ihtiyacımız olan her şeyi bize vermeyi başardılar. Çalışıyorlardı ama yanımızdaydılar. İyi ebeveynlerdi. İşimizin içinde, yüzümüze bakıyorlardı, rehberlik ediyorlardı ama öğrenebilmemiz için yeterince çuvallamamıza da izin veriyorlardı. Bazılarımız avantaj elde etti, etrafta dolaştı, onlara sorun çıkardı. Asla umut etmekten vazgeçmediler.

eninde sonunda doğru şeyi yapacağımızı biliyorduk ve bunu bildiğimizden emindik."

Şimdi, bunu bana neden anlatıyordu?

Mükemmel bir dünyada, elbette, Hector'un hayatı hakkında her şeyi bilmek isterdim.

Ama burası mükemmel bir dünya olmaktan çok uzaktı.

Ve merak ettim, Hector "etrafta dolaşan, onlara sorun çıkaran" kişilerden biri miydi?

Sorma şansım olmadı (soracağımdan değil), çünkü konuşmaya devam etti.

"Nasıl büyüdüğünü bilmiyorum ama içerideyken seni babanla birlikte izledim mamita ve ilk başta bunu anlamadım. Anladığımda ise midem bulandı."

Nefes aldım ve tuttum.

Sabahın ilk saatlerinde yapılan ve benim konuşamadığım bu konuşmadan ne beklediğimi bilmiyordum ama öyle olmadı.

Etrafımda ne kadar çok olduğunu unutmuştum ya da hatırlamamayı seçmiştim. Babam onu yakınında tutardı. Onu severdi, ona güvenirdi. Hatta bana Hector'u "büyük işler" için yetiştirdiğini bile söylemişti. Sonunda, Hector çok fazla ortalıkta olmuştu.

Ne göreceği aklıma gelmedi, hatta izlediği bile aklıma gelmedi. Buna herhangi bir tepki vereceği de aklıma gelmedi. Kimse beni ya da neler yaşadığımı umursamıyordu. Sadece umursamadıklarından şüphelenmekle kalmadım.

Ayrıca kimseye söylemedim ve biri yaklaşırsa diye Buz'un arkasına saklandım.

Ama her nasılsa, Hector bütün bunları anlamış gibi görünüyordu.

Ve dahası, söyledikleri önemsediği anlamına geliyordu.

Bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum ama garip, mutlu bir parıltı içime işlemeye çalışıyordu.

Sonra ağzının boynuma değdiğini hissettim. Beni oradan öptü ve parıltıyı engellemek için büyük bir irade çabası göstermem gerekti çünkü boynumu öpmesi tek bir anlama gelebilirdi ve buna inanmak için kendime izin veremezdim. Buna inanmak beni aptal durumuna düşürecekti. Ya da daha kötüsü, yaklaşmasına izin verirdim ve bu olamazdı.

"Bu aile değil Sadie," dedi bana usulca, belli ki içimdeki kargaşadan habersiz. "Ne olduğunu bilmiyorum ama aile olmadığı kesin."

Boğulmaktan başka çarem olmadığı için nefesimi "Tamam" kelimesine verdim.

Koluyla beni sıktı. "İçinde başa çıkmaya yardımcı olan ne var bilmiyorum. Bu şekilde büyüdüğün için nasıl baş ettiğini bilmiyorum. Ama sanırım bir kısmını annen sana vermiş, diğer kısmı da senden geliyor. Ya da en azından dün sabahki senden."

Dün sabahı hatırlattığında vücudum gerildi ve onun kolu da gerildi.

"Sakın beni yüzüstü bırakma," diye uyardı ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı.

Aman Tanrım.

Vücudumu gevşemeye zorladım. Zordu ama bunu yaptım, böylece bu işi çabucak bitirebilecektim.

Bedenim gevşediğinde, kolu da gevşedi.

"Şimdi, bir durum var. Bu durumda çok fazla seçeneğim yok ve hiçbirisi de iyi değil. Ama bir karar verdim ve bunun ne olduğunu bilmelisiniz."

Aman, aman, aman. Hector

bir karar verdi.

Bunun benim için iyiye işaret olmadığını düşündüm. Yanılmamışım.

"Seni istiyorum," dedi enseme doğru, eli göğsümün etrafında öyle sahiplenici bir şekilde kıvrıldı ki, o devam ederken kendimi tekrar nefesimi tutarken buldum, "Seni uzun zamandır istiyorum, bildiğinden daha uzun zamandır. Sen o gece babanın ofisine gelmeden önce, çok daha önce. O gece kontrolümü kaybettim, her şeyi berbat ettim, her şeyin olduğu gibi kalmasına izin verdim. Seninle konuşmalıydım. Ama konuşmadım. Güvenli olduğunu düşünmedim. Baban öldükten sonra sana gelmeliydim. Ama gelmedim. Bu yanlış bir seçimdi. Şimdi, başına kötü bir şey geldi ve ihtiyatlı davranmam gerektiğini hissettim. Ricky'nin sana yaptıklarından sonra güçlü gelemezdim. Zorlayamazdım. Babanın himayesinden çıktığını düşünmeni istemedim.

başparmağımı benimkinin altına soktu. Geri adım atabilirdim ama bu, olmak istediğim yerde, yani tam burada olamayacağım anlamına gelirdi."

Göğsümdeki parmakları sıkıştı ve karnımın mutlu bir ses çıkardığını hissettim. Bunu da görmezden gelmeye çalıştım (ve başarısız oldum).

Konuşmaya devam etti.

"Dün sabaha kadar ilerleme kaydettiğimi hissediyordum. Şimdi, kafanda ne olduğuna dair boktan bir fikir var ve bu Sadie'yi almalısın, o yüzden dinle. Bu çok önemli. Çünkü o kızı istiyorum. Bütün bunları onun için yapıyorum çünkü o kız gerçek sensin. Kontrolünü kaybeden, istediğini alan ve borçlanmadan geri veren. Ve yaptıklarının ne söylediğini ve insanların ne düşüneceğini umursamayan."

Şimdi ağır ağır nefes alıyor, sözlerini duymamak istiyordum. Ama o etrafımdayken bunu yapamazdım.

Bana bakmaya devam etti.

"Bir karar verdim. Artık bununla uğraşmayacağım."

Artık bununla uğraşmıyor muydu? Bu da ne demek oluyor?

Daha önce taşak mı geçiyordu?

Devam etti.

"Gerçek seni istiyorum. Bunu elde etmek için, sana gerçek beni veriyorum. Hiçbir şeyi saklamayacağım."

Aman Tanrım!

Kendini tutuyor muydu?

Nasıl kendini tutabilir ki?

Konuşmaya devam etti.

"Ve bahse girerim ki gerçek sen bununla başa çıkabileceksin. Bunu atlatacağız ve diğer tarafa geçeceğiz."

Olamaz.

Hayır, yapmayız.

Hayır...yapmayız...yap
mayız.

Ne yazık ki, işi bitmemiştir.

"Kendini kapatmaya çalışırsan, kendini tutmaya çalışırsan, beni uzaklaştırmaya çalışırsan, çekip gitmeye çalışırsan, uyarıyorum mamita, bundan hoşlanmam ve buna izin vermem. Bunun seni kontrolüm altına almak olduğunu düşünüyorsan, bununla yaşayabilirim. Babanın sana nasıl davrandığı ile benim sana nasıl davranacağım arasındaki farkı öğreneceksin. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Ben buna ne dedim?

"Sadie, cevap ver bana. Anladığını bilmem gerek."

"Evet," diye cevap verdim.

Anladım ve bu beni daha önce hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkuttu.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Bunu düşündüm ve sonra korunmak için çaba sarf ettim. Başka bir deyişle, yalan söyledim (kötü bir şekilde).

"Burada bir şey olduğundan emin değilim. Sana karşı böyle hissettiğimi sanmıyorum-"

Sözümü kesti. "Ne giydiğini hissediyor musun?"

Soruyu anlamamıştım. Sonra bir gece öncesini düşündüm ve tek hatırlayabildiğim kanepede uyuyakaldığımdı.

Elim belime gitti ve orada yumuşak bir fanila hissettim.

Lanet olsun ve onu cehenneme yollayın!

Bir gün önce Hector'un pazen gömleğini çalmış, gece çantama tıktırmış ve bir daha asla kendimi aptal durumuna düşürmemem gerektiğini hatırlatması için Girit'e götürmeye hazırlamıştım.

Şimdi, her nasılsa, onu giyiyordum.

Bu da şu anda başka bir aptal durumda olduğum anlamına geliyordu!

"Nasıl...?" Başladım ama başı hareket edince durdum. Ağzı boynuma geldi, dudakları kulağımın arkasına doğru kayd.

"Dün gece seni yatağa taşıdım. Çantanda pijamalarını ararken gömleğimi buldum. Benim sana hissettiklerimi sen bana hissetmiyorsun, neden gömleğimi çaldın?"

Çiçek açan heck.

Başka seçeneğim olmadığından, tavır almaya karar verdim. "Eşyalarımı karıştırmamalıydın."

"Gömleğimi çalmamalıydın," diye karşılık verdi.

Bu doğrudu.

"Geri alabilirsin," diye tersledim.

Vücudunun hareket ettiğini hissettim. Sıcaklığını kaybettim ama sadece elini karnıma koyup beni sırtıma bastırabilsin diye. Dirseğini yastığa dayayıp başını ellerinin arasına aldı ve sırtıtarak bana baktı.

Ona ters ters baktım.

"Onu geri istemiyorum," dedi.

"Artık istemiyorum," diye yalan söyledim.

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü, başı eğildi ve beni usulca öptü.

"Bunu istiyorsun," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Ben istedim. Onu istedim. Aptal olmadığımı hatırlamak için istiyordum. Ayrıca, normal bir erkek arkadaşla normal bir ilişki yaşayan normal bir kızmışım gibi davranabileceğim zamanlar için de istiyordum. Flanelin Girit'te moda olduğundan emin değildim ama umurumda da değildi.

İşte o zaman Sadie'yi ve onun benim için ne yapacağını hatırladım.

Ve ona sandığımdan daha fazla ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Çünkü beni özgür bırakacaktı, kalbimi koruyarak. Ama aynı zamanda tek başıma, annem olmadan, hiç kimse olmadan devam edebilmem için gereken anıları da bana verecekti.

"Pekâlâ," diyerek pes ettim ve bir nefes çektim. "Ben istiyorum."

İşte o zaman Hector'un gözleri karanlık, sıcak ve yoğun bir hal aldı ve ben de bu bakışı uzun, çok uzun bir süre yanımda taşıyabilmek için ezberlemek amacıyla baktım.

Ben yüzüne bakarken yorganı kalçalarımın kadar çekti. Parmakları gömleğin düğmelerine gidip onları çözerken (sadece ikisini çözmüştü) ve gömleği iyice açarken beni izledi.

Nefesimi tuttum ve "Yapma" diye mırıldandığında üzerimi örtmeye başladım.

Zor oldu ama ellerimi sabitledim ve gözleri göğsüme gitti. Eli de onu takip etti ve yavaşça göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasından, göğüs kafesimin ve karnımın üzerinden karnıma doğru ilerledi. Tüm bu süre boyunca gözleri elini izledi ve eli göbeğimde durduğunda o göbek eridi.

Çünkü yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Normalden daha yoğun ve sıcaktı. Ama aynı zamanda yumuşak ve tuhaf bir şekilde sertti. Sanki göğsümü avuçluyormuş gibi bir izlenime kapıldım. Sahiplenme anlamına geliyordu.

Bunu fark ettiğimde, kendimi tutamadım. Kemiklerim sıvılaştı.

"Hector-" diye nefes aldım.

Gözleri benimkilere geldi. Parmak uçları külotumun üst kenarında gezindi ve başı aşağı indi.

İşte bu kadar. Teslim oldum çünkü o Hector'du. Onu istiyordum (tabii ki haklıydı). "Bizim" anılarımızı istedim.

Ve hayal kırıklığına uğramadım.

Eskisi kadar muhteşemdi.

Sıcak ve aceleci ama yavaş ve tatlı bir karışımdı ve tek fark, gömleği çıkarmaya çalıştığımda bana izin vermemesiydi. Hazır olduğumuzda, nefes nefese kaldığımızda, sertçe öpüştüğümüzde, tırnaklarım tenini tırmaladığında ve beni de yanına alarak sırt üstü döndüğünde bile üzerimde tutmamı istedi. Dizlerimi yukarı çekti, böylece ona sarıldım, kendini içeri yönlendirdi ve beni yukarı itti, böylece beni doldurdu.

Harika hissettirdi.

Hareket etmeye başladım, gözlerimiz kilitlendi. Onunki bana sıcak geliyordu. Benimki de öyle olmalıydı çünkü vücudum sıcak hissediyordu. Her şey sıcaktı. Gözlerim onunki kadar sıcak bakmalıydı.

Elleri tişörtün altından vücudumda gezindi. Benimkileri onunkilerin üzerine koydum ve onunkiler benimkileri de yanlarına alarak devam etti. Sonra ellerinden biri bacaklarımın arasına girdi, yer değiştirdi, kendi parmaklarımı bana bastırdı ve onları manipüle etti.

"Tanrım," diye nefes aldım, bacaklarımın arasından uyluklarımın üst kısımlarına doğru karıncalanmalar başladı, karıncalanmalar toplanıyor, sıkılaşıyordu.

Hafifçe öne doğru eğildim, boştaki elimi yatağa dayadım, daha hızlı hareket etmek, daha sert bastırmak için bana daha fazla kaldıraç sağladı. Serbest eli çeneme gitti, başparmağı alt dudağımı takip etti ve onun dokunuşuyla dudaklarımı ayırdım. Dilimi başparmağına değdirdim, sonra dişlerimle onu yakaladım, ağzımın içine çekmeden önce yumuşakça ısırdım.

Bunu yaptığım anda yüzü daha da karardı, gözleri daha da ateşlendi ve her şey bir anda oldu.

Boşaldım, sert ve lezzetli. Aynı anda eli bacaklarımın arasından çıktı. Kolu belime dolandı ve beni sırtüstü yatırıp içime girmeye başladı, iniltilerimi ağzına alırken orgazmımı uzattı ve yoğunlaştırdı. Ben daha bitirmeden onun iniltileri benimkilere karıştı.

İşimiz bittiğinde, kalçalarım onunkilerin altında hafifçe sarsılırken, ellerim sırtının derisinde ve kaslarında gezinirken, son on beş dakikayı tekrar oynadım, sonsuza dek yanımda taşımak için beynime yaktım.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu, sesi

hırçındı. "Evet."

"Bana sırtını dönme," diye mırıldandı ve bunu düşündüğü için bile içimden suçluluk duygusunun geçtiğini hissettim, ama bu benim hatamdı. Kısa sürede onu buna şartlandırmıştım.

Ellerimin dolaşması durdu ve kollarım sıkıştı.

"Tamam," dedim.

Yana doğru yuvarlandı, beni de kendisiyle birlikte yuvarladı ama bir eli dizimin arkasındayken bacağımı kalçasının etrafında tuttu. Sonra parmak uçları nazikçe dizimin arkasından kıcıma doğru kaydđ ve tekrar tekrar geri döndü.

Yüzümü boğazına gömdüm ve elinin de ne yaptığını ezberledim.

"Dün hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu sessizce. "Ne hakkında?"

"Lee'nin ofisinde."

Vücudum gerildi ve hemen başımı salladım.

Bacağımı okşamayı bıraktđ ve kolu bana dolandı.

"Sorun değil, mamita. Bu konuda konuşmana gerek yok." Rahatladım.

Sonra Sadie Rolü "Bana bir iyilik yapar mısınız?" diye sordu. Vücudunun gerginleşme sırası ondaydı.

"Ne?"

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim ve çenesi gözleri benimkilere kilitlenebilecek şekilde eğildi.

Seks yaptıktan sonra harika görünüyordu. Gözleri hala yoğundu ama ifadesi tatmin olmuştu. Bu onun en iyi görünüşüydü.

"Rock Chicks bir toplantı çağrısı yaptı," dedim ona.
"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı ama vücudunun gevşediğini ve ağzının seğirdiğini hissettim.

"Ben de bilmiyorum ama katılmam emredildi. Eğer Ralphie davetli değilse, seni arayabilir miyim? Beni oraya götürür müsün? Öğle vakti."

Gözlerindeki yoğunluk azaldı ve yumuşadı. "Bunu yapabilirim."

Sadie ona doğru gevşedi ve gülümsedi. Gerçek Hector da gülümsedi.

Gerçek Sadie'nin kalbi öyle bir sıkıştı ki canı acıdı. Sonra onun gülümsemesini de ezberledi.

"BURAYA GIREMEZSİNİZ. GİDİN!" Daisy, o, YoYo ve ben Fortnum's'a girer girmez Hector'u işaret ederek talepte bulundu.

"Daisy!" Tersledim.

"Ne sevimli bir köpek!" Roxie ağladı.

Daisy Roxie'yi (ve YoYo'yu) görmezden geldi ve bakışlarını üzerime dikti. "Bu bir Rock Chick Buluşması. Rock Chick Buluşması'nın kuralları şunlardır: Kız, gey, Duke ya da Tex olmak zorundasınız. Başka kimse giremez."

"Duke ve Tex'e neden izin veriliyor?" YoYo'yu kucağıma almak ve göğsüme bastırmak için eğilerek sordum.

Ne yazık ki bu sayede boğazıma ve çeneme erişebildi ve küçük, tombul vücudu kollarımda mutlu bir şekilde kıpırdanırken coşkuyla yaladı.

Daisy, YoYo'yu hâlâ görmezden gelerek, "Kim bilir? Kimin umurunda? Bir anda oldu. Organik bir şeydi. Ama şimdi Rock Chick Yasası var."

Rock Chick Yasası mı?

Telefon ağacı ve kanunları mı vardı?

Lanet olsun!

"Bir kahve alabilir miyim?" Hector eğlenen bir sesle sordu.

Omuzlarıma doladığı kolu kıvrıldı ve beni ve YoYo'yu çoğunlukla vücudunun ön tarafına doğru çekti (bu YoYo'ya Hector'un boğazını da hedef olarak gösteriyordu ki Hector bundan tamamen habersiz görünüyordu). Ona baktığımda yüzü bomboştu ama gözleri Daisy'yi komik bulmuş ama yüksek sesle gülmeye cesaret edememiş gibi dans ediyordu.

"Köpeğinizle oynayabilir miyim?" Roxie seslendi ve Daisy tekrar konuşmaya başlamadan önce bakışlarım bir gülümseme için ona kaydı.

Daisy Hector'a, "Kahveni iç ve git," diye çıkıştı ve sonra tüm Rock Piliçlerinin ve Mace'in (Stella'nın yanındaki kanepenin kolunda oturuyordu, sırtı Stella'ya dönüktü ve onun kalçasına yaslanmıştı) uzandığı kanepelere döndü.

"Sen de," diye emretti Daisy Mace'e. "Defol git."

Mace'in kaşları havaya kalktı ama bunun dışında kılını bile kıpırdatmadı.

"Şaka yapmıyorum, Mace. Bu konuşmalar derinleşiyor. Genellikle Hot Bunch on Rock Chick cinsel aktivitesinin ayrıntılı açıklamaları vardır. Hector'la nasıl kıyaslandığını bilmek ister misin? Hiç sanmıyorum," diye devam etti Daisy.

Gözlerim kocaman oldu. Sadece söyledikleri yüzünden değil, bir dinleyici kitlesi olduğu için. Ve bu dinleyiciler arasında sadece Indy, Ally, Jet, Roxie, Jules, Ava, Stella ve Shirleen değil, aynı zamanda hayatımda daha önce hiç görmediğim bir grup müşteri de vardı.

Mace'e ne yapması gerektiğini söylemesinden bahsetmiyorum bile. Daisy'nin biraz çılgın ve abartılı olduğunu biliyordum ama hayatını ellerine aldığından şüpheleniyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Hector, YoYo ve benim kafamın üzerinden, belli ki aynı şeyi düşünüyordu.

Daisy'ye bakarak, "Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye fısıldadım.

Fısıltımı yakaladı, gözleri yüzümü taradı ve kolu beni (ve YoYo'yu) biraz sıktı.

Sonra Hector müdahale etmeye karar verdi.

"Sadie'yle seks hayatımız hakkında konuşmayacaksın," dedi Daisy'ye.

Vücudum gerildi ve Daisy döndü.

Sonra gözleri kısıldı.

Olamaz.

Yapılacak doğru şey bu olmayabilirdi.

YoYo Daisy'ye ya da Hector'a havlıyordu, hangisine o kadar kıpırdandığını bilmiyordum. Rastgele bir müşteriye de havlıyor olabilirdi, nereden bilebilirdim ki?

"Hector-" diye başladım, YoYo'yu ve konuşmanın akışını kontrol etmeye çalışarak.

"Belalı bir anne, eski DEA Ajanı seksi bir adam olman umurumda değil," diye tersledi Daisy, durumu yumuşatma çabamı yarıda keserek. "Rock Chick Gathering'i kontrol edemezsin. Buluşma nereye giderse oraya gider. Biz sadece takip ederiz."

"Sadie zor birkaç hafta geçirdi," diye hatırlattı Hector Daisy'ye.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Daisy karşılık verdi.

"Bu her ne sikimse, onun kafasını karıştırmayacaksın. Onun kafası yeterince karışık zaten," diye uyardı Hector.

Daisy'nin gözleri irileşti ve kaşları saç çizgisine gitti.

"Onun kafasını sikmeyeceğiz!" Daisy çığlık attı.

"Müşterilerin önünde bu kadar yüksek sesle 'siktir' demesek olur mu?" Indy bir ricada bulundu.

Jet ve Ava birbirlerine bakıp küçük kıkırdamalar çıkardılar.

Hector, Indy'nin F-bombasından kaçınma isteğini görmezden gelerek, "Geri döndüğümde kızın kapandığını görürsem, hiç mutlu olmayacağım," diye kestirip attı.

Daisy, "Toplantının amacı, Hector, onu susturmak değil, onu çözmek," diye karşılık verdi.

Belalı ve Güneyli Diva'nın savaşı daha da kızışmadan müdahale etmenin zamanı gelmişti. YoYo'yu yere bıraktım ve hemen eğilmiş, alkışlayan ve öpücük sesleri çıkaran Roxie'ye koştu.

"Çözülmeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum," diye araya girdim.

Daisy'nin Öfkeli Anne-Hen gözleri bana odaklandı ve "Shirleen sorunlar olduğunu söyledi" diye tersledi.

Shirleen, olabildiğince sakın bir şekilde lattesini yudumlarken, Stella'nın karşısındaki koltuktan söze karıştı, "Bana öyle geliyor ki her şey yoluna girdi. Kız biriyle yatmış. Tahminimce, oldukça yakın bir zamanda. Tekrar tahmin ediyorum, iyi ve doğru. Sıradaki sorun!"

Gözlerimi kapattım.

Lütfen biri bana Shirleen'in tüm mağazaya "iyi ve düzgün" bir şekilde işten çıkarıldığımı duyurmadığını söylesin.

Gözlerimi tekrar açtım, Hector'a baktım ve fısıldadım, "Lütfen bana Shirleen'in az önce seks yaptığımızı tüm mağazaya duyurmadığını söyle."

Hector alt dudağını ısırdı ve yine gülümsemesini mi yoksa öfkesini mi bastırdığını anlayamadım.

Eğer benim seçimim olsaydı, ikincisi olurdu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, mamita," dedi, gözleri kalabalığı tarıyordu, bazıları gizlice bizi izliyordu, diğerleri yerleşmiş ve açıkça gösterinin tadını çıkarıyordu, "ama öyle görünüyor ki o yaptı."

"Hep böyle midirler?"

Şimdi sıırtmamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Söyleyebileceğim kadarıyla, evet," diye cevap verdi.

"Hayatım neden bu kadar zor?" Daha iyi düşünemedim ağızımdan kaçırdım.

Hector'un gözlerinin yumuşamasını ve "Bu zor değil. Ve Sadie, kötü değil. Sana zarar vermek istemiyorlar. Sadece önemsiyorlar."

Haklı olduğunu biliyordum. Ama yine de.

Bütün mağazadaki herkes yattığımı biliyordu.

Eli boynuma gitti ve saçları arasına girdi, başparmağı saç çizgime değdi.

"Görünüşe göre Buluşma fiyaskoyla sonuçlandı. Geri dönmek ister misin yoksa kahve mi içersin?"

"Kahve," diye cevap verdim. "Ralphie için de bir tane almalıyım."

"Ben bakarım," dedi ve yüzü eğilip ağızı benimkine değdi.

Sonra beni derinden etkilenmiş halde bırakarak (evet, dudaklarıma değen fırçasından bile!) kahve tezgahına gitti ve

Vücudu beni desteklemeden sallanıyordum.

"Düşmeden önce otur çocuğum." Shirleen seslendi.

Daha büyük bir kargaşaya neden olmadan önce onun önerdiği gibi yapmaya karar verdim ve ekibin arasındaki büyük, rahat bir koltuğa oturdum.

"Sevimli bir kazak aksesuarı giyen küçük bir köpeğiniz olduğuna inanamıyorum!" Ally haykırdı. "Chickie, sende bu iş var."

"YoYo benim değil. Buddy, Ralphie ve ben ona bir arkadaşımız için bakıyoruz," dedim Ally'ye.

Roxie, YoYo'nun vücudunun her tarafını ovarak, "Yine de sevimli bir kazak," dedi ve YoYo buna bayıldı, Roxie'nin kucağında kıpırdanarak karnını gösterdi.

"Kazak tam olarak YoYo'nun değil. Ralphie'nin" diye açıkladım.

Bütün gözler bana çevrildi.

"Sorma, uzun hikâye," diye devam ettim. Bütün dudaklar sııttı.

"Her şey yolunda mı?" Jules sordu, gözleri bendeydi, kolları yeni oğlu Max'i tutuyordu.

"Hayır" diyerek kendimi şaşırttım.

Şimdi bunu neden söyledim?

Paylaşmadım.

Asla!

"Hayır mı?" Ally sessizce sordu.

"Dün kötü bir haber aldım," diye tekrar paylaştım. Evet, paylaştım.

Evet, yine!

Bana ne oluyordu?

Indy usulca, "Annen," dedi ve ben de ona baktım. "Lee söyledi."

"Eddie söyledi," diye araya girdi

Jet. "Hank de bana söyledi," diye ekledi Roxie.

"Bilmen gerekir, geri kalanımıza da söylediler," diye bitirdi Ava. Hiperventilasyon geçireceğimden korkuyordum.

Jules hemen, "Bu konuda konuşmak zorunda değilsin," dedi ve bir an için beni dikkatle izledi. Sonra gözleri Ally'ye kaydı, ama süper havalı, gırtlaktan gelen, seksi sesiyle konuşan Stella oldu (şaka yapmıyorum, Stella'nın sesi mükemmeldi).

"İstemiyor, Ally, o yüzden rahat bırak."

"Ben bir şey söylemedim," diye kendini savundu Ally.

Jules, "Sadie'nin neyi paylaşmak istediğini kontrol etmesine izin vermeliyiz," diye cevap verdi ve Jules'u sevdiğime karar verdim.

"Sanki onu yeniden kaybetmişim gibi hissettim." Ben de öyle hissettim!

Yeni çıktı.

Artık kendi ağzımı kontrol edemiyordum. İster istemez özel düşüncelerimi ağzımdan kaçıırıyordum!

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Ava bana.

"Beni korumaya çalışıyordu," diye devam ettim, hala kendimi durduramıyordum ve hepsinin gözleri üzerimdeydi.

Normalde bundan hoşlanmazdım.

Normalde bu beni rahatsız ederdi.

Normalde Buz Prensesimi arardım.

Ama yüzleri açıktı ve gözleri nazikti. Rahatsız hissetmek yerine, açık olduklarını hissettim çünkü bunu onlara vermemi istiyorlardı, böylece onu alabilirlerdi. Kötü şeyler olsa bile, gerçekten kötü şeyler. Ama bu şekilde, artık onu içimde tutmak zorunda kalmayacaktım.

Şimdi, bu ne kadar tuhaftı?

Ellerimi saçlarımin arasına sokup başımdan uzaklaştırdım ve Mace'in botlarına baktım.

Sonra ellerim düştü ve fısıldadım, "Bunu düşünmeden edemiyorum. Korkarak öldüğünü düşünüyorum. Onu bir daha göremeyecek olmaktan nefret ediyorum, çünkü hep düşündüm ki..." Durdum, sonra derin bir nefes aldım ve tekrar başladım, "Ama muhtemelen korkarak ölmüş olmasından daha çok nefret ediyorum."

Sonra aniden, o büyük, sert, yakıcı şey göğsüme geri geldi ve beni boğmaya başladı. Yüksek sesle boğulma sesi bile çıkardım.

"Oh patlama! Yine ağlayacağım," dedim ve ellerim yüzüme gitti ve gözyaşlarına boğuldum.

Birkaç dakika içinde parmakların bileklerime dolandığını ve güçlü ellerin beni sandalyemden çektiğini hissettim. Bir an için Hector'un ki olduğunu sandığım kaya gibi sert bir bedenle karşı karşıyaydım. Ama Hector'un vücudundan daha büyüktü, daha uzundu ve beni saran kollar farklıydı.

Başımı kaldırdım ve ıslak gözlerle Mace'i görünce şok oldum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Eli başımın tepesine gitti ve saçlarımdan boynuma doğru kaydđ. Yanağım göğsüne değene kadar oraya baskı uyguladı.

"Olma." Derin sesi başımın üzerinde yankılandı ve kulağымda gümbürdedi.

Kollarım beline dolandı, ben ona tutundum, o da bana tutundu ve adı dışında hiçbir şeyini bilmediğim bir adamın göğsüne yaslanarak sessizce ağladım. Ve bunu insanlarla dolu bir kitapçıda yaptım. Bazılarını tanıyordum. oğunu tanıımıyordum.

Ve hiç umurumda değildi, hatta biraz bile, çünkü ağladıkça göğsümdeki o sert, sıcak topun küçölmeye başladığını ve bir süre sonra neredeyse yok olana kadar soldüğünü hissettim.

Sonra yer değıştirdim, döndüm ve Hector oradaydı. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekerek yüzümü ona doğru çevirdi. Eli yüzüme gitti, başparmağı oradaki ıslaklığı sildi.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Bana bunu sormayı bırak," diye cevap verdim.

Sırıttı ve parmakları bir yumruk oluşturdu. Elini çekmeden önce parmak eklemleri elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe kaydı.

"İyisin."

Şakağımı omzuna dayadım, sonra üstünde köpüklü süt olan büyük bir kupanın görüş alanıma girdiğini gördüm.

Tex, "İç şunu kadın," diye emretti ve bardağı alırken ona baktım. "Shee-it. Biri ona mendil getirsin, makyajı akıyor."

Rimeli silmek için kupa fotoğrafını yüzüme tutmayan elim.

"Zahmet etmeyin. Her yerde var. Sana bir ayna lazım," dedi Tex bana acımasız bir dürüstlikle.

Ya da şöyle demeliyim, Tex bana acımasız bir dürüstlikle bağırdı, böylece belki de odanın diğer tarafında benim çöküşüme tanık olmayan tek kişi gösteriye katılabilirdi.

Hâlâ sildim. Tex hala bakıyordu. Hector hala beni sıkıca yanında tutuyordu.

Daisy bana bir selpak uzattı ve sonra Tex tekrar konuştu (ya da gürledi), "Anneni tanımıyorum. İyi bir insan olduğunu, Indy'nin dediğini yaptığını düşünüyorum. Biliyor musun, o da buradaydı, seninle gurur duyardı. Yaşadıklarını yaşadın ve hâlâ ayaktasın. Birçok kadın eğilmekle kalmaz, kırılırdı. Ama sen ikisini de yapmadın ve hala ayaktasın. Sen benim kızım olsaydın

gurur duyardım, çatılardan bağıırdım. Annen de öyle yapardı. Ve bunu bankaya götürebilirsin."

Sonra o gitti ve ben birkaç saniye boyunca onun olduğu boşluğa baktım, suskun, ağızım açık, sözlerinin beynime nüfuz etmesine izin verdim.

Sonra göğsüme başka bir şey çarptı. O tuhaf, sıcak, mutlu parıltıydı, ama o kadar yoğun, o kadar istilacı, o kadar eziciydi ki, daha önce orada olan acı verici, yakıcı, sıcak topun cılız görünmesine neden oldu.

Sonra yeni gözyaşlarına boğuldum, yüksek sesle ve feryat ederek.

Smooth Move Hector kahve fincanımı elimden aldı, bekleyen Daisy'ye uzattı ve beni kollarına çekti.

Yüzümü göğsüne bastırdım, kollarımı beline doladım ve bir bebek gibi ağladım.

Ve bunu kimin gördüğü de umurumda değildi.

Sonunda hıçkırıklar arasında göğsüne, "Bundan sonra bir daha ağlarsam vur beni," dedim.

Hector'un (benim kişisel görüşüme göre yararsız) yanıtı "Hayatta olmaz" oldu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Cidden, Hector, vur beni! Maskaram mahvoldu! Gözlerimi tekrar makyaj yapabilecek kadar açmam saatlerimi alacak!"

Sulanmış, rimel tıkanmış gözlerimin arasından kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledim. "Rimelin mahvoldu diye seni vurmamı mı istiyorsun?"

"Evet!" Ağladım.

Bir kahkaha patlattı.

"Komiklik yapmıyorum!" Omzuna vurarak feryat ettim.

Hector'un başı aşağı indi ve titreyen dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu.

Ağzı yarım santim uzaklaştı ve "Mi cielo, çok komiksin" dedi.

"Vay anasını, bir partiye ihtiyacımız var," dedi Ally ben daha karşılık veremedenden arkamdan.

Hector'un kollarında döndüm.

"Bu gece benim konserimde parti veriyorsun. Sadie'yi de getir," diye araya girdi Stella.

"Hepimiz parıltılar takacağız!" Daisy bağırdı.

"Kahretsin, beyaz adam rock 'n' roll ve ışıltılar. Siktir," diye mırıldandı Shirleen.

"Çatı katında konser öncesi margaritalar ve kız kıyafetleri!" Ava ilan etti.

"Nick'e bebek bakıcılığı yaptırırım," diye araya girdi Jules.

Jet, "Ben guac ve cipslerimi getiririm," diye teklif etti. "Rock on!" Indy bağırdı.

Roxie, "Haklısın kardeşim," diye ekledi ve tuhaf bir nedenle hepsi birden kıkırdama krizine girdi.

Hector gülmeyi bıraktı ve mırıldandı, "Lanet olsun."

Artık ağlamadan ona baktım ve (sesimde küçük bir titremeyle) "Sanırım başım belada" diye fısıldadım.

Bunun üzerine Hector başını eğerek bana baktı ve yavaşça gülümsedi.

SEKİZ

SEKSENLERİN ROCK VIDEOSU BIMBO

Sadie

“Y eah?” Luke'un sesi, Ava ve kendisinin çatı katına çıkan asansörün yanındaki güvenlik hoparlöründen geliyordu.

"Hector ve Sadie," diye yanıtladı

Hector. Bu sözler üzerine kalbim sıkışmıştı.

Hector ve Sadie dedi.

Hector ve Sadie!

Aman Tanrım.

Biz Hector'duk... ve... Sadie!

"Asansör yolda," dedi Luke benim çıldırmış halime rağmen, "Hector ve Sadie "de yanlış bir şey görmediği belliydi.

Sonra beni farklı bir panik yakaladı ve tek kelime etmeden dönüp kapıya doğru ilerledim.

Üç adım atmıştım ki bir kol belime dolandı. Smooth Move Hector beni yakaladı ve kendi bedenine çevirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, kaşları çatılmış, gözleri yüzümü tarıyordu.

"Bunu yapamam," diye ağzımdan kaçırdım.

Sadie gitmiş gibi davran. Buz Prensesi Sadie hayali bir havuz kenarında kokteyl keyfi yapıyor. Take Charge Sadie yüz bakımı yaptırıyor. Sadece bendim ve bunu yapamazdım.

Mümkün değil.

Ben Rock Chick değildim. Hayatımda hiç rock konserine gitmemiştim.

En sevdiğim kayıt sanatçısı Madonna'ydı, Tanrı aşkına!

"Neden?" Hector sordu.

"Madonna'yı severim," dedim kendimi tutamayarak.

Hector bana Engelbert Humperdinck'e olan bağlılığımı ilan etmişim gibi baktı.

"Ne?"

"Madonna!" Asansörün kapıları açıldığında ağladım. "Like a Virgin? Confessions on a Dance Floor? Bilirsin işte, Madonna!"

Yüzü aydınlandı ve sıırtmaya başladı. "Madonna'yı tanıyorum."

"Peki o zaman, işte böyle. Ben bir Rock Chick değilim. Ben bir Pop Chick'im. Pop piliçleri havalı değildir. Konserlere gitmezler. Rock yapmazlar! Kulüplere giderler ve dans ederler! Ve ben bunu da hiç yapmadım!"

Söylediklerimi duymazdan geldi, bizi döndürdü, kollarını omuzlarıma doladı ve bizi asansöre doğru yönlendirdi.

Zorlandım.

Hector çok az bir çabayla mücadeleyi kontrol altına aldı ve beni asansöre bindirdi.

"Hector!" Tersledim. "Beni duymadın mı?"

"İyi olacaksın," dedi yana doğru eğilip beni de yanına alarak ve düğmeyi işaretleyerek.

"İyi olmayacağım."

"İyi olacaksın."

"Yapmayacağım!"

Kapılar kapandı ve Hector katı bedenimi kollarının arasına aldı.

Hâlâ sırtıyordu.

"Seni gevşetmem gerektiğini görüyorum," dedi bana, gözleri dans ediyordu ama sıcak ve yoğundu.

Olamaz.

O bakışı biliyordum.

"Hector-" diye başladım ama beni dinlemedi. Onun yerine beni öptü.

Yaklaşık bir nanosaniye içinde beni tamamen gevşetti. O kadar ki, asansör kapıları açıldığında sarmaş dolaştık.

"Yowza, bir oda bul!" Ally'nin seslendiğini duydum.

Hector'un kollarından kurtuldum, Luke ve Ava'nın LoDo'daki serin çatı katına baktım ve gözlerim yuvalarından fırlarken yüzümün kızardığını hissettim.

Daha önce hiç görmediğim iki adam da dahil olmak üzere herkes oradaydı. Cips ve guacamole kaselerinin arasına serpiştirilmiş margarita bardaklarının yanı sıra tuhaf bir şekilde bir sürü tüp, küvet, fırça, tarak, sprej, şişe, kavanoz, ayna ve saç kurutma makinesi de vardı.

Rock Piliçleri'nin hepsi çeşitli aşamalarda... Ne olduğunu bilmiyordum. Makyajları aşırıya kaçmış, saçları maksimum hacme ulaşmış ve hepsi, şey, bunu söylemenin güzel bir yolu yoktu... kevaşeler gibi giyinmişlerdi.

"Grup yapmaya karar verdik!" Ava mutlu bir şekilde duyurdu.

Indy onu düzeltti (sanki arada bir fark varmış gibi):
"Hayran değil, Seksenler Rock Video Bimbo," dedi.

Seksenler Rock Video

Bimbo mu? Deli miydiler?

Aklı başında herkesin dönüp kaçmasına neden olacak bu endişe verici duyuruya aldırmadan Hector beni çatı katına taşıdı ve Luke bize yaklaştı.

"Bir seçeneğin var bebeğim," dedi Luke ve benimle konuştuğunu fark ettiğimde gözlerim ona döndü. "Burada kalabilir ve otuz bir çekebilirsin ya da bu gece Hector ve benimle dışarı çıkabilirsin. Muhtemelen vurulacağız ama bence bu daha iyi bir seçim."

Benimle dalga geçtiğini anlamadan önce ağzım açık kaldı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Yine de, şaka olsun olmasın, Hector'a döndüm ve "Sana ateş edilmesini istemiyorum" dedim.

Hector sırtıyordu. "Bana ateş edilmeyecek."

Caydırılmamıştım. "Sana ateş edileceğini düşündüğün bir duruma girersen, derhal o durumdan çıkarsın," dedim.

Shirleen, "Oowee, Küçük Bayan Bossy'yi dinle," diye seslendi.

Gözlerimi Shirleen'e çevirdim ve o da kendisine doğru gönderdiğim buz ışınlarına güldü.

Evet, güldüm! Her

neyse.

Kızartacak daha büyük balıklarım vardı.

Tekrar Hector'a baktım. "Bana söz ver."

"Sadie-"

"Söz ver!" Ben de tersledim.

Hector söz vermek yerine, "Kahretsin, çok tatlısın," dedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Sevimli değilim ve komik olmaya çalışmıyorum. Şimdi, söz ver."

Beni önüne doğru kıvırdı ve ağzı benimkine dokundu.

Ağzını benimkinden ayırdığında, "Söz veriyorum," diye mırıldandı.

"Pekala," diye nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Gölümsedi

. Ben

baktım.

Ava, "Her şeyin yumuşak öpücükler ve vaatlerden ibaret olduğu o mutlu günleri hatırlıyorum," dedi.

Hector'un kollarından sıyrıldım ve Luke'u Ava'ya kaşlarını kaldırarak kendine özgü bir söz veren bir bakış atarken yakaladım ve bakışı neredeyse Hector'un bana attığı kadar ateşliydi. Gözlerim Ava'ya kaydı ve yüzünün yumuşadığını gördüm ama dişleri dudağını ısıırıyordu ve başının belada olduğunu bildiğini anladım. Ama iyi türden.

"Pekala, bu kadar yeter. Hot Boys, dışarı. Rock Chicks, Stella and The Gypsies'e otuz dakika eksi. Yapacak işlerimiz var," dedi tanımadığım adamlardan biri ve sesini tanıdım.

Tod'du. Burgundy Rose'dan çıkmıştı, uzun boylu, ince yapılydı ve saçları küt kesilmişti.

"Merhaba Tod," diye seslendim.

Hector'dan ayrıldım ve çatı katına doğru birkaç adım yürüdüm.

"Selam, kızım." Tod gülümsedi. "Bu benim diğer yarım, Stevie." Bir sürahi margarita karıştıran ve bana gülümseyen yakışıklı Hispanik adamı işaret etti. "Stevie, bu Sadie."

"Hey, Sadie. Tımarhaneye hoş geldin," dedi Stevie ve ben de kendimi tutamadım. O kadar haklıydı ki ona gülümsedim ve el salladım.

Luke Ava'ya, "Bebeğim, gidiyoruz," dedi ve Ava hiç tereddüt etmeden ona doğru ilerledi.

Onu kollarına alıp dudaklarını dudaklarına değdirmesini izledim ama onu öpmeyi. Duyamadım ama ona bir şeyler fısıldadı, ağzı onunkine doğru hareket ediyordu ve söylediği her neyse onun gülümsemesine ve onun içinde erimesine neden oldu.

Hector görüş alanımı kapatmadan önce içimde saf ve asit gibi yanan bir kıskançlık hissettim.

"İşin bittiğinde yanıma gel," diye emretti Hector, eli ensemden yukarıya doğru uzanıp parmaklarını saçlarımın arasına sokarken.

Başımı kaldırıp ona baktım, kıskançlık hâlâ içimi yakıyordu ama yine de midem bulanıyordu.

"Tamam."

"Bu iş Luke ve benim ne kadar zamanımı alır bilmiyorum ama muhtemelen bu gece gelemeyeceğim. Lee, Eddie ve Hank şoför olarak belirlendi. Konsere gidiyorlar. Tex ve Duke de gideceklerini söylediler. Mace çalışmıyorsa, her zaman Stella'nın konserlerinde olur ve bu gece de o gecelerden biri. Onlardan birine yakın duruyorsun, onlara dokunacak kadar yakın. Bütün gece. Anladın mı beni?"

Başımı salladım.

Yüzü benimkine doğru eğildi ve mırıldandı, sesi o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabildim, "Şimdi bana veda öpücüğü ver."

Göz kırptım.

Kıskanç asit uzaklaştı ve mide zifti bir göbek erimesine dönüştü.

"Ne?" Fısıldadım. "Öp beni," diye tekrarladı.

Erimiş göbeğime aldırmadan Buz Prensesi kokteyli bitirmiş ve görevi devralmaya karar vermişti. "Sanırım zaten kendimizi yeterince gösterdik."

Gözleri ısındı ve yoğunlaştı. "Pekala, mamita. Seni öpeceğim."

Sonra yaptı, sıcak ve aç bir şekilde ve başladığı kadar hızlı bir şekilde ağzı benimkinden ayrıldı ve gitti.

Asansör kapıları onun ve Luke'un üzerine kapanırken bedenim onun yakınlığı olmadan sallanarak baktım. Hector da bana baktı, yüzü yumuşak ve bilmişti. Sonra kapılar onu görüş alanından çıkardı.

"Pekâlâ o zaman," diye seslendi Ava. "Sadie, buraya gel. Yapacak işlerimiz var."

Yavaşça döndüm ve herkes bana gülümsüyordu.

Aman Tanrım.

"BEN SEN OLMAK İSTİYORUM!" Stella ve grubu molalarından birinde Rock Chick topluluğu içinde dururken, Fat Tires ile karıştırılmış margaritalarla sarhoş olmuş bir halde bağırdım.

Gözleri bana döndü. "Komik, bu gece sen gelene kadar, grupçu sürtük gibi görünüyordun, ben de senin gibi olmak istedim. Giyim tarzına bayılıyorum." Gözleri tüm vücudunu taradı ve bana anlamlı ama gülümseyen bir bakış attı.

Neden bahsettiğini biliyordum.

Hector ve Luke gittikten birkaç saniye sonra Daisy bana Roxie, Tod ve Stevie'nin alışverişe çıktığını söyledi. Diğer kızlardan daha kısa ve küçük olduğum için kıyafetlerimi paylaşamıyordum. Bu yüzden bana seksenlerin Rock Video Bimbo kıyafetini almışlardı. Üzerinde "Stella ve Mavi Ay Çingeneleri" yazan yırtık siyah bir tişört ile birlikte gelmişti (o kadar yırtıktı ki, omuzlarımdan birinden düşüyordu, ince siyah sütyen askımı ortaya çıkarıyordu ve "ay "daki iki "o" mavi aydı), yırtık pırtık etekli, kısıdan da kısa (hatta düzgün) bir kot mini etek, üzerinde gül damgası olan ağır, oval tokalı geniş siyah bir kemer (elbette Hector'un dövmesini duymuşlardı) ve bir çift siyah motosiklet botu.

Evet, motosiklet botları.

Evet, Seth Townsend'in mükemmel Buz Prensesi kızı Denver'da motosiklet botlarıyla dolaşıyordu.

Kare burunlu ve tabandan ayak bileğinin etrafına kadar uzanan gümüş çemberli kayışlara sahip.

Botlar mükemmeldi.

Saçlarım çok hacimli, dalgalı ve bukleli, yukarı, aşağı ve dışarı doğru uzanıyordu ve makyajım çok güzeldi.

Ağırdan da öte, yüzümde bir ton ağırlığındaymış gibi hissettim.

Ve umurumda değildi.

Cehennemden gelen bir sürtük gibi görünmem umurumda değildi. Çünkü rock 'n' roll'u seviyordum!

"Rock 'n' roll'u seviyorum!" Stella'ya bağırdım.

"Kulübe katıl kardeşim," diye bağırdı Ally gülerek.

Shirleen, "Aman Tanrım," diye mırıldandı ve Daisy kıkırdadı.

"Bana gitar çalmayı öğretir misin?" Stella'ya sordum, zorladığımı biliyordum.

O büyük bir yıldızdı. En azından Denver'da, eğer kalabalığa bakılırsa. Ve bir kayıt sözleşmesi vardı. Yeni albümlerini tanıtmak için yakında yola çıkacaklardı.

Stella gülümseyerek, "Elbette,"
diye cevap verdi. "Ben
ödeyeceğim," diye söz verdim.

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Arkadaşlar ve aile indirimi," dedi ve sonra eğilip fısıldadı, "yani bedava."

Rock Chicks haftalar önce galerime geldiğinde tanıştığım ve aynı zamanda Fortnum's'ın karşısındaki bir kafeyi işleten Annette, "Guitar Hero'ya dişlerinizi geçirin, gitmenin tek yolu bu," diye tavsiyede bulundu.

"Guitar Hero!" Stella'nın bas gitaristi Buzz tersledi, sesi (ve görünüşü) küstahçaydı. "Siktir et Guitar Hero'yu!"

"Guitar Hero çok boktan bir şey," diye karşılık verdi Annette.

"Guitar Hero korkaklar içindir," diye karşılık verdi Buzz ve sonra gülümseyerek bana baktı. "Sana gitar öğretirim," diye teklif etti.

"Sana davul öğreteceğim. Her şey davulda biter." Pong, Stella'nın davulcusu, içeri taşındı.

"Boş ver davulu, sana saksafon öğreteceğim. Korna çalarsan, havalı olursun." Stella'nın saksafoncusu Hugo yaklaştı.

"Yaşasın!" Bağırdım ve alkışladım, hiçbirini geri çeviremeyecek kadar heyecanlıydım.

Bir kol belime dolandı ve vücudumun gruptan birkaç metre geriye gittiğini fark ettim. Başımı kaldırdım ve Eddie'nin beni tuttuğunu gördüm.

"Belki de kafan güzelken rock yıldızı olmayı öğrenmeye karar verebilirsin," diye önerdi Eddie, gözleri gruptayken.

"Tamam," diye kabul ettim, rock yıldızı olmaya çoktan karar vermiş olmama rağmen.

Veronica Mars'ı unut.

Ben rock 'n' roll
istiyordum!

Eddie'nin gözleri bana kaydı. Bana bir saniye baktı ve gülümsediğini gördüm, gamzesi ve her şeyiyle.

"Gamzeni sevdim," dedim ona.

Gözleri parladı, sonra ıslıl ıslıl oldu (ki bu çok sıcaktı) ve tıpkı kardeşi gibi vücudu kahkahalarla titremeye başladı.

Sonunda gözleri Jet'e kaydı.

"Burayı devralmak ister misin?" diye sordu ona.

Jet Eddie'ye baktı, sonra bakışları Daisy'ye, sonra Ava'ya, sonra da bana kaydı.

"Hadi tuvalete gidelim," dedi ve cevap vermemi beklemedi.

Elimi tuttu ve beni tuvalete sürükledi.

Tuvalete girdiğimizde kimse tuvaleti kullanmadı. Tıpkı Sex and the City'deki kızlar gibi, hepsi aynalara dönüp dudak parlaticılarını düzeltmeye başladılar.

Her zaman kız arkadaşlarımla tuvalete gitmek ve dudak parlaticımı düzeltmek istemişimdir.

Ve işte buradaydım,
yapıyordum! Harika
değil miydi?

"Eddie'yi seviyorum. Hector'un kardeşleri arasında en sevdiğim o," diye Jet'e cömertçe bilgi verdim, aynaya dönüp cebimden dudak parlaticımı çıkardım (Indy bana bir rock konserinde nasıl çantasız dolaşacağımı öğretmişti: dudak parlaticısı, kimlik, para ve kredi kartı ön cepte, cep telefonu arkada).

"Ona haber veririm." Jet bana gülümsedi.

"Çok güzel bir gülüşün var," dedim ona. "Gerçekten çok güzelsin. Ama gülümsediğinde, yemin ederim, o kadar güzelsin ki kalbimi sıkıştırıyorsun."

Jet'in bu şekilde göz kırpmasının onu şaşırttığını gördüm (ve bu ne kadar tuhaftı? güzel bir gülümsemesi olduğunu biliyor olmalıydı, eğer bilmiyorsa kördü) ama

Kız arkadaşlarımla tuvalette dudak parlatıcısı sürerken çok fazla dikkat çekmemeliydim.

"Eddie de senden hoşlanıyor," dedi Ava ve aynadan gözlerinin Jet'te olduğunu gördüm.

"Aslar!" Eddie benden hoşlandığı için heyecanlanarak ağladım. Herkes benden hoşlandığı için heyecanlıydim.

Daisy Noel çanlarını andıran kıkırdamasını yaptı.

Jet bana yaklaştı. "Yine de senin için biraz endişeleniyor."

Dudak parlatıcımı bitirdim ve cebime geri sokarken ona baktım (bu zordu, eteğim dardı).

"Endişeli misin?"

"Evet," diye cevap verdi ve ben biraz şaşkınlıkla ciddi olduğunu anladım.

"Neden endişeleniyor ki?" Hayatımın birbiri ardına gelen yıkıcı travmalardan ibaret olduğunu parlak bir an için unutarak sordum.

"Bilmiyor, ne olduğunu anlayamıyor," diye açıkladı Jet. "Benimle bu konu hakkında konuştu ve senin iyi olduğundan emin olmamızı istedi."

Daisy ve Ava yaklaştılar ve ben de onlara baktım. Şimdi hepsi ciddi görünüyordu ve benim mutlu vızıltım bir kademe düştü.

Daisy bana, "Biliyor musun şekerim, senin yaşadıklarını ben de yaşadım," dedi.

Şaşkın gözlerim ona kaydı.

"Öyle mi?"

Yaklaştı. "Smithie's'de çalışıyordum, bir striptiz kulübü. O zamanlar Marcus oranın yarı sahibiydi. Onu tanımıyordum ama arada bir geldiğini görüyordum. Bir gösteriden sonra müşterilerden biri Smithie'nin arkasında bana tecavüz etti. Senin yaşadığın kadar kötü değildi ama çok kötüydü."

Bu anonsla birlikte mutluluktan yüzümün solduğunu hissettim.

Daisy devam etti, "Smithie ve Marcus öğrendiler ve çılgına döndüler. Smithie fedaileri iki katına çıkardı ve biz kapandıktan sonra tüm kızların arabalarına kadar eşlik edilmesini sağladı. Ve Marcus, şey... Marcus ve ben o zaman bir araya geldik, bir nevi. Bana çıkma teklif etmedi ama bu olaydan sonraki her gün bana papatya demetleri gönderdi. Her gün. Haftalarca. Evim güzel çiçeklerle dolana kadar aklımı çirkin düşüncelerden uzak tutmakta zorlandım."

Ona baktım, kalbim onun için acıyordu.

Sonra fısıldadım, "Marcus'tan hoşlandığımı biliyordum."

Bana gülümsedi, uzandı, elimi yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Doğru zamanın geldiğine karar verdiğinde üzerime geldi. Benim için zordu ve ben de onun için zorlaştırdım ama o asla pes etmedi. Ben pes edene kadar gelmeye devam etti. İyi ki de öyle yaptı."

"Bilmelisin ki," diye araya girdi Ava, ben Daisy'nin ne dediğini anlayamadan. "Bu adamlarla olan şey

diğer erkeklerle olduğundan farklıdır. Sizi incitecek türden bir adamla, o adamın size yaptıklarından ya da diğer erkeklerin sizi nasıl yıkabileceğinden farklıdır. Güçlü oldukları için güçlü davranıyorlar, pislik oldukları için falan değil."

Ne diyeceğimi bilemedim, ben de "Tamam." dedim.

Jet bana, "Hector iyi bir adam," dedi ve ben de ona baktım.

Sarhoş beynime ne söyledikleri çarptı ve kalkanlarımın otomatik olarak kalktığını hissettim.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Onu içeri almalısın." Daisy elimi sıktı. Olamaz.

Sad
ece.

Hayı
r.

Anlamadılar. Muhtemelen anlayamadılar.

Onlar ben değildi.

Bu madalyonun iki yüzü vardı.

Bir tarafta ben ve Hector'un muhtemelen benim için fazla iyi olduğu gerçeği vardı. Diğer tarafta ise bildiğim hayat vardı, kimseye güvenemiyordum ve hiçbir şey benim için yolunda gitmiyordu. Olmazdı da. Ben olduğum kişiydim ve Hector'un benim için sakladığı her şeyi, beni kullanıp geride bırakmasını hak ediyordum.

Belki de arkadaşları olan, annesi onu korurken öldürülmemiş, babası

Hayatı boyunca onu güzel bir malikaneye hapsetmiş, vahşice tecavüze uğramamış, güvenebileceği, anlayabileceği bir kız.

Ama o kız ben değildim.

Onlara bunların hiçbirini söyleyemedim. Anlatmak istedim.

Ama yapamadım.

Çünkü anlamazlar.

"Biz iyiyiz," diye söz verdi Sadie gülümseyerek.

Hepsi bana baktı.

"Hayır, gerçekten," dedim.

"Bir şey saklıyorsun," diye suçladı Daisy. "Hayır, saklamıyorum," diye yalan söyledim.

Sarhoştum ama paylaşacak kadar sarhoş değildim. Yeterince paylaşmıştım. Paylaşmak beni sadece daha derine sokacaktı ve zaten yeterince derindeydim.

Ava önce Daisy'ye sonra bana baktı. "Kendini güvende tutmak için kaçmak isteyeceksin. Bu hissi bilirim, hepimiz biliriz. Tecrübenin sesini dinle ve bunu bizim yaptığımızdan daha hızlı aş. Buna değecek, söz veriyorum." Başımı salladım ama o daha da yaklaştı. "Ciddiyim Sadie, buna değer. Söz veriyorum," diye tekrarladı.

Luke'un o gece ona sarılma şeklinden bunu bildiğini biliyordum.

Ve buna sahip olduğu için mutluydum. Çok tatlıydı.

Ama bu benim için asla gerçekleşmeyecekti.

Hector'un kollarını bana doladığını bilmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum. Ama sarılmıyordu. "Ben" diye bir şey yoktu. Ya kollarını "Sadie'sine", yani var olmayan bir yaratığa ya da son fethine dolamıştı.

Bu kadar basit.

Bunlar iyi kadınlardı. Onlara bu ders hiç öğretilmemişti.

Ve umarım hiç öğrenmemişlerdir.

Dudaklarımı içeri çektim ve düşünüyormuş gibi yaptım. Sonra başımı salladım.

"Ben-" Daisy bana dikkatle bakarak başladı.

"Onu rahat bırakın," diye sözünü kesti Jet.

"Ama-" Daisy devam etti.

Jet tekrar araya girerek, "Ona düşünmesi için zaman ver," dedi ve bana baktı. "Konuşmaya ihtiyacın olursa, gece, gündüz, ne zaman olursa olsun, bizden birini ara. Biz buradayız, Sadie. Her zaman."

Dudaklarımı içeri çektim ve söyledikleri karşısında gözlerimde parlayan yaşlar için rol yapmama ya da zorlamama gerek kalmadı. Bunun gerçek olmasını, benim hayatım olmasını diliyordum ama olamayacağını biliyordum.

Konuşamayınca tekrar başımı salladım.

Jet, Ava ve Daisy'ye "Burada işimiz bitti,"

dedi. Daisy, "İşimiz bitmedi," diye itiraz etti.

Ava kararlı bir şekilde, "İşimiz bitti," dedi.

Daisy elimi bıraktı ama sadece kollarını göğsünde kavuşturmak için.

"Seni izliyor olacağım," diye uyardı.

Bunu kesin bir şekilde bir kenara bırakmaya ve gecenin sarhoş kısmının tadını çıkarmaya geri dönmeye karar verdim.

"Tamam," dedim ona sanki daha az umurumdaymış gibi. Jet Ava'ya gülümsedi.

Daisy gözlerini bana dikti.

Stella'nın sesini duyduk ve grubun yeniden başlayacağını anladım.

"Rock 'n' roll!" Bağırdım, döndüm ve bunu kaçmak için bahane olarak kullandım.

Kapıyı açtım, tuvaletten uçarak çıktım, koridorda iki adım attım ve sert bir şeye çarptım.

Eller üst kollarıma geldi. Başımı kaldırdım ve tüm nefesim bir anda beni terk etti.

"Jerry?" Gözlerime ve korkunç şansıma inanamayarak fısıldadım.

Yani, cidden!

Neden ben?

Kızartma tavaından çıkıp ateşe giriyoruz!

Tekrar baktım ama gözlerim beni yanıltmadı.

Bu oldu Jerry, bir . ve uşaklar içinde benim babanın beyefendisi Ordu. Uzun boylu, sarı saçlı, mavi gözlü, iyi-

görünüşlü ve normalde çoğunlukla sessizdi. Narkotik buraya taşındığı anda ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri onu görmemiştim.

"Sadie," diye yanıtladı Jerry.

"Sen kimsin?" Ava yanımdan sordu.

"Geri çekilin. şimdi." Daisy onun kim olduğunu umursamadı ve onun sözleri üzerine tüm kızlar bana yaklaştı.

Jerry Daisy'yi görmezden geldi. "Babanın sana bir mesajı var."

Gözlerim kocaman oldu.

Sonra sırtım düzleşti ve çenem dışarı çıktı.

Tamamdır.

Yeterince içmiştim.

Bu gerçekteşmiyordu.

Zor bir gün geçirmiştim. Zor bir hafta! Lanet olası zor bir hayat! Daha fazla dayanamayacaktım.

"Öyle mi? Benim de ona bir mesajım var," diye karşılık verdim.

Jerry'nin elleri kollarımı sıkıca kavradı. O kadar sıkıydı ki canımı acıttı. "Sessiz ol ve beni dinle."

"Son uyarı, geri çekilin." Daisy yaklaştı.

Onu görmezden geldim ve eğildim. "Hayır, sen beni dinle. Mesaj yok, hiçbir şey yok. Babam artık yok. Bunu ona sen söyle." Sonra da Hector'un belalı repliklerinden birini kullandım: "Anladın mı?"

Jerry benim peri prensesi/bimbo groupie badass'ımı görmezden gelerek, "Sadie, seni uyarıyorum, Seth sana karşı sabrını kaybediyor," diye karşılık verdi.

Buz Prensesi ona Soğuk Faktörlü Sıfır Altı Bakış attı. "Umurumda gibi mi görünüyorum?"

Eğildi ve tehditkâr bir şekilde "Kızım, dikkat etsen iyi olur" demeden hemen önce burun buruna geldik.

Eddie'nin Jerry'nin arkasından, "Çek ellerini onun üzerinden," dediğini duydum.

Etrafıma baktığımda onu orada dikilmiş, ayaklarını uzatmış, kollarını iki yana açmış ve mutsuz görünüyordu.

Jerry beni bıraktı ve Eddie'ye döndü. Sonra eğlenerek bir kahkaha attı.

"Dedektif Chavez," dedi Jerry çirkin bir sesle. "Şimdi kafam karıştı. Onun kıcını elleyenin kardeşin olduğunu sanıyordum."

Nefesim kesildi.

Eddie'nin vücudu gözle görülür biçimde gerilirken Ava yanımdan, "Uh-oh," dedi.

Jet, Daisy, Ava ve ben toplanırken Eddie Jerry'yi uyardı: "Ortadan kaybolmak için bir saniyen var."

"Öyle mi?" Jerry etrafına bakıyormuş gibi yaparak alay etti. "Benden bir parça almak istediğine emin misin? Nightingale'i arkada göremiyorum."

"Eddie, hadi gidelim," diye araya girdi Jet.

Eddie gözlerini Jerry'den ayırmadan Jet'e, "Uzaklaş," dedi.

"Eddie-" Jet denemeye devam etti.

Eddie, "Jet," diye kestirip attı ve söyleyeceği tek şey buydu.

Jet hepimizi geri çekti. Hepimizin gözleri Eddie ve Jerry'ye kilitlenmiş bir halde Rock Chick topluluğumuzda bir arada hareket ettik.

"Kahretsin, benden bir parça alabileceğini mi sanıyorsun?" Jerry'nin sesi eğlenmiş gibiydi.

Eddie tek kelime etmedi. Hareket etmedi. Gözleri Jerry'den ayrılmadı.

"Bu eğlenceli olacak," diye devam etti Jerry ve Eddie hâlâ cevap vermeyince Jerry, "Bütün gece bana mı bakacaksın?" diye sordu.

Eddie hâlâ hareket
etmiyordu. Ama
konuştu.

"Hayır, Townsend Donny Balducci ile buluştuğunu bilseydi ne düşünürdü diye soracağım."

Ne?

Jerry ve Donny mi?

Asla olmaz.

Jerry'nin gözleri kısıldı. "Beni mi izliyordun, İspanyol?" Tekrar soluklandım, bu sefer öfkeyle.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Ava.

"Az önce ne dedi?" Jet, sesi titreyerek sordu.

"Geri çekil Jet, sanırım Eddie bu işi halledecek," dedi Daisy Jet'e, topluluğu birkaç adım daha geriye çekerek.

Eddie yine sessizliğe gömülmüştü ama hava değişmişti. Ağırlaştı ve çok, çok korkutucu bir hal aldı.

Jerry ırkçı hakaretine tepki gelmesini bekledi ve tepki gelmeyince (bana sorarsanız aptalca bir şekilde) bir tepki yaratmaya karar verdi.

Kolu uzandı. Elini Eddie'nin göğsüne koydu ve onu ittiğini gördüm.

Bakakaldım ve ağzım açık kaldı.

İttiğinden emindim ama Eddie'nin bedeni hareket etmedi.

Şaka yapmıyorum, bir santim bile kıpırdamadı. Kaya gibi sağlam.

Jerry'nin yüzündeki şaşkınlığı izledim, Eddie alçak ve tehditkâr bir sesle, "Devam et," diye teşvik ederken şaşkınlığın bir parça korkuyla karıştığından emindim.

"Siktir git!" Jerry kırptı ve hemen bir yumruk attı.

Eddie saman alevi gibi hızlı bir şekilde eğildi ama yukarı çıktı. Vücudunu yana eğip savurarak Jerry'nin karnına bir yumruk indirdi ve Jerry'nin korkunç homurtusunu duydum.

"Tanrı aşkına, Stella'yı kaçırıyoruz," diye homurdandı Daisy, sanki Eddie'nin babamın uşaklarından biriyle kavgası yolda can sıkıcı bir trafik gecikmesine benziyormuş gibi

ve ona baktım, ağzım hala açıktı. Çantasını karıştırıyordu (tüm Rock Chicks çantasız değildi) ve bir şok tabancasıyla çıktı.

Aman Tanrım.

Her saniye daha da kötüye gidiyordu!

Jerry bir yumruk daha attı. Eddie'nin çenesi geri çekildi ve Jerry yine hedefini ıskaladı. Ama Eddie hızla hareket ederek bu kez Jerry'nin böbreklerine bir yumruk daha indirdi ve bu kez Jerry acı dolu bir homurtu çıkardı.

"Ver şu şok tabancasını bana! O ahmağı sersemletmek istiyorum!" Jet, Daisy'nin bileğini ve şimdi çatırdayan şok tabancasını sarmak için elini uzatarak bağırdı.

İşte o zaman Jet ve Daisy kavga etmeye başladılar, ikisi de şok tabancasının kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu.

Ve işte oradaydı.

Gece daha da kötüleşti!

Jerry hızla ilerleyerek Eddie'ye saldırırken gözlerim Jet ve Daisy'den Jerry ve Eddie'ye kaydı. Eddie geri çekiliyordu ama Jerry bir-iki kombinasyon denerken neredeyse rahatça (şaka yapmıyorum, rahatça!) sallanıyordu ama hiçbir tutmuyordu.

Artık bir seyircimiz vardı. İnsanlar izlemek için salonda toplanıyordu ama kimse olaya dahil olmak istemiyor gibiydi. Yani, arkadan ittire kaktıra gelen iri yarı sarışın bir adam dışında kimse.

"Ne oluyor lan?" Tex öne geçtiğinde sordu, tam Eddie geri çekilmeyi ve savrulmayı bırakıp Jerry'nin bir acı homurdanmasına daha neden olan bir başka vahşi vücut darbesi indirdiğinde. "İşte bu, Chavez, sik onu!" Tex gürleyerek onayladı.

Yapmadığı şey, hemen fark ettim, müdahale etmektir. Sonra başını arkaya attı ve vahşi bir çığlık attı.

Gerçekten mi?

Bu insanlar deliydi!

Daisy ve Jet yanımdaki şok tabancası için boğuşurken, Ava yollarından çekilmeye çalışırken, Eddie ve Jerry devam ederken ve Tex şov için yerleşirken, "Bu harika," diye bağırdım kimseye. "Travmasız bir gece geçiremez miyim?" diye yakınmaya devam ettim (yine kimseye).

O anda şansım yaver gitti ve Daisy şok tabancasını düşürdü.

Düşünmeden ve bıkkınlıkla eğildim, silahı aldım ve Buz Prensesi tamamen kontrolümde, tıpkı daha önce onlarca kez yaptığım gibi, Jerry'ye doğru yürüdüm, uzandım ve tıslayan çatalları omzuna dokundurdum.

Hector bana bir saniyenin onu etkisiz hale getireceğini, üç saniyenin ise yere sereceğini söyledi.

Yanılmamıştı.

Üçüncü saniyeden sonra Jerry ayaklarımın dibindeydi. Ama ben eğilmiştim ve vücudu sersemleyen bile şok tabancasını üzerinde tutuyordum.

Ona zapladığım cıvatalarla yerde sarsılıyordu.

Yedinci saniye civarında Eddie beni çekti.

Eddie kulağıma, "Sanırım bu iş görür, güzelim," dedi, kolu belime dolanmış, sırtımı önüne dayamıştım.

Ona baktım, başımı salladım, sonra Jerry'ye baktım.

"Efendine ve efendine siktirip gitmesini söyle," dedim gözlerini kırpıştıran ama kıpırdamayan Jerry'ye. "Ciddiyim. Onunla işim bitti, seninle işim bitti, bu hayatla işim bitti. Donny'yi bir daha gördüğünde ona da siktirip gitmesini söyleyebilirsin. Şunu iyi anla Jerry, ikisine de... siktirip gitmelerini söyle."

Jerry bana göz kırpmaya devam etti ve ben de bunu mesajımı iletmeyi kabul ettiği şeklinde algılamaya karar verdim.

Derin bir nefes aldım ve Jerry ile babamı zihinsel olarak (şimdilik) bir kenara ittim. Eddie'nin koluna girdim. Kolum gevşedi ve ona gülümseyerek Yeni Güzel Sadie ile Mutlu Sadie'yi karıştırmaya ve gecenin iyi kısmına devam etmeye karar verdim.

"Benim için savaştığın için teşekkürler," dedim kayıtsızca. "Sana bir bira ısmarlamamı ister misin?"

Eddie bir an boş gözlerle bana baktıktan sonra gözleri ısındı ve gamzesi ortaya çıktı.

Yapmadığı şey cevap vermektir.

"Tamam o zaman," diye karar verdim, bu son fiyaskoyu geride bırakmak için (ki yine bir şekilde atlatmıştım ve

Neyse ki diğ er herkes de   yleydi). "Bira sana," dedim Eddie'ye ve devam ettim. "Kızlar için shotlar. Haydi!" Bağırdım, döndüm, eğılimli Jerry'nin üzerinden atladım ve bara doğıru ilerlemeye başladım.

Sonra durdum, arkamı döndüm ve tekrar Jerry'ye doğıru eğıldim.

"Bir şey daha var. Az önce beyin hücrelerinin bir kısmını zaptadığıımı biliyorum ama aradığıın kelime    heceden oluşuyor." Yumruğumu kaldırdım, Jerry'nin yüzüne yaklaştırdım, parmaklarım dışarı çıktı ve konuşurken saydım, "Onun... pan...ic, seni moron."

Sonra doğırudum ve Jet, Ava ve Daisy'nin bana sırtıttığını gördüm, ama bir fırtına gibi döndüm ve yeni motosiklet botlarımın üzerinde tepinerek uzaklaştım.

 nsanları itip kakıyordum (pek uzağıa gidemiyordum) ki sanki ben Musa'yımışım ve onlar da Kızıldeniz'miş gibi ayrıldılar. Tex'in eli başımın üstüne geldi.

"Ben de bir bira alacağıım," dedi Tex, eli başımdan ayrıldı ama yanımdan ayrılmadı.

"Sana bir bira ısmarlayacağıım. Kahretsin, ben zenginim. Aslında, tamamen zenginim. Kulüpteki herkese birer bira ısmarlarım," diye cevap verdim.

Tex bir kahkaha patlattı.

"Evi bir tur satın almıyor," dedi Eddie, diğ er tarafıma yaklaşarak ve beni sıçratarak. Yaklaştığını hissetmemiştim bile.

"O zengin, parayla içki almaktan başka ne yapılabilir ki?" Tex iyi huylu bir şekilde sordu.

Eddie sertçe, "Evi bir tur satın almayacak," diye karşılık verdi.

"Pekâlâ, belalı, geri çekil. Tex pes etti."

Yine de bir tür cömert jestten mahrum kalamazdım. "İkinize de birer bira ısmarlıyorum," dedim Eddie'ye, barın önünde durarak.

Eddie bana bakarak, "Ben araba kullanıyorum, bira yok," dedi. Kahretsin, ama iyi olmak kolay değildi.

"O zaman Tex'e bira, kızlara da shot ısmarlıyorum," diye karşılık verdim.

Eddie sırttı. "Bunu yapabilirsin."

Ona Buz Prensesi Buz Sarkıtı Ölüm Işını bakışını attım. "Peki, teşekkür ederim," dedim soğuk bir şekilde.

K o l u n u omuzlarıma doladı, beni yanına çekti ve başımın yanını öptü.

İnanılır gibi değil.

Buz Prensesi bu insanlar için görünmez miydi?

"Hey!" Eddie seslendi.

Barmen koşarak geldi ve Eddie siparişimi vermem gerektiğini belirtmek için omzumu şefkatle sıktı.

Görünüşe göre

öyleymiş. Oh iyi, öyle

olsun.

Süslü şeyleri atlamaya karar verdim ve düz tekila shotları sipariş ettim.

Her neyse. Değil
mi?

"KAPIYA KADAR YÜRÜYEBİLİRİM," dedim Lee'ye, yanımda Hector'un ön kapısına kadar yürürken.

Lee bana baktı ve gülümsedi. "Biliyorum."
Biraz kıvrıldım.

Cidden, harika bir gülüşü vardı.

Ve o anda, bu gerçeğin kendisine bildirilmesi gerektiğine karar verdim.

"Biliyor musun," dedim (evet, sarhoştum, ya da daha sarhoştum, ya da diyelim ki, aşırı sarhoştum), "Sana bunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama çok yakışıklı bir gülüşün var."

Kolunu omuzlarıma doladı (bu adamların omuzlarına dolanan kollarla derdi neydi? Şikayet ettiğimden değil, güzeldi, ama yine de, ne kadar dokunaklı olabilirsin ki?)

"Bahsi geçti," diye cevap verdi, kafasını kaldırıp eve baktı ve çenesi sarsıldı.

Gözlerim onunkileri takip etti ve Hector'un açık ön kapının içinde durduğunu gördüm. Giyinikti; kot pantolon, botlar, düğmeleri iliklenmiş ama kıvrılmamış bir fanilanın altında beyaz bir tişört. Fanila

kalçasının yan tarafındaki kemerinde bulunan silahın etrafında toplanmıştı.

O anda Hector'un silahla iyi görüldüğüne karar verdim.

Yine de Hector her zaman iyi görünürdü.

"Merhaba," diye seslendim ve Lee'yle birlikte ön merdivenlerden çıkarken Hector'a el salladım.

Hector bana baktı. Sonra gözleri Lee'ye kaydı.

O zaman Lee'nin kolunun hâlâ bana sarılı olduğunu fark ettim.

Hector'un önünde durduğumuzda Lee'ye baktım ve ona yardımsever bir şekilde, "Kolunu çekmek isteyebilirsin. Blanca bana Hector'un erkeklerin bana dokunmasından hoşlanmadığını söyledi."

"Bunu sana Blanca mı söyledi?" Lee gülümsemesi (ve kolu) hâlâ yerinde dururken sordu.

"Evet. Hector'u neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdım, o yüzden bunu bilecek konumda olduğunu düşünüyorum."

Lee başını salladı, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi gülümsemesi daha da büyümüştü.

Sonra gözleri Hector'a kaydı ve "Durdurmaya çalıştım," dedi.

Hector Lee'ye baktı, sonra bana baktı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Lee, Hector'a "Bu Ally'nin fikriydi," dedi.

"Ally'nin fikri neydi?" Hector Lee'ye sordu.

"Bu Ally'nin fikri değildi!" Ben ağladım.

"Değildi!" diye bağırdı süper güçlü Ally, Lee'nin Explorer'ının açık arka camından. "Bu Sadie'nin fikriydi. Ben sadece manevi destek öneriyordum."

"Kapa çeneni, Ally!" Indy açık yolcu tarafındaki camdan dışarı bağırdı.

"Çenemi kapatmayacağım! Bunun için suçu üstlenmeyeceğim!" Ally geri bağırdı.

Arabaya döndüm ve Lee'nin kolunu yerinden çıkardım. İki elimi de kaldırdım ve bastırdım.

"Kimse düşmeyecek. Herkes sakın olsun. Her şey yolunda. Bu rock 'n' roll!" Çığlık attım.

"Haklı!" Ally karşılık verdi. "Rock on, kardeşim!" Indy de çığlık attı.

"Rock 'n' roll mu?" Lee sordu, sesi de en az görüldüğü kadar eğlenmişti.

"Sabahın üçünde benim lanet mahallemde çığlık atmayı bırakmak ister misiniz?" Hector önerdi.

Belki de biraz gürültü yapıyorduk.

"Yatma vakti geldi," diye anons ettim (Ralphie gibi konuşarak). Parmak uçlarımda ayağa kalktım, Lee'nin yanağını öptüm (Ralphie ve Buddy'nin bana yaptığı gibi), dönüp Indy ve Ally'ye çifte şeytan boynuzu verdim (Ava'nın bana öğrettiği gibi) ve "Rock on!" diye bağırdım.

Hep bir ağızdan "Rock on!" diye bağırdılar.

"Tanrım," diye mırıldandı Hector ama onu duymazdan gelerek eve girdim ve merdivenlere yöneldim.

Onun yatak odasıdaydım. O geldiğinde yatağın yanındaki ışığı açmış ve yan tarafına oturmuştum.

"Lee neyi durdurmaya çalıştı?" Hector odaya girdiğinde sordu.

Eğildim, bir botu çıkardım ve ona doğru tuttum.

"Şu çizmeye bak!" "Harika değil mi?" diye bağırdım. Daisy ve çetesi benim için aldı. Bütün kıyafetimi onlar aldı!" Sonra çizmeyi ona fırlattım, çok havalı olduğunu düşünerek, daha yakından bakmak isteyebilirdi.

Onu yakaladı, bir saniyeden az bir süre baktıktan sonra Blanca'nın toparlama çabasından bu yana geçen kısa sürede bir şekilde ortaya çıkan yığına doğru fırlattı.

"Hey!" diye bağırdım. "Yeni botumu fırlatma. Sürtünecek."

Hector ilerleyerek, "Bu bir motosiklet botu. Sürtünmüş olması gerekiyor."

Oh.

Bunu bilmiyordum.

Rock Chick olmak hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı. Not almaya başlamam gerekecekti!

Eğildim ve o önümde dururken diğerini çektim. Sonra tereddüt ettim.

Oh, her neyse.

Onu yığının içine attım ve çoraplarımı çıkardım.

"Senden benim için bir şey yapmanı isteyebilir miyim?" Hector sordu.

Başımı kaldırdım ve ellerini kalçalarına koymuş, üzerimde yükseldiğini gördüm. İfadesini okuyamadım, çünkü okunamaz haldeydi.

Üzerimde yükselmesinden hoşlanmadığıma karar verdim. Ayrıca üzerinde bu kadar çok kıyafet olmasından da hoşlanmadığıma karar verdim. Çıplak çok daha iyi görünüyordu.

Ben de ayağa kalktım ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

"Ne?" Görevime konsantre olarak gömleğine seslendim.

"Yak şu lanet eteği."

Ellerim hareketsiz kaldı ve başım geriye gitti. "Affedersiniz?"

"O etek. Yak onu."

Kafam karışmıştı. Eteğimi seviyordum. Hayır, bayıldım.

"Neden?" Ben sordum.

Elleri gömleğime geldi ve onu yukarı çekti. Kollarım da onunla birlikte gitti ve onu çıkardı.

"Mamita, bunu bir daha giyme."

Pes etmeye ve onun önünde giymemeye karar verdim ama yakmadım da. Girit'te de takabilirdim ve onun asla haberi olmazdı.

"Oh, tamam," diye kabul ettim, ama bu konuda mutlu

görünmüyordum (çünkü değildim).

Elleri kalçalarımaya geldi ve benimkiler gömleğine geri döndü.

"Şimdi, Lee neyi durdurmaya çalıştı?" Daha önceki konusuna geri döndü.

Bazı şeylerin izini kaybetmişim, bu yüzden zihnim akşamı geri sardı ve Eddie'nin Jerry ile olan kavgasını hatırladım, Lee görmemişti bile ve kafam karıştı.

"Babamın uşağı Jerry'yi sersemletmek mi?" Düğmelerle işim bittiğinde tahmin ettim, ellerimi kaldırdım ve gömleği omuzlarından çektim.

Ona doğru eğilip fanilayı kollarından aşağıya doğru çekiştirdiğimde elleri kalçalarımaya ayrıldı. Sonra elleri tekrar bana gelirken, ben de etrafımda döndüm, omuz silktim ve göğüslerimdeki iki düğmeyi iliklemeye başladım. Bu kez eteğimin ön düğmesini ve fermuarını ilikliyordu.

"Hayır, Eddie aradı, bana Jerry'den bahsetti. Lee bunu bildiğimi biliyor. Bu gece kavgadan sonra başka ne oldu?"

Hector eteğimin fermuarını indirirken dudaklarımı büzdüm ve düşünmeye çalıştım (ve düşünmek hiç de kolay değildi). Ona yardım etmeye karar verdim ve önünden çekmek için fanilanın kenarını kaldırdım. Eteği kalçalarımın üzerinden kaydırıldı ve aşağı doğru itti. Etek ayak bileklerime kadar düştü ama Hector'un elleri ve vücudu dondu kaldı.

Sonra hareket etti. Bir elini sağ kalçamın altına koydu. Diğer kalçamdan karnımın yanına gitti ve

kalça kemiğimdeki bandajı elleriyle çerçeveledi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı, sonra gözleri bana kaydı.

"Oh evet!" Tam orada, bir adım ötemde olmasına rağmen bağırdım. "Dövme yaptırdım."

Hector'un kaşları kalktı ve ben de ona gülümsedim.

"Lee'nin bahsettiği şey bu olmalı," diye onu bilgilendirdim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Eddie de öyle. Ya da Hank, bu konuda. Tex benim deli olduğumu düşünüyor. Duke ve Mace'in hoşuna gitti, kızlar da as olduğunu düşündü. Ben de öyle. Bak!"

Eğildim ve bandajı sıyırdım, yepyeni dövmeyi ortaya çıkardım, o ve cildim dövme yapışkanıyla parlıyordu.

Siyah bir panterdi, vahşi, zarif ve hırıltılıydı. Onu sevmiştim.

"Bu bir kara panter," diye gereksiz bir şekilde Hector'u bilgilendirdim, çünkü elleri hâlâ onu çerçeveliyordu. Vücudu hafifçe yana eğilmiş, başı öne eğilmiş ve gözleri kalçama kilitlenmişti. "İlk başta fikrimin saçma olduğunu düşündüm. Ama seni temsil edecek başka bir şey düşünemedim."

Başının sallandığını ve gözlerinin bana kaydığını fark ettim ama bunu algılayamadım.

Konuşmaya devam ettim.

"Sonra ressam adama senden bahsettim, siyah saçların ve siyah gözlerin olduğunu, çok yoğun olabildiğini ve

Baş belasıydın ve bir kedi gibi zarif ve kontrollü hareket etmeni sevdim. Bunu çizdi ve ben ve tüm kızlar, hatta Shirleen bile bunun mükemmel olduğunu düşündük. Ben de dedim ki-"

Konuşmayı kestim çünkü Hector'un elleri kalçamdan uzaklaştı ve belimi sıkıca sardı. O kadar sıkıydı ki parmakları içime giriyordu ve bu dikkatimi çekti.

Doğrulmuştu ve dövmeceye bahsettiğim o siyah gözler çok yoğundu. Yoğunluktan da öte. İçime doğru yanıyorlardı.

"Ne kadar berbat durumdasın?" diye sordu.

Bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündüm, bu yüzden başımı yana eğdim ve "Ne?" diye sordum.

Gitmeme izin verdi, ama sadece tişörtünü çıkarabilmek için ve bunu hızlıca yaptı.

Göğsünü gördüğümde nefesim bir anda kesildi.

"Ne kadar berbat durumdasın?" diye tekrarladı. Silahını belinden çıkardı ve komodinin üzerine attı, bir yandan da bana bakıyordu. "Sadie, berbat haldeyim. Bok suratlı. Çöpe atılmış. Dolu. Sarhoş. Ne kadar berbat durumdasın?"

Hâlâ kafam karıştı, onu izliyordum, sıcaklığını, yoğunluğunu ve açlığını hissediyordum. Cidden aç. Bu yüzden onu izliyordum, kafam karışmıştı ama aynı zamanda tahrik oluyordum.

Çok açık.

Eğilip botlarını çıkardı ve onları da odanın diğer ucuna gönderdi.

Sonra elleri tekrar bana geldi, başparmakları iç çamaşırımın içine girdi, yanlara takıldı. Ayak bileklerime düşene kadar aşağı itti.

Aman Tanrım.

Az önce bunu yaptı
mı? "Sadie, cevap
ver bana."

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi?" Nasıl cevap vereceğimi bilemeden sordum. Ne yapacağımdan emin değildim. Hâlâ nasıl nefes alacağımı hatırladığımdan bile emin değildim.

Beni yukarı kaldırdı. Şaşkın bir nefes verdim ve kollarımla bacaklarım ona sarıldı.

"Ne yapıyorsun?" Ağladım.

"Sana işaretimi koydun. Minnettarlığımı göstermek için, adım haykırana kadar seni becereceğim ve bunu hatırladığından emin olmak istiyorum. Şimdi, ne kadar sarhoşsun?"

Kalbim çılgınca atıyordu, karnım eriyip yok olmuştu ve mini bir orgazm yaşadığımdan oldukça emindim.

Sarhoş değildim. Artık
değilim.

"Artık sarhoş değilim."

"Güzel." Bir dizini yatağa koydu ama beni indirmede.
"Şimdi, mamita, dövmenin olduğu yerde üstte olamam, bu
yüzden iki seçeneğin var. Ya sen bana binersin ya da ben
yaratıcı olurum. Seçim senin, ama şimdi seç."

Yutkundum.

"Hector-" diye

başladım. Sözümü

kesti, "Şimdi." Aman

Tanrım.

Ciddiydi.

Ve onun işini sevdim. Bu

yüzden fısıldadım,

"Yaratıcı."

Yavaş ve tatlı bir şekilde sırtıttı.

Sonra yaratıcılığını konuştu.

NINETEEN

IBUPROFEN VE MIDOL

Sadie

“**P**reciosa, uyan.”

Gözlerimi açtığımda Hector'un koltukta oturduğunu gördüm.

yatağın yan tarafındaydı. Üzerinde kot pantolon ve dar, lacivert bir tişört vardı; uyanık ve tetikte görünüyordu.

Kesik gözlerle ona baktım.

Dün gece geç saatlere kadar çalışmıştı. Sonra da tıpkı söylediği gibi dövmeme olan minnettarlığını şiddetle göstermişti.

Ve gerçekten, bu ne kadar tuhaftı? O benim dövmemdi. Ama görünüşe göre Hector benden daha heyecanlıydı. Daha çok maço, belalı, adını haykırana kadar sik beni tarzında bir heyecan tabii ki.

Gerçi beni boşalttığında adını haykırmadım ama nefes nefese kaldım ve bunu yüksek sesle yaptım.

Yine de dün gece margaritaları Fat Tires ve tekila shotlarıyla karıştırarak bir tane bağlamamıştı. Muhtemelen o anda benim bildiğim gibi akşamdan kalma değildi. O

günlük çoklu-travmalarla dolu bir hayatı olmamasıydı. Ve son olarak, yarın akşam galerisinde bir açılışı yoktu.

Böylece bir Pazar sabahı uyanık ve tetikte olabilirdi.

Akşamdan kalmaydım. Midemde ve başımda hissettim.
Bu yüzden

uyuyacaktı.

Tüm bunları anlatmak için "Uyu" diye mırıldandım. Sonra döndüm ve yastıklara gömüldüm.

Bunu yaptığımda, örtüler aşağı çekildi ve sinirli bir ses çıkardım. Ama o bunu görmezden geldi. Elleri belime gitti. Beni döndürdü, yukarı ve kucağına çekti, beni oraya yerleştirdi ve kolları bana dolandı.

Son yumuşak hareketini görmezden gelmeye karar verdim ve yüzümü boynuna gömdüm, sıcaklığına gömüldüm ve mesajı alacağını umdum.

"Sadie, bana bak," diye mırıldandı ve bunu söyleme şekli kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu.

Şimdi neler olduğunu merak ederek derin bir nefes aldım. Yüzümü boynundan çektim ve ona baktım.

"Jimmy aşağıda," dedi bana.

Nefesimi bıraktım.

Bu muydu?

Başka bir

ziyaretçi mi?

Hector popüler bir adamdı.

"Jimmy?" Ben sordum.

"Dedektif Marker."

Vücudum gerildi.

Hector'un eli boynuma gitti ve saçlarımın arasına girdi.

"Harvey Balducci dün gece öldürüldü."

Birden kendimi daha da hasta

hissettim. "Aman Tanrım," diye

fısıldadım.

"Jimmy seninle konuşmak istiyor."

İşte o zaman anladım ve boğazımda bir şeyin
düğümlendiğini hissettim. O kadar büyüktü ki, beni
boğmakla tehdit ediyordu.

"Ben yapmadım," diye ağızımdan kaçırdım ve yutkunmaya
odaklandığım için Hector'un kaşlarının birbirine yaklaştığını
fark etmedim.

"Sadie-"

Sözünü kestim, paniğin sistemimden geçtiğini hissetmeye
başlamıştım. "Ben yapmadım. Yemin ederim. Ben
yapmadım."

Hector'un bana doladığı kol sıkılaştı ve gözlerinin
kısılmaya başladığını gördüm.

"Ne oluyor lan?"

Devam ettim, "Harvey'den hoşlanmıyorum. O bir pislik
ve benden uzak durmasını istiyorum ama onu ben
öldürmedim, Hector. Yemin ederim."

Titremeye başlamıştım, vücudum sarsılıyordu. Hector'un
eli saçlarımdan çıktı ve belime dolandı. Sonra beni nazik
ama sert bir şekilde sarstı. Sustum ve ona baktım. Gözleri

artık tamamen kısılmıştı ve kızgın görünüyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dedektif Marker'ın benimle konuşmak için burada olduğunu söylemiştiniz-" "Jimmy bunu birinden duyduğundan emin olmak için burada kimin umurunda. İyi olduğundan emin olmak için burada. Ricky'nin bu sabah tahliye edildiğini haber vermek için burada. Ve sana birkaç soru sormak için burada. Şüpheli olduğun için burada değil. Telefonlarınız dinleniyor, neredeyse her hareketiniz kameralar tarafından takip ediliyor ve asla yalnız değilsiniz. Bunlar olmasa bile, kimse sen olduğunu düşünmezdi. Tanrım, Sadie, kafanda ne var senin?"

Konuşmasının ilk bölümünde sistemimdeki paniğin yerini korkunun aldığını hissettim, bu yüzden söylediği diğer şeylerin çoğunu kaçırdım.

"Ricky bağlanmış mıydı?" Nefes aldım.

Gözlerindeki öfkenin kayışını ve yerini farklı bir öfkenin alışını hayranlıkla izledim (bunu nasıl bildiğimi sormayın, sadece biliyordum). Sonra Hector'un yanağında bir kasın sıçradığını gördüm.

"Evet," dedi. "Sanırım Donny ve Marty, Harvey içerideyken zehirlendikten sonra kardeşçe bir sevgiye kapıldılar."

Gözlerimi kapattım.

Kapı çaldı.

Hector "Siktir" diye mırıldandı.

Gözlerimi tekrar açtığımda bana bakıyordu.

"Giyin ve aşağıya gel. Kafanın içinde ne olduğunu sonra konuşuruz," diye bitirdi.

Harika, sadece harika.

Beni de yanına alarak ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı.

Hector'un iki eli boynuma geldiğinde, parmakları saçlarımda, başparmakları çenemin alt kısmında kayarken ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdiğinde ilk kez doğduğum günkü kadar çıplak olduğumu fark ediyordum.

Ağzını usulca benimkine dokundurdu, gözleri hep açıktı ve başı yarım santim geriye gittiğinde, alçak ve güçlü bir sesle, "Sana dokunmayacak," dedi.

Başımı sallayana kadar beni izledi, başım ellerine doğru hareket ediyordu.

Sonra da gitti.

Kendimi toparladım ve hızla giyindim (yasak etekle, ama Stella'nın tişörtünü giymekten kaçındım ve daha çok örttüğü için Hector'un fanilasını giydim). Banyoya koştum ve aynada kendime baktığımda şaşkın, sessiz bir çığlık attım.

Seksenlerin Rock Video Bimbo'su o gece korkutucuydu ama ertesi sabah tüyler ürperticiydi (kelimenin tam anlamıyla).

Ve Hector beni öyle görmüştü!

Ve beni öptü! Oh...

Tanrım!

Derin bir nefes aldım ve zihnimi sakinleştirdim. Yüzümü yıkadım, Hector'un fırçasını buldum ve kapı çalındığında vahşi, bimbo-groupie, sabah sonrası saçlarımda yırtıyordum.

Ben aramadan önce kapı açıldı ve Hector içeri girdi. Bana doğru yürüyüp lavabonun kenarına dumanı tüten bir fincan kahve koyarken ona öylece baktım. Bana döndü, bileğimi tuttu, diğer eliyle avucumu açtı ve içine dört beyaz hap yerleştirdi.

"Akşamdan kalma kokteyli, ibuprofen ve Midol. Sorma, işe yarıyor. Dövme için merhem veriyorlar mı?" diye sordu.

Haplara bakıyordum ama başımı kaldırıp ona baktım ve başımı salladım.

"Aşağı inmeden önce ıslatın. Solmaması için nemli tutmalısın."

Öteme uzandı, ecza dolabını açtı, karıştırdı ve elektrikli diş fırçası için bir paket yeni kapakla çıktı. Tek kelime etmeden onları bana uzattı, dudaklarıma tekrar dokundu ve gitti.

Ne hissedeceğimi bilemeden kapıyı izlemeye devam ettim.

Annem gittikten sonra (ya da öldürüldükten sonra demeliyim), ne zaman hastalansam babam hizmetçilerimizden birini

benimle ilgilendiler. Bunu işleri olduğu için yaptılar, beni önemsedikleri için değil.

Ama hayatımda kimse bana akşamdan kalma kokteyli getirmemişti.

Hiç kimse.

Titreyerek hapları içime çektim, elektrikli diş fırçasını şarj cihazından çıkardım, diş macununu buldum ve dişlerimi fırçalamaya başladım. İşim bittiğinde eteğimin cebinden dövme merhemini çıkardım, eteğimi yukarı çektim ve dövmeyi iyileştirmek için bandajı açtım. Her şeyi düzeltirken kapı ziline tekrar çaldığını duydum.

İçimi çektim, şimdi ne olacak diye merak ediyordum. Ellerimdeki yapışkan bir havluyla sildim, kupamı aldım ve aşağıya indim.

Merdivenlerin dibinde durdum.

Oturma odası insanlarla doluydu. Dedektif Marker oradaydı, Jet ve Eddie, Indy ve Lee, Hank ve Roxie, Daisy ve Marcus da oradaydı.

Birisi bir kanepeyi ve sehpayı ortaya çıkarmış ve oturma odasına taşımıştı. Masanın üzerinde açılmış bir kutu çörek vardı. Herkesin elinde bir fincan kahve vardı, anlaşılan boş kahve fincanını elinde tutup mutfağa dönmekte olan Jet'in ikramıydı bu.

"Günaydın şekerim, akşamdan kalma çörekler getirdim," diye seslendi Daisy, elindeki sırlı çöreği bana doğru sallayarak.

"Dövmen nasıl?" Roxie kanepede Daisy'nin yanına oturup çörek kutusuna doğru eğilerek sordu.

Sıkıştığım yerden kurtuldum ve odaya girdim.

"Sorun değil," diye cevapladım Roxie'ye, uzun, sırlı bir tarçınlı burğu çıkarırken. Sonra etrafıma bakındım. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Eddie haberleri duymuş. Zaten La Reunión için Highlands'e gelmemiz gerekiyordu, ben de onunla geldim," dedi Jet gülümseyerek ve sonra cezveyi kaldırdı. "Biraz daha kahve yapayım." Ve odadan çıktı.

"Lee de duymuş," dedi Indy. "Geldim çünkü çantanı Explorer'da unutmuşsun ve ben de meraklı biriyim." Sonra burnunu kıvırdı, pudra şekeri ve çikolata kremasıyla doldurulmuş çörekten bir ısırık aldı ve sırttı.

"Hank de duymuş. Seni çikolata laboratuvar köpeğimiz Shamus'la tanıştırmaya geldim. Kendisi Hank'in cipinde," diye ekledi Roxie.

"Marcus da duymuş. Çörekleri ben getirmeye karar verdim," diye bitirdi Daisy.

Bu onun için, hepsi için çok tatlıydı çünkü Aile Toplantıları, çantamı iade etmek, meraklı olmak, beni ailenin evcil hayvanlarıyla tanıştırmak ya da çörek getirmek için orada olmadıklarını biliyordum. Benim için oradaydılar.

Bu iyi hissettirdi. Süper güzel.

Gerçi çörek düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Roxie'ye baktım.

"Shamus neden arabada? Neden onu içeri getirmedin?"

"İsteyip istemediğini bilmiyordum ama şimdi gidip onu getirebilirim," diye cevap verdi Roxie, gözleri parlayarak.

"Bu harika olur," diye gülümsedim.

Roxie kıpırdayamadan Dedektif Marker boğazını temizledi.

"Belki bir dakika içinde köpekle tanışabilirsin, Sadie. Sakıncası yoksa konuşmamız gerek."

Oh lanet
olsun.

Ben
aldırmad
ım.

Çok umursadım.

Ama babam bana asla ertelememeyi öğretti. İşlerinizi zamanında halledin ve zor işleri önce yaparak onları aradan çıkarın.

Shamus'la tanışmayı tercih ederim.

Ama bunun yerine (kaba olsa da) içimi çektim ve Dedektif Marker'a "Pekâlâ" dedim.

Odaya girdim ve Indy'nin yanındaki kanepenin koluna oturdum.

"Hector sana Harvey'nin dün gece ölü bulunduğunu mu söyledi?" Dedektif Marker bana sordu.

Başımı salladım. "Ne oldu?"

"Bilmiyoruz. Araştırıyoruz. Zehir gibi görünüyor," diye cevap verdi Dedektif Marker.

"Biri onu hapishanede nasıl zehirleyebilir?" Ben sordum.

"Onu da bilmiyorum. Araştırıyorlar. Donny'nin Ricky için kefalet ödediğini biliyor musun?" Dedektif Marker devam etti.

Indy'nin eli dizime gitti. Orayı sıktı ve eli gitti.

Indy'nin dizimi sıkmasıyla garip bir şekilde güçlenmiş olarak derin bir nefes aldım ve Dedektif Marker'a başımı salladım.

"Son zamanlarda babanızla görüştünüz mü?" Dedektif Marker sordu.

Demek her şey bununla ilgiliydi.

Odaya baktım ve herkesin beni izlediğini fark ettim.

Bir katilin kızı, onların arasında oturuyordu.

Boğazıma safra dolduğunu hissettim ve yutkundum.

Tekrar Dedektif Marker'a baktım. "Bu o olamaz. O hapiste."

"Onunla konuştun mu? Balduccilerin sana ne yaptığını biliyor mu?" Dedektif Marker nazikçe bastırdı.

"Birkaç gün önce ondan bir telefon aldım. O bahsetmedi ama ben bahsettim," diye cevap verdim. "Harvey'den değil, sadece Ricky'den ve tecavüzden. Yine de haberdar olmak için bir yolu olduğunu düşünüyorum."

"Harvey ya da Ricky hakkında bir şey söylemedi mi?"
Dedektif Marker zorladı.

Başımı salladım. "Daha çok neden görüşmediğimiz, neden onu ziyaret etmediğim konusunda endişeliydi. Hector ve benim hakkımdakileri duymuştu ve mutlu değildi."

Dedektif Marker başını salladı.

"Sence o mu yaptı?" Odadaki herkesi ve onların babamla, benimle, tüm bunların ne anlama geldiğiyle ilgili neler düşünebileceklerini düşünmemeye çalışarak usulca sordum.

"Pek çok kişi Ricky'yi yapardı. Pek fazla arkadaşı yok. Marty ve Donny'nin ölüm listelerine alındığını görebiliyorum, onlar da dost canlısı adamlar değiller. Harvey aptalın tekiydi, sinir bozucu ve aptal. İnsanları kızdırıyordu ama kimse için bir tehdit oluşturmuyordu. Bu da şüpheliler listesini kısaltıyor," dedi Dedektif Marker.

"Demek babam olduğunu düşünüyorsun," diye cevap verdim onun yerine, kalbim sıkışarak.

"Hayır, her olasılığı araştırıyoruz. Marty, Donny ve Ricky de dahil. Kardeşleri başkaları için bir tehdit olmayabilirdi, ama her şeyi berbat etti, sizi zorladı, kendini ve Ricky'yi parmaklıklar ardına koydu. Aptal olması onun bir sorumluluk olduğu anlamına geliyordu. İlk kez çuvallamıyor, ailenin konumunu zayıflatmıyordu. O çocuklar kendi yavrularını yerler. Onlardan hiçbir şey beklemiyorum."

Bu doğrudu. Balducci kardeşler sadece deli değillerdi. Kötü ve deliydiler. Bunu daha iyi biliyordum.

herkesten daha fazla.

"Size yardımcı olabileceğimden emin değilim. Babamla ilgili hiçbir şey yapmamaya çalışıyorum," dedim Dedektif Marker'a.

"Bunu biliyorum Sadie. Bu yüzden senden kolay olmayabilecek bir şey yapmanı isteyeceğim."

Çiçek açan heck.

Benden kolay olmayan bir şey yapmamı isteyecekti.

Tüm hayatım "kolay olmayan" bir şeydi.

"Ne?" Ben sordum.

"Eddie bana babanın adamlarından birinin dün gece sana bir mesaj iletmeye çalıştığını söyledi. İkinizin arasının açık olduğunu biliyorum. Yine de, o senin baban, bu yüzden bunun senin için zor olabileceğini anlıyorum. Ama seninle temasa geçerse, nasıl yaparsa yapsın, bunu yaptığını ve ne söylediğini bana bildirmeni istiyorum."

Oh.

Bu kadar mıydı?

"Elbette," diye yanıtladım hemen.

Dedektif Marker gözlerini kırıştırdı ve odanın havasını bir garipliğin doldurduğunu hissettim.

"Sadie, bunun zor olduğunu biliyorum" diye devam etti Dedektif Marker.

"Zor değil," diye kolayca cevap verdim. Sonra da teklif ettim: "Telefonlarına çıkmamaya çalışıyorum. Telefonlarına bakmamı ve onu konuşturmamı ister misin?"

Dedektif Marker tekrar gözlerini kırıştırdı, sonra başını çevirip Hector'a baktı.

Bakışlarını takip ettim ve Hot Bunch'ın koltuğun etrafına yerleştiğini gördüm. Hank koltuğun kolunda oturuyordu, Lee ise karşısında ayakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Neredeyse ikiz gibi görünüyordlardı ama Lee'nin gözleri çikolata kahverengisiydi, Hank'inkiler ise viski rengindeydi.

Hector, Hank'in yanında, elleri kalçalarında duruyordu. Eddie onun yanındaydı, kolları Lee'ninkiler gibiydi.

Neredeyse ikiz gibi görünüyordlardı ama Eddie'nin saçlarının kesilmesi gerekeli sadece bir hafta geçmişti, Hector'un ki ise en az iki (muhtemelen üç) haftaydı.

Hepsi bana bakıyordu ama Hector beni o sıcak yoğunlukla izliyordu, bu sefer onay olduğuna yemin edebileceğim bir şeyle karışmıştı ve göğsümde o garip mutlu ışıltının yanmaya başladığını hissettim.

"Bunu yapmak istiyor musun?" Dedektif Marker bana sordu ve zihnim mutlu parıltıdan uzaklaşıp gözlerim tekrar ona kaydı.

Omuz silktim. "Elbette. Biraz koçluğa ya da senaryoya falan ihtiyacım olabilir, böylece pamuklaşmaz, ama yapabilirim."

Dedektif Marker'ın yüzünde yumuşamadan önce bir şey parladı. "Çok şey yaşadın, Sadie. Bu-"

Sözünü kestim. "Bu hiçbir şey olmaz, Dedektif Marker. Hayatım boyunca babamın etrafında bir oyun oynadım. Bu

sadece yeni bir oyun ve birinin kuralları açıklamasına ihtiyacım var. Bana biraz koçluk yapın. Telefonlarım zaten dinleniyor, yani her şey yolunda."

Dedektif Marker bana bakmaya devam etti ve sonra şöyle dedi: "Sadie, eğer baban sana yaptıklarının intikamını alıyorsa, bu muhtemelen sırada Ricky var demektir."

"Ve?" Ben sordum.

Dedektif Marker cevap vermedi.

"Ricky'yi dövecekse yoluna çıkmamayı tercih edeceğimi mi sanıyorsun?" diye onun yerine cevap verdim (yine).

"Ben sadece-" diye başladı Dedektif Marker, ama sırtım dikleşirken sözünü kestim.

"Babam bana çok şey öğretti, Dedektif Marker. Zor bir hayatı vardı ve bu hayat dersleri konusunda cömertti. O bir suçlu ve kötü şeyler yaptı ama verdiği dersler iyiydi. Kim olduğunu benden saklamadı ama öğretilerinin bir kısmı nasıl katil olunacağını içermiyordu. Ya bir katil olacaksın ya da bir katilin suç ortağı olacaksın. Eğer Harvey'i öldürdüyse ve Ricky'yi de öldürmeyi planlıyorsa, bu günahlar onun ruhuna yazılacak, benim değil. Dolayısıyla, bana saldıran bir adamın öldürülmesine ya da bana tecavüz eden bir adamın öldürülmesinin planlanmasına ilişkin soruşturmayı engelleyip engellemeyeceğimi soruyorsanız, bu engelleme bir kenara çekilip hiçbir şey yapmamak anlamına gelse bile, cevabım hayır." Konuşmamı tamamladıktan sonra ayağa kalktım, sırtım dimdikti ve sözümü şöyle bitirdim: "Roxie'nin köpeğiyle tanışabilir miyim artık?"

Dedektif Marker'ın dudakları kıpırdadı (şimdi, neyi eğlenceli buluyordu? gerçekten, anlamadım) ve "Evet, Sadie, işimiz bitti" dedi.

"Güzel," diye kısa bir cevap verdim, eğildim ve çikolata kaplı bir maya aldım. "Hadi Roxie, Shamus'la tanışmak istiyorum," diye seslendim, odayı şöyle bir taradım ve Hector hariç tüm Hot Bunch'ın dudaklarının seğirdiğini fark ettim, o da dümdüz sırtıyordu.

Cidden, bu kadar komik olan tam olarak neydi?

Umurumda olmadığına karar verdim. Onları görmezden geldim ve Hector'un bir daha asla giymeyeceğime söz verdiğini uygunsuz kısalıktaki bimbo eteğim (ha! al sana!), çıplak ayaklarım (şükürler olsun ki hava sıcaktı, erken Sonbahar için bile) ve Hector'un kocaman fanilasıyla evden çıktım.

Daisy ve Indy bize katılana kadar, Jet hepimizi ısıtmak için taze tencereyle dışarı çıkana ve Roxie kahvemi ve çöreğimi tutarken sevimli, sevimli, yumuşak, cidden aşırı mutlu Shamus için bir frizbi fırlatana kadar tüm sabahı kendim olarak geçirdiğimi fark etmedim.

Buz Prensesi yok, Tavır Sadie yok, Sorumluluk Al Sadie yok ve Rol Yap Sadie yok.

Sadece ben.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Ama o tuhaf, mutlu ışıltıyı geri getirdiğini biliyordum.

Bu arada, Hector ibuprofen ve Midol konusunda yanılmamış.

Çok işe yaradı.

Sadie Marie Townsend'in Hayatının En Güzel Günü

SABAH HARIÇ, o Pazar günü hayatımın en güzel günüydü.

Babamın "iş için" uzakta olduğu ve özgürmüşüm gibi davranabildiğim günlerden daha iyiydi.

Hatta annemle olan anılarımın azalmasından bile daha iyi.

Tek kelimeyle en iyisi.

BAŞTA, her şeyin daha da kötüye gideceğini düşünmüştüm.

Çünkü erkekler içeride toplantı yaparken, kadınlar dışarıda kahve içip Shamus'la oynadıktan ve Hector'un dövmeme verdiği yanıtı (uzun uzadıya ve ayrıntılı olarak) inceledikten sonra Dedektif Marker ayrıldı. Indy, Lee, Roxie, Hank ve Shamus da öyle.

Eddie, Jet, Daisy ve Marcus kaldılar ama sadece Hector, Marcus ve Eddie babamla ne hakkında konuşmaya çalışmamı istediklerini ve bunu nasıl yapmam gerektiğini gözden geçirebilsinler diye.

İşlerini bitirdiklerinde gülümsedim ve "Sakin ol." dedim.

Eddie ve Marcus birbirlerine baktılar ama dostça bir şekilde değil. Birbirlerinden pek hoşlanıyor gibi görünmüyorlardı ama bunun yerine birbirlerine katlanıyor gibiydiler

(şimdi) babamla her ne oluyorsa onun hatırı için.

Hector bana bakmaya devam etti. "Kolay değil, Sadie. Keskin ve hedefe yönelik kalman ve senin neyin peşinde olduğunu bildiğine dair sana verdiği ipuçlarını dinlemen gerekecek."

"Sorun değil," diye cevap verdim.

Hector dudağını ısırdı ve başını salladı, sonra yumuşak bir sesle, "Mamita, hayatın boyunca babanı oynadığını biliyorum, ama baban varken onu hapse atan adamla yatmıyordun. Artık sana güvenmiyor. Güvendesin, kimse sana ulaşamaz. Ama ondan bir şey koparmak istiyorsan akıllı olmalısın, ukala değil."

Lütfen biri bana Hector'un bana ukala demediğini söylesin!

"Ukalalık yapmıyorum!"

Tersledim. "Ukalalık yapıyorsun,"

diye karşılık verdi.

Ona ters ters baktım. "Güven bana Hector, ne yaptığımı biliyorum."

Hector sakince, "Sadece sana söylediklerimi dinle," diye karşılık verdi.

Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim.

Beni izlemeye devam etti.

Bakıştık.

Odadaki diğer insanların farkına vardım ve bakışmaya devam etmenin muhtemelen kabalık olacağını düşündüm, bu yüzden

verdi.

Ama hoşuma gitmedi.

"Oh, pekala."

Ağzı gülümsemek için savaşıyormuş gibi hareket ediyordu. Daisy'ye baktım ve gözlerimi devirdim.

Noel çanlarını andıran bir kıkırdama çıkardı.

Sonra Jet beni şaşırtan bir şey söyledi.

"Gitsek iyi olur. Blanca'ya La Reunión için hazırlanmasına yardım edeceğime söz verdim." Eddie'ye baktı. "Hep birlikte mi gidiyoruz?"

Jet Eddie'ye sormuş olsa da, Hector "Sadie'nin değişmesi gerek" diye cevap verdi.

Kalbim boğazıma fırladı. "Ne için değişeceksin?" diye sordum.

Hector'un gözleri bana geldi. "La Reunión."

Gözlerimi kırıştırdım, neden bahsettiğini bildiğimi düşündüm ama bilmediğimi umuyordum.

"Neden değişmek zorundayım?"

"Mamita, o lanet eteği evden çıkarken giymeyeceksin, tabii eğer Bronco'ya gidip anneme gitmeden önce üzerini değiştirmek için brownstone'a girmeyeceksen."

Boğazımdaki kalbim on kat daha büyüdü. "Annene gitmeyeceğim," diye fısıldadım.

"Öylesin."

Gözlerim kocaman oldu.

"Değilim. Bu bir Aile Toplantısı, ben aileden değilim."

Odadaki hava elektriklendi. Hector'un gözleri karardı ve vücudu gerildi.

Algılama ve Değişim, Eddie, Jet, Daisy ve Marcus temkinli bir şekilde uzaklaştı.

"Sen Kahretsin! Ben mi?" Hector sordu,
habersiz için izleyicilerimiz.

Şimdi kafam karışmıştı.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

"Mujer, senin işaretin benim sırtımda, benim işaretim senin kalçada ve sen aileden olmadığını mı söylüyorsun?"

Aman Tanrım.

Bay Mood Swing kızgın görünüyordu.

Ve mujer'in ne anlama geldiğini bilmiyordum ama kulağa preciosa ya da mi cielo kadar hoş gelmiyordu.

"Um..." Cevap verdim, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kavurucu Hector Bakışı beynimi yakıyor, zihnimi karartıyordu.

Hector'un gözleri Eddie'ye kaydı.

"Sadie üstünü değiştirdikten sonra orada olacağız."

Eddie (kişisel görüşüme göre akıllıca) sessizce başını salladı ve herkes gitmeye hazırlandı.

Daisy ve Jet'i Hector'un ön verandasında bir kenara çektim ve Jet'e "Mujer ne demek?" diye fısıldadım.

Jet dudağını ısırarak, "' Kadın' anlamına geliyor ve genellikle kötü bir şey değil ama sanırım Hector biraz kızgın" dedi.

Sayılır mı?

Belli ki Scorch tarafından yakılmamıştı.

Eddie'nin parlak kırmızı Dodge Ram'inin yanında durmuş konuşmakta olan Eddie, Marcus ve Hector'a baktım.

"Aileden olduğumu mu sanıyor?" Nefes aldım.

"Oh Sadie, Blanca sana kızım diyor ve Hector da tam bir Chavez. Hızlı çalışırlar. Hector sana bir şans verip La Reunión'dan çıkmaya izin verse bile Blanca peşine düşer. Buna hiç şüphe yok."

Ona baktım.

Bu nasıl oldu?

"Artık ortalıkta dolaşmayacağım derken bunu kastediyor olmalı," dedim onlara.

"Bu ne anlama geliyor?" Daisy sordu ve ben hala tüm bu olup bitenlerin etkisindeyken bir önceki sabahki konuşmamızı paylaştım. Ya da benim konuşmama izin verilmediği için Hector'un konuşmasını (bunu da onlara söyledim).

Daisy ve Jet birbirlerine sırtttılar. Komik bir şey varmış gibi değil, bir şey onları gerçekten ama gerçekten mutlu etmiş gibi.

Sonra Daisy dedi ki, "Şekerim, sana bir hafta oyun oynadığı için şanslı say kendini. Artık ciddi olduğuna göre, sen onunsun. Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok, sadece onunsun. Anladın mı?"

"Ama-" Ben başladım.

"Bunu tüm kızlara söylüyorum, hiç dinlemeseler bile, ama yine söyleyeceğim. Karşı koymayın," diye araya girdi Jet.

"Ama-" Tekrar denedim.

Daisy Jet'e kıkırdadı. "Şimdi eğlenceli şeylere geçiyoruz." Eğlence mi?

Çıldırılmışlar mıydı? Bu hiç eğlenceli değildi!

Daha fazlasını söyleyemeden bana sarıldılar ve gittiler.

Beni Kızgın Hector'la yalnız bıraktılar.

Çiçek açan heck.

Uzun adımları onu kaldırımdan bana kadar hiç vakit kaybetmeden getirdi. Elimi tuttu ve beni evin içine sürükledi.

"Şimdi seçimini yap. Ya burada duş alırsın ya da senin evinde," dedi ve beni merdivenlerden yukarı çekerken adımlarını bozmadı.

Duş mu alacağız?

Biz mi?

"Hector-"

O döndü beklenmedik bir şekilde ve
çektiirdi Ben içine Banyoya.

"Burada duş alıyoruz. Ralphie ve Buddy senin evinde
olabilir. Burada istediğin kadar gürültü yapabilirsin."

Gürültü mü?

Gürültü mü yapacaktım?

Neden ben...?

Sonra aklıma geldi.

Olamaz.

"Hector-"

Elleri fanılanın eteklerine gitti, yukarı kalktı ve sonra
kayboldu.

"Hector!" Tersledim.

Alev alev yanan gözleri benimkilere kilitlendi. "Mamita,
fazla zamanımız yok, beni kızdırma. Beni kızdırmak zaman
alacak."

Ağzım açık kaldı. Sonra
kapattım.

"Yapma... yapma..." Kekeledim. Sonra bilmek istedim,
"Neden kızgınsın?"

Ellerini boynumun iki yanına koydu, beni kendine çekti
ve bana bakmak için başını eğdi.

"Bilmiyorum," diye sertçe cevap verdi. "Belki de bu sabah
ilk düşündüğün şey, birisinin seni

Ben bile senin bir katil olduđunu dűşűndűm. Kahretsin, kucađıma oturdun ve bunu yapmadıđına dair bana yemin ettin, ben de bir an bile bűyle dűşűnmedim."

"Ama-" Araya girmeye çalıştım ama konuşmaya devam etti.

"Ya da belki de ben ne yaparsam yapayım, sen ne yaparsan yap, burada neler olup bittiğine dair hiçbir ipucu vermediğin içindir."

"Peki burada tam olarak ne oluyor?" Ben de karşılık verdim.

Gűzleri karardı (ya da daha koyu demeliydim) ve sessizce, "řimdi beni kızdırıyorsun," dedi.

Ellerimi űfkeyle iki yana açtım. "Neden?" Gűzleri kısıldı. "Hiç dikkatini veriyor musun?"

"Evet!" Tamamen bitmiř bir řekilde tersledim ve sonra dođrudan bir sűylenmeye bařladım. "Ama anlamıyorum. Affedersin, Hector Chavez, ama nasıl bűyűdűđűmű gűrdűn. Sen de biliyorsun! Hiç aile toplantısına gitmedim! Hiç kız arkadaşlarımla bir kulűbűn tuvaletinde dudak parlatıcısı sűrmedim! Bir yemek masasının etrafında oturup fotođraflara bakıp anılarımı tazelemedim! Tűm bunlar Balducci kardeřler bana saldırıp tehdit ederken, babam beni korkuturken ve ben polis dedektifleriyle konuřurken oluyor. Ayrıca, her ne demekse, 'artık ortalıkta dolařmamaya' karar verdin ve yarın bir aılıřım var! Eđer biraz yavař davranırsam, beni biraz rahat bırakman gerekecek, tamam mı?"

Ben söylenirken bir ara Bay Mood Swing artık kızgın olmadığına karar verdi (gerçekten! Bu adama nasıl ayak uyduracaktım?) ve yüzü yumuşadı. Gözleri çok sıcaktı ve parmakları saçlarıma doğru kaydı.

Başı aşağı inerken mırıldandı, "Pekâlâ, canım. Seni biraz rahat bırakacağım."

"Peki, teşekkür ederim," dedim, ağzı benimkine yerleşmişken zor bir sesle.

"Şimdi seni duşa sokacağım, sonra da eve götüreceğim. Üstünü değiştirip eşyalarını alabilirsin çünkü bu gece burada kalacaksın ve La Reunión'a gideceğiz."

Kalbim yerinden fırladı, karnım eridi ve kızgınlığım kayboldu.

"Beni duşta mı yapacaksın?" Nefes aldım.

Dili alt dudağımda gezindi ve bu o kadar güzel hissettirdi ki dizlerim altımdan kırıldı. O kadar kötüydü ki ayakta kalabilmek için belindeki tişörtünün kumaşına tutunmak zorunda kaldım.

Gözleri açıktı ve benimkilere bakıyordu.

"Evet," dedi ağzıma karşı.

"Sanırım öfkemi yenemedim."

Elleri saçlarımdan ayrıldı. Eteğimi belimden yukarı çekti, başparmakları külotuma takıldı ve külotumu aşağı çekerken nefessiz kaldım.

"Ben seni becerirken bana bağırabilirsin."

Aman Tanrım.

Bu kadar.

Keşke daha güçlü olduğumu, biraz daha dayandığımı söyleyebilseydim ama eridim.

Ve bu arada, duş aldık. Beni duşta becerdi, sırtım fayanslı duvara dayalı, bacaklarım beline sarılmış, ellerim dokunabilecekleri her yerdeydi. Ve bunu yaparken ona bağırmadım.

Günün geri kalanı beni garipleştirdi. O kadar ki bununla başa çıkamadım, bu yüzden onunla birlikte gitmeye ve her son saniyeyi ezberlemeye karar verdim, böylece onu sonsuza kadar yanımda taşıyabilirdim.

Brownstone'a gittik ve işimi hallettim; Buddy, geceyi Hector'larda geçirecek olsa bile YoYo'yu almamız için Hector ve bana yalvardı. Bunun nedeni, Ralphie'nin köpeğe çok bağlanmış olması ve Buddy'nin bir kaçırılma olayından korkmasıydı.

Eşyalarımı (Hector bana "ağır eşyalar almamı" söyledi, bu da bir gecelikten daha fazlası anlamına geliyordu, ve bu söylenmelerimden sonra içimde karşı koyacak bir şey yoktu, bu yüzden emrettiği gibi yaptım), YoYo'yu, YoYo'nun köpek eşyalarını (Ralphie'nin manyakça köpek hırsızlığı yapan bakışları altında) yükledik ve Blanca'ya doğru yola çıktık.

Jet ve Eddie çok yakında evleniyorlardı ve Jet hayalini kurduğu düğüne zar zor tutunuyordu.

Blanca için Katolik ayinine katılmıştı ama resepsiyon için dağlarda bir ahır kiralamıştı; domuz kızartması, saman gezintileri, şenlik ateşi ve sonunda s'mores ile doluydu.

Tuhaf bir şekilde, aynı zamanda Blanca ve Nancy yerel bir salon kiralamışlardı. Blanca'nın kuzenleri yemek servisi yapacak, Nancy'nin komşusu da dört çeşit yemekten oluşan oturmalı yemek sırasında lounge müziği mırıldanacaktı.

Görünüşe göre Blanca ve Nancy'nin vizyonu şunları içeriyordu

Bir sürü lavanta çiçeği.

Mide bulandırıcı bir öğle yemeğinden sonra Nancy ve Blanca Jet'e saldırdı.

YoYo kucağımdayken oturdum ve Jet'in aşağı indiğini hemen fark ettim.

Öncelikle, Eddie tamamen ortadan kaybolmuştu. Aslında, her şeyin komik olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu ve Jet ona hançer gibi baktığında irkilmedi bile. Hector ve Carlos sessiz kaldılar ama onlar da her şeyi eğlenceli buluyor gibiydiler. Gloria, Rosa ve Elena da sessizdi. Jet'e üzüldükleri belliydi ama söze karışacak cesaretleri yoktu. Carlos'un kız arkadaşı Maria da sessiz oturuyordu ama korkudan aklını kaçırmış gibi görünüyordu (muhtemelen ben de aynen öyle görünüyordum). Tex ise Blanca'nın masasındaki yemek tabaklarında kalan yemekleri yemekle meşguldü ve görünüşe göre toplantının gerçekleştiğinden haberi bile yoktu.

Böylece bu kişinin ben olmam gerektiği ortaya çıktı.

Blanca'nın evi patlamadan bunu nasıl yapacağımı düşündüm.

Sonra bir plan yaptım.

"Hiç domuz kızartması yemedim," dedim Jet'in kaşlarını çatdığı bir anda.

Herkesin (şaşkın) gözleri bana çevrildi.

Her ne kadar beni korkutuyor olsalar da (özellikle Blanca, ama aynı zamanda Nancy), her zamanki gibi ileri atıldım.

"Ve ben hiç saman gezintisine çıkmadım." Jet'e baktım ve cıvıl cıvıl bir sesle, "Her zaman bir s'more istemişimdir ama babam kampa gitmeme asla izin vermedi. Ya da gezintiye çıkmama. Ya da domuz kızartmasına gitmeme. Bu yönden tuhaftı, bilirsiniz, biraz boğucuydu ve sosyal olmama ya da arkadaş edinmeme izin vermiyordu." Masanın diğer tarafına baktım ve "Kulağa eğlenceli geliyor!" dedim.

Bu yüzden onların iyi insanlar olduğu gerçeğini manipüle ediyor ve benim için üzülmelerini sağlamaya çalışıyordum.

Oynayabileceğim tek kart buydu ve Jet için onu oynadım. Jet bana gülümsüyordu, güzel ve kocaman.

Eddie tam olarak gülümsemedi ama gamzesini görebiliyordum.

Hector başını sallıyordu ama gözleri mizahla karışık yeni bir şekilde sıcak ve yoğundu.

ve bu da o güzel, rahat, konforlu hissi geri getirdi.

Tex'in kafası bana doğru döndü.

"Lanet olsun, kadın. Hiç s'more yemedin mi?" diye gürledi.

Başımı salladım.

"Tanrım, herkes ölmeden önce bir s'more yemeli. Siktir et, bu gece arka bahçemde ateş yakacağım ve eve dönerken Kumar'a uğrayıp malzemeleri alacağım. Herkes gelebilir-"

Lanet olsun ve patlat!

Tex oldu olmak gerçekten Güzel, ama o oldu mahvediyor

Her şeyi!

"Hayır," diye araya girdim hemen. "Jet'in düğününe kadar bekleyebilirim." "S'mores için beklemek yok," diye gürledi Tex.

"Ama-" Ben başladım.

"Dudak yok!" Tex yine gürledi.

"Sadie'yle bu akşam için planlarımız var," dedi Hector yumuşak bir sesle ve Tex'in gözleri ona kaydı.

Gözleri kısıldı, sonra ışığın doğuşunu izledim ve yavaşça arkasına yaslandı.

Tex bana "Sana bir s'more latte yapayım da Jet ve Eddie'nin düğününe kadar idare edecek bir şeyin olsun," dedi, sonra gözleri Jet'e kaydı. "Şimdi, nerede bu lanet olası ahır ve lanet olası bir kravat takmak zorunda mıyım?"

Gücün değiştiğini söyleyebilirim.

Bunu söyleyebilirdim çünkü Nancy ve Blanca'nın ağzı açık kalmıştı.

"Yaşasın!" Dengeyi geri dönölmez bir şekilde Jet'in tarafına kaydırmayı umarak final olarak bağırdım. Bunu yapmak için alkışladım, YoYo kucağımda mutlu bir şekilde havladı ve belki biraz abarttım. "Kızarmış domuz!" Mutlu bir şekilde bağırdım. "Hayrides! şenlik ateşleri! Sabırsızlanıyorum!"

Blanca ve Nancy birbirlerine baktılar.

Nefesimi tuttum.

Sessiz kaldılar.

İşte o zaman kazandığımızı anladım.

Hoşlarına gitmedi ama zorlamadılar da.

Nefesimi bıraktım ve arkama yaslandım.

İşim bitmişti.

Ve ister inanın ister inanmayın, Jet bana öyle parlak bir minnettarlık bakışı attı ki, şaka değil, neredeyse oracıkta ağlayacaktım (tabii ki ağlamadım).

Ayrılmadan önce (ister inanın ister inanmayın!) benden nedimesi olmamı istedi.

Ben!

Bir nedime!

Bir an için nedime olma ihtimali beni o kadar heyecanlandırdı ki Girit'e taşındığımı unuttum ve ona sarılıp evet demekten kendimi alamadım.

Sonra bana çarptı. Ama geri almadım. O muhteşem anı yaşamak istiyordum ve bu beni bencil yapsa bile umurumda değildi.

Vazgeçmeyecektim. Hayatta olmaz.

Onu arayıp her şeyi açıklayacağıma dair kendime söz verdim. Bunu daha sonra yapacağım.

Kısa bir süre sonra, Hector ve ben ayrıldığımızda hala o anın içindeydim. Ama onun evine gitmedik. Markete gittik.

Ölen bir Uyuşturucu Kralı'nın kızı Sadie Townsend ve eski DEA Ajanı Hector "Aman Tanrım" Chavez market alışverişi yapıyor.

Babam bizi görseydi (ya da duysaydı) kedi yavrusu doğururdu!

O anda olduğum ve anın tadını çıkardığım için karşı koymadım.

Onun yerine, onunla gittim.

Hector ellerini benimkinin yanındaki arabanın koluna koyduğunda bile, bu vücudunun sıcaklığının sırtıma baskı yapması anlamına geliyordu, çenesi omzuma dayanıyordu ve bu şekilde bütün bir koridor yürüdük (bütün bir koridor!). Hector, Pilsbury hilal rulo hamurunun nerede olduğunu sorduğumda bana güldüğünde bile (bunun nesi komikti, bilmek istedim ama sormadım). Tanıdığı bir adama rastladığında bile, yakışıklı, Afro-Amerikan, off-

Willie adında bir polis çavuşu vardı ve beni onunla tanıştırdı. Sohbet ederlerken bile, Hector kolunu rahatça boynuma dolamıştı, ben de sıkıca onun yanına sokulmuştum, bu da beni gerçek bir kız arkadaş gibi hissettiriyordu, o bir arkadaşıyla sohbet ederken sıkıca onun sıcaklığına sokulmuş gerçekten ait olan biri gibi.

Evet, tüm bunlara rağmen.

O an, evine vardığımızda, yiyecekleri yerleştirdiğimizde ve bana film izlemek isteyip istemediğimi sorduğunda devam etti. Ben de ona evinin zeminini zımparalamasına yardım edip edemeyeceğimi sordum. Bu isteğim karşısında çenesi sarsıldı ve sanki onu şaşırtmışım gibi bana tuhaf tuhaf baktı ama yine de kabul etti.

Bana sabırla ne yapacağımı gösterdi ve öğleden sonrayı oturma odasında zeminleri zımparalayarak geçirdik. O büyük zımpara makinesini kullanırken ben de ellerimin ve dizlerimin üzerinde duvara yakın ve köşelerde küçük bir el zımparası kullanıyordum. Bulaşık, çamaşır yıkamak ve arada bir evimi temizlemek dışında (temizlikçim vardı, ne diyebilirdim ki? Zengindim) hayatımda hiç el işi yapmamıştım. Ve bu beni bir ucube yapsa bile, umurumda değildi...

Hector'un oturma odasının zeminini Hector'la birlikte zımparalamaktan daha iyi bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Tamam, belki bazı şeyler vardı ama onlar da Hector'u ilgilendiriyordu.

O noktada, "an "ın ötesindeydim. Rüyayı yaşıyordum ve rüyaya daldım, sıcak, sevimli, rahat suların başımın üstünden geçerek beni içine çekmesine izin verdim.

Mutlulukla, minnetle, kendimi batmaya bıraktım.

Zemini zımparalamayı bitirdik ve bir duş daha aldık (evet, birlikte!), giyindik ve Hector dışarıda ızgarada domuz pirzolası pişirirken ben salata yaptım (sebzeleri kesebilirdim, sorun değil), biraz yeni patates haşladım (haşlama! kolay!) ve Pilsbury hilal ruloları pişirdim (mükemmel, kesinlikle lezzetli oldular, tek yapmanız gereken talimatları takip etmektir!)

Hava hala sıcak olduğu için pazenini giydim ve arka bahçede, büyük jakuzisinin yanındaki dış masada, YoYo diğer sandalyelerden birinde otururken ve ben de parmaklarımla onu beslerken yemek yedik.

Yemeğimiz bittiğinde ben bulaşıkları yıkıyor ve Hector'un eski püskü bulaşık makinesini dolduruyordum, Hector ise dışarıda yine ızgaranın başındaydı. YoYo da onunla birlikte bahçede koşturuyordu ve ben de pencereden alevlerin yükselişini izliyordum.

Sonra tekrar içeri girdi ve evin içinde kayboldu. Bir tel askı ve bir aletle tekrar ortaya çıktı ve dolaplardan bazı şeyler aldı. Sonra tek kelime etmeden elimi tuttu ve beni dışarı çekti.

Beni hâlâ alev alev yanan ızgaranın yanına yerleştirdi ve tel makasıyla askıyı kesmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bir paket şekerleme aldı ve bana fırlattı.

Onları yakaladım ama ona bakmaya devam ettim. Tek söylediği "S'mores" oldu.

Nefes alışım tuhaflaştı.

Belki de yavaşım. Markette ben yanımdayken malzemeleri aldı. Ama ne planladığını nereden bilebilirdim ki? Ben sadece onun evde marshmallow, çikolata ve graham krakeri seven bir adam olduğunu düşünmüştüm. Şahsen bu üçünü aynı anda evimde hiç bulundurmamıştım ama her birini ayrı ayrı tabii ki!

Gözyaşlarına boğulmak, kendimi kollarına atmak ve ona olan sonsuz aşkımı ilan etmek gibi büyük bir olay yapmamaya karar verdim.

Onun yerine, "Hiç kampa gittin mi?" diye sordum.

Sırıttı ve bu yeni bir sırtıştı. Etkili bir sırtıştı, çünkü o kadar kötüydü ki karnımı eritti.

"On dört yaşımdayken ıslahevinde geçirdiğim üç ayı sayarsan, evet. Ama o zamanlar s'mores yoktu."

Ağzım açık kaldı.

Sonra sordum, "Siz, Ajan Hector Chavez, ıslahevinde mi yattınız?"

Askıyı düzeltiyordu ve hâlâ sırtıyordu. "Evet."

Çok fazlaydı, elimde değildi. Bir kahkaha patlattım.

Gözlerim kapalıydı, bu yüzden kolu boynuma dolanana kadar hareket ettiğini görmedim. Vücuduna doğru öyle sert bir şekilde çekildim ki ona çarptım ve beni öptü, sıcak, ıslak, ağzı açık ve onun içinde erimeme yetecek kadar uzun (ve sonra biraz).

Sonra ağzı benimkinden ayrıldı. Uzaklaşmadan önce bir nanosaniye alnını alnıma dokundurdu ve bunun tatlılığı karşısında nefesimin kesildiğini hissettim.

"Güldüğünde hoşuma gidiyorsun, mamita," dedi sessizce. Ona bakakaldım ve sonra yutkundum.

Bir yanıt beklemedi, belki de buna ihtiyacı yoktu. Bilmiyordum ve sormadım. Onun yerine askıyı bana uzattı ve lokumları benden alıp dişleriyle poşeti açtı.

"Ne yaptın?" Ben sordum.

"Muhtemelen ne yapmadığımı sorsanız daha iyi olur."

Askımı eline tutuşturup üzerine kocaman lokumlar atarken küçük bir kahkaha daha attım.

"Tamam, neyi yapmadın?"

Bana o göz alıcı gülümsemelerinden birini verdi. "Ben kimseyi öldürmedim."

Vücudum gülmekten titremeye başladı.

Kahkahalarım arasında, "Anladığım kadarıyla sen de ailene sorun çıkaracak kadar etrafta dolaşanlardan birisin," dedim.

Askımı ızgaranın üzerine yönlendirdi ve şekerleme torbasını yan rafa bıraktı ama kolunu boynuma doladı, gözlerini şekerlemelerime dikti.

"Carlos, Rosa ve Elena iyi çocuklardı, Eddie, Gloria ve ben... o kadar da iyi değildik."

Bunu derinlerde bir yerde hissettim ve kahkahalar bedenimi terk etti.

Hector'un kolu boynumu sıktı. Dikkatimi çekmek istediğini biliyordum, bu yüzden ona baktım.

Beni yakından izliyordu.

"Şimdi kafanda ne var?" diye sordu usulca.

"O seni hep aynı şekilde seviyor. İyisiyle kötüsüyle," diye fısıldadım Blanca'yı kastederek.

"Her zaman öyleydi," diye yanıtladı.

Hemen, "Çok şanslısın" diye cevap verdim.

Sözlerim üzerine beni kıvırdı, böylece önüm onunkine yaslandı ve yüzü benimkine doğru eğildi.

Gözlerinde o bakışı gördüm. Sıcak, yoğun, gözler yumuşak, yüz sert, sahiplenmeyi ifade eden bakış, ama orada başka bir şey daha vardı. Acıma değil, ama belki de sahip olduğunu anlama

Benim sahip olmadığım güzel bir şey. İçgüdüsel olarak benim için üzülmeyiğini biliyordum ama bir şeyler hissediyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı ve yumuşak sözlerinde büyük bir duygu vardı.

Belki yeterince yediğimi hissederek, belki de daha fazlasını isteyerek bana nasıl yapılacağını gösterdi ve yedik. Sonra serin sonbahar havasında ızgaranın yanında öpüştük, ağızlarımız s'more tadındaydı (Hector'un öpücükleri harikaydı ama s'more tadında olunca tek kelimeyle cennet gibiydi).

S'mores'tan sonra üst kata çıktık ve tamamen giyinik (ama ayakkabısız) bir şekilde yatağına uzandık ve bir film izledik (The Big Easy, yıllardır izlememiştım ve ne kadar iyi olduğunu unutmuşum).

Sonra, muhtemelen filmde esinlenerek (Tanrıya şükür), Hector belli bir rolü oynadı. Ancak çabası daha uzun sürdü, biraz daha yaratıcıydı, sadece parmaklardan fazlasını içeriyordu (dudaklara ve dillere geçiyordu) ve çok daha farklı bir şekilde bitti.

Işığı söndürmeden önce dövme merhem sürdü ve yeni bir bandaj yapıştırdı.

Sonra sırtımı ön tarafına sıkıştırdı. YoYo kucağıma iyice sokuldu, Hector bana sıkıca sarıldı ve ben de uyuduğunu anlayana kadar onun nefes alışını (ve YoYo'nun homurdanmasını) dinleyerek öylece uzandım.

Sonra günümü baştan sona geri sardım.

Sonra tekrar başa sardım.

Sonra tekrar yaptım.

Sonra ıslaklığın sessizce gözlerimin kenarlarından aşağı kaydığını ve Hector'la paylaştığım yastık tepciğinin içine sızdığını hissettim. Kolumu onun beline koydum ve parmaklarımızı birleştirdim.

Uykusunda, parmakları benimkileri sıkıca tutana kadar gerildi. Ancak o zaman uykuya daldım.

Hector

HECTOR Sadie'nin parmaklarının kendi parmaklarında gevşediğini hissetti ve sonunda uyuduğunu anladı.

Onun pahalı parfümünün kokusunu içine çekti, çarşafalarında olduğunu biliyor ve bundan hoşlanıyordu.

Adamın kolu kadının beline daha sıkı sarıldı ve onu vücudunun daha derinlerine çekti.

Başını öne eğdi. Onunla birlikte gitti, yüzünü saçlarına gömdü ama gözyaşlarının yastıkta bıraktığı ıslaklığı yanağında hissetti.

Gözleri karanlıkta açıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

YİRMİ

BON BON

Sadie

A rt omuz omuza insanlarla doluydu.

Hiç bu kadar büyük bir açılış yapmamıştım.

Babam uyuşturucu kaçakçılığından tutuklanmadan ve bağlantılarımın yarısı açılışlarımdan kaçmadan önce bile (diğer yarısı sadece şampanyamı içmeye, bana burun kıvırmaya ve kendilerini üstün hissetmeye gelmeye devam ediyordu), hiçbir açılış bu kadar popüler olmamıştı.

Sanatçım Lisette (inanılmaz suluboya resimler yapan) katılımdan çok etkilendi.

Ona müstakbel alıcıların değil, Hector'un tüm ailesi, Indy'nin babası Tom, Tod ve Stevie, Tex ve Nancy, Duke ve karısı Dolores ile birlikte partiye her zaman hazır olan Rock Chick/Hot Bunch ekibinin geldiğini söyleyecek cesareti bulamadım. Zano klanı bile gelmişti, Vito Amca ve Angela, Dom ve Sissy, Ren ve tanımadığım bir kadın.

Gerçekten de, her bir Rock Hatunu ve ilgili Hot Bunch Erkeği oradaydı. Tüm kızlar göz alıcı görünüyordu,

Tüm erkekler takım elbiseleri ve yakaları boyundan açık gömlekleriyle muhteşem görünüyordu.

Bununla birlikte, Duke her Harley motorcusunun giyineceğini tahmin ettiğim şekilde giyinmişti. Alnında hâlâ bandanası ve deri yeleği vardı ama siyah tişörtünün kolları uzundu, göğsünde bir şey yazmıyordu ve siyah kot pantolon giymişti. Tex ise farklı görünmüyordu, kot pantolon ve ekose flanel gömlek giymişti.

Davet edildiklerini bile bilmiyordum (Ralphie'nin işi olduğuna şüphe yok). Ama itiraf etmeliyim ki orada oldukları için mutluydum.

Onlar oradayken farklı hissediyordum. Güzeldi. Güvende. Açılışlarım hiç bu kadar kalabalık olmamıştı, hiç bu kadar kahkaha dolu olmamıştı.

Shirleen yanımdan geçerken "Sana battaniyedeki domuzların çok sevileceğini söylemiştim," dedi ve (benim sayıma göre) dördüncü gurme "battaniyedeki domuzu" tepside kapıp ağzına attı.

Yanılmamıştı. Battaniyeli domuzlar çok iyi gidiyordu. Herkes onları seviyor gibiydi.

"Haklıydın Shirleen. Söz veriyorum, battaniyedeki domuzlar olmadan bir daha açılış yapmayacağım," dedim ve bana inanması için iki parmağımı havaya kaldırarak kalbimin üzerine istavroz çıkardım.

"Aynen öyle," diye cevap verdi, kahverengi gözleri gülümseyerek. Bakışları odanın içinde gezindi ve devam etti: "Hector kesinlikle iyi temizlik yapıyor."

Hector'a baktım.

Yanılmamıştı.

O sabah onun evinde hazırlandım ve beni Sanat'a bıraktı. Günüm tabloları asmak ve gerekmediği halde her şeyi son bir kez gözden geçirmekle geçmişti. Saplantılı bir şekilde düzenliydim, asla ertelemezdim, her ayrıntıyı her zaman kontrol eder ve iki kez kontrol ederdim ve bir liste yapıcıyım. Her şey günler öncesinden hiçbir aksaklık olmadan hazırды (her zamanki gibi). Daisy, Roxie, Stella ve Ava yardıma geldiği için kurulum bile normalden daha kolay olmuştu.

Hector bütün gün ortalıkta yoktu. Aramadı bile. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmak garip hissettiriyordu. Ralphie bir hafta önce onu eve aldığından beri, sanki hep buralardaymış ya da en azından hiç uzakta değilmiş gibi görünüyordu.

Garip hissettirdiğini söylediğimde, hoşuma gitmediğini kastetmiştim. Hem de hiç.

Onun etrafımda olması hoşuma gidiyordu.

Bu da başımın cidden belada olduğu anlamına geliyordu.

Asma işini bitirdikten ve her şey hazır olduktan sonra Ralphie beni eve götürdü, böylece açılış için giyinebilecektik.

Hector o sabah benimle galeride buluşacağını söylemişti. Şenlikler başladıktan yarım saat sonra takım elbisesiyle geldi.

Ona bir kez baktım ve kalbim durdu.

Takım elbisesinin ilk başta siyah olduğunu düşünmüştüm. Ancak daha yakından incelediğimde çok koyu bir gri olduğunu fark ettim. Ayrıca takım elbiseden bir ton daha açık, özel dikim, yakalı bir gömlek ve siyah kovboy çizimleri vardı. İşte bu kadar.

Basit görünüyordu ama Hector üzerinde oldukça etkiliydi.

Yine de gün içinde bir ara saçlarını kestirmişti. Ve öyle bir kestirmişti ki, şimdi seksi, dağınık, uzun ve hâlâ kesilmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama ona çok yakışıyordu.

Çok iyi.

Çok iyi.

Tanrı şahidim olsun, hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Ancak benden çok uzaktaydı ve son iki saat boyunca da öyle kaldı. Geldiğinde yanıma geldi ve başımın üstünü öptü ama hepsi bu kadardı.

İlk başta, bu beni garipleştirdi.

Hâlâ o rüyayı yaşıyordum. Hector ve Sadie'nin birlikte yerleri zımparaladığı, s'mores yaptığı ve arka bahçede koşturan bir pug'a sahip olduğu hayali.

Uzak durması bana yanlış bir şey yaptığımı düşündürdü.

Tasarımcı zırhıma geri dönmüştüm (bu bir sanat açılışıydı ve galerinin sahibiydim, Tex gibi fanila giyemezdim).

Dar kesimli, dizlerime kadar inen ekru bir etek giyiyordum ve eteğim opalesan boncuklarla kaplıydı. Üstüm esnek, ekru örgü ipekti, uzun kollu ve omuzları açıktı ama çok rahattı. Boynumda gerdanlık gibi bağlanmış kadife ekru bir kurdele, sivri burunlu, sivri topuklu, ekru saten, ayak ucuna bugle boncukları dikilmiş katırlarım vardı ve saçlarım yüzümden ciddi bir şekilde geriye doğru çekilmiş ve ensemde başka bir kadife kurdele ile tutturulmuştu. Bu kesinlikle bir Buz Prensesi kıyafetiydi.

Hector'un zırhımdan hoşlanmadığını biliyordum ve bunun onu kızdırdığını düşünüyordum.

Ama uzak dursa da, her zaman nerede olduğumu bildiğini biliyordum (nasıl olduğunu sormayın, biliyordum işte). Bazen gözlerim ona kaydığında beni izlediğini görüyordum. Bazen yüzü yumuşardı. Ama diğer zamanlarda, beni anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu (o zamanlar en sevdiğim zamanlar değildi; anlaşılmak istemiyordum, hiçbir şekilde).

Bunu düşünmemeye çalıştım ve bunun yerine şampanyanın akmasını, ordövr tepsilerinin bol olmasını ve her şeyden önce kaynaşmayı sağlamak için işimi yaptım.

O geldikten yaklaşık bir saat sonra neden uzak durduğunu anladım.

Uzak durdu çünkü ben çalışıyordum ve o da beni rahat bırakıyordu.

Ve bu düşünceyle paniklemeyi bıraktım ve "Hector ve Sadie" olasılığının beni götürdüğü ılık, rahat suya batmayı da bıraktım. Bunun yerine, yüzeyin altında bir ters takla attım.

Şu anda Tom ve Hank ile konuşmakta olan Hector'dan başımı çevirip Shirleen'e baktım.

"Hector hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam," dedim ona açıkça ve bunu söylemem hakkında ne düşündüğünü umursamadım bile.

"Mm-hmm," diye onayladı Shirleen, gözleri hala Hector'a kilitlenmişti. "Kendimi hiçbir zaman esmer bir çocuk olarak görmedim ama şansım olsa Hector Chavez'e hayır demezdim. Hayatta olmaz."

Bunu söyledikten sonra bakışlarını Hector'dan ayırıp bana baktı ve ben de ona sııttım. O da bana sııttı, sonra gözleri omzumun üzerinden kayd ve sııttı kayboldu.

"Kahretsin. Sosyete kaltağı, saat üç ve yaklaşıyor. Gitmeliyim," diye fısıldadı Shirleen ve sonra, puf, gitmiş, kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Hızlıca ortadan kaybolmasının şaşkınlığıyla arkamı döndüm ve Monica Henrique'nin bana doğru geldiğini gördüm.

Olamaz.

Orada ne işi vardı?

Nanette olayından beri benden nefret ediyordu!

Ve o kesinlikle davetli listesinde değildi ve Daisy Olayı'ndan beri de yoktu.

Ve Ralphie'nin onu davet etmesine imkân yoktu. Daha önce de gelmişti ve Ralphie ondan anında nefret etmişti.

"Sadie!" diye bağırdı, yüzünde sahte bir gülümsemeyle, sanki yıllar sonra yeniden bir araya gelmiş en iyi arkadaşlarmışsınız gibi kollarını önüne doğru açtı.

Ben kaçamadan kollarımın üstünden tuttu ve beni öpmek için kendine çekti. Önce bir yanağımı, sonra diğerini, sonra geriye yaslandı, elleri hâlâ üzerimdeydi.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atmaya devam etti (yüksek sesle), gözleri yanağımdaydı. "Yüzüne ne oldu?"

Lütfen biri bana bunu onun söylemediğini söylesin.

İnsanların bize bakmak için döndüğünü hissettim ve kaçmak istedim.

Tabii ki yapmadım.

Sırtım dikleştı, çenem dışarı çıktı ve onun inanılmaz derecede duyarsız sorusunu görmezden geldim.

"Monica. Seni görmek çok güzel," dedim tam tersini hissettiğimi belli eden bir sesle.

Ses tonuma aldırmadı ve kollarımı bıraktı ama sadece yanıma yaklaşıp kolunu benimkiyle birleştirmek için.

"Sadie, bunu biliyor musun bilmiyorum," diye komplocu bir tavırla fısıldadı. "Ama Daisy Sloan burada." Ve Daisy'nin adını tadı kötüymüş gibi söyledi.

Bedenim kaskatı kesilmişti ama başım yavaşça döner ek ona baktı.

"Biliyorum," dedim. "Daisy davetliydi." Ne demek istediğimi anlatmak için son kelimeyi vurguladım.

Ama doğrudan Monica'nın kafasının üzerinden uçtu.

Ya da daha büyük olasılıkla, bir sürtük olduğu için görmezden geldi.

Yüzünde bunu düşünüyormuş gibi bir ifade belirdi, sonra bir sonuca vardı ve devam etti: "Şey, kocası zengin. Senin de satacak resimlerin var, artık durumun değiştiğine göre..." Ona baktım, babamdan söz ettiği için daha da şaşırmıştım ama o bunu fark etmedi ve konuşmaya devam etti. "Yapmamız gerekeni yapmalıyız."

Tükürüğün ağzımda toplandığını hissettim.

Ona tükürmek yerine (ki bunu gerçekten yapmak istiyordum) yuttum. Çünkü o an, neden orada olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

Kendi talihsizliğini yüzüme vurmak için oradaydı.

Bak!

Tam bir kaltak!

Zihnim, olay çıkarmadan gitmeme izin vermesini ve yine olay çıkarmadan gitmesini sağlayacak bir şey (herhangi bir şey!) bulmaya çalışmak için dönmeye başladı.

Çünkü gerçekten de satmam gereken tablolar vardı. Bir sahne bu çabayı engelleyebilirdi.

Ben bir plan yapamadan gözleri bir Şeye takıldı ve kafasını kaldırdı.

"Onu tanımıyor muyum?" diye sordu ve başımı onun baktığı yöne çevirdim.

Hector'u gördüm, yakışıklı yüzü dikkatle boştu ama gözleri benim üzerimdeydi ve odanın öbür ucunda bile tetikte olduklarını görebiliyordum.

Monica'ya döndüm ve konuşmak için ağızımı atığımday gözleri güneŐe bakıyormuş gibi kısıldı.

"Sanırım bahçe Őirketim için alıŐıyor. Göçmen iŐçilerden ya da her neyse onlardan biri. Burada ne işi var?"

Ellerim yumruk haline gelmeden hemen önce bana tokat atmış gibi başımı geriye attım.

Şimdi, lütfen biri bana Hector "Aman Tanrım" Chavez'in bir sanat açılıŐını basan göçmen bir bahçe iŐçisi olduğunu ima etmediğini söylesin.

Gergin duruŐumdan ve vücudumdaki her g zeneğimden yayılan ölümcül titreŐimden habersiz devam etti.

Gözleri hâlâ Hector'un üzerindeydi, "Tanrım, Sadie, sana bakıyor. Bilmiyorum, kesinlikle yakışıklı, eğer

Bu tür şeyleri seversiniz, ama... Tanrım, bize doğru geliyor!"

Beni uzaklaştırmak istercesine kolumu salladı ama ben olduğum yerde sabit durdum.

Ondan uzaklaştım ve olduğum yerde kaldım, ama başımı çevirip Hector'un yanıma doğru son altı metre yürüyüşünü izledim.

O yapar yapmaz, ben taşındım.

Ellerimden birini karın kaslarının üzerine koydum ve parmak uçlarımda eğilerek aşağı doğru kıvrılmış dudaklarını öptüm.

"Merhaba bebeğim," dedim usulca ve gözlerinde sıcak bir şeyin parladığını gördüm ama görmezden geldim.

Bir yerlerde beynimde bir şeyler patlamıştı ve kendi eylemlerimi kontrol edecek gücüm kalmamıştı.

Yani, olay çıkarma endişesinin ötesindeydim.

Ya da tüm sahneleri sona erdirecek bir sahneye neden olmak üzereydim demeliyim.

Kolu belime doğru kayana kadar vücudumu ona yasladım ve Monica'ya döndüm.

"Hector, bu Monica Henrique. Monica, bu Hector Chavez. Hector eskiden DEA ajanıydı, muhtemelen bu yüzden onu tanıyorsunuzdur çünkü babamı yakalamadan önce bir yıldan fazla bir süre babamın operasyonunda gizli görevdeydi. Yani belli ki, eskiden

Çok. Şimdi, birlikte uyuyoruz, ve sana söyleyeyim, o inanılmaz."

Hector'un vücudunun gerildiğini hissettim ve Monica'nın yüzünün solduğunu gördüm ama konuşmaya devam ettim.

"Hector," diye elimi Monica'ya doğru uzattım, "Monica hayatında bir gün bile çalışmadı. Kocasıyla beş yıldır yatmadı ama bahçıvanının yanında çalışan adamlarla yattı, hem de bir sürü. Ayrıca botoks yaptırıyor. O kadar çok ki, sanırım bu onun beynini etkiledi çünkü senin onun bahçe şirketi için çalıştığını düşünüyordu. Tahmin ediyorum, hüsnükuruntu mu?" Monica'ya tatlı tatlı sordum.

Şimdi Monica'nın ağzı açık kalmıştı.

"Sadie-" Hector'un kısık bir sesle yanımdan konuştuğunu duydum.

Ama bunu da görmezden geldim ve her taraftan yaklaşan insanları görsem bile gözlerimi Monica'dan ayırmadım.

"Şunu da belirtiyim, mecbur olduğum için resim satmıyorum. Ben zenginim, annem zengindi, annemin annesi zengindi, annemin annesinin annesi zengindi. Ailem altın patlamasında büyük vurgun yaptı ve siz sizi doğuran pullu, sürüngen, ejderha kraliçenin altından sürünerek çıkmadan önce yıllardır Denver'da şişman kedilerdik. Çalışmak zorunda değilim. Resim satıyorum çünkü bu işte iyiyim."

Hayal meyal, Daisy'ye ait olabilecek bir soluk sesi duydum ama bakmaya vaktim olmadı.

Yuvarlanıyordum ve devam ettim.

"Ve bir ay önce dövölüp tecavüze uğradığımda yanağımda bu kesik oluştu. Bunu sen de biliyorsun, herkes biliyor ve bu konuyu açarak sadece çığlık atan bir sürtük gibi davranıyorsun."

Hector'un eli belimde sıkılaştı ve "Sadie-" diye tekrarladı.

Onu görmezden gelmeye devam ettim ve grubumuza daha fazla insan yaklaşırken bile söylenmeye devam ettim.

"Ve bu küçük külçeyle bitireceğim ve Monica, iyi dinlemeni istiyorum. Sakın galerime davetsiz girip bana, arkadaşlarıma ve erkek arkadaşıma saygısızlık etmeye cüret etme. Bunu bir daha yaparsan, seni saçlarından sürükleyerek buradan çıkarırım. Anladın mı beni?" Tersledim.

Monica önce bir, sonra iki kez tükürdü ve sonra, "İnanmıyorum-" diye nefes aldı.

Eğildim ve sözünü kestim, "Evet ya da hayır şeklinde bir soruydu."

Gözleri kısıldı, nefesini içine çekti ve (ister inanın ister inanmayın!) tısladı, "Denver'da bir daha asla resim satamayacaksınız!"

Şimdi, bu ne kadar orijinal değildi?

Bu şimdiye kadarki en kötü geri dönüşü!

"Oh neyse, sanırım büyük para yığınının üstünde oturup bonibon yiyeceğim," diye kayıtsızca karşılık verdim. Sonra, hızlıca

Şimşek gibi, hiç de sıradan olmayan bir hale büründüm, ona doğru eğildim ve "Şimdi galerimden defol" diye kestirip attım.

Dudaklarını birbirine bastırdı, bana kısık gözlerle baktı, bakışını Hector'a, sonra tekrar bana aktardı ve dönüp dışarı çıktı.

İşte o anda ağır ağır nefes aldığımı fark ettim.

Hector'un koyu gri gömleği görüş alanıma girdi ve siyah gözlerine baktım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu. "O bir sürtük," diye cevap verdim.

"Bunu anladım, mamita," dedi ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

İşte o anda bir sırtışıla mücadele ettiğini fark ettim.

Ve bu özel durumla ilgili tek bir şeyin bile komik olmadığını biliyordum.

Bir dinleyicimiz olduğunu ve muhtemelen bir süredir olduğunu fark ettiğimde ona yaklaştım.

"Bu hiç komik değil," diye fısıldadım Hector'a, etrafta toplanan insanları görmezden gelerek.

Vücudu gülmekten titremeye başladı. "Az önce ona büyük para yığınının üzerinde oturup bonibon yiyeceğini söyledin. Sadie, cidden, bunun komik olduğunu anlamıyor musun?"

Konuşmak için ağızımı atımd ama bir kadın sesinin "Sadie?" diye seslendiğini duyduğumda tek bir ses bile çıkaramadım.

Yan tarafa baktım ve tüm çetenin etrafımda toplandığını gördüm. Rock Chicks, Hot Bunch, aile ve arkadaşlar, hepsi belli ki komik olanı anlamıştı çünkü hepsi gülümsüyordu.

Ama orada daha önce resimler dışında hiç görmediğim iki yeni insan vardı. Bir adam ve bir kadın. İkisi de uzun boylu, zayıf, siyah saçlıydı ve onların Hank, Lee ve Ally'nin ebeveynleri, Nightingale'ler olduğunu biliyordum.

"Sadie," diye fısıldadı kadın, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Doğruca bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına alarak sertçe sarıldı. Başını çevirdiğini hissettim ve kulağıma mırıldandı: "Tanrım, tatlım, tıpkı Lizzie'ye benziyorsun."

Aman Tanrım.

Bunun annemin en iyi arkadaşı Kitty Sue olduğunu biliyordum.

Kitty Sue bana sarılırken, onun yanındaki adama baktım. Bana gülümsüyordu.

Ve o da Malcolm'du.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, o çekip gitti. Ona baktığımda kendini toparlamış olduğunu gördüm. Kulaktan kulağına gülümsüyordu ve gözyaşları akmıyordu.

"Sizi görmek çok güzel," dedi bana ve kocasına döndü. "Malc, tıpkı Lizzie'ye benzemiyor mu?"

Eğildi ve yanağımdan öptü.

Evet.

Yanağımdan öptü!

Onu üç yaşından beri görmemiştim!

Uzaklaştığında "Tüküren görüntü," dedi.

Bu durumda ne yapmam gerektiğini merak ettim (yine, görgü kuralları kitapları bu konuyu ele almıyordu), ama uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Kitty Sue devraldı.

"Umarım sakıncası yoktur, partinizi mahvettik. Ama sizi görmek için sabırsızlanıyordum. Malc ve ben dün gece Hawaii'den döndük. Aramak istedim ama tamamen çöktük. Jetlag. Cidden. Çılgınca. Sen hiç jetlag oldun mu?" diye sordu ama cevap beklemedi. "Neyse, seninle konuşacak çok şeyimiz var. Tom'un sana bazı resimler gösterdiğini duydum ama bende daha fazlası var..." Elleri üst kolumda, parmakları şefkatle sıkarak konuşmaya devam etti.

Sözü kesilip yeni biri adımı söylediğinde dudaklarımı aralamış, şaşkın bir sessizlikle ona bakıyordum (tek bir kelime bile edemiyordum).

Elini bıraktı, omzumun üzerinden baktı ve ben de öyle yaptım.

Aaron Lockhart, bastonuna dayanmış, ciğer benekli, çoğunlukla kel kafası galerinin ışıklarında parlayarak duruyordu.

Çiçek açıyor!

"Canım," dedi Aaron ve sonra eğilip (ya da Aaron biraz kambur olduğu için yukarı kalkıp) yanağımdan öpme sırası ona geldi.

Neler oluyordu?

Aaron her zaman davet edilirdi ama hiç gelmezdi (karısı sosyalleşmeyi pek sevmezdi).

"Aaron, nasılsın?" diye sordum.

Her zamanki gibi ev sahibesi olarak elini tuttum ve bırakmadan önce sıktım.

"Acelem var," diye cevap verdi. "Berta beş köpekle birlikte arabada," dedi bana, sonra Hector'a baktı ve nedense "Pomeranya köpekleri. Beş Pomeranian köpeği. Bir tane çok fazla. Beş, cehennemi yaşamamanın tanımıdır. Ona oğlumuzu hayat sigortamın lehtarı olarak gösterdiğimi söyledim ama hala beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorum."

Etrafta kıkırdamalar vardı ama ben yine komik bir şey bulamadım.

Çünkü ziyareti ve dinleyicilerimiz hakkında içimde kötü bir his vardı.

"Aaron, bir yere gidip konuşmamız gerekiyor mu?" Ben sordum.

"Hayır, Sadie. Bu çabuk olacak. Şanslı olduğunuzu müjdelemek için uğradım. Bayan Burnsley'in ailesi ay sonunda onu destekli yaşama geçiriyor, bu nedenle Londra'daki daire müsait olacak. Dışarıda sezon açılıyor, bu nedenle Girit'teki mülk birkaç hafta içinde açılacak ve Şubat ortasına kadar bu şekilde kalacak. Girit'teki

Rezervasyon şirketinin gelecek yıldan önce insanların yerini değiştirmek için bolca zamanı var, bu yüzden her iki yere de gitmekte özgürsünüz."

Vücudum kaskatı kesildi ve kıkırdamaların kesildiğini duydum.

"Tatile mi gidiyorsun, Sadie?" Ralphie yakınlarda belirdi ve sesi şaşkıncıydı.

Ona baktım ve konuşmak için ağzımı açtım ama lanet olası Aaron önce davrandı.

"Tatil değil. Taşınıyoruz," diye yanıtladı Aaron.

Soluk sesleri duydum ama daha da kötüsü, etrafımda şiddetli bir elektrik akımının dolaştığını hissettim ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Aaron, her nasılsa akıntıdan (ve soluklardan) habersiz, devam etti: "Bu da beni bir sonraki konularıma getiriyor. Vergiler, sağlık sigortası, ikamet vizeleri. Bunları araştırıyorum ve hafta sonuna kadar size bilgi vereceğim. Girit'i tavsiye ediyorum, havası daha iyi ve Londra pahalı, sabit bir gelirle sizin için bile zor olur. Döviz kuru kesin ölüm demektir. Ayrıca, müzayedecilerin eşyalarınıza bakabilmeleri ve satış için size bir fiyat verebilmeleri için deponuza girmem gerekecek."

"Taşınıyor musun?" Ralphie araya girdi ve ben de ona baktım.

Solgundu ve göğsümde yeniden o sert, sıcak şeyin oluşmaya başladığını hissettim.

"Taşınıyoruz," diye cevap verdi Aaron (yine!).

"Yapamazsın... Anlamıyorum-" Ralphie kekeledi.

"Ralphie, bunu sonra konuşuruz," dedim sessizce, göğsümdeki şeyi ve havadaki akıntıyı görmezden gelmeye çalışarak.

"Ralphie? Ralph Mankowicz'le mi görüşüyorum?" Aaron sordu.

"Aaron, lütfen, belki gidebiliriz-" Hasar kontrolünü denedim.

"Evet, Ben Ralph Mankowicz," Ralphie Hasar kontrol çabalarımı görmezden gelerek cevap verdi.

"İmzalaman gereken bazı evraklar var evlat," diye cevap verdi Aaron. "Arabada, ben sadece-"

"Hayır!" Sözümü kestim, "Aaron, yapabilir miyiz-" Tekrar başladım ama Ralphie sözümü kesti.

"Evrak işleri mi?"

"Evet, galeriyi devretmek için," diye yanıtladı Aaron, her zamanki bilgilendirici tavrıyla.

Odadaki hava şimdi ağır, gergin ve elektrikliydi ve herkesin izlediğini, dinlediğini ve duyduklarından hoşlanmadığını biliyordum.

Neden, tekrar soruyorum, hayatımdaki her şey bu kadar...

Zor mu?

"Galeriyi imzalamak mı?" Ralphie tekrarladı.

"Evet, size ve Bay Leon Simmons'a," dedi Aaron ve bakışları bana geldi, ağır, telli beyaz kaşları soruyla kalktı.

"Bu doğru değil mi?"

Aaron'a cevap vermedim çünkü Ralphie bana bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Kafa karışıklığı açıkça belliydi.

Yüzünde acıya benzeyen bir ifade vardı.

Kalbim sıkıştı.

"Ralphie, bunu sonra konuşuruz," diye tekrar denedim, sesim kısıktı.

"Sonra mı? Bunu daha sonra mı konuşmak istiyorsun? Taşınıyorsun ve galeriyi Buddy ve bana devrediyorsun ve bunu daha sonra mı konuşmak istiyorsun? Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Ralphie denememe izin verecek gibi hissetmiyordu. Dramatik (her zamanki gibi) ve öfkeli (her zamanki gibi değil) olmak istiyordu.

"Başka bir yere gidelim-" Bir kez daha denedim.

Ralphie kollarını göğsünde kavuğturarak, "Hayır, hemen şimdi bütün bunların ne anlama geldiğini bilmek istiyorum," diye cevap verdi.

Yutkundum.

Sonra aceleyle ona "Benim için yaptığınız her şeye teşekkür olarak galeriyi sana ve Buddy'ye veriyorum" dedim.

Bana baktı, yüzü şok olmuştu. Sonra gözlerinin sertleşmesini izledim.

Memnun olur sanmıştım.

Kesinlikle memnun olmadı.

"Şaka yapıyorsun," diye nefes aldı.

"Hayır. I istiyorum sen için Biliyorum
nasıl çok I Her şey için minnettarım... her
şey için... sadece her şey için."

"Bunu Yunanistan'a taşınmayarak da yapabilirsin," diye karşılık verdi.

Göz kırptım.

"Ne?" Ben sordum.

"Senin lanet galerini istemiyorum. Seni istiyorum ve Akdeniz'deki yeni hayatından e-posta yoluyla değil. Seni burada istiyorum. Yakın bir yerde. Limon damlası içip Veronica Mars izleyebileceğimiz bir yerde."

Ne diyeceğimi bilemedim. Galerinin sahibi olmayı seveceğinden emindim. Yaptığı işte iyiydi. En iyisi. Kendi işinin patronu olacaktı. Çok daha fazla para kazanacaktı.

Anlamamalı.

"Ralphie, anladığından emin değilim. Ben sadece galerinin sahibi değilim. Binanın da sahibiyim. Sen ve Buddy hepsini alacaksınız. Burası LoDo, en iyi gayrimenkul," diye bilgilendirdim onu.

İşte o zaman Ralphie eğildi ve "Binayı sikeyim!" diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum.

Görünüşe göre anladı.

Sadece istememiş.

"Ralphie, lütfen sessiz ol," diye fısıldadım.

"Sessiz kalmayacağım. Yunanistan'a taşındığına inanamıyorum. Bu...bu delilik."

Bir saniye bekle!

"Bu delilik değil," diye karşılık verdim.

"Evet, öyle! Yunanistan'a kim taşınır? Yunanistan'a taşınan tek bir kişi bile tanıyor musun?" Cevap vermeme fırsat vermeden devam etti: "Hayır mı? Ben de tanımıyorum. Kimse Yunanistan'a taşınmaz. Oraya gider. Evet, gider. Sevişir. Kesinlikle. Uzo içilir. Hem de çok. Güneş yanığı olur. Tabii ki yanar! Ama sen oraya gitme!" Hâlâ bağıırıyordu. "Ve bana bir bina mı veriyorsun? Bir bina! Delirdin mi sen?"

Cidden, bu durum sinirlerimi bozmaya başlamıştı! Neden kimse kibar olmama izin vermiyor?

"Sana çok şey borçluyum, bir şeyler yapmalıydım!" Ben de bağıırdım.

Ralphie ellerini havaya kaldırdı.

"Sen delisin," diye bağıırdı. "Arkadaşlar böyle yapar! 'Borçlu olmak' diye bir şey yok. Bir gün benim değerli annem ölecek ya da benim tırnağım batacak ve sen benim yanımda olacaksın. İşte böyle karşılık verirsiniz. Cömert Noel ikramiyeleri, pahalı doğum günü hediyeleri ve binalar dağıtmazsın, Tanrı aşkına!"

Aman Tanrım!

"Doğum günü hediyelerimi sevdiğini sanıyordum!" Ben de bağıırdım.

"Veririm. Ama sadece kalpten verilirse, arkadaşlığımı satın almak için değil," diye karşılık verdi.

Yüzüme bir tokat atmış gibi hissettim.

İrkildim ve bir adım geri attım. Bu adım beni sert bir şeye çarpmaya zorladı ve nefes nefese kaldım, kalbim boğazımda atıyordu, göğsümde sıcak bir düğüm yanıyordu, döndüm ve Hector'u görmek için başımı kaldırdım.

Aman Tanrım.

Kasları yanağında zıplıyordu. Yüzü taş kesilmişti ama gözleri Ralphie'deydi.

"Bitirdin mi?" diye Ralphie'ye çıkıştı. "Hayır," diye tersledi Ralphie.

"Şimdilik öylesin," diye yanıtladı Hector ve tereddüt etmeden eğilip elimi tuttu ve beni şaşkın seyircilerimizin arasından, kalabalığın geri kalanından geçirerek arka koridordan ofisime doğru sürükledi.

Kapıyı açtı, düğmeyi çevirdi ve beni kontrollü bir şiddetle içeri çekerek ofisime birkaç adım uçmama neden oldu. Kapıyı arkamızdan çarptı.

Odanın ortasında durdum, döndüm ve ona baktım.

Göğsümdeki o düğüm genişledi, göğsümde ve ciğerlerimde acı verici bir şekilde genişledi ve tam kalbime bu kadar yaklaştı.

Hector kapının önünde duruyordu, gözleri kavurucunun ötesindeydi. Kavurmanın ötesinde ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse, gözleri bunu yapıyordu.

"Bana söyleyecek miydin?" diye sordu, sesi alçak ve titriyordu ama kelimeleri gayet net telaffuz ediyordu.

"Hayır," diye cevap verdim ve gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Evet," diye hızla devam ettim ve bir kez daha parladı. "Karar veremedim," diye topallayarak bitirdim.

"Neden?" diye
tersledi. "Neden?"
Ben sordum.

"Sadie-" Ses tonunda bir uyarı vardı.

Titrediğimi fark ettim, vücudum derinden sarsılıyordu ve ellerim yanaklarıma gitti, aynı anda hem ovuşturuyor hem de bastırıyor, derimi kulaklarıma doğru itiyordu.

Sonra zamanın geldiğine karar verdim.

Bir hafta önceydi ama pes etmiştim. Zayıf düşmüştüm.
Rüyayı yaşamak istemiştim.

Artık kesinlikle zamanı
gelmişti.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedim ona.

Hiç tereddüt etmeden karşılık verdi, "Öyle mi? Ne yapıyorum ben?"

Ellerimi indirdim ve omuzlarımı dikleştirdim. "O gece babamın çalışma odasında senden uzaklaştığımda nasıl hissettiğini biliyorum. Öfkeliydin. Kızgın bile değildin, öfkeliydin. Bir kadın bir erkeğe bunu yapmaz, hele senin gibi bir erkeğe, bir tür..." Durdum ve tekrar başladım, "Kızgın olduğunu biliyorum ve şimdi bana borcunu ödüyorsun."

Konuşmayı kestim.

Bunu yaptım çünkü etrafa yayılan elektrik akımının voltajı o kadar şiddetlenmişti ki, eğer baksaydım odanın içinde beyaz kıvılcımların çıtırdadığını göreceğimden emindim.

"Benim gibi bir adam," dedi

yavaşça. Yutkundum.

Devam etti.

"Benim gibi bir adam, sırf sikimi sert bırakıp gittin diye intikam almak için vücudunu kullanacak ve kalbini suistimal edecek mi?"

Söylediği şey kulağa aptalca geldiğinden, bu konuda yanılmış olabileceğimi geç de olsa fark ettim.

"Benim böyle bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?" diye itti. "Hector-"

O anda öfkesinin kontrolünü kaybetti ve odada elektrikler kesildi.

"Cevap ver bana, lanet olası! Benim o tür bir adam olduğumu mu sanıyorsun?" diye bağırdı.

Sıçradım ve geri çekildim.

O ilerledi.

Göğsümdeki o düğüm karnıma ve kalbime doğru yayıldı, içimi yaktı ve nefes alamaz hale geldim.

"Dokunma bana," diye fısıldadım.

"Ben sana dokunmazdım Sadie. Bu şekilde değil." Tam önümde durdu ve yüzüme baktı. "Sana dokunmak isterdim.

ama ben öyle bir adam değilim."

Onun sözleriyle karnım sıkıştı. Acı verici bir şekilde.

"Belki de yanılmışımıdır," dedim sessizce.

Başını yana eğdi ve gözleri tekrar parladı. "Belki mi?"

İki elimle geriye uzandım ve at kuyruğumdaki saçlarımı yakaladım, ellerim saçlarımın içindeydi.

"Kafam karıştı!" Ağladım, "Çok fazla deneyimim yok -"

S ö z ü m ü kesti. "Mamita, seni uyarıyorum. Bu bahane çok hızlı tükeniyor."

Nefesim hızlı hızlı kesiliyordu, ellerimi indirdim ve "Anlamıyorsun" dedim.

"Açıkla bana."

"Yine de anlamazsın." "Açıkla bana!" diye kükredi.

Başımı salladım, daha doğrusu bir o yana bir bu yana salladım.

Daha fazla dayanamadım.

Bir saniye daha olmaz.

Nefes alamıyordum, karnım ağrıyordu, başım zonkluyordu ve göğsümdeki o şey beni tehdit ediyordu.

Patla.

Gitmeliydim, oradan çıkmalıydim, çok çok uzağa gitmeliydim.

Etrafından dolandım, kapıya ulaştım ve kapıyı açtım ama parmakları üst kolumu sıkıca sarmadan ve beni döndürmeden önce koridora sadece bir adım atabildim.

"Çek ellerini üzerimden!" diye

bağırdım. "Daha işimiz bitmedi."

"İşimiz bitti!"

"Hayır, kesinlikle değiliz!" diye bağırdı.

Sonra her şey aşağılayıcı, acı verici bir patlamayla ortaya çıktı.

Kontrol edemedim. Çıkartmak zorundaydım. Çıkarmazsam sıcak düğüm beni öldürecekti.

"Seni koruyorum!" Çığlık attım, "Anlamıyor musun? Seni koruyorum!"

Gözlerini yavaşça kırptırdı, kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı ama ben devam ettim ve bunu yüksek sesle, avazım çıktığı kadar bağırarak yaptım.

"Benden daha iyisini hak ediyorsun, Hector Chavez! Sen iyi insanlarla çevrili iyi bir aileden gelen iyi bir adamsın. Benim babam bir uyuşturucu kralıydı. İnsanları öldürürdü! Ben buyum, beni o yarattı. Ve Ricky Balducci bana tecavüz etti ve vahşice davrandı. Bunu biliyorsunuz. Sen de gördün. Hatta oradaydın!" Çığlık attım, kontrolden çıkmıştım, nefesim hızlı geliyordu, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Beni gördün! Bana asla unutmayacağını söylemiştin. Beni gördün!"

Sen bundan daha iyisin ve bunu biliyorum. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Hak ettiğini düşünmüyorsun ama üzerinde bedenle değil kafanla düşünmen gerektiğini hatırlatan bir dövme var. Bir gün dersini aldığında ve ne yaptığını anladığında yaptıracağın bir sonraki dövme ben olmak istemiyorum. Daha iyisine sahip olabilirdin. Daha fazlasına sahip olabilirdin. İyi, temiz ve doğru birine sahip olabilirdin. Yanınıza ait olan birine. Asla, asla, asla razı olmamanız gereken aşağılık, çirkin, bayağı ve kullanılmış birine değil!"

"Mamita" diye mırıldanarak beni kendine çekti ve bunu gözlerinde gördüm.

O kadar ısınmışlardı ki kalbimde bir delik açmışlardı.

İnsanüstü bir çabayla kolumu tuttuğu yerden çektim, döndüm ve koşmaya başladım.

"Beni takip etme," diye bağırdım omzumun üzerinden, onun koridorda ilerlediğini görünce. Durdum ve tekrar döndüm. "Yapma!" Çığlık attım, sesim o kadar tizdi ki, sanki fiziksel bir şey havayı tırmalıyordu.

Sonra tekrar döndüm ve koştum, kördüm, zihnim bomboştu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden çıkacak sandım.

İnsanların arasından geçtim, üzerimde eller hissettim, seslenmeler, bağırışlar, hatta homurtular duydum. Ama hepsinin arasından geçip doğruca tezgâha koştum. Bir çekmeceyi çekip açtım ve dairemin anahtarlarını çıkardım.

İnsanlar yoluma çıktı. Benimle acilen konuşan seslerini duydum ama hiçbir şey nüfuz etmedi.

Kaçtım, eğildim, bedenimi uzağa çektim. Çakıllı bir sesin "Onu yakaladım" dediğini duydum ama gitmiştim, kapıdan çıkıp soğuk gece havasına doğru koşuyordum.

Bir blok sonra iki büküm oldum, ayakkabılarımı çıkardım ve trafiğe fırlattım. Sonra şeytan peşimdeymiş gibi koştum, ikinci blok, sonra üçüncü, sonra dördüncü. Beşinci blokta apartmanın önündeydim. Dış kapıyı açtım, güvenlik kodunu girdim, iç kapıyı çekip açtım ve lobiye daldım.

Tecavüzden beri oraya gitmemiştim ve bunu hiç düşünmemiştim. Doğruca merdivenlere koştum, yanımda bir dikiş vardı, nefesim boğazımda düğümleniyordu, dört katı çıktıktan sonra koridora ve kapıma ulaştım. Titreyen ellerimle kilidi açmaya çalıştım. Üç denemeden sonra içeri girdim ve durdum, karanlıkta etrafıma bakındım, boşluğu hissettim, hatırladım...

Tırnaklarım kafa derime gitti ve onları saçlarımdan geçirdim, kafa derim boyunca, başımın arkasından aşağıya doğru sürüklerken, kurdeleyi serbest bırakırken onları acı verici ve sert hissettim.

Orada olamadım.

Art'a gidemedim.

Ralphie ve Buddy'ye gidemezdim.

Rock Chick'e gidemezdim.

Hector'a gidemedim.

Hiçbir yere gidemedim.

Ait olduğum hiçbir yer yoktu.

Güvenli bir yer.

Yatak odama gittim.

Ricky'nin içeri girdiği gecenin anıları beynime saplanırken hızla yürüdüm. Doğruca balkona açılan sürgülü kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapattım ve soğuğa doğru adım attım. Sonra sırtımı taş duvara yasladım ve aşağıya doğru sürüklendim. Gömleğim ve eteğim taşa takılarak, popom betona çarpana kadar aşağı indim. Dizlerim yukarıdaydı. Yanağımı onlara dayadım ve bana yardım etmesi için Sadie'lerimden birini bulmaya çalıştım.

Ama gitmişlerdi.

Tatilde değil, kokteyl içmiyor, yüz bakımı yaptırmıyor. Buz Prensesim, Tavır Sadie'm, Sorumluluk Al Sadie'm ve Rol Yap Sadie'm ortadan kaybolmuştu. Artık var değillerdi. Aranmak için orada değillerdi.

Sadece

bendim.

Sadece ben.

Geriye bir tek ben kalmıştım.

Kollarımı bacaklarıma doladım. Gecenin soğuk havası iliklerime kadar işledi. Yanaklarımı dizlerime dayadım ve gecenin karanlık sessizliğinde öylece oturdum.

Tek başına.

SÜRGÜLÜ CAM KAPI AÇILDI.

Sesi duydum ve yanağımı dizlerime dayadım, yüzümü başka tarafa çevirdim, vücudum o kadar soğuktu ki titriyordum.

Bir el sırtımın altından, diğeri dizlerimin altından geçti.

Kollar beni kaldırırken iki büklüm oldum. Savaşmak için döndüm ve gördüğüm şey karşısında hareketsiz kaldım.

Hector olur sanmıştım. Ama

değilmiş.

Duke'tü.

Beni yatak odama taşıdı, ayaklarımın üzerine yatırdı ve sürgülü kapıya dönerek kapıyı itti.

Sonra şaşkın bir sessizlik içinde bana doğru gelişini izledim ve kolları beni sarıp sarmalayarak büyük, sıcak bedenine doğru çekerken, dairenin dışından gelen şiddetli bir ses duydum, sanki bir beden kapıya çarpmış gibiydi.

Birden sıçradım ve başım döndü.

"Hector," dedi Duke başımın üzerinden. "Dışarıda, çocuklar onunla birlikte. Onu geride tutuyorlar, bu yüzden fazla zamanım yok."

Sözleri ciğerlerimi yaktı ve vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyor olsa da yine de titredim.

"Annemi tanırdım," diye devam etti. "Onu pek iyi tanı mıyordum. O zamanlar öğrenciydim, yüksek lisansımı yapıyordum ama Ellen'ın dükkânında takılırdım. Ellen, Indy'nin büyükannesiydi. Öldüğünde dükkânı Indy'ye verdi."

Cevap vermedim. Kollarında durdum ve zihnimi boş tutmaya çalıştım, ama kelimeleri üzerime geliyordu ve beynime girmelerini engellemek için savaşacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Eskiden orada çalışırdım, Ellen ile arkadaş olmuştum. Katie, Indy'nin annesi, Lizzie ve Kitty Sue her zaman gelirdi. Baban da öyle."

Bu duyuru karşısında şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim ve beklemeye başladım.

"Annemi severdi, baban da severdi. Onun aya asıldığını düşünürdü. Ona her baktığında bunu görebilirdiniz. Adam hakkında pek iyi şeyler hissetmedim ama Ellen onun özel olduğunu düşünüyordu. "Çok zeki, kocaman bir kalbi var" demişti bana. İyi içgüdüleri vardı. İnsanların içindeki şeyleri hissedebiliyordu. Fazla bir şey paylaşmazdı ama babanın evde mutlu olmadığını söylerdi. Onun için iyi bir yer değildi. Bu yüzden tüm zamanını Lizzie'yle geçirirmiş."

O paylaşmaya devam ettikçe ben hızlı ve kontrolsüz bir şekilde göz kırpmıyordum.

"Olur böyle şeyler, hayat bokedir, kararlar verilir, yollar seçilir. Baban yanlış yolları seçti. Ama iyi nedenlerle seçtiğinden, doğru olanı yaptığını düşündüğünden şüpheleniyorum."

Doğru olanı yaptı, sana ve Lizzie'ye sahip olduğundan daha iyi bir hayat vermek istedi. Şunu biliyorum Sadie, anneni severdi. Annen de onu severdi. O zamanlar onun dünyasıydı. Yani, seni yapan şeyin sevgi olduğundan şüpheleniyorum. Birbirlerini sevdiler Sadie ve seni yaratan da bu oldu. Yanlış gitmiş olabilir. Kötü gitmiş olabilir. Ama her şey böyle başladı, sen buradan geldin ve sen busun."

Kendi nefeslerimin burun deliklerimden keskin patlamalarla çıktığını duydum ve koridorda şiddetli bir gürültü daha duyuldu.

"Başka bir şey hayatım," diye devam etti hızla ve sesi alçaldı. "Annen buradaydı, galerinde gördüklerimi gördü, söylediklerini duydu, yüreği parçalanırdı. Kızım, senin kendin hakkında böyle düşündüğünü düşünmek onu öldürür. O senin için en büyük fedakarlığı yaptı. Bunun bir hiç uğruna olmasına izin verme. Hayata tutun ve onun senden istediği gibi güzel yaşa."

Bir hıçkırığı yutkundum ama hıçkırık içimi parçaladı ve şimdi başka bir nedenden dolayı titriyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Yanağımı onun göğsüne bastırdım ve kollarımı onun çevresine doladım.

"Şimdi, hayatım, dışarıda bir adam var ve eğer oraya gidip onu durdurmazsan saygı duyduğu adamlara pişman olacağı bir şey yapabilir."

Dudaklarımı içeri çektim, ama bunu yaparken hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden Duke'tan kurtuldum, kendi başıma yürüdüm.

Yatak odasından, oturma odasından geçip doğruca ön kapıya gittim ve kapıyı çekip açtım.

Koridorun on metre aşağısında Hot Bunch'ın (ve Tex'in) sırtlarını gördüm. Lee, Hank, Mace, Vance, Luke (ve Tex) hepsi oradaydı. Vücutları korkutucu bir şekilde duruyordu ve koridordaki hava yoğun ve düşmancaydı.

Kapıyı duydular, döndüler ve ayrıldılar. Eddie ve Hector'u gördüm, Eddie'nin sırtı bana dönüktü, vücudu Hector'la karşı karşıyaydı, Hector da bana bakıyordu.

Eddie döndü. Hector'un gözleri bana kaydı ve ben de ilerlemeye başladım.

Hector ilerledi.

Ben koşmaya
başladım.

Doğruca ona doğru koştum ve kolları beni sardı.

Yüzümü göğsüne bastırdım, yumruklarım gömleğinin kumaşını yanaklarımda topladı ve sertçe ağladım, omuzlarım titreyerek, kontrol edilemez hıçkırıklarla.

Kolları daha da sıkılaştı ve vücudunun sıcaklığı beni sardı.

"Ben bir aptalım," dedim göğsüne doğru.

"Sen aptal değilsin, mi cielo," diye mırıldandı.

Başımı salladım ama gömleğini yumruklarımın arasına aldım, böylece yüzüm göğsüne sürtünüyordu.

"Ben bir aptalım," diye tekrarladım haykırışlarım arasında.

"Tam bir baş belasısın ama aptal değilsin," diye cevap verdi.

Başımı arkaya eğdim ve ona baktım. Pek bir şey göremiyordum. Gözyaşlarımın arasında bulanıktı.

"Sana beni biraz rahat bırakman gerektiğini söylemiştim!" Ağladım.

Bana baktı. "Yunanistan'a mı taşınyorsun?"

"Hayır," dedim hemen.

Gerginliğin vücudunu terk ettiğini hissettim, sonra ellerinden biri sırtımdan boynuma doğru kayd, parmakları saçlarımın arasına girdi.

Başı aşığı eğildi ve dudaklarıma dokundu.

"Güzel," dedi ağızıma karşı. "Şimdi eve gidelim."

YİRMİ BİR

BİR SOĞUTUCU VE BİR PIKNIK SEPETİ

Sadie

[Hector'un yatağında uyandım, Hector'un sıcaklığını sırtımda, ağzını omzumda ve ellerini üzerimde hissediyordum.

Hemen hissettim. Aciliyet ve karıncalanma başladı.

"Hector?" Fısıldadım.

İspanyolca cevap verdi, ağzı boynumdaydı, anlamadığım kelimeler bile karıncalanmaların ürpertiye dönüşmesine neden oldu.

Kollarında döndüm, vücuduna bastırdım. Sırt üstü düştü ve beni üzerine çekti. Ellerinden biri külotumun içine girdi, diğerinin parmakları saçlarımın arasına kaydı.

Ağzımı onunkine dayadım. Eli başıma baskı yaptı, öpüştük ve öpüşme sıcak, aç ve vahşi bir hal alınca hemen eridim.

Yatağa külotum ve onun pazen gömleklerinden biriyle girmiştik ve ikisi de birkaç dakika içinde gitmişti.

Neyse ki Hector yatağa çıplak girmişti.

Ağzımı onun üzerinde kullandım, boğazını, boynunu, göğsünü, dişlerimi meme uçlarında gezdirdim, dilim dövmesini çizdi.

Sonra daha da aşağıya indim, dudaklarımla karın kaslarının izini sürdüm, bu arada elim onu sarmış, okşuyordu, ta ki sonunda daha da aşağıya inene kadar.

Bunu yaptığımda inlediğini duydum ve parmakları saçlarımda kayarak saçlarımı geri çekti. Ben onunla uğraşırken, bakışlarım göğsünde gezindi. Beni izlediğini gördüm, gözleri parlıyordu. İçimi bir heyecan kapladı ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığın hemen toplandığını hissettim.

Bir süre buna izin verdi, sonra beni yukarı çekti, böylece onun yanında karnımın üzerindeydim. Ben dönmeden önce, bir karın kıvrımı yaptı ve aniden üzerimde, bacaklarımın arasındaydı, kalçalarımı kaldırdı, böylece dizlerimin üzerindeydim. Beni pozisyonladı ve içeri girdi.

Başım geriye uçtu. Ellerime doğru geldim, sonra gövdeyi kaldırdım ve o içime girerken yatak başlığını tutmak için uzandım. Ellerinden biri göğsümü avuçlamaya gitti, parmağı ve başparmağı inanılmaz derecede etkili bir meme ucu yuvarlaması yapıyordu. Diğer eli bacaklarımın arasına gitti, parmakları hedefe odaklandı. Gövdesi bana doğru eğilmişti ve yüzü boynumdaydı. Başımı ona doğru çevirdim.

"Sana bağlı olmayı seviyorum," diye soluk soluğa söyledim, yaptıklarımızdan dolayı kelimelerimi düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum.

Cevap olarak, derinlere daldı ve orada kaldı, sertçe öğüttü, bacaklarımın arasındaki parmağı sihir yarattı.

Başım tekrar geriye gitti, muhteşem gerginlik toplanırken, yoğunlaşırken ve patlarken omzuna çarptı. O kadar muazzamdı ki, beni zamanın, kendi dünyamın dışına, gerçek bir Hector ve Sadie'nin dünyasına götürdü. Birlikte. Bağlandılar.

Ve onlarla ilgili her şey çok ama çok doğru.

Bitirdikten sonra nazikçe çekildi, sırt üstü düştü ve beni üzerine yerleştirdi. Kollarından biri belime hafifçe sarılmıştı, diğer elinin parmakları popomda akılsız desenler çiziyordu. Yüzüm boynundaydı.

"Hayata tutun ve onun senden istediği gibi güzel yaşa." Duke'un sözleri beynimde yankılandı.

"Gittiler," diye fısıldadım.

Belimdeki kolu sıkılaştı, diğer eli hareket etmeyi bıraktı ve arkamı kavradı.

"Pardon?" diye sordu, muhtemelen az önce olanlardan dolayı sesi pürüzlüydü ve ben bu pürüzlülüğü mutlu ve derin bir yerde hissettim.

"Sadie'lerim," diye açıkladım sessizce. Utanarak ve emin olamayarak yüzümü onun boynuna dayadım ve derin bir nefes alarak devam ettim. "Bak, sana söylediğim gibi, bunu başarmak için Buz Prensesi'ne ihtiyacım vardı. Ama şu son birkaç haftadır

Yolumu bulmak için onlardan daha fazlasını yarattım, Tavır Sadie, Sorumluluk Al Sadie, İyi Sadie... Dün gece bana yardım etmeleri için onları bulmaya çalıştım ama gittiler."

Beni sıktı ve yumuşak bir sesle "Bana bak" dedi.

Bakmak istemedim.

Hayır, gerçekten
istemedim. O yüzden
yapmadım.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedim ona. "Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun."

Beni bir kez daha sıktı, bir süre bekledikten sonra konuştu.

"Mamita, onlar gitmedi. Onlar hep oradaydı.
Onları yeni keşfettin. Onlar senin kim olduğun."

Sözleri beni şaşırttı, çünkü anlamlıydılar ve ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Çoğunlukla üstte olacak şekilde bizi yuvarladı ve gözleri yüzümü taradı.

"Evet," diye yanıtladı. "Sen o en çoktanıdığım en karmaşık kadın."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Bu iyi bir şey mi?"

Sırıttı ve gözleri ısındı.

"Aynen öyle," dedi bana sırtarak. "Sana söylemeliyim, mi cielo, birkaçını kaçırdın."

Bu sefer kaşlarım havaya
kalktı. "Ben mi yaptım?"

Ağzı benimkine dokundu ama gözleri açık kaldı, bana bakıyordu. Sonra başı bir santim uzaklaştı.

"Evet. Çılgın Sadie. Tatlı Sadie. Komik Sadie. Ve benim favorim, onu istediğim gibi becermeme izin veren ve bundan benden bile daha çok zevk alan Sadie."

Lütfen biri bana bunu az önce söylemediğini
söylesin. Gözlerim kısıldı.

"Ben senden daha fazla zevk almadım."

Bu sefer gülümsedi ve bu onun hınzır gülümsemesiydi. Her ne kadar kızgın olsam da bu manzara karşısında karnım eridi.

"Sen yaptın," dedi.

"Ben yapmadım," diye karşılık verdim.

Elleri üzerimde hareket etmeye başladı ve ağzı tekrar benimkine geldi. Beni öpmek için değil ama dudaklarıma karşı mırıldandı, "Mamita, seni hissedemediğimi mi sanıyorsun? Çok ıslaksın, kaygansın. İpek gibi hissediyorsun. Sert boşaldın. Her zaman sert boşalırsın. Biliyorum, hissedebiliyorum. Boşaldığında o kadar daralıyorsun ki..."

Aman Tanrım!

Sözleri beni tahrik ederken (evet, yine!) sözünü kestim.

"Kendini çok fazla düşünüyorsun, Hector Chavez," diye tersledim, ellerimi omuzlarını itmek için kaldırdım.

Birkaç santim uzaklaştı ama gülümsemesi daha büyük, daha beyaz ve çok daha göz alıcı oldu.

"Evet, sen de öyle."

Nefesim kesildi,
öfkelen dim.

Beni izlerken dudağını ısırdı ve sonra "Görüyorum ki artık Sadie'ye karşı bir tavrım var" dedi. Sonra başını eğdi ve boynuma sokuldu. "Ben de onu seviyorum."

Onun bu sözleri üzerine, tuhaf bir nedenle damarlarıma buz gibi su doldu ve vücudum dondu.

"Benimle dalga geçme," diye fısıldadım.

Hemen başını kaldırdı ve gülümsemesinin kaybolduğunu fark ettim.

Bir saniye bana baktı, gözleri kararmıştı, sonra konuştu.

"Seninle dalga geçmiyorum, Sadie. Dalga geçiyorum. Arada büyük bir fark var."

Onu izledim ve gülümsemesinin kaybolmakla kalmadığını, Bay Mood Swing'in düpedüz sinirlenmeye başladığını geç de olsa fark ettim.

Konuşmaya devam etti, beni haklı çıkardı.

"Mujer, bana güvenmeyi çok çabuk öğrenmen gerekecek. Ben tanıdığın insanlar gibi değilim, sosyete sürtükleri, babanın işe aldığı pislikler. Sende yok

Kapatmak için. O lanet kalkanları takmak zorunda değilsin. Tanrım, kimsen o olmanı istiyorum."

Evet. Haklıydım. Düpedüz kızgındı.

Kalbim küt küt atıyordu.

Yine yaptım. Ona hakaret ettim. Dün geceki kadar kötü değil ama iyi de değil.

"Hector-" diye başladım.

"Bu senin işin, Sadie. Sana yardım edemem. Bir yolunu bulman gerekecek, hem de hızlıca. Söylediğim her şeye ne tepki vereceğini merak ederek yumurta kabuklarının üzerinde yürümeyeceğim. Bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatini ver. Burada vakit geçirmiyorum, tatlı, sıcak bir parçanın tadını çıkarıyorum. Henüz anlamadıysan, sana anlatacağım. Sahip olduğumuz şeyin bir anlamı var. Anlıyor musun?"

Kalbim yine çarpmaya başladı ama bu sefer iyi hissettirdi ve o sıcak, mutlu parıltı göğsüme çarptı.

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"Anlasan iyi edersin," diye ısırdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım.

"Özür dilerim." Bana sessizce baktı ve ben devam ettim: "Az önce ve dün gece için. Korkunçtum. Korkunç dedim..." Durdum ve sonra tekrar başladım, "Üzerinde çalışıyorum, söz veriyorum."

Bir iki saniye bana bakmaya devam etti, sonra parmakları saçımın kenarına kaydı ve ruh halini gördüm

tekrar salladı. Ama tam olarak değil, öfkesinin bir kısmını tutuyordu. Bunu görebiliyordum.

"Tanrım, tam bir baş belasısın," diye mırıldandı.

"Bunun için ben de üzgünüm," dedim hemen ve şunu kastettim

o.

Başparmağı saçlarımdan çıktı ve saçlarım boyunca kaymaya başladı.

Tapınağım.

"Bunu telafi edeceğim," dedim ona.

Gözleri başparmağını izliyordu, ama sözlerim üzerine benimkilere kaydı. "Öyle mi?"

"Sana bir bina satın alacağım," diye teklif ettim.

Vücudu gerildi ve gözleri kısıldı.

"Ya da bir yerlerde bir ada," diye devam ettim hızlıca. "Adalar ne kadar eder bilmiyorum ama benim fiyat aralığımda bir tane olmalı."

İşte o zaman rahatladığını hissettim. Ağzı o savaşı sırtışını yaptı. Sonunda öfkesini bıraktığını ve mutlu bir ışıltının içine yerleştiğini biliyordum.

Yaptığım şey işe yarıyor gibi görüldüğü için konuşmaya devam ettim. "Sadece bir kumsal ve palmiye ağacı olabilir ama bir adada başka neye ihtiyacın olur ki?"

Sırtışıyla mücadeleyi kaybetti, başı aşağı indi ve dudakları dudaklarıma değdiğinde bile devam ettim.

"Bir soğutucu ve piknik sepeti getireceğiz..." Konuşmayı kestim çünkü beni öpmeye başladı, ağzı açık ve

Tatlı.

Telefonu çaldığında vücudu benimkine yerleşmiş ve kolları etrafımda kayıyordu.

Başını kaldırdı ve hemen tekrar dönüştüğünü gördüm, bu sefer sinirli görünüyordu.

Telefonunu almak için komodine uzanırken bana doğru bastırdı.

"Bu iş bitti, mi cielo," telefonunu açarken gözleri bana geldi, "Seni lanet olası bir adaya götürüyorum." Sonra telefonunu kulağına götürdü ve "Evet?" dedi.

Bakışlarım Hector'un yüzündeydi. Aklımda Hector'la bir adada olmak vardı ve aklımın bir köşesinde annemin bundan hoşlanacağını düşünüyordum. Yani, annemin Hector'un yataktaki yaratıcılığından (ya da benim ona verdiğim tepkiden) heyecan duyacağından pek emin değildim, ama bana yaptığı şey kendi tarzında güzeldi ve beni iyi hissettiriyordu, bu yüzden bunu onaylaması gerekiyordu.

Değil mi?

Sonra yüzünün gerginleştiğini gördüm ve annemin Hector'u onayladığına dair düşüncelerim dağıldı.

Olamaz.

Şimdi ne olacak?

"Şaka değil mi?" Hector telefonda sordu, gözleri bana kaydı.

Gördüklerimden hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Tamam," diye devam etti. "Aşağı geliyoruz."

Veda etmeden telefonu kapattı, komodinin üzerine fırlattı ve sonra ona baktı, yüzü hala gergin, vücudu artık gergindi.

"Hector?" Ben seslendim.

Çenesi eğildi ve bana baktı.

"Belki bugün bir adaya gideriz," diye mırıldandı.

Lanet olsun ve patlasın!

"Ne?" Ben sordum.

Yüzü yumuşadı ve "Kahretsin, Sadie" diye mırıldandı.

"Ne?" Tersledim.

Bizi yuvarladı. Sırt üstü yattığında karın kaslarını kıvırdı, elleriyle dizlerimin arkasından çekiştirdi, böylece ben ona yaslanmış oturuyorduk. Başı arkaya eğikti, benimki aşağıda, ellerim omuzlarında, kolları etrafımda gevşekti.

"Galeriniz kundaklandı," dedi bana.

Ellerim sarsılarak boynuna gitti ve parmaklarım onu sıktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Yangın bu sabah beşte başladı. Şu anda sönmüş durumda. Henüz ne kadar hasar olduğunu bilmiyorlar ama yayılmamış." Durakladı ve "Sigortalı mısınız?" diye sordu.

Nutkum tutulmuştu, bu yüzden başımı salladım. Nedense tek düşünebildiğim güzel hediye paketim ve organdie kurdelemdi,

şimdi muhtemelen kle dönüştü.

Ve Lisette'in resimleri!

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve hiç düşünmeden alnım Hector'unkine değene kadar başımı eğdim.

"Lisette'in resimleri," diye fısıldadım.

Kolları sıkılaştı ve gözlerimi açtım.

"Oraya gitmek ister misin?"

"Hayır," dedim ona. "Ama ben gideceğim."

Elleri belime gitti. Beni üzerinden kaldırdı ve yana yatırdı. Üzerime geldi, yataktan kalktı, ellerini tekrar belime koydu ve beni yataktan çekip ayağa kaldırdı.

Tek kelime etmeden elimi tuttu ve duşa doğru ilerledi.

HECTOR ve ben (evet, bizim!) duşumuzu aldıktan sonra, Buddy ve Ralphie'yi arayıp onlara haberi verdim.

Buddy cevap verdi ve kendimi garip hissettim. Dn geceden sonra bana kızacaklarını düşünmüştüm. Ama Buddy'nin sesi her zamanki gibi yumuşak ve tatlıydı.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu.

"Evet. Ralphie-?"

"Bana söyledi. zgnmş, duygularını incittiğini düşünüyormuş," diye araya girdi Buddy.

"O benim duygularımı incitmedi. Ben onunkileri incittiğim için endişelendim."

"Hayır, ne yapmaya çalıştığını anladı. Her zamanki gibi aşırı tepki gösterdi."

"Bu onun hatası değildi."

Buddy konuyu değiştirdi. "Gerçekten Yunanistan'a mı taşınyorsun?"

"Artık değil," diye cevap verdim.

Bir saniye sessizlik ve ardından alaycı bir sesle, "Lanet olsun, tatil planlarım suya düştü."

Telefona gülümsedim, kısa bir an için içimi bir rahatlama kapladı, sonra gülümsemem soldu ve "Kötü haberlerim var" dedim.

Biraz daha sessizlik, sonra ona galeriden bahsettim. Sonra "Ne?" diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum.

Ağızlığı kapattığını duydum ve kapalı olmasına rağmen Ralphie'nin tiz çığlığını duydum.

Buddy bana geri döndü. "Ralphie, YoYo ve ben seninle orada buluşacağız."

"Yakında görüşürüz," dedim ve bağlantıyı kestik.

Lucky kot pantolonumu, dar kesim, uzun kollu beyaz tişörtümü, gül tokalı siyah kemerimi ve Daisy, Roxie, Tod ve Stevie'nin bana hediye ettiği motosiklet botlarımı giydim. Saçlarımı çılgın, doğal dalgalar ve bukleler halinde kuruması için uzun bıraktım ve allık, far ve rimelle yarım yamalak bir geçiş yaptım. Gerçi dudak parlaticım için daha fazla zaman harcadım. Olmak zorundaydın

Yanmış binanızı görmek üzereyken bile dudak parlatıcınıza dikkat edin. Eğer yapmazsanız palyaço gibi görünürsünüz.

Hector ve ben Bronco'ya bindik ve şehre doğru yola çıktık.

LoDo'ya vardık ve Hector'un Nightingale garajından kaçındığını gördüm, bu mükemmel bir park fırsatı olacaktı.

Sabahın erken saatlerinde şehir merkezindeki trafikte ilerlerken ona "Garaja park edebilirsin," dedim.

Gözleri kısa bir süre bana kaydı ve sonra tekrar yola döndü.

"Şimdilik yeterince dağ aştağını düşünüyorum, mamita," diye mırıldandı ve sıradan nezaketi o mutlu parıltının biraz daha genişlemesine neden oldu.

Galeriden üç blok ötedeki caddede bir yer bulana kadar sürdü ve paralel park etti.

Sonra Hector ve ben el ele galeriye doğru yürüdük.

Yaklaştığımızda, kalabalığın Art'tan geriye kalanların önünde bir U oluşturduğunu gördüm. Trafiğin yönü değiştirilmişti. Galerinin önünde geniş bir yay şeklinde barikatlar vardı. İtfaiye araçları ve polis arabaları hala oradaydı ve insanlar sokakta barikatların etrafında duruyordu.

Hector özür dilemeden kalabalığın arasından ite kaka barikatlara doğru ilerledi.

Üniformalı bir memur ona baktı ve çenesini kaldırdı. Hector ve ben itfaiyecilerin ve polislerin dolaştığı açık alana doğru yürüdük.

Binama baktım. Dış taraftaki tuğlalar kararmıştı. Camlar kırılmıştı, içerisi de kararmıştı ve her yerde su vardı.

Hector bizi, yaklaşmamızı izleyen Dedektif Marker'a doğru götürdü. Yaklaştık ve durduk.

"Jimmy," dedi Hector, elimi bırakarak ama kolu omuzlarıma dolandı ve beni yanına çekti.

"Hector," diye selamladı Dedektif Marker, sonra gözleri bana kaydı. "Sadie."

"Dedektif Marker," diye cevap verdim ve galerime geri döndüm.

Bedenim umutsuzca Hector'un yanına doğru sarkarken kalbim de aynı anda çöktü. Buna karşılık olarak kolu boynuma dolandı ve sıkılaştı.

"Donny Balducci bir ateşböceği," dedi Dedektif Marker, bakışları binadan hiç ayrılmadan.

"Evet," diye onayladı Hector, gözleri Art'tan geriye kalanlara kilitlenmişti.

Hector'a bakmak için başımı geriye eğdim. Yüzü taş gibiydi.

Bakışlarım Dedektif Marker'a kaydı.

Kızgınlık ve boyun eğmişliğin garip bir karışımı gibi görünüyordu. Başka bir deyişle, ancak polis bakışı denebilecek bir bakışa sahipti.

Sonra Hector tekrar konuşmaya başladı.

"Jack kasetleri kuryeyle merkeze gönderiyor. Onları kameralara aldık. Jack onları içeri girerken görmüş ve ihbar etmiş. Donny'yi benzinle gördüğünü, Marty ya da Ricky'nin de onunla birlikte olduğunu söyledi. İkinci adamı iyi görememiş ama Balducci olduğunu anlamış. Hızlıca halletmişler. Her yer alevler içindeymiş ve kimse gelmeden gitmişler."

Dedektif Marker ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken, "Umarım Ricky'dir," diye cevap verdi.

"Evet," dedi Hector. "Kundakçılığın muhtemelen kefaletini ihlal etmek anlamına geleceğini düşünüyorum."

Artık dinlemiyordum. Gözlerimin üzerine ince bir kırmızı tabaka çökmüştü ve kulaklarımda bir uğultu vardı.

Sarkan bedenim gerildi ve elimi Hector'un karnına koydum. Hafifçe geri çektim ve ona baktım.

"Neden bir şey söylemedin?"

Hector'un çenesi eğildi ve gözleri benimkilere geldi.

"Kötü haberi parselliyorum, mamita," dedi yumuşak bir sesle. "Bir kerede ancak bu kadarını kaldırabilirsin."

Ona göz kırptım ve sonra Hector ile Dedektif Marker'a baktım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedim, sesim titriyordu, bana garip bir şeyler oluyordu.

Bu benim tuhaf, sıcak, mutlu parıltım değildi (yakınından bile geçmedi).

Göğsümdeki o sıcak, sert, acı verici düğüm değildi. Tamamen başka bir şeydi.

İkisinin de dikkatini çektiğimde konuşmaya devam ettim.

"Önce haftalarca tüm Balducci'ler beni aradı, sadece yalnız olduğumda galeriye uğradılar, gece gündüz evime geldiler, çılgınca şeyler yaptılar, çılgınca şeyler söylediler ve beni korkuttular. Sonra Ricky Balducci içeri giriyor, beni dövüyor ve tecavüz ediyor. Sonra Harvey Balducci bana saldırıyor ve beni kaçırmaya çalışıyor. Sonra Marty Balducci beni telefonda tehdit etti ve bana iki kez C'li kelime söyledi. Şimdi de Donny Balducci galerimi mi yaktı?"

Bağırıyordum, insanlar bana bakıyordu ama umurumda değildi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

Bağırdım. Hector görüş alanıma girdi.

"Mamita, sakın ol," diye mırıldandı.

Ona baktım ve tişörtünü tuttum, parmaklarımla sıktım ve onu salladım (yani, denedim, ama o

hareket etmedi, sadece tişörtü hareket etti).

"Sen sakin ol! Çok kızgınım!" Çığlık attım. "Bu yakında bitecek Sadie, güven bana."

"Evet, yakında bitecek. O orospu çocuklarını avlayacağım ve-"

Hector'un eli ağzımı kapattı ve ben de "Kff thff" diye bağırarak tehdidimi tamamladım.

Dedektif Marker'dan ve herkesten uzaklaşana kadar Hector beni geri çekti, kolu hâlâ boynumda, eli ağzımın üzerindeydi.

Sonra başı yaklaştı. "Mamita, duygusal olduğunu ve ciddi olmadığını biliyor. Yine de bir polisin önünde cinayetle tehdit etmek iyi bir şey değil."

Ağzımdaki elinin üzerinden ona ters ters baktım.

"Kontrol sende mi?" diye sordu.

"Hayır!" Elinin altından söyledim ama "Nff!" çıktı.

Vücudu titremeye başladı ve güldüğünü anladım. Başım patlamaya hazırdı.

Şimdi, gerçekten, cidden, bunun komik bir tarafı yoktu.

"Bu hiç komik değil," dedim elinin altında ama yine "Thff if nf ffing ffny" çıktı.

Bir kahkaha patlatmak üzere olduğunu biliyordum, bu da onu Dedektif Marker'ın önünde öldürmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

(ya da onu sevdiğim için öldürmedim ama en azından bedensel bir zarar verdim) "Biz onlarla birlikteyiz" cümlesini duyduğumuzda.

Hector ve benim kafalarımız yana döndü ve Ralphie ile Buddy'nin YoYo'nun tasmasıyla üniformalı bir memuru geçmeye çalıştıklarını gördük.

Hector kollarını indirerek beni bıraktı ve "Joe, her şey yolunda" diye seslendi.

"Joe" Hector'a baktı, başını salladı ve kenara çekildi. Ralphie ve Buddy ilerledi, ikisi de yavaşça yürüyordu, başlarını yana çevirip Art'a bakıyorlardı. YoYo, dilini oynatarak, gözlerini bana dikerek ipini gerdi ve Ralphie onu bıraktı. Boşlukta koşuşturmaya başladı. Eğildim ve onu kucağıma aldım. Boynumu ve çenemi diliyle yıkaması gerektiğine karar verdi ve kollarımın arasında mutlu bir köpek yavrusu gibi kıvrılarak bunu yaptı.

"Dur," diye aniden pug'a çıkıştı Hector. YoYo hemen hareketsiz kaldı ve ona baktı. Onun ses tonuyla ben de öyle yaptım.

"Beni gördüğü için çok mutlu," diye açıkladım Hector'a. "Boynundaki tek dil benimki," diye karşılık verdi.

Gözlerim YoYo'nunkilere kadar fırladı.

"Bir köpeği mi kıskanıyorsun?"

"Sikeyim hayır," diye cevap verdi, sanki bir vidam gevşemiş gibi bana bakarak. "Ama ağzıma almayı düşünebilirim ve bunu bir köpekten sonra yapmak istemiyorum."

Pekala.

İtiraf etmeliyim ki, haklıydı.

Ve bu ilginç bir noktaydı.

Ve onun ağzını üzerimde düşünmek bana çılgın, kaba, lanet Balduccis'i unutturdu.

Ralphie ve Buddy yanımıza geldi ve Hector'a çenesini kaldırdı (Ralphie'ninki "Hey, Double H" ile geldi) ve bana sarılıp yanaklarımdan öptü (Ralphie'nin sarılması normalden daha sıkı, daha uzundu ve ben ona gülümseyene kadar gözlerimin içine baktıktan sonra ancak o zaman uzaklaştı).

"Lisette çıldıracak. Bir yılı aşkın süredir o koleksiyon üzerinde çalışıyordu," dedi Ralphie, gözleri kararmış binadaydı ve benim aklım yine o çılgın, adi, lanet Balduccis'e gitti.

"Hector, Donny Balducci olduğunu söyledi," diye bilgi verdim ve hep bir ağızdan bana baktılar. "Biliyorum. Ama onun hayatını tehdit etmeye izniniz yok, polisin önünde olmaz, ya da Hector öyle diyor."

"Onu dövmekle tehdit edebilir miyim?" Buddy sordu.

Buna vereceği tepkiyi değerlendirmek için Hector'a baktım.

Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu ama başını bana doğru salladı. "Muhtemelen hayır," dedim Buddy'ye.

"Pekala!" Ralphie bağırdı (yüksek sesle). "Hayat sana limon verir, sen de limonata yaparsın. Gelir kaybına karşı sigortalıyız,

Bu tatil demek. Alışveriş demek. Spa'ya gitmek demek. Bu, o karmaşık limonlu sosu nasıl yapacağınızı öğrenmek demek."

"Sen yemek yapmazsın," diye araya girdi Buddy.

"Öğreneceğim," diye karşılık verdi Ralphie. "Bu da kahvaltıdan sonra Sur La Table, Cherry Creek Alışveriş Merkezi demek. Belki Williams Sonoma. Rock Chicks'i arayacağım. Mercury Café'yi düşünüyorum." Bana döndü. "Sen Lisette'i ara, ben de Daisy'yi aradıktan sonra sigortacıları arayacağım. Yemek yeriz, sonra da mutfak aletleri için alışveriş yaparız."

Buddy yine araya girerek, "Mutfak aletlerine ihtiyacımız yok," dedi.

Ralphie, "İnsanın her zaman mutfak aletlerine ihtiyacı olur," diye karşılık verdi.

"Alışveriş yok ve Rock Chicks ile kahvaltı yok. Sadie'ye bir erkek ayarlayamazsam, bugün ofiste kalacak," diye söze girdi Hector.

Ralphie ona, "Sorun değil, Double H, davayla ilgileniyorum," diye güvence verdi.

Hector'un yüzü sert ve yumuşak karışımı tuhaf bir hal aldı ve yüzüyle aynı olan bir sesle konuşmaya başladığında nedenini anladım.

"Hayır. Onun üzerinde eğitimli bir adam istiyorum. Binalar yanıyor. Balduccis'ler baskı hissediyor. Onun bir profesyonel tarafından korunmasını istiyorum."

Hector'a baktım, YoYo'yu göğsümdeki sıcak, mutlu parıltıya daha da yaklaştırdım çünkü o noktada pek çok maço belalının Ralphie ile takılmayacağını anladım (belki Buddy ama asla Ralphie). Onunla televizyon seyretmezlerdi. Onunla yemek yemezlerdi. Söylediklerinin onun duygularını incitebileceğini bilseler bile kesinlikle ona iyi davranmazlardı.

İşte o zaman anladım.

Tam o anda, Hector'un Ralphie'nin duygularına dikkat etmesini izlerken anladım.

Olmuştu.

Rüyayı yaşıyordum.

Beni kurtaracak iyi bir adamın hayali. Kötü hayatımı silip süpürecek ve beni karmakarışık bir bungalova götürecek (gerçi Hector'un evi bungalov değildi ama olsun) ve beni güvende kılacak bir adamın hayali. Beni mutlu edecekti. Beni o kadar sıcak yapacaktı ki, bir daha asla üşümeyecektim.

Bu farkındalığın gücü, sanki üzerime devasa bir ağırlık çökmüş ve onu tutmam gerekiyormuş ama bunu tam olarak başaramıyormuşum gibi bir adım geri atmama neden oldu.

Hector, Buddy ve Ralphie'nin gözleri bana kaydı.

"Sadie?" Buddy sordu ama Hector yaklaştı.

"Mamita?" Elleri boynuma geldi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ben iyiyim."

Yüzümü taradı ve kaşları birbirine yaklaştı.

"Çeneni kapatıyorsun," dedi ama böyle düşünmemesi için hemen başımı salladım ve yaklaştım, çok daha fazla yaklaştım, YoYo'yu (umursamıyor gibi görünüyordu) aramıza sıkıştırdım.

Başımı daha da geriye yatırdım.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadım ona. "Ben iyiyim." Bana baktı ve ben devam ettim.

"Galerim tanınmayacak kadar yandı. Babamla aram açıldı. Çılgın adamlar peşimde. Dün gece arkadaşlarımın ve müşterilerimin çoğunun önünde tüm çıldırmaları sona erdirecek bir çıldırma yaşadım ama... Ben iyiyim."

Gözlerinin ısınmasını izlerken parmaklarının boynumu sıktığını hissettim ve benimkilerin de aynı olduğunu biliyordum.

"Nihayet!" Ralphie ağladı. Hector ve ben o anın tadını kaçırdık ve dönüp ona baktık. "Ona yolculuğun tadını çıkarmasını söylemiştim, Double H, yıllar önce. Dinlemedi. Sonunda, lanet yolculuğun tadını çıkarmayı öğreniyor!"

Yer değiştirdim ve yan tarafımı Hector'un ön tarafına dayadım. Kolu boynuma dolandı.

Sonra dudaklarının başımın üstünü öptüğünü hissettim.

Ellerimi kucağımda sıkı ve güvenli bir şekilde duran emniyet çubuğundan zihinsel olarak kurtardım ve doğruca havaya kaldırdım.

"HIÇ BİR ŞEY DOSYALADIN MI?" Kitty Sue, Shirleen'e yerde elleri ve dizleri üzerinde dururken sordu.

Daisy ve ben onunlaydık, Nightingale Investigation'ın resepsiyon alanında yirmi altı yığın halinde duran bir yığın evrakı alfabetik sıraya diziyorduk.

Shirleen resepsiyon masasının arkasındaki koltuğundan "Bu benim iş tanımımda yok," diye cevap verdi, şu anda tırnaklarını buz gibi bir üzüme boyamak gibi zor bir işle uğraşıyordu.

Kitty Sue doğrulup dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kalçalarına koydu, Shirleen'e doğru döndü ve ters ters baktı.

"Sen resepsiyon görevlisisin!"

"Öyle mi? Ne olmuş yani?" Shirleen gözlerini tırnaklarından ayırmadan sordu.

Kitty Sue, "Resepsiyonistlerin dosyası," diye karşılık verdi.

"Dosyalama elemanları dosyalama yapar. Resepsiyon görevlileri telefonlara bakar ve kapıyı korur," diye karşılık verdi Shirleen.

Daisy bana baktı ve kıkırdadı. Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve gülmemeye çalıştım. Kitty Sue hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmüş gibi görünmüyordu.

Kitty Sue ayağa kalkarken, "Bu benim oğlumun geçim kaynağı," dedi. "Ya acilen bir şeye ihtiyacı olursa ve onu bulamazsa?"

Shirleen başını arkaya attı ve uzun süre güldü.

Gölmesi bittiğinde (gereksiz yere) "Bu çok komik," dedi.

"Komik olan ne? Ben ciddiym," diye karşılık verdi Kitty Sue.

Shirleen eğlenen bakışlarını Kitty Sue'nun üzerine dikti. "Raporları doldurması, notları yazması ve yapması gereken diğer şeyleri yapması için Lee'yi neredeyse sandalyesine zincirlemem gerekiyor. Evrak işlerinden nefret eder. Bütün çocuklar öyle. Shirleen kalemi kâğıda ya da daha kötüsü parmakları klavyeye değdirmek için kışlarına basıp durduğunda sert anneler huysuzlaşıyor. Ben olmasaydım, faturalarımız altı ay gecikmeli giderdi ve kimse ödeme alamazdı. Shirleen de dahil. Ve Shirleen ödeme almayı sever. Beni evire çevire yiyen iki oğlum var ve her zaman sürtükleri sinemaya falan götürüyorlar. Para almazsam sığarım, Roam ve Sniff de bebeklerinin önünde dilenci gibi görünürler. Böyle bir şey... olmayacak."

"Pekâlâ," dedi Kitty Sue'nun yelkenlerini suya indiren rüzgâr, "en azından şimdi bize yardım edebilirsin."

"Sana yardım edeceğim," diye yanıtladı Shirleen. "Sana bir yığını kaçırdığını söyleyeceğim." Ve başıyla masasının ucundaki en az bir ayak yüksekliğindeki kâğıt yığınına işaret etti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Daisy.

O sırada kıkırdadım, aynı anda kapı açıldı ve Ally ile Indy gülerek içeri girdiler.

Baldırlarımın üzerine oturdum ve onlar herkese "Hey," diye seslenirken onlara gülümsedim.

İki ay önce değil, bu ofise girdiğimde soğuk havayı hissediyor, benden nefret ettiklerini biliyor ve onlardan biri olmayı diliyordum.

Şimdi yerde oturmuş, Lee ve The Boys'un gizli evraklarını düzenliyordum, günümü Brody (bilgisayar uzmanı, yani uzman), Monty (gözetleme odasını yöneten adam, Fortnum's'ı izlediklerini görünce biraz garipsemiştim, bu da oradaki çöküşüme o anda tanıdığımından çok daha fazla kişinin tanık olduğu anlamına geliyordu) ve Shirleen ile tanışarak geçirmiştim.

Kitty Sue öğle yemeğiyle gelmişti. Yedik. Sohbet ettik. Bana annem hakkında sadece en iyi arkadaşımın bilebileceği harika hikayeler anlattı ve hayatım boyunca beni "koruyamadığı" ve babam hapse girdikten sonra beni görmeye gelmediği için yaklaşık yedi milyon beş yüz bin kez özür diledi.

"Nasıl yapacağımı bulmaya çalışıp durdum. Ne söylemem gerektiğini," diye fısıldadı bana, elimi tutarak. "Ne söyleyeceğimi bilemedim."

Parmaklarını sıktım.

"Artık bitti. Bitti. Bunu düşünme." Kendini hırpalamayı bıraksın diye hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdim. Sonra konuyu değiştirdim. "Bana annemi anlattın, şimdi de Katherine'i anlatacak mısın?"

Gülümsedi, elimi bıraktı, arkasına yaslandı ve bana Katherine hakkında harika hikayeler anlattı.

Sonra görüşürüz, Daisy geldi etrafta,
Kitty Sue casusluk evrak işlerini hallettik
ve hepimiz meşgul olduk.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ally yere saçılmış kâğıtlara
bakarak sordu.

"Dosyalama," diye cevap verdim.

Indy Shirleen'e döndü. "Bunun senin işin olduğunu
sanıyordum." "Sana bir dosya memuru gibi mi
görünüyorum?" Shirleen'in gözleri
daraldı, açıkça bu konudan dolayı hayal kırıklığına uğradı.

Indy, "Bir resepsiyonist masasının arkasında
oturuyorsun," diye karşılık verdi.

"Belki de artık bu konu hakkında konuşmamalıyız," diye
araya girerek yardımcı olmaya çalıştım.

"Lee senin dosyalama yapmadığını biliyor mu?"
Görünüşe göre Indy'nin yardımına ihtiyacı yoktu.

Shirleen sırttı. "İşte bu kadar. Lee ile evrak işleri
hakkında konuşuyorsun. Sen de ona evrak işlerinden
bahsediyorsun. İşte bunu görmek isterdim. Lee'yle evrak
işleri hakkında konuşurken Shirleen'in yanında olduğundan
emin ol. Evrak işleri hakkında konuşmaya bayılır."

Bu noktada Kitty Sue akıllıca davranarak müdahale
etmeye karar verdi.

"Ally, Shirleen'in masasının ucundaki yığını al, sen ve
Indy de tasnife yardım edin. Shirleen, masanın arkasına
geç, Sadie bilgisayarda etiketleri yazacak ve klasörleri
hazırlayacak. Daisy, As ile başla, dolapta zaten klasörü
olanları dosyala, Sadie'ye geri kalanları ver ki

klasör yap. Hadi kızlar," diye ellerini çırpı, "gidelim."

Kitty Sue'nun bir anne olduğu belliydi. Daisy ve Shirleen bile onun emirlerini yerine getirdiler, bu da Shirleen'in çok daha rahat olan kanepeye geçip tırnaklarını parlatmaya devam etmesi anlamına geliyordu.

Klasörleri ve etiketleri buldum ve yazmaya başladım. Daisy dosyalamaya başladı. Kitty Sue, Indy ve Ally sıralamaya devam etti.

Bir saat içinde işimiz bitmişti. Son etiket yazıldı. Son klasör de kaldırılmıştı. Kitty Sue ayağıyla bir çekmeceyi kapattı ve ellerini tozları temizler gibi birbirine vurdu.

"Oowee, dünya düzene girdi, Lee'nin evrakları tamamlandı. Belediye başkanını arayacağım," diye duyurdu Shirleen kanepedeki uzanmış pozisyonundan, Us dergisini incelemekten başını kaldırarak.

Daisy, Ally, Indy ve Kitty Sue'nun hepsinin yüzü kıpkırmızı oldu ve Shirleen'e ters ters baktılar.

"Neden yemeğe gitmiyoruz? Ben ısmarlıyorum," diye teklif ettim, kimse bir şiddet eyleminde bulunmadan ya da daha kötüsü pişman olacağı bir şey söylemeden önce.

"Yapamam," dedi Shirleen doğrulup. "Hot Bunch'tan biri sana eşlik etmediği sürece burada kalman emredildi. Hepsi bağlı. Sıkışıp kaldın."

"O zaman pizza sipariş edelim," diye karar verdim.

Shirleen başını salladı ve sırtıttı. "Bu işe yarar. Hızlı aramada Famous var."

Tabii ki yaptı.

"Kızları arayacağım. Ateşli Grup'un hepsi bu gece çalışıyor, yani hepsi boş," diye ekledi Indy.

Ally, "Jet'e Pasquini'ye uğrayıp tatlı almasını söyle," diye araya girdi.

"Jules'a Max'i getirmesini söyle. Onu uzun zamandır görmedim," dedi Kitty Sue.

"Roxie'ye söyle içki dükkanına uğrayıp bira alsın," diye sözlerini tamamladı Daisy.

Shirleen'e yer açmak için masanın arkasından kalktım ve Ralphie ile Buddy'yi arayıp gelmek isteyip istemediklerini sormak için çantamı almak üzere kanepenin yanına doğru yürüdüm.

Telefonumu aldım, çantamı koltuğa bıraktım ve kapıya dönerek hepsi odanın diğer ucunda olan kızlara baktım.

"Ralphie ve Bud'ı arayacağım-" diye başladım ama bitiremedim.

Kapı arkamdan açıldı. Dönmeye fırsatım olmadı ama Daisy'nin yüzünün solduğunu gördüm, ağzı bir şey söylemek için açıldı ama boynuma çok nahoş bir şeyin dokunduğunu hissettim.

Telefonu düşürdüm ve her şey karardı.

YİRMİ İKİ

BANA S'MORES YAPMAYI ÖĞRETTİ.

Sadie

I Kapı açılıp ışıklar yandığında ve Jerry içeri girdiğinde gün ağarmak üzereydi.

Saatlerdir ayaktaydım ve penceredeki kapalı perdelerin arasından sızan güneşin karanlık odayı aydınlatmasını izliyordum.

Bu zamanı korkarak
geçirmedim. Kızgın geçirdim.

Bunu aşmıştım.

Bitmişti.

Bu.

Hepsini.

Beni Nightingale Investigations'ın resepsiyonundan kaçıranın Jerry olması ve Balducci Kardeşler'den biri olmaması beni daha da mutlu etmedi.

Bunun nedeni kısmen hayatımı bu kadar zorlaştıran tüm o boktan, korkunç travmaları atlatmış olmamdı.

Ayrıca Hector'un -ve bu arada herkesin- bütün gece ortalıkta olmadığım için korkudan aklını kaçırdığını da biliyordum.

Ve onların korkması beni çok kızdırdı.

Demir karyolaya kelepçeli olan elimi çekerek korkunç bir şangırtı çıkardım ve ona ters ters baktım.

"Kelepçelerimi çöz," diye bağırdım.

"Hayatta olmaz. Babanla konuştuktan sonra kelepçelerini çözersin," dedi Jerry ve komodinin üzerine bir fincan kahve ve bir kâse mısır gevreği koydu.

Kaldığım oda temizdi, sıkıcıydı ve hiçbir kişisel eşya yoktu. Sadece bir çift kişilik yatak, şifonyer ve iki komodin.

"Neredeyim ben?" Farklı bir taktik uygulayarak talep ettim.

"Babanın güvenli evi. Federaller onu asla bulamadı," diye yanıtladı Jerry, yataktan birkaç metre uzakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakıyordu.

"Nerede o?"

"Eski bir federal dedektif için bacaklarını açıyorsun, Sadie," diye karşılık verdi, sesi çirkindi. "Sana babanın güvenli evinin nerede olduğunu söylemeyeceğim."

Kaba sözlerini görmezden gelmeye

karar verdim. "Beni nasıl

yakaladın?"

"Şok tabancası. Yere düştün. Seni dışarı sürükledim. Sürtüklerin peşimden geldi. Uyarı ateşi açtım, geri çekildiler. Seni arabaya bindirdim, Nightingale'in operasyon adamı Monty her ne boks peşimden geldi, lastiğine ateş ettim. Kendine gelmeye başladın, sana farklı bir atış yaptım. Nightie gecesi."

Nefesimin kesildiğini hissettim. "Onlara ateş mi ettin?" "Uyarı atışı."

Elimi kelepçelere doğru çektim ve dizlerimin üzerine kalktım.

"Yemin ederim Jerry, onlardan birine zarar verirsen Seni öldüreceğim!"

Komik olduğumu düşünmüş gibi sırttı. "Her ne kadar Nightingale'in ya da herkesin başına bela olan kız kardeşinin kafasına bir kurşun sıkmak istesem de, babanın emri seni yakalamaktı. İkincil hasar yok. Ben de öyle yaptım."

Bu beni daha iyi hissettirdi ama yine de ona tükürdüm, "Sen bir domuzsun."

Sözlerim üzerine yüzü sertleşti.

"Hain olmaksızın domuz olmayı tercih ederim." Eğildi ve yüzü çirkinleşmeye başladı. "Beni hasta ediyorsun. O pisliğin ellerinin senin üzerinde, ağzının senin üzerinde, aletinin senin içinde olması fikri. Tanrım, baban ona güvendi ve Chavez onu becerdi. Hepimizi sikti. Şimdi de sen onun seni sikmesine izin veriyorsun. Bunun babanı nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyor musun?"

"Babam hissediyor mu? Vay canına Jerry, paylaştığın için teşekkürler. Bu benim için yeni bir şey," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim, kendimi durduramayacak kadar öfkeliydim.

Yüzü öfkeyle çarpıldı. "O şekilde becerdiğin bendim, Balduccis'in seninle oynamasına izin verirdim. Seth'in değil. Bana, 'Onları teker teker indir, canlarını yak,' dedi. 'Sadie'ye göz kulak ol, Chavez iş sırasında düşüyor, güvende olduğundan emin ol' dedi. Siktir."

Vücudum katılaşmıştı.

Güvende olduğundan emin ol, dedi.

Babam güvende olduğumdan emin olmak istedi.

Ve eğer doğru okuduysam, Hector'un o işi almasına razı olmuştu.

Aklım almıyordu ve titremeye başladım ama neyse ki Jerry bunu fark etmedi.

"Ye. Baban arayacak. Konuşacak. Sen de dinleyeceksin, sonra da seni seks arkadaşına geri götüreceğim." Jerry baş başa görüşmemizi bitirdi ve gitmek için döndü.

Çaresizlik içinde, kendimi durduramadan, "Hector'u aramam lazım" diye geveledim.

Jerry durdu ve tekrar sıırttı, sonra gözleri hiç hoşlanmadığım bir şekilde tuhaflaştı.

"O telefonu almak için ne yapacağını görme fikri hoşuma gidiyor, Sadie. Belki de o akıllı ağzını becermeme izin vermeni sağladım." Kalbim daha sert atmaya başlamıştı ki gözlerim

"Ama Chavez'in seni aramak için Denver'ı paramparça etmesi fikri daha çok hoşuma gidiyor."

Sonra da gitti.

Kapıya baktım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım işe yaramayan Buzdan Ölüm Işını bakışımı fırlattım. Sonra mısır gevreğini yedim, kahvemi içtim ve bekledim.

Jerry geri geldi, bir elinde şok tabancası, diğerinde kelepçelerin anahtarları vardı.

"Banyo. Bir dakikan var, sonra içeri gireceğim," diye tehdit etti.

Kavga etmedim ve istediğini yaptım.

Sadece beklemek zorundaydım. Babamı dinlemem gerektiğini ve Dedektif Marker'a göre yapmam gerekenin bu olduğunu söyledi. Durumdan memnunmuş gibi davranmıyordum ama aptalca bir şey de yapmayacaktım. Jerry acımasızdı ve onu sınamak istemedim. Bu son travmayı canlı ve nefes alarak atlatmak ve yoluma devam etmek istiyordum. Kötü kısımların arasına iyi kısımların serpiştirildiğini fark ediyordum. Ve bu iyi kısımlardan bazıları harikaydı, bazıları eğlenceliydi ve hepsi bana o sıcak, rahat, güvenli hissi veriyordu.

Tüm bunlara geri dönmek için tek yapmam gereken babamla konuşmak olsaydı, yapacağım şey buydu.

Banyo molamdan sonra Jerry beni yatağa kelepçeledi ve tekrar ortadan kayboldu.

Hector'un Denver'ı didik didik edip beni aradığını (ki bunu yaptığından emindim) ya da diğer arkadaşlarımın benim için endişelendiğini (yine) düşünmemeye çalıştım.

Bunun yerine, Hector'un oturma odasının hangi renge boyanması gerektiğine karar verdim (çok beğendiğim termal gibi koyu bir gri). Sonra mutfağına Buddy ve Ralphie'ninki gibi bir ada kurması gerektiğine karar verdim (biraz daha küçük olursa işe yarayacağını düşündüm).

Jerry geri döndüğünde bir saat, belki de daha fazla olmuştu.

Kulağında bir hücre vardı ve başını sallıyordu. Hücreye doğru, "O burada," dedi.

Yatağın yanında durdu ve bana uzattı.

Aldım ve kulağıma götürdüm.

"Sadie?" dedi babam.

Hector, Eddie ve Marcus'tan aldığım koçluk eğitimini düşündüm ve telefona sarıldım, "Beni kaçırdınız."

"Sadie-"

Sözünü kestim ve Jerry'yi otobüsün altına atarak (kişisel görüşüme göre ait olduğu yere), "Bir telefon görüşmesi yapmak istedim ve Jerry bana ukala ağzımı sikmek istediğini söyledi!"

Sessizlik.

Ya da korkutucu bir sessizlik demeliyim.

Her zamanki gibi, ileri atıldım. "Baba kız saatlerimizi böyle mi geçiriyoruz baba? Ne zaman benimle konuşmak istesen, sen ve ben sohbet etmeden önce uşaklarından biri beni kaçırıp cinsel tacizle mi tehdit ediyor?"

"Jerry ile konuşacağım," dedi babam.

Sesi kızgın geliyordu ve ben de şimdi solgun görünen Jerry'ye baktım.

Ha!

"İki olsun. Bence Jerry'yle iki kelime etsen daha iyi olur," diye karşılık verdim, gözlerim Jerry'ye kilitlenmişti.

İşte o zaman Jerry'nin yakışıklı yüzü yine o çirkin şekilde kıvrıldı ve içten içe beni ölümüne korkutsa da ona ters ters bakmaya devam ettim.

"Sadie, seninle üzerinden geçmemiz gereken şeyler var. Çok fazla zamanım yok, bu yüzden sessiz olmanı ve beni dinlemeni istiyorum."

"Baba, nerede olduğumu bilmediğim bir evin bir odasında yatağa kelepçelendiğime göre, yapacak daha iyi bir şeyim yok. O yüzden ateş et."

İçini çekti ve "Sana paranın nerede olduğunu söylemem gerek" dedi.

Bu beni şaşırttı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Hector konusunda beni üzüyorsun, evet.

Para, hayır.

Çenem düştü ve gözümü kırpıştırarak yatak örtüsüne baktım. "Ne parası?"

"Benim param, senin paran, bizim paramız."

"Paramın nerede olduğunu biliyorum. Aaron onunla ilgileniyor." "O büyükannenin parası. Bu bizim paramız. Kazandığım para, federallerin alamadığı para. Cayman Adaları'ndaki bir hesapta senin adına kayıtlı."

Kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. Şaka yapıyordu.

Değil mi?

"Senin için getirmemi ister misin?" Aptalca sordum.

Onunla ne yapacaktı ki?

Hapishaneden kaçmayı planlamıyorsa tabii.

Lütfen biri bana hapishaneden kaçmayı planlamadığını söylesin!

"Hayır," diye cevap verdi ve ben de rahatlamış bir nefes verdim. "İhtiyacın olduğunda ona ulaşabileceğini bilmem gerekiyor."

Bu beni de şaşırttı. Öncekinden daha fazla. Çekirdeğime kadar.

Kalbim yana kayd, uzunlamasına, beni boğmakla tehdit ed i y o r d u .

"Paranı istemiyorum," diye fısıldadım.

"Sadie, Balduccis'ler gelene kadar gitmen gerek-"

"Hector benimle ilgileniyor," diye araya girdim.

"Evet, bunu görebiliyorum. Harika bir iş çıkarıyor. Bu yüzden yatağa kelepçelisin," diye karşılık verdi babam sabırsızca.

Hayır, bunu Hector'un üzerine yıkamayacaktı!

"Çünkü Jerry Rock Chicks'e ateş etti!" diye bağırdım.

"Balducci'lerden biri ateş etmez mi sanıyorsun?
O kızlar mı? İki kere düşünmezler. Ve bilerek ıskalamazlar."

Muhtemelen bu konuda haklıydı.

Elbette bunu ona söylemeyecektim.

"Balduccis bile Lee Nightingale'in ofisine girip beni yakalayacak kadar aptal olamaz. Jerry'nin işi bitti. Hector muhtemelen öfkeden deliye dönecek ve Nightingale'in adamları da çıldıracak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu sertçe.
"Lee Nightingale'in ensemde nefes almasına kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Sadie, beni zorladın, sırf kendi kızımınla konuşabilmek için adamlarımdan birini riske atmak zorunda kaldığım bir duruma soktun."

Sözlerinin beni etkilememesi için kendimi çelikleştirdim.

"Burada işimiz bitti mi?" Kesinlikle işim bitmiş gibi bir sesle sordum.

"Hayır. Size bankanın adını ve hesap numaralarını vermem gerekiyor-"

"Sanırım size paranızı istemediğimi ve olduğum yerde iyi olduğumu zaten söyledim."

Daha fazla sessizlik.

Bu daha da uzadı, daha da korkutucu hale geldi, sonra babam alçak bir sesle, çok iyi tanıdığım bir sesle, dinlenilmesini ve itaat edilmesini istediğinde kullandığı sesle konuştu.

"Chavez hakkında konuşmalıyız."

Dinleme ve itaat etme şartlanmama karşı savaştım ve sahte bir korkuyla, "Konuş bakalım," dedim.

"Onunla olmandan hoşlanmıyorum."

"Sevinçten havalara uçacağınızı tahmin etmemiştim ama umurumda da değil. Ondan hoşlanıyorum. Bana nasıl s'mores yapılacağını öğretti."

Yine sessizlik. Bu sefer korkutucu değildi, başka bir şeydi.

"S'mores?" diye sordu ve yemin edebilirim ki her zaman sinirli olan babamın sesi şaşkıındı.

"Evet, şu bataklığı kızarttığınız graham krakerli sandviçler-"

"S'mores'un ne olduğunu biliyorum, Sadie."

"Şey, bana nasıl yapılacağını öğretti. Hiç yapmadığımı ve hep yapmak istediğimi öğrendi ve yapmamı sağladı. Yerlerini de zımparaladık. Annesi de beni seviyor. Bana yemek yapmayı öğretecek."

Korkutucu olan geri dönmüştü. "Sana, kızıma, yerlerini zımparalıyor mu?"

"Bunu yapmayı ben istedim. Hector film izlemek istedi." "Tanrım," diye mırıldandı babam.

Bu noktada, işleri hızlandırmak ve oradan çıkmak için Hector'u kanalize ettim ve "Çok fazla zamanın olmadığını ve bunu anlamadığını biliyorum, bu yüzden sana vereceğim. Bak, iyi bir hayat yerleri zımparalamak, s'mores yapmak ve bulaşıkları yıkarken gülmekle ilgilidir. Bir rock konseri sırasında kız arkadaşlarınızla tuvalette dudaklarınıza parlaticı sürmektir. Akıllıca olmayan şeyler söyleyebilmek ya da gerçekten aptalca şeyler yapabilmek ve insanların sizi affetmesiyle ilgilidir. Birbirinizi kollamakla ilgilidir. Bu iyi bir hayat. Arkadaşlarım Ralphie ve Buddy bana bunu verdi. Sonra Hector hayatıma girdi ve daha da güzelleştirdi. O hayatı yaşadım..."

Durdum, saydım ve sonra devam ettim.

"Beş hafta ve beş gün. Hoşuma gitti. Vazgeçmiyorum. Cayman Adaları'na gidip senin uyuşturucu paranla, güzel şeylerle çevrili, en iyi yemekleri yiyerek, şampanya içerek ama tamamen yalnız ve yapayalnız kalarak büyük bir hayat yaşamayacağım. Hector'un oturma odasını boyamayı tercih ederim ki izin verirse bugün bunu yapabilirim. Şimdi konuşmayı kesebilir miyiz, böylece Jerry beni eve götürebilir ve iyi insanlar benim için endişelenmeyi bırakabilir?"

Görünüşe göre, söylediğim tek kelimeyi bile dinlememiş.

"Sana bakmak benim işim, ben senin babanım" dedi bana.

"Eğer bu senin işinse, kovuldun," diye cevap verdim sakince, kendimle gurur duyarak.

İçimde olduğunu kim bilebilirdi ki? Ama işte oradaydı.

Yine sessizlik, sonra, "Bu iş bitmedi, Sadie."

İç çekme sırası bendeydi. "Öyle olacağını düşünmemiştim. Ama şimdilik olabilir mi? Duş almam lazım."

Sonra beni yine şaşırttı, bunu pes ederek yaptı.

Babam asla pes etmezdi.

Asla!

"Telefonu Jerry'ye ver," diye emretti.

Jerry'ye sakarin tatlılığıyla (şaşkınlığımla) gülümsedim ve telefonu uzattım.

"Baban seninle konuşmak istiyor." Ona söyledim.

Jerry bana ters ters baktı. Telefonu aldı, bana arkasını döndü ve odadan çıktı.

Dakikalar sonra elinde komik görünümlü bir silahla geri geldi. Şok içinde silaha baktım.

Jerry, "Işıklar kapanıyor," dedi ve son gördüğüm şey şok tabancasının uçlarının bana doğru geldiği oldu.

Kendimi Jerry'nin BMW'sinin ön koltuğunda buldum ve arabayı o kullanıyordu. Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyordum ama kendimi toparlamam biraz zaman aldı.

Jerry ile yeterince sohbet ettiğimi düşündüm. Çok iyi bir konuşmacı değildi, bu yüzden kendimi sıraladığımda bile ağzımı kapalı tuttum.

Bir süre sonra Jerry maalesef konuşmak istedi.

"Bir saniye duracağım. Arabadan uzaklaşmazsan, seni ezerim. Akıllıca bir şey denersen, ödeşmeye giderim. Sana Ricky'den daha iyi davranacağım. Kan beni inmekten alıkoyar. Kim bilir? Belki hoşuna bile gider."

Ciddiyim.

Ne pislik ama!

"Domuz," diye mırıldandım, onunla konuşmama yeminimi bozarak.

Devam etti, onu otobüsün altına attığım için açıkça mutsuzdu (ya da belki de domuzdu).

"Söylememde sakınca yok, bütün oğlanların sana karşı bir ilgisi vardı. Chavez tek değildi. Sadece bunu hepimizden daha iyi saklıyordu. Sen, Tanrım, kibirli, şirret ve buz gibi soğuktun. Senden bir parça alırsak nasıl hissedeceğini konuşarak çok zaman geçirdik. Aletlerimiz donar mıydı yoksa sonunda kendini bırakıp vahşi bir kedi mi olurdun? Babanın hala gücü var, ama beni dene, sana bir şans verip bunu öğrenmenin onun intikamına değeceğini düşündüm."

Jerry'ye döndüm. "Tecavüze uğradığımı biliyorsun, değil mi? Ağzından çıkan her kelimenin seni alçaktan daha alçak, balçıktan daha balçık, pislikten daha pislik yaptığını biliyorsun, değil mi? Değil mi?"

Cevap vermedi.

Nightingale Ofislerine yaklaştığımızı gördüm ve beni orada bırakacağını biliyordum.

Emniyet kemerimi çözdüm, elimi kapının koluna koydum ve tam olarak söylemek istediğim şeyi söyleyecek yeterli zamanım olana kadar ağzımı kapalı tuttum.

Sonra, doğru zaman geldiğinde, söyledim.

"Sadece merakını gidermek için Jerry, hızlı, ateşli, sert ve kaba severim ve yavaş, nazik ve tatlı severim. Hector'un bana vermek istediği her şeyi severim ve o bana her şeyi verir. Yani o göt heriflere söyleyebilirsin, korkak ve babamdan korktukları için kaçırdılar çünkü ben vahşi bir kediye. İşte bu yüzden Hector alıyor. Çünkü o ne korkak ne de hiçbir şeyden korkmuyor."

O daha durmadan ya da tek kelime edemedi kapıyı açtım, ayaklarımı kaldırıma uzattım ve koşmaya başladım.

Arkama bakmadım. Doğruca binaya girdim ve asansörle uğraşmadan merdivenlere yöneldim.

İlk uçuşta inişi yuvarladım ve Mace'e çarptım.

Tek kelime etmeden elimden tuttu ve beni üçüncü kata, koridora ve doğrudan ofislere sürükledi.

Shirleen masasının arkasında durmuş, telefonu kulağına götürmüş, rahatlamış gözlerle beni izliyordu.

"Hector?" Mace, Shirleen'e sordu.

Adımlarına ara vermedi. Beni resepsiyona doğru sürüklemeye devam etti.

Shirleen başını sallayarak elini ağızlığın üzerine koydu. "Yola çıktı," diye yanıtladı Shirleen.

Mace iç kapının yanındaki tuş takımına bir kod girdi.

Shirleen'e "Ben iyiyim," dedim.

"Tanrıya şükür çocuğum," diye

karşılık verdi. Mace beni kapıya doğru sürükledi.

Kapı arkamdan kapanırken "Dedektif Marker'ı arayın," diye bağırdım.

Mace beni doğruca Lee'nin ofisine sürükledi ve içinde.

Tom Savage, Malcolm Nightingale ve Monty'nin hepsi Lee'nin masası. Üzerinde bir yığın kâğıt vardı, haritalara ve kat planlarına benzeyen kâğıtlar.

Başlarını kaldırdılar ve bana baktılar.

Sonra Tom diğerlerinden ayrıldı ve "Yüce İsa" diye mırıldanarak bana doğru geldi.

Ne olduğunu anlamadan beni kollarına aldı.

"İsa. Yüce İsa. Tanrım," diye fısıldadı başımın üzerinden.

Tanrı'nın adını (defalarca) boş yere andığı için yıldırım çarpmasın diye göğsüne, "Ben iyiyim. Babam yaptı. Adamlarından birine beni kaçırttı. Bana zarar vermedi. Babam sadece konuşmak istedi."

Tom arkasına yaslandı ve bana baktı. "Jerry olduğunu biliyoruz. Daisy onu tanıdı. Sadece babanın ne planladığını bilmiyorduk."

Yüzündeki rahatlamayı gördüm ve ona bu bakışı veren mutsuz koşullar olsa da, nedense derinlerde bir yerde bu beni mutlu etti. O kadar mutluydum ki kollarımı beline doladım, yanağımı göğsüne bastırdım ve ona sarıldım.

Annem öldürüldüğünden beri kimseye kendi isteğimle (ve büyük bir öfkenin ortasında değil) böyle sarıldığımı hatırlamıyorum.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım.

O da bana sarıldı. "Meksika yemeklerinden vazgeçmeyi düşünüyorum, kızım. En azından senin güvende olduğunu bilene kadar. Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

Geri çekildim ve ona baktım.

Monty masanın yanındaki yerinden, "Tom Meksika yemeklerini çok seviyor," diye seslendi.

Tom'a, "Sevdiğin bir şeyden vazgeçmeni istemem," dedim.

Malcolm, Mace'e "Biri Hector'u aradı mı?" diye sorarken bana gülümsedi.

"Shirleen," diye yanıtladı

Mace. "Kızlar mı?" Tom sordu.

"Shirleen," diye tekrarladı Mace.

"Rock Chick istilasına hazır olun," diye mırıldandı Monty. Monty'ye, sonra Mace'e ve son olarak da Malcolm ve Tom'a baktım.

"Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm. I-"

Malcolm sözümü kesti, "Kitty Sue, Indy ya da Ally'nin senin Jerry ile kol kola girip gülerek vals yaptığını söylediğini duymadım, o yüzden özür dilemeyi bırak."

Başımı salladım.

Sonra, kulağa aptalca gelse de doğruydu, Mace'e dedim ki, "Gerçekten bir fincan kahve içebilirim. Mini mutfağınız var mı?"

Mace bana, "Brody'ye bir kap hazırlamasını söyleyeceğim," dedi.

"Kahretsin, hayır!" Monty masadan uzaklaşarak haykırdı. "Brody'nin kahvesi muhallebiden daha koyu. Bir fincan seni bir hafta uyanık tutar. Ben yaparım."

"Teşekkürler Monty," dedim arkasından.

Arkasını dönmedi. Sadece elini kaldırdı, işaret ve orta parmağını oynattı ve dışarı çıktı.

"Yapacak çok iş var," diye mırıldandı Mace.

Elini başımın arkasına koydu ve beni kendine yaklaştırdı. Eğildi (Mace gerçekten uzun boyluydu), alnımdan öptü ve sonra gitti.

Monty kahve yaptı ve Shirleen, dosyalama yapmadı ama görünüşe göre kahve servisi yaptı ya da en azından son zamanlarda yaptı

kaçırılan kurbanları geri getirmiş, süt, şeker ve kupalarla birlikte getirmiş.

Kapı açıldığında Hector oradaydı ve ben daha ilk güçlendirici yudumumu almıştım (Monty mükemmel kahve yapıyordu).

Bana baktı, yüzü gök gürültüsü kadar karanlıktı. Ona gülümsedim.

Nedense yüzü karanlıkta kaldı ve bakışları odaya kaydı.

"Çıkın dışarı," dedi herkese. Gülümsemem kayboldu.

"Hector!" Tersledim.

Kimse bundan rahatsız olmuş görünmüyordu ve herkes ayrılmak için harekete geçti. Gülümsemeler vardı ve Monty bile kıkırdadı.

Bunun komik olduğunu düşünmemiştim. Hector kabalık ediyordu!

"Gitmek zorunda değilsiniz," dedim onlara, kupamı masanın üzerine koyarken.

Ama gitmişlerdi, kapı Tom'un arkasından kapanıyordu. Ama kapanmadan hemen önce dönüp göz kırptığını gördüm. Sonra gözden kayboldu.

Hector'a ters ters baktım.

"Bu çok kabaydı," dedim ona.

Benden bir metre uzaktaydı.

Sonra, görünürde hareket etmeden, tam oradaydı, kolları beni sarmıştı, ezici bir şekilde sıkı. Vücudum onunkine yapıştı, ağzı sertçe benimkinin üzerine indi.

Öpücüğü nefesimi kesti. Yapabildiğim tek şey ellerimi boynunun iki yanına koyup tutunmak oldu.

Ağzını benimkinden ayırdı ve bir santim geri çekilmeden önce bir nanosaniyeliğine alnımıza dokundu.

Gözleri alev alev yanıyordu. Arzu ya da öfkeyle değil, dizlerimin bağının çözülmesine neden olan başka bir şeyle.

"Ödüm bokuma karıştı," dedi bana.

Sesindeki derin duygu karşısında tüm organlarım bir anda çalışmayı durdurdu.

"Hector," diye fısıldadım.

"En son ne zaman korktuğumu hatırlamıyorum. Ben korkmam. Bu yüzden belayı bulurdum. Her şeyi yapardım, her şeyi denerdim, korkusuzdum. Annemi çıldırtırdım. Teşkilat için gizli görevdeyken bile. Tehlikeden beslenirdim. Her dakikasına bayılırdım. Hiç korku hissetmedim. Bir kere bile. Dün geceye kadar."

Oh... Tanrım!

Az önce öyle mi dedi?

"Hoşuma gitmedi, Sadie." diye devam etti. Evet, az önce söyledi.

Parmaklarım boynunda sıkılaştı.

"Özür dilerim," dedim sessizce.

"Bunun sona ermesi gerekiyor," dedi ve sesinin tonundan gerçekten hoşlanmadım. O kadar hoşuma gitmedi ki parmaklarım boynunda daha da sıkılaştı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "B planı demek."

"B planı nedir?"

"B planı bu işin biteceği anlamına geliyor."

Kalbim kendi kendine çarpmaya başladı (ama en azından artık atıyordu).

"Ne yapacaksın?"

"Onlarla, Balduccis'lerle oynuyordum, onları birbirlerine düşürüyordum. Korkuyu hissetmelerini istedim. Tökezlesinler. Sinirlensinler. Dikkatlerini senden birbirlerine çevirsinler ki patlasınlar. Aptalca şeyler yapmalarını istedim ki onları yakalayabilelim ve yere yatsınlar. Beklentilerimin ötesine geçtiler, kendi kardeşlerini zehirlediler. Sonra senin yolundan geri döndüler, galerini yaktılar. Bu arada baban devreye girdi ve eğer onu durdurmazsak her şeyi mahvedecek."

Daha önce değindiği noktada takılıp kalmıştım.

"Harvey'i zehirlediklerini mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Zehir Seth'in tarzı değil. K a r ı ş ı k l ı ğ a aldırılmaz. Bir açıklama yapmayı seviyor."

Babam hakkında konuşuyordu ve sözleri kanımı dondurdu.

Hector devam etti, "Marty'nin bir kimya seti var. Sevişmek istediği ama ona yüz vermeyen kızları uyuşturduğunu biliyoruz. Düşmanlarına da aynısını yapmayı seviyor, böylece canlarına okumayı kolaylaştırıyor. Söylentiye göre, bir ilgisi var. Araştırma yapıyor, ne yapacaklarını görmek için ilaçlarla oynuyor. Eddie geçen yıl zehirle iki ölüm olduğunu söylüyor, ikisi de Balduccis'in düşmanı."

Hector'a baktım.

Veronica Mars "uyuşturulmuştu." Başka bir deyişle, bayılmadan önce kendinden geçmesi için tecavüz yatıştırıcısı verilmişti. Bayıldığında, ürkütücü, zayıf, cinayete meyilli liseli çocuk onunla birlikte oldu (sevimli, tatlı eski erkek arkadaşı da bayılmıştı ama onun da bir mazereti vardı, o da bayılmıştı - cesur Veronica için iyi bir gece değildi).

"Bu iğrenç," dedim Hector'a. "Bu Marty," diye karşılık verdi Hector.

"B planı nedir?"

"B planının ne olduğunu bilmek zorunda değilsin. Ama bu gerçekleşirken, benim ya da çocuklardan birinin dokunma mesafesinin dışına çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye kabul ettim. "Ama sanırım B planının ne olduğunu bilmek istiyorum."

Başını iki yana salladı.

"Hector-" diye başladım.

"Seninle ilgileneceğime söz vermiştin, ben de seninle ilgileniyorum.

Bilmeniz gereken tek şey

bu." "Hector!"

Beni sıktı. Gözleri kısıldı ve sonra, belli ki bu önemli olduğu için, iyi bir önlem olarak beni salladı.

"Sadie, senden bana güvenmeni istiyorum."

Dudaklarımı içeri çektim, ısırđım ve ona baktım.

Bu yatağı ben yapmıştım, bu güveni test etmiştim, bunu bilmesine izin vermiştim ve şimdi o yatakta yatıyordum.

Çiçek açıyor!

Tek bir seçeneğim vardı.

"Tamam," dedim ve yüzünün gevşemeye başlamasını izledim. "Ama sadece oturma odanızı istediğim renge boyamama izin verirsiniz."

Bakma sırası ondaydı.

Ve bunu bir süre yaptı.

Sonunda, "Mamita, sen biraz delisin." dedi.

Belki de öyleydim.

Ama aynı zamanda bir görevdeydim.

"Oturma odanı boyayabilir miyim?" Ben sordum.

İç çekti ve alnını benimkine yasladı. Bu sefer, orada tuttu.

Sonra pes etme sırası ona geldi. "Sadece pembe olmasın."

"Oturma odanı pembeye boyamayacağım!" Kafamı çekerek bağırdım. "Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum."

Patlamam üzerine yüzü ısındı ve tuhaf bir nedenle "Çelik gibi irade" diye mırıldandı.

"Ne?" Ben sordum.

"Bok sana gelmeye devam ediyor. Kötü şeyler. Tecavüz, annenin öldürülmesi, kundaklama, adam kaçırma ve sen burada durmuş oturma odamı boyamak istiyorsun. Çelik gibi bir iraden var."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemedim. Ama Hector söyledi.

"Ve sen sormadan söyleyeyim, canım, bu iyi bir şey," dedi bana sessizce.

Karnım erime moduna geçti. Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu, yumuşak, tatlı ve çok kısa.

Konuyu "çelik irademden" değiştirmeye karar verdim (benim hakkımda böyle düşünmesi hoşuma gitse de, iyi hissettirdi).

"Jerry ve babamın söyledikleri hakkında seninle konuşmam gerek."

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Jerry bana bir kase mısır gevreği verdi."

Beni bıraktı ve uzaklaştı ama kolunu boynuma doladı ve bizi kapıya doğru götürdü.

"Seni besleyeceğim. Sen söyle, sonra Home Depot'a gidip sana boya alırız."

Ona gülümsedim. Elimde değildi çünkü yine aynı şey oldu.

Bir travma
geçirdim. Onu
atlattım.

Sonra Hector hayatı yeniden güzelleştirdi.

Ayaklarımı dikip bir elimi karnına koyarak ve yan tarafına bastırarak kapıya doğru ilerleyişimizi durdurdum. Parmak uçlarımda yükseldim ve bu kez ağzımı onunkine değdirdim.

"Teşekkürler bebeğim," dedim usulca ağzına karşı.

Sözlerim üzerine gözlerinin parlamışını yakından izledim. Beni tamamen önüne doğru kıvırdı, ağzı ağzıma geldi ve dudaklara dokunmaktan o kadar uzak bir öpücük verdi ki komik bile değildi.

İşini bitirdiğinde başını kaldırdı. Ona yaslanmıştım, kollarımı ona dolamıştım, kendimi tutamıyordum ve gözlerinde o sahiplenici bakış vardı.

"İşte orada," diye fısıldadı.

"Kim?" Ben sordum.

"Benim Sadie'm."

Ve gerçekten de oradaydım.

Ve orada olunca, Hector'un Sadie'si gülümsedi.

YİRMİ ÜÇ

FRED VE WILMA

Sadie

I boynumda bir sıcaklık hissettim. Yukarı doğru hareket etti ve sonra parmaklar saçlarımın arasına girdi.

Bu o kadar hoş bir duyguydu ki, zihnim uyanmaya karar verdi. Gözlerimi açtım ve yukarı baktım.

Kanepenin kenarında oturan Hector'a usulca "Merhaba," dedim.

Yan yatmıştım, ellerim yanağımın altında dua pozisyonundaydı, dizlerim bükülmüştü ve kalçaları kucağımın kıvrımındaydı.

"Kendim görmesem, duvarda boya var mı diye sorardım, mamita," dedi eli saçlarımdan ayrılmadan ve işaret parmağı yanağımdan geçip ağzımın kenarına inmeden hemen önce.

Bir boya izini takip ettiğini biliyordum, birçoğundan sadece biri.

Yumuşak dokunuşunun vücudumda yarattığı etkiyi görmezden gelip dirseğimin üzerinde doğruldum, bir elimle saçlarımı yüzümden çekip boyayla tıkanmış düğümlere takıldım.

"Resim yapmak biraz dağınıktır," diye bilgilendirdim onu. Gözleriyle saçımı, yüzümü ve gövde mi taradı. "Bu o kadar dağınık."

Sırıttım ve sonuna kadar ittim. Arkasına geçip ayağa kalktım.

Eğildim, elini tuttum, onu yukarı çektim ve "Gel bak" diye davet ettim.

Onu kuzeydeki odadan güneydeki odaya sürükledim ve ortada durduk.

Sonuçlar beni çok heyecanlandırdı. Koyu gri, diğer odanın koyu gri-mavisiyle harika uyum sağladı. Odaları birbirine bağlamak için her türlü yol vardı. Yastıklar, örtüler, resimler... Seçenekler aklımı başımdan aldı (en azından benimki aldı). Mükemmeldi.

Elini bıraktım ve duvarların dibini işaret ettim.

"Süpürgelikler için endişelenme demiştin, ahşap olanları koyacaktın. Bak!" Mutlu bir şekilde ağladım. "Matt eskilerini sökerek yardım etti. Onları arka bahçedeki bir yığının içine attı."

Hector eskiden süpürgeliklerin olduğu yere bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Hector bana, "Matt seni izlemek için buradaydı, odanın yenilenmesine yardım etmek için değil," dedi.

Elimi aramızda salladım. "Biliyorum. Sorun değil. Duke geldi ve ona yardım etti. Beni hiç yalnız bırakmadılar. Söz veriyorum." Sonra etrafıma bakındım. "Matt nerede bu arada?"

"Gitmesine izin verdim. Şu an görevdeyim."

"Oh! Tamam!" Cıvıldadım. Sonra elimi omzuna koydum ve onu şömineye doğru çevirdim. "Onlar bunu yaparken, boya yapamadığımız için Roxie, Ava, Stella, Ralphie ve ben şöminenin odunlarını soyduk. Ahşap harika değil mi? Aklı başında kim ahşabı böyle boyar ki?" Sordum ve cevap beklemedim. "Gördüğünüz gibi, bazı oyuklara giremedik. Ama Duke, gevşetmek ve kazımak için üzerine fırçayla sürebileceğiniz bir macun olduğunu söyledi. Yarın biraz getirecek."

Hector şömineye bakıyordu ama kolu omuzlarıma kaydı ve beni yanına çekti.

Şömineye doğru, "Bende 'goo' var," dedi ama dudaklarının seğirdiğini gördüm. "Mutfakta."

"Muhteşem!" Ellerimi çırparak bağırdım ve sonra bir kolumu uzattım. "Hepimiz boyadık. Tavanı beyaz yaptık, tıpkı senin diğer odada yaptığın gibi. Kenarları Ava yaptı çünkü o bir sanatçı ve elleri çok sağlam. Beşimiz için hiç zaman almadı ve hatta iki kat yaptık. Bence harika görünüyor. Sizce de öyle değil mi?"

Ona bakmak için başımı eğdim.

Beni izliyordu, gözleri eğleniyordu ve başını salladı.

Gölümsedim ve devam ettim, "Duke sıralamayı yanlış yaptığımızı söylüyor. Yerleri zımparalamadan önce boyamalıymışız. Şimdi boya sıçramalarını zımparalamak zorundayım."

Hector beni önüne doğru kıvırdı ve bana baktı. "Siparişı yanlış almadık. Boya istemediniz. Yerlerin zımparalanmasını istedin."

Kollarımı gevşekçe beline doladığımda ona göz kırptım. "Ah. Söylemeliydin."

"Kum için çok hevesli görünüyordun. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diye açıkladı.

Karnım erime moduna girdi (evet, Hector'un yerleri zımparalamama izin vermesi üzerine).

Ne kadar tuhaf değil mi?

Kurtuldum. Ona vereceğim haberdan dolayı çok heyecanlıydım, eriyen karnımı düşünemiyordum.

"Her neyse, Duke yarın yerleri boyamak için gelecek ve bana nasıl yapılacağını gösterecek!" Duke beyin cerrahisinin incelikleri konusunda bir günlük, kapsamlı bir kurs vaat etmiş gibi anons ettim.

Hector sıırttı ama, "İyi vakit geçirmene engel olmak istemem, mamita, Duke'un yardımını takdir etsem de, Duke'un değil, kendi katlarımda yürümek istiyorum," dedi.

Oh. Vay canına.

Kendi döşemelerini tamir etmek istedi.

Bu da göbek eritti!

Cidden, çok tuhaftım!

"Endişelenme," dedim Hector'a, yine göbek erimesini görmezden gelerek. "Ben Duke'a söylerim."

Başını eğdi ve ağzını kısa bir süre benimkine dokundurdu. "Senin işini halledelim, bu hafta sonu yerleri bitireceğiz. O zaman yataktan başka oturacak bir yerimiz olur."

Bu fikir hoşuma gittiği için ona doğru daha da eğildim.

Hem de çok. Karnımın erimesi de sürpriz olmadı.

"Tamam," dedim usulca.

Gözleri tekrar yüzümde ve saçlarımda gezindikten sonra bana "Seni yemeğe çıkarıyorum, duş al" dedi.

"Tamam," diye tekrarladım.

Ona gülümsedim, uzaklaştım ve merdivenlere yöneldim.

Hector "Lincoln'e gidiyoruz" diye seslendiğinde üç basamak çıkmıştım. Durdum, ona baktım ve devam etti, "Orası bir yol evi. Sen tasarımcı zırhını giy, muhtemelen dışarı atılırsınız."

Cevap vermedim. Bana sırtıyordu ve alay ettiğini biliyordum. Kendi sırtışımı bastırmaya çalışarak (ve başarısız olarak) sözsüz bir "her neyse" anlamında başımı salladım ve yukarı çıktım.

Duş aldım, boyayı temizledim ve günümü düşündüm.

Kaçırılmış olarak uyanmam ve Domuz Jerry'nin yanında geçirdiğim saatler dışında, o gün hayatımın en güzel ikinci günüydü.

Hector ve ben bir lokantada kahvaltı ettik ve sonunda Dedektif Marker da kahve içmek için bize katıldı. İkisine de Jerry'nin babamın ona Balduccileri teker teker indirmesini söylediğini anlattım ve onlara paradan bahsettim.

Bunun beni korkutmayacağına ikna olmuş olsam da korkuttu. Babamın Jerry'ye beni korumasını emrettiğini, Balduccis'ten intikamımı aldığını ve para açısından rahat olmamı istediğini bilmek, kendimi Jerry'nin bana dediği hain gibi hissetmeme neden oluyordu.

Öte yandan, beni kaçırmış, belki de annemi öldürmüştü ve Hector'un deyimiyle "pisliğe aldırmıyordu." Bu yüzden, aklımın bir köşesinde bir kız evlat olarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak etsem de, en azından iyi bir vatandaş olmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Hikayem sırasında Dedektif Marker ve Hector birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ama benimle paylaşmadılar, ben de zorlamadım. Her ikisi de bana harika bir iş çıkardığımı söylediler ve ayrıca (garip bir şekilde) ne olursa olsun babamın bana Cayman hesap bilgilerini vermesine izin vermememi söylediler.

Hector çoğunlukla tepki vermeden dinledi, ancak Jerry'nin bazı tehditlerini ve

Yorum. Bu küçük külçeler onun gözlerini kararttı ve yanağındaki o kasın sıçramasına neden oldu (bu yüzden yarısını paylaşmadım, bunun akıllıca olduğunu düşündüm).

Sonra, bana söylediği gibi, Hector beni Home Depot'a götürdü ve boya bölümüne gittik. Rengi ben seçtim. Hector onayladı. Boyacı teneke kutulara biraz boya fışkırttı, büyük kovaları öldürücü, vahşi, sallama makinesinde salladı, o kadar hoşuma gitti ki Hector'a bir tane almak istediğimi söyledim.

Bu, Hector'un anlamadığım bir nedenle kahkaha atmasına neden oldu.

Tamam, muhtemelen karıştıracak o kadar boyam yoktu ama cidden, herkes bunun harika bir makine olduğunu görebilirdi.

Hector'un evine vardığımızda Matt (a.k.a. Surfer Dude Hottie) Ralphie ve YoYo (Ralphie'nin elinde Tex'ten bir s'more latte vardı) ile birlikte Hector'un verandasında bekliyordu. Sonra Hector bana sıcak, uzun, bacakları sıkkan bir öpücük verdi ve gitti. Ava, Stella ve Roxie (Ralphie tarafından çağrıldı) on dakika sonra, Duke (Roxie tarafından çağrıldı) ise yarım saat sonra geldi.

Sonra eğlence başladı.

Boyamayı, zımparalamayı ve tüm bunları sevmem biraz garip olabilir ama umurumda değildi.

Azıcık bile değil.

Duşu bitirdim ve kabuk bağlamış dövmeme biraz macun sürdüm. Yüzüme pudra sürdüm, biraz

Normalden daha ağır bir allık sürdüm, gözlerimi üç farklı renkle gölgelendirmek için biraz zaman harcadım, rimel sürdüm ve dudak parlaticısı rutinini uyguladım. Saçlarımı pürüzsüzleştirici iksirle karıştırdım, hızlı bir fön çektim, pomatla daha da karıştırdım ve sonra omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı dökülmesi için gevşek bıraktım.

Yatak odasına döndüm ve gece çantamı karıştırdım. Ağır bir bavul hazırlamıştım ama yol kenarında giyecek hiçbir şeyim yoktu. Tüm gardırobum elimde olsa bile, yine de bir yol evinde giyecek hiçbir şeyim olmayacaktı. Aslında, yol evinin ne olduğunu bildiğimden bile emin değildim.

Alt katı arayıp Hector'a sormak yerine (ki bu utanç verici olabilirdi), bir çift siyah düşük bel pantolon, gül damgalı gümüş tokalı kemerim, biraz dekolte gösteren çan kollu, etrafı saran lila kazağım ve motosiklet botlarımı giydim. Lila kazağın bir yol evinde kabul edilebilir olanın sınırlarını zorladığını düşündüm ama botlar bunu dengeledi.

Sonra ben ve botlarım aşağıya indik.

Dışarısı karanlıktı ama Hector oturma odasındaki tepe lambasını yakmıştı ve ben yine yeni duvarlara hayran kaldım. Aradaki fark şaşırtıcıydı ve yaptığımız iş Hector'un evini bir yuva haline getirme konusunda bizi bir adım ileriye götürmüş gibi görünüyordu. Bir şeyler başardığımın gerçek fiziksel kanıtları vardı ve bu güzel bir duyguydu.

Hector'u mutfakta, tezgahın üzerinde oturmuş mektupları karıştırırken buldum.

İçeri girdiğimde kafasını kaldırdı. Tüm vücudumu taradı, saçlarımdan botlarıma, sonra tekrar yukarı çıkıp göğüslerimde durdu.

Gözlerini benimkilere dikti. "Bunun altına giyecek bir atletin var mı?"

Kendime baktım.

"Neyin altına?" Aptalca sordum, çünkü başka nerede atlet giyebilirsin ki?

"Süveterin," diye yanıtladı Hector.

Pencereden dışarı, karanlığa baktım. "O kadar soğuk mu?"

Hector bana cevap vermeyince bakışlarım tekrar ona döndü ve yüzünün dün Ralphie'yle konuşurken olduğu gibi sert ve yumuşak karışımı olduğunu gördüm.

"Buraya gel," dedi ve hiç sorgulamadan geldim.

Yaklaştığımda bacaklarını açtı ve ben de bunu bir işaret olarak kabul edip bacaklarının arasından yürüdüm. Sıcaklığını hissettiğimde durdum, ellerimi sert kalçalarına koydum ve elleri boynuma geldi.

"Unuttum, olan biten onca şeyden sonra birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz, bu yüzden benimle ilgili anlaman gereken bir şeyi açıklayacağım."

Aman Tanrım.

Bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

Kuşanmaya karar verdim.

İyi bir karardı. "Ne?"

diye sordum. Ben
sordum.

Başparmakları boynumda dolaşmaya başladı, bu hoş bir histi ama yine de konuşmaya başladığında dikkatimi vermek için elimden geleni yaptım.

"Sen sadece güzel bir kadındın. Şimdi benim güzel kadınımsın. Elbiselerinin altında ne varsa benim için. Başka kimse için değil. Bakmazlar. Dokunmayacaklar. Anlaşma böyle. Tamam mı?"

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

Bu iyi bir şeydi çünkü söyleyecek sözüm olsaydı, komşuların duyacağı kadar yüksek sesle söyledim.

"Şimdi," diye devam etti, benden doğrudan ona doğru yayılan kötüden de kötü titreşimleri ya hissetmiyor ya da umursamıyordu, "git bir tank giy."

İşte o zaman kelimelerimi buldum.

"Belki de ben yırtık pırtık beyaz elbisemi ve taşlı kolyemi giymeliyim, sen de leopar derisinden tuniğini giyersin ve sen Barney ile bowlinge, ben de Betty ile alışverişe gitmeden önce taş arabamızla yol evine doğru pedal çeviririz, Fred."

Başparmakları dönmeyi bıraktı ve gözleri kısıldı.

"Bunu tekrarlamak ister misin?"

Sesi alçak ve uyarıcıydı, hayır, bunu tekrarlamak istemediğimi söylüyordu. Yukarı koşup bir tank giymek istedim.

Tabii ki bunu yapmadım.

"Taş Devri'nde yaşamış Çakmaktaşlar'dan bahsediyorum."

"Neyi kastettiğinizi biliyorum."

"Demek istediğim, Hector ve Sadie Fred ve Wilma değil. Biz Taş Devri'nde yaşamıyoruz. Kadınların göğüs dekoltesi gösterdiği ve erkeklerin kadınlarına ne giyeceklerini söylemediği günümüzde yaşıyoruz."

"Güzel sordum."

"Sormadın, söyledin."

"Pekala, güzelce söyledim."

Cevabım yoktu çünkü bu doğrudu.

Yine de bir tank takmayacaktım.

Bu nedenle, sözlü bir çıkmaza girdiğimizde, gözlerimizi kilitledik ve bakışma moduna geçtik.

Bu uzun bir süre devam etti. O kadar uzun sürdü ki, içim titredi ve tam teslim olmak üzereydim ki Hector bir iç çekti.

"Teslim olmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Pes edecektim.

Omzumun üzerinden baktı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Bu kötü bir sportmenlik olurdu. Onun yerine, "Resim yapmak zor iş, açım." dedim.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve kızgın olmadığını görmekten memnun oldum ama sinirli olmadığını da söyleyemezdim.

Kızgınlıkla başa çıkabilirim.

"Hadi gidelim." Beni geriye itti, önümdeki tezgahı atladi ve elimi tutarak beni her zaman Bronco'sunu park ettiği ön taraf yerine evin arka tarafına doğru yürüttü.

Daha fazla bot (evet, daha fazla bot!), daha fazla tadilat ekipmanı ve diğer erkeksi döküntülerle dolu olan mutfaktaki küçük çamur odasına girdik. Bir rafa uzandı ve siyah renkli iki motosiklet kaskını indirip birini bana uzattı.

Elimdeki kaska, sonra da Hector'a baktım, kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

"Bisikletin var mı?" diye sordum. "Evet," diye yanıtladı.

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı ve dudaklarımda bir gülümseme oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Hiç bisiklete binmedim."

Eli boynuma geldi ve kızgın bakışları kayboldu. "Bu gece senin gecen, mamita."

Sonra bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni kapıya doğru çevirdi.

"Bize biraz daha bira getireceğim," dedim masadakilere, biz geldiğimizde Lincoln'de olan Luke ve Ava da dahil.

Daha yeni oturmuş ve içeceklerini almışlardı, bu yüzden Ava bize bunun mükemmel bir zamanlama olduğunu söyledi. Yerlerini değiştirdiler. Luke barın yanındaki uzun masada Ava'nın yanına oturdu, o da içeride duvarın yanına. Hector benim yanıma oturdu. Ben Ava'nın karşısındaydım.

Meze olarak "Cajun Popcorn" (dövülmüş, derin yağda kızartılmış kerevit) sipariş ettik ve ben de patates kızartması ile köfteli çizburger aldım. Cajun Popcorn'dan sonra bile burgerimin son lokmasına kadar yedim ve her bir kızartmayı umursamadım bile. El emeği insanı aç bırakıyor. Blanca çok heyecanlıydı.

Lincoln'ü sevdim. Orada ilginç insanlar vardı, sadece motorcular değil, muhtemelen yerel mahalleden gelen kentliler de vardı. Eskiydi ama yıpranmamıştı ve garsonlar süper arkadaş canlısıydı.

Hector'un bisikletini de seviyordum, çünkü önüm Hector'un sert, sıcak sırtına yapışmış, kollarım onun sıkı karın kaslarına dolanmış ve rüzgâr her yerime vururken bir yerden diğerine taşınabileceğim anlamına geliyordu. Yola çıktığımız ve hızlandığımız anda, koca dünyada bundan daha iyi bir şey olmadığına karar verdim.

Çantamdan cüzdanımı çıkardım ve bar taburesinden fırlayarak Hector'un etrafını sardım. Ama sadece bir adım uzaklaşabildim.

Sonra parmaklarım kordonumun kemerine dolandı ve beni durdurdu. Hector beni kendine doğru çekip ağzını kulağıma götürürken arkama baktım.

"Cüzdanını bana ver ve hesaba yaz," diye mırıldandı kulağıma.

"Param var," dedim ona.

"Mi cielo, cüzdan." Ses tonu tartışmaya davet etmiyordu.

"Fred ve Wilma" tartışmasından kurtulduğum için şanslı olduğumu düşündüm, bu yüzden şansımı zorlamayacaktım. Kolumu eğdim, böylece cüzdanlı elim omzumun üzerindeydi. Cüzdanı benden aldı ve kulağımın dibinde konuşmaya devam etti.

"Barın bu ucunda, seni her zaman görebilmek istiyorum."

Başımı çevirdim, ona başımı salladım ve gitmeme izin verdi.

Bara giderken kendi kendime gülümsedim, o sıcak, mutlu parıltı sevimli, güvenli, rahat konfora karıştı.

İlgilenilmek iyi hissettirdi.

"Four Fat Tires," diye seslendim barmene, çenesini bana doğru salladığında.

Yanımda bir varlığın kaydığını hissettim ve Hector'u hâlâ görüp göremediğimi anlamak için sağıma, sonra da oradaki güzel, siyah saçlı kadının omzunun üzerinden baktım. Görebiliyordum, böylece bedenim yerleşti.

"Ben Natalie," dedi kadın ve şaşkın gözlerim ona kaydı.

Vay canına.

Hoş biriydi. Bana doğru yürüdü ve kendini tanıttı.

"Merhaba. Ben Sadie," diye kibarca karşılık verdim. "Seni Hector'la gördüm," dedi bana.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, bunun nereye varacağından emin değildim ve hiç de hoş olmayabileceğini düşünüyordum.

"Evet," dedim tereddütle.

Eğildi. "Kaltak falan değilim ama kız kıza konuşurken dikkatli ol."

Tekrar göz kırptım.

"Ne?"

"Hector. Dikkatli ol. O bir köpek."

"Köpek mi?"

"Bir köpek," diye tekrarladı.

Gözlerim kısıldı ve sırtım dikleşti. "O bir köpek değil. O bir insan."

"Köpek değil. Bir dawg. D-a-w-g. Dawg. Bir oyuncu." Oyuncunun ne olduğunu biliyordum.

Omzunun üzerinden Hector'a baktım.

Ava'yı dinliyordu ama Luke'un beni izlediğini fark ettim.

Gözlerim Natalie'ye gitti.

"Belki de başka bir Hector düşünüyorsundur," diye denedim.

"Hayır. Bana ve buradaki kadınların yarısına çıktı. Kızlar ona bir meydan okuma olarak bakıyor. Biliyorum çünkü ben de yaptım. İyi olmasıyla ün saldı, iyi anlamında, ki öyleydi de. Lanet olası listelerin dışında. Ayrıca etrafta hiç takılmamasıyla, hatta çoğu zaman geceyi bile geçirmemesiyle de ünlüdür. Buradaki her kız muhtemelen onu tekrar ziyaret edeceğini düşünmüştür, ama bildiğim kadarıyla, asla iki kez geri dönmedi. Ne bana ne de başkasına."

"Beni çiviledi" sözlerinden sonra karnıma defalarca yumruk atmaya başladığını hissettim.

Hector Natalie ile seks mi yapmış?

Peki buradaki kadınların yarısı?

Barın etrafına bakınıp kadınları taradım. Neyse ki mekân tıklım tıklım değildi ama nispeten meşguldü. Eğer bu doğruysa, Hector'un meşgul olduğu anlamına gelecek kadar meşguldü.

Tekrar Natalie'ye baktım ve "Şaka yapıyorsun" diye nefes aldım.

Başını salladı ve ben de yüzünü okumaya çalıştım. Kurnazlık yapıyor gibi görünmüyordu, sadece... gerçektir.

Natalie devam etti, "Büyülü bir şatoda yaşayan bir peri prensesine benziyorsun, Lincoln'ün müdavimi sayılmazsın. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız. Ben sadece seni uyarıyorum."

Başımı sallama sırası bendeydi. "O değişti. Artık farklı biri."

"Öyle mi? Altı hafta önce beni becerdi. Şaka değil, o

kadar iyiydi ki, ne zaman, nerede ve her saniyesini
hatırlıyorum. Ben

Şikayet etmiyorum, ama bil diye söylüyorum, onu üç kez aradım ve hiçbirine geri dönmedi."

Barmen biralarımı barın üzerine koydu, ben de kendimi tutmak için kenarına tutundum.

Altı hafta önce, tecavüze uğramadan hemen önce Nightingale Araştırma Bürosuna girdim.

Ve Hector Natalie'nin yatağındaydı.

Ya da daha kötüsü, Natalie onun yatağındaydı!

Çılgın düşüncelerimi elini barın üzerindeki elime koyarak böldü.

"Dinle Sadie, üzgünüm. Korkmuş görünüyorsun. Söylemeliyim ki, seni izliyorum ve sana bakıyor, hem de çok. Onu hiç kimseyle böyle görmedim, belki de yanıliyorumdur. Bunu aklının bir köşesine koy. Tek söylediğim, dikkatli ol."

Sonra da gitti.

Hiperventilasyon geçirmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki barmenin dikkatimi çekmesi birkaç denemesini aldı. Ona hesabımıza yazmasını söyledim, bira şişelerini boyunlarından tuttum ve titrek bacaklarımla masaya taşıdım.

Luke'un gözlerini üzerimde gördüm ve onlardan kaçarak Hector'un arkasına geçtim ve paha biçilmez bir esermiş gibi büyük bir özen göstererek Hector'un çantamın üzerine koyduğu cüzdanımı içine soktum.

"Her şey yolunda mı, Sadie?" Luke sordu ve gözlerim ona kaydı.

"İyi, harika, harika," diye yalan söyledim, biramı kaptım ve uzun bir yudum aldım.

Hector'un gözlerini üzerimde hissettim ama dikkatimi başparmağımla şişemin üzerindeki etiketi izlemeye ve elimin titremesine izin vermemeye çalıştım.

"Mamita, bana bak."

Gözlerim Hector'a kaydı.

Kaşları birbirine karıştı.

"İyi değilsin," dedi.

Çevresel görüşümden Ava ve Luke'un birbirlerine baktıklarını gördüm, ama Hector'a tekrar yalan söylemekle o kadar meşguldüm ki pek dikkat etmedim.

"Sanırım oturma odasını boyamak beni vurdu. O kadar yemek ve biradan sonra birdenbire yoruldum."

"Ben tuvalete gidiyorum. Sadie, senin de tuvalete gitmen gerekiyor mu?" Ava aniden sordu.

Başımı salladım, imasını anlayamayacak kadar

korkmuştum. Hector'un eli kot pantolonunun arka

cebine gitti. "Seni eve götüreceğiz," dedi.

Başım ona doğru sallandı.

"Hayır!" Ağladım. Daralmış gözleri bana dikildi ve sakinleşmek için çaba sarf ettim. "Hayır. Sen eğleniyorsun, herkes eğleniyor. Daha yeni bira aldım. Onları içip gideceğiz."

Ava Luke'a baktı, taburesinden kaydı ve banyoya yöneldi. Hector cüzdanını çıkardı ve

Tabure de.

"Hesabı ödeyeceğim, böylece gitmeye hazır oluruz." Bara doğru yürüdü.

Onun durmasını izledim ve mutlu ışıltımın çoktan kaybolduğunu ve kalbimin gerçekten acıdığını fark ettim.

"Natalie senden önceydi Sadie," dedi Luke.

Gözlerimi Hector'dan ayırıp Luke'a baktığımda onun da beni izlediğini gördüm.

"Ne?" Ben sordum.

"Seni korkutmak için ne söyledi bilmiyorum ama iyi bir tahminim var ve bilmelisin ki Natalie senden önceydi."

Dudaklarımı içeri çektim.

Bunu Luke Stark ile konuşmuyordum. Ralphie, evet. Daisy, evet. Herhangi bir Rock Chick, evet. Luke Stark, kesinlikle hayır.

Biramdan bir yudum daha aldım ve Luke dışında her yere baktım.

"Hector babanla çalışırken neler olduğunu paylaşmadı. Şu anki durumunuza bakılırsa, aranızda bir şeyler olduğunu düşünüyoruz. O şey her neyse, o gün ofisteki halinize bakılırsa, açık değildi, yani Natalie'yle birlikteyken de açık değildi."

Luke'a başımı salladım, her ne sebeple olursa olsun bunun beni biraz bile iyi hissettirmediyi biliyordum, ama ne yazık ki işi bitmemişti.

"O gece orada olduğumu biliyorsun," dedi bana usulca.
Kalbim sıkışmıştı, yutkundum ve sonra, "Lütfen, Luke
."

"Hiç böyle bir adam görmedim. Ava'nın yanında öyle hissettim, hiç görmedim. Bilincini kaybettiğinde mutlu olmadı ve sen kendine gelene kadar muayene bölümünde kalmasına izin vermediklerinde daha az mutlu oldu. Tek istediği buydu, reddettiler. Kendini kaybetti, fiziksel şiddet uyguladı ve ben ve bir güvenlik görevlisi onu dışarı çıkarmak zorunda kaldık. Bunu gördükten sonra Natalie'yle yaşadığı şeyin sana karşı hissettiklerinin yanında bir hiç olduğunu anladım."

Bir şekilde, nedenini bilmiyordum ve o anda bunu işlemek istemiyordum (özellikle Luke ile değil), söylediği şey kalbimi daha çok acıttı.

"Sanırım birayı bitirme konusunda yanıldım. Gerçekten çok yorgunum. Hector'dan beni eve bırakmasını isteyeceğim," dedim Luke'a.

"Sadie-" diye başladı ama ben bar taburesinden kayarak Hector'a doğru yürüdüm.

Sırtı bana dönüktü ve göremediğim biriyle konuşuyordu.

Yaklaştım, omzuna dokunmak için elimi kaldırdım ama adamın ne söylediğini duyunca sustum.

"...Townsend'in parçasını çivilemek için lanet bir sertifika."

Zihnimin bir köşesinde Hector'un sadece barda durmadığını geç de olsa fark ettim. Ayakta duruyordu.

düz, vücudu kaya gibi sağlam, barda.

Göremediğim adam konuşmaya devam etti ve sesi biraz sarhoş gibi geliyordu.

Adam yuhaladı ve neredeyse bağırdı, "Buz Prensesi'nin kışına dokunuyorsun! Kahretsin! Ne zaman onun güvenlik kamerası fotoğrafları gelse, kopyalarını çıkarmak için savaşırdık. Tarihteki en azgın parçaydı. Ve sen onu çiviliyorsun. Chavez, bu seni bir efsane yapar."

İki elim de alnıma gitti, parmaklarım saçlarımın arasına girdi. Ama bu manevrayı daha yeni bitirmiştım ki Hector'un yumruğu parladı, yerine oturdu ve adam Hector'un ayaklarının dibine düştü.

Hector onun yere düşmesinden hoşlanmadı. Eğildi, onu gömleğinden tutup kaldırdı ve adam diğer odanın kapısına çarpma kadar geriye doğru itti. Hector onu çerçeveden çekip aldı ama sonra tekrar acımasızca çerçeveye çarptı. O kadar acımasızca ki kafası çerçeveye çarptı.

"Bu ne lan!" diye bağırdı adam.

Sıkıştığım yerden kurtuldum ve Hector'un sol tarafına doğru koştum. Luke'un sağında belirlediğini ve Luke'un arkasında siyah Lincoln marka uzun kollu tişört giyen bir adamın olduğunu gördüm.

Hector bizi fark etmedi ve yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı.

"Bahsettiğin benim lanet kadını," diye homurdandı ve sonra adamı da yanına alarak geri çekildi

ve onu tekrar kapı çerçevesine çarptı.

"Hector," diye fısıldadım, elimi koluna koydum ama bana bakmadı bile.

Adam ellerini Hector'un kollarına da koydu. "Tanrım, dostum, sana iltifat ediyordum!"

Hector önce çarptı, sonra tekrar surat işine girdi ve hırladı, "Bana onun resmine bakarak otuz bir çektiğini söyleyerek mi? Senin derdin ne lan?"

Luke alçak sesle, "Hector, geri çekil," dedi.

"Dışarıda halledin," diye araya girdi Lincoln'ün adamı. "Neler oluyor?" Ava arkamdan sordu.

"Hector, bırak onu," diyerek Ava'yı görmezden geldim ve Hector'a yaklaştım.

Hector onun gitmesine izin vermedi ve adamın yüzü kızarmaya başladı.

Ya da daha kırmızı.

"Siktir, özür dilerim. Boktan bir kriz geçireceğini düşünmemiştim.

Tanrım. Özür dilerim, tamam mı?"

Hector ona eski, yakıcı bir bakış attı ve sonra bırakırken bir kez daha sertçe iterek geri çekildi.

Sonra Scorch'u bana çevirdi ve "Eşyalarımızı alın. Biz gidiyoruz."

Bu noktada yapabileceğim en iyi şeyin "eşyalarımı toplamak" olduğunu düşündüm.

Ben de öyle yaptım.

Çantamı kaptığım gibi Ava'ya ve biraz daha tereddütle Luke'a el salladım. Hector eğilmiş, masanın altından kaskları çıkarıyordu ki Natalie'nin yanımdan geçtiğini gördüm, yüzü solgundu, gözleri üzerimdeydi. En ufak bir fısıltıyla "Özür dilerim, hatalıydım" dediğine yemin edebilirim. Sonra Hector doğrulurken aceleyle uzaklaştı.

Bunu sindirme şansım olmadı. Hector bana kaskımı fırlattı. Ben yakaladım ve o da içeri girdi. Kolunu boynuma doladı ve beni sıkıca motora doğru yönlendirdi.

Motosikletinin yanında durduğumuzda ve kolunu çektiğinde, "Belki de motora binmeden önce sakinleşmelisin," diye önerdim.

Hector'un gözleri bana kaydı. "Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda, iyi adam olup geri çekilmeyeceğim. Lanet olası tankı takacaksın."

Gözlerim yuvalarından fırladı.

Bu nasıl benimle ilgili oldu?

"Şimdi de benimle mi ilgili oldu?" diye sordum.

"Arkamdan geldin, parfümünün kokusunu aldım. Senin hakkında konuştuğunu duydun. Yani evet, senin hakkında. Bütün bu lanet şey benim ne demek istediğimi kanıtlıyor," diye karşılık verdi.

"Bu çok tuhaf bir mantık, Hector Chavez."

"Bana çok mantıklı geliyor."

"O zaman belki de benimle görüşmemelisin," diye karşılık verdim. "Belki de insanların hakkında konuşmayacağı başka biriyle görüşmelisin. Natalie'ye ne dersin? Onunla bu gece barda tanıştım. Hoş bir kıza benziyor. Hayır, bekle, sen onu çoktan siktin!" Bağırdım.

Hector yaklaştı.

Öfkesini hissedebiliyordum, görmek zorunda değildim ve bisikleti hissedene kadar geri çekildim.

"Dios mio," diye tısladı. "Natalie. Bu yüzden masaya geri döndüğünde biri yavru köpeğini ezmiş gibi görünüyordun."

"Heck yes!"

"Ne dedi lan o?"

"Sana dikkat etmek için, sen bir dawg'dın ve dawg'lığın, ona anlatmaya çalıştığım gibi, altı hafta önce onu çivilediğinden beri eski tarih değildi."

Elini kaldırdı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sonra eli tekrar yanına düştü.

"Ve bu seni kızdırıyor mu?" diye sordu, sesi şimdi hem öfkeli hem de şaşkındı.

"Evet!" diye bağırmadan önce ağzımı iki kez açıp kapattım.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, mamita, ama ilk seferimizde bakire değildim," dedi bana alaycı bir şekilde.

"Geri say, Hector. Altı hafta. Altı hafta!" Bağırdım.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

"Altı hafta önce, bu gece tecavüze uğradım!" Vücudu tamamen hareketsiz kaldı.

Benimki hareketsiz kalamıyordu, çok ağır nefes alıyordum.

Konuştığında sesi çok daha kısıktı ama öfkesinin sınırlarını hâlâ duyabiliyordum.

"Sadie, sen tecavüze uğrarken ben Natalie'yi becermiyordum."

"Bir gece önce mi?" Tersledim.

Başını salladı ama bunu sarsakça yaptı, hala öfkeliydi, ama şimdi sesinde sabırsızlık vardı. "Hatırlamıyorum amına koyayım."

"Oradaki kadınların yarısına çaktığını söylüyor."

"Muhtemelen haklı."

Ondan uzaklaştım ve "Aman Tanrım" diye nefes aldım.

Yaklaştı, kazandığım bir dakikalık alanı da elimden aldı. "Sadie, iki seçeneğimiz var. Pantolonuna giren tüm erkekleri bana listeleyebilirsin, ki bunu bilmek istemiyorum, ve ben de bu iyiliğe karşılık verebilirim, ki güven bana, mamita, bilmek istemezsin. Ya da buradan devam ederiz, sen ve ben, geçmiş geçmişte kaldı. Seç bakalım. Şimdi. Ben de bu saatli bombanın tehdidi altında yaşamıyorum."

Arkamı döndüm. "Beni Ralphie ve Buddy'ye götür."

Parmakları pazumun etrafında kıvrıldı ve beni tekrar

kendisine doğru çekti.

"Hayatta olmaz. Benim yatağında uyuyacaksın."

"Beni Ralphie ve Buddy'nin yerine götür!"

diye bağırdım. "Hayır," diye ısırdı.

Kolumu onun elinden çektim.

"Peki," diye tersledim. "Hadi eve gidelim."

Yana doğru eğildi ve kaskını bisikletinin elciğine taktı. Sonra iki eli de boynuma geldi.

Başımı arkaya eğdim ve ona ters ters

baktım. "Eve gidelim dedim," diye

tekrarladım.

"Kendi ağzından çıkanı bile duymuyorsun."

"Evet mi?" Sordum, sakarin tatlılığıyla. "Aydınlat beni. Kendi ağzımdan ne çıkıyor?"

"'Beni Ralphie ve Buddy'nin evine geri götür' dedin, sonra da evime 'evim' dedin."

Bu zekice, korkutucu ve hayatımı değiştiren gözlem karşısında sesli ve şok olmuş bir nefes aldım ama o konuşmaya devam etti.

"Bu saçmalığı anlaman ne kadar sürecektir?"

En iyi seçeneğimin sessiz kalmak ve sadece ters ters bakmak olduğuna karar verdim ve aynen öyle yaptım.

Hector'un elleri boynumdan uzaklaştı. Tekrar yana doğru eğildi ve kaskını kaptı.

"Kaskını tak," diye emretti, sesi keskin ve hâlâ sinirli olmanın çok ötesindeydi. "Sıcak, ıslak ve nefes nefese olman ya da çok kızgın olman umurumda değil, benim yanımda, benim yatağымda, benim evimde uyuyorsun."

Düzgün bir karşılık (ya da en azından onunkıyla kıyaslanabilecek bir karşılık) bulamayınca ve başka seçeneğim de olmayınca "kaskımı taktım" ve arkasından bisikletine bindim.

O kadar hızlı sokağa fırladı ki, belindeki gevşek tutuşumu kaybettim ve ona doğru eğilip kollarımı ona dolamak zorunda kaldım.

Bu harika değil miydi?

YİRMİ DÖRT

İLERİ!

Sadie

I Hector'un önünde botlarımla eve girdim ve karanlık mutfakın kapısında durdum. Hector içime uzanıp mutfakın ışıklarını yaktım, sonra tezgâha doğru koştum ve çantamı üzerine kapattım.

Cep telefonumu çıkarıp arka cebime soktum ve ona bakmadan mutfaktan çıkıp yatak odasına gittim.

Pijamalarımı (altları şeftali rengi puantiyeli sıcak pembe, şeftali rengi kaşkorse) çıkarıp banyoya girdim.

Kapıyı çarptım.

Sonra kilitledim.

Sonra cep telefonumu çıkardım, klozetin kapağını indirdim ve oturdum.

Telefon rehberimde Jet'e kadar ilerledim ve yeşil düğmeye bastım.

Onu gece ya da gündüz, istediğim zaman arayabileceğimi söyledi.

Ve bir Chavez erkeğiyle evleniyordu.

Bu iki nedenden ötürü, eve dönerken aklım bir seçenekten diğerine gidip geliyordu ve sonunda Jet'i aramaya karar verdim.

Bir zil sesi duydum, iki, sonra üç ve Eddie'nin "Evet?" diyen sesi.

Harika.

Harika.

Jet'in telefonuna Eddie cevap verdi.

"Selam, Eddie!" Cıvıldadım. "Nasılsın?"

"Sadie?"

"Evet."

"İyi misin?"

"Sanırım öyle. Kaçırılmadım ve sahip olduğum hiçbir mülk yanarak kül olmadı... bildiğim kadarıyla... yani evet. Ben iyiyim."

Kıkırdadığını duydum.

"Jet'le konuşabilir miyim?"

diye sordum. "Evet.

Kendisi burada."

Bacaklarımı çaprazladım, dirseğimi dizime koyarak öne doğru eğildim ve ayağımı sabırsızca salladım.

Jet hatta geldi. "Sadie?"

"Selam, Jet."

"Her şey yolunda mı?"

Kız arkadaşların bu tür şeyleri nasıl yaptığını gerçekten bilmiyordum. Önce hoşbeş edip sonra rahatlarlar mıydı? Yoksa sadece yaparlar mıydı?

İşin içine girmemeye karar verdim. "Kesinlikle hayır!" Ben de cevap verdim.

Bir saniye sessizlik, sonra "Ne oldu?"

"Arayabileceğimi söylemiştin. Çok mu geç oldu?" "Hayır, sorun değil. Neler oluyor?"

Hala rahat değil, ona söyledim. Her şeyi.

Hector'un bir tank takmamı istemesinden Fred ve Wilma tartışmasına, Natalie'nin ifşaatlarına, Hector'un çılgına dönüp bisikletin yanında konuşmayı bitirmesine kadar.

Bitirdiğimde bir an sessizlik oldu ve sonra "Hepsi bir gecede mi oldu?" diye sordu.

"Evet. Bir gece. Bir gece bile değil, birkaç saat," dedim ona. "Onlardan biriyle evleniyorsun. Bu konuda uzman olman gerektiğini düşünüyorum. Eddie böyle mi?"

Güldü ve "Evet." dedi. Neden gülüyordu?

Sormak zorundayım, bunun nesi komikti? "Oh...

Tanrım! Buna nasıl dayanıyorsun?" diye haykırdım.

"Burada çok şey var Sadie. Belki de p a r ç a l a r a ayırmalıyız," diye önerdi.

"Lütfen yap," diye nezaketle kabul ettim.

"Öncelikle, istediğimi giyerim ama ateşli bir Meksikalı Amerikalı erkeği uçuruma sürükleyecek çizgiyi aşmam. Buna değmez. Biraz göğüs dekoltesi, bunu aşmak zorunda. Stella'nın konserinde giydiğin etek kabul edilemez."

"Hector bana o eteği yakmamı söyledi," diye bilgilendirdim onu.

Bir kahkaha daha attı. "Hiç şaşırmadım. Eddie beni o etekle görse kafası patlardı."

İtiraf etmeliyim ki, etek biraz abartılıydı. Peki o zaman, biri gitti.

"Sıradaki!" Ağladım.

Tekrar güldüğünü duydum, sonra "Bardaki kız-" dedi.

Tereddüt ettiğinde, "Devam et" diye cesaretlendirdim.

"Şey, bu daha zor. Ama Indy bana Lee'nin de Eddie gibi bir ünü olduğunu söyledi, ikisi de kötüymüş. Vance bir efsane sayılırdı. Herkes onun bir oyuncu olduğunu biliyordu. Luke'un Ava'yla birlikte olmaya başladığında bir kadını bile varmış. Ava hayatına girer girmez onu başından savmış. Hank daha ketumdu ama-

Sabırsızca sözünü kestim, "Bunu bana söylüyorsun çünkü...?"

"Sana onunkini söylüyorum çünkü artık onları biliyorsun." Hmm.

Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir noktaydı.

Hepsi de oldukça sadık görünüyordu. Aslında, anlatılanlara bakılırsa, kendi Rock kızlarının kalbini kazanmak için görevlerinin ötesine geçmişlerdi.

Ayağımın titremesi durdu ve ciddileşme zamanının geldiğine karar verdim.

Ben de ona dedim ki, "Jet, o iyi bir kızdı. Onunla ne zaman yattığını bile hatırlamıyordu."

İç çektiğini duydum. "Duke bunu daha iyi açıklıyor ama bu onların nasıl adamlar olduğuyla, yaptıkları tehlikeli işle, kim olduklarını ve ne istediklerini bilmeleriyle, bulduklarında bunu fark etmeleriyle ve bunu kendilerinin yapmak için uğraşmamalarıyla ilgili bir şey. Ya da bunun gibi bir şey. Her neyse, bu kız her kimse, belli ki aradığım kişi o değilmiş, çünkü Sadie, sensin."

Aman Tanrım.

Buna ne diyeceğimi bilemedim çünkü sen buna ne diyebilirsin ki?

Sonra nedense ağzımdan kaçırdım, "Onu gördüm." "Ne?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve şunları paylaştım: "O gece, tecavüze uğradıktan sonra beni hastaneye getirdiğinde. Bayılmışım ve acil serviste uyandığımda Hector'u zorla bölmemden çıkardıklarını gördüm. Gitmek istemedi. Luke bu gece bana, Hector'un bir süre daha kalıp kalamayacağını sorduğunu söyledi.

Uyandım. Hayır dediler ve o da kendini kaybetti." Bu açıklamaya vereceği tepkiyi bekledim ve herhangi bir tepki gelmeyince, "Gerçekten mi Jet, bu ne kadar tuhaf?" diye sordum.

"Bana hiç de tuhaf gelmiyor," diye cevap verdi sessizce.

Anlamadığını düşünerek başımı salladım ve elimi saçlarımın arasından geçirip kucağıma bırakarak doğruldum.

"Anlamıyorsunuz. Birbirimizi tanı mı yorduk. Demek istediğim, o gizli görevdeyken birbirimizin etrafındaydık ve bir gece sonu iyi bitmeyen bir şey yaşadık. Ama bunun dışında..." Durdum ve devam ettim, "Anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi bana. "Bana bile oldu. Bir an kendi işime bakıyor, Eddie'den uzak durmaya çalışıyordum. Bir saniye sonra beni kendi işi haline getirdiğini söyledi ve bir saniye sonra onunla yaşıyordum. Roxie'ye, Jules'a, Ava'ya, Stella'ya olanları izledim ve Indy'ye de olduğunu biliyordum. Bu adamlar nasıl biliyor bilmiyorum. Akılları nasıl çalışıyor bilmiyorum. Sadece oluyor. Sadece biliyorlar. Bunu anlamaya çalışmayı bıraktım."

Pekala.

Bu bir cevap değildi ama bir cevaptı. Yine de.

Artık meselenin özüne inmenin zamanı gelmişti.

"Şimdi ne yapacağım?"

Jet anında cevap verdi, "Onlar ne yapıyorsa onu yap. İçgüdülerinle hareket et. Sonunda her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Bu bana devam etmek için bir şey vermedi. "Şimdi iyi misin?" Jet sordu.

İçimi çektim ve "Hayır." dedim.

"Olacaksın tatlım," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Bu zor. Sonra, bunun gerçek olduğuna inandığında, her şey çok daha kolay olur."

"Tamam" diye cevap verdim ama ciddi değildim.

Konuyu çok daha iyi bir konuya çevirdi. "Nedime kıyafetini giydirmemiz gerekiyor. Bunu yarın yapabilir misin?"

Sonunda, dört gözle beklediğim bir şey var.

"Sanırım öyle. Sahip olduğum korumaya danışmam gerekecek."

Kıkırdadı. "Umarım Bobby'dir. Eminim bir gelinlikçiye gitmeye bayılacaktır."

Telefona gülümsedim. Bobby'yi tanımasam da, hiçbiri gelinlikçi tipi erkekler değildi.

Sonra fısıldadım, "Teşekkürler
Jet." "Ne zaman istersen,
tatlım."

Bağlantıyı kestik. Yatmaya hazırlanma işini yaptım, kıyafetlerimi ve botlarımı topladım ve yatak odasına girdim.

Yatağın Hector'un tarafındaki komodinin üzerindeki lamba yanıyordu. Hector tüm yastıklara (evet, hepsine!) yaslanmış, göğsü çıplak, bacakları önünde uzanmış, ayak bilekleri çapraz, üzerinde uyluğunun ortasından (kötü bir şekilde) kesilmiş bir çift gri ipli eşofman altı vardı.

Her zamankinden daha iyi görünüyordu, ki o anda bunun berbat olduğunu düşünmüştüm.

Televizyonda bir maç vardı ama içeri girdiğim anda gözleri bana kaydı.

Çaba sarf etmem gerekti ama onu görmezden geldim. Kızgınlığım tam olarak bitmemiştir ama artık neye kızdığımdan da emin değildim. Telafi etmeye de hazır değildim ve nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Bu yüzden eşyalarımı gece çantamın üzerine bıraktım ve tam o yataktan kalkıp odadan çıkarken diğer tarafa yöneldim.

O banyoya gidene kadar sırtına baktım, sonra yatağa tırmandım, benim payım olması gereken dört yastıktan ikisini çaldım ve onunkinden oldukça uzakta kendi tarafıma koydum. Yorganın üzerine oturdum, kollarımı göbeğimde kavuşturdum, bacaklarımı açtım, ayak bileklerimi çaprazladım ve gözlerimi televizyona kilitledim.

Tenis dışında spor seyretmezdim. O tenisçilerin incelikleri ve güzel bacakları vardı, bu yüzden futbol benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Hector odada (antrenmanda) olmasa bile beni hayal edemeyeceğim kadar büyülemiş gibi izledim.

Bu yüzden geri döndüğünde gözlerimi televizyondan ayırmadım ve ona bakmadım, tabii ki televizyonun önünden geçtiği zamanlar hariç. Yatağın kendi tarafına geçtiğinde ona bakmadım ve pozisyonunu tekrar aldığında da ona bakmadım.

Sonra aniden, kolu sırtımın alt kısmından yastıkların arasına girdi. Vücudum onunkine değene kadar beni yatağa doğru çekti, sonra kolu önüm onun tarafına gelecek şekilde büküldü.

Uzaklaşmak için elimi karın kaslarına koydum ama kolu sıkıştı.

"Ne yapıyorsun sen?" Kafamı kaldırarak tersledim ama o bana doğru eğildi ve yastıklarımı kaptı. Karın kaslarını kıvrarak onları arkasına itti. "Hey!" diye bağırdım. "Onlar benim yastıklarım."

"Sakin ol, Sadie," diye alçak sesle emretti.

I. Yaptım. Düşünmedim. Düşünmedim. Yani.

"Bana yerleşmemi söyleme! Az önce yastıklarımı çaldın!" İttim.

Kolu daha da sıkılaştı.

Daha sert ittim, tüm vücudumu içine soktum.

Diğer eli kalçama geldi ve tuttu.

Parmaklarımı bileğine doladım ve çektim.

Bileği büküldü ve sonra parmakları
Bileğim.

Böylece Mücadele başladı.

Kazanma şansım yoktu ama bu beni denemekten
alıkoymadı.

Bir sürü homurdanma (Hector ve ben), bazı keskin
çıgıllıklar (hepsi benim), nefes nefese kalma (çoğunlukla
ben), yuvarlanma (ikimiz de), daha fazla yuvarlanma... hala
daha fazla yuvarlanma vardı.

Sonra her şey uzuv manevrası, strateji ve güçle ilgili
olmaktan çıkıp fiziksel olarak mümkün olduğunca
yaklaşmak, tatmak, dokunmak, öpmek ve hatta ısırarakla
(yine ben) ilgili olmaya başladı.

Pijama altımı ve külotumu çekti. Ben de onun eşofmanını
çekiştirdim. Sonra sanki tüm dünya gezegeni patlamadan
önce on saniye kalmış gibi birbirimize geri döndük.

Sonunda sırtüstü yattım, bacaklarım kalçalarının
etrafına dolanmıştı, o ise içime derin derin giriyordu,
ağızlarımız birbirine değiyordu ama öpüşmüyorduk, sadece
nefes alıp veriyorduk. Lezzetli beklenti vücudumda kritik
bir noktaya ulaşmıştı. Tırnaklarım sırtını yırttı, ağzıma karşı
inledi, aynı anda son, derin itişti tatlı gerilimin serbest
kalmasına ve patlamasına neden oldu ve dudaklarına karşı
nefes aldım.

İkimiz de bitirdiğimizde, ağırlığı üzerime yerleşti,
sıcaklığı beni sardı ve içimde derinlerde kaldı. Biz

İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve o alnını benimkine yaslamıştı, gözleri kapalıydı.

Sonra gözleri açıldı ve usulca, "Tanrım, Sadie, baş belası olmanın daha kaç yolu olduğunu göstermene katlanmak, eğer sonuç buysa, her saniyesine değdi," dedi.

Lütfen biri bana bunu az önce söylemediğini söylesin. "Bunu az önce söylemedin," dedim ona.

Cevap vermedi.

Onun yerine aniden konuyu değiştirdi. "Kimi aradın?"

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne?"

"Banyoda."

Bu onu il g i l e n d i r m e z ama yine de "Jet" diye cevap verdim.

"Seni çözdü mü?"

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Sana kızmamı mı istiyorsun?"

Kalçaları hafifçe hareket etti ve elimde değildi, hala hassastım, küçük bir inilti çıkardım.

İnlemelerim bittiğinde bana h ı n z ı r c a sırttı ve "Düşünüyorum, evet" diye mırıldandı.

Ters ters baktım.

Sırtışı kayboldu, yüzü ve sesi ciddileşti, "Bunu atlatmalıyız, mamita" dedi.

Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim.

Sonra aklıma Luke ve güvenlik görevlisinin, gitmek istemeyen Hector'u hastanede zorla yanımdan uzaklaştırdığı an geldi.

Ve bana içgüdülerim olup olmadığını sorsaydınız, size hayır diyecek olsam da, onları gizlendikleri yerden çıkardım ve onlarla birlikte gittim.

"Senden başka iki sevgilim oldu," diye açıkladım ve yüzünün kararmasını ve öfkeye doğru dönüşmeye başlamasını izledim. "Hayır. Seninkileri paylaşmanı istemiyorum. Sadece diyorum ki, ikisi de... yani, ikisi de..." Durdum ve sonra tekrar başladım, "Bilmen gerekiyor, kimsenin yaklaşmasına izin vermedim ve bu gece nedenini öğrendin."

"Belki de konuşmaya devam etmelisin," dedi Hector bana, henüz tam olarak öfkeye dönüşmemiştii ama sıırtmaya da hazır değildi.

"Bardaki adam kimdi?"

Hector konu dışı sorum karşısında sabırsızca başını eğdi ama cevap verdi: "Onu tanıyordum. Onunla kısa bir süre çalıştım. İşin içinde."

Başımı salladım, sonra elimi yüzünün yan tarafına götürdüm ve orada dinlendirdim.

"Sana söylediğı şey, benim hakkımda, benimle olduğunu bilerek, bunu söylemekte bir sakınca görmediğini hissederek... Hector, ilk zamanlarında bile kimsenin Lee'nin yanına gidip Indy hakkında böyle konuştuğunu hayal edemiyorum. Ya da Eddie'nin Jet hakkında. Ya da

herhangi biri. Ama ben, Seth Townsend'in kızı." Sesim fısıltıya dönüştü. "Ben adil bir oyunum."

Gözlerini kapatmadan önce kızgın ama anlayışlı bir parıltı gördüm ve başparmağım alt dudağını izlemek için hareket etti. Bunu yaptığımda gözleri tekrar açıldı ve öfke kayboldu.

"Sadie-"

Onun yerine ben konuştum. "Buz Prensesi'ne girin. İnsanlar benim hakkımda böyle düşündüğünde, benim hakkımda o adam gibi konuştuğunda hayatta kalmanın tek yolu oydu. Ya da Jerry'nin bu sabah bana yaptığı gibi. Böyle olduğunu biliyordum. Babam yüzünden bana doğrudan söylemediler ama orada burada bir şeyler duydum ve hep biliyordum. İnsanlar unutana kadar bu değişmeyecek. Her şeyin yolunda olduğunu düşünecekler-"

"Bu hiç iyi değil. O zaman da değildi, şimdi de değil," diye sertçe araya girdi Hector ve elim çenesini avuçlamak için aşağı kaydı.

"Hayır, haklısın, öyle değildi ve değil. Ama öyle olduğunu düşünecekler ve her birini dövemezsiniz."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

Ben de her zamanki gibi ileri atıldım.

"Natalie'nin söyledikleri beni korkuttu," diye devam ettim ve bakışları yine karardı, ama başımı salladım, elimi çenesinden çektim ve iki kolumu ona dolayarak kalçalarını kalçalarım ile sıktım. "Beni dinle, Hector. Bu beni korkuttu çünkü hazırlıksızdım. İyi bir gün geçirmişt看. Güzel bir yemek yedim. Kendimi güvende hissediyordum. Mutluydum. Ben değildim

Bunu bekliyordum. Bu beni şaşırttı. Bunu düşünecek zamanım olsaydı, ki olmadı, kendi başıma halledebilirdim."

Yine cevap vermedi, en azından sözlü olarak.

Yaptığı şey çok daha iyiydi.

Başını eğdi ve burnuyla boynuma sokuldu, sonra ağzı oradaydı ve kollarım daha da sıkılaştı.

Dudaklarımı kulağına götürdüm ve fısıldadım, "O eteği bir daha giymeyeceğim, ama başka bir şey olursa, Hector, benim ben olmama izin vermelisin. Pislikler pislik olabilir ve ne isterlerse düşünebilirler. Ama biz sadece eve gelip maçı izleyeceğiz."

Yine cevap vermedi.

Onun yerine yüzü boynumdan çıktı ve beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

Ve onun tepkisine bakarak içgüdülerimin doğru olduğunu anladım.

Başı bir santim uzaklaştığında gözlerimin içine baktı ve usulca "Hangi Sadie bu?" diye sordu.

Ağzımda küçük bir gülümseme oluştuğunu hissettim ve dürüstçe cevap verdim, "Hiçbir fikrim yok. Onunla henüz tanışmadım."

Alnını benimkine bir nanosaniye dokundurdu. Sonra Smooth Move Hector sınav çekti. Bedenlerimiz birbirinden ayrıldı ama kolu belime dolandı. Uzuvarım vücuduna sıkıca sarılana kadar beni kendisine doğru kaldırdı. Kolu uzaklaştı ve yorganı çekip indirdi.

ve beni yatağa yerleştirdi. O da bana katıldı ve yorganı üzerimize örttü. Elleri kaşkorseme gitti ve onu çekip çıkardı ve yatağın kenarına fırlattı. Bizi yuvarlayarak bitirdi, o sırtına, ben yanına kıvrıldım ve örtüleri karnının etrafına ve koltuk altına yerleştirdi.

Başımı göğsüne koydum, kolumu karnına doladım ve futbol izlerken uykuya daldım.

Hector

HECTOR, Sadie'nin uyuyan bedeninden yavaşça uzaklaştı. Yataktan kalktı, arkasına yaslandı ve yorganı Sadie'nin üzerine örttü.

Banyoya gitti, duş aldı, tıraş oldu ve yatak odasına geri döndü.

Uyanmadığından emin olmak için gözleri Sadie'nin üzerindeyken ve uyuduğunda, ellerini yanağının altına sıkıştırdığında, kalın, yumuşak, vahşi saçları her yerdeyken sevimli görüldüğü için giyindi.

Yaralı yanağı yastığa dayanmıştı, Hector bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Artık bunu fark etmiyor gibiydi ya da kafasının içinde düşünmeyeceğı bir yere koymuştu. Ama arada bir yaranın görüntüsü ve orada olma nedeni Hector'un bilincine sızıyor ve öfkeli bir hatırlatma görevi görüyordu.

Bu son zamanlarda çok daha az oluyordu. Ama olduğuunda da şiddetinden hiçbir şey kaybetmiyordu.

Giyindikten sonra eğildi ve Sadie'nin başının üstünü öptü.

Hiç kıpırdamadı.

Aşağıya indi.

Kahve yaptı, kahve makinesinin düğmesini çevirdi, Sadie için bir not yazdı ve yukarı çıkıp yastığın üzerine koydu. Tam aşağı iniyordu ki kapı çalındı.

Bobby'yi görmek için kapıyı açtı.

"Hombre," dedi.

Bobby çenesini uzattı ve içeri girdi.

Hector kapıyı kapattı ve devam etti, "Sadie uyuyor."

"Kahven var mı?" Bobby sordu.

Hector mutfağa doğru ilerledi, Bobby için bir kupa, kendisi için de bir seyahat kupası doldurdu. Bobby onunla birlikte ön kapıya kadar yürüdü.

"Cep telefonu bağlantısı iyi mi?" Bobby sordu. "Evet," diye yanıtladı Hector.

"Olumlu şeyler mi düşünüyorsun?" Bobby devam etti. "Hayır," diye cevap verdi Hector.

Onun önce ayak işi o gün oldu nahoş ama kaçınılmaz.

Bobby başını salladı.

Hector şafak öncesi sabaha doğru yürüdü, Bronco'ya bindi, çalıştırdı ve Vance'in evine doğru yola çıktı.

Max doğmadan hemen önce, Vance ve Jules küçük dubleks evlerinden Indy ve Lee'nin evinden dört kapı ötede, ama Jules'un amcası Nick'ten sadece bir blok ötede, beyaz çitli, üç yatak odalı bir bungalova taşınmışlardı.

Hector evlerinin önüne park etti ve Vance'in evden çıkıp durduğunu gördüğünde bir eli kapının kolundaydı. Jules oradaydı, elinde bir kahve fincanı vardı ve üzerinde bir bornoz vardı. Saçları dağınıktı ve yarı uykulu görünüyordu.

Hector'a el sallamak için bir elini kaldırdı. Hector ona çenesini kaldırarak karşılık verdi ve yerine oturdu. Sonra yüzünü Vance'e çevirdi, o da davetini kabul edip başını ona doğru eğdi.

Hector başka tarafa baktı.

Dakikalar sonra Vance kapıyı açtı, içeri girdi, seyahat kupasını dizlerinin arasına koydu ve kemerini bağladı.

Hector kaçtı.

"Bu iyi gidecek mi?" Vance ön cama sordu. Hector gözlerini yoldan ayırmadı. "Düşünüyorum da, Hayır."

"Daha ne kadar zorlayacaksın?" Vance sordu.

"Yapmak zorunda olduğum kadarıyla."

Vance cevap vermedi ve konuşma kesildi, iki adam da kendi düşüncelerinde kayboldu.

Hapishaneye gitmek bir buçuk saat sürdü. Hector birkaç işaretçi ya da birkaç işaretçi daha çağırmıştı. Sadie'yle olan bu iş rezervlerini tüketiyordu ama umurunda da değildi.

Girişte karşılandılar ve bir odaya götürüldüler. Pencereelerde parmaklıklar, bir kanepede, bir masa, iki sandalye. Ayakta durdular ve sessizce beklediler.

On dakikadan kısa bir süre sonra kapı açıldı ve Seth Townsend yanında bir güvenlik görevlisiyle içeri girdi.

Hector'a şöyle bir baktı, Vance'e göz ucuyla bile bakmadı ve güvenlik görevlisine döndü.

"Beni geri götür."

Güvenlik görevlisinin gözleri kapıyı kapatıp önünde durmadan önce Hector'a kaydđ.

Seth muhafıza, "Beni geri götür," diye tekrarladı. Hector onu inceledi.

İçeride geçirdiği aylara rağmen iyi görünüyordu. Vücudu formdaydı, hapishane mavileri ütölenmiş gibi kırışksızdı, saçları düzgün kesilmişti.

Hector onda Sadie'ye dair bir şeyler bulmaya çalıştı ama yoktu.

Seth Townsend uzun boyluydu, koyu renk saçlıydı, saçlarında belirgin bir kır vardı ve vücudu zayıf, kaslı bir yapıya sahipti. Etkileyiciydi, hapishanede bile hem çekici hem de tehditkâr bir duruşu vardı.

Bu adamın Sadie'yi nasıl yarattığını Hector tahmin bile edemiyordu. Sadie'nin annesinin fotoğraflarını görmemiş olsaydı, onun evlatlık olduğunu düşünebilirdi.

"Konuşmamız gerek," dedi Hector.

Seth'in bakışları ona kaydı ama o sessizdi.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," diye devam etti Hector.

Seth'in gözleri parladı ve gülümsedi. Bu eğlenen bir gülümseme değildi. Muzaffer bir gülümsemeydi.

Odanın içine doğru yürüdü.

"Bir anlaşma yapmak istiyorsun," diye tekrarladı Seth. "Evet," diye yanıtladı Hector.

Seth ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Birdenbire ben de bir anlaşma yapmak istiyorum," dedi Seth. Sessiz kalma sırası Hector'daydı.

Sonra, sanki Vance ya da muhafız odada değilmiş gibi, Seth, "Ondan uzak durman için elinden geleni yapacağım," dedi.

Hector buna hiçbir tepki göstermedi ve sessiz kaldı.

"Evini onaracak, daha iyi bir araba alacak, hatta düzgün bir saç kesimi yaptıracak kadar iyi."

Hector'un yaşam koşulları ve aracı hakkındaki bilgisini, Hector'un Sadie'nin dikkatini çekmediği çıkarımıyla birleştirerek ortaya koyan Hector, Seth'in kendisini sinirlendirmeye çalıştığını biliyordu.

Sadie'yi yatağında çıplak ve uyur halde bıraktığını düşünen Hector sarsılmadı.

Seth onu dikkatle izledikten sonra, "Hayır mı? O zaman onunla kalmana değmemesini sağlarım," dedi.

"Tracy ve Brent'i böyle mi korkutup kaçırdın?" Hector, Sadie'nin sadece iki erkek arkadaşı hakkında sordu.

Ona dün gece olanları anlatmasına gerek yoktu. O zaten biliyordu. Soruşturma sırasında doğal olarak onları ortaya çıkarmıştı ve onlar hakkında her şeyi biliyordu.

Seth pişmanlık duymadan, "İlk seçeneği seçtiler," diye cevap verdi.

"Üçüncü seçeneği bekliyorum. Dışarı çıktıktan sonra beni Şükran Günü yemeğine davet edeceğin seçeneği," dedi Hector kayıtsızca.

Seth tepki göstermedi.

"Bu konuyla işimiz bitti mi?" Hector devam etme zamanının geldiğine karar verdi.

Seth omuz silkti.

Hector, "Sadie'nin kötü işleri sona ermeli," diye devam etti.

Seth hemen karşılık verdi, "Çok zekisin. Bunu kendi başına mı buldun?"

Hector onu görmezden geldi. "Devam edip her şeyi berbat edebilirsin ya da birlikte çalışabiliriz."

Seth'in gözleri sertleşti. "Şaka yapıyor olmalısın, Chavez. Birlikte çalışmamızın imkanı yok."

"O zaman bir seçeneğim var," diye cevap verdi Hector hemen. "Vance, Elizabeth'in kayboluşunu araştırıyor. Vance bir şeyler bulma konusunda oldukça iyidir. O kadar iyi ki, kızın Mickey Balducci tarafından öldürüldüğünü öğrendi. Mickey Balducci'yi hatırlıyor musun?"

Hector, Seth'in gösterdiği tepkiyi biraz şaşkınlıkla izledi.

Kontrol edemedi, acı yüzünü boydan boya kesti.

Seth'in Sadie'ye verdiği tek şey, aşılmaz bir savunma yapma yeteneğiydi. Bu bir ilkti.

Yine de Seth cevap vermedi.

Hector ona bakmaya devam etti. "Vance bildiklerini Sadie ile paylaşabilir ya da senin yaptığını düşünmeye devam etmesine izin verebiliriz."

İşte o zaman Seth Townsend'in manyetik, tehditkâr, yenilmez aurası çatladı. Vücudu sarsıldı ve yüzü soldu.

"Benim yaptığımı mı düşünüyor?" diye fısıldadı.

Hector başıyla onayladı. Seth'in eli cebinden çıktı ve sanki saçlarını yolacakmış gibi hafifçe yukarı kalktı. Bunun neye yol açacağını hemen anladı, elini bıraktı ve pencereden dışarı baktı.

Hector konuşmak için ağzını açtığında telefonu çaldı. Seth'e düşünmesi için bir süre vermeye karar verdi, arka cebinden çıkardı ve SADIE ARIYOR yazan ekrana baktı.

Telefonu açıp kulağına götürürken gözleri Vance'e kaydı.

"Sadie," diye cevap verdi ve odadaki havanın yoğunlaştığını hissetti.

Fısıldıyordu, sesi panik içindeydi, "Kalktım. Sen burada değildin. Seni bulmak için mutfağa iniyordum. Sahanlıktaydım, aşağıya baktım ve kanepede bir adamın bacaklarını gördüm. Senin bacakların değildi. Hector, neredesin? Evde biri var."

Kahretsin, diye düşündü, kadının sesindeki korku onu öfkelenlendirmişti.

Hiç tereddüt etmeden ve dinleyicilerini düşünmeden başını eğdi, bir adım uzaklaştı ve kendi tarafı odaya gelecek şekilde döndü.

"Sakin ol, mamita. Bu Bobby. Bugün sana o bakıyor. Yastığın üzerine koyduğum notu görmedin mi?"

Onun derin bir nefes aldığını ve sonra hareket ettiğini duydu.

Sonunda iç çekti.

"Kahretsin, özür dilerim. Tam buradaymış. Ben görmedim."

"İyi misin?" diye sordu hemen.

"Evet," diye cevap verdi ve sesi iyiydi, bir anda paniğini tamamen atlatmıştı. Çelik gibi bir irade. "Neredesin?" diye sordu.

"Bir iş yapıyorum."

Kadın tereddüt etti ve adam onun kendini teşhir etmeden önce destek aldığını anladı. Bunu çok sık yapıyordu ve adam bunu yaptığını bilmediğini düşündü.

"Bugün seni göreceğ miyim?" diye sorduğunu duyduğunda belli belirsiz ne zaman duracağını merak etti.

Gülümsemek için mücadele etti. Başını kaldırdı ve gözlerini kırpmadan pencereden dışarı baktı.

"Evet, uzun sürmez ama bundan sonra başka işlerim var. Ne olursa olsun, bu gece evde olacağım, seni yemeğe götüreceğim."

"Belki de dışarı çıkmamalıyız. Dışarı çıkma konusunda pek iyi değiliz. Belki de burada bir şeyler pişirmeliyiz."

"Ne istersen, canım."

"Yemekten sonra beni bir bisiklet turuna daha çıkarabilirsin," dedi ve dudağını ısırıp başını salladı.

"Söylemeliyim ki, muşer, bisikleti sevmen iyi oldu." "Beni gezdirir misin?" diye ısrar etti.

"Seni bir gezintiye çıkaracağım."

Kız buna cevap vermedi, ama o başka bir konuya geçtiğinde sesindeki zevki duydu.

konuşmak için bütün günü vardı. "Bugün Jet'le birlikte nedime kıyafeti almaya gitmem gerekiyor. Sence Bobby beni götürür mü?"

Bobby'nin Sadie'yi nedime kıyafeti diktirmeye götürdüğü düşüncesi Hector'un gülümseme savaşını kaybetmesine neden oldu.

"Evet."

"Yer döşemelerini yapmak istediğini biliyorum ama zamanım olursa şömineni de yapabilir miyim?" diye devam etti.

Elinde değildi. Kısa bir kahkaha attı. Şömineyi "kurcalamak" sanki eğlencenin doruğuymuş gibi konuşuyordu. Bir şömineye "goo" yapmanın heyecan verici olduğunu düşünen tek bir kadın bile tanımıyordu.

"Evet," diye tekrarladı, hâlâ gülümsüyordu. "Goo nerede?"

"Arka oda," diye cevap verdi. "Dinle, mamita, bir şeyin ortasındaayım."

"Ah! Özür dilerim.
Söylemeliydin." "Az önce
söyledim."

Tekrar konuştuğunda, sesindeki gülümsemeyi duydu.
"Tamam, gitmene izin vereceğim."

"Evden çıkarsan Bobby'ye dokunma mesafesinin dışına çıkamazsın, anladın mı?"

"Anladım," diye cevap verdi hemen.

Gerginlik vücudunu terk etti. "Sonra görüşürüz."

Sonra sesinin her zamanki gibi yumuşak ve nefes nefese çıktığını duydu: "Hoşça kal bebeğim."

Ve her zaman olduğu gibi, telefonu kapatıp odaya döndüğünde Seth Townsend'i kendisine bakarken bulmadan önce o yumuşak, nefes nefese kelimeyi içinde hissetti.

Bir şeyler değişmişti. Hector ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama Seth konuşup onaylamadan önce, her ne ise, bunun büyük bir şey olduğunu biliyordu.

"Ben de senin gibiydim," dedi Seth ona, sesi sert, gözleri canlı, vücudu gergin. "Tıpkı senin gibiydim."

Hector'un gözleri kısıldı.

"Bundan şüpheliyim," diye sertçe cevap verdi.

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Seth ve sonra sesi hâlâ sert ama sözleri yumuşaktı, "Tıpkı senin gibi." Durakladı ve devam etti, "Onunla yatarsan seni öldürürüm."

Vance hareket etti. Neredeyse fark edilmeyecek bir hareketti ama tehdit öyle değildi. Hector elini Vance'e doğru kaldırdı çünkü Seth'in az önce pes ettiğini biliyordu.

Seth kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Mickey'yi biliyorsun. Başka ne biliyorsun?" diye sordu Hector'a.

"Vur emrini veren Luther'i alaşağı ederek ve Mickey'yi tamamen saf dışı bırakarak karının intikamını aldığını. Balducci'ler bunu unutmadılar ve

uzun bir süre seninle uğraştılar. Sen devre dışı kalınca Sadie'nin peşine düştüler."

Seth'in buna tek tepkisi çenesini kaldırmak oldu ve ardından, "Bana anlaşmanı anlat," dedi.

Hector önce Vance'e, sonra tekrar Seth'e baktı.

"Jerry artık senin askerin değil. Bana kızgın, Sadie'ye kızgın ve ona göz kulak olması için verdiğin talimatlara kızgın. Bunu yaparken de Lee'yle birlikte kendini riske atmasına neden oldun, ki bunu kimse kendi özgür iradesiyle yapmaz. Bir şekilde Cayman hesaplarını ve Sadie'nin paraya ulaşabilecek tek kişi olduğunu biliyor. Bir anlaşma yaptı. Artık Donny ile çalışıyor. Onların ekmeğine yağ sürüyorsun. Sadie hesap bilgilerini alana kadar senin emirlerine uyacak. Hesapları biliyorsa, boku yemiş demektir. Seçenekleri var. Onu çatıya çıkarabilirler, tehdit edebilirler, her neyse. Onu Cayman Adaları'na götürürler, sakinleştirirler ya da baskı altına alırlar, o da onlara parayı verir. Artık ona ihtiyaçları kalmamıştır ve ya onunla oynarlar, ya onu ortadan kaldırırılar ya da her ikisini birden yaparlar. Bu arada, kalan gücünüz o para olmadan bir darbe daha alır. Sen zayıfsın, Balduccis'ler babalarının intikamını alıyor ve sen de Sadie gibi boku yedin."

Seth mutlu görünmüyordu ve "Donny'nin galerisini yakarken kasete aldığınızı sanıyordum?" diye sordu.

Hector, "Biz onun peşindeyiz, polis de peşinde ama onu bulmak zor," diye cevap verdi.

Bu haber üzerine Seth daha da mutsuz görünüyordu. "Sorun nedir?" diye bağırdı.

"Sen geri çekil, bırak ben halledeyim. Anlaşma böyle." Seth, "Şaka yapıyor olmalısın," diye karşılık verdi.

Hector başını salladı.

"Bu bir anlaşma değil," diye tersledi Seth.

"Elinde bir tek sen varsın," diye karşılık verdi Hector. "Geri çekilmemi ve-"

"Hayır, bana her şeyi anlatacaksın, Federallerin bulamadığı her şeyi. Güvenli evinin yerini, sahip olduğun diğer mülkleri, paranın nereden geldiğini, senin için çalışan hangi askerlerin kaldığını, onları nerede bulabileceğimi. Sadie'ye ulaşmaya çalışıyorsun ama ona ulaştığında hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ne yani, bunu federallere mi teslim ediyorsun?"

"Hayır, çocuklar ava gidiyor. Balduccis'ler saklanıyor, Jerry'nin yardım ettiğini düşünüyoruz. Seni becermek için kendi kaynaklarını kullanıyorlar."

"Bu hiç mantıklı değil. Balduccis'ler benim işimi istiyor. Artık Denver'da büyük adam olarak dolaşamazlar. Sıçıp batırdılar, kundakçılık yaparken kameralara yakalandılar. Ricky'nin-"

"Seth, senin işini istemiyorlar. Kasabada kalmaya niyetleri yok. Paranı alıyorlar, seninle yaşıyorlar.

Sadie'yi alçaltmak da dahil olmak üzere sahip olduğun her Şeye sahip olduklarını bilerek hayatlarının geri kalanında geri dönecekler."

Seth gözlerini Hector'a dikti, sonra da ağız sıkıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Anlaştık mı?" Hector itti.

Seth, Hector'a bakmaya devam etti. Bakışları Vance'e kaydı, sonra tekrar kesildi ve Hector'a kilitlendi.

"Anlaştık."

YİRMİ BEŞ

KOD BİR

Sadie

"Yahtzee!" Fortnum's'ın ön penceresinde yer alan kanepede popomun üzerinde zıplayarak bağırdım.

"Kızım, çok ateşli bir seri yakaladın!" Stevie öne doğru eğilip bana beşlik çakararak ağladı.

Yanılmamıştı. O oyun benim üçüncü Yahtzee'mdi ve bir önceki oyunda da iki tane kazanmıştım. Yahtzee'nin kıcını tekmeliyordum.

"Bir maçta üç, bir önceki maçta iki yahtzees. Bu duyulmamış bir şey. Siktir et bu işi, DIA'ya gidip Vegas'a direkt uçuş bulmalıyız. Sadie'nin gidişatıyla barbut masasına oturur, hepimiz emekli oluruz," diye duyurdu Shirleen.

Shirleen'e "Vegas'a gidebilirim" dedim, gidebilirdim de. Neden gitmeyesin ki?

Kulağa eğlenceli geliyordu. Vegas'a sadece bir kez gitmiştim, o da babamla. Bir iş gezisiydi ve orada bulunduğum neredeyse tüm süre boyunca eğlenmek zorundaydım. Görülecek yerlerden birkaçını görebilmiştim ama hiç kumar oynayamamıştım.

Ve ateşli bir seri yakalamıştım.

Zaten emekli olmak için yeterince param vardı ama daha fazlasının zararı olmaz.

Değil mi?

"Vegas'a gitmiyorsun." Bobby bana kaşlarını çatdı.

Bobby'ye (nam-ı diğer Alaskan Hottie) baktım, bir şey söylemek için ağzımı açtım ve sonra kapatmaya karar verdim.

O sabah onunla daha yeni tanışmıştım ve neredeyse yaptığım ilk şey (kahve içip tost yaptıktan sonra) şömineyi temizlememe ve oluklardan boya kazımama yardım etmesini sağlamak oldu.

Buna aldırış etmedi, ama sonra tüm şömineyi (elle) zımparalamama yardım etmesini istedim.

O da buna aldırmadı.

Sonra onu Jet, Nancy, Blanca, Tod ve Stevie ile birlikte gelinlik dükkanına oturttum.

Bunu önemsemi.

Tod ve Stevie'nin resmi olarak gayri resmi Rock Chick Düğün Planlayıcıları olduğunu öğrendim, ya da en azından Tod öyleydi (ve bu arada, Tod da bir saman gezintisi fikrinden hoşlanmadı, ama yüce gönüllülükle "bununla çalışacağını" ilan etti).

Jet rengi seçmişti ama tüm nedimleri kendi tarzlarını seçebilirlerdi. Ben hangi stili istediğime hemen karar vermiştim ama Tod her ihtimale karşı yedi elbise daha denememi istedi.

Daha sonra Nancy ve Blanca'nın her ikisi de bir mağazadan bir şeyler alacak olmalarına rağmen Nancy ve Blanca'ya gelin ve damat elbiselerini denettiler (Tod bu konuda fikrini değiştirdi ve o gün üçümüz de elbise sipariş ettik).

Daha sonra aksesuarlar hakkında karmaşık bir tartışmaya girdik. Taç mı, duvak mı yoksa ikisi birden mi? Eldivenler, evet mi hayır mı? Varsa, tam boy mu, yarım boy mu, sadece el için mi? Ve eğer eldiven varsa, parmaksız mı, değil mi?

Söylemeye gerek yok, o anda Bobby'nin en sevdiği kişi ben değildim.

Üç saatlik gelinlikçi seansından sonra Nancy ve Blanca kendi yollarına gittiler ve Jet, Bobby, Tod, Stevie ve ben Yahtzee oynamak için Fortnum'a geri döndük. Tex, Indy, Duke ve Jane (Indy'nin başka bir çalışanı - acı verici derecede sessiz, aynı derecede acı verici derecede zayıf ve daha da acı verici derecede utangaç, belirsiz yaşta bir kadındı) çalışıyorlardı.

Oraya vardığımızda Indy ve Jet çoğunlukla Tod, Stevie ve benimle Yahtzee oynadılar. Jane bir kucak dolusu kitapla raflarda kayboldu, sonra geri gelip bir kucak dolusu daha aldı ve tekrar kayboldu. Tex, espresso tezgâhının arkasındaki yerinde durdu ve son derece nezaketsiz davrandığı (ama tuhaf bir şekilde umursamıyor gibi göründükleri) sürekli bir müşteri akışıyla uğraştı. Duke espresso tezgâhının arkasında ekürilik yapıyor ya da bir kitap satıldığında kitap tezgâhının başına geçiyordu. Son olarak Shirleen yarım saat önce gelmiş ve Yahtzee

maratonuna katılmıştı.

Ralphie dördüncü ve beşinci Yahtzee oyunları arasında telefon ederek ertesi gece Double H ve benim için yemek pişireceğini ve bu onun yemek galası olduğu için eğer gelmezsek bizi evlatlıktan reddedeceğini söyledi (onun sözleri).

Evlatlıktan reddedilmek istemediğim için Hector'u arayıp Ralphie'nin davetini sordum. Ralphie'nin kesinlikle ailede aşçı olmadığını açıkladıktan sonra bile hiç tereddüt etmeden kabul etti. Ayrıca Fortnum'da takılacağımı da söyledim.

Sahte kadife kaplı Yahtzee kupasıyla (Tod bana bunun Yahtzee'nin "Deluxe" versiyonu olduğunu söyledi) yaptığım turlar arasında, dünün mü yoksa bugünün mü en iyi ikinci günüm olduğuna karar vermekte zorlanıyordum.

Nedime elbiselerini denemek, taçlara ve duvaklara bakmak eğlenceliydi ve bunu daha önce hiç yapmamıştım. Tod'un kontrolü ele alması ve Nancy ile Blanca'nın beni korkutmaması sayesinde onlarla vakit geçirmek güzeldi. Nancy ile Jet'i izlemek çok güzeldi. Anne/kız şakalaşmaları, yakınlıkları, yakın olduklarını belli etmeleri.

Ama Blanca'nın Jet'le olan ilişkisi neredeyse daha iyiydi. Zaten ailenin bir üyesi olduğu, kabul gördüğü, sevildiği ve hatta bazen (fark ettim ki) değerli olduğu nasıl da belliydi.

Bu son kısım ve zihnimin çok ama çok gerisinde tuttuğum (bir gün) buna da sahip olabileceğim umudu, dünü en iyi günüm olarak geride bıraktı.

Özellikle de o sabah Hector'la yaptığım telefon konuşmasını düşündüğümde.

O telefon konuşmasını düşünmek bile tüylerimi diken diken etti, iyi anlamda.

Gardımı indirdim. Onu içeri aldım. Sırlarımı paylaştım. İçimdeki küçük bir yere küçük bir kapı açtım ve o da içeri girdi. Sadece sığmakla kalmadı, orada rahat görünüyordu ve ben de bundan hoşlandım.

Ama daha da iyisi, orada olmaktan hoşlanıyor gibiydi. Sadece biraz değil, çok.

Ve bunu hissettiğimde, kalbimde asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm kopuk kenarlar yeniden bütünleşti.

"Vegas için zaman yok," dedi Jet, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Ona baktım, pencereden dışarı bakıyordu. Sonra gözleri bana geldi. "Double H burada," diye sırtarak sözlerini tamamladı.

"Double H" deyişine gözlerimi devirip koltuğumda döndüm ve Hector'un Bronco'nun kapısını çarptığını görmek için büyük ön camdan dışarı baktım. Fortnum's köşedeydi ve Hector arabasını dükkânın karşısındaki sokağa park etmişti.

Işığı tam olarak yakalamasını ve Broadway'in dört şeridinde koşmaya başlamasını izledim.

Koşarken iyi görünüyordu. Doğal, soğukkanlı, rahat, vücudu onun emrindeydi ve onu izlemek hoşuma gidiyordu. O kadar çok sevdim ki

Kalbim biraz daha hızlı atmaya ve ağızımda bir gülümseme oluşmaya başladı.

İşte o zaman silah sesleri duyuldu.

Dondum kaldım, ürkek çığlıklar duydum ama vücudu sarsılırken gözlerim Hector'da kaldı. Eğildi, şimdi koşuyordu. Elini kot pantolonunun arkasına götürüp bir silah çıkardığını gördüm.

Tek gördüğüm buydu.

Beni kanepeden kaldırdılar. Bu beni şaşırttı ve küçük bir çığlık attım, sadece şaşkınlıktan değil, aynı zamanda götürüldüğüm ve Bobby'nin büyük bedeninin etrafındaki Hector'u göremediğim için.

"Beni yere bırak!" Kocaman omuzlarının etrafını görebilene kadar kollarında kıvranarak bağırdım.

Hector'un Fortnum'ın önündeki bir arabanın önünde çömeldiğini gördüm. Hafifçe doğruldu, kolları önde, yukarı doğru kalkık, silahı diğer avucuna dayamıştı ve bir el ateş etti.

Kıçım kitap tezgâhına dayandığında tekrar görüşümü kaybettim ve Bobby tereddüt etmeden bir elini göğsüme koyup beni itti. Geriye doğru düşerken, kollarım dengemi yeniden sağlamak için dönerken, mağazanın her yerinde hareket olduğunu fark ettim. Indy müşterilere mağazada kalmaları ve kitap reyonlarına geçmeleri için bağıırıyordu.

Düşmeden önce güçlü eller belime geldi ve tezgahın diğer tarafına doğru çekildim. Ayaklarım

Zemin ve Duke ikimiz de yere yığılana kadar bana bastırdılar, Duke'un iri vücudu çoğunlukla benimkini örtüyordu.

Ayak sesleri, daha fazla çığlık, daha fazla silah sesi duydum ve panik içinde ayağa kalkmaya çalıştım ama Duke katı duruyordu.

"Kıpırdama!" diye emretti.

"Hector!" Yere doğru bağırdım (ki bu benim zorunlu görüş noktamdı, Duke bir eliyle başımı eğmişti) ve Duke'un cüssesine doğru itmeye devam ettim.

"Hala!" Duke bana doğru bastırarak tekrarladı.

"Ateş açıldı. Fortnum's kitapçısı, Bayaud ve Broadway," Odanın öbür ucundan Tex'in gürlediğini duydum, belli ki telefonla konuşuyordu, sonra daha yüksek bir sesle, "Loopy Loo, müşteriler için endişelenme, hemen siper al!"

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve Tex devam etti.

"Hedef Hector Chavez. Bobby Zanzinski ile dışarıda, ikisi de ateşe karşılık veriyor."

"Aman Tanrım," diye tekrar nefes aldım.

Bir hareket hissettim, Duke itilip kakıldı ve başımı biraz kaldırıabildim. Jet'in bir müşteriyi bizimle birlikte kitap tezgâhının arkasına ittiğini gördüm. İkisi de alçaldı, arkalarının üzerine oturdular, dizleri yukarıda, sırtları raflara dönüktü.

"Bobby dışarı çıktı," dedi Jet Duke'e, yüzü solgundu.

Duke'a baktım ve daha fazla silah sesi duyulurken ağzının gerildiğini gördüm.

Gözlerim tekrar Jet'e kaydı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim aptalca çünkü bu... oluyordu.

"Sakin ol, sevgilim." Duke'un çakıllı sesi bana doğru geldi ve gözlerim ona kaydı.

"Sen sakın ol!" Yine onu itmeye çalışarak (ve başaramayarak) tersledim. "Erkek arkadaşım dışarıda!"

"O ne yaptığını biliyor ve senin ona yardım etmene imkân yok," diye karşılık verdi Duke.

Kalbim hızla çarparken, haklı olduğunu bilerek Duke'a ters ters baktım. Sonra Jet'e, sonra da Jet'in yanına toplanmış olan ve duşa ve şampuana ihtiyacı olan grunge rock grubu insanlarına benzeyen titreyen kadın müşteriye baktım.

Önümde hiçbir seçenek olmadığı için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Boş bir tehditte bulundum.

"Tek söyleyebileceğim, eğer bu bir Balducci ise, onu avlayacağım ve çıplak ellerimle kalbini söküp futbol topu olarak kullanacağım!"

Grunge Müşteri bana baktı ve Jet'e biraz daha yaklaştı.

Siren seslerini duydum ve başka silah sesi olmadığını fark ettim.

Duke'a hemen, "Silah sesleri kesildi," dedim.

"Eğil," diye cevap verdi Duke.

"Hector ve Bobby'nin iyi olup olmadığını görmemiz gerekiyor," diye devam ettim.

"Sadie, alçakta kal," diye tekrarladı Duke.

Gerçekten istemesem de alçakta durdum ve derin nefes almaya çalıştım.

Bu çok zordu.

Gözlerim Jet'inkilere kilitlendi.

Bana güven verici bir şekilde başını salladı, kolunu titreyen müşteriye doladı ve onu kendine çekti.

Başımı salladım ve daha fazla nefes aldım, ama ne kadar derin olursa olsun, ciğerlerime yeterince oksijen alamıyor gibiydim.

Dört gün gibi gelen bir süre bekledik.

Dört uzun gün.

Sonunda Bobby'nin dükkanın önünden, "Tex, Duke, Shirleen, Sadie'yi dışarı çıkarıyoruz," dediğini duydum.

Bobby'nin geri dönmesine tepki veremedim Duke beni çekiştirerek kitap tezgâhının arkasından çıkardı.

Bobby'yi gördüm, yaşıyordu, kurşun deliği ya da kan görünmüyordu, görünüşe göre sapasağlamdı ve elinde silahıyla kapıda duruyordu. Siyah Nightingale Explorer ön kapının hemen dışındaki kaldırıma çekilmişti.

"Hector?" Bobby'ye sordum.

Bobby, "O iyi," diye cevap verdi.

Daha fazla nefes aldım ve sonunda ciğerlerime oksijen girdiğini hissettim.

Sonra, sanki Bobby'yi duymamış gibi, kitap tezgahına doğru bağırdım, "Jet, o iyi!"

"Duydum! Git buradan!" Jet'in sesi geri bağırdı. "Indy?" Ben bağırdım.

"Ben iyiyim, git!" Indy'nin espresso tezgahının arkasından bağırdığını duydum.

"Tod, Stevie?" Seslendim.

"Kızım, git!" Tod kitap raflarının arasından seslendi. "Biz iyiyiz."

Ben daha fazlasını yapamadan Shirleen, Tex ve Duke yaklaşıp beni aceleyle dışarı çıkarırken Bobby silahını kaldırıp gözlerini dört açtı. Saniyeler içinde kapıdan çıkmış, Explorer'ın arkasına binmiş ve kapıyı kapatmıştım. Shirleen yolcu tarafına, Bobby de direksiyonun arkasına geçti ve yola koyulduk.

"Hector nerede?" Kemerimi bağlarken sordum. Bobby, "Ricky'nin yanında," diye yanıtladı.

Göğsüme on tonluk bir ağırlık çarpmış gibi hissettim ve nefes almayı tamamen bıraktım.

Neyse ki Shirleen benim yerime konuştu. "Ne dedin sen?"

"Ona ateş eden Ricky Balducci'ydi. Ateşini çektim, Hector binanın etrafından dolaştı, yangın merdivenine tırmandı ve onu yakaladı," diye cevap verdi Bobby.

Hector'un Ricky'yi boğarak öldürdüğü (ya da daha kötüsü) hayali kafamı doldurdu.

Tekrar nefes almaya başladım (daha çok hiperventilasyon gibi) ve bağırdım, "Geri dön! Hector'u Ricky'yle bırakamazsın! O gidiyor-"

Bobby, "Onu silahsızlandırmış, kapıya kelepçelemiş ve üzerinde silah var," diye sözümü kesti. "Ben ayrıldığımda polisler yaklaşıyordu. Ricky tecavüz, kundaklama ve şimdi de cinayete teşebbüsle karşı karşıya. Hector ona saldırdı, o da her şeyi berbat etti. Hector vahşi bir adam ama Balducci'nin kışını tekmelemeyi ne kadar isterse istesin bu işi berbat etmesine imkan yok."

Bu mantıklı geldi ve hiperventilasyonumu durdurmamı sağladı. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

"Beni neden dışarı çıkardın?"

Bobby, "Hector seni ofiste istiyor," diye cevap verdi.

"Neden?" "Neden?" diye sordum.

"Sormadım. Umurumda da değil. O seni orada istiyor, ben de seni oraya götürüyorum. Emirlerle uyarım ve onları sorgulamam. Asla," diye karşılık verdi Bobby.

(Bobby daha yeni silahlı çatışmaya girdiği için) belki de şimdi daha fazla soru sormanın zamanı olmadığına karar verdim.

Bizi ofise götürdü ve yeraltı garajına park etti. Garaja döndüğümünden beri ilk kez duygusal bir drama yaşayacak vaktim yoktu.

tecavüze uğradıktan sonra oraya sürüklenmişim. Shirleen ve Bobby ben gözümü kırpmadan beni arabadan çıkardılar, merdivenlerden yukarı çıkardılar ve ofise soktular.

Shirleen resepsiyonda kaldı ama Bobby beni doğruca arka odalara açılan kapıdan geçirdi ve birkaç masa, monitör, ekipman ve Jack denen iri, kaslı cüsseyile dolu olan gözetleme odasına götürdü.

Jack bize döndü. Gözleri profesyonel bir şekilde tüm vücudumu taradıktan sonra Bobby'ye kaydı.

"Aramayı aldım," dedi

Bobby'ye. "Kod Bir mi?" Bobby

sordu. "Evet," diye yanıtladı

Jack.

Aralarına baktım, kimin açıklayacağını merak ediyordum.

Bobby, "Ben gidiyorum," dedi. Sonra da gitti.

Kapı arkasından kapandı. Bunu Bobby'nin açıklama yapacak kişi olmadığı şeklinde algıladım.

Bu yüzden döndüm ve Jack'e "Kod Bir nedir?" diye

sordum. Jack, "Otur. Monitörleri izle," diye cevap verdi.

Her birinin altında DVD kayıt cihazına benzeyen bir şey bulunan, enine altı, dört sıra monitörün önündeki döner sandalyeye oturdum. Bakışlarımı ekranlara diktim ve "Kod Bir nedir?" diye tekrarladım.

Jack, "Monitörlerde ne görürseniz görün, ben ne dersem onu yapın," diye cevap verdi.

Bu gerçek bir cevap olmasa da, itiraz etmedim. Ŗu anın Quibble Zamanı olduğundan Ŗüphelenmedim. Quibble Time, Kod Bir her neyse bittikten sonraydı ve ben yine arkadaşlarımla masumca Yahtzee oynuyordum.

"Olanlar hakkında endişelenmeli miyim?" Devam ettim.

"Hayır."

"Emin misin?" Bastırdım.

"Evet."

Ona gerçekten inanmadım, ancak belirttiğim gibi Quibble Time değildi.

Monitörleri izledik.

Sonra sordum, "Ne arıyoruz?" "Herhangi bir Ŗey."

"Ne tür bir Ŗey?" "Her Ŗey, her Ŗey."

Kendimi Jack'in Monitör Yardımcısı olmak için yeterli donanıma sahip hissetmiyordum ama görevimle ilgili soru sormayı bırakmaya karar verdim. Sadece Quibble Time değil, muhtemelen Question Time da değildi. Fortnum'da her Ŗeyin normale dönmüş gibi görünmesi ve bilardo salonunda bilardo salonu tipi aktiviteler yapan bir grup insan dışında pek bir Ŗey olmuyordu.

Farklı bir konu üzerinde karar kıldım. "Hector'u arayabilir miyim?" "Hayır."

Çiçek açıyor!

"Onu on beş dakika içinde arayabilir miyim?"

Denedim. "Çeneni kapatabilirsin. Bu iyi olur."

Sırtım dikleştii ama gözlerim ekranlardan ayrılmadı.

"Az önce bana çenemi kapatmamı

mı söyledin?" "Görüyorum ki beni

duymamışsın."

"Hector silahlı çatışmaya girdi!"

Tersledim. "İlk değil, muhtemelen son

da olmayacak." Aman Tanrım.

Bu beni susturdu.

Bunu altı yüz yaşına gelene kadar düşünmemeye karar verdim ve sessizce ekranları izledik.

Sonra bilardo salonunda bir şey

gördüm. "Aman Tanrım!" diye

bağırdım.

Jack alarma geçti.

"Ne?"

"Şunun kıyafetine bak!" Bilardo salonundaki bir kız ışıret ettim. "Atleti daracık ve sütyen giymemiş. Ve eteği Stella'nın konserinde giydiğimden daha kısa!"

Jack sessizdi ama yoğunluğunu kaybettiğini

hissettim. Daha yakından baktım.

Ekrandaki kız bir bilardo masasının üzerine eğilmişti ve bana kısmi bir ay gösterildiğinde nefesim kesildi.

"Kahretsin! Tanga giyiyor!" "Eğer bu kadar kısa bir etek giyeceksen, gerçekten düzgün bir iç çamaşırı giymelisin" diye haykırdım.

Jack sessiz kaldı.

Ona baktım. "Sence de öyle değil mi?"

Jack'in gözleri ekranlarda kaldı. "Sanırım Hector'un bana büyük bir borcu var."

Hmm.

Belki de Jack, dramatik çatışmalardan sonra bile (ya da belki de hiç) kadınların iç çamaşırı seçimlerini tartışan türden bir adam değildi.

Bunun tekrar sessiz kalmam için bir işaret olduğuna karar verdim. Bu bir dakikadan az sürdü.

"Neden bir bilardo salonunu izliyoruz?"

"Bilardo salonunun sahibi

Balduccis'ler."

Safranın boğazımdan yukarı kaydığını hissettim ve onu yuttum.

Bunun uygun olduğunu düşünmüştüm. Şeytani Fitzpatrick klanı Veronica Mars'ta bir bilardo salonunda takılıyordu.

Bunu Jack ile paylaşmadım.

Tek söylediğim "Oh," oldu ama daha yakından izledim.

Bir süre sessizce oturduktan sonra Hector'un Bronco'sunun garaja girdiğini gördüm.

"Teşekkürler Tanrım," diye nefes aldım, park edişini

izlerken.

Dışarı çıktı, merdivenlere açılan kapıya doğru ilerledi ve vücudumun rahatlamaya başladığını hissettim. Ama sonra Hector'un durduğunu ve garajın girişine doğru baktığını gördüm.

Jack gerildi.

Gerildim.

Sonra bir BMW'nin garaja girdiğini gördüm.

Hector silahını tekrar kot pantolonunun arkasından çıkardı ve ben de otomatik olarak çömelmeye başladım, ayakta durmuyordum, oturmuyordum ve ne yapacağımdan emin değildim.

Jack gözlerini ekrandan ayırmadan, "Otur," diye emretti. Oturdum.

Gözlerimi diktim.

BMW durdu ve Hector başını eğip silahını kaldırarak arabaya doğrulttu.

Nefesimi tuttum.

Marty Balducci BMW'den indi ve vücudum otomatik olarak tekrar koşmaya hazır squat pozisyonuna geçti.

"Otur!" Jack bu kez daha yüksek sesle tekrarladı ve ben istemedim, gerçekten istemedim, ama yine oturdum.

Marty iyi görünmüyordu ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Küçük ekranda çok net göremiyordum ama göğsüne aldığı çok sayıda kurşun yarası yüzünden kan kaybediyor gibiydi.

Marty ayakta durabilmek için arabanın açık kapısına tutundu ama zorlandığı belliydi. Silahını arabaya doğru

kaldırdı.

Hector, ama yeterince kaldıramadı. Birbirleriyle konuştuklarını (ya da bağırdıklarını) görebiliyordum. Hector, kollarını açmış, silahını kaldırmış, yavaşça ilerliyordu.

Jack konsolun üzerindeki bir düğmeye bastı ve oda bir telefonun zil sesiyle doldu.

Sonra, başka bir monitörde, bir Explorer'ın garaja girişini izledim.

Marty'nin BMW'sinin arkasına açılı bir şekilde park edip Lee ve Luke indiğinde, zaten silahlı ve silahlarını Marty'ye doğrultmuş bir şekilde gergin bir şekilde baktım.

"Neler oluyor?" Fısıldadım ama Jack cevap vermedi.

Ellerini önümüzde duran konsolun üzerine koymuş, hem kendisine doğrultulmuş telefonlara hem de bir dizi düğme ve tuşa yaklaştırmıştı.

"Dokuz, bir, bir," dedi bir ses. "Acil durumunuz nedir?"

"Bir ambulansa ihtiyacım var. Nightingale Investigations'ın altındaki garajda birden fazla kurşun yarası olan bir adam var..." Jack operatöre net ve sakin bir şekilde konuşarak adresini, adını ve telefon numarasını verdi.

Jack konuşurken, Lee ve Luke'un tıpkı Hector gibi Marty'ye doğru ilerlediklerini gördüm. Hepsi birbiriyle konuşuyor ve ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

Hiçbir uyarı olmadan, muhtemelen daha fazla dayanamayarak, Marty aniden yere yığıldı.

Jack 911 operatörüne, "Düştü," dedi.

Hector ve Lee yavaşça hareket etmeyi bırakıp Marty'nin yanına koştular. Hector Marty'nin silahını tekmeledi, kendi silahını kot pantolonunun içine soktu, dizlerinin üzerine çöktü ve Marty'nin üzerine eğilerek görüş alanımızı kapattı. Luke Explorer'ın arkasına koştı.

Köşe görüşüme bir şey takıldı ve iki sıra yukarıdaki ve sağdaki bir monitöre baktım ve gördüğüm şey üzerine bağırdım (ve iyi bir önlem için işaret ettim), "Jack! Bu Donny!"

Donny Balducci ve tanımadığım iki adam hangi koridorda olduğunu bilmediğim bir koridorda sürünüyorlardı.

"Arabalara ihtiyacımız var," diye bağırdı Jack 911 operatörüne. "Ekipler. Nightingale ofislerine yaklaşan binada hepsi silahlı üç adamımız var. Ambulansın adresiyle aynı. Burada siviller var. Dördüncü kattayız. Tamam."

Sonra bir düğmeye bastı ve hemen bir şalter indirdi.

"Kilitlenme. Üç silahlı adam yaklaşıyor," dedi Jack, ama ben bunu etrafımızı sarmış gibi görünen bir hoparlörden duydum.

Shirleen'in ayağa fırladığını, bir çekmeceyi açtığını, bir silah çıkardığını ve ön ofis kapısına koşup kilitlediğini izledim. Jack'in başka bir düğmeye basarkenki hareketlerini hissettim ve oda yeniden zil sesiyle doldu.

"Çık oradan Shirleen, çık, çık..." Shirleen iç kapıya doğru koşuştururken Donny ve çetesinin ofis kapısına yaklaşmasını izledim.

"Stark," Luke'un sesinin odayı doldurduğunu duydum ve gözlerimi Donny'den ayırıp Luke'un garajda durduğunu, telefonunu kulağına götürdüğünü gördüm.

"Donny binada, yanında iki adam var, hepsi de ön ofis kapısının dışındaki koridorda silahlı. Kilit altındayız. Marty için ambulans yolda. Ekipleri çağırdım. Tamam."

Jack konuşuyordu ama Luke şimdi hareket ediyor, merdivenlere doğru koşuyordu, Lee Hector'dan ayrılıp Luke'la birlikte geliyordu. Bir yerlerde biri Hector'a bir ilk yardım çantası vermişti, ama kullanılmayan betonun üzerinde yanında duruyordu ve Hector Marty'ye kalp masajı yapıyordu.

Sonra Shirleen'in resepsiyon alanından kaybolduğunu gördüm. "Durum. Tamam," dedi Luke.

"Shirleen koridorda, Brody arka ofiste. Sadie ve ben gözetleme odasındayız. Diğer herkes görevde. Tamam."

"Shirleen Sadie ile içeri giriyor. Sen koridordasın. Tamam."

Luke ve Lee merdivenlere çarptıkları için ekrandan kaybolmuşlardı. Jack bazı düğmelere bastı ve bazı monitörlerin görüntüsü değişti; Luke ve Lee'yi merdivenlerden ikişer ikişer inerken gördüm.

Jack ayağa kalktı ve ona döndüğümde elinde bir silah vardı.

"Ne görürsen gör, ne duyarsan duy, bu odadan çıkmayacaksın. Anladın mı beni?"

Başımı salladım.

"Tekrar et," dedi.

"Ne olursa olsun bu odadan çıkmayacağım," dedim hemen.

Başını salladı ve Shirleen çıkarken yanından geçip gitti.

"Jack polis geldi mi?" Shirleen sordu, gözleri doğrudan monitörlere gitti ve otururken onları taramaya başladı.

"Polis ve ambulans," diye cevap verdim.

"Lanet olsun, garajda ne oldu?" Gözleri Hector'un Marty'ye kalp masajı yapmasına takılmıştı.

"Marty geldi, arabadan indi. Kurşunlarla doluydu. Yere yığıldı. Hector onunla ilgileniyor. Lee ve Luke buraya geliyorlar."

Shirleen sessizdi.

Sonra sessizce, "Yelekleri yok," dedi. "Ne?"

Önce bana sonra monitörlere baktı ve "Hiçbir şey" diye mırıldandı.

Kurşun geçirmez yelekleri kastettiğini anladım.

Donny'nin kapıyı ayağıyla zorlayarak açmaya çalışmaktan vazgeçip bir adım geri çekilmesini ve silahıyla birkaç el ateş etmesini ağzım açık izlerken korkunun içime işlediğini hissettim. Sonra kapıyı tekmeleyerek açtı ve

Lee ve Luke merdivenlerden bir kat daha çıktıklarında hepsi birden içeri daldı.

"Neden polisi beklemiyorlar?" Bağırdım, tekrar çömelmeğe başladım ve asla oturmayacaktım. Artık nasıl oturacağımı bilmiyordum.

İmgeler, yasaklanmamış bir şekilde, kendilerini kafamın içine soktular. Lee ve Indy'nin gazetede ki düğün fotoğrafı. Luke'un Ava'yı kollarına alıp ağzının içine konuşması. İkisi de bana sataşıyordu.

Onların arkadaşlarım olduğunu ve tehlikede olduklarını fark ettim.

Benim yüzümden.

Çömeldiğim yerden doğruldum ve ayağa kalktım. "Çocuğum, yerleş," dedi Shirleen yumuşak bir sesle.

Bir anda, monitörlerde ve ofiste her şey oldu.

İç kapıya ateş eden Donny'den gelen daha yakın silah sesleri duydum. Sağlık görevlileri Hector'a doğru koşuyordu. Üniformalı polisler silahlarını çekmiş, merdivenlerden yukarı koşuyorlardı. Lee ve Luke koridordaydı ve ofislere doğru koşuyorlardı.

"Geri çekilin!" Bağırdım, öne doğru eğildim, ellerim konsolun üzerindeydi, vücudum titriyordu, gözlerim çılgınca bir ekrandan diğerine gidiyordu.

Lee kapının önünde durup kendini duvara yasladı ve Donny iç kapıyı açarken başını hızla sallayarak kapının arkasından baktı, Luke da yanındaydı.

"Jack," diye nefes aldım.

Daha fazla silah sesi. Lee ve Luke kapının etrafından dolanıp resepsiyona girerken Shirleen ve ben nefes nefese kaldık.

Bağırışları, silah seslerini duyduğumda vücudum sarsıldı. Çok yakından.

Hem Lee'nin hem de Luke'un resepsiyonun içinde olduğunu gördüm, ikisi de hareket ediyor ve ateş ediyordu, tıpkı başka bir ekranda fark ettiğim gibi, Hector merdivenlerden yukarı koşuyor ve her seferinde üçünü alıyordu.

Hiç düşünmeden döndüm ve kapıya doğru fırladım.

Ben daha yaklaşmadan Shirleen beni iki güçlü koluyla yakaladı ve geri çekti.

Daha fazla silah sesi duydum ve gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarıma götürdüm ve Jack'in yumuşak ve güven verici sesini duydum, tecavüze uğradığım gece hafıza bankamdan bana doğru geliyordu.

Sorun yok. Bir şey yok. İyisin. Güvendesin.

Jack için duyduğum korkunun acısı içimi parçaladı. Silah sesleri ve bağırışlar kesildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sol tarafımdaki monitörlere baktım. Shirleen ve ben ayaktaydık, kolları bana sarılmıştı ve izliyorduk. Luke, polis ve şimdi de Hector

resepsiyon alanında. Luke ve Hector ilerliyordu, ikisi de hala silahlıydı, silahları yerdeki bir şeye doğrultulmuştu, polisler omuzlarındaki ağızlıklarla konuşarak etrafta dolaşıyordu.

Lee ortadan kaybolmuştu.

"Artık dışarı çıkabilir miyiz? Gidebilir miyiz?" Shirleen'e sordum. "Dayan bebeğim. Benimle kal," dedi Shirleen usulca. "Lee. Jack," diye fısıldadım.

"Bekle."

Hector ve Luke'u gözden kaybettik ve Shirleen ile ben sessizce monitörleri izlemeye koyulduk. Fortnum'da her şeyin normal olması tuhaf ve üzücü görünüyordu.

Hiçbir fikirleri
yoktu. Hiçbir
fikirleri yoktu.

Saniyeler olabilirdi ama kapının açılması ve Hector'un orada durması saatler sürmüş gibi geldi.

Shirleen'in kolları çözüldü ve ben öne doğru fırladım, vücudum onunkine çarptı, kolları etrafımı sardı.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye boğazına doğru nefes aldım.

"Jack kırıldı, sadece boynunda bir çentik var. Durumu iyi. Yelek giyecek zamanı vardı," dedi Hector ve sesinin boğazındaki titreşimini dudaklarımda hissedebiliyordum.

"Lee?"

"Lee iyi. Jack'le ilgileniyor."

Bedenim onunkine doğru sarktı. Kolları daha da sıkılaştı ve Shirleen'in yanımızdan geçip odadan çıktığını görmek yerine hissettim.

Başımı arkaya yatırdım ve Hector'a baktım.

"Sen iyi misin?"

Çenesini eğdi ve siyah gözleri benimkilere takıldı. "Evet, mamita. Ben iyiyim."

Kollarım gerildi. "Çok özür dilerim. Çok, çok, çok üzgünüm."

I izledim olarak onun gözler parladı ve o
"Cállate, mi amor." diye mırıldandı.

"Bu benim hatam," diye devam ettim.

"Cállate," diye tekrarladı usulca.

Gözlerimi kırptım ve kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kapa çeneni demek."

Oh.

Peki o zaman.

"Kulağa İngilizcedeki shut up'tan daha hoş geliyor," dedim ona. Dudakları kıpırdadı. "Öyle değil."

Hector'un kaba davranması konusunda endişelenecek vaktim yoktu. Nefes aldım ve "Marty?" diye sordum.

Hector hemen cevap verdi, "İyi değil. Kendisi hastaneye gitmeliydi, buraya değil."

Ben devam ettim. "Donny?"

"Ben buraya geldiğimde Donny ve adamları memurlarla birlikte çalışıyorlardı. Ama Luke ve Lee'nin bu konuda çok tecrübesi var. ldrmek için ateş etmiyorlar, sadece etkisiz hale getiriyorlar."

Öyle olabilirdi ama nişan almaya bile vakitleri yoktu.

Ben de Hector'a dedim ki, "Az önce olanlar delilikti. Zamanları yoktu-"

"Zamanları vardı" diyerek sözümü kesti. Ona baktım ve yalan söylemediğini fark ettim.

Tekrar devam etmeye karar verdim.

"Neden her şey..." Durdum, sonra tekrar başladım, "Ne oldu?"

Yüzü alçaldı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve "Bunu sonra konuşuruz. Polislerle konuştuktan ve jakuzide oturmayı bitirdikten sonra."

Bu beni hemen gülümsetti. Elimde değildi. Tüm bu drama rağmen, Hector'la jakuzide oturma düşüncesi kulağa harika geliyordu.

Hayır, özellikle de bu kadar dram varken. Ve işte yine oldu.

Dram. Silahlı atışmalar. Sağlık görevlileri. Polis Memurlar. Korku.

Panik. Hayatı tehdit eden durumlar. Jack'in "kırpılması". Ve Hector sıcak küvet vaatleriyle hepsini silip süpürdü.

Daha da sokuldum, sonra gülümsemem soldu.

"İznim yok," dedim ona.

Yüzü değişmeden ve gülmek üzereymiş gibi görünmeden hemen önce başı şaşkınlıkla sarsıldı.

Şimdi, gerçekten, ciddi, gerçekten bunun kesinlikle komik bir tarafı yoktu.

"İzniniz yok mu?" diye tekrarladı.

"Dövmem," diye açıkladım. "Dövmeci dedi ki-"

Tekrar sözümü kesti. "Her şey yoluna girecek."

Başımı eğdim ve "Emin misin?" diye sordum.

Kollarından biri etrafımdan çekildi ve eli boynuma gitti, sonra yukarı çıktı, parmakları saçlarımin arasına girdi. Başımı arkaya yatırmak yerine aşağı eğdi ve dudaklarının başımın tepesine doğru hareket ettiğini hissettim.

"Eminim."

Sonra beni oradan öptü.

Ondan sonra, o ve ben koridora çıktık ve "Jack'e bakma" işini ben devraldım.

"Bugün haberlerde Nightingale Investigations var. Birkaç ay önce, özel soruşturma firması popüler bir yerel grubun solistini korurken yerel bir şöhrete kavuştu. Bu öğleden sonra, Broadway'de, bir silahlı çatışma-"

Hector uzaktan kumandadaki bir düğmeye basınca haber spikerinin sesi kesildi ve televizyon ekranı karardı.

Sıcak küvette hâlâ ıslak olan başımı göğsünden kaldırdım ve ona baktım.

"Onu izliyordum," diye itiraz ettim.

Kumandayı komodinin üzerine fırlattı. Vücudu benimkine döndü ve kendimi sırtüstü yatmış, Hector da çoğunlukla üstümde buldum.

"Haberleri izlemek istemiyorum," dedi bana, gözleri benimkilere kilitlenerek. "Kız arkadaşımınla takılmak istiyorum."

Daha bir saat önce jakuzide "şakalaşmış" olmamıza rağmen karnım eridi.

Sanki unutabilirmiş gibi, "Az önce jakuzide şakalaştık," diye hatırlattım.

Kesin olan bir şey vardı ki, unutamıyordum.

Sıcak küvet seksi inanılmazdı.

(Tanrım, umarım unutmamıştır).

Hınzırca sırttı (unutmamıştı) ve başı aşağı inmeye başladı. "Umurumda değil."

"Ya haberlerde benim hakkımda bir şey söylerlerse?"

Ağzı benimkine çarptı. "Umurumda değil."

"Ya senin hakkında bir şey söylerlerse?"

Konuşmakta ısrar ettiğim için dudakları ağızımdan çıktı, yanağımdan aşağı indi, çenem boyunca kulağımın altına kadar ilerledi. "Umurumda değil."

"Ya babam hakkında bir şey söylerlerse?"

Dili kulağımın altındaki deriye dokundu, aşığı indi ve boğazıma doğru ilerledi.

Titredim, sonra sesi Şimdi daha derindi, "Umurumda değil," dedi.

"Hector," diye seslendim, kollarımı ona doladım, bir elim saçlarına gitti. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten seks yapmak istiyordum (evet, yine, ama az önce bana kız arkadaşım dedi ve bu hoşuma gitti, çok hoşuma gitti ve bunu kutlamam gerektiğini hissettim). Ama ne kadar nefret dolu olsa da bilmem gerekiyordu, bu yüzden "Bugün ne oldu?" diye devam ettim.

Doğrulup bana baktı. Sonra ellerinden biri başımın yanına geldi.

Sonra garip bir Şey yaptı.

Başparmağını çıkarıp yanağımdaki yara izinin üzerinde kaydıldı ve ben bu nazik ama bir Şekilde garip bir Şekilde derin jest karşıısında nefesimi tutarken sıcak ve yoğun gözleri hareketini izledi.

Bakışları tekrar benimkine döndü.

"Bugün, bu işin bitmesine bir adım daha yaklaştık." Bu beni Şaşırttı.

"Bir adım mı?" Kafam karışmış bir Şekilde sordum. "Ama Ricky hapiste. Marty ve Donny hastanede silahlı koruma altında-"

Ağzı benimkine değdi ve ben konuşmayı bıraktım, sonra dedi ki, "Bir adım, mamita. Daha yapılacak çok temizlik var."

"Ne temizliği?"

Bana bir saniye, sonra iki saniye baktı, üçüncü saniyede devam etti, "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ama-"

Başparmağı yanağımdan dudaklarıma doğru hareket ederek beni etkili bir şekilde susturdu.

"Bir gece, Sadie. Bir gece sadece sen ve ben, bu yatak ve senin vücudun ve bu saçmalıkların hiçbirisi içeri girmeyecek. Bir geceliğine her şeyi unutmak istiyorum. Bunu bana verebilir misin?"

Dudaklarımı içeri çektim.

O gün neler olduğunu ve Balduccilerin gitmesine rağmen neden hâlâ benim güvende olduğumdan emin olması gerektiğini düşündüğünü gerçekten bilmek istiyordum.

Ama aynı anda iki şeyin farkına vardım ve bunlar bana yaklaşan bir trenin gücüyle çarptı.

Birincisi, benden hiçbir şey istememişti.

Bu tam olarak doğru değildi. Bir şeyler almış ve bir şeyler vermişti, ama benimle ilgilenmek, ona güvenmem ve bunu ona vermem dışında hiçbir şey istememişti ve bunların hiçbirisi benden bir şey almadı. Sadece verdiler.

İkincisi, o günün erken saatlerinde bana mi amor, yani "aşkım" demişti, Jet'e göre İspanyolların en büyük sevgi ifadesi.

Bu iki şey yüzünden başımı salladım.

Sonra yüzünün yumuşamasını yakından ve büyülenmiş bir şekilde izledim.

Ağız benimkine doğru geldi.

Sonra her şeyi unuttuk ve onun yatağında sadece o, ben ve bedenlerimiz vardı.

YİRMİ ALTİ

BÜYÜK EVDE NOEL YEMEĞİ

Sadie

I uyandım, yalnızdım, yatak örtüleri etrafıma sıkıca sarılmıştı.

Hector'un yastık yığınınından bazılarını yanıma alıp göğsüme dayadım ve birkaç dakika boyunca duvara baktım, zihnim bomboştu, hâlâ yarı uykuluydum.

Sonra o gün içinde bir ara, bir önceki güne ve ondan önceki güne kıyasla en iyi ikinci günüm olarak sıralamada kararsız kalıp kalmayacağımı merak ettim (tabii ki adam kaçırma ve silahlı çatışmaları saymazsak).

Sonra bir gün o kadar çok iyi gün olacak ki artık onları sıralayamayacak mıyım diye merak ettim.

Ve zihnimin çok çok gerilerinde bir yerlerde, bunun olacağını hissediyordum.

Bu düşünce beni duvara bakarken gülümsetti.

Kalktım, Hector beni geç saate kadar uyutmadığı için hâlâ uykuluydum.

"Dalga geçmenin" yaptığımız diğerk şeylerden farklı olduğunu öğrendim. Daha uzun sürüyordu, çok daha uzun sürüyordu, şikayet ettiğimden değıl (hiç).

Pijamalarımı ve Hector'un pazen gömleklerinden birini giydim ve salona doğıru yürüdüm.

Pişmekte olan pastırmanın kokusunu aldım ve alt kattan sesler duydum ve Hector'un misafiri olduğunu anladım (yine).

Alt kata indim, oturma odasından geçip mutfağına girdim.

Hector'un sadece arkadaşı değıl, bir sürü arkadaşı vardı. Tom, Kitty Sue ve Malcolm oradaydı. Blanca ocağıın başındaydı. Vance tezgâha yaslanmıştı. Hepsinin elinde kahve fincanları vardı.

Hector tezgahın üzerinde oturuyordu ve ben herkese gülümseyip el salladım ama doğrudan Hector'a yöneldim.

Yaklaştığımda bacaklarını açtı ve ben de doğrudan içeri girdim. Kollarım beline dolandı, yanağıımı göğsüne bastırdım ve kollarından biri omuzlarıma dolandı.

Diğerk eli çeneme geldi ve yüzümü kaldırdı. Onları gördüğümde gözleri yumuşak ve sıcaktı, bu da kendimi yumuşak ve sıcak, aynı zamanda rahat, konforlu ve sevimli hissetmemeneden oldu.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ve "Uykum var" diye mırıldandım.

"Yatakta kalmalıydın."

Sırıttım, daha da yaklaştım ve sesim nefes nefese, "Bebeğim. Partiyi özledin mi?"

Yüzü değişti. Yumuşak, sert, sahiplenici bir bakışa büründü ve gözleri sıcaktan ateşe döndü. Seyircimiz olmasaydı bir şeyler olacağını biliyordum ama bunun yerine çenemi bıraktı. Başımı eğdim ve yanağımı tekrar göğsüne bastırdım. Saçlarıma İspanyolca yumuşak bir şeyler mırıldandı ve sonra beni oradan öptü.

Bir elinde pastırma çatalı, diğer elinde kahve fincanı, bize bakan Blanca'yı gördüm.

Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım ama yine de yüzündeki ifade değişmedi. Az önce oğlunun bana gösterdiği yumuşak, sert, sahiplenici bakışın kadınsı, anaç bir versiyonuyla beni izliyordu. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama bu rahat, konforlu, sevimli hissi daha da yoğunlaştırdı.

"Blanca, sen bana yemek yapmayı öğretirken İspanyolca konuşmayı da öğretebilir misin?" Ona seslendim.

Vücudu irkildi ve kafasını temizlercesine salladı, sonra da "Sí, mi hija" dedi.

"Gracias," diye

karşılık verdim.

Sırıttı.

Ben de sıırıttım.

Kitty Sue kahkahayı patlattı.

Gözlerim ona kaydı.

"Komik olan ne?" diye sordum.

"Bence çok şirin. Yirmi altı yıldan sonra hiç değişmemişsin. Sabahları annende kahve içiyor olurdum ve sen uykulu uykulu kalkıp gelirdin ve tıpkı şu anda Hector'a yaptığın gibi ona sarılırdın."

Tekrar göz kırpıyordum, o rahat, konforlu, sevimli his çiçek açıyordu, göğsümde sıcak bir parıltı başlıyordu.

"Gerçekten mi?" Kitty Sue'ya sordum.

"Gerçekten mi tatlım?" diye cevap verdi. Gözleri Malcolm'a, Hector'a, sonra da bana kaydı ve sesini alçaltarak, "Yine de, baban bizimle kahve içiyorsa, her zaman doğruca ona giderdin. Her zaman."

Onun sözleriyle vücudum dimdik oldu ve Hector'un kolu gerildi.

Hala uyanık olan beynime göre herkesin orada olması sosyal bir çağrı değildi.

Hemen Hector'a baktım ve "Vegas'a gidiyorum. Dün Yahtzee oynarken çok ateşliydim. Rock Chicks'i de yanıma alıyorum ve emekli olmalarına yetecek kadar para kazanacağım."

"Yahtzee'de ateşli olmanın Vegas'ta tercüme edildiğinden emin değilim, mamita," dedi Hector bana.

"Sen orada değildin, çok büyük bir olaydı. Bir oyunda üç yahtzees aldım," diye açıkladım.

Hector sırttı ama kalçaları etrafımda sıkılaştı ve usulca, "Üzgünüm güzelim, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bundan kurtulamayacaksın," dedi.

İçimi
çektim.

Biliyordu
m.

Biliyordum işte.

Gerçekten iyi günler geçiriyordum.

Ama yine de bazı gerçekten kötü zamanlarla karışmışlardı. "Ben de bundan korkuyordum," diye fısıldadım Hector'a.

Ona sırtımı döndüm ve yüzümü odaya döndüm. Hector'un kolu göğsüme dolandı ve sırtımı kendi önüne doğru çekti. Vücudu sıcak, sert ve güçlüydü ve içimde buna ihtiyacım olacağına dair bir his vardı.

Malcolm tercihim sordu ve bana bir fincan kahve getirdi.

Malcolm bana kahvemi uzattıktan sonra odadakilere, "Pekâlâ, hadi bakalım," dedim.

"Kahvaltıdan sonra," diye karar verdi Blanca.

Tuhaf bir nedenden dolayı (uykusuzluk, tehlikeye karşı gizli bir eğilim) Blanca ile kafa kafaya vermeye karar verdim.

"Üzgünüm Blanca, ama cidden, her ne ise, bir an önce bitmesini tercih ederim."

Bana güzel, uzun bir Blanca bakışı attı.

Ben de ona uzun uzun Sadie bakışı

attım.

Bu bir süre sürdü.

Sonra pastırma çatalını havada döndürerek, "Como quieras" dedi.

Kazandım mı kaybettim mi hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden boynumu büktüm ve Hector'a baktım.

"Ne dedi?" Fısıldadım.

"Nasıl isterseniz," diye cevap verdi, dudakları seğiriyordu.

Blanca'ya döndüm. "Oh. Bu çok güzel. Como quieras. Nasıl istersen. Güzel."

Blanca gülümsedi ve Hector'un vücudunun kahkahalarla hareket ettiğini hissettim. Vance bana o kibirli sırtışıyla bakıyordu ve diğer herkes kıkırdıyordu.

Hector'a doğru döndüm. "Komik bir şey mi söyledim?"

Bir kahkaha patlattı.

Görünüşe göre

öyle yapmışım.

Her neyse.

Elimizdeki konuya geri dönme vakti gelmişti.

Odaya tekrar baktım. "Lütfen odaklanabilir miyiz, millet?" diye sordum.

Gülümsemeler ve kıkırdamalar kayboldu ve hemen onları geri istedim.

Çok geç, çünkü Tom konuşmaya başladı.

"Sadie, birkaç gün önce Lee'nin ofisinde konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Aman Tanrım.

Bu iyi başlamamıştı.

Tabii ki hatırladım. Nasıl unutabilirdim ki? Annemin muhtemelen öldürüldüğünü öğrendiğim zamandı.

Bunu kim unutabilir ki?

"Evet," diye tereddütle cevap verdim.

"Şey," diye devam etti Tom. "Eddie Vance'ten olayları araştırmasını istedi. Vance de araştırdı ve Lizzie'ye ne olduğunu öğrendi."

Bedenim sarsıldı ve bir elim Hector'un dizine uzandı, parmaklarım dizin etrafında kıvrıldı ve sertçe kavradı. Hector'un göğsüme dolanan kolu beni sıktı.

Vance'e baktım.

"Üzgünüm Sadie," dedi Vance usulca ve iyi haberler almayacağımı biliyordum.

Annem Peru dağlarındaki küçük bir tarım köyünde beni beklemiyordu, haberler hain dağ yollarından yürüyerek getiriliyordu, bu yüzden eve dönmenin henüz güvenli olup olmadığını bilmiyordu.

Gözlerimi kapattım ve göz kapaklarımın arkasında annemin bana gülümsediğini gördüm.

Gözlerimi tekrar açtım ve Vance'e, "Anlat bana," dedim.

Vance'in bakışları Hector'a kaydı, tekrar bana döndü ve tereddüt etmeden bana söyledi.

"Luther Diggs annenin ne yaptığını öğrendi. Vur emrini o verdi. Mickey Balducci o zamanlar onun adamlarından biriydi. O gerçekleştirdi."

Bu çok acıttı. Belli etmedim.

"Nerede o?" diye sordum ve sesimin sadece küçük bir titreme içermesinden gurur duydum.

Vance bana dikkatle baktıktan sonra, "Vücudunu mu kastediyorsun?" diye sordu.

Bu daha çok acıttı.

Vücudu.

Annemin cesedi.

Bir yere atılmış, bir nehre, sığ bir mezara, tek başına, işaretlenmemiş, keşfedilmemiş, gitmiş.

Bu düşünceler kalbime milyonlarca küçük, keskin hançer gibi saplandı.

Ben de bunu belli etmedim.

Bunun yerine sadece başımı salladım.

Gözleri nazıkçe üzerimde kaldı.

"Bilmiyorum." Tekrar başımı salladım.

Malcolm araya girerek, "Baban o n u n k e n d i s i n i i h b a r e t t i ğ i n i b i l m i y o r d u , " d e y i n c e b a k ı ş l a r ı m o n a k a y d ı .

"Yapmadı mı?"

Malcolm başını salladı. "Hayır."

"Olaydan birkaç ay sonra, Seth'e Luther'in vur emri verdiği ve bunun nedeni hakkında bir haber ulaştı." Tom konuşmaya girdi. "Bernie Watson'ı hatırlıyor musun?"

Yine başımı salladım.

Bernie yıllardır babamın sağ koluydu. Kendimi bildim bileli buralardaydı. Babamın babası olacak kadar yaşlıydı, beş yıl önce Florida'da emekli oldu. Beni her zaman biraz korkutmuştu ama yine de onu hep sevmişimdir. Birbirimize Noel kartları gönderirdik ve o da bana her yıl, tıpkı çocukken bana verdiği gibi, içinde beş dolarlık banknot olan bir doğum günü kartı gönderirdi.

"Bernie'yi hatırlıyorum. Bana doğum günü kartları gönderirdi," dedim Tom'a.

"Bernie'yle konuştum," dedi Vance bana ve ben de ona dönüp baktım. "Bernie'nin söyleyecek çok şeyi vardı. Baban hakkında, annen hakkında. Babanın annenin onu ihbar etmesini umursamadığını ama annenin öldürülmesini umursadığını anlattı. Bernie öğrendiğinde babanın soğuk davrandığını söyledi. Bu onun sözüydü. Soğuk. Diggs'e karşı hemen devralma manevralarına başladı. Öğrendikten sonra on ay içinde onu alaşağı etti."

Titremeye başladığımı ancak Hector'un eli uzanıp kahve fincanımı aldığında fark ettim. Sonra bana doğru eğildi, elleri kollarımdan aşağı indi, parmakları bileklerimin etrafında kıvrıldı. Hem benim hem de kendi kollarını bedenime doladı ve çenesini omzuma yasladı.

Bu yardımcı olmalıydı. Derinlerde bir yerde bunun iyi hissettirdiğini fark ettim.

Ama işe yaramadı.

"Mickey Balducci'nin de icabına baktı, değil mi?" Fısıldadım. "Balducci Oğlanlar deli ve kötü değiller. İntikam peşindeydiler. Öyle değil mi?"

Vance hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı.

Hector'a bakmak için başımı çevirdim. Çenesi omzumdan ayrıldı ve gözleri benimkilere takıldı.

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," dedim usulca.

"Yapacak bir şey yok Sadie, onu sevdiğini, intikamını aldığını ve öldürmediğini bilmek dışında," dedi Hector bana.

"Bununla ne yapacağımı ben de bilmiyorum," diye karşılık verdim.

"Seth annenle birlikte gelmedi. Sosyal değildi." Malcolm konuşmaya başladı ve gözlerim Hector'dan Malcolm'a kaydı. "Ama onu tanırdık. Bazen yemeğe gelir ya da Lizzie'yi barbeküden alır ve bira içmeye kalırdı. Yumuşak bir adam değildi. Rahat biri değildi ama şimdiki gibi bir adam da değildi. O zamanlar değildi. Onu kaybetmek ona bunu yaptı. Bunu o zaman da düşünmüştüm, şimdi de eminim."

Vance tekrar konuşmadan önce bunu düşünecek zamanım olmadı.

"Eşyalarını

buldum."

Gözlerimi

kırpıştırmaya
başladım.

Evet, tekrar.

"Onun... eşyaları?" Vance'e sordum.

"Onun eşyaları. Babam sakladı. Aurora'da bir depoda. Kıyafetler, mücevherler, ayakkabılar, fotoğraflar, kitaplarla dolu. Sadece dolu değil, korunmuş da. Her parça özenle paketlenmiş, birim ısı kontrollü, su hasarına karşı mühürlü ve yanmaz. Bunun gibi üniteler bir servete mal oluyor."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, titreyen bedenim ürpermeye başlamıştı.

Babam onunla ilgili tüm anılardan kurtulmamıştı.

Saklamıştı.

Babam onu öldürmemişti.

Onun intikamını almıştı.

Vücudum dikleşti ve Hector'dan biraz uzaklaşıp Kitty Sue'ya baktım. "Bana babamla tekrar nasıl olduğumu anlat."

Kitty Sue Malcolm'a baktı ve bana dönmeden önce yutkundu.

"Lizzie bazen senin onun varlığından haberdar olup olmadığını merak ettiğini söylerdi. Sen bebekken Seth'in geceleri kalkıp sana biberonunu verdiğini, çünkü o yanına giderse ağladığını anlatırdı. Ama seni ona verirse sakinleşiyormuşsun, o da bunu hep yapıyormuş. Onun için sorun olmadığını söyledi. Gizliden gizliye sevdiğini düşünüyordu. Ne zaman düşsen

bir yere arparsan, her zaman ona koşarsın-"

Başımı salladım ve Kitty Sue konuşmayı kesti.

Bu doğru olamazdı.

Annemdi. Her zaman annemdi. "Hayır,"

diye nefes aldım.

Hector'dan tamamen uzaklaştım ve odaya doğru birkaç adım attım.

"Sadie, buraya gel," diye seslendi Hector usulca.

Ona döndüm ve her şey aklıma geldi, yıllardır hatırlamadığım şeyler.

Gözlerimi anılara karşı sımsıkı kapattım, en güçlüsü annem gece saçımı taradıktan sonra içeri girip tıpkı Hector gibi başımın üstünü öpmesiydi.

Yatak örtülerini üzerime sımsıkı örter ve ışığı söndürürdü.

"İyi geceler, benim güzel, tatlı Sadie'm," diye fısıldardı.

"İyi geceler babacığım," diye fısıldardı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Nasıl unutabilirim?

Nasıl mı?

Hector'a, "Onu ben bilgilendirdim," dedim.

Hector tezgâhtan atladı ve bana doğru geldi ama elimi kaldırarak geri çekildim.

"Sen gizli görevdeyken ve... ve... sadece birkaç gün önce!" Bağırdım.

"Aşkım, buraya gel."

Başımı salladım, hâlâ geri geri gidiyordum.

"Güvende olduğumdan, benimle ilgilenildiğinden emin olmak istedi. Jerry'ye sordu-"

"Güvende olduğunuzdan emin oldu," dedi Hector bana. "Eğer yardım etmeseydi, dün Balduccileri dışarı çıkaramazdık. Onları yakalamamız günler, belki de haftalar sürerdi."

Geri çekilmemi durdurdum ve Hector'a baktım, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Ne?" Ben sordum.

Hector da durdu ama konuşmaya devam etti. "Vance ve ben dün onu görmeye gittik."

Bu anons üzerine ağzım açık kaldı ama Hector devam etti.

"Jerry Donny ile aynı hizaya gelmişti. Bunu Seth'e söyledim ve o da bize her şeyi anlattı. Onun güvenli evlerinden birinde saklanıyorlardı. Üç tane var. Vance ve ben birini vurduk. Lee ve Luke bir tane daha. Mace ve Monty üçüncüyü vurdu, kaldıkları yeri. Ama Mace ve Monty oraya varmadan önce haber almış olmalılar. Sonra onlar

Panikledim. Ricky peşimden geldi. Marty'nin onları ele verdiğini düşünen Donny onu vurdu. Ama o kaçtı, korunmak için bize geldi. Donny onu takip etti ama boku yediklerini anlayınca intikam almak için son bir hamle yaptı ve senin elimizde olduğunu doğru tahmin etti."

Daha önceki bir noktada takılmıştım.

"Babamı görmeye mi gittin?" diye sordum. Hector başını salladı. "Evet."

"Seninle konuştu mu?"

"Bana her şeyini verdi."

Buna inanamadım, çünkü açıkçası kesinlikle ama kesinlikle inanılmazdı.

"Sana yardım mı etti?"

Hector tekrar başını salladı, beni dikkatle izliyordu. "Sen mi?" Tekrarladım.

"Benim için," diye yanıtladı Hector. "Benim için," diye fısıldadım.

"Senin için."

Dudaklarımı içeri çektim ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasına çarptığını, orada acıdığını hissettim.

"Ağlamayacağım!" diye bağırdım. Sonra, lanet olsun ve pat, pat, pat, hemen gözyaşlarına boğuldum. "Lanet olsun!" diye bağırdım ve kendimi Hector'un kollarında buldum. "Ağlıyorum," dedim Hector'un göğsüne gereksiz yere, kollarım belini sarıyor ve bedenim ona yaslanıyordu.

"Ağla, mi cielo. Kimin umurunda?" Hector başımın üzerinden söyledi.

"Ağlıyorum! Ağlamaktan bıktım! Ama o... o..." Önce boğuldum, sonra hıçkırdım. "Beni ele geçirmeye çalışıyor ve ben onu görmeye bile gitmedim!"

Son gözyaşlarım henüz bayatlamamış olsa da, yine de yeni gözyaşlarına boğuldum.

Hector'un kolları daha da sıkılaştı.

"Gelecek ziyaret gününde gideriz. Seni ben götüreceğim."

Bu teklif karşısında şok oldum. O kadar ki, gözyaşlarım hemen kesildi.

Başımı arkaya yatırdım, bulanık gözlerle Hector'a baktım ve "Yapacak mısın?" diye sordum.

Başını salladığından oldukça emindim.

"Sana yardım ettiğine inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Sana yardım etti," diye düzeltti Hector. "Bana yardım etmedi ve beni görmekten de hoşlanmadı. Beni büyük evdeki Noel yemeğine davet etmiş gibi değildi."

Elimde değildi. Söylediği şey komikti, bu yüzden azalan gözyaşlarımın arasından bir kahkaha patlattım.

"Büyük evde Noel yemeği mi?" Hâlâ kıkırdayarak tekrarladım.

Hector'un ellerinden biri kalktı ve gözyaşlarımı sildi. Sırıttı ama cevap vermedi.

"Sence onu seninle ihbar ettiğimi biliyor mudur?"

Hector'un bakışları yanaklarımdan gözlerime kaydı.
"Hayır."

"Annem ona ihanet ettiği için neden kızmadı?" Sanki Hector bilebilirmiş gibi sordum.

Görünüşe göre Hector biliyordu çünkü cevap verdi.

"Çünkü onu seviyordu. Birini seversen, pek çok şeyi affedersin. O tam olarak yanlış bir şey yapmıyordu, mamita. O yapıyordu."

Hector haklıydı.

Nefes aldım, bir iki saniye ona baktım, sonra nefesimi bıraktım ve ona doğru eğildim, yanağımı göğsüne bastırdım ve onu sıkıca kavradım.

Sonra hareket ettim, bir daire çizdim, böylece kolları hâlâ beni sarıyordu ama sırtım onun önüne dönüktü.

Herkesin izlediğini görmek için odaya baktım.

"Ben iyiyim," diye odadakilere duyurdum ve şaşırtıcı bir şekilde iyiydim.

Vance'e baktım ve sesim yumuşadı.

"Teşekkür ederim," dedim ve o da bana çenesini kaldırdı, ben de bunu "bir şey değil" olarak algıladım.

Gözlerim Malcolm, Kitty Sue ve Tom'un üzerinde gezindikten sonra Blanca'ya kaydı.

"Başka biri dünyamı sarsmak istemiyorsa, sanırım artık kahvaltı yapabiliriz," dedim ona. "Yardım edebilir miyim?"

Blanca bana yakından baktı.

Gördükleri hoşuna gitmiş olmalı ki gülümsedi ve "Bugün sana yumurta çırpmayı öğreteceğim" dedi.

Yumurta çırpmayı biliyordum ama bunu Blanca'ya söylememeye karar verdim. Eğlenceyi bozabilirdi.

Ve Tanrı biliyor ya, biraz eğlenceye ihtiyacım vardı.

Hector'un bana doğru eğildiğini hissettim ve kulağıma sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, "Lanet olası çelikten irade."

Sıcak, rahat, konforlu, sevimli his mutlu bir parıltıyla geri döndü ve bunun bir kısmının o sabah öğrendiklerimle ilgili olduğunu biliyordum.

Ve Hector'un bana bunu da vermiş olması.

Şimdi, her gün tuhaf olayların yaşandığı tuhaf dünyamda, bu hepsinden tuhaftı. Tuhaf bir şekilde Uyuşturucu Kralı babamı yakalayan eski DEA ajanı olan erkek arkadaşım, aynı zamanda tuhaf bir şekilde babamı bana geri getirdi.

Çiçek açan heck.

Ne kadar tuhaf değil mi?

Kendi pembe dizim

olabilirdim!

Bunları Hector'la paylaşmak yerine dönüp ona baktım, eğildim ve ağzımı onunkine değdirdim. Kolları etrafımda bükülse ve ağzıma dokunduğunda gözleri parlarsa da ona küçük bir gülümseme verdim, geri çekildim ve Blanca'ya doğru yöneldim.

Kitty Sue bir poşet ekmek ve ekmek kızartma makinesini aldı. Tom bir fincan kahve daha yapmak için harekete geçti.

Sonra Blanca bana zaten bildiğim bir şeyi öğretti.

Kahvaltıdan sonra Hector'la el ele yürüyüp Vance'i kapıya kadar takip ettim ve Vance'e o gün beni annemin eşyalarına götürmek için vakti olup olmadığını sordum.

Vance öyle söyledi.

İşte o zaman o günün kesinlikle dünü ve bir önceki günü geride bırakarak en iyi ikinci günüm olacağını biliyordum.

Yine de hiçbir şey Hector'un Günü ve S'mores'un yerini tutamazdı.

Hiçbir şey.

YİRMİ YEDİ

MR. KENAR

Sadie

A Etrafımdaki herkes alkışlar, yuhalamalar ve çığlıklar atarken, ben ağzım bir karış açık, öylece bakakalmıştım. karanlık sahnede.

Roxie bana doğru eğildi ve "Bok gibi, değil mi?" diye bağırdı.

Hâlâ sahneden başımı kaldıramayacak kadar sersemlemiş bir halde başımı sallamakla yetindim.

Kahvaltı öncesi yaşanan travmatik olaylardan ve Blanca ile çırpılmış yumurta yapmayı yeniden öğrendikten sonra Ralphie beni aradı ve Balduccilerin battığı haberinin çok iyi olduğunu, o akşam dört kişilik rahat bir akşam yemeğini "Büyük Bir Patlama" (Ralphie'nin sözleri) olarak değiştirdiğini söyledi.

Tüm Rock Kızları (artı Tod ve Stevie, Duke ve Tex) Ralphie ve Buddy'nin yerine "Balducci Kardeşler Sonunda Aşağıya Getirildi Patlaması" için davet edildi.

Ralphie'nin ordövrlerini yedik (ki gerçekten çok iyiydi). Jet, uğruna ölünecek çikolatalı, karamelli kekler getirdi, Indy kocaman bir torba bütün, tuzlu kaju fıstığı getirdi ve kızların geri kalanı on beş Balducci Brothers Blowout'a yetecek kadar içki getirdi.

Hepsi başka işlerle meşgul olan Hector ve Hot Bunch (muhtemelen benim sorunlarımı temizliyorlardı - bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum ve sormak istemediğimden değil, düşüncelerimi, annemin işlerini ve Ralphie ile Buddy'ye partide yardım etmek gibi telaşlı bir gün geçirdiğimden), birkaç dakikalığına da olsa yüzlerini göstermeyi başardılar.

Yemek yiyerek, soda içerek, milyonlarca gürültülü Balducci Kardeşler Nihayet İndirildi kadehlerinden birine kadeh kaldırarak (Rock Chicks en iyi kadeh kaldırma için bir yarışma başlattı, Ally Shirleen'i "Burn Motherfuckers Burn" kadeh kaldırmasıyla kazanan ilan etti) ve sonra tekrar kayarak dışarı çıktılar.

Daha sonra, kadeh kaldırmalardan sıkıldığımızda ve yemekle doyduğumuzda, alternatif parti aktivitelerini düşünme zamanı geldi ve Stevie Yahtzee maratonu önerdi (çok fazla insan). Ralphie Veronica Mars maratonu önerdi (yeterince aktif değil). Ally, Stella'nın konserini izlemek için Fort Collins'e gitmeyi önerdi (çok fazla içiyorduk, çok uzaktaydı ve konser çoktan başlamıştı).

Sonra Jet bir striptiz kulübü olan Smithie's'e gitmemizi önerdi.

Herkes Smithie'yi kabul etti.

Korunaklı hayatımda striptiz kulüplerini ya da striptizcileri düşünmek için hiç nedenim olmamıştı, bir kulübe gidip bir striptizci görme ihtimalini düşünmek şöyle dursun. Daisy'nin geçmiş yaşamında orada striptiz yaptığı, Jet'in Eddie ve kötü adamlarla ilişkisi devam ederken orada kokteyl garsonu olarak çalıştığı ve Jet'in kız kardeşinin şu anda Smithie'nin en iyi dansçısı olduğu, Jet'in bana (gururla) Rocky Mountain Bölgesi'ndeki en iyi striptizci olduğunu söylediği için, yargılamamak en iyisi diye düşündüm.

Yine de striptiz kulübünde takılmak konusunda emin değildim.

INDY'nin isteği üzerine Jack'i ofisten arayıp kulübe götürmesi için çağrı yapmasını istedim. Zaten çok içmiştik ve görünüşe göre Hot Bunch sadece koruyucu ve kötü işleri temizleyici olarak görev yapmıyordu, aynı zamanda Rock Chicks bir tanesini bağlarken sürücü olarak da görev yapıyorlardı.

Bu arada, o gün Jack'i dördüncü arayışımı. Son arama da böyle olmuştu:

Ben: "Jack?"

Jack (yüksek sesle ve kızgın): "Aramayı keser misin? Sadece kırpıldım. Kapatmak için altı küçük dikiş atıldı. Son kez söylüyorum, ben iyiyim!"

Ben (abuk ve sabırsız): "Pekala! Endişelendiğim için beni suçlama! Daha önce hiç kimse beni güvende tutarken vurulmamıştı!"

Jack (kızgın bir iç çekişten sonra): "Keşke yeleği giymeseydim demeye başlıyorum."

Ben (tavırlı): "Jack, bununla başa çıkmak zorundasın. Birisi birinin hayatını kurtardığında ve o kişinin hayatının geri kalanında diğer kişi ona göz kulak olduğunda yaptıkları gibi."

Jack (şimdi kızgın ve kafası karışık): "Ne?"

Ben (sadece kafası karışmış): "Bilmiyorum. Sanırım Asyalı.

Belki samuray?"

Jack (mırıldanıyor): "Tanrım. Chavez bunun için bana büyük borçlu."

Ben (devam etmeye karar vererek): "Her neyse, bize şoför lazım. Smithie's'e gidiyoruz."

Jack: "Hallediyorum."

Bağlantıyı kes (vedalaşmadan).

Pekâlâ!

HECTOR, Matt ve Bobby geldi, herkes ciplere sıkıştı (sıkıca) ve striptiz kulübüne doğru yola çıktık.

Hector, Ralphie, Buddy, Daisy, Ally ve beni Bronco'suna aldı. Adamlar bize eşlik ettiler, dışarıda kadife ipte bekleyen uzun kuyruğu geçip (kapıcı bize iki kez bile bakmadan) kapılardan içeri girdik.

Kapıları zar zor açmıştık ki, iri yarı, orta yaşlı sayılabilecek siyah bir adam yaklaştı ve tıpkı Tex gibi kulübün içinde bir yol açarak sahnenin ön, sol tarafındaki masalardan birkaç adamı iterek uzaklaştırdı.

Biz de onu takip ettik.

"VIP'ler, çekilin lan!" diye bağırdı masalardaki adamlara ve hemen koşuşturmaya başladılar.

Vay canına, Rock Chicks bir şeydi!

Kadife ipten atlamak ve bir striptiz kulübünde ön sıralarda oturmak!

Ne kadar tuhaf (ve havalı) değil mi?

Sonra bana döndü ve ağzını açtı. Ama o bir şey söylemeden Jet oradaydı.

"Hayır, Smithie, o dans etmiyor."

Smithie iri gözlerini Jet'e çevirdi. "Ne? Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Seth Townsend'in kızından benim için striptiz yapmasını istemek mi? Akşam yemeğinde taşaklarımı kızartırdı."

Aman

Tanrı

m. Ben

mi?

Sıyırmak

mı?

Oh.

Benim.

Jet konuşacak gibi görünüyordu, ben de müdahale ettim.

"Ben Sadie," dedim ona gereksiz yere ve elimi uzattım.

Küçük elim onun büyük elinin içindeydi ve elimi sıktı.

"Ben Smithie ve senin kim olduğunu biliyorum. Hakkınızda çok şey duydum. Tüm konuşmaların saçmalık olduğunu düşündüm ama gerçekten de lanet olası bir peri prensesine benziyorsun."

Ona gülümsedim ve eğildim. "Çok hoş ama bunun doğru olmadığını biliyorum."

Dinlemek için eğildi ama geriye yaslandı, kaşlarını çekti ve "Kaltak, aynaya bak. Lanet bir filmde fırlamış gibisin."

Bana kaltak demesine biraz şaşırmıştım ama konuşma tarzından kötü bir şey kastettiğini düşünmemiştim.

Sonra arkasına yaslandı ve devam ederek beni haklı çıkardı: "Ricky Balducci'nin sana yaptıkları için adamları kızartmamaları çok kötü. O sandalyeyi aldı, ben de lanet olası düğmeyi çevirmekten mutlu olurdum."

Söyledikleri karşısında gözlerim büyüdü ama tecavüze uğradığımı açıkça bildiği kısmı değil. O zamana kadar Rock Chicks'in sır tutmadığını fark etmişim, kişisel olanları bile. Tekrar geri çekildi, elimi bıraktı ve Hector'a baktı.

"Kalıyor musun?" diye sordu Hector'a.

"Hayır. Lenny bu gece mi?" Hector cevap verdi.

Smithie başını salladı, (tuhaf bir şekilde) "O kızın peşinde" dedi ve gitti.

Hector bir kolunu boynuma dolayarak beni kendi sıcaklığına çekti ve ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Çocuklar meşgul ama sizi eve bırakacaklar," dedi bana. "Lenny, Smithie'nin fedailerinden biri. Çok iyidir. Lee onu işe almaya çalıştı ama aynı anda hem Lee için çalışıp hem de DU'da yüksek lisans yapamazdı. İyi olsa da eğitimsiz. Bu yüzden ona zorluk çıkarma. Onu her zaman gözünüzün önünde tutun ve kızların sizi aptalca bir şeye ikna etmesine izin vermeyin."

Başımı salladım.

Hector konuşmaya devam etti.

"Sen gitmeden işim biterse, gelip seni alırım. Benim evimde uyuruz. Ben gelmeden işini bitirirsen Ralphie ve Buddy ile eve gidersin, ben sonra gelirim."

Başımı yana eğdim ve "Seni beklememi ister misin?" diye sordum.

Başını salladı ve "Bana anahtarlarını ver" diye karşılık verdi.

Ona evimin anahtarlarını ve alarm kodunu verdim. Beni hızlı ve sert bir şekilde öptü ve beni sallanır halde bırakarak gitti.

Sonra oturduk. İri yarı, uzun boylu, kaslı, gece yarısı tenli siyah bir adam olan Lenny ortaya çıktı ve sandalyemin arkasına yerleşti. Shirleen beni appletinis denemeye ikna etti.

(muhteşemlerdi). Dedikodu yaptık, kıkırdadık ve bazen striptizcileri izledik.

Orada oturup bunun kesinlikle en iyi ikinci günüm olduğunu düşündüm.

Sadece arkadaşlarım ve Balducci Blowout partisi değil, aynı zamanda o öğleden sonra Vance beni babamın deposuna götürdüğü için.

Hector meşguldü, ancak yaptığı düzenlemede (şahsen ben bunun son derece tatlı ve süper düşünceli olduğunu ve bir tür geri ödemeye değer olduğunu düşündüm, ancak bir bina veya ada dışında bir şey düşünmem gerekiyor, belki iç çamaşırı içeren bir şey), Daisy ve Kitty Sue bizi orada karşıladı.

Vance dolabı açtı ve bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri itti, arkamdan yürüdü. Işığı açtı ama ünite aydınlanmadan önce bana çarptı.

Koku.

Annemin parfümü.

Beyaz omuzlar.

Yıllardır o kokuyu almamıştım.

Bir adım geri attım ve omzum Vance'in sert bedenine çarptı.

Durdum, bir an donakaldım, sonra başımı çevirip Vance'e baktım.

"Onun parfümü," diye fısıldadım, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu.

Eli sırtımdan boynuma doğru kayd ve parmakları orada kıvrılıp beni sıktı.

"Geri dönebiliriz," dedi bana, sesi ve gözleri yumuşaktı.

Derin bir nefes aldım, başımı salladım ve Vance'le birlikte içeri girdik. İlk kutunun önünde dizlerimin üzerine çökene kadar Vance'in elinin garip, sıcak ve güven verici hissi boynumdan ayrılmadı.

Orada bir saat kaldık, hepimiz kutulara baktık (Vance hariç, o da ilk tuhaflığımı atlatmama yardım ettikten sonra dışarıda durdu). Ben biraz ağladım ve Daisy bana sarıldı. Kitty Sue biraz ağladı ve ben de ona sarıldım.

Ayrılırken çantamda daha sonra geri gelip alacağım şeylerin bir listesi vardı.

Ama o zaman aldığım iki şey vardı.

Çerçeveleli bir fotoğrafı ortaya çıkarmıştım. Var olduğunu unuttuğum bir fotoğraftı ama eskiden şöminemizin üzerinde gururla dururdu.

Şimdiki Seth Townsend'in izin vereceği hiçbir şeye benzemeyen bir fotoğraftı. Ben altı yaşındayken, arka bahçemizde, profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmişti. Ancak ortam rahattı, arka planda annemin çiçeklerle dolu bahçesi vardı ve poz doğaldı.

Babam bir bahçe sandalyesine oturmuş, annemi kucağına almış, kollarını annemin beline dolamış, parmaklarını annemin kalçasına geçirmişti. Annemin iki kolu da babamın omuzlarındaydı ve

yanağımı onunkine yasladım. Ayaktaydım, diğer tarafına bastırılmıştım, diğer kolu küçük çocuk bedenime sarılmıştı, başım göğsüne yaslanmıştı. Annem ve ben kameraya bakıp gülüyorduk. Neden güldüğümüzü hatırlamıyordum.

Babam gülmüyordu ama gülümsüyordu. Bir şey onu eğlendirmiş gibi değil, mutlu ve tam da olmak istediği yerdeymiş gibi.

O fotoğrafı unuttuğuma inanamadım.

Sonra kendimi bunu atlatmaya zorlayarak bir daha asla unutmayacağıma yemin ettim.

Ayrıca unuttuğum başka bir şey daha buldum. Annemin her zaman taktığı kolye. Soluk hafıza bankalarım emin değildi ama kaybolmadan bir yıl kadar önce takmayı bıraktığını sanıyordum.

İnce bir altın zincirdi, boğazdaki çukura kadar sarkıyordu ve her iki yanında birbirine bağlı, kıvrımlı, zarif bir "E" ve "S" olan bir kolye ucuna bağlıydı. "E" harfinin üst kıvrımında ve "S" harfinin alt kıvrımında birer elmas vardı.

Oradan ayrıldığımızda resmi karnıma bastırdım, kolyeyi avucumun içine aldım ve Vance'in Explorer'ına bindim.

Ralphie ve Buddy'ye sordum ve resmi raflarına koymama izin verdiler.

Kolyeyi parti için taktım.

Sonra çocuklarımin parti için hazırlanmasına yardım ettim. Kızlar ve erkekler geldi, içtik, kadeh kaldırdık, yedik, gittik.

Striptiz kulübüne gittik ve tam bir patlama yaşadık.

Bir süre sonra Jet'in kız kardeşi Lottie çıktı ve bir daha asla striptizcileri yargılamayacağımı söyledim. Çok şehvetliydi. Sarhoş ediciydi. O kadar güzel hareket ediyordu ki, bu striptiz değil sanattı. Beni saniyeler içinde büyüledi ve dakikalar sonra (diğer herkesle birlikte) ayağa kaldırdı. İki şarkı boyunca dans etti ve sadece son dakikada muhteşem, turkuaz-ve-peacock-mavi-sequined sütyenini çıkardı, ışıklar kararmadan önce sadece bir flaş için mükemmel göğüsleri açığa çıkardı.

O, Roxie'nin dediği gibi, bok gibiydi. Buna hiç şüphe yok.

"Aman Tanrım!" Roxie'ye bağırdım ve Jet'in gözleri bana geldi. "Onun yerinde olmak istiyorum." Jet'e baktım. "Sence bana dans etmeyi öğretir mi?"

Jet sırttı.

"Sence ona dans etmeyi kim öğretti şekerim?" Daisy Noel Çanları kıkırdamasıyla bana sordu. "Benim zamanımda benim de kadife bir ipim vardı."

Daisy'ye baktım.

"O zaman sen de berbatsın!" Ona bağırdım ve sonra Roxie'ye baktım. "Soyunmak istiyorum!"

"Aman Tanrım," diye inledi Shirleen, otururken. "Önce rock yıldızı olmak istiyordu, şimdi de striptizci olmak istiyor." Sonra elini kaldırdı ve parmaklarını özellikle kimseye doğru şıklattı. "Biri ona bir appletini daha getirsin.

Hector 'Bay Edge' Chavez'e kadınının neden soyunmak istediğini açıklamalıyız."

Herkes gülmeye başladı ve ben de güldüm.

Zordu.

O kadar sertti ki yanlarım acıyordu ve öne doğru eğilip kollarımı ortama doladım.

Sonunda komik bir şey buldum.

Birinin Hector'a soyunmak istediğini söylemesi düşüncesi, Shirleen'in ona "Bay Edge..." demesinden bahsetmiyorum bile.

Şey...

Oldukça komikti.

Stevie bir garson buldu ve hepimiz daha fazla içki aldık.

Kızlarım ve (bazı) oğullarımla oturdum ve etrafıma bakındım, içimde bir şeyler güvenle yerleşti.

O şey, sonunda güzel bir hayat yaşadığımı düşünmem ve annemin her nerede olursa olsun beni görebilmesini ve mutlu olmasını ummamdı.

Roxie bana bir şey söylediğinde yeni appletini'nden dördüncü yudumu almıştım. Ona baktım ve bulanık görünüyordu.

Gözlerimi kırptırdım ve elimi başıma götürdüm, birden kendimi tuhaf hissettim.

Ne olduğunu anlayamıyordum ama iyi değildim.

Sırtımda bir varlık hissettim ve Lenny kulağıma eğildi. "Bonnie'ye arabasına kadar eşlik etmeliyim. Çocuğu var, vardiyası erken bitiyor. On dakika içinde dönerim. Sakın

kıpırdama."

Başımı salladım ama başım sıcak, rahat, konforlu, güvenli bir şekilde değil de suya batmış gibi hissediyordum ve akıntıyla mücadele ediyordum.

Tuhaf hissi yok etmek umuduyla appletini'den bir yudum daha aldım ama işe yaramadı. Aslında daha da kötü hissettim. Sersem, bulanık ve kendimde değildim.

Tanrım, o appletiniler ciddi bir işti!

Roxie'ye doğru eğildim ve fısıldadım, "Sanırım çok fazla içtim. Gidip yüzüme su çarpacağım."

Roxie arkama baktı, Lenny'nin gittiğini gördü ve "Bekle" dediğini duydum.

Ama ayağa kalktım, çantamın askısını omzuma attım ve ayağım takıldı. Bir sandalyenin arkasına tutundum, kendimi düzelttim ve sendeleyerek ilerledim.

Kesinlikle yüzüme su sıçratmam gerekiyordu.

Kesinlikle.

"Sadie'yle gidiyorum, geri döneceğiz," dediğini duydum Roxie'nin, ama onu beklemedim.

İleri doğru hareket ettim. Oda sallanıyor gibiydi, büyük insan kalabalığı odak noktasına girip çıkıyordu.

Bir şeyler gerçekten yanılttı, korkunç derecede yanılttı ve bu nedenle bir görevdeydim, itiyordum, kayıyordum, kaçıyordum, dokundum. Pompalı olduğum halde benim için kolaydı. Ben küçüktüm ve adamlar hareketsizdi, gözleri

sahneye. Birine kafa üstü çarptığımda neredeyse tuvaletlerin olduğu salona varmak üzereydim.

Kolların bana dolandığını hissettim ve karşılaştığım adama baktım ama onu odakta tutamadım.

Bana gülümsediğinden neredeyse emindim, sonra gülümsemesi kayboldu.

"Hey, bebeğim, iyi misin?"

"Özür dilerim," diye

fısıldadım.

Bulanık yüzü yaklaştı. "Kusacak mısın?"

Ve bir şekilde bunun sarhoş olmadığını biliyordum. Bu başka bir şeydi. Kötü bir şey. Gerçekten, gerçekten, gerçekten kötü.

Veronica Mars'ın başına gelen bir şey!

Başımı salladım.

"Sadie, bekle!" Roxie'nin çok uzaklardan seslendiğini duydum.

Omzumun üzerinden baktım, onu bulmaya çalıştım ve bana ulaşmak için kalabalıkla savaştığını gördüğümü düşündüm, Tex arkasına yakındı.

Kollarını bana dolamış olan adama döndüm.

"Uyuşturuldum," dedim ona.

"Ne?" diye sordu.

"Roofied. Biri bana tecavüz ilacı verdi."

Belli belirsiz vücudunun katılaştığını hissettim ve bulanık bir şekilde başının yana doğru savrulduğunu gördüm.

"Jamie, şu iri siyah adamı görüyor musun? Sahibi o. Çabuk ona ulaş. Birinin içkisine tecavüz boku attığını söyle." Beni kalabalığın arasından salona doğru çekmeye başladı, "Burada arkadaşların var mı?" diye sordu.

"Evet." Kolumu kaldırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Yine de "Orada" dedim.

Kendimi daha fazla tutamadığım için vücudumun ona doğru çöktüğünü hissettim.

Ağırlığımı aldı, kolları bana daha sıkı sarıldı ve mırıldandı, "Siktir. Dayan." Sonra bir şey oldu. Ne olduğunu anlayamadım ama adamın keskin bir sesle "Ne oluyor lan?" dediğini duydum.

Sonra çirkin bir gümbürtü duyuldu. O düşüyordu ve kolları bana dolandığında ben de onunla birlikte düşüyordum.

Yerdeydim, onunla sarmaş dolaş olmuştum. Adımın bağırıldığını duydum, sonra çığlık attım ama havaya kaldırılıyordum, kollar beni sıkıca tutuyordu, biri benimle koşuyordu.

Başımı kontrol etmeye çalıştım, beni kimin yakaladığına baktım. Kişi döndüğünde itilip kakıldım. Sırtıyla bir kapıyı iterek açtı ve soğuk gece havasını hissettim.

Birdenbire korkmaya başladım. Gecenin soğuk havası garip hissi ya da bulanıklığı hafifletmedi ve bana gücümü geri vermedi. İçgüdüsel olarak, beni yakalayanın Hot Bunch'ın bir üyesi, Tex, Duke, Buddy, Ralphie, Tod ya da Stevie olmadığını biliyordum.

"Bırakın beni," diye mırıldandım.

"Sadie, hayatım, bunu neden yapayım ki?" Jerry cevap verdi. Lanet olsun.

Uyandığımda bir yatağa kelepçelenmişim.

Harika hissetmiyordum, kötü de hissetmiyordum. Kendimi tamamen uyanık hissetmiyordum ama Jerry'nin BMW'siyle yolculuğa çıktıktan iki dakika sonra bayılmama neden olan ilacın etkisi geçmişti.

Odaya baktım ve bir otelde olduğumu anladım. Güneşin zayıf olduğunu söyleyebilirdim ama perdelerden içeri giriyordu ve bir ışık yanıyordu. Kendime baktım ve şükürler olsun ki hâlâ kot pantolonumu, geniş taba rengi kemerimi ve derin V ve üç çeyrek kollu krem kaşmir kazağımı giydiğimi gördüm. Bileğimdeki altın kelepçem bile hâlâ duruyordu.

Bununla birlikte, bronz parmaklı topuklu ayakkabılarım gitmiş, ayaklarım çıplak kalmıştı.

Banyo kapısı açıldı ve Jerry dışarı çıktı. Lanet olsun.

"Babam benimle tekrar konuşmak istiyor mu?" diye sordum, sesim sümüklüydü.

Yatağın ayak ucunda durdu ve sırtıttı.

Üstüne tam oturan gri bir takım elbise pantolonu ve özel dikim, az parlatılmış, yumuşak gri bir gömlek giymişti. Kravatı yoktu, kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştı. Kendimi aptalca bir şekilde onun

Yakışıklı. Hector "Aman Tanrım" Chavez yakışıklısı değil, ama iki kez bakacağınız biri.

Nedense bunun büyük bir utanç olduğunu düşündüm.

"Hayır," diye cevap verdi, sonra eğildi ve parmakları ayak bileklerimin etrafında kıvrıldı.

Vücudum dondu.

Ayak bileklerimi ayırdı.

Vücudum çözöldü ve acımasızca büköldüm.

Benden daha güçlüydü. Çok az bir çabayla beni olduğum yerde tuttu. Bacaklarımın arasındaki yatağā bir dizini koydu ve sonra öne doğru ilerledi, kalçaları ve bacakları benimkilerin arasında olması dışında tüm vücuduyla üzerime yerleşti.

Nefesim aniden kesik kesik gelirken, boştaki elimi omzuna koydum ve aynı anda ittim.

Bunu görmezden geldi ve yüzünü boynuma gömdü.

Tam bağırmaq için ağzımı açmışım ki, "Ses çıkarırsan siparişı veririm ve babanın kahvaltısı Harvey Balducci'nin özel sosunu alır" dedi.

Çığlık boğazımda düğöümlendi ve bedenim hareketsiz kaldı. Boynuma doğru güldüğünü duydum.

"İşbirliği yaptığını görmek güzel, tatlım, babana biraz sevgi gösteriyorsun."

Seni domuz, dedim içimden ama yüksek sesle değil. Konuşamıyordum, çünkü safra boğazımı zorluyordu.

ve ağızımı açarsam kusacağımdan korkuyordum.

Ağız boynumdaydı, çenem boyunca ilerledi ve sonra beni hafifçe öptüğü dudaklarıma geldi.

Kıpırdamadan durdum ve gözleri gözlerime takılınca ona ters ters baktım.

"Uyanmanı bekliyordum, Sadie. Senin katılımınla bu çok daha eğlenceli olacak."

Safra kayboldu, ama kalbim onun yerine kayarak boğazıma yerleşti.

Konuşarak kurtulmaya karar verdim. "Jerry-
"

Ellerinden biri yan tarafımdan aşağı kaydı, diğeri serbest bileğime gitti ve başımın üzerine çekti.

"Sanırım önce yavaş ve tatlı istiyorum, sonra seni sert ve sert yapacağım."

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Lütfen biri bana bunun olmadığını söylesin.

Başımı yana çevirdim, gözlerimi açtım, zihnim mutsuz düşünceden mutsuz düşünceye dönüyordu ve otel masasının üzerinde duran çantamı gördüm.

Hector'un bana verdiği şok tabancası çantamdaydı.

Kalbim tekrar aşağı kaydı ve nefesim tekrar hızlı gelmeye başladı.

Tek yapmam gereken kelepçelerimi çözüp çantamı almaktı. Bir oteldeydim, görünüşe göre güzel bir oteldi. Orada

Etrafta tonlarca insan vardı. Dışarı çıkıp bir telefon bulmam gerekiyordu. Nightingale ofisini arayıp durumu anlatırdım, onlar da hapishaneyi arayıp babamın kahvaltı etmesini engellerdi.

Jerry'ye baktım. "Yani, bunu artık ibne olmadığın anlamına alıyorum."

Gözleri kısıldı ve yüzü çirkinleşmeye başladı.

Ona hafifçe güldüm, sonra başımı kaldırdım ve burnumu çenesinde gezdirdim.

Bunun üzerine vücudu gerginleşti.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye hırladı.

Kalbimin boğazımda attığını, midemin bulantıyla sıkıştığını hissettim ama dudaklarımı kulağına götürüp fısıldadım: "Seth Townsend'in kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?"

Yüzümü eğdim ve burnumu kullanarak kulak memesine bir fiske daha vurdum ve hâlâ fısıldayarak devam ettim.

"Onun parmağı altında mı? İzleniyor mu? Korunmuş mu? Boğulmak mı? Etrafta dolaşan, bakabildiğim ama dokunamadığım boktan beyefendi ordusu mu? Senin gibi boktan adamlar mı?"

Ağzımı kulağına yaklaştırıp boğazımdan alçak sesle konuştuğumda vücudunun sarsıldığını ve sonra daha da sıkılaştığını hissettim.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Benim gibi bir kız için nasıldı? Nasıl hissettiğimi hayal edebiliyor musun..." Etkili olması için durdum, bekledim ve devam ettim: "Artık özgür olduğuma göre nasıl hissediyorum?"

Ağzım yanağından ağzına doğru ilerledi.

Konuşmadı ve gözlerimiz kilitlendi.

"Bir ricada bulunabilir miyim?" Ağzına karşı sordum. Hala cevap vermedi, ben de başımı kaldırdım, daha da yaklaştım ve "Sert ve kaba başlayalım" diye fısıldadım.

Bana sertçe baktı, tahminimce kafasını karıştırıp karıştırmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Gözlerimi tam olarak açmadan yavaşça kırıştırdım, sonra dudaklarımın kenarlarının yukarı kalkmasına izin verdim.

Önce gözlerime, sonra ağzıma baktı, sonra inledi ve beni öptü.

Sanırım içimde yeni bir Sadie vardı. Kim olduğunu bilmiyordum ama beni bu son travmadan tek parça halinde çıkarabileceğini umuyordum.

Ben de onu öptüm ve her saniyesinden nefret ettim. Sıcak, sert, acil, ateşli bir Hector öpücüğünün yakınından bile geçmiyordu. Jerry yakışıklı olabilirdi ama iyi öpüşen biri değildi. Öpücüğü midemi bulandırdı ama aldırmadım ve bedenimi onunkine bastırdım, bir bacağımı kalçasına doladım ve kolumu sırtına doladım.

Diğer kolunu çektim. Kelepçe gürültülü bir ses çıkardı ve kafasını kaldırdı, gözleri kelepçeli elime gitti.

"Bırak, çok sıcak," diye nefes aldım ve ağzımı boynuna dayadım.

Gözleri parladı ve beni tekrar öptü.

Ellerinden biri saçıma girdi. Diğer eli her yerdeydi. Seviyormuşum, daha fazlasını istiyormuşum, öğürüyormuşum gibi davrandım.

Ama her nanosaniyesinden nefret ettim.

Gömleğini kavradım ve pantolonundan çekip çıkardım. Elim sırtına gitti, sonra tırnaklarımı geçirdim, belki de ihtiyacım olandan biraz daha sert kazdım ve kelepçeli elimi tekrar çektim, böylece başka bir tıkırtı sesi çıkardı.

Ağzı boynuma gitti ve göğsüme doğru "Wildcat" diye mırıldandı.

Dudağım tiksintiyle kıvrıldı, ama elim yanına gitti, orada usulca vücutlarımızın arasında ve karın kaslarından pantolonunun kemerine doğru sürüklendi.

Kelepçeli elimi tekrar çektim ve bir takırtı daha çıktı, sonra tekrar yaptım ve takırtı daha yüksekti.

Başını kaldırdı ve eli cebine gitti. "Siktir et," diye tersledi.

Ciğerlerimin beklenen oksijenle dolduğunu hissettim.

"Jerry, bırak onu. Bunu yatağa kelepçeli olarak hiç yapmadım," diye yalandan itiraz ettim.

Gözleri benimkilere kaydı ve eli cebinden çıktı.

"Yıllardır bunu bekliyordum Sadie ve şimdi bunu elde ettiğime göre bana dokunmanı istiyorum" dedi.

İçimden muzaffer bir sevinç geçti.

Bunu sakladım ve "Her neyse"
diye mırıldandım. Eğildi ve
kelepçelerimi çözdü.

Diğer kelepçeyi bileğimde tutarak anahtarı cebine geri soktu ve gözleri tekrar benimkilere döndü. "Bir oyun oynuyorsun ve beni sikmeyi düşünüyorsun, kelepçelenmeye geri dönüyorsun. Ağzını da tıkayacağım ve hoşuna gidip gitmemesi umurumda olmayacak."

Bundan zevk almamı istemesine biraz şaşırmıştım ama bunu üzerimden attım. İki kolum da ona dolandı, ağzım onunkine gitti, gözlerim açıldı ve bakışlarımız tekrar kilitlendi.

Dudaklarına karşı gülümsedim ve "Sen bir domuzsun, Jerry" dedim.

Sonra onu öptüm.

İşe koyulduk. Bir sürü yuvarlanma, el hareketi, daha fazla yuvarlanma, ağız hareketi vardı. Kıyafetlerimden herhangi birini çıkarmasını engellemeyi başardım (kemerimi çözmesine izin verdim), ama gömleğinin düğmelerini açtım ve ağzımı göğsünde kullandım.

Sonra, onu yakaladığımı düşündüğümde, üstte yuvarlandım, kalçalarına bindim ve kazağımı çırparak dantel üstü saten, allık renkli demi-bra'mı ortaya çıkardım.

Kalçalarımı ona doğru bastırdım ve "Prezervatifin var mı?" diye sordum.

"İsa," diye fısıltıyla cevap verdi.

Gözleri göğüslerimdeydi, elleri yanlarımda derisinde geziniyordu.

Cevap vermeyince, "Merak etme, biliyorum" diye yalan söyledim.

Bir bacağımı kaldırdım, onun üzerinden yuvarlandım ve yataktan atladım.

Kolları arkamdan bana dolandığında, elleri karnımda ve göğüs kafesimde gezinirken, ağzı boynumdayken odanın karşısındaydım ve çantamı karıştırıyordum.

Sakin kalmaya, gerilmemeye ve korkmamaya çalıştım. Çantamı karıştırmaya devam ettim, şok tabancasını bulmaya çalıştım, o görmeden çıkarabileceğimi umuyordum.

Onu buldum, gözlerimi sıkıca kapattım, derin bir nefes aldım ve parmaklarım şok tabancasının etrafında kıvrılırken ona doğru gevşedim.

"Böyle olacağını hiç düşünmemiştim Sadie," dedi boynuma doğru. "Bunu binlerce kez düşündüm ama bu kadar iyi olacağını hiç düşünmemiştim."

İçimden bir ürperti geçtiğini hissettim. Bu zevk değildi. Korkuyla karışık bir tiksintiydi ve tuhaf bir şekilde üzücü bir şeyle karışmıştı.

Jerry bunun anlamını yanlış anladı ve boynuma doğru gülümsedi. "Jerry?" Ben seslendim.

Kafası boynumdan çıktı. Kendime döndüm ve onu öptüm, şok tabancasını çıkardım ve kollarında döndüm,

dudaklarımız hala yapışıktı. Parmak uçlarımda yükseldim, kendimi ona doğru bastırdım ve kollarım ona dolandı.

Dilimi ağzına sokup öğürmemeye çalışırken başparmağım açma düğmesini aradı.

Düğmeyi buldum.

Açtım.

Öpücüğü

derinleştirdi.

Çatırtıları duydum.

Yerleştirdim, vücuduna bastırdım ve çatalları sırtına dokundurdum.

Bir...

Ağzı benimkinden koptu, hareketsiz kaldı ve ben çatalları onun üzerinde tutmaya devam ettim.

İki...

Üç.

Yere düştü.

Üzerine eğildim ve tekrar içeri girdim ve uçları tekrar ona dokundurdum. Vücudu sarsıldı ve iyi bir önlem için tekrar üçe kadar sayarak içeri itmeye devam ettim.

Sonra geri çekildim ve gecikmeden yerdeki kazağıma koştum. Onu üzerime geçirdim, çantamı aldım, ayakkabılarımı bıraktım ve arkama bakmadan kapıya doğru koştum. Kapıyı açtım, iki adım atmıştım ki belimden yakalandım ve sertçe geri çekildim.

Küçük, şaşkın bir çığlık attım. Şok ve dehşet içinde babamın uşaklarından biri olan Glover'ı gördüğümde iki büklüm oldum ve hareketsiz kaldım.

"Bu da ne...!" diye başladı ama şok tabancası hâlâ elimdeydi ve açıktı.

Omzuna koydum. Gerildi ve ben de orada tuttum ama bir el bileğimin etrafında kıvrıldı. Geri çekildi. Glover duvara yaslandı ama ben izlemedim. Bileğimi kimin tuttuğunu görmek için döndüm.

Bükülmüştü. Acı koluma yayılırken haykırdım ve şok tabancasını düşürdüm. Kafamı kaldırdığımda, babamın centilmen ordusundan bir diğeri olan Cordell'i gördüm ve tuhaf bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

Gerçekten, neden, neden, neden her şey bu kadar Zor!

"Lanet olsun ve patlat!" Yüzüne doğru bağırdım.

Eğildi, bir omzunu karnıma koydu ve beni kaldırarak odaya geri taşıdı.

Bu noktada, **f e n a h a l d e** battığıma dair içimde bir his vardı.

YİRMİ SEKİZ

BEN SADIE'YIM.

Hector

“F "Seth Townsend, Hector'un kulağına," dedi.
Hector'un çenesi sıkılmıştı, gözleri Eddie'deydi,
vücudu

Sıkı.

"Jerry, Glover ve Cordell dünkü baskınlardan beri ortalıkta görünmüyorlar. Bütün gece tüm ekip ve DPD'nin yarısı Denver'ın altını üstüne getirdi. Hiçbir iz yok. Onu nereye götürdüklerine dair bir ipucun var mı?" Hector, arama yapma ihtiyacından nefret ederek, her kelimenin altını çizdi.

Sadie'nin yakalandığı haberini aldığından beri saatler geçmişti. Ne bir işaret, ne de bir haber vardı ve şimdi korku karnında sürekli, acı bir ağrıya dönüşmüştü.

"Sizin en iyisi olmanız gerekiyordu. Bu nasıl oldu?" Seth tersledi.

Hector ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Son beş saattir kendine aynı soruyu sorup duruyordu.

"Cep telefonu takip ediliyor. Kulüpte masanın üzerinde bırakmış. Rujunun içine bir cihaz yerleştirdik. Arkasında bırakmış olmalı. Onu koruyan adam yerini terk etti ama gideceği konusunda onu uyardı, ne zaman döneceğini açıkladı ve sıkı durmasını söyledi. On dört kişiyle birlikteydi ama masadan tek başına kalkıp gitti. Kızlardan ve erkeklerden biri onu takip etmeye çalışmış ancak kalabalık tarafından engellenmişler. Ona yardım etmeye çalışan bir tanık, kızın kendisine uyuşturucu verdiklerini söylediğini anlattı. Sersemlemişti ve kontrolünü kaybetmişti. Başının yan tarafına bir silah kabzasıyla vuruldu, bayıldı ve Sadie götürüldü."

"Neden onunla birlikte değildin?" Seth kırptı.

"Çünkü senin haydut askerlerini avlıyordum," diye karşılık verdi Hector.

Seth, "Sadie seninle birlikte olduğu için haydutluk yaptılar," diye karşılık verdi.

Hector sabrını ve öfkesini kaybetti.

"Haydut oldular çünkü pislikler, Seth. Bu boku benim üzerime yıkma. Balduccis'ten aşağıya kadar bütün yolculuk senin. Onu yalnız ve korumasız bıraktın. Balduccis'in intikam peşinde olduğunu biliyordun. Emrinde adamlar vardı ve onu savunmasız bıraktın. Onu bu duruma sen soktun ve ben de altı haftadır onu kurtarmak için kıcımlı yırtıyorum."

"Chavez-"

"Tecavüze uğradı, saldırıya uğradı, kaçırıldı, şimdi iki kez. Biri senin tarafından, hatırlatırım. Annesinin öldürüldüğünü öğrendi, lanet galerisi yakıldı ve iradesi dışında uyuşturuldu. Dayanmaya çalışıyor ama kırılacak. Tüm bunlardan sonra, kim olsa kırılırdı."

"Chavez-"

Hector onun sözünü kesti, sesi alçalmıştı ve tehditle titriyordu, "Seth, onu buldum ve onu kırdılar, bunu ödeyeceksin."

Tekrar konuştuğunda Seth'in sesi de değişmiş, yumuşamıştı. "Hector-"

"Şaka değil. Bunu ödeyeceksin," diye tekrarladı Hector.

Lee'nin ofisinin kapısı açıldı ve Lee'nin üst bedeni kapıyla birlikte içeri girdi ama içeri girmedi ve elini kapı kolundan çekmedi.

"Çağrı geldi. Darius otoparkta Jerry'nin BMW'sini görmüş. Hyatt Place Oteli, DIA."

"Yakınlarda kimse var mı?" Eddie masanın etrafında dolaşmaya başlamıştı bile.

"Marcus yola çıktı," diye cevap verdi Lee. "Beş dakika içinde orada olacağını söyledi."

"Hector, neler oluyor?" Seth onun kulağına sordu.

Hector Seth'e, "Bir ipucu bulduk," diye cevap verdi. "Dua et de kırılmamış olsun." Sonra telefonunu kapatıp Seth'e doğru ilerledi.

Kapıdan. "Hadi gidelim."

Sadie

CORDELL beni yatağa attı.

Yuvarlandım ve çırpındım. Çıkışımı kesti. Sola çalım attım (takip etti) sonra sağa (yine takip etti!) sonra durdum ve bakıştık.

Glover hızla içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Gözleri hâlâ yerde yatan Jerry'ye takıldı ama o artık hareket ediyordu.

Harika.

Harika!

Sonra Glover'ın gözleri bana geldi ve "Ne oluyor lan?" diye çıkıştı.

Ona baktım, sonra ellerimi kalçalarımın altına koydum ve "Şaka mı yapıyorsun?" dedim.

Glover ve Cordell bana baktılar.

İkisini de tanıyordum.

Jerry gibi Cordell de yıllarca babam için çalışmıştı. Onu çok iyi tanıyordum ama sohbet ederdik çünkü buralardaydı ve sohbet etmemek kabalık olurdu.

Glover, babam ölmeden birkaç ay önce yeni bir acemi idi.

Her ikisi de yakışıklı, formda, iyi giyimli ve bakımlıydı.

Tüm bunlar bir anda aklımdan geçti.

Ama çoğunlukla düşündüğüm tek şey işimin bitmiş olduğuydu.

Tama
mdır.

Tama
mdır!

Bitti mi dedim?

"Ciddiyim!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Öylece, bilmiyorum... ne yapacağımı sandın?"

Bana bakıp durdular. "Beni uyuttunuz!" diye bağırdım.

Glover'ın vücudu sarsıldı ve gözleri Cordell'e kaydı. Cordell'in kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledim.

Sonra Cordell tısladı, "Tanrım, Sadie, sesini alçalt."

"Harvey'e yaptığın gibi babamı da mı zehirleyeceksin?" Ben tersledim, Cordell ve Glover birbirlerine bakarken Jerry kendini oturur pozisyona çekti.

Birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarını daha sonra fark edecektim. Tam bir öfke nöbeti içinde olduğum için ne yazık ki o anda bunu fark etmedim.

"Eee? Öyle misin?" Ben zorladım. Herkes sessiz kaldı.

"Her neyse," diye tersledim ve ellerimi tekrar kalçalarımın altına koydum. "Hadi oynayalım, lanet bir anlaşma yapalım. Tamam mı?"

Cordell ve Glover bana, onlara birden fazla kez kahve ikram etmiş biri gibi değil de, henüz keşfedilmemiş bilinmeyen bir varlıkmışım gibi bakmaya devam ettiler.

"Kıyafetlere ihtiyacım var, güzel kıyafetlere," diye devam ettim. "İyi kıyafetlerim olmadan uluslararası bir uçuşa çıkmam. Babamı ararız. Cayman hesap bilgilerini alacağım. Hep birlikte bir seyahate çıkarız. Hepsini alabilirsin. Hepsini alabilirsin. Her kuruşu. Sadece sonunda beni bırakacağına ve babamı zehirlemeyeceğine ya da ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğine söz ver."

Glover'ın kaşları havaya kalktı ve Jerry kendini dengesizce ayağa kaldırdı.

"Sadie-" diye başladı Jerry.

"Sen, kapa çeneni. Seninle konuşmaktan bıktım," diye kestirip attım Jerry'ye. Sonra, görünüşe göre onunla konuşmaktan bıkmamıştım, devam ettim, "Ve bu arada, çok tatlısın ama berbat öpüşüyorsun."

Öfke nöbetimin içinde sıkışıp kalmıştım. Önce Cordell'e sonra da Glover'a baktım ve her ikisinin de "boktan öpüşen" yorumumdan sonra kaşları çatılmıştı.

Bunu görmezden geldim ve konuşmaya devam ettim.

"Babamı aradım, onu zehir konusunda uyardım, böylece siz pislikler sırf pislik olsun diye onu öldürmediniz ve o da bana hesap numaralarını verdi."

"Neden bahsediyor?" Glover Cordell'e sordu.

Cordell omuz silkti.

Bakma sırası bendeydi.

"Ne demek istiyorsun, neden bahsediyorum? Jerry, Harvey Balducci'yi zehirledi ve eğer onunla yatmazsam babamın kahvaltısına da aynı özel sosu koyacağını söyledi," diye Glover ve Cordell'i bilgilendirdim.

İkisi de Jerry'ye döndü.

"Jerry?" Cordell seslendi ve odadaki bir şey beni sinir krizinden çıkarıp dikkatimi vermemi sağladı. "Seth için bir ayak işi yaptığınızı sanıyordum. Sadie'yi kötü bir durumdan kurtarmak, onu Chavez'den kurtarmak. Bu da ne böyle?" Cordell benden uzaklaşıp Jerry'ye dönerek sordu.

Jerry solgun görünüyordu.

Şansıma gün ağarmaya başlamıştı.

Glover ve Cordell'e "Donny Balducci ile çalışıyordu," dedim.

Jerry'nin gözleri bana geldi. "Kapa o lanet çeneni."

Aman Tanrım.

İşler biraz karışmış gibi göründüğünden ve Cordell ile Glover bana pek dikkat etmediklerinden, yavaşça kapıya doğru ilerlemeye karar verdim.

Ben de öyle yaptım.

Ama konuşmaya
devam ettim.

"Cayman hesapları," dedim Jerry'ye aklıma geldikçe.
"Balduccis'ler o hesaplardaki parayı istiyordu.

Babamdan intikam almak için. Sen de payını alacaktın, değil mi?"

"Kapa şu lanet çeneni!" Jerry bağırarak bana doğru gelmeye başladı, ama Cordell ve Glover hareket ederek onu çevrelediler, o da durdu.

"Mickey Balducci annemi öldürdü," diye odadakilere duyurdum. "Babam onun intikamını aldı. Balducci Kardeşler misilleme yapmak istedi. Jerry onlarla çalışıyordu."

Cordell ve Glover kımıldamadılar ama Jerry'nin gözleri bana kilitlenmişti ve yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Seni lanet orospu," diye tısladı.

Yavaşça kapıya doğru ilerlemeye devam ettim, ama tuhaf bir nedenden dolayı Jerry kendini tamamen kaybetti ve konuşmaya devam etti.

"Ben Seth'in oğluydum. Benim. Sonra lanet Chavez geldi ve Seth onun bokunun kokmadığını düşündü. 'Hector şöyle...' ve 'Hector böyle...' sanki suyun üzerinde yürüyormuş gibi. Bernie gittiğinde ve Seth yeni çocukla anlaştığında, o yeni çocuğun seni yakalayacağını herkes biliyordu. Herkes biliyordu. Hepimiz bunun için çalıştık, hepimiz bunu istedik. Seth'in senin için güveneceği tek kişinin, sana bakması için güveneceği tek kişinin kendi oğlu olduğunu biliyorduk. Emekli olduğunda onun yerini alacak kişi. Chavez ortaya çıkana kadar bu bendim."

Kendime engel olamadım. Sözleri beni o kadar sarsmıştı ki durmuş, ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum.

"O zaman Chavez bizi becerdi," diye tersledi Jerry, gözleri Cordell ve Glover'a kayarak. "Sizi de becerdi. Seth'i aptal yerine koydu ve hepimizi becerdi."

"Sizi bilmem ama ben hâlâ maaş alıyorum," diye karşılık verdi Glover.

"Seni aptal herif. Seth yıllarca şartlı tahliye için uygun değil. Sence-?" Jerry söze başladı ama Cordell onun sözünü kesti.

"Evet, ve o yıllar boyunca seni sorumlu tuttu. Seni yine kendi oğlu yaptı ve şimdi de sen onu becerdin. Söyle bana Jerry, kimmiş o aptal?"

Sonra Glover, sesi inançsızlıkla dolu bir şekilde, "Kahretsin Jerry, Sadie'yi yatağa mı attın? Tanrım, Seth çok kızacak."

"Dediğim gibi. Aptal herif," diye araya girdi Cordell. "Siktir git!" Jerry Cordell'in suratına bağırdı. "Sakso çek," diye karşılık verdi Cordell.

Aman Tanrım.

Bu Jerry için iyi gitmiyordu ama aynı zamanda (daha da önemlisi) bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra her şey bir anda oldu.

Jerry Cordell'e saldırdı. Onunla dövüşmek için değil, onu geçip bana ulaşabilmek için yaptığını söyleyebilirdim.

Sıkıştığım yerden kurtuldum ve kapıya doğru koştum. Elimi kapı tokmağına attım ama o anda kapı açıldı. Geriye

doğru döndüm, dengemi kaybettim ve kırımın üzerine düştüm.

Marcus ve Afro-Amerikan Ateşli odadaydı, silahlarını kaldırmış bağıyorlardı.

Cordell ve Glover dönerek silahlarını çıkardılar ve bağıarak karşılık vermeye başladılar.

Jerry yatağın üzerinden bana doğru atladı.

Ayağa kalktım ve döndüm. Bulabildiğim ilk şeyi, yani bir lambayı kaptım ve neredeyse üzerime geldiğini görmek için geriye döndüm.

"Dur!" Marcus bağırdı ama Jerry durmadı.

Tam ateş edildiği sırada lambayı salladım. Lambayla Jerry'nin omzuna vurdum ve yere düştü ama elleri kurşun yarısından kan gelen kalçasına gitti.

"Yerde kal," diye emretti Marcus, Afrikalı Amerikalı Ateşli hâlâ Cordell ve Glover'la silahlı çatışmadayken Jerry'ye silah doğrultarak ilerledi.

Ayağa kalktım, lambayı tuttum ve bir yarışta koşmuş gibi nefes aldım.

"Sadie, iyi misin?" Marcus sordu.

Lambayı **k a p a t t ı m** ve ellerimi tekrar kalçalarımaya koydum.

"Hayır. Ben. Değilim. Kaçırılmaktan bıktım. Hector muhtemelen aklını kaçırmıştır!" Çığlık attım.

Marcus gözlerini ve silahını Jerry'den ayırmadı ama dudaklarının sırtmakla savaşıyormuş gibi seğirdiğine yemin edebilirdim.

Şimdi, gerçekten, ciddi, kutsal olan her şey adına, biri, Lütfen söyleyin, bunun neresi komikti?

Afrikanlı Amerikan Ateşli'ye baktım ve o da eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Komik olan ne?" Bağırdım.

Marcus, "Belki de oturmalısın canım," diye önerdi.

"O t u r m a k istemiyorum. Kahve istiyorum. Ve börek marmelatla," diye karşılık verdim, sonra Afrikanlı Amerikan Ateşli'ye baktım ve hala silahlı bir yüzleşme içinde olduğunu ve muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. "Um... Afrikanlı Amerikan Ateşli?" diye seslendim. "İyiler. Benimle birlikteler."

Kendisi de Afro-Amerikan olan Cordell'in gözleri Afro-Amerikan Hottie'ye kilitlenmişti ve "Seninle mi konuşuyor, benimle mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Afro-Amerikan Ateşli.

"Adını biliyorum Cordell. Seni yıllardır tanıyorum. Odadaki diğer Afro-Amerikan seksi kızla konuşuyorum," diye açıkladım.

Marcus (şaka yapmıyorum) gülmeye başladı.

Gülmeye!

"Benim adım Darius," dedi Afrikanlı Amerikan Hottie.

Söyleyecek başka bir şey bulamadığımdan (ve kabalık etmek istemediğimden), "Merhaba Darius," diye cevap verdim.

Sonra iyi bir önlem için el salladım.

"Kimsin sen?" Aşağıdan bir ses duydum ve Jerry'nin beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktığını görmek için aşağıya baktım.

İşte o zaman anladım. Tam
olarak kim olduğumu
biliyordum.

Bildiğim için Jerry'ye "Ben Sadie'yim" dedim.

POLİS GELDİ Sonra otel yönetimi ve güvenlik geldi. Kemerimi yeniden taktım, ayakkabılarımı giydim ve otel odasındaki masa sandalyesinde oturuyordum, kelepçelerim nihayet çıkmıştı, tam dudaklarıma bir fincan kahve koyacaktım ki Hector, Eddie ve Lee geldi.

Hector kapının hemen önünde durdu. Gözleri odayı taradı, beni buldu ve tepeden tırnağa süzdü. Sonra Jerry'ye kayd, şimdi yataktaydı, bacağına otel havluları sarılmıştı ve üniformalı bir memur onu koruyordu.

Hector kimseye dışarı çıkmalarını emretmedi ve kımıldamadı. Vücudu kaskatı kesilmişti ve gözleri yanıyordu ve bu yanma Jerry'ye yönelmişti.

Sonra çenesinin sıkıldığını ve yanağında bir kasın hareket ettiğini gördüm.

Aman Tanrım.

Kahve fincanımı masanın üzerindeki tabağına koydum ve hızla odanın diğer ucuna, Hector'a doğru ilerledim.

Dokunma mesafesine geldiğimde Hector'un elleri kalçalarımaya geldi ama bana bakmadı. Koyu, öfkeli gözleri Jerry'ye kilitlenmişti.

"Lanet olsun -" diye başladı ama ben ona doğru bastırdım, elimi ağzının üzerine koydum ve geri kalanını susturdum.

"Polis," diye uyardım ama eli kalçamdan çıktı ve parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı. Bileğimi çekti. O konuşmadan ben hemen, "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Her şey yolunda."

Kavurucu gözleri bana döndü.

Boştaki elim yüzünün yan tarafına gitti.

"Bebeğim, ben iyiyim," diye fısıldadım.

Bana bir saniye baktı, sonra iki, sonra üç, gözleri yüzümü tarıyor, beni okuyordu.

Ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum ve onun sıcaklığına daha da yaklaştım. "Hector, bebeğim, ben iyiyim," diye tekrarladım usulca.

Birden bileğimi bıraktı. Kollarını bana doladı, beni kendine çekti ve ağzı uzun, sert, kapalı bir öpücükle benimkine indi.

Ağzı benimkinden ayrıldığında, yüzü boynuma girdi ve kolları daha da sıkılaştı.

"Siktir," dedi boynuma karşı.

Kollarım omuzlarına dolandı ve nefes alamadığımı henüz ona söylememenin en iyisi olduğunu düşünerek ona sarıldım.

Sonunda kolları gevşedi. Başını kaldırdı ve ben derin bir nefes aldım.

"Üzgünüm Chavez, Sadie'ye bazı sorular sormamız gerekiyor," dedi üniformalı bir memur, sağlık görevlileri bir sedyeyle içeri girerken bizim tarafımızdan.

Hector başıyla onayladı. Sağlık görevlilerinin Jerry'yi görebilmesi için uzaklaştık ve biz hareket ederken yatağa gizlice göz attım.

Jerry gözleri nefretle dolu bir şekilde Hector'a bakıyordu. Bariz duyguları beni üzdü, kızdırdı ve mutlu etti. Bunu sindiremiyordum. Çok karmaşıktı. Bu yüzden bunu düşünmemeye karar verdim... şey, asla. Bunu hiç düşünmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Hiç.

Salona geçtik (ne yazık ki kahvemden uzakta) ve Hot Bunch'ın orada toplandığını fark ettim. Darius belli ki kurtarma çalışmalarının bir parçasıydı. Lee ve Eddie, Hector'la birlikte gelmişti. Luke da şimdi onlarla birlikteydi. Asansörün sesi duyuldu ve Vance ile Matt asansörden çıktılar, koridorda bize doğru ilerlerken gözleri doğrudan bana dikilmişti.

Hot Bunch Sadie değerlendirmesini yaparken üniformalı memur beklemek zorunda kaldı. Sarılmalar, yanak öpücükleri, şakak öpücükleri aldım ve bir sürü gergin ama rahatlamış erkek yüzü ve sıkı, sıkılmış, kare çeneler vardı. Yorgun göründüklerini fark ettim. Hiçbiri tıraş olmamıştı ve hiçbiri

yeni kıyafetler giyerek. Bu sırada Mace ve Bobby geldiler ve ikisi de (hatta Bobby bile) beni ayı gibi kucakladılar.

Asansör tekrar çaldı ve Dedektif Marker dışarı çıkarken üniformalı memur sinirli bir şekilde, "Sadie ile konuşmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Tuhaf hissediyordum. İyi bir gariplik. Hayır, harika bir tuhaflık.

Belli ki beni ararken zor bir gece geçirmemişler.

Ama, (bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama etmek zorundaydım) çünkü beni aramak için zorlu bir gece geçirmişlerdi.

Ve beni canlı, iyi ve hiç yıpranmamış olarak buldukları için rahatladılar.

Önemsiyorlardı ve bunu kimin bildiğini umursamıyorlardı. Ne otel personeli, ne müşteriler, ne polis ne de sağlık görevlileri.

Sert çocuklar ya da değil, ben de onlardan biriydim. Artık Bayan Townsend değildim.

Ben Sadie'ydim, Rock Chick. Ne kadar harikaydı değil mi?

"Sen olsun onu ifade?" Dedektif İşaretleyici diye sordu, gülümseyerek yanıma geldi.

Üniformalı memur "Deniyorum," diye cevap verdi.

Dedektif Marker, "Lanet olsun, al da evine gitsin," diye tersledi.

Memur tavana baktı.

Hector'a doğru bastırdım. Kolu boynuma dolandı ve beni daha derin bir şekilde yanına, kısmen de önüne çekti.

Memur bana sorular sordu ve ben de hikayemi anlatarak cevap verdim.

Tüm olanları göz önünde bulundurduğumda elbette sağlıklı düşünemiyordum. Öyle olsaydı, Jerry'yi nasıl kandırdığımı Hector'un önünde paylaşmadan önce mahremiyet isteyebilirdim.

Hot Bunch'ın taktiğimi eğlenceli bulduğu açıktı.

Hector'un, salonda dalgalanan elektrik akımından anladığım kadarıyla, kesinlikle öyle düşünmediğini söyleyebilirim.

Gerisini aceleyle hallettim. Memur bazı sorularla bitirdi. Dedektif Marker birkaç soru daha sordu ve sonunda memur not defterini kapattı, başını salladı ve gitti.

Bu sırada Hot Bunch ve Marcus'a Tom, Hank ve Monty de katılmıştı. Birkaç kez daha sarıldım ve yanaklarımdan öptüm ve hepimiz Dedektif Marker ile birlikte koridorda dikildik.

"İşte böyle." Dedektif Marker bana baktı. "Balduccis'lerin hepsi konuşuyor. Birbirlerini parmakla gösteriyorlar. Çok kafa karıştırıcı ve çoğu yalan, ama anladığım kadarıyla dışarıdaki gruplardan baskı görüyorlar."

Dedektif Marker'ın gözleri önce Hector'a sonra Marcus'a kaydı ve devam ettiğinde yalan söylediğini anladım.

"Kim olduğunu bilmiyorum.

Umurumda da değil." Gözleri tekrar bana döndü.

"O çocuklar zaten birbirlerine hiç güvenmediler. Haftalardır birbirlerine ve grubun dışına bağlılıklar kurup bozuyorlardı. Marty akıllı olandı, sürünün önüne geçti, kardeşlere sadakat gösteriyormuş gibi yaptı ama dışarıdan anlaşmalar yaptı. Donny baskıyı hissetti, Ricky ile ittifak yaptı ve Jerry'nin Seth ve seninle ilgili kafasının nerede olduğunu biliyordu. Bunu kullandı, Jerry'ye Marty'nin iksirlerinden biraz verdi, böylece zayıf halka olan Harvey'i ortadan kaldıracaktı, ama aynı zamanda Marty'ye şüphe uyandıracaktı. Glover ve Cordell'in bu işin neresinde olduğunu bilmiyorum ama Cordell her zaman Seth'e sadık olmuştur. Bu işe karışmış olmasına şaşırdım."

"Bence Jerry ne yaptığı konusunda ona yalan söyledi. Ne o ne de Glover neler olduğunu biliyor gibiydi. Jerry'nin bana ilaç verdiğini bile bilmiyorlardı. Babamın emriyle benim için bir şey yaptıklarını sanıyorlardı," dedim Dedektif Marker'a.

Dedektif Marker başını salladı.

"En azından bu mantıklı," dedi ve yaklaştı. "Ricky, Donny ve Jerry belli ki batıyor. Ama bilmelisin ki Marty'ye karşı elimizde hiçbir şey yok. Zaten işe yarayacak bir şey de yok. Durumu iyi ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılacak."

Bu harika değil miydi?

Yine de zalim, deli, lanet olası bir Balducci için endişelenmem gerekiyordu.

Hector'a yaklaştım ve kolu boynuma daha sıkı dolandı.

Dedektif Marker'ın gözleri Marcus ve Hot Bunch'a kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Marty her zaman grubun beyni olmuştur. Etrafında bu kadar koruma varken bir şey yapacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum. Ne olursa olsun, Seth hapishanede bile tehditkâr bir figür çiziyor. Sadece Chavez, Nightingale ve Denver Polis Departmanı'nın değil, Marcus ve Vito'nun da korumasına sahip olduğun söyleniyor. Donny ve Ricky çılgın orospu çocukları ama Marty iki kere düşünecektir."

Dedektif Marker önce Marcus'a sonra da bana baktı.

"İyi bir konumda değil. Balducci'lerin maruz kaldığı baskının bir parçası da adamlarının ve bağlantılarının kesin bir dille uyarıldığı ya da uzaklaştırıldığı anlamına geliyor. İşaretlenmiş durumda ve bu iyi bir şey değil." Daha da yaklaştı ve mırıldandı, "Oğlun iyi iş çıkardı." Hector'a başıyla işaret etti. "Marty'nin yeniden iş kurması neredeyse imkânsız olurdu."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ve belki de Hector'a bir ada almam gerektiğini düşündürdü.

Dedektif Marker doğrudan Hector'a baktı ve sözlerini bitirdiğinde Hector'la mı yoksa benimle mi konuştuğunu anlayamadım: "Yine de dikkatli olun."

Asansörün sesi duyuldu ve Daisy, Shirleen ve Kitty Sue (Kitty Sue'nun anlattığına göre Rock Chick, Birinci Nesil) önderliğinde bir grup Rock Chick dışarı fırladı. Jerry'yi sedyeye taşıyan sağlık görevlileri, etrafım sarılıp kucaklanıp öpölürken onlarla mücadele etmek zorunda kaldı. Rahatlamış kahkahalar, ağlayan birkaç göz vardı ve sonra Tex ortaya çıktı, vahşi saçlı, vahşi gözlü, belli ki Sadie Avı'ndaydı.

"Çekil yolumdan!" diye gürledi ve bana öyle sıkı sarıldı ki iki ayağım da yerden kesildi.

Ralphie ve Buddy oradaydı. Tod ve Stevie, Duke ve Dolores, Malcolm, Blanca Gloria ile geldi, Nancy Jet'in kız kardeşi Lottie ile geldi.

Herkes.

Tüm arkadaşlarım (ve henüz tanışmadığım

Lottie). Bir otelin koridorunda.

Gerçek, dürüst ve iyi arkadaşlar.

Benimkini.

Derin, derin, derin, sıcak, berrak, rahat, rahat, güvenli sulara çekildim ve bir yerlerde annemin gülümsediğini biliyordum.

"Tanrım, lanet olası kız arkadaşşıma ulaşabilir miyim?" Hector (yüksek sesle ve öfkeyle) kırıptı.

Kalabalık, hatta oteldeki seyirciler ve polisler bile duruldu ve sonra dağıldı. O ve ben birbirimizden kopmuştuk ama şimdi o geldi, elimi tuttu ve beni çekştirerek uzaklaştırdı.

Asansöre doğru giderken, "Tadilat yapmamız gereken bir kat var," diye mırıldandı ve oraya vardığında düğmeyi işaretledi.

Arkadaşlarıma döndüm, gülümsedim ve el salladım.

Kapılar açıldı ve Hector beni içeri sürükledi (dikkat ettim, kimseye gülümsemeden ya da el sallamadan).

Kapılar kapandı ve hiç tereddüt etmeden beni önüne doğru kıvırdı. Eli saçlarıma gitti, başı benimkine yaklaştı, eğildi ve bana sıcak, acil, ateşli bir öpücük verdi.

Onun içinde erimeden ve tüm düşünceler kafamdan uçup gitmeden önceki nanosaniyede, (doğru bir şekilde) zeminleri yenilemeyeceğimizi anladım.

"İyi geceler, DOUBLE H," diye fısıldadığını duydum

Ralphie'nin. "Görüşürüz, Hector," diye fısıldadı Buddy hemen ardından.

Hector'un vücudu altımda hafifçe kıpırdadı ve çenesini çıkardığını hayal edebiliyordum.

Gözlerimi kapalı tutup uyur gibi yaptım, kanepede Hector'un sıcaklığına sokulmak hoşuma gidiyordu.

Yaşadığım son travma nihayet sona erdikten sonra Hector beni evine götürdü ama sandığım gibi yerleri yenilemek için değil. Beni doğruca yatak odasına götürdü ve (kişisel görüşüme göre) insanlık tarihinin en iyi seksini yaptık.

Sonra, bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu, hemen hemen bayıldı.

O uyurken saatlerce yanında kaldım. Bazen uyukluyordum. Bazen hayal kurardım. Bazen o uyurken göğsünü ya da boynunu öperdim. Ama çoğunlukla, sadece sıcak, güvende ve mutlu hissetmeye alıştım.

Buddy arayıp bizi yemeğe davet ettiğinde uyandı.

Duş aldık (evet, birlikte). Hector beni duşta tekrar "becerdi" ve sonra yatağa uzandık, o kendi eşofmanlarını giydi, ben onun fanilalarından birini ve külotumu giydim ve ben babamla konuşmak için hapishaneyi ararken o bana sarıldı.

Cordell iyi olduğumu çoktan bildirmişti. Konuşma kısa ve rahatsız ediciydi. Ne diyeceğimi bilemedim, babam da bilemedi. Sonra, her ne kadar söylememeye çalışsam da, yine Hector'un boynuna sarılıp sessizce ağladım. Bunu yaparken bana sarıldı, işim bittikten sonra da bana sarıldı.

Giyindik ve Ralphie ve Buddy'lere gittik. Hector ve ben YoYo'yu uzun bir yürüyüşe çıkardık, erken bir akşam yemeği yedik ve sonra Veronica Mars'ı izlemek için televizyonun karşısına çöktük.

Bu kez, hiç istemeden Hector'un yanına sokuldum ve masaj için ayaklarımı Ralphie'nin kucağına koydum. İki adam da hayal kırıklığına uğratmadı. Hector'un kolları omuzlarıma dolanırken, Ralphie'nin elleri tam bir cennet gibiydi.

Bir süre sonra uyuyakalmışım.

Şimdi onun sert bedenine sarılmış, başımı göğsüne yaslamış yatarken, bunun şimdiye kadarki en iyi üçüncü günüm olduğuna karar veriyordum.

"Mamita, uyanık olduğumu biliyorum." Hector'un sesi başımın üzerinde gürlerken aynı anda göğsüne bastırıldığı kulağımda da gürledi.

Ayağa kalktım ve ona bakmak için döndüm, elimle saçlarımı yüzümden çektim.

Kaba görünüyordu. Daha yeni saçlarını kestirmiş olmasına rağmen saçlarını kestirmesi gerekiyordu. Sadece on saat önce tıraş olmasına rağmen kirli sakalları geri gelmişti. Dar, uzun kollu, asker yorgunu bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti.

Ve hiç bu kadar iyi görünmemiştir.

"Konuşmamız gerek," dedi, sesi sert, ciddi ve biraz da uğursuzdu.

Vücudum dondu ve karnımda küçük bir korku sarmalı hissettim. "Ne hakkında?"

"Sen ve ben

hakkında." Oh hayır.

Hayır.

Biri bana hayır desin.

İşte
buradaydı.

Biliyordum.

Biliyordum işte.

Daha da uzağa ittim ama kolu sırtımdan yukarı kayarak
kürek kemiklerimin altına girdi. Kıvrıldı, aynı zamanda
kendini kanepede daha az uzanmış bir pozisyona itti ve
beni kucağında olacak şekilde döndürdü.

Sonra konuşmaya başladı.

"Söylemem gereken birkaç şey var. Zor zamanlar
geçirdiğini biliyorum, ama bu bokun ortaya çıkması ve
senin anlamın daha iyi."

Ona baktım, zihinsel olarak kuşandım, en kötüsüne
hazırlandım. Yani her şeyin bitmesine. Yani benim çok fazla
sorun çıkarmam. Yani ilgisini kaybedip bir sonraki Sadie'ye,
Natalie'ye ya da her neyse ona geçmesi.

Kafamda bu korkunç düşüncelerle, zihinsel olarak
kuşanmış bir halde başımı salladım.

Bu işi bitirip Girit'teki fırsatlarımı tekrar gözden
geçirebilirim.

Plaj havlusu almayacaktım. Bavulumu Kleenex ile
dolduracaktım.

"Öncelikle, taşınmanı istiyorum. Birkaç ay içinde değil,
şimdi. Seni yatağымda istiyorum. Seni evimde istiyorum.
Eve, sana gelmek istiyorum."

Şok içinde gözlerimi kırptım, çünkü söylediğı şey şok
ediciydi ve hiç de beklediğim gibi değildi.

"Ne?" "Beni
duydun." diye
nefes aldım.

Tekrar göz kırptım ve sonra aptalca bir nedenle sordum,
"Sence de, ne bileyim... çıkmamız gerekmiyor mu? En
azından bir süreliğine. Bilirsin, normal insanlar gibi."

Ağzı bir sırtışla savaşıyor gibi hareket etmeye başladı ve
kan basıncımın yükseldiğini hissettim. "Aşkım, siz
kesinlikle normal insanlar değilsiniz ve bu kesinlikle normal
bir ilişki değil."

Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve yine aptalca
bir şekilde "Daha çok erken" diye devam ettim.

"Seni bir yıldan fazladır tanıyorum," diye
karşılık verdi. "Sadece iki haftadır
birlikteyiz!"

Sesi alçaldı ve ağzı sırtıtmakla savaşıyormuş gibi hareket
etmeyi kesti. Belli ki Bay Mood Swing'in ruh hali
sallanıyordu.

"Mujer, biz bundan çok daha uzun süredir birlikteyiz ve
bunu sen de biliyorsun."

İtiraf etmeliyim ki, haklı olduğu bir nokta vardı.

Ve onun yanına taşınmamı istedi!

Yaşasın!

Gülümsedim, zihinsel olarak kemerimi çözdüm, daha
yakına sokuldum ve usulca "Tamam" dedim.

Gergin olduğunu fark etmediğim vücudu benimkinin
altında gevşedi ve eli yan tarafındaki saçlara kaydı.

Parmakları kafatasımın etrafında kıvrılıyordu.

"Şimdi buna karar verdik, paran hakkında konuşmalıyız." Geri dönmeliydim.

Bunun yerine, Hector World'e Taşınmak Üzere Olan Masum ve Mutlu'da "Benim param mı?" diye sordum.

Başını salladı.

"Ne olmuş ona?"

"Buraya taşınmayı kabul ettin. Bu da resmen benim kadınıml olmayı kabul ettiğin anlamına geliyor. Kadınıma ben bakarım. İpoteği ben öderim. Faturaları ben öderim. Evi ben onarırım. Dışarı çıkarsak, ben öderim. Paran senin için. Bize ben bakarım."

Şimdi bir dakika bekle. Vücudum düzleşti.

"Affedersiniz, ama-"

Parmakları kafa derimin üzerinde sıkılaştı. "Bunu anlamıyorsun, Sadie. Sana her şeyi olduğu gibi anlatıyorum. Bunu tartışmaya açmayacağım."

Gözlerimin kısıldığını

hissettim. "Hector Chavez,

sen-" Tekrar araya girdi.

"Hayatı benimle denemeyi kabul edersen, ne görürsen onu alırsın. O tasarımcı saçmalığını yapmam. İhtiyacımdan daha büyük bir evde yaşamak gibi bir arzum yok. Benim için hayat basittir. Arabam yaşam tarzıma uygun olmalı ve beni A noktasından B noktasına götürmeli. Evim istediğim gibi olmalı.

Çünkü ben öyle yaptım. İşim zorluklar sunan ve uykularımı kaçırmayan bir şey olmalı. Ve gece eve döndüğümde kadını yatağında olmalı. Sen buna uymuyorsan, bu iş yürümez."

Nefes almakta zorlanıyordum. Bu iyiydi çünkü nefes alabilseydim, cevap verirken çok daha yüksek sesle konuşabilirdim.

"Tasarımcı kıyafetleri ve malikaneyi istediğimi sanıyorsun," diye suçladım.

"Şu anda ne istediğini biliyorum. Çok daha fazlasına sahip olmaya alıştığında bunun seni yıpratabileceğini de biliyorum. Bunu istemeye başlayacağını düşünüyorsan, paranı kullanarak beni buna zorlayabileceğini düşünüyorsan, o zaman burada durmalıyız."

İtmeye, kucağından atlamaya çalıştım ama eli saçlarımdan ayrıldı ve her iki kolu da beni sıkıca sararak yerimde tuttu.

"Bırak beni," diye tısladım.

"Sadie, buna hemen cevap vermelisin."

"Öyle mi? Bir soru mu sordun?" Ben de karşılık verdim. "Anne-"

Onu itmeye devam ettim, o kadar öfkeliydim ki kendi kendime mırıldanıyordum, "Jet'i aramam lazım. Jet'i aramak için çok mu geç?"

"Jet bu konuda sana yardımcı olamaz," dedi Hector bana. "Her şeyi sen yapm a l ı s ı n . "

Ona ters ters baktım.

Sonra paylaştım.

"Bunu bilemezsin, o yüzden sana açıklayacağım. Ve Hector Chavez, beni iyi dinlesen iyi olur. Kıyafetleri severim, bu yüzden istediğimi alırım. Güzel şeyleri de severim, bu yüzden istersem etrafımı onlarla donatırım. İnsanlar için güzel şeyler yapmayı severim ve siz de insan olduğunuza göre sizin için güzel şeyler yapabilirim. Eğer yaparsam, anlaşılmak zorunda kalırsınız. Ama ben fildişi kuleler ve süslü arabalar istemiyorum. Hayatımda beni önemseyen ve karşılığında benim de onları önemsememe izin verecek insanlar istiyorum. Annemin bana verdiği hediyeyi doğru kullanmak istiyorum. O benim çok yaşamam için ölmedi. Mutlu yaşamam için öldü. Mutluluk para değildir. Hayatım boyunca param oldu ama beni hiç mutlu etmedi. Son birkaç haftadır mutluyum ve lüks arabama adımımı bile atmadım ve kesinlikle fildişi bir kulede yaşamıyorum. Yani, sen sadece-"

Bitiremedim çünkü Hector taşındı.

Bir an kucagında otururken çırpınıyor ve söyleniyordum. Bir saniye sonra kanepede sırt üstü yatıyordum ve o da üzerimdeydi.

Bu nefesimi kesti, böylece tek yapabildiğim yumuşak, sert ve sahiplenici yüzüne bakmak oldu. Gözlerindeki bakış son derece sıcaktı.

Yumuşak bir sesle, "Pekala, mamita, bunu aradan çıkardık. Bir şey daha var."

Ciğerlerimde sıkışan nefesi dışarı attım ve "Ne?" diye tersledim.

Bu, tuhaf bir nedenden ötürü onu gülümsetti.

Ayrıca hızlı bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Beni öpmeyi bitirdiğinde, "Tu padre, mi cielo, beni kollarını açarak karşılaması pek olası değil. Seninle aramızdaki şey düşündüğüm gibi gelişirse, bunu bilmeli ve başa çıkabilmelisin."

"Yanılıyorsun," dedim ve gözlerinin kısılmasını izledim. "Tamamen yanlış," diye fısıldadım, kavga ve öfke beni terk etti ve kollarımı ona doladım. "O benim mutlu olmamı istiyor. Zaman alacak ama yola gelecek."

Hector başını salladı.

Ben de başımı salladım.

Sonra bütün yüzü ısındı. "Sadie, eğer böyle düşünüyorsan kendini hayal kırıklığına hazırlıyorsun."

"Hector," diye karşılık verdim sessizce. "Güven bana."

Dudağını ısırды, bir an başımın üzerinden baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sadece kalbini koru aşkım, tek söylediğim bu."

Başımı kaldırdım, ağzımı onunkine değdirdim ve sonra ağzımı onunkine dayayarak "Tamam" diye fısıldadım.

Vücudu benimkine doğru gevşedi.

Elim sırtına ve saçlarına doğru kayarken başımı kanepeye doğru eğdim ve "Şimdi

Geceyi burada mı geçireceksin?"

Bunun üzerine bana göz alıcı, beyaz bir gülümseme verdi. Sonra geceyi geçirdi.

YİRMİ DOKUZ

BAHÇELER

Sadie

H Rektör ve ben küçük, gri odada birlikte duruyorduk.

Vücudum gergin ve dimdikti. Ben

Pencerenin parmaklıklarından dışarı bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu.

Hector arkamda yakınımda duruyordu, olağanüstü sıcaklığı sırtıma vuruyordu, kolu belimdeydi, çenesi başımın üstündeki saçları okşuyordu.

Tuhaf bir nedenden dolayı, ne giydiğim konusunda endişeliydim.

Daisy, Ralphie, Roxie, Tod ve Stevie ile birlikte alışveriş merkezinde tam olarak doğru Hapsedilmiş Babanıza İlk Ziyaret kıyafetini bulmak için beş yorucu saat geçirdik. Bana kesinlikle mükemmel olduğunu söyleseler de emin değildim.

Babamın kim olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı. Gerçek Sadie. Kendi galerisi olan. Hector "Aman Tanrım" Chavez'in yanına geçen Pazar taşınan, çilem resmen bittikten bir gün sonra. Günlerini kızlar ve Ralphie ile Fortnum' da takılarak geçiren,

yanmış galerisini yeniden tasarlıyordu. Blanca sayesinde artık sıfırdan tamale pişirmeyi biliyordu ve çok lezzetliydi. Erkek arkadaşına akşam yemeğinden sonra onu motosikletiyle gezdirmesi için yalvardı, o da bunu yaptı, ancak onu yaratıcı olmaya zorladıktan sonra, gezintiyi çeşitli lezzetli yollarla kazandı. Ve geçen hafta sonu, onun yanında, oturma odasının zeminini yeniledi.

Ama yine de, bu konuda çok yüzünüze vurmak istemedim. Bu kabalık olurdu.

Üzerimde yeni bir çift Lucky kot pantolon, yanlarıma ve göbeğime tam oturan ve açık düğmelerinden göğüs dekoltesi belli olan deve renginde özel dikim pamuklu bir bluz (bu Hector'un ağzının sulanmasına neden oldu ama ağzını kapalı tuttuğu için iyi oldu), ağır gümüş tokalı çikolata-kahverengi süet bir kemer, hem şık hem de rock'n'roll olan bir çift (Daisy'nin deyimiyle) koyu kahverengi çizme ve çikolata-kahverengi süet, iki düğmeli bir blazer ceket vardı.

Saçlarım açık ve dağınıktı, omuzlarıma, sırtıma ve bazen de yüzüme dökülüyordu (babam saçlarımın açık olmasından nefret ederdi, bir hanımefendinin saçlarını arkaya ya da yukarıya taktığını söylerdi, başka bir şey yaygındı).

Uzun, geniş, altın halka küpeler takıyordum (Hector'un yanına taşındığım gece bana verdiği sürpriz bir hediye - alışveriş yapmayı nasıl başardı, bilmiyorum ama başardı) ve annemin baş harflerinden oluşan kolyesi boğazımdaydı.

Kıyafet sıradan görünüyordu ama bir servete mal oldu.

Bayıldım, o bendim.

Ama babamın bundan nefret edeceğini biliyordum.

"Ölümüne korkuyorum," diye fısıldadım pencereye.

Hector'un kolu sıkılaştı. Çenesi saçlarımdan ayrıldı ve ağzının boynuma gittiğini hissettim. Kapı açıldığında beni oradan öpüyordu.

Sıçradım ve döndüm.

Hector zıplamadı ya da kolunu bırakmadı ama başı boynumdan çıktı ve benim dönüşümle birlikte hareket etti.

Babam orada duruyordu, hapishane mavisi giymişti ama bunun dışında şaşırtıcı bir şekilde tıpkı babam gibi görünüyordu. Yüzü bronz, saçları bakımlı, vücudu fit, hapishane mavilerini erkek modasında bir sonraki büyük şey gibi gösteriyordu.

Bir şey söylemek istiyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çok fazla açılış pratiği yapmışım ama hiçbirini o kritik anda hatırlamıyordum ve tereddüt ederken babamın Hector'a attığı öldürücü bakışı yakaladım.

Bu, tabii ki konuşma hakkımı elimden aldı. Ne söyleyeceğimi bildiğimden değil ama yine de.

Babam Hector'a, "Sen orada ellerini kızımın üzerinde gezdirmeden kızımınla biraz vakit geçirebilir miyim sence?" diye sordu.

Aman Tanrım.

Bu iyi bir başlangıç değildi.

"Baba-" dedim ama sesim cılız çıkıyordu.

Babam bana bakmadı bile.

Şaşırtıcı bir şekilde, Hector

hareket etti.

Önüme geçti ve elimi tuttu. Elimi sıktı ve gitmeye niyetli olduğunu anladım.

Başımı kaldırıp ona baktım, paniklemeye başlamıştım ve ağzımdan "Gitmeni istemiyorum" diye kaçırdım.

"Hemen dışarıda

olacağım." "Hector-"

Elimi bir kez daha sıktı, sonra tekrar "Hemen dışarıda," dedi ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve babama bakmadan gitti.

Güvenlik görevlisi de öyle.

Babam ve ben yalnızdık.

Lanet olsun.

"Bundan zevk mi alıyorsun, Sadie? Onu buraya getirmek ve yüzüme vurmak?"

Ona baktım.

Kalbimin daha hızlı atmaya başladığını hissettim ve bunun olmasını bekledim. Hector'un Stepford Sadie dediği kişinin yerine oturmasını bekledim. Otomatik itaatkâr kızın gelip özür dilemesini ve Hector'un hayatımda olduğu gerçeğini gizlemesini ya da ondan tamamen kurtulmaya söz vermesini bekledim.

Onun yerine, artık iyi ve ölü olan Stepford Sadie ortaya çıkmadı.

"Bu seni üzdüyse özür dilerim, ama onun hayatımda olduğunu zaten biliyorsun," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim.

"Uzun sürmeyecek," diye karşılık verdi babam. Vücudum kaskatı kesildi.

"Nedenmiş o?"

"Hector Chavez'i araştırıyorum," diye cevap verdi, sesi soğuktu. "Elinde bir dizi parça var, Sadie. Sen sadece en sonuncususun."

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Diğer kadınları biliyorum."

"O zaman seni yetiştirdiğim kadar zeki değilsin."

"Onunla birlikte yaşıyorum."

"O zaman gerçekten de seni yetiştirdiğim kadar zeki değilsin." Ona bakakaldım.

O da ona baktı.

Bu bir süre devam etti.

Pes etmeyecektim. Onun da vermeyeceğini biliyordum.

Bu yüzden bir süre daha devam etti.

Şok olmuş bir şekilde, "İşimiz bitti mi?" diye sorarak bakışmayı bitirdi.

Şok olmuşum ve mükemmel bir karşılık bulmuşum. "Bilmiyorum baba. Öyle miyiz?"

Bu cevabı beklemediği ve aynı zamanda anlamadığı da

açıktı.

Açıklamaya karar verdim.

"İki seçeneğin var. Birincisi, Mickey Balducci annemi öldürdükten sonra nasıl olduysan öyle kalırsın ve bu da yollarımızı ayırmamız anlamına gelir. Babamla bu tür bir ilişkinin tarafı olmayacağım. Ya da iki..."

Durdum ve çantamın bulunduğu vinyl kanepeye gittim. Büyük bir fotoğraf çıkardım, annemin dolabından aldığım resmin bir kopyasıydı (orijinali şu anda Hector'un boş odasındaki bazı kutularda duruyor, alt katın bitmesini bekliyordu). Tekrar babama döndüm, ona doğru yürüdüm, bu sefer daha da yaklaştım, resim ona dönüktü.

"Buna geri dönebiliriz. Bir aile olarak. Annem yanımızda olmasa bile." Fotoğrafı ona doğru ittim ve gözleri fotoğraftan ayrılmadı. "Al bunu," dedim. "Bunu sana vermeye iznim var."

Gözleri yavaşça resimden bana kaydı.

Gördüğüm şey karşısında şaşkınlıkla bir adım geri attım.

Acı.

Mutlak, harap olmuş, gizlenmemiş acı.

Yüzündeki ifade beni derinden yaraladı. O

kadar derindi ki belirsiz bir şekilde "Baba?"

diye fısıldadım. "Bunu nereden buldun?" diye

fısıldadı. "Hector'un arkadaşlarından biri

annemin eşyalarını bulmuş."

Beni dinlemiyordu. Gözleri boynuma kilitlenmişti ve yüzündeki rengin çekilmesini dehşet içinde izledim.

Birden gözlerini boğazımdan ayırdı ve bana bakmadan yanımdan geçerek pencereye doğru yürüdü ve orada durdu.

Sırtı bana dönük, camdan dışarı baktı.

Sonra "Çık dışarı." dedi.

Sanki bana vurmuş gibi vücudum sarsıldı. "Ne?"

"Ne yaptığını biliyorum Sadie. Chavez'le, o şeylerle, benden bir parça almak için burada olduğun çok açık. Al, değerini bil ve defol git."

Bir saniye hareketsiz durdum. Sonra kalbim atmaya, kanım pompalanmaya başladı ve odadaki masaya doğru yürüdüm, fotoğrafı üzerine koydum ve pencereye, babamın önüne doğru yürüdüm.

"Dışarı çıkmayacağım," diye tersledim.

Gözleri kıpırdamadı ama ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve başımın üzerinden baktı.

"Bana bak," dedim.

Hiç bakmadı. Sanki ben yokmuşum gibiydi.

İki elimle omuzlarını ittim ve "Baba!" diye bağırdım.
Bana bak!"

Sadece soğuk gözleri eğikti, böylece burnunun ucundan bana bakabiliyordu.

"Her şeyi biliyorum. Her şeyi," dediğimde burnunun ucuyla bana bakmaya devam etti, ben de "Seninle ilgili her şeyi biliyorum," diye tekrarladım.

"Bir bok bildiğin yok" demeden önce dudağının kıvrılmasını izledim.

"Onu sevdiğini biliyorum," diye karşılık verdim. "Ailenin sana iyi davranmadığını biliyorum. Onun da seni sevdiğini biliyorum. Onun dünyası olduğunu biliyorum. Bir zamanlar, o gitmeden önce benim de dünyam olduğunu biliyorum. Bebekken geceleri beni beslediğini biliyorum-"

"Kapa çeneni, Sadie."

"Kendime zarar verirsem sana gideceğimi biliyorum-" "Sadie, kapa çeneni!"

"Uykulu uyandığımda, evde olsaydın doğrudan sana gideceğimi biliyorum-"

Elleri ceplerinden fırladı, kollarımı tuttu ve "Kapa çeneni!" diye bağırarak beni sertçe sarstı.

"Susmayacağım ve dışarı çıkmayacağım!" Yüzüne karşı bağırdım. "Yıllar önce bir babam vardı! Onu geri istiyorum!"

Beni iterek uzaklaştırdı. İki adım geri gittim, istemsiz geri çekilişimi düzelttim ve tekrar ilerledim, iki yumruğumla gömleğini kavradım ve titredim.

"Başımı öper ve beni yatağa yatırırdın-"

Elleri bileklerime dolandı ve çekti, ama ben sıkıca tuttum.

"Beni neden terk ettin? O gittiğinde sana ihtiyacım vardı!"

Vücudu hareketsiz kaldı ve bana bakabilmek için çenesi aşağı eğildi.

"Bana ihtiyacın yoktu," dedi.

"İhtiyacım vardı," diye karşılık verdim.

"Hayır, yapmadın."

"Ben yaptım!"

Çılgılık attım. "Onu ben öldürdüm."

Bedenimin hareketsiz kalma sırası gelmişti. "Ne?"

"Tetiği ben çekmedim ama yaptığım şey onu o duruma soktu, bu yüzden kafasını uçuran ben de olabilirdim."

Sözleri içime işledi ve gözlerimi sıkıca kapattım.

"Yaptığı buydu, Sadie. Mickey onun kafasında bir delik açtı."

"Sessiz ol," diye fısıldadım.

Yaklaştı, ağzı kulağıma geldi ve fısıldadı, "Aynı şeyi ona yapmadan önce, beni ona götürmesini sağladım. Bernie ve ben onun vücudunu aldık-"

"Lütfen, yapma."

"Onu mermer bir mezara koydurmak için çok para ödedik-" "Yapmayın."

"Pembe mermer, onun en sevdiği renk." "Kes şunu."

Kulağıma fısıldamaya devam etti. "Şimdi bile, buradayken, her Pazar öğleden sonra o mezarın basamaklarına gardenyaların yerleştirildiğini biliyorum."

Elimde değildi. Kavga içimden çıkmıştı. Gömleğini bıraktım ve kollarım beline dolanarak ona sarıldım. Gözyaşlarım boğazımda düğümlenmiş, yüzümden aşağı süzülüyordu. Kendi boğulma hıçkırıklarımı duydum ama o kollarını bana dolamadı. Bana sarılmadı.

"Ama işim bitmemişti, değil mi?" diye sordu usulca.

Başımı arkaya yatırdım ve bulanık yüzüne baktım.

Ancak o zaman bana dokundu.

Gözlerimi kırptırdım ve yanağıma bakan gözlerini yakalayarak odaklandım. Sonra eli başımın yanına geldi, başparmağını uzattı ve oradaki yara izini takip etti.

"Sana tecavüz ettirdim. Sana. Benim tatlı Sadie'm. Kimse sana zarar veremesin diye onca yıl seni korudum. Kimse sana Lizzie'ye yaptıkları gibi ulaşamasın diye. Sonra hapse atıldığımda geri adım attım, sana kendi hayatını, annenin senin için istediği hayatı vermek istedim. İyi bir hayat, içinde benim olmadığım temiz bir hayat. Ve yine de sana tecavüz ettiren bendim." "Benim tatlı bebeğim" demeden önce sesi derinleşti ve sertleşti.

"Baba-" diye fısıldadım, taze gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Gözlerinin açılmasını hayranlıkla izledim.

Başını eğdi ve neredeyse kayıtsızca, "Bana nasıl bakabiliyorsun?" diye sordu.

Bir kez göz kırptım, sonra tekrar, "Çünkü ben sevgiden yaratıldım, ben buyum. Ve Hector, birini seversen pek çok şeyi affedersin der. Yani," dedim ve sesim kısıldı, "sanırım seni sevdiğim için sana bakabilirim."

Bana baktı ve ben bekledim, bedenim hareketsizdi, gözyaşlarım akıyordu ve saniyeler yavaşça geçiyordu, her biri saatler sürüyordu.

Sonra kollarını bana doladı ve beni içine doğru çekti. Ağzının başımın üstünü öptüğünü hissettim ve parmak uçlarımda ayağa kalktım, kollarım sıkılaştı, yüzüm boynuna doğru gitti.

Bir süre birbirimize sarıldık, gözyaşlarım dinene, bacaklarıma yeniden güç gelene kadar ve sonra kulağına fısıldadım, "Lütfen fotoğrafı çeker misin?"

Kollarıyla beni sıktı. "Fotoğrafı ben çekerim, Sadie." Ben ittim.

Ne diyebilirdim ki?

Babam bana ne zaman avantajlı olduğumu ve bunu ne zaman zorlamam gerektiğini öğretti.

Ben de babamın bana öğrettiği gibi yaptım.

"Kolyeyi takmamın bir sakıncası var mı?"

Bu beni bir kez daha sıktı. Cevap vermedi ama ben bunu evet olarak algıladım.

Sonra mecbur olduğum için, çünkü önemliydi, daha da ileri gittim. "Eğer benden önce kalkarsa, üşümeyeyim diye yorganı üzerime örter."

Babamın vücudu gerildi.

"Neden bilmiyorum ama tecavüzden sonra ona gittim. Beni hastaneye götürdü. Görevliler onu benden ayırmaya çalıştığında, iki adamın onu çekip götürmesi gerekti."

Beni farklı bir şekilde sıktı, sessiz olmamı söyleyen bir sıkma.

Sözsüz komutu dinlemedim. "Beni güvende hissettiriyor." diye devam ettim.

Sonunda konuştu. "Sadie-"

Sesim o kadar kısıldı ki kendimi zar zor duydum. "Sanırım onu seviyorum."

Yine sessizlik.

Sonra derin bir iç çekiş.

"Bu kadar zeki bir piç olmasaydı adamdan nefret etmek çok daha kolay olurdu."

Babamın boynuna göz kırptım. Sonra geri çekildim ve ona baktım.

"Bu ne anlama geliyor?" Nefes aldım.

Eli tekrar yanağıma geldi. Başparmağı yine yara izini takip etti, sonra gözleri benimkilere kayd1.

"Yeni erkek arkadaşına katlanmak zorunda kalmadan önce kızımı bir süre tanıyabilir miyim?"

Vücudum rahatlayarak onunkine doğru sarktı. Sonra başımı salladım.

Çünkü biliyordum.

Biraz zaman alacaktı ama olacaktı.

"Bir ziyaret gününü daha kaçırmayacağım," diye söz verdim. "Güzel," diye karşılık verdi.

"Onun nerede olduğunu bilmek istiyorum. Gardenyaları oraya kendim götürmek istiyorum."

Nefesini içine çekti, tuttu, sonra bıraktı ve başını salladı. "Bunun ayarlandığından emin olacağım."

"İyi olmanı istiyorum, böylece yakında çıkabilirsin."

Bu onu gülümsetti. Kocaman değil ama dudakları yukarı kalktı. Ben de gülümsedim.

Sonra fısıldadım, "Geri döndüğüne sevindim baba."

Elini saçlarımın arasına soktu, başımı kavradı ve aşağı doğru eğdi.

Başımın üstünü öptü.

"Beni geri götürdüğün için teşekkür ederim Sadie," dedi saçlarıma doğru.

Bunun üzerine, on sekiz yıl sonra ilk kez babama sarıldım.

EPILOG

COMO QUIERAS

Sadie

"J Tanrım, Trish, içkinin parasını ben ödüyorum. olsun
sarhoş üzerinde " Herb Logan,
Roxie'nin Yeri Baba,
karısını tersledi (yüksek sesle).

"Sesini alçalt Herb," diye tısladı Roxie'nin annesi Trish Logan (yine yüksek sesle). "Kızının düğününün gürültücü, sarhoş, köylü babasının anılarıyla gölgelenmesini mi istiyorsun?"

Küçük (ama gürültülü) grubumuzda ben, Herb ve Trish ile birlikte duran Jules, Vance, Stella ve Mace'e baktım.

"Roxie'nin umurunda değil, o herkesin iyi vakit geçirmesini istiyor. Kahretsin, Ally'ye bir baksana, rüzgâra karşı üç çarşafı var," diye karşılık verdi Herb.

Hep birlikte Ally'ye bakmak için döndük.

O da Jules, Stella ve benim gibi (Annette, Daisy, Indy, Ava, Jet ve Roxie'nin kız kardeşi Mimi gibi) bir Rock Chick,

) göz alıcı, koyu yeşil, uzun, kadife bir elbise giymişti; straplez, vücuda oturan, önü seksi bir yırtmaçla süslü ve korsajında zarif bir kıvrım vardı. Hepimizin boğazında mükemmel, oval yakutlar (Roxie'nin nedime hediyesi - yeşil ve kırmızı renk kombinasyonu Noel arifesi olduğu içindi) ve kulaklarımızda eşleşen çıtçıtlar vardı, her ikisi de saçlarımız özenle toplanmış olduğu için çok güzel görünüyordu.

Ally ve Ren Zano çok yoğun bir konuşma yapıyor gibiydiler. Ren'in yüzü sabitti, çenesi gergindi. Ally'nin yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu.

Sonra birdenbire, "Cehenneme git, Ren Zano!" diye bağırdı, bir adım geri çekildi ve sanki ona vuracakmış gibi elini yumruk yaparak kolunu kaldırdı.

Ally kendini bırakırken Jules, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Ama Ren Ally'nin yumruğunu yakaladı, aşağı ve arkasına doğru bükte, böylece vücudu onunkine çarptı. Ağzı Ally'nin kulağına gitti ve onun çırpınmasına neden olacak bir şey söyledi. İkisini de çevirdi, Ally'nin kolu hâlâ arkasındaydı ve onları Denver Sahne Sanatları Kompleksi'nin zarif Donald R. Seawell Büyük Balo Salonu'ndan dışarı çıkardı.

"Bu da neydi şimdi?" Hepimiz gözlerimizi Ren ve Ally'nin bulunduğu boş alana kilitlemişken Stella nefes aldı.

"Ona yardım edelim mi?" diye sordum ve Stella ile Jules bana bakıp başlarını salladılar.

Ally'yi bu kadar üzgün görmek hoşuma gitmemişti ama Jules ve Stella'nın bu Rock Chick işinde daha deneyimli olduklarını düşündüm. Ren'in iyi bir adam olduğunu, kimseyi incitmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden boş verdim.

Herb, "Eğer bu süslü balo salonunda 'cehenneme git' diye bağırabiliyorsa, parasını ödediğim bir içki daha içebilirim," dedi ve bara doğru yürüdü.

Trish'in gözleri Jules, Vance, Stella, Mace ve beni taradı.

Sonra sordu, "Hanginiz evlisiniz? Ben unuttum."

"Sadece ben, Bayan Logan," diye yanıtladı Jules.

Trish'in gözleri önce bana sonra Stella'ya kaydı, "Yapma bunu."

Sonra hışımınla Kitty Sue, Malcolm ve Tom'a doğru gitti.

Mace ve Vance birbirlerine sırttılar. Stella, Jules ve ben kıkırdamaya başladık.

Bir sıcaklık hissettim, sonra Hector'un elini sırtımın alt kısmında hissettim. Belim boyunca kaydı ve ağzı boynuma geldi. Titredim, başımı yana çevirdim ve ona gülümsedim.

Gülümsememi yakaladığında yüzü ısındı ama gözleri Mace ve Vance'e gitti.

"Zano'nun nesi var?" diye sordu onlara.

Sessizlik.

Ama bunun bilmediklerinden kaynaklanmadığı hissine kapıldım. Çünkü gevşek dudaklı Rock Chicks'in önünde söylemiyorlardı.

Stella da aynı duyguya kapıldı ve Mace'e dönüştü. "Biliyor musun?"

"Siktir," diye

mırıldandı. "Dökül,"

diye karşılık verdi.

"Kedicik," diye yanıtladı Mace (ama dikkat ederseniz cevap vermedi).

Gülümsedim.

Mace'in Stella'ya "yavru kedi" demesine bayıldım. Çok tatlıydı. Mace'in olduğu pek çok şey vardı (ateşliydi, uzundu, yakışıklıydı, biraz korkutucu ve huysuz olabilirdi, şaşırtıcı derecede tatlı da olabilirdi), ama olmadığı bir şey vardı ve o da sevimliydi.

Stella'nın yanında olduğu zamanlar hariç.

"Kai," diye karşılık verdi Stella ve Stella'nın Mace'e kendi adıyla hitap etmesine bayılırdım. Başka kimse yapmazdı, ama o yapardı. Ve bunu yaptığında da çok tatlı oluyordu (şimdi gözlerini kısarak yaptığı zamanlar hariç).

Indy ve Lee kapıdan içeri girerken gözlerim kapıya kaydı. Kız korsesini düzeltiyordu. Lee'nin ağzında onun ruju vardı.

Kıkırdadım.

Jules eğildi ve fısıldadı, "Komik olan ne?"

Başımı Indy ve Lee'ye doğru eğdim. Lee şimdi elinin tersiyle ağzını siliyordu.

"Sanırım Indy'de biraz var," diye fısıldadım Jules'a. Jules sırttı.

"Düğünler insanlara bunu yapıyor," dedi bana. "Luke resepsiyonda Ava'yı itfaiyeci kucağında dışarı taşıdı. Onu eve götürdü, iş verdi ve geri getirdi. Ağzı şişmiş, yüzü kızarmış ve saçları dağılmıştı."

Gözlerim yuvarlaklaştı. "Şaka mı yapıyorsun?" Başını salladı.

Kabul etmek zorundaydım (özel olarak, kendime), haksız değildi. Birkaç ay önce Jet ve Eddie'nin düğününde, Hector bir samanlıkta "iş bana verdi".

S'mores'tan çok daha iyiydi.

"Ne var ne yok?" Indy sordu, o ve Lee grubumuza çarptı.

"Pek bir şey yok. Herb'ün kafası iyi. Trish Sadie'yi uyardı ve

evlenmemem için bana baskı yapıyor. Ally yüksek sesle 'cehenneme git' diye bağırdıktan sonra neredeyse Ren'in suratına yumruk atıyordu ve çocuklar neler olduğunu biliyorlar ve dökmüyorlar," diye yanıtladı Stella.

Indy Lee'ye döndü. "Ally neredeyse Ren'i yumrukluyordu? Bu da ne demek oluyor?"

Lee başını salladı.

Indy'nin gözleri kısıldı.

"Belki de beş dakika önce vestiyerde ona çıplak minnettarlık göstermemeliydin. Bunu sonraya saklamalıydın," diye atıldı Jules.

Indy'nin yüzü kızardı. Vücudu yavaşça Jules'a döndü ve Lee kıkırdamaya başladı.

"Komik olan ne anlamıyorum," diye tersledi Indy Lee'ye.

Ağzı kulağına gitti, eli karnına gitti ve ona gözlerini tembelleştiren ve vücudunu gevşeten bir şey söyledi.

"Her neyse," diye fısıldadı ve bana gözlerini devirdi.

Gülümsedim. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece gülümsedim.

"Ally'ye neler oluyor?" Roxie elini Hank'in elinin içine koyarak sordu, ikisi de grubumuza katıldı.

Roxie ve Hank'in düğünü Eddie ve Jet'inkinden daha farklı olamazdı.

Jet'in istediği gibi, domuz kızartmasını bir ahır/samanlık/s'mores resepsiyonunun dışında yaptı. Tam bir patlama olmuştu. Herkes ahırdaki tahta çitelerin üzerinde topuklarını vurarak rock 'n' roll ve country çalıyor, bira ve kokteyllerle sarhoş oluyor, kızarmış domuz yiyor, dışarıda büyük kütüklerden oluşan devasa bir şenlik ateşinin etrafında marshmallow kızartıyordu.

Kabarık yün battaniyeler her tarafa serilmiş ve saçlarını serbest bırakmışlar.

Şenliklere biraz gölge düşüren tek şey Ally'nin gezinti sırasında bir saman kavgası başlatmasıydı. Ortalık biraz karıştı (Tex de o gezintideydi) ve öfkeli gezinti sürücüsü tarafından gezintiden atılmakla tehdit edildik.

Ama bunun dışında, en iyisiydi.

Jet muhteşem görünüyordu. Seçtiği çevreyle uyumsuz bir şekilde, geniş etekli, tonlarca tül, dantel ve boncuklu, büyük gelinlik yolunu seçmiş, gerçekten bir peri prensesi gibi görünüyordu.

Böyle düşünen tek kişi ben değildim.

Kilisenin önünde dururken, Jet koridora çıkmak üzereyken gözlerim Eddie'ye kaydı. Onu gördüğü anda tüm vücudu değişti. Kıpırdamadı, sonra gözleri (şaka yapmıyorum) aktı ve (yine şaka yapmıyorum) geleneği bozup koridorda yürüdü. Herkesin önünde. Sanki kızın kendisine doğru yürümesini bekleyemiyormuş gibi (ki tabii ki bekleyemezdi).

Ona koridorda eşlik eden babası Ray bir kahkaha patlattı ama Eddie onu duymazdan geldi. Sonunda Eddie bir tarafta, Ray diğer tarafta, hem babası hem de nişanlısı onu koridorda yürürken buldular.

Bu gösteri karşısında havalara uçacağını düşündüğüm Blanca, bunun yerine gürültülü, mutlu gözyaşlarına boğuldu.

Hayatımda gördüğüm en romantik şeydi.

O güne kadar.

Roxie'ye baktım.

Fildişi rengi saten bir elbise giymişti; göğüs, karın, bel ve kalça bölgelerini sıkıca saran elbisenin tam etek kısmı önden kesilmişti. Göğüs dekoltesinde derin bir V vardı, malzeme yukarı çıkıyor ve omuzlarında minik, spagetti kayışlar halinde noktalarda toplanıyordu, bunlar yukarı çıkıp sırtından aşağı sarkıyordu, yemin ederim, elbisenin malzemesini bir mucize ile alt kısmında tutuyordu. Uzaktan bakıldığında sırtı tamamen açıkta görünüyordu. Elbise hem zarif hem de aşırı seksi olmayı başarmıştı. Basitçe söylemek gerekirse nefes kesiciydi. Hayatımda gördüğüm en sıra dışı ve fantastik gelinlikti. Saçları özenle kıvrılmıştı ve boynunda ve kulaklarında (benden) "ödünç aldığı" elmaslar vardı.

Beş buçukta başlayan bir gece düğünüydü, tören Cheesman Park Pavilions'da, krem rengi ponponlu krizantemlerden oluşan devasa buketler ve binlerce parıldayan beyaz Noel ışıkları arasında yapıldı.

Hava buz gibiydi, bu yüzden hepimizin üzerinde kadife pelerinler vardı ama Roxie ayakta duran kalabalığın arasından sadece elbisesi, ayakkabıları ve benim elmaslarımla Hank'e doğru yürüdü, kolunda da Herb vardı.

Sonra daha hızlı yürümeye başladı, Herb (kızından daha kısa boylu) ayak uydurmakta zorlanıyordu.

O zaman daha hızlı.

Sonra (başka türlü ifade etmek mümkün değil) topuklu ayakkabılarıyla Hank'e doğru koşmaya başladı, babasını da yanında sürüklüyordu.

Hank ön tarafta durmuş, başını sallayarak gülüyordu ve kız onun yanına vardığında o da yüksek sesle gülmeye başlamıştı.

Ona dokunacak kadar yaklaştığı anda onu öptü.

"Tanrım. Onu öpmeden önce seni ele verebileceğimi mi sanıyorsun? Kahretsin," diye mırıldandı Herb (yüksek sesle). Sonra Trish'e döndü. "Trish, bu kanıtlıyor. O senin kızın."

Rock Piliçleri olarak hepimiz bir kenarda durup kıkır kıkır güldük.

Roxie hiç utanmamıştı. Sadece eğildi, babasının yanağını öptü, döndü ve Hank'le kollarını birleştirdi.

Sanki evlenmeyi bekleyen bir aile ve arkadaş kalabalığının önünde değil de kimsenin bakmadığı bir sinemaya girmek için sırada bekliyormuş gibi tüm ağırlığını onun yanına verişini izledim.

"Hot Bunch biliyor ama konuşmuyorlar," diye Stella Roxie'nin sözlerini tamamlayarak beni Anı Yolu'ndaki gezintimden çıkardı.

Roxie Hank'e döndü. "Sen biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Hank.

"Düğün günümüzde bana yalan söylemeyeceksin değil mi?" Roxie sordu ama bu daha çok bir uyarıydı.

"Üzgünüm, Günışığı. Ally aşk hayatı hakkında benimle iletişim kurmaz. O benim kız kardeşim. Bilmek istemiyorum. Hiç bilmedim. Asla da bilmeyeceğim," diye yanıtladı Hank.

Roxie'nin gözleri doldu. "Aşk hayatı mı? Ren ve Ally? Whisky, bir şeyler biliyorsunuz!"

Hank'in gözleri Lee'ye kaydı ve sonra

"Kahretsin" dedi. Vance kahkahayı patlattı.

Jules omzuna vurdu.

İşte o zaman kahkahayı patlattım.

Hector kalçama baskı uyguladı ve beni önüne doğru kıvırdı.

Başımı geriye eğip ona baktım, hâlâ gülüyordum.

İşim bitene kadar yakışıklı sırtışıyla beni izledi.

Sonra öne doğru eğildi ve ağzı benimkine değdi.

"Biliyor musun?" Kollarımı beline dolayarak usulca sordum.

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Erkekler konuşur. Ben pek dinlemem. Ally'nin bazı işleri olduğunu biliyorum. Zano da işin içinde. Bir geçmişleri var. Tek bildiğim bu."

Ally ve Ren'in kaybolduğu yere baktım ve mırıldandım, "O karanlık bir at. Herkese sırlarını söyletiyor ama kendi sırlarını saklıyor."

"Ally Nightingale'i altı yaşımdan beri tanıyorum. Tanıdığım en karmaşık ikinci kadındır," diye yanıtladı Hector. "Ally hakkında her zaman bildiğim bir şey var, mamita, ne görürsen onu elde edemezsin."

Daha da yaklaştım, dirseklerim havada, ellerim sırtından kürek kemiklerine doğru ilerliyordu. "İşte şimdi ilgimi çekti."

Başını iki yana salladı. "Sen de hepimiz gibi olan biteni izlemek zorundasın." Sonra ekledi, "Ve umarım kimsenin canı yanmaz."

Ben daha bir şey söyleyemedim Tex (smokin giymişti ve bundan hiç memnun değildi) odanın öbür ucundan gürledi: "Roxanne Giselle Lo...yani Nightingale! Şu lanet arpçılar ne zaman çenelerini kapatacaklar da biraz rock 'n' roll dinleyebileceğiz?"

Başımı Bronco'nun camına yasladım ve Hector bizi düğünden eve götürürken Denver'ın geçip gidişini izledim.

Şampanyadan sarhoş olmuştum ve nedimelik görevleriyle geçen bir günün (bir daha Noel ışığı görmesem de umurumda olmazdı, ta ki yarına kadar) ve rock 'n' roll eşliğinde vahşi bir kadın gibi dans ettiğim (çoğunlukla Ava ve Daisy ile) son iki saatin yorgunluğunu atmıştım.

Elim kucağımdan çekildi. Hector'un parmakları benimkilerle birleşti ve elimin arkasını sert kalçasının üzerine koydu.

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu sessizce.

"Harikaydı. Düğün çok güzeldi. Ama yorgunum ve ayaklarım beni öldürüyor."

"Yakında evde olacağız, canım."

"Biliyorum."

"Eddie ve Jet'in düğününden sonra sana o lanet ayakkabıları giymemeni söylemiştim," diye hatırlattı bana. "O zaman şikâyet etmiştin, yine edeceğini biliyordum."

"Nedime elbisesiyle çirkin ayakkabılar giymeyeceğim, Hector."

"Rahat olan çirkin ayakkabı diye bir şey yok mu?"

"Hayır," dedim kısaca (ve dürüstçe). Kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim.

Hector, aylar sonra bile hala komik olduğumu düşünüyordu.

Hala anlamadım.

"Jet hamile," dedi aniden. Elim onun elinin içinde gerildi.

"Ne?"

"Eddie bana bu gece söyledi. Daha erken. Bir süreliğine bunu kendilerine saklıyorlar. Ne yaparsan yap, anneme söyleme."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Bundan memnunlar mı?"

Eli benimkini sıktı. "Jet'i bilmem ama Eddie havalara uçtu."

Eğer durum buysa Jet'i biliyordum. Onun da çok mutlu olduğu kesindi.

"Bu harika," dedim usulca.

"Evet," diye cevap verdi, aynı şekilde yumuşak bir sesle.

Elini sıkma sırası bendeydi. "Hector Amca." Sessizlik.

Sonra, "Kahretsin."

Sonra gülme sırası bana geldi.

Eve doğru el ele yürüdük.

Hector bizi içeri aldı.

Düğmeleri çevirdim ve ışıklar yandı.

Sonra uzandım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve kanepenin arkasından oturma odasına fırlattım. Kanepenin koltuğundan sekti ve yere çarptığını duydum.

Ben de çantamı aynı yöne fırlattım. Koltuğun üzerinde zıpladı ve orada kaldı.

Evi yenileme işi hayallerimdeki gibi gerçekleşmiyordu (tam olarak).

Hector ve ben her konuda dişe diş kavga ettik.
Ev.

Zemini, şömineyi ve süpürgelikleri hallettikten sonra, Hector oturma odasını mutfağın dışında istediğini söyledi; böylece maçlar sırasında biraya daha kolay erişebilecekti.

Yemek odasının mutfağın dışında olması gerektiğini (ilk başta sabırla) açıkladım.

Haftalarca üst üste yığılmış mobilyaların plastikle kaplanması anlamına gelen bir çıkmaza girdik.

Sonra bir gece iç çamaşırlarıyla yaratıcı oldum ve onu ikna ettim (doruğa ulaşmadan yaklaşık iki saniye önce).

Bu adil değildi. Aslında, gerçekten adil değildi, ama bu ders bana önümüzdeki haftalarda iyi hizmet etti.

Hector aldırıyor gibiydi.

Sağ tarafta Broadway'deki Antikacılar Sokağı'nda bulduğum antika, ceviz, on iki kişilik bir yemek odası masası vardı. Masayı yenilettim, sandalyelerin oturaklarını koyu gri ve koyu gri-mavi şeritlerle yeniden yaptırdım. Artık üzerinde calla zambaklarıyla dolu büyük yuvarlak bir vazo vardı.

Mutfağın duvarında annemin dolabından aldığım Waterford kristalleri, annem, babam ve benim aile fotoğrafımız ve Hector ile babasının Hector öldüğünde çekilmiş başka bir fotoğrafı ile uyumlu bir büfe duruyordu.

on dokuz yaşındaydı. Şöminenin üzerinde gerçek çam yeşillikleriyle örülmüş beyaz Noel ışıkları vardı.

Sol tarafta Hector'un gece mavisi dimi mobilyaları vardı ama ben mavi, gri ve çikolata kahvesi desenli yastıklar eklemiştim. Yatak odasındaki televizyon köşeye yerleştirilmiş, tüm mobilyalar maksimum izleme potansiyeli için konumlandırılmıştı. Başka bir köşede mavi ve beyaz ışıklarla, mavi, gümüş ve beyaz süslerle süslenmiş kocaman, gerçek bir köknar Noel ağacı vardı. Şöminenin üzerinde Hector'un ailesinin gümüş çerçeveli fotoğraflarının ve annemin, büyükannemin ve büyükbabamın diğer fotoğraflarının etrafında daha fazla yeşillik ve ışık vardı. Parlak mavi bir saksının içinde kocaman beyaz bir Atatürk çiçeği sehpanın tam ortasında duruyordu.

Oturma odasının arkasında, Fransız kapılarının ardında büyük bir çalışma masası, uzanma koltuğu ve Hector'un masaüstü bilgisayarının bulunduğu çalışma odası yer alıyordu.

Ön odaların hepsi mükemmeldi.

Mutfak artık bir çukurdu. Her şey birkaç hafta önce Hector, Buddy ve Eddie tarafından sökülmüş ve bir ıslah kamyonuna yüklenerek götürülmüştü.

Yemek pişirme derslerim askıya alınmıştı. Mutfak bu haldeyken Noel yemeğine kesinlikle ev sahipliği yapmayacaktık (Blanca yapacaktı).

İçeri girdim, pelerinimi çıkardım, tırabzana astım, sonra merdivenlerden yukarı çıktım ve doğruca yatak odasına gittim.

Yüzüstü yatağa düştüm.

Eskiden ayakkabılarını (ya da çantasını) odanın öbür ucuna fırlatan ve paltolarını tırabzanda bırakan biri değildim.

Eskiden temiz ve düzenliydim. Takıntılı bir şekilde.

Ben de eskiden en ufak bir seste uyanan bir insandım.

Artık ikisi de değildim.

Gerçek Sadie çok daha rahattı. Daha iyi uyuyor ve aptalca şeylere kafasını takmıyordu.

Gerçek Sadie'yi severdim. Çoğu zaman, o devam ediyordu.

Hector üzerine oturduğunda yatağın hareket ettiğini ve sırtımdaki fermuarın inmeye başladığını hissettim.

"Ben burada uyuyacağım," diye haber verdim ona.

"Como quieras," dedi Hector usulca ve bu sözleri duyunca yatağın içinde gülümsedim.

Odayı görmek için gözlerimi açmama gerek yoktu.

Hector yatak odasını bir sonraki projesi haline getirmişti (oturma odasından sonra ve mutfaktan önce). İzin almıştı ve o yerleri yeniden döşerken, süpürgelikleri değiştirirken ve duvarları boyarken biz bir hafta boyunca çekyatta uyuduk (yardım etmek istedim ama galeri yeniden yapılıyordu ve Roxie'nin düğün planları kızışıyordu, bu yüzden Ralphie ve ben biraz meşguldük).

Duvarlar sıcak gri-yeşildi ve yeni, parlak akçaağaç süpürgelikler vardı. Hector yeni bir yatak, komodinler ve iki yeni şifonyer almıştı; biri alçaktı ve üstünde ayna vardı, diğeri ise uzun ve genişti, altı çekmecesine vardı.

Mobilya konusunda kavga ettik çünkü ben ödemeye yardım etmek istedim.

Reddetti.

Ben ittim.

Bir çıkmaza girdik.

Günler sonra, yatakta, ona yalvarana kadar bitirmeme izin vermedi, sonra mobilyalar hakkında susmamı istedi ve ben de kabul ettim.

Sanırım bu adil bir oyundu. Şikayet etmiyordum.

Fermuar sonuna kadar indi. Hector yataktan kalktı. Elbise ayak bileklerimden çekildi ve ağır kumaşın odanın içinde bir yere düştüğünü duydum.

Bu beni telaşlandırmalıydı. Elbise kadifeydi, muhteşemdi ve pahalıydı.

Başımı kaldırmadım.

Onun yerine yatağın üzerinde zümrüt yeşili, Fransız kesim bir külottan başka bir şey yoktu.

Hector'un botlarının sesini duydum, sonra giysileri yere çarptı, sonra bana geri geldi. Yukarı çekildim, onun içine yuvarlandım, yorgan altımdan çekildi ve sonra tekrar üzerine kapandı

Ben. Başımı göğsüne yasladım, kolumu karın kaslarına doladım.

"Sadie, saçındaki iğneler derime batıyor." "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Ağır bir iç çekişle sırt üstü yuvarlandım ve saçımdaki tokaları çıkarmaya başladım.

Hector bir dirseğinin üzerine kalktı ve beni izledi.

Sonra da "Hank ve Roxie'ye düğünleri için ne almıştık?" diye sordu.

Saçlarımdaki ellerim hareketsiz kaldı ve sadece gözbebeklerim Hector'a bakmak için döndü.

Hector ve ben Eddie ve Jet'e düğünleri için yepyeni bir mutfak almıştık. Jet yemek yapmayı çok severdi. Eddie evlerini onarıyordu ama bir polisin bütçesiyle ve zamanının çoğunu alan iş ve Rock Chick görevleri nedeniyle ona yeni bir mutfak almaya fırsat bulamamıştı. Onun (birkaç kez) "son teknoloji" bir şeyi ne kadar çok sevdiğini anlattığını duydum.

Hector ve ben de ona verdik.

Yirmi bin dolara mal oldu ve iki sıcak kanlı Meksikalı Amerikalı erkeğin geçici olarak aklını kaçırmasına neden oldu.

Jet ilk başta şok olmuştu.

Sonra kendimi açıkladığımda önce anlayışlı, sonra takdirkâr, sonra da neşeli davrandı.

Blanca sevinçten havalara uçu ve kendisinin de yeni bir mutfağa ihtiyacı olduğunu ima etmeye başladı (Hector henüz bilmiyordu ama bu onun Noel hediyesiydi).

Jet, Eddie'yi ikna etmişti. Biraz zaman aldı ama yaptı.
o.

"Um..." Hector'un sorusunu cevapladım.

Sırt üstü düştü, gözlerini tavana dikti ve mırıldandı,
"Siktir."

Dirseğimin üzerinde ayağa kalktım ve ona baktım, saçlarının yarısı dökülmüştü, yarısı hâlâ tokalıydı.

"Hector! Param var! Paramı arkadaşlarıma harcamaktan başka ne yapabilirim ki?"

Dirseğinin üzerinde ayağa kalktı, Bay Ruh Hali Salınımı tamamen öfkeye dönüştü ve benimle yüzleşti.

"Bilmiyorum," diye kestirip attı. "Biriktirmek mi? Çocuklarımızı üniversitede okutmak için mi? Bu gece bir şey olduysa, lanet olası düşünlerini ödemek için paraya ihtiyacımız olacak. Lanet olsun, seni tanıyorum, bizimkini ödemek için son kuruşuna kadar ihtiyacımız olacak."

Nefesim bir anda kesildi. Sonra bir
dalgalanmayla geri geldi.

Sonra fısıldadım, "Ne?" "Beni
duydun," diye karşılık verdi.

Doğrudum ve ona baktım. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

Ayağa kalktı ve benimle yüzleşti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Göz kırptım.

Sonra "Hayır." dedim.

"Burada ne yaptığımızı sanıyorsun? Evcilik mi oynuyoruz?" Tekrar göz kırptım.

"Tanrım, Sadie," diye kırptı. "Şu lanet koluma bak."

Baktım ama gerek yoktu. Gül dövmesini oraya aylar önce yaptırmıştı, ben taşındıktan birkaç hafta sonra.

Olağanüstü bir şeydi. Gövdesi, yaprakları, taç yapraklarının hepsi zarifçe çizilmiş ve canlı renklerle doldurulmuştu. İki seferde çizilmişti, önce ana hatlar çizilmiş, haftalar sonra, o iyileştikten sonra da içi doldurulmuştu.

Kalbim çırpındı, sonra karnım çırpındı, sonra fısıldadım, "Hector-"

"Hank ve Roxie'ye ne aldık?" diye sözümü kesti.

Cevap verip bu işi bitirmeye karar verdim.

"Mutfak kadar pahalı değildi," dedim ona. "Ne aldık?" diye tekrarladı.

"Mutfak kadar bile değil," dedim tedbir olsun diye.

Bana Scorch'u verdi. İç çektim.

"Onlara Mikasa porselenlerinden bir set aldık." Hector bana Scorch'u vermeye devam etti.

"On iki tabak takımı," diye devam ettim. The Scorch'a devam etti.

"Ve...um...servis tabakları."

Daha fazla Scorch.

"Ve gümüşleri."

Hala daha

Scorch.

"Hostes setiyle birlikte."

Daha fazla Scorch.

"İşte bu kadar," diye bitirdim.

"Dios mio" diye mırıldanarak sırt üstü düştü.

Dudaklarımı içeri çektim, sonra ellerim tekrar saçlarıma gitti ve kalan tokaları çıkardım.

Ben bunu yaparken, Hector kolunun arkasını gözlerinin üzerine koymuş, gül dövmesini tam olarak gösteriyordu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten sonra ona doğru eğildim. Komodine uzanarak iğneleri üzerine bıraktım ve göğsümü onunkine yasladım.

"Hector," diye seslendim.

Sessizlik ve hareket yok.

"Belki de..." Tereddüt ettim, doğru zaman olup olmadığından emin değildim, "Noel'de ne yaptığımdan bahset."

Birden hareket etti. Kollarını bana doladı, ben sırtüstüydüm, o üstteydi.

"Umarım enerjini geri kazanmışsındır mamita, çünkü bunun için bana borçlusun," diye açıkladı, yine çok tuhaf bir Hector Mantığı sergileyerek.

Sonra yüzü boynumda kayboldu. Dili kulağımın altına dokundu.

Şimdi mutlu bir denizkızı olarak hayatımda cirit attığım güzel ılık sulara rahat bir ters takla attım.

Kollarımı ona doladım ve tavana doğru gülümsedim.

ERKEN NOEL SABAHI, kapı çalındı.

Son bir saattir onu beklediğim için uyanıktım ve hemen yataktan kalktım.

"Anladım, mamita," diye mırıldandı Hector, diğer tarafa doğru yuvarlanarak.

Onu görmezden geldim ve külotumu giydim.

"Sadie, ben hallederim," diye tekrarladı Hector ve ben de fanilalarından birini silkelerken ona baktım. Üzerinde, paçaları ayak bileklerine kadar bol, pas rengi, büzgülü bir eşofman altı vardı.

Hector siyah bir termal giyerken ben de kalçaları çentikli, tüylü, gri bir şort giydim.

Bu arada dudaklarımı da içeri çektim.

Hector giyinmeyi bıraktı ve bana baktı.

Sonra ellerini kalçalarına götürdü.

"Ne yaptın sen?" diye sordu. Kapı zili tekrar çaldı.

Yatak odasından fırladım.

Hector çok daha yavaş ilerledi ama bacakları da daha uzun olduğu için merdivenlerin dibinde bana yetişti ve beni arkasından çekti. Kapıya doğru yürüdü, kilidi açtı ve çekiştirerek açtı.

Hector'un cesedinin etrafına baktım. Jack orada duruyordu.

"Merhaba Jack," dedim. "Mutlu Noeller."

Jack'in gözleri bana geldi ve sonra (şaka yapmıyorum!) göz kırptı.

Sonra elini kaldırdı ve Hector'a bir dizi anahtar uzattı.

Hector önce anahtarlara, sonra da Jack'e baktı.

Jack başını Hector'un Bronco'sunun arkasına yepyeni, parlak, siyah bir GMC Yukon'un park edildiği sokağa doğru salladı.

Hector anahtarları almayınca, Jack onları havaya fırlattı. Hector'un eli fırladı ve onları yakaladı.

Jack bana sırıttı. Döndü, verandayı geçti, merdivenlerden indi ve Yukon'un arkasına park edilmiş arabaya doğru yürüdü. Jack'in kız arkadaşı Melinda (Smithie'nin striptizcilerinden biriydi.

kız arkadaşı soyunmuş), ön koltukta oturmuş, yüzünde kocaman, şapşal bir sırıtışla bize el sallıyordu.

Ben de el salladım.

Jack şoför mahalline bindi ve gitti. Hector kapıyı kapattı.

Sonra yavaşça bana döndü.

Yüzüne bir kez baktım ve geri geri gitmeye başladım, platformu geçip merdivenlerden aşağı indim.

"Bu gerçekten benim için,"

dedim ona. O ilerledi.

Geri çekilmeye devam ettim.

"Bencilce biliyorum ama asla Lee'nin Kaşiflerinden birini almayacaksın. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

İlerlemeye devam etti.

Ayağımın arkası merdivenlere çarptı.

"Mutlu Noeller!" Aptalca bağırdım.

Yavaşça ilerlemeyi bıraktı ve kendini bana doğru fırlattı.

Döndüm ve merdivenlerden yukarı koştum.

Neredeyse tüm yol boyunca tökezledim ve düşmeden önce beni belimden yakaladı. Beni kollarında salladı, uzuvlarım kontrolden çıkmıştı.

"Hector!" Bağırdım ama uzun adımlarla yatak odasına doğru yürüdü ve beni yatağa fırlattı.

Döndüm, dört ayak üstüne düştüm ve çırpındım.

Ayak bileklerimi yakaladı, dizlerimi altımdan çekti, böylece karnımın üzerine düştüm ve o da üzerime çıktı.

Kıvrandım.

Yana kaydı ama ağır kalçalarından biri benimkinin üzerindeydi, yüzü boynumdaydı. Eli doğrudan şortumun ve külotumun içine girdi, popomun üzerinden bacaklarımın arasına doğru kaydı.

Sustum.

Eli, parmakları kıvrılıp o noktaya çarpana kadar ilerlemeye devam etti.

İnledim ve başımı çevirdim. Ağzı oradaydı ve beni öptü, sıcak, derin, ıslak, acil ve ateşli.

Ellerimiz, ağızlarımız, dişlerimiz ve dillerimizle (sonra da anatomimizin diğer kısımlarıyla) birbirimize girdik.

Çılgıncaydı.

Çok güzeldi.

Sonra, üstteydim, hala ona bağlıydım, yüzüm boğazındaydı, nefesim hala ağırdı.

İki eli de popomu avuçluyordu.

"Kendini durduramıyorsun, değil mi?" diye sordu Yukon'u kastederek.

Başımı salladım, daha da yaklaştım ve kollarımla (ve diğer uzuvlarımla) onu sıktım. Parmakları popomda gerildi.

"Uzun zamandır bunlardan birinde gözüm vardı, mamita," diye mırıldandı, hâlâ Yukon'u kastederek.

"Biliyorum," diye cevap verdim usulca. Sonra, nedendir bilinmez, boğazına doğru, son derece sessiz bir şekilde, "Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım.

Vücudu hareketsiz kaldı.

Sonra ben altta, o üstte olacak şekilde yuvarlandı. Başını kaldırdı ve yüzünün, gözlerinin sıcak olduğunu gördüm, Yine de sıcaktı.

Ağzını benimkine değdirdi ve mırıldandı, "Y yo te amo también, mi cielo."

Blanca'nın derslerinden bunun şu anlama geldiğini biliyordum: "Ben de seni seviyorum gökyüzüm.

Karnım çırpındı ve ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Kapı zili tekrar çaldığında ağzı benimkine doğru geliyordu.

Beni öpmek yerine alnı benimkinin üzerine geldi ve "Tanrım" diye mırıldandı.

Kalkıp giysilerimizi giydik ve aşağıya indik, yan yana, onun kolu benim omuzlarımda, benimki onun belinde.

Kapıyı açtı.

Buddy ve Ralphie orada duruyordu. Ralphie elinde kıvranan, nefes nefese kalmış, sarışın yüzlü, siyah vücutlu

Boynunda büyük, kırmızı ve yeşil çizgili bir kurdele olan Alman Çoban Köpeği yavrusu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. Yavru köpek benim çığlığımla sıçradı, gözleri bana geldi. Ralphie'nin kollarından benimkilere sıçradı. "Buddy, seni harika adam, Ralphie'ye bir köpek yavrusu almışsın!"

Yavru köpeği göğsüme bastırdım. Oturma odasına girdim, yumuşak yüzünü ve sarkık kulaklarını burnumla okşadım, her tarafımı yalarken tatlı köpek kokusunu içime çektim. Kıkırdadım ve yavru köpeğin yumuşak bedenine sarıldım.

Buddy'ye baktım. "Sen harikasın. Ben de onun gibi bir tane istiyorum."

"Tatlılar?" Ralphie seslendi ve ben ona baktım.

Üç adamın da orada durduğunu gördüm. Buddy ve Ralphie kocaman gülümsüyorlardı. Hector kollarını göğsünde kavuşturmuş, ağzı da o kavga sırtışını yapıyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"O köpeği bana Buddy vermedi," diye yanıtladı Ralphie.

Benim kaşlar çizdi birlikte. "Yaptı mı
sen satın al o Kendin için mi?"

Buddy kıkırdadı. Hector sırtışıyla olan mücadelesini kaybetti ve dolgun ve göz alıcı bir şekilde gülümsedi.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

Buddy cevap verdi, "O senin için, tatlım."

Gözlerimi kırptım.

"Double H'den," diye ekledi
Ralphie. Gözlerim Hector'a
kaydı.

"Bu bencilce," dedi. "Ben evde yokken senin
korunduğunu bilmek istiyorum."

Gözyaşlarımın boğazımı tıkadığını hissettim.

Sonra gözyaşlarına boğulmadan hemen önce
"Ağlamayacağım!" diye bağırdım.

Bir anda köpek yavrusu ve ben Hector'un kollarındaydık.

Bana sarıldı. Ben ağladım. Yavru köpek kıvrandı ve
yaladı. Ralphie bir fotoğraf makinesi çıkardı ve üçümüzün
fotoğrafını çekti.

Çok güzel oldu. Hector'un kolu omuzlarımda, parmakları
köpeğin boynunda, başı bize doğru eğik, alnım boğazına
gömülü, köpek yavrusu ikimize de gülümsüyormuş gibi
bakıyor (ama aslında nefes nefese kalmıştı).

Köpeğe Gretel adını verdim (Alman'dı).

Resmi yemek odasındaki şöminenin üzerine koydum.

Son

Rock chick

BONUS BÖLÜM

7\NDI3EG
OY "TOBER I, 2023

BONUS İÇERİK

BİR BİR

Hector

Hector ziyaret odasındaki masada Sadie'nin yanına oturdu.

Seth onların karşısına oturdu.

Sadie başını eğmiş, bir yandan konuşuyor, bir yandan da fotoğrafları masanın üzerinden babasına doğru kaydırıyordu.

"Onun adı Gretl. O her şey. Hector onu bana Noel için verdi."

Seth, Hector'a kısa bir bakış attıktan sonra fotoğrafa baktı ve mırıldandı: "Çok sevimli."

"Kesinlikle öyle!" Sadie fışkırdı. "Kulakları sarkık durmayı bıraktığında üzüleceğim ama o çok iyi bir kız. Hector onu benim korumam için aldı ama o çok arkadaş canlısı. Korumada iyi olacağından emin değilim, tabii kötü adamın köpeklerle ya da ölene kadar yalanmaya alerjisi yoksa."

Seth'in bu kez ona attığı bakış daha uzun sürmüştü ama çok geçmeden Sadie masanın üzerinde başka bir fotoğrafı kaydirmaya başlamıştı.

"Roxie'nin düğününde kızlarla birlikteyim. Roxie belli ki gelin." Diğerlerini işaret etti. "Bu Indy, bu da Ally. Bu Ava. Ve Stella. Ve Jet ve Jules. Ve bu Annette, çok komik! Ve Daisy, bilirsin. Ayrıca Shirleen."

Seth, "Bu büyük bir düğün partisi," diye belirtti.

"Biliyorum! Harika değil mi?" Bir soru sordu ama cevap beklemedi. Ona başka bir fotoğraf uzattı. "Bu Tex. Çılgın biri. Ve çok gürültücü. Ama çok tatlı biri ve en iyi kahveyi o yapıyor."

Seth, Sadie'nin Roxie'nin düğününde Tex'in yanına yapışmış, Tex'in kolunu Sadie'nin omuzlarına dolayarak onu orada sıkıştırdığı resme kaşlarını çatarak baktı.

Kameraya gülümsüyordu.

Eğer nazik olmaya çalışsaydınız, gülümsemeyi garip olarak tanımlardınız. Olduğu gibi anlatsaydınız, farklı şekilde tanımlardınız.

"Seri katile benziyor," dedi Seth. Evet.

Bu şekilde tarif edebilirsin.

Sadie kahkahalar atarak dağıldı, Hector'un kahkaha atıp atmadığını anlamak için çok dikkat ettiği kahkahalar

sahte, stresli, zorlanmış ya da başka bir şeydi.

Ama gerçektir.

Dikkatini tekrar Seth'e verdiğinde, babasının kızına olan keskin dikkati nedeniyle onun da aynı değerlendirmeyi yaptığını biliyordu.

Gölmeyi bıraktığında, "O gerçekten çok tatlı biri" diye güvence verdi.

Seth, "Senin sözüne güveniyorum," diye söylendi. Sadie ona gülümsedi.

Seth Townsend, adam ona gülümseyerek karşılık verince dönüştü.

Çünkü o da gerçektir.

Zil çaldı ve bu zamanın dolduğu anlamına geliyordu.

Seth hayal kırıklığı ifadesini rekor bir sürede geri aldı (Hector'u şok eden başka bir şey de, bunu belli etmesine izin vermiş olmasıydı).

Sonra gözlerini Sadie'ye dikti ve şöyle dedi: "Geldiğine sevindim hayatım. Resimlerine bakmaya bayıldım. Ve lütfen arkadaşın Jet'e kurabiyeler için minnettar olduğumu söyle. Ama sakıncası yoksa Hector'la biraz konuşmak istiyorum."

Biraz soluklaştı, Hector ile babası arasında gidip geldi ve babasında karar kıldı.

"Benim için sakıncası var baba."

Seth ona, "Kötü bir şey olmayacak," dedi.

"O zaman neden bunu benimle burada konuşmuyorsun?" diye itti.

Seth, "Çünkü konuştuklarımızı seninle paylaşmak isteyip istememesi Hector'a kalmış," derken biraz hasta görünüyordu.

"Sorun yok, mamita," dedi sessizce.

Sadie, Hector'a da aynı şeyi yapmadan önce babasına sert bir bakış attı.

Sonra ayağa kalktı ve ikisini de uyardı, "Kibar olun."

Uzanıp fotoğraflarını aldı, babasına gülümsedi, sonra masanın etrafında yürüdü ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Bunu Hector'a sevimli bir uyarı bakışı atmadan önce yaptı ve iki adam da onun uzaklaşmasını izledi.

Kızın duyamayacağı bir yere geldiğinde, Seth sözünü kesti. "Bir köpek yavrusu mu?" Hector dikkatini Seth'e çevirdi. "Hayvanları sever."

"Bu yeterli bir koruma değil Chavez," diye karşılık verdi Seth. "Ve yapması gereken şeyi yapması için onu eğitmek en az bir yıl sürer."

"O zaman Vance Crowe'un evime senin evindekinden çok daha iyi bir güvenlik sistemi kurması iyi oldu, gülünecek bir şey. Seninki de en iyisiydi. Ve Sadie takip cihazını arabasında tutmayı ve çantasında taşımaya devam etmeyi kabul etti. Ayrıca telefonundan konumunun izlenmesini de."

Seth göğsünü şişirdi ve nefes nefese kaldı; bunu kabul edilebilir bulduğunu ancak bu şekilde paylaşabilirdi.

Ama Hector bu konuda iyi hissetmiyordu.

"Onu kapalı tutmam için bir neden var mı?"

"Hayır. Ama o benim kızım ve başına en kötüsü geldi, bu yüzden hedeften şaşmamanızı umuyorum."

"Konu Sadie'nin güvenliği olduğunda ikimizin de aklında hep bu olduğuna göre, kalan azıcık zamanımızı boşa harcamak yerine bana asıl sormak istediğin şeyi sor," diye emretti Hector.

Gözleri çarpıştı.

Sonra Seth sıkılmış dişlerinin arasından, "Nasıl başa çıkıyor?" diye sordu.

Tecavüzü kastediyordu, çünkü Sadie'nin güvenliği söz konusu olduğunda ikisinin de aklında hep bu vardı.

Adamın iyi bir baba olmak için her şeyi yapması berbattı. Soğuk, kalpsiz bir pislikken çok daha kolaydı.

"O iyi," diye karşılık verdi. "İyi arkadaşları var, ikisi neler yaşadığını biliyor, diğer ikisi de onu danışmana götürdü. Danışmanını seviyor. Ona güveniyor ve gerektiğinde onunla bağlantı kuruyor. Annem ona yemek yapmayı öğretiyor. Önümüzdeki hafta Ava'nın düğünü için bir nedime elbisesi daha diktirmeye gidecek. Boya renkleri falan yüzünden kavga edip birbirimizi öldürmezsek, yakında parmağına yüzük takacağım, o da başka bir gelinlik için provaya gidecek."

Seth'in yüzü taşa döndü.

"Bunun olacağını biliyorsun," diye alçak sesle uyardı Hector. "İtirazımla ilgili bir hareket var," diye zorladı Seth.

Davaları zordu, bu yüzden "İyi şanslar" diye mırıldandı.

"Hükmü değil, cezayı temyiz ediyoruz." Hector kıpırdamadan oturdu ve onu inceledi.

"Görünüşe göre yargıç uygunsuz davranmış olabilir." "Lanet olsun," diye mırıldandı Hector.

Bu konuda endişeliydi.

"Müstakbel nişanlının babasının hapse atılmasını mı istiyorsun?"

"Bir suçlunun işlediği suçların cezasını çekmesini istiyorum. Bu bittikten sonra, kayınpederim olman konusunda endişeleneceğim."

"Şey, bunu alacaksın. Görünüşe göre ikisi de. Sadece en fazla on beş yıl değil, beş yıl yatmam gerekiyordu. Yani gelecek yıl şartlı tahliye için uygun olacağım."

"Ve bunu Sadie'ye söylemek istemedin çünkü...?" Hector sordu.

"Çünkü bunu duyduğuna sevinecek mi, yoksa gerçekleşene kadar bilmek istemeyecek mi bilmiyorum, böylece o zaman nasıl hissettiğini anlayabilir. Ve onun bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun."

"Bilmek isteyecektir" diye cevap verdiğinde hasta görüldüğünden şüpheleniyordu.

Seth yavaşça gülümsedi. "O zaman ona verecek iyi haberlerin var."

Seth'in işi bitmemiş olsa bile, onların işi bitmişti. Hector ayağa kalktı.

Seth adını söyleyerek ona yol gösterdi.

Adama baktı ve şaşırtıcı bir şekilde, eşit ya da avantajlı bir pozisyonda olmasa bile Seth hareket etmedi.

Karakteristik değil.

"Lizzie'ye gardenyalarını mı veriyor?"

Hector ona, "Her Pazar," diye bilgi verdi. Seth başıyla onayladı.

Tamam. Artık işleri bitmişti.

Hector, Sadie'ye ulaşmak için mahkûmlarla vedalaşan aile ve arkadaşlarının masalarının arasından dolana dolana ilerledi.

Adam ona ulaştığında, kadın hiç gecikmedi. "Bu da neydi şimdi?"

"Kamyonda, güzelim."

Gözlerini devirdi.

Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kamyonetine doğru götürdü.

Noel'de ona hediye ettiği yeni aracına bindiklerinde, kalorifer soğuğu dışarı atmak için patlıyordu (ve kaloriferin bunu yapması on dakika sürmedi).

Bronco'sunda da öyleydi) ve eve doğru yola çıkmışlardı ki, sabırsızca, "Eee?" diye sordu.

"Görüyorum ki Sadie'ye karşı bir tavrım var," diye alay etti.

"Aman Tanrım. Bu en kötüsü. Birini öldürmem gerektiğinde hapishaneye çok yakınız."

Bir kahkaha patlattı.

"Hector Chavez! Babam sana ne dedi?" diye sordu.

"Sakin ol, mamita. Sadece senin üzerinde üç aylık bir köpek yavrusundan daha fazla güvenliğim olduğundan emin olmak istedi. Ve kendisi için iyi görünebilecek temyiz durumunu paylaşmak istedi."

"Ne?" diye nefes aldı.

Ona baktı ve haklı olduğunu gördü.

Babasıyla biraz daha az berbat ama yine de berbat yeni bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Ziyaretler arasında bir ay beklemek zorunda olmasaydı bunu yapmak daha kolay olurdu.

"Kararı değil, cezayı temyiz ediyor ve kendisine çok katı bir ceza verilmiş olabilir."

"Bu mümkün mü ki?"

Hector nefesini dışarı üfledi.

Bunu yaptıktan sonra, "Evet. Bu mümkün. Yargıçlar yanılmaz değildir. Bu davada yargıç yeniydi. Seth'in duruşmasından sadece altı ay önce atanmış. Federal

Randevu, siyasetle ilgilidir, yetenek ya da deneyimle, hatta hukuk anlayışıyla değil. Ekibimiz onu yakaladığımız için endişeliydi, çünkü kendisine bir isim yapmayı amaçlayan kovboy bir ahmak gibi görünüyordu ve bu her iki yöne de dönebilirdi. Seth tüm suçlardan suçlu bulunmadı ve itiraf etmeliyim ki bu kadar büyük bir cezaya çarptırılması bizi şok etti. Yargıç hüküm aşamasında kanıtlara izin vermeyerek bir pislik yaptı ve savcımızın bu konuda iyi hissetmediğini biliyordum. Şimdi nedenini biliyorum."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Cezası beş yıla indirilebilir, bu da gelecek yıl şartlı tahliye için uygun olduğu anlamına geliyor."

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Ama daha açık bir şekilde, "Bundan bahsederken neden beni yanında istemesin ki?" diye sordu.

"Çünkü bunu iyi haber olarak mı yoksa kötü haber olarak mı algılayacağınızı bilmiyordu ve kötü olarak algıyorsanız orada olmak istemiyordu."

"Ah," diye fısıldadı, bu tek hecede bile üzüntüsü kaybolmamıştı.

Elini ona uzattı, "Elini ver." dedi. Kadın elini onunkinin içine koydu.

Parmaklarını kıvırdı ve her ikisini de kalçasına dayadı.

"Ona yaz," diye teşvik etti. "Bu olası değişiklik hakkında iyi hissettiğini ona bildir."

"Tamam."

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve onları dudaklarında gezdirdi.

"Ondan hâlâ nefret ediyor musun?" diye sordu sessizce.

"Eğer dışarı çıkar ve hapishanede geçirdiği süreyi emekli olması gerektiğinin bir göstergesi olarak görürse yapmayacağım. Ve sonra emekli olur. Eğer sizi endişelendirir, üzerse ya da tehlikeye atarsa yaparım."

"Nasıl gideceğini görmek ilginç olacak," diye mırıldandı.

Belki onun için ilginçtir.

Hector bundan
korkuyordu.

İş başa düşerse babasını değil onu ve yeni hayatını seçeceğini biliyordu. Seth için ne yazık ki, onu annesinden daha güvende tutmak için yıllarını kendi korumasıyla boğarak geçirmiş olabilirdi ama o yılları iyi bir baba olarak geçirmemişti.

Ama yıllardır ölü olsa bile, Sadie için aslında annesini yeni kaybetmişti.

Elinde kalan son kan bağı olan ailesini de kaybetmesini istemiyordu.

Hayır.

Bu doğru değildi.

Kaybetmek istemediği hiçbir şeyi bir daha asla kaybetmesini istemiyordu.

Başka bir deyişle, ne olursa olsun, sineye çekecekti.

Sadie için.

Eddie'yle birlikte arka kapıdan girdi. Jet oradaydı ve Sadie hepsi için yemek pişiriyordu.

Eddie, Hector'un ardından kapıyı zar zor açtı ki, "Kafan iyi mi Claree?" diye bağırıldığını duydular.

Hector durdu ve Eddie'ye baktı. Eddie Hector'a sırttı.

Beş aylık bir Alman çoban köpeği inciklerine çarptı.

Sadie'ye hak vererek kız arkadaşının başını okşamak için eğildi.

Onun sarkık kulaklarını özlemişti.

Ama o hala onların muhteşem kızıydı.

"Hola, mi perrita tan hermosa," diye mırıldandı.

Gretl onun bileğini yaladı.

Sadie'nin, "Ralphie, sakın ol," dediğini duydular.

"Gece mavisi ve buz mu?" Ralphie sordu. "Buz bir renk bile değil."

"Evet, öyle!" Tod öfkeyle ilan etti. "Bakın, tam orada." Muhtemelen yemek masasına vurulduğunu duydular. "Elimde sadece on yedi parça var."

"Hermano," dedi Eddie alçak sesle, hâlâ sırtarak. "Sana söyledim, onu bir uçağa bindir, Vegas'ta evlendir ve düğün planlamasını atla."

Sadie'nin yüzüğü vardı.

Sadie'nin Rock Chicks'e son katılış töreni de vardı.

Tod, nişanlandıklarını açıkladıktan yaklaşık bir nanosaniye sonra onun için bir düğün planlayıcısı defteri hazırlamaya başladı. Bunu yapabilmişti çünkü onlar için çoktan boş bir tane satın almıştı. Sadece bu da değil, Sadie ona Tod'un deftere bazı "ön konseptler" eklediğini de söylemişti.

Görünüşe göre, Eddie ile birlikte Rock Chick Gathering'e katılmışlar ve bu konseptleri çivilemişlerdi.

Hector ve Eddie, Gretl Hector'un bacaklarının etrafında dolanırken mutfağa girdiler ve Hector evin önüne açılan kapıdan çetenin yemek masasının etrafında toplandığını gördü. O kadar çoktular ki, mutfaktan tabureleri almak zorunda kalmışlardı ve yine de bazı kıçlar koltukları paylaşıyordu.

Ama sadece Ralphie ve Tod karşı karşıyaydı.

Hector ve kardeşi odaya girip oda çok kalabalık olduğu için alabildikleri tek pozisyonu alırken Ralphie, "Sadie gerçekten de pembe diye bağılıyor," dedi.

Bir duvara yaslandılar.

"Indy için zaten pembe yaptık," diye burnunu çekti Tod.

"Indy pembe renge sahip değil," diye karşılık verdi Ralphie. "Bale pembesi var. Ve sakız pembesi. Ve karpuz. Ve allık. Gül. Dut. Karanfil. Pudra pufu. Deniz kabuğu. Flamingo. Fuşya. Aman Tanrım!" Ralphie Sadie'ye dönerek bağırdı. "Fuşya ve kobalt mavisi!"

"Jumpin' Jehoshphats, sıcak pembe sadece düz olurdu i," diye ekledi Annette.

"Barbie pembesi de var," dedi Roxie ve Hector onun şaka yaptığını umdu.

"Bekle, Barbie ve sıcak pembe aynı şey değil mi?" diye sordu Stella. "Nüanslar, kızım," diye yanıtladı Indy.

"Çilek!" Daisy sanki pembenin tüm tonlarını saymak bir oyunmuş gibi bağırdı. "Şu çikolata fıskiyelerinden birini yapabilirsin şekerim ve bir sürü çilek yiyebilirsin."

Shirleen, "Her ne olursa olsun, saçımla uyumlu olmalı," diye karar verdi. "Bundan kastım, onu tamamlayan bir parıltı spreyi olması. Neyse ki benim tenimde pembenin tüm tonları işe yarıyor."

"Sıcak pembe ve Prens moru yağmuru. Tamamdır. Ve koltuk kraliçesi phat!" Annette şeytanın boynuzlarını havaya kaldırdı. "Tamamen rock 'n' roll!"

"Öldür beni, hayatımın aşkı," diye yalvardı Tod Stevie'ye. "Kalbime bir bıçak sapla ve acıma son ver."

"Oh lütfen. Biri drama diyebilir mi?" Ralphie sordu.

"Kobalt mavisi ve fuşya mı?" Tod karşılık verdi.

"Sanırım bu noktada Tod'a Indy için çikolata ve hardal önerdiğini hatırlatmamak en iyisi," diye fısıldadı Ally ve Tod'un kafası döndü.

"Çikolata ve hardal değildi. Mandalina ve çikolataydı."

"Portakal ve kaka, aynı şey," diye karıştırdı Ally, her zamanki bok karıştırıcısı.

Tod'un yüzü kızardı.

"Merhaba bebeğim," diye seslendi Sadie ve seslendiği anda Gretl annesine gitmek için nefes nefese onun ayaklarının dibindeki yerini terk etti.

Çenesini ona doğru

kaldırdı. Buz mavisi gözleri

parlıyordu.

İçindeki alevlenmenin sıcaklık yaydığını hissetti.

Mutluydu. Kendi elementinde. Etrafı arkadaşlarıyla

çevriliydi. Şükürler olsun ki onu Vegas'a evlenmeye

götürmemişti,

bunu kaçırabilirdi.

Sonra Tod'a döndü. "Deniz kabuğu fikrini sevdim, Tod. Opalescent. Buz yerine onunla çalışabilirsin, biliyorsun değil mi? Değil mi?"

Tod bir an düşündü, sonra "Görüyorum, görüyorum" diye mırıldandı. Ellerini kaldırdı ve iki yana açtı.

sanki bir seçim çerçevesi hayal ediyormuş gibi. "En narın yanardöner deniz kabuğu ve... bekleyin... opalin ateşi!"

"Oh... aman... Tanrım!" Ralphie haykırdı. "Bu mükemmel!" "Öyle değil mi?" Tod sordu.

Ralphie sandalyesini geriye attı. "Kumaş mağazası hâlâ açık mı?"

"Beni tanıyorlar. Kapanıyor olsalar bile, yerleri süpürürken birkaç parça almamıza izin verirler."

Tod masanın üzerinde duran ajandayı kaptı ve Ralphie'yle birlikte ön kapıya doğru giderken birbirlerine çarptılar ama yine de bir adım bile atmadılar.

"Sanırım ben gidiyorum. Sizi seviyorum kızlar," dedi Stevie ve ayağa kalkıp elini kullanmadan öpücükler gönderdi.

"Ben de," diye ekledi Buddy. Hector'a çenesini kaldırdı, bir tane de Eddie'ye, masadakilere gülümsedi, sonra Stevie'yle kapıya doğru yürürken, "Onları bırakalım, içeri girebildiklerinden emin olalım. Sonra benim kamyonu alırsız, bira içmeye gideriz ve akşam yemeğinde bizimle buluşurlar."

"Bana uyar," diye cevap verdi Stevie.

Açıkçası, Tod ve Ralphie'nin düğün dosyasını da yanlarına alarak odadan çıkmaları, Buluşma'nın sona erdiği anlamına geliyordu.

Sadie Hector'un yanına gelip ağırlığını ona verdiğinde, Hector duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde duruyordu.

Gretl, her zamanki gibi annesinin yanında, onunla birlikte

geldi.

"Taco yapıyorum. Jet kolay olduğunu söylüyor. Sadece kıymayı kavur, biraz su ve baharat ekle ve işte."

"Halkımın yemeği," diye alay etti.

Kız kıkırdadı.

Bunu yapmayı bitirdiğinde, "Ava ve Stella daha fazla sığır eti, peynir ve tortilla almak için dışarı çıktılar bile. Ve... ekşi krema, jalapeños, marul ve diğer şeyler."

Gözleri masayı taradı. "İyi karar."

"Sadece sen, kardeşin, Jet ve ben olmadığımız için kızgın değil misin?" diye sorarken sesi alçaldı.

"On üç kişi için yemek yapmaktan mutlu musun?"

"Lee, Hank, Vance, Max, Mace, Luke, Marcus ve Jason ile birlikte yoldalar."

Gülmeye başladı.

O bunu yaparken kadın da ona gülümsedi.

Kollarıyla onu çevreledi. "Ne? Tex değil mi?"

"Şu andan itibaren Ally evlenene kadar gördüğü her düğün planlayıcısını ateşe vereceğini söyledi. Jet bu akşam uğramasını istediğinde, düğün planlayıcısı evin içindeyse evimizin beş mil yakınına bile gelmeyeceğini söyledi."

"Ally evleniyor mu?" diye merakla sordu, Ren Zano'yla olan durumunun henüz açığa çıkmadığını, en azından kendisinin bilmediğini düşünerek.

"Bilmiyorum, öyle mi?" Sadie onu dikkatle izleyerek sordu.

Tek omzunu silkti. Kadın dilini

ona doğru uzattı.

Bu reddedemeyeceği bir teklifti.

Bu yüzden onu öptü.

Hector geri çekildi.

Sadie ilerledi.

Pembe mermer mezarın dibine de bir tutam gardenya bırakmıştı.

Sonra basamağa oturdu ve şöyle dedi: "Artık resmileşti anne.

Düğün renklerimiz deniz kabuğu ve opal."

Hector bir ağaca yaslandı.

Gretl yerini buldu ve bir mezar taşının yanına işedi.

İşi bittiğinde koşarak Hector'un yanına gitti ve Sadie annesini ziyaret ederken onlar da beklediler.

"Gel buraya," diye mırıldandı Hector.

Sadie köpüklerle savaştı ve sıcak küvetin içinden ona doğru sürüklendi.

Onları onlarca kez suyun içinde görmüş olmasına rağmen, Gretl sanki boğulmalarından korkuyormuş gibi güvertede geziniyor ve köpüren suya ara sıra havlıyordu.

Sadie, Hector'a sarıldı ve kollarını onun boynuna doladı.

Suyun altında, aynı şeyi onun sırtına da yaptı. "İyi misin?" diye sordu.

Belli etmemeye çalışarak başını salladı. Ne kadar mutlu olduğunu. Ama içinden bir işaret fişeği gibi patladı.

"Bekleyebiliriz," diye
teklif etti. "Ne?"

"Bekleyebiliriz," diye tekrarladı. "Evlenmek için. Böylece baban seni evlendirebilir."

Gözleri parlıyordu ama dudağını ısırды.

"Beklemek ister misin?" diye sormak için bıraktı. "İstediğin şeye sahip olmanı istiyorum."

"Bu senin de düğünün."

"Hem Malcolm hem de Tom seninle koridorda yürümek için kavga edecekler, bu yüzden bundan kaçınmak için Seth'in o yeri doldurması hiç de fena olmaz."

Artık resmileşmişti.

Temyiz başvurusu onaylanmıştır.

Ceza indirildi.

Bir yıldan kısa bir süre içinde babası büyük olasılıkla şartlı tahliye olacaktı. Örnek bir mahkûmdu ve istediği zaman bir yılanı bile etkileyebilirdi. Şartlı tahliye kurulu onun ellerini yiyecekti.

"Erken tahliye edileceği kesinleşmiş değil. Yıllarca bekliyor olabiliriz" dedi Sadie.

"Sen benim yatağımdasın, mi cielo, kıyafetlerin benim dolabımda. Benim değil. Bizim. Kapıdan ilk girdiğin andan beri bu ev bizim. Mutfaktaki sarı dolaplar için beni ikna ettiğinden beri de öyle."

"Tereyağı bunlar," diye mırıldandı sinirli bir şekilde, siniri muhtemelen bu konuda yaşadıkları tartışmayı hatırlamasından kaynaklanıyordu.

"Her neyse," dedi sırtarak.

"Temiz, güneşli ve neşeli ve evin yaşına da uygun."

"Doğru," diye

mırıldandı. "Ugh,"

diye homurdandı.

Onu sıktı. "Demek istediğim, parmağında yüzüğüm var. Teninde benim mürekkeğim var. Sen benim bağlılığıma sahipsin. Ben de seninkini aldım. Ne zaman evleneceğimiz kimin umurunda? Gelecek yıl da olsa, üç yıl sonra da olsa, sen benimsin, ben seninim, hepsi bu. Düğün sadece bunu resmileştirir."

"Ralphie ve Tod'u bu kadar uzun süre bir arada tutabileceğimden emin değilim. Dün Sanat'ta şampanya fıskiyeleeri hakkında hararetle bir tartışma yaşandı ve neredeyse ortalık alev alacaktı... yine."

Hector ona

gölümsedi.

Ama...siktir.

Yapmak zorundaydı.

Onun için olduğu için (çoğunlukla) yaptı.

"Düğününüzü kaçırmak onu öldürür."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Sonra başını eğdi ve kulağına doğru y a k l a ş t ı .

"Seni çok ama çok seviyorum, Hector

Chavez." Evet.

Bunu onun için yaptığını

biliyordu. Buna değdi.

"Ben de seni seviyorum, canım." diyerek onu sıktı. Başını çevirdi ve onun bu hareketine karşılık vererek dudaklarını kulağına götürdü. "Şimdi, altları çıkar."

Başı geriye gitti ve adam en çok gözlerinin buzundaki parıltıyı sevdi.

Altındakileri çıkarmak için yeterince uzaklaştı.

Ve sonra hemen geri geldi.

Birinin kafasında delikler açmasını ister gibi o odadan çıkmak istedi.

Ama yapmak zorundaydı.

Gitmeden önce iki başın tepesinden öptü ve bekleme odasına yöneldi.

İçeri girdi ve tüm gözler ona çevrildi.

"O bir kız. Tüm sistemler çalışıyor. Sadie tam bir savaşçı," diye duyurdu.

Alkışlar yükseldi.

Tex gürlledi, "Kahrolası A, bubba!"

Buddy bir kutu puro açtı. Ralphie ve

Tod sarıldılar.

Eddie onu sırtından alkışladı ve sonra sarılmak için yanına geldi.

İki çift göz bulana kadar birkaç düzine insandan daha aynısını aldı.

Bu ikisi onu Sadie'nin odasına kadar takip etti.

Onları görür görmez, annesi gözyaşları onu ele geçirene kadar İspanyolca gevezelik etti ve Hector onu kollarına almak zorunda kaldı.

Su madre kendini toparladığında, ilkinin aldı.

Onu büyükannesinden ayırmak zor oldu ama ayırdı, sonra da büyükbabasına götürdü.

Hector dikkatle kızını Seth'in kollarına bıraktı.

Adam daha önce hiç **b u** kadar güzel bir şey görmemiş gibi ona baktı.

Belli ki haklıydı.

Tarihte hiçbir şey Hector ve Sadie'nin yaptığı bebek kadar güzel değildi.

Seth bu bakışı kızına yöneltti.

"Lola?" diye sordu Hector'un onlara daha önce söylediği ismi doğrulamak için.

"Lola Elizabeth," diye fısıldadı Sadie ilk kez.

Hector annesinin yumuşak hıçkırıklarını duydu.

Ama Seth'in gözünden süzülen yaşı izledi.

"O mükemmel," dedi Seth bakışlarını kendi kızından ayırmadan ve Hector odada Seth'in hangi "kız "dan bahsettiğinden emin olamayan tek kişinin kendisi olmadığından şüphelendi.

Hector dışarı çıktı, gözleri ışıltılı turkuaza, sonra masmavi, sonra Akdeniz mavisine dönüşen beyaz kuma baktı.

Ama çoğunlukla sahilde oynayan üç dişinin üzerindeydiler.

Biri, kırmızı ve pembe puantiyeli tek parça giymiş siyah saçlı küçük bir çocuk. Biri, kıvrımlı çilek sarısı bir peri prensesi güzeli. Ve sonuncusu, annesi.

Verandadaki salıncakta sallanan adama bir şişe Mythos uzattı.

Seth onu aldı ve Hector yanındaki diğeri sallanan sandalyeye kıvrıldı.

"İyi mi?" Hector sordu.

Seth, Gus'ın bezli poposunu nazikçe okşadı, Gus büyükbabasının göğsünde karnının üzerinde yatıyordu, başı Hector'a doğru dönüktü, küçük pembe dudakları büzülmüştü, gözleri kapalıydı, başındaki siyah saçlar rüzgârda sallanıyordu.

"Kasırgada bile uyur," diye yanıtladı Seth. "Çok şükür," diye mırıldandı Hector.

Seth kıkırdadı.

Kadınlar Girit güneşinin altında oyalanırken onlar gölgede oturup rahat bir sessizlik içinde biralarını yudumluyorlardı.

Seth kırdı.

"Sana hiç teşekkür etmedim. Tam zamanı." "Ne için?"

"Biliyor musun?"

Söyledi.

"Onu seviyordum," diye açıkladı

Hector basitçe. "O zaman bile mi?"

Hector bir yudum aldı.

Bitirdiğinde, "Onu gördüğüm andan itibaren" diye cevap verdi.

"O hissi bilirim."

Sonunda Hector kayınpederine baktı. "Biliyorum." Bir süre düşündü, yanındaki adamın Hector'la ilk karşılaştığında olduğundan daha az zinde ve canlı olmadığını fark etti ve "Birini bulmalısın dostum," diye öğüt verdi.

Gus'ın bezini bir kez daha okşadı ve "Artık yaşlı bir büyükbabayım." dedi.

Yakın bile değil.

"Altmış yaşında bile değilsin."

Seth'in odağı onun üzerinde keskinleşti. "Sanırım biliyorsun, sadece bir tane var."

Hector dönüp buz mavisi bikinisiyle Lola'yı sallayan Sadie'ye baktı, ikisinin kahkahaları birbirine karışıp villaya doğru sürükleniyordu.

"Evet," diye kabul etti. "Sadece bir tane var."

Hector birasından bir yudum daha aldı ve bacaklarını uzattı.

Gus uyumaya devam etsin diye Seth sallanmaya devam etti. Girit güneşi denizin üzerinde parıldıyordu.

\$ risten7\$rs\$st\$etJ.neI
HF\ 'Yg R l" rIMfi SB E gT R E L L iNi3 EU TH ID R

Qock Click ricie devam ediyor
Rock Chick Devrimi
ve stor'/ of Ren an'd Ally.

ROCK CHICK REVOLUTION HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNİN

Ally Nightingale'in sırları var. Rock Chicks ile bile paylaşmadığı sırlar. Ama iki adam onun neyin peşinde olduğunu biliyor. Biri onun arkasını kolluyor. Diğeri onun kalbine sahip ama bunu bilmiyor.

Ally hayatının son bir yılını geri sararken iki şeyin farkındadır. Birincisi, her Rock Chick'in sahip olması gereken şeyi asla elde edemeyecek - kendi Hot Bunch erkeğini. Ve ikincisi, o baştan aşağı bir Nightingale'dir. Sadece bu konuda ne yapacağından emin değildir.

Ancak sırları ortaya çıktıkça, hayatındaki erkekler tepki gösterir. Hayat boyu arkadaşı olan Darius Tucker, her zamanki gibi onu geri alır. Sevdiği adam Ren Zano ise o kadar emin değil. Rock Piliçleri, Hot Bunch ve Fortnum's'taki tüm çete bu duruma tepki gösterir ve bir Rock Piliç Devrimi başlar.

Onu kontrol etmek ve iliklerine kadar bildiklerini kanıtlamak Ally'ye kalmıştır.

O bir Rock Chick, ateşli erkeğini hak ediyor ve istediği kişiyi elinde tutacak...

Çünkü o bir Nightingale.

[Rock Chick Revolution'dan bir alıntıyı okumak için buraya tıklayın](#)

ROCK CHICK REVOLUTION

PROLOGUE

Artık Hiçbir Şey Yok

Çıplak uyandım, bir motelde, arkamda bir adam vardı.

Kaşıklışıyorduk.

Ren beni hep kaşıklardı.

Hayır, bu doğru değildi. Beni her zaman kaşıklamazdı. Bazen o sırt üstü yatarken beni yanına yatırırđı. Bazen de o yan yatarken ben sırt üstü yattığımda beni önüne yatırırđı. Bazen ben onu kaşıklardım. Ama bunu yaptığımda, uykusunda bile elimi göğsünde tutardı, böylece kaçamazdım.

Maksimum temasla uyuyan biriydi.

Buna bayılırdım.

Gizlice.

Sorun şuydu ki, bana göre o sadece bir seks arkadaşıydı.

Lorenzo "Ren" Zano aynı şekilde hissetmiyordu.

Bir yılı aşkın süredir bu dansı yapıyorduk. Ren beni bir şeyimiz olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Ben karşı çıkıyordum.

Olmadı. Yine doğru değildi. Ren aramızda bir şey olduğuna beni ikna etmeye çalışmıyordu. Sadece ikna olmuştu ve son sekiz aydır erkek arkadaşımış gibi davranıyordu. Eğer erkek arkadaşlar otoriter, sinir bozucu ve sürekli karşınızda olsalardı, size neyi yapıp neyi yapamayacağınızı söyleselerdi (benim durumumda çoğunlukla neyi yapamayacağımı söylüyorlardı).

Ondan önceki aylarda Ren beni elimizdekileri keşfetmemiz gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu.

Sanırım beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve ben kabul etmesem bile erkek arkadaşım olmaya karar verdi.

Kabul etmememle ilgili sorun, Ren etraftayken birkaç şey yapma eğiliminde olmamdı. Birincisi onunla erkek arkadaşımış gibi tartışmaktı. Bir diğeri, onunla ara sıra yemek yemek (ya da belki o kadar da ara sıra değil) ve erkek arkadaşımış gibi havadan sudan konuşmaktı. Bir diğeri de onunla yatmak ve geceyi geçirmektir... erkek arkadaşımış gibi.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Yeni uyanmış gözlerimi devirdim.

Ren sabahları hep benden önce uyanır ve uyanık olduğumu hep hissedirdi.

Bir kez hariç.

Birlikte ilk seferimiz.

Ama o zaman uyandıktan sonra olanlar beni neredeyse öldürüyordu, bu yüzden bunu düşünmedim.

Her zaman uyanık olduğumu hissettiğinde, Konuşma'ya başladılar (büyük harfler gerekiyordu çünkü Ren bu Konuşmaları ciddi olarak görüyordu ve öyle kabul ediyordu - yine aynı fikirde değildim).

Bu konuşmalar genellikle ben onun üzerine atlamadan önce ne hakkında tartıştığımızla ilgiliydi. Ya da o üzerime atlamadan ve biz saatlerce akıllara durgunluk veren, ruhları zenginleştiren, hayatları değiştiren bir seks yaptıktan sonra bayılıp Ren Maksimum Temas Uykusu'nu başlatmadan önce.

Bugün de ses tonundan farklı olmayacağını anlayabiliyordum.

"Kahveye ihtiyacım var," dedim ona.

"Konuştuktan sonra sana kahve getireceğim." Gördün mü?

İşte
oradaydı.

Konuşma.

Ve otoriter.

İçimi çektim ve "Zano, konuşmak istemiyorum" dedim.

Bir elini karnıma koydu, uzaklaştı ve üzerime çıkabilmek için beni sırtıma bastırdı. Sonra vücudunun büyük bir kısmıyla içime girmeye başladı ama bir kısmını yatağın üzerindeki dirseğine dayadı ve üzerime çıktı.

Örnek A-Ren patronluk taslamak, sinir bozucu olmak ve benim için en iyisi olmak için düzenli olarak ve sık sık baskın pozisyonlar aldı.

Yüzünü. M e s e l a , konuşmak istemediğimi söyledikten sonra beni yatakta sırtıma bastırıp üzerime a b a n m a k gibi.

Gözlerini yakaladım.

Tanrım, muhteşem gözleri vardı.

O gözleri engellemek için kendi gözlerimi kapattım. Yine de onu gördüm, zihnimin gözünde her şeyini.

Gözleri, yüzü, saçları ve anatomisinin diğer kısımları (hepsi bu olabilir) genellikle beni mahvederdi ve bu yüzden bir kavganın ortasında bile onun üzerine atlardım. Ya da alternatif olarak, üzerime atladığında çok fazla mücadele etmezdim.

Tam bir İtalyan'dı, içinde başka kan yoktu. Amerikalı olabilirdi - tam olarak dördüncü kuşak Amerikalıydı - ama farklı bir dil konuşmaması dışında, çoğu Englewood, Colorado'da yaşıyor olsa da tüm ailesinin hâlâ Sicilya'da yaşadığını düşündüğünden oldukça emindim. Ren ve kuzeni Dominic Vincetti hariç. İkisi de on beş dakika kuzeyde, Denver'da yaşıyordu.

Ren uzundu, çok uzundu. Benden uzundu ve ben de bir kadına göre uzundum.

Ve muhteşem bir vücudu vardı. Nasıl kullanacağını bildiği zayıf kalçalar (büyük zaman). Geniş omuzları vardı ve bu omuzların gücünü de iyi bir şekilde kullanıyordu (çeşitli lezzetli şekillerde). Her yerinde çok çalıştığını bildiğim zarif, belirgin kaslar

(ve ben de öyle yaptım, ama farklı bir nedenle).

Ama onun yolu son derece seksi görünmek değildi (ki öyleydi). Kafasının içinde olmak ve diğer her şeyi dışarıda bırakmak, merkezlenmek, odaklanmak ve sağlıklı olmak için zaman ayırıyordu. Ren'le ilgili pek çok şey gibi bu da erdemliydi.

Ve son olarak, inanılmaz karın ve kalça kasları vardı, fotoğraflarının çekilip bir müzeye konulması gerektiğini düşündüm. O kadar mükemmellerdi ki herkes görme şansına sahip olmalıydı.

Ayrıca normalde iyi hissettiren kalın siyah saçları vardı, ancak dili ağzınıza (veya vücudunuzun başka bir yerine) gömüldüğünde parmaklarınız içine gömüldüğünde harika hissettiriyordu.

Tüm bunlar harikaydı, ama üç şey vardı ki Ren'le benim için gerçekten yaptı.

Gözleri güzel bir espresso rengindeydi, o kadar zengin ve derindi ki, dikkatli olmazsanız, kendinizi asla bulunmak istemeyeceğiniz bir şekilde onlarda kaybedebilirdiniz.

Ve kendinden emindi.

Kibirli değildi. Havalı değildi. Kendinden emindi. Sadece bedeninin ve zihninin neler yapabileceğini biliyordu, neyi sevdiğini, ne istediğini biliyordu ve tüm bunlarla rahattı. Havalı olan insanlardan nasıl havalı bir hava sızarsa, ondan da öyle bir hava sızıyordu. Ren de tam olarak böyleydi: havalı. Gitarsız ve takım elbiseli bir rock yıldızı gibiydi.

Olağanüstü bir şeydi.

Ve son olarak, gerçekten iyi giyinirdi. İş için, kendisine özel dikilmiş muhteşem takım elbiseler giyerdi. İş dışında kot pantolon ve hatta tişört giyebilirdi ve bunları iyi giyerdi, ancak genellikle kot pantolonunun yanına bir gömlek veya (hava soğuksa) bir kazak giyerdi ve bunları çok daha iyi giyerdi.

Ama Ren için önemli olan kıyafetler değildi. Adamla ilgiliydi.

Ve Ren Zano tamamen erkekti.

Ne yazık ki, tamamen erkek olan erkeklerden hoşlanıyordum. Takım elbise giyen erkeklere karşı da bir zaafım vardı.

Patronluk taslayan, sinir bozucu ve yüzüme karşı konuşanları sevmezdim.

Ve tabii ki eninde sonunda kalbimi kıracak biri, her ne kadar eninde sonunda bunu yapacağını gerçekten bilmediğini düşünsem de.

Ama yapacağını biliyordum.

Sesi bana doğru geldi, pürüzsüz ve derin, ama aynı zamanda yumuşak ve tatlı.

"Ally, bebeğim, dün gece bu işi sonsuza dek halletmemiz gerektiğini kanıtladı."

Kahretsin.

O tatlı sesini kullanıyordu. Bu beni her zaman etkilemiştir. Bunu biliyordum çünkü bir kavga sırasında o sese geçtiğinde, bu benim ona atladığım zamana denk

geliyordu.

Gözlerimi açtım. "Dışarı çıkarılacak bir şey yok."

Kaşları havaya kalktı (bu arada onun da harika kaşları vardı).

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Ren bunu çok sordu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Ve benim cevabım hep bu oldu.

Hâlâ karnımın üzerinde olan eli, yüzü yaklaşırken hafifçe bastırdı. "Bebğim, dün gece her şeyi berbat ettin. Daha önce de sıçıp batırmıştın ama dün gece tamamen sıçıp batırdın. Dün gece yaptığın pisliği örtbas etmek için bana, Vito Amca'ya, kardeşlerine, ikisine, Marcus'a ve hemen hemen herkese ihtiyacın olacak."

Böylece Konuşma'nın ben-öfkelenirim kısmı başlar, bu genellikle Konuşma'nın ben-bağırdım kısmına yol açar ve bu da Konuşma'nın Ren-bağırdı kısmına geçer, bu da konuşmamızın ben-ezerek-çıktım kısmıyla sonuçlanma eğilimindedir (ya da alternatif olarak, sıcak, harika, hızlı bir şipşak yaparız, sonra giyinir ve ezerek çıkarım).

"Dün gece Faye'in hayatını kurtardım," diye hatırlattım ona sertçe.

"Dün gece çok ciddi bir radara yakalandın," diye karşılık verdi.

"Onlara istediklerini verdim." Yakın zamandaki anılarımı paylaşmaya devam ettim.

"Radara yakalandın," diye yarı tekrarladı. "O adamlardan tek birinin bile senin varlığından haberdar olmasını istemezsin. Sen gerçekten

eriřimin ve yeteneklerin olduđunu bilmelerini istemezsin. Bu bokla uđraşıyorsun, Ally. Bu senin hayatın deđil. Bu bir eđlence. Sađlam bir ađın yok. Desteđin yok. Tecrűben yok. řimdiye kadar sahip olduđun tek řey řans ve sebat. İlki eninde sonunda tűkenecek. İkincisi ise tűkenmesini sađlayacak ve başınızı belaya sokacak."

Başlangıca yakın bir yerde kullandığı bir kelimeye takıldığım için söylediklerinin çoğunu duyamadım.

Dabble.

"Dalmak mı?" Uyarırcasına fısıldadım.

Uyarımı anladığını biliyordum çünkü (bana göre) seks arkadaşı olarak bile gečen yıl birlikte çok zaman geçirmeyi başarmıştık, bu yüzden beni okuyabiliyordu.

Uyarımı anladığını da biliyordum çünkü uzun, ağır, kaslı bacaklarından birini benimkinin üzerine attı ve daha da yaklaştı.

"Ally-"

"Uğraşmak mı?" Sesim yükselirken gözlerim kısılmıştı.

"Bu bok için para alıyor musun?" diye sordu.

"Para olarak değil," diye cevap verdim.

"O zaman bu bir meslek değil. Bu bir hobi. Ve tehlikeli, Ally. Ve bu sana son söyleyişim, bunu yapmayı bırakmalısın."

Gözlerim daha da kısıldı. Göğsüm yanmaya başladı ve The Talk'un bağırma bölümüne başlamak için ağzımı açtım. [Rock Chick Revolution kitabınızı satın almak için buraya tıklayın.](#)

YAZAR HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Reckoning

Rock Chick Regret

Rock Chick Revolution

Rock Chick Yeniden

Uyanıyor Rock Chick

Yeniden Doğuyor

Rock [Chick Rövanş](#)

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip Ol

Fire Inside
Ride Steady
Ateşin İçinden Yürümek
Hatırlanacak Bir Noel Zorlu
Yolculuk
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi
Ateş
Vahşi
Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli
Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı

Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Rüya Bekçisi

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman **Mathilda,**

Süper Cadı: Mathilda'nın

Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Misted Pines Serisi

Sisteki Kız

Ormandaki Kız

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı Yükseliş

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Tırmanıştan Sonra Özel Baskı

Dinginliğin Peşinde

Sıçrama Yapmak

Eşleşmeyi Yapmak
Çekme ile Mücadele
Etmek

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene
Kadar Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly
e
Creed
Baskı
nı
Deacon
Sebring

Vahşi Batı MC Serisi:

Hala Ayakta
Duman ve Çelik

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve
Cehennem
Güvenli
Oynuyor
Üç Dilek
Karmaşık

Gevşek Uçlar
Hızlı Şerit
Birlikte Mükemmel

Gerçek olamayacak kadar iyi

